

भारतीय ज्ञानपीठ काशी

स्व० पुण्यश्लोका माता मूर्तिदेवी की पवित्र स्मृति में
तत्सुपुत्र सेठ शान्तिप्रसाद जी द्वारा

संस्थापित

ज्ञानपीठ मूर्तिदेवी पालि ग्रन्थमाला

पालि ग्रंथांक १

प्रकाशक—

अयोध्याप्रसाद गोयलीय,

मन्त्री, भारतीय ज्ञानपीठ काशी

दुर्गाकुण्ड रोड, बनारस

मुद्रक—देवताप्रसाद गहमरी, संसार प्रेस, काशीपुरा, बनारस

स्थापनावद
फाल्गुन कृष्ण ६
वीरानि० २४७०

सर्वाधिकार सुरक्षित

विक्रम सं० २०००
१८ फरवरी १९४४

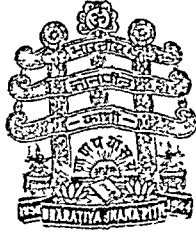

JÑĀNA-PĪTHA MŪRTIDEVĪ PALI GRANTHAMĀLĀ

PALI GRANTHA No. 1

JATĀKATTHAKĀTHA

Vol. I

EDITED BY

TRIPITAKACHARYA
BHIKSHU DHARM RAKSHIT

Published by

Bhāratīya Jñānapītha, Kāshī

First Edition }
1000 Copies. }

ASHARII, VIRA SAMVAT 2477
BUDDHI SAMVAT 2495
JULY, 1951.

{ *Price*
{ *Rs. 8/-*

BHĀRATĪYA JÑĀNA-PĪTHA, KASHI

FOUNDED BY

SETH SHANTI PRASAD JAIN

IN MEMORY OF HIS LATE BENEVOLENT MOTHER

SHRĪ MŪRTI DEVĪ

JÑĀNA-PĪTHA MŪRTI DEVĪ PALI GRANTHAMĀLĀ

PALI GRANTHA No. 1

PUBLISHER

AYODHYA PRASAD GOYALIYA,

Secy., BHĀRATĪYA JÑĀNAPĪTHA,
DURGAKUNDA ROAD, BANARAS.

Founded in
Phalguna Krishna 9,
Vira Sam. 2470

} All Rights Reserved. {

Vikrama Samvat 2000
18th Feb. 1944.

विज्जति

सिरिघनसुगततथागतेन पनम्हाकं भगवता अरहता सम्मासम्बुद्धेन अभिसम्बुज्झित्वा, सम्बोधिसमधिगमाय सम्भारभूता दीपङ्करपादमूले कंताभिनीहारतो पट्ठाय याव तुसितभवननिवासा, या चरियायो कथामग्गेन ओवादानुरूपेण च तत्थ तत्थ भिक्खुभिक्खुनीनञ्चेव उपासकुपासिकानञ्च वुत्ता, ता सब्वा अद्धच्छट्ठसत्तप्पमाणा जातक'न्ति नामेण तेनेव तथागतेन पाकटीकता । तञ्च खो पन जातकं सङ्गीति आरोपेन्तेहि धम्मसङ्गाहकत्थेरवरेहि सङ्गीतित्तयसमारोपितं पिटकवसेन सुत्तन्तपिटके च निकाय वसेन खुट्ठकनिकाये च अन्तोगधं होति ।

तस्स खो पन जातकस्स अत्थवण्णना, परमविसुद्धसद्धावुद्धिविरियपतिमण्डितेन त्तिपिटकपरियत्तिप्पभेदसाट्ठकथे सत्थुसासने अप्पट्टिहतञ्जाणाचारेण थेरवंसप्पदीपानं थेरानं महाविहारवासीनं वंसालङ्कारभूतेन जम्बुदीपवासिना सकसमयसमयन्तरपारदस्सिना यसस्सिना भदन्त बुद्धघोसत्थेर'वरेण परमत्थजोत्तिका'ति नामेण कता । सा पनायं परमानं उत्तमानं अत्थानं जोतनतो पकासनतो परमत्थजोत्तिका नाम । जातकट्ठकथा'त्तिपि अयमेव कथीयते ।

न खो पन जातकट्ठकथासदिसा विसालतमा अञ्जा अट्ठकथा नाम अत्थि । इमस्मि पन गन्थे राजनीतिधम्मनीत्यादयो सब्बेपि धम्मा आगता । अपि च कथामग्गेण वण्णितो अयं गन्थो सब्बजनसुखावहो होति । एतरहि लोके कथासाहिच्चे जातकट्ठकथा विय लोकियलोकुत्तरत्थसाधको एकोपि अञ्जो गन्थो नत्थेव ।

अयं जातकट्ठकथा जातकपालियं आगतनियामेनेव बावीसतिया निपातेहि पतिमण्डिता होति । तेसु एककनिपातवण्णनाय निदानकथानन्तरं अपण्णाकजातकादीनि दियड्ढजातकसतानि होन्ति, तानि अपण्णाकवग्गादीहि पण्णारसहिदग्गेहि चैव तीहि पण्णासकेहि च सङ्गहीतानि । सब्बेसं निपातानं वित्थारो पन एवं वेदित्त्वोः—

अनुक्कमो	निपातो	वगप्पमाणो	जातकप्पमाणो
१	एककनिपातो	१५	१५०
२	दुकनिपातो	१०	१००
३	त्तिकनिपातो	५	५०
४	चतुक्कनिपातो	५	५०
५	पञ्चकनिपातो	३	२५
६	छक्कनिपातो	२	२०
७	सत्तकनिपातो	२	२१
८	अट्ठकनिपातो	१	१०
९	नवकनिपातो	...	१२
१०	दसकनिपातो	...	१६
११	एकादसकनिपातो	...	६
१२	द्वादसकनिपातो	...	१०
१३	तेरसकनिपातो	...	१०
१४	पकिण्णाकनिपातो	...	१३
१५	बीसत्तिनिपातो	...	१४

अनुक्रमो	निपातो	वर्गप्पमाणो	जातकप्पमाणो
१६	तिसतिनिपातो	...	१०
१७	चत्तालीसनिपातो	...	५
१८	पञ्चासनिपातो	...	३
१९	सट्ठिनिपातो	...	२
२०	सत्ततिनिपातो	...	०
२१	असीतिनिपातो	...	५
२२	महानिपातो	...	१०
२२		४३	५४७

इति इमानि सत्तचत्तालीसाधिकानि पञ्चजातकसतानि इमिस्सं जातकट्टकथाय वधिगणानि । जातकपालीपि एतपरमायेव दिस्सति । यम्पन वदन्ति पण्णासाधिकानि पञ्चजातकसतानीति अद्धच्छट्ठानि जातकसतानीति च तं एत्तकमेव, न हेत्थ अप्पिकाय तिसड्ढयथाय ऊनता सल्लक्खीयतेति अनेकेहि थेरेहि वुत्तं ।

इमाय जातकट्टकथाय पन निदानमत्तं इतो सत्ताधिकर्तिसतिसंवच्छरतो पुञ्जे दिवङ्गनेन आचरियेन धम्मानन्दकोसम्बिना मुद्दापितं अहोसि । सकलाय जातकट्टकथाय हिन्दीभासाय परिवत्तनम्पि आनन्दकोसल्लानत्थेरेन कतं अत्थि । तस्सा ताव तयो भागा येव मुद्दापिता सन्ति । अञ्जो पि भागा सीधेन मुद्दापिता भविस्सन्तीति मञ्जो । अपि च जातकट्टकथाय नागरक्खरमुद्दापने अतिवियपयोजनं दिस्समाने 'भारतीय ज्ञानपीठ काशी' इति नामिकाय समितिया मुद्दापनमारद्धं । इमिस्सा पनायं पठमो भागो याव एककनिपातवण्णा परि-योसाना मुद्दापितो । जातकट्टकथाय पन मुद्दापनेन तेन भारतीयानं महाउपकारो कतो ।

इमाय जातकट्टकथाय सम्पादनकिच्चं पन सब्बप्पकारेण तिपिटकाचरियेन भदन्तजगदीसकस्सपत्थेरे-वरेण कतं । तस्सेव अनुमतिया मया संसोधिताभिसङ्खता च । इमिस्सि अभिसङ्खरणे तत्थ तत्थ विसयानुरुपा मातिकायो लिखिता सन्ति, ता अञ्जोसु गन्थेसु नत्थि, इध पन पाठकानं सुखावबोधत्थाययेव तथा कता । अधोदिप्पणीसु विसदिसपाठापि तेनेव अज्झासयेन आहटा । पमादवसेन खलु इमिस्सि मुद्दापने सहदोसादयो दिस्सन्ते, तस्मा मया सुद्धिपत्तं लिखितं अत्थि, तं साधुसो ओलोकेत्वाव सज्जना पठन्तूति निवेदयामि ।

कुसिनारायं
२८-५-५१

इत्थं विञ्जापीयत्ते मया कोसिनारकेन
भिवल्लुना धम्मरक्खितेनान्ति

सङ्केतनिरूपनं

रो०	—	मुद्दित रोमनक्खरपोत्थकं ।
सि०	—	मुद्दित सीहलक्खरपोत्थकं ।
स्या०	—	मुद्दित स्यामक्खरपोत्थकं ।
म०	—	मुद्दित मरम्मक्खरपोत्थकं ।

सूचिपत्रं

निदानकथा

श्रङ्को	अनुश्रङ्को	विसयो	पिट्टङ्को
१	"	परगामगाथा	१
२	"	तीणि निदानानि	२
३	"	दूरेनिदानं	"
"	१	सुमेधकथा	"
"	"	अमरवती नगरं	३
"	"	सुमेधपण्डितस्स चिन्तनं	"
"	"	सुमेधपण्डितस्स पव्वज्जा	५
"	"	दीपङ्करभगवतो पादमूले बुद्धभावाय अभिनीहारो	८
"	"	बुद्धुप्पादस्स पुव्वनिमित्तानि	१२
"	"	महासत्तस्स अधिट्टानानि	१५
"	"	१. दानपारमी	"
"	"	२. सीलपारमी	१६
"	"	३. नेक्खम्मपारमी	"
"	"	४. पञ्जापारमी	१७
"	"	५. विरियपारमी	"
"	"	६. खन्तिपारमी	१८
"	"	७. सच्चपारमी	१८
"	"	८. अधिट्टानपारमी	"
"	"	९. भेत्तापारमी	१९
"	"	१०. उपेक्खापारमी	"
"	"	महासत्तस्स पारमिसम्मसनं	२०
"	२	भगवा दीपङ्करो	२२
"	३	भगवा कोण्डञ्जो	२४
"	४	भगवा मङ्गलो	"
"	५	भगवा सुमनो	२७
"	६	भगवा रेवतो	"
"	७	भगवा सोभितो	"
"	८	भगवा अनोमदस्सी	२८
"	९	भगवा पटुमो	"
"	१०	भगवा नारदो	२९
"	११	भगवा पटुमुत्तरो	"
"	१२	भगवा सुमेधो	"
"	१३	भगवा सुजातो	३०
"	१४	भगवा पियदस्सी	"
"	१५	भगवा अत्यदस्सी	"

श्रद्धको	अनुश्रद्धको	विसयो	पिट्टुडको
३	१६	भगवा धम्मदस्सी	३१
"	१७	भगवा सिद्धत्थो	"
"	१८	भगवा तिस्सो	"
"	१९	भगवा फुस्सो	३२
"	२०	भगवा विपस्सी	"
"	२१	भगवा सिखी	"
"	२२	भगवा वेस्सभू	३३
"	२३	भगवा ककुसन्धो	"
"	२४	भगवा कोणागमणो	"
"	२५	भगवा कस्सपो	"
"	२६	सव्वे बुद्धा	३४
"	२७	वोधिसत्तानं आनिसंसा	"
"	२८	पारमियो पूरेसि	३५
"	"	१. दानपारमी	"
"	"	२. सीलपारमी	"
"	"	३. नेक्खम्मपारमी	"
"	"	४. पञ्जापारमी	३६
"	"	५. विरियपारमी	"
"	"	६. खन्तिपारमी	"
"	"	७. सच्चपारमी	"
"	"	८. अधिट्ठानपारमी	"
"	"	९. मेत्तापारमी	"
"	"	१०. उपेक्खापारमी	३७
४	२९	अविदूरे निदानं	"
"	"	तीणि कोलाहलानि	"
"	"	१. कप्पकोलाहलं	"
"	"	२. बुद्धकोलाहलं	"
"	"	३. चक्कवत्तिकोलाहलं	"
"	३०	देवतायाचनं	३८
"	३१	पञ्चमहाविलोकनं विलोकेसि	"
"	"	१. कालो	"
"	"	२. दीपं	"
"	"	३. देसो	"
"	"	४. कुलं	३९
"	"	५. जनेत्तिआयु	"
"	३२	पटिसन्धि गण्ह	"
"	३३	महामायादेवी सुपिनं अद्दस	"
"	३४	ब्राह्मणा आहंसु	४०
"	३५	द्वितिसपुव्वनिमित्तानि पातुरहंसु	"
"	३६	वोधिसत्तमातुधम्मता	"

श्रद्धको	श्रद्धको	विसयो	पिटुङ्को
४	३७	लुम्बिनीवने	४०
"	३८	तापसो कालदेवलो	४२
"	३९	लक्ष्मणपटिग्गाहका अट्टु ब्राह्मणा	४३
"	४०	पंचवग्गिया धेरा	"
"	४१	चत्तारि पुब्बनिमित्तानि	४४
"	४२	रञ्जो वप्पमडगलं अहोसि	"
"	४३	जातकानं सिप्पं दस्सेसि	४५
"	४४	चत्तारि पुब्बनिमित्तानि	"
"	"	१. जराजिण्णं	"
"	"	२. व्याधितं	"
"	"	३. कालकतं	४६
"	"	४. पव्वजितं	"
"	४५	वोधिसत्तस्स पच्छिमो अलङ्कारो	"
"	४६	राहुलो जातो	"
"	४७	किसागोतमिया उदानं	"
"	४८	नाटकित्थियो	४७
"	४९	महाभिनक्खमनं	"
"	५०	वोधिसत्तो पव्वजि	४९
"	५१	वोधिसत्तो राजगहं पाविसि	५०
"	५२	आलारं च कालामं उद्दकं च रामपुत्तं	"
"	५३	दुक्करकिरिया	"
"	५४	सुजाताय पायासदानं	५१
"	५५	वोधिसत्तस्स पात्ति पटिसोतं गच्छति	५२
"	५६	वोधिमण्डं आरुहि	"
"	५७	मारपराजयो	५३
"	५८	सम्बोधिया पत्ति	५६
५	...	सन्तिके निदानं	५७
"	५९	जयपल्लङ्को वरपल्लङ्को	"
"	६०	अनिमिसचेतियं	"
"	६१	रतनचङ्कमचेतियं	"
"	६२	रतनधरं	"
"	६३	येन अजपालनिग्रोधो	"
"	६४	मुचलिनदं, राजायतन	५८
"	६५	तपस्सुभल्लिका	५९
"	६६	ब्रह्मा धम्मदेसनं आयाचि	"
"	६६	ब्रह्मा धम्मदेसनं आयाचि	"
"	६७	धम्मचक्कप्पवत्तनं	"
"	६८	चरथ भिक्खवे चारिकन्ति	६०
"	६९	भगवा राजगहे	"
"	७०	सारिपुत्तो च भोग्गल्लानो च	६२

श्रद्धको	अनुश्रद्धको	विसयो	पिट्टुडको
५	७१	भगवा कपिलवत्युं अगमासि	६२
"	७२	कपिलवत्युस्मि पाटिहारियं अकासि	६३
"	७३	कपिलवत्युं पिण्डाय पाविसि	६४
"	७४	राहुलमातुया सिरिगढ्भं अगमासि	६५
"	७५	नन्दं पव्वाजेसि	"
"	७६	राहुलं पव्वाजेसि	"
"	७७	अनाथपिण्डको जेतवनारामं कारेसि	६६

निदानकथा निद्रिता

१. एककनिपातो

१. पठमो पण्णासको

१. अपण्णाकवग्गवण्णना

श्रद्धको	विसयो	पिट्टुडको
१	अपण्णाकजातकं	६८
२	वण्णुपथजातकं	७५
३	सेरिवाण्णिजजातकं	७८
४	चुल्लसेट्ठिजातकं	८०
५	तण्डुलनालिजातकं	८६
६	देवधम्मजातकं	८८
७	कट्टहारिजातकं	९३
८	गामनिजातकं	९५
९	मखादेवजातकं	९६
१०	सुखविहारिजातकं	९८

२. सीलवग्गवण्णना

१	लक्खणमिगजातकं	१००
२	निग्रोधमिगजातकं	१०२
३	कण्डिनजातकं	१०८
४	वातमिगजातकं	११०
५	खरादियजातकं	११२
६	तिपल्लत्यमिगजातकं	११३
७	मालुतजातकं	११६
८	मतकभत्तजातकं	११७
९	आयाचितभत्तजातकं	११९
१०	नलपानजातकं	१२०

३. कुरुड्गवग्गवणना

अङ्कको	विसयो	पिट्ठङ्कको
१	कुरुड्गमिगजातकं	१२२
२	कुक्कुरजातकं	१२४
३	भोजाजानीयजातकं	१२७
४	आजञ्जजातकं	१२९
५	तित्थजातकं	१३०
६	महिलामुखजातकं	१३३
७	अभिण्हजातकं	१३५
८	नन्दिविसालजातकं	१३७
९	कण्हजातकं	१३९
१०	मुनिकजातकं	१४१

४. कुलावकवग्गवणना

१	कुलावकजातकं	१४२
२	नच्चजातकं	१४७
३	सम्मोदमानजातकं	१४८
४	मच्छजातकं	१५०
५	वट्टकजातकं	१५१
६	सकुराजातकं	१५३
७	तित्तिरजातकं	१५५
८	वकजातकं	१५८
९	नन्दजातकं	१६१
१०	खदिरडगारजातकं	१६३

५. अत्थकामवग्गवणना

१	लोसकजातकं	१६८
२	कपोतजातकं	१७३
३	वेलुकजातकं	१७५
४	मकसजातकं	१७६
५	रोहिणीजातकं	१७७
६	आरामदूसकजातकं	१७८
७	वासुण्णजातकं	१८०
८	वेदव्भजातकं	१८१
९	नवखत्तजातकं	१८४
१०	दुम्भेधजातकं	१८६

२. मज्झिमो पण्णासको

६. आसिंसवग्गवणना

१	महासीलवजातकं	१८८
२	चूलजनकजातकं	१९२
३	पुण्णपात्तिजातकं	१९३

अङ्कको	विसयो	पिट्टङ्कको
४	फलजातकं	१६५
५	पञ्चावुधजातकं	१६७
६	कञ्चनकखन्धजातकं	१६६
७	वानरिन्दजातकं	२०१
८	तयोधम्मजातकं	२०३
९	भेरिवादजातकं	२०५
१०	सङ्खधमनजातकं	२०६

७. इत्थीवग्गवण्णना

१	असातमन्तजातकं	२०७
२	अण्डभूतजातकं	२१०
३	तक्कजातकं	२१४
४	दुराजानजातकं	२१७
५	अनभिरतिजातकं	२१६
६	मुदुलकखण्णजातकं	२२०
७	उच्छङ्गजातकं	२२३
८	साकेतजातकं	२२५
९	विसवन्तजातकं	२२६
१०	कुद्दालजातकं	२२७

८. चरणवग्गवण्णना

१	वरणजातकं	२३०
२	सीलवनागजातकं	२३२
३	सच्चंकिरजातकं	२३४
४	खखधम्मजातकं	२३७
५	मच्छजातकं	२३८
६	असङ्कियजातकं	२४०
७	महासुपिनजातकं	२४२
८	इल्लीसजातकं	२४६
९	खरस्सरजातकं	२५५
१०	भीमसेनजातकं	२५६

९. अपायिम्हवग्गवण्णना

१	सुरापानजातकं	२५६
२	मित्तविन्दजातकं	२६१
३	कालकण्णिजातकं	२६२
४	अत्थस्सट्टारजातकं	२६४
५	किम्पक्कजातकं	२६६
६	सीलवीमंसनजातकं	२६७
७	मङ्गलजातकं	२६६
८	सारम्भजातकं	२७१
९	कुहकजातकं	२७२
१०	अकतञ्जुजातकं	२७४

१०. लित्तवग्गवण्णना

श्रद्धको	विसयो	पिट्ठडको
१	लित्तजातकं	२७६
२	महासारजातकं	२७७
३	विस्सासभोजनजातकं	२८२
४	लोमहंसजातकं	२८३
५	महासुदस्सनजातकं	२८५
६	तेलपत्तजातकं	२८७
७	नामसिद्धिजातकं	२९२
८	कूटवाणिजजातकं	२९४
९	परोसहस्सजातकं	२९६
१०	असातरूपजातकं	२९७

३. उपरिम्भो पण्णासको

११. परोसतवग्गवण्णना

१	परोसतजातकं	२९९
२	पण्णकजातकं	३००
३	वेरिजातकं	३०१
४	मित्तविन्दजातकं	३०२
५	दुव्वलकट्टजातकं	३०३
६	उदञ्चनिजातकं	३०४
७	सालित्तजातकं	३०५
८	वाहियजातकं	३०७
९	कुण्डकपूर्वजातकं	३०८
१०	सव्वसंहारकपञ्चो निट्ठितो	३१०

१२. हंसीवग्गवण्णना

१	गद्रभपञ्चो निट्ठितो	३१०
२	अमरादेवीपञ्चो निट्ठितो	३१०
३	सिगालजातकं	३११
४	मितचिन्तीजातकं	३१३
५	अनुसासिकजातकं	३१४
६	दुव्वचजातकं	३१५
७	तित्तिरजातकं	३१६
८	वट्टकजातकं	३१७
९	अकालरावीजातकं	३१९
१०	वन्धनमोवखजातकं	३२०

१३. कुसनालिवग्गवण्णना

१	कुसनालिजातकं	३२३
२	दुम्भेधजातकं	३२५
३	नड्गालीसजातकं	३२७

श्रद्धको	विसयो	पिट्ठको
४	अम्बजातकं	३२९
५	कटाहजातकं	३३०
६	अमिलकवर्णजातकं	३३२
७	कलण्डुकजातकं	३३४
८	विलारवतजातकं	३३५
९	अग्गिकजातकं	३३६
१०	कोसियजातकं	३३७

१४. असम्पदानवग्गवण्णना

१	असम्पदानजातकं	३३९
२	पञ्चभीरुकजातकं	३४१
३	घतासनजातकं	३४३
४	भानसोधनजातकं	३४४
५	चन्दाभजातकं	३४५
६	सुवण्णहंसजातकं	३४६
७	वव्वुजातकं	३४८
८	गोधजातकं	३५०
९	उभतोभट्टजातकं	३५१
१०	काकजातकं	३५२

१५. ककण्टकवग्गवण्णना

१	गोधजातकं	३५४
२	सिगालजातकं	३५५
३	विरोचनजातकं	३५६
४	नङ्गुट्टुजातकं	३५८
५	राधजातकं	३५९
६	काकजातकं	३६०
७	पुप्फरत्तजातकं	३६२
८	सिगालजातकं	३६४
९	एकपण्णजातकं	३६६
१०	सञ्जीवजातकं	३६९

एककनिपातवण्णना निट्ठिता

जात कह कह था

नमो तस्स भगवतो अरहतो सम्मासम्बुद्धस्स

जातकट्टकथा

१. पणामगाथा *

जातिकोटिसहस्सेहि पमाणरहितं हितं ।
लोकस्स लोकनाथेन कतं येन महेसिना ॥
तस्स पादे नमस्सित्वा कत्वा धम्मस्स चञ्जलि ।
संघञ्च पतिमानेत्वा सब्बसम्मानभाजनं ॥
नमस्सनादितो अस्स पुञ्जस्स रतनत्तये ।
पवत्तस्सानुभावेन भेत्वा सब्बे उपद्दे ॥

* स्या०—वन्दित्वा सिरसा सेट्ठं बुद्धमप्पट्टिपुग्गलं ।
अेय्यसागरमुत्तिण्णं तिण्णसंसारसागरं ॥
तथेव परमं सन्तं गम्भीरं दुद्दसं अणुं ।
भवाभवकरं बुद्धं धम्मं सद्धम्मपूजितं ॥
तथेव पन संघञ्च असंगं संघमुत्तमं ।
उत्तमं दक्खिण्येयानं सन्तिन्द्रियमनासवं ॥
कतन तस्स एतस्स पणामेन विसेसतो ।
धीरातिधीरधीरेहि आगमञ्जूहि विञ्जूहि ॥
अपदानट्ठकथं भन्ते कातब्बन्ति विसेसतो ।
पुनप्पुनादरेनेव याचितोहं यस्सिस्सिभि ॥
तस्माहं सापदानस्स अपदानस्स सेसतो ।
दीपिस्सं पिटकत्तये ॥
यथा पालिनयेनेव अत्थसंवण्णनं सुभं ।
केन कत्थ कदा चेतं भासितं धम्ममुत्तमं ॥
किमत्थं भासितं चेतमेतं वत्वा विधिं गतो ।
निदानकोसल्लत्थञ्च सुउग्गहणधारणा ॥
तस्मा तन्तं विधिं पत्वा पुब्बापरविसेसतं ।
पुराणसीहलभासाय पोरणट्ठकथाय च ॥
ठपितं तं न साधेति साधूनं इच्छितिच्छितं ।
तस्मा तमुपनिस्साय पोरणट्ठकथानयं ॥
विवज्जेत्वा विरद्धत्थे विसेत्थम्पकासयं ।
विसेसवण्णनं सेट्ठं करिस्सामत्थवण्णनन्ति ॥

केन कत्थ कदा चेतं भासितं धम्ममुत्तमन्ति च करिस्सामत्थवण्णनन्ति च पट्टिञ्जातत्ता ।

तं तं कारणमागम् देसितानि जूतीमता ।
 अपण्णकादीनि पुरा जातकानि महेसिना ॥
 यानि येषु चिरं सत्या लोकनित्यरणत्थिको ।
 अनन्ते बोधिसम्भारे परिपाचेसि नायको ॥
 तानि सब्बानि एकज्जं आरोपेन्तेहि संगहं ।
 जातकं नाम संगीतं धम्मसंगाहकेहि यं ॥
 बुद्धवंसस्स एतस्स इच्छन्तेन चिरट्ठिति ।
 याचितो अभिगन्त्वान थंरेन अत्थदस्सिना ॥
 असंसट्ठविहारेण सदा सद्धिविहारिना ।
 तथेव बुद्धमित्तेन सन्तचित्तेन विञ्जुना ॥
 महिसासकवंसम्हि सम्भूतेन नयञ्जुना ।
 बुद्धदेवेन च तथा भिक्खुना सुद्धबुद्धिना ॥
 महापुरिसचरियानं आनुभावं अचिन्तियं ।
 तस्स विज्जोतयन्तस्स जातकस्सत्थवण्णनं ॥
 महाविहारवासीनं वाचनामग्गनिस्सितं ।
 भासिस्सं भासतो तम्मे साधु गण्हन्तु साधवोति ॥ [1]

२. तीणि निदानानि

सा पनायं जातकस्स^१ अत्थवण्णना दूरेनिदानं अविदूरेनिदानं सन्तिकेनिदानन्ति इमानि तीणि
 निदानानि दस्सेत्वा वण्णयमाना ये नं सुणन्ति तेहि समुदागमतो^२ पट्ठाय विञ्जातत्ता यस्मा सुट्ठु विञ्जाता
 नाम होति तस्मा तं तीणि निदानानि दस्सेत्वा वण्णयिस्साम ।

तत्थ आदितो ताव तेसं निदानानं परिच्छदो वेदितव्वो—(१) दीपंकरपादमूलस्मि हि कताभिनी-
 हारस्स महासत्तस्स याव वेस्सन्तस्सत्ताभावा चवित्वा तुसितपुरे निव्वत्ति ताव पवत्तो कथामग्गो दूरेनिदानं नाम,
 (२) तुसितभवनतो पन चवित्वा याव बोधिमण्डे सब्बञ्जुतप्पत्ति ताव पवत्तो कथामग्गो अविदूरेनिदानं नाम,
 (३) सन्तिकेनिदानं पन तेसु तेसु ठानेसु विहरतो तस्मि तस्मि येव ठाने लब्भतीति । तत्रिदं दूरेनिदानं नाम :-

३. दूरेनिदानं

१. सुमेधकथा

इतो किर कप्पसतसहस्साधिकानं चतुन्नं असंखेय्यानं मत्थके अमरवती नाम नगरं अहोसि । तत्थ सुमेधो
 नाम ब्राह्मणो पटिवसति, उभतो सुजातो मातितो च पितितो च, संसुद्धगहणिको याव सत्तमाकुलपरिवट्टा,
 अक्खित्तो अनुपक्कुट्टो जातिवादेन, अभिरूपो दस्सनीयो पासादिको परमाय वण्णपोक्खरताय समन्नागतो ।
 सो अञ्जं कम्मं अकत्वा ब्राह्मणसिप्पमेव उग्गण्हि । तस्स दहरकाले येव मातापितरो कालमकंसु । अत्थस्स रासिव-
 ड्ढको अमच्चो आयपोत्थकं आहरित्वा सुवण्णरजतमणिमुत्ताहि भरिते गन्धे विवरित्वा एत्तकं ते कुमार !
 मातुसन्तकं, एत्तकं पितुसन्तकं, एत्तकं अय्यकपय्यकानन्ति याव सत्तमा कुलपरिवट्टा धनं आचिक्खित्वा एतं
 पटिपज्जाहीति^३ आह । सुमेधपण्डितो चिन्तेसि—इमं धनं संहरित्वा मय्हं पितुपितामहादयो परलोकं गच्छन्ता एकं
 कहापणम्पि गहेत्वा न गता, मया पन गहेत्वा गमनकारणं कातुं वट्टती ति । सो रञ्जो आरोचेत्वा नगरे भेरि

१ स्या०—अपदानस्स । २ स्या०—समुपागमनतो । ३ रो०—पटिजग्गाहि ।

चरापेत्वा महाजनस्स दानं दत्त्वा तापसपव्वज्जं पव्वजि । इमस्स पनत्थस्स आवीभावत्थं इमस्सि ठाने सुमेधकथा कथेतच्चा । सा पनेसा किञ्चापि बुद्धवंसे निरन्तरं आगता येव, गाथावन्धनेन न आगतत्ता न सुट्ठु पाकटा तस्मा तं अन्तरन्तरा गाथावन्धदीपकेहि वचनेहि सिद्धिं कथेस्साम ।

अमरवती नगरं

कप्पसतसहस्साधिकानं हि चतुन्न असंखेय्यानं मत्थके दसहि सद्देहि अविवित्तं अमरवतीति च अमरन्ति च लद्धनामं नगरं अहोसि यं सन्धाय बुद्धवंसे वुत्तं :—[२]

“कप्पे च सतसहस्से च चतुरो च असंखिये ।
अमरं नाम नगरं दस्सनेय्यं मनोरमं ।
दसहि सद्देहि अविवित्तं अन्नपानसमायुत” ॥ न्ति ।

तत्थ “दसहि सद्देहि अविवित्तं” न्ति हत्थिसद्देन अस्ससद्देन रथसद्देन भेरिसद्देन मुत्तिगसद्देन वीणासद्देन गीतसद्देन^१ संखसद्देन तालसद्देन ‘अस्नाथ पिवथ खादथा’ ति दसमेन सद्देनाति, इमेहि दसहि सद्देहि अविवित्तं अहोसि । तेसं पन सद्दानं एकदेसमेव गहेत्वा :—[२]

“हत्थिसद्दं अस्ससद्दं भेरिसंखरथानि च ।
खादथ पिवथा चेव अन्नपानेन घोसित” ॥ न्ति ।

बुद्धवंसे इमं गाथं^२ वत्ता:—

“नगरं सव्वंगसम्पन्नं सव्वकाममुपागतं^३ ।
सत्तरतनसम्पन्नं नानाजनसमाकुलं ॥
समिद्धं देवनगरंवा आवासं पुञ्जकम्मिनं ।
नगरे अमरवतिया सुमेधो नाम ब्राह्मणो ॥
अनेककोटिसन्निचयो पहतधनधञ्जवा ।
अज्जायको मन्तधरो तिण्णं वेदानपारगु ॥
लक्खणे इतिहासे च सधम्मे पारमिं गतो” ति वुत्तं ।

सुमेधपण्डितस्स चिन्तनं

अथेकदिवसं सो सुमेधपण्डितो उपरिपासादवरतले रहोगतो हुत्वा पल्लङ्कं आभुजित्वा निसिन्नो चिन्तेसि:—पुनव्भवे पण्डित ! पटिसन्धिगहणं नाम दुक्खं तथा निव्वत्तनिव्वत्तट्ठाने सरीरभेदनं, अहं च जातिधम्मो जराधम्मो व्याधिधम्मो मरणधम्मो । एवंभूतेन मया अजातिं अजरं अव्याधिं अदुक्खमसुखं सीतलं अमतमहानिब्बाणं परियेसितुं वट्टति । अवस्सं भवतो मुञ्चित्वा निब्बाणगामिना एकेन मग्गेन भवितव्वन्ति । तेन वुत्तं:—

“रहोगतो निसीदित्वा एवं चिन्तेसहं तदा ।
दुक्खो पुनव्भवो नाम सरीरस्स च भेदनं ॥
जातिधम्मो जराधम्मो व्याधिधम्मो चहं तदा ।
अजरं अमरं खेमं परियेसिस्सामि निव्वुत्ति ॥
यच्चूनिमं पूत्तिकायं नानाकुणपपूरितं ।
छड्डयित्वाण गच्छेय्यं अनपेखो अनत्थिको ॥ [३]
अत्थि हेहिंति यो^४ मग्गो न सो सक्का न हेतुये ।
परियेसिस्सामि तं मग्गं भवतो परिमुत्तिया” ति ॥

ततो उत्तरिम्पि एवं चिन्तेसिः— यथा हि लोके दुःखस्स पटिपक्खभूतं सुखं नाम अत्थि, एव भव सति तप्पटिपक्खेन विभवेनापि भवितव्वं । यथा च उण्हे सति तस्स वूपसमभूतं सीतम्पि अत्थि; एवं रागादीनं अग्गीनं वूपसमन निव्वाणेनापि भवितव्वं । यथा च पापकस्स लामकस्स धम्मस्स पटिपक्खभूतो कल्याणो अनवज्ज-धम्मोपि अत्थियेव, एवमेव पापिकाय जातिया सति सव्वजातिक्खेपनतो अजातिसंखातन निव्वाणेनापि भवित-व्वमेवाति । तेन वुत्तं—[३]

“यथापि दुक्खे विज्जन्ते सुखं नामपि विज्जति ।
 एवं भवे विज्जमाने विभवोपि इच्छितव्वको ॥
 यथापि उण्हे विज्जन्ते अपरं विज्जति सीतलं ।
 एवं तिविधग्गी विज्जन्ते निव्वाणं इच्छितव्वकं ॥
 यथापि पापे विज्जन्ते कल्याणमपि विज्जति ।
 एवमेव जातिविज्जन्ते अजातिपि इच्छितव्वकाति १ ॥

अपरम्पि चिन्तेसिः— यथा नाम गूथरासिम्हि निमुग्गेन पुरिस्सेन दूरतोव पञ्चवणपद्दुमसञ्चन्न महातळाकं दिस्वा कतरेन नुखो मग्गेन एत्थ गन्तव्वन्ति तं तळाकं गवेसितुं युत्तं । यं तस्स अगवेसनं न सो तळाकस्स दोसो । एवं किलेसमलधोवनअमतमहानिव्वाणतळाके विज्जन्ते तस्स अगवेसनं न अमतमहानिव्वाणमहातळाकस्स दोसो । यथा च चोरेहि सम्परिवारितो पुरिसो पळायनमग्गे विज्जमानेपि सचे न पलायति न सो मग्गस्स दोसो पुरिसस्सेव दोसो, एवमेव किलेसेहि परिवारेत्वा गहितस्स पुरिसस्स विज्जमाने येव निव्वाणगामिम्हि सिवे मग्गे विज्जमाने मग्गस्स अगवेसनं नाम न मग्गस्स दोसो पुगलस्सेव दोसो । यथा च व्याधिपीळितो पुरिसो विज्जमाने व्याधितिकिच्छके वेज्जे सचे तं वेज्जं गवेसित्वा व्याधिं न तिकिच्छापेति न सो वेज्जस्स दोसो, एवमेव यो किलेस-व्याधिपीळितो किलेसवूपसममग्गकोविदं विज्जमानमेव आचरियं न गवेसति तस्सेव दोसो न किलेसविनासकस्स आचरियस्साति । तेन वुत्तं—

यथा गूथगतो पुरिसो तळाकं दिस्वान पूरितं ।
 न गवेसति तं तळाकं न दोसो तळाकस्स सो ॥
 एवं किलेसमलधोवे विज्जन्ते अमतन्तळे ।
 न गवेसति तं तळाकं न दोसो अमतन्तळे ॥ [4]
 यथा अरीहि परिरुद्धो विज्जन्ते गमने पथे ।
 न पलायति सो पुरिसो न दोसो अञ्जसस्स सो ॥
 एवं किलेसपरिरुद्धो विज्जमाने सिवे पथे ।
 न गवेसति तं मग्गं न दोसो सिवमञ्जसे ॥
 यथासि व्याधितो पुरिसो विज्जमाने तिकिच्छके ।
 न तिकिच्छापेति तं व्याधिं न सो दोसो तिकिच्छके ॥
 एवं किलेसव्याधीहि दुक्खितो परिपीळितो ।
 न गवेसति तं आचरियं न सो दोसो विनायकं ति ॥

अपरम्पि चिन्तेसिः—यथा मण्डनजातिको पुरिसो कण्ठे[४]आसत्तं कुणपं छड्ढेत्वा सुखं गच्छति, एव मयापि इमं पूतिकायं छड्ढेत्वा अनपेखेन निव्वाणनगरं पविसितव्वं । यथा च नरनारियो उक्कारभूमियं^२ उच्चार-पस्सावं क्त्वा न तं उच्छंगेन वा आदाय दसन्तेन वा वेटेत्वा गच्छन्ति जिगुच्छमाना पन अनपेखाव छड्ढेत्वा गच्छन्ति, एवं मयापि इमं पूतिकायं अनपेखेन छड्ढेत्वा अमतं निव्वाणनगरं पविसितुं वट्टति । यथा च नाविका नाम जज्जरं नावं अनपेखाव छड्ढेत्वा गच्छन्ति, एवं अहम्पि इमं नवहि वणमुखेहि पग्घरन्तं कायं छड्ढेत्वा अनपेखो निव्वाणनगरं पविसिस्सामि । यथा च पुरिसो नानारतनानि आदाय चोरेहि सद्धि मग्गं गच्छन्तो अत्तनो

१ रो०—अजातिम्पि इच्छितव्वकं । २ स्या०—उक्करभूमियं ।

रतननासभयेन ते छड्ढेत्वा खेमं मग्गं गण्हाति, एवं अयम्पि करजकायो रतनविलोपकचोरसदिसो सचाहं एत्थ तण्हं करिस्सामि अरियमग्गकुसलधम्मरतनं मे नस्सिस्सति तस्मा मया इमं चोरसदिसं कायं छड्ढेत्वा निव्वाण-नगरं पविसित्तुं वट्ठती ति । तेन वुत्तं:-

यथापि कुणपं पुरिसो कण्ठे वद्धं जिगुञ्छिय ।
 मोचयित्वान गच्छेय्य सुखी सेरी सयं वसी ॥
 तथेविमं पूतिकायं नानाकुणपसञ्चयं ।
 छड्ढयित्वान गच्छेय्यं अनपेखो अनत्थिको ॥
 यथा उच्चारठानमिह करीसं नरनारियो ।
 छड्ढयित्वान गच्छन्ति अनपेखा अनत्थिका ।
 एवमेवाहमिमं कायं नानाकुणपपूरितं ।
 छड्ढयित्वान गच्छिस्सं वच्चं कत्वा यथा कुटिं ॥
 यथापि जज्जरं नावं पलुग्गं उदगाहिन्ति ।
 सामी छड्ढेत्वा गच्छन्ति अनपेखा अनत्थिका ॥ [5]
 एवमेव इमं कायं नवच्छिद्धं धुवस्सवं ।
 छड्ढयित्वान गच्छिस्स जिण्णं नावं व सामिका ॥
 यथापि पुरिसो चोरेहि गच्छन्तो भण्डमादिय ।
 भण्डच्छेदभयं दिस्वा छड्ढयित्वान गच्छति ॥
 एवमेव अयं कायो महाचोरसमो विय ।
 पहायिमं गमिस्सामि कुसलच्छेदना भया” ति ॥

सुमेधपण्डितस्स पव्वज्जा

एवं सुमेधपण्डितो नानाविधाहि उपमाहि इमं नेक्खम्मपसंहितं अत्थं चिन्तेत्वा, सकनिवेसन अपरिमितं भोगक्खन्धं हेट्ठवुत्तनयेन कपणद्धिकादीनं विस्सज्जेत्वा, महादानं दत्वा, [५] वत्थुकामे च किलेसकामे च पहाय, अमरनगरतो निक्खमित्वा, एककोव हिमवन्ते धम्मकं नाम पव्वतं निस्साय अस्समं कत्वा, पण्णसालं च चंकमं च मापेत्वा, पञ्चहि नीवरणदोसेहि विवज्जितं “एवं समाहिते चित्ते” ति आदिना नयेन वुत्तेहि अट्ठहि कारण-गणेहि समुपेतं अभिञ्जासंखातं वलं आहरितुं तस्मिं अस्समपदे नवदोससमन्नागतं साटकं पजहित्वा, द्वादसगुण-सगन्नागतं वाकचीरं निवासेत्वा इसिपव्वज्जं पव्वज्जि । एवं पव्वजितो अट्ठदोससमाकिण्णं तं पण्णसालं पहाय, समन्नागतं रक्खमूलं उपगन्त्वा, सब्बं धञ्जविकर्त्ति पहाय, पवत्तफलभोजनो हुत्वा निस्सज्जट्ठानचंकमवसेनेव पधानं पदहन्तो सत्ताहवन्तरे येव अट्ठन्नं समापत्तीनं पञ्चन्नं च अभिञ्जानं लाम्भी अहोसि । एवं तं यथापत्थितं अभिञ्जावलं पापुणि । तेन वुत्तं:-

“एवाहं चिन्तयित्वान नेककोटिसतं धनं ।
 नाथानाथानं दत्वान हिमवन्तमुपार्गमि ॥
 हिमवन्तस्स अविदूरे धम्मको नाम पव्वतो ।
 अस्समो सुकतो मय्हं पण्णसाला सुमापिता ॥
 चंकमनं तत्थ मापेसिं पञ्चदोसविवज्जित ।
 अट्ठगुणसमुपेतं , अभिञ्जावलमाहरिं ॥
 साटकं पजहिं तत्थ नवदोसमुपागतं ।
 वाकचीरं निवासेसिं द्वादसगुणमुपागतं ॥
 अट्ठदोससमाकिण्णं पजहिं पण्णसालकं ।
 उपार्गमि रक्खमूलं गुण दसहुपागतं ॥

वापितं रोपितं धञ्जं पजहिं निरवसेसतो ।
 अनेकगुणसम्पन्नं पवत्तफलमादिधि ॥ [६]
 तत्थ पधानं पदहिं निसज्जट्ठानचंक्रमे ।
 अब्भन्तरमिह सत्ताहे अभिञ्जावलपापुणि” न्ति ॥

इमाय पन पालिया सुमेधपण्डितेन अस्समपण्णसालचंक्रमा सहत्था मापिता विय वुत्ता । अयं पनत्थ अत्थो । महासत्तं हिमवन्तं अज्झोगहेत्वा अज्ज धम्मकपव्वत्तं पविसिस्सामीति निक्खन्तं दिस्वा सक्को देवानमिन्दो विस्सकम्मं^१ देवपुत्तं आमन्तेत्वा गच्छ तात ! अयं सुमेधपण्डितो पव्वजिस्सामीति निक्खन्तो, एतस्स वसनट्ठानं मापेहीति । सो तस्स वचनं सम्पटिच्छित्त्वा रमणीयं अस्समं सुगुत्तं पण्णसालं [६] मनोरमं चंक्रमं च मापेसि । भगवा पन तदा अत्ततो पुञ्जानुभावेन निष्कन्नं तं अस्समपदं सन्धाय सारिपुत्त ! तस्मिं धम्मकपव्वत्तेः—

“अस्समो सुकतो मय्हं पण्णसाला सुमापिता ।

चंक्रमं तत्थ मापेसिं पञ्चदोसविवज्जित” ॥ न्ति आह ।

तत्थ “सुकतो मय्हं” न्ति सुकतो मया—“पण्णसाला सुमापिता” ति पण्णच्छदनसालापि मे सुमापिता अहोसि । “पञ्चदोस विवज्जित” न्ति पञ्चमे चंक्रमणदोसा नाम— (१) थद्धविसमता, (२) अन्तो रुक्खता, (३) गहणच्छन्नता, (४) अतिसम्बाधता, (५) अतिविसालताति ।

थद्धविसमभूमिभागस्मि हि चंक्रमे चंक्रमन्तस्स पादा रुजन्ति, फोटा उट्ठहन्ति, चित्तं एकगतं न लभति, कम्मट्ठानं विपज्जति । मुदुसमतले पन फासुविहारं आगम्म कम्मट्ठानं सम्पज्जति । तस्मा थद्धविसमभूमिभागता एको दोसोति वेदितव्वो । चंक्रमस्स अन्तो वा मज्झे वा कोटियं वा रुक्खे सति पमादमागम्म चंक्रमन्तस्स नलाटं वा सीसं वा पटिहञ्जातीति अन्तरुक्खता दुतियो दोसो । तिणलतादिगहणच्छन्ने चंक्रमे चंक्रमन्ते अन्धकारवेलायं उरगादिके पाणे अक्कमित्वा वा मारेति, तेहि वा दट्ठो दुक्खं आपज्जतीति गहणच्छन्नता ततियो दोसो । अंतिसम्बाधे चंक्रमे आयामतो रतनिके वा अड्ढरतनिके वा चंक्रमन्तस्स परिच्छेदे पक्खलित्वा नखापि अंगुलियोपि भिज्जन्तीति अतिसम्बाधता चतुत्थो दोसो ।

अतिविसाले चंक्रमे चंक्रमन्तस्स चित्तं विधावति, एकगतं न लभतीति अतिविसालता पञ्चमो दोसो । पुथुलतो पन दियड्ढरतनं द्वीसु पस्सेसु रतनमत्तं अनुचंक्रमणं दीघतो सट्ठिहत्थं मुदुतलं समविप्पकिण्णवाळुक्कं चंक्रमणं वट्ति । चेतियगिरिमिह दीपप्पसादकमहिन्दत्थेरस्स चंक्रमणं तादिसं अहोसि ।

तेनाह “चंक्रमं तत्थ मापेसिं पञ्चदोसविवज्जित” न्ति । “अट्ठगुणसमूपेत” न्ति अट्ठहिं समणसुखेहि उपेतं । अट्ठमानि समणसुखानि नाम (१) धनधञ्जापरिगगहाभावो, (२) अनवज्जपिण्डपातपरियेसनभावो, (३) निव्वृतपिण्डपातभुञ्जनभावो, (४) रट्ठं पीळत्वा धनसारं वा सीसकहापणादीनि वा गण्हन्तेसु राजकुलेसु रट्ठपीळनकिलेसाभावो, (५) उपकरणेसु निच्छन्दरागभावो, (६) चोरविलोपे निब्भयभावो, (७) राजराजमहामत्तेहि असंसट्ठभावो, (८) चतुसु दिसासु अप्पटिहतभावोति । इदं [७] वुत्तं होति— यथा तस्मिं अस्समे वसन्तेन सक्का होन्ति इमानि अट्ठ समणसुखानि विन्दितुं एवं अट्ठ गुणसमपैतं तं अस्समं मापेसिन्ति ।

“अभिञ्जा वलमाहरि” न्ति [७] पच्छा तस्मिं अस्समे वसन्तो कसिणपरिकम्मं कत्वा अभिञ्जानं च समापत्तीनं च उप्पादनत्थाय अनिच्चतो दुक्खतो विपस्सनं आरभित्वा थामप्पत्तं विपस्सनावलं आहरि । यथा तस्मिं वसन्तो तं वलं आहरितुं सक्कोमि एवं तं अस्समं तस्स अभिञ्जात्थाय विपस्सनावलस्स अनुच्छविकं कत्वा मापेसिन्ति अत्थो ।

“साटकं पजहिं तत्थ नवदोसमुपागत” न्ति एत्थायं आनुपुव्वकथा— तदा किर कुटिलेणचंक्रमादि पत्तिमण्डितं पुप्फूपगफलूपगरुक्खसञ्चन्नं रमणीयं मधुरसलिलासयं अपगतवाळमिगाभिसनकसकुणं पविवेकक्खमं अस्समं मापेत्वा अलंकृतचंक्रमस्स उभोसु अन्तेसु आलम्बनफलकं संविधाय निसीदनत्थाय चंक्रमवेमज्जे समतलं मुग्गवण्णसिलं मापेत्वा अन्तोपण्णसालायं जटामण लवाकचीरं तिदण्डकुण्डिकादिके तापसपरिक्खारे मण्डपे

पानीयकृटपानीयसंखपानीयसारावानि अग्गिसालायं अंगारकपल्लदारुआदीनीति एवं यं यं पव्वजितानं उपका-
राय संवत्तति तं सर्व्वं मापेत्वा पण्णसालाभित्तिं “थे केचि पव्वजितुकामा इमे परिव्वारारे गहेत्वा प वजन्तु”
ति अक्खरानि छिन्दित्वा देवलोकमेव गते विस्सकम्मे देवपुत्ते सुमेधपण्डितो हिमवन्तपादे गिरिकन्दरानुसारेण
अत्तनो निवासानुरुपं फामुकट्ठानं ओल्लोकेत्तो नदीनिवत्तने विस्सकम्मनिम्मितं सक्कदत्तियं रमणीयं अस्समं
दिस्वा चंक्रमणकोटिं गत्त्वा पदवळ्ळञ्जं अपस्सन्तो ध्रुवं पव्वजिता धुरगामे भिक्खं परियेसित्वा किलन्तरूपा
आगत्त्वा पण्णसालं पविसित्वा निसिन्ना भविस्सन्तीति चिन्तेत्वा थोकं आगमेत्वा अतिविय चिरायन्ति जानि-
स्सामीति पण्णसालाकुट्टिद्वारं विवरित्वाअन्तो पविसित्वा इतोचित्तो च ओल्लोकेत्तो महाभित्तिं अक्खरानि
वाचेत्वा मय्हं कप्पियपरिक्खारा एते इमे गहेत्वा पव्वजिस्सामीति अत्तनो निवत्थपारुत्तं साटकयुगं पजहि ।

तेनाह “साटकं पजहि तत्था” ति । एवं पविट्ठो अहं सारिपुत्त ! तस्सं पण्णसालायं साटकं पजहि ।
“नव दोसमुपागत” न्ति साटकं पजहन्तो नव दोसे दिस्वा पजहन्ति दीपेति ।

तापसपव्वज्जं पव्वजितानं हि साट्कर्म्मि नव दोसा उपट्ठहन्ति । (१) महग्घभावो एको दोसो
(२) परपटिवद्दत्ताय उप्पज्जनभावो एको (३) परिभोगेण ल्हं किलिस्सनभावो एको (४) किलिट्ठे च
धोवित्तव्वो च रञ्जितव्वो च ह्येति । परिभोगेण जीरणभावो एको । (५) जिराणस्स हि तुल्लं वा अगलदानं
वा कात्तव्वं ह्येति पुन परियेसनाय दुरभिसम्भवभावो एको (६) तापसपव्वज्जाय असारूपभावो एको ।
(७) पच्चत्थिकानं साधारणभावो एको । यथा हि नं पच्चत्थिका न गण्हन्ति तथा गोपेतव्वं ह्येति ।
(८) परिभुञ्जन्तस्स विभूसनट्ठानभावो एको । (९) गहेत्वा चरन्तस्स [८] खन्वभारमहिच्छभावो एकोति ।

“वाकचीरं निवासेसि” न्ति तदाहं सारिपुत्त ! इमे नव दोसे दिस्वा साटकं पहाय वाकचीरं निवासेसि ।
मुञ्जतिणं [८] हीरहीरं कत्वा गन्थेत्वा कतवाकचीरनिवासनपारूपणत्थाय आदियन्ति अत्थो । “द्वादसगुण-
मुपागतन्ति द्वादसहि आनिसंसेहि समन्नागतं ।

वाकचीरस्मि हि द्वादसानिसंसा— (१) अप्पगवं सुन्दरं कप्पियन्ति अयं ताव एको आनिसंसो । (२) सह-
त्था कातुं सक्काति अयं द्रुतियो । (३) परिभोगेण सन्निकं किलिस्सति । धोवियमानेपि पपञ्चो नत्थीति अयं
ततियो । (४) परिभोगेण जिण्णोपि सिव्वित्तव्वाभावो चतुत्थो । (५) पुन परियेसन्तस्स सुखेण करणभावो
पञ्चमो । (६) तापसपव्वज्जाय सारूपभावो छट्ठो । (७) पच्चत्थिकानं निरुपभोगभावो सत्तमो । (८) परि-
भुञ्जन्तस्स विभूसनट्ठानाभावो अट्ठमो । (९) धारणसल्लहुकभावो नवमो । (१०) चीवरपच्चये अप्पिच्छ-
भावो दसमो । (११) वाकुप्पत्तिया धम्मिकअनवज्जभावो एकादसमो । (१२) वाकचीरे नट्ठेपि अनपेक्खभावो
द्वादसमोति ।

“अट्ठदोससमाकिण्णं पजहि पण्णसालक” न्ति कथं पजहि ? सो किर वरसाटकयुगं ओमुञ्चन्तो
चीवरवसे लङ्गितं अनोजपुप्फदामसदिसं रत्तं वाकचीरं गहेत्वा, निवासेत्वा तस्सूपरि अपरं सुवण्णवण्णं
वाकचीरं परिदहित्वा, पुन्नागपुप्फसन्धरसदिसं सखुरं अजिनचम्मं एकंसं कत्वा, जटामण्डलं पट्टिमुञ्चित्वा
चूळाय सट्ठि निच्चलभावकरत्थं सारसूचि पवेसेत्वा, मुत्ताजालसदिसाय सिक्काय पवालवण्णकुण्डिकं ओदहित्वा,
तीसु ठानेसु वंकां काजं आदाय एकिस्सा काजकोटिया कुण्डिकं एकिस्सा अंकुरापच्छि त्तिदण्डकादीनि ओलम्भेत्वा,
खारिभारं अंसे कत्वा, दक्खिणेण हत्थेण कत्तरदण्डं गहेत्वा, पण्णसालतो निक्खमित्वा, सट्ठिहत्यमहाचंक्रमं अपरं परं
चंक्रमन्तो अत्तनो वेसं ओल्लोकेत्वा, मय्हं मनोरथो मत्थकं पत्तो, सोभति वत मे पव्वज्जा, बुद्धादीहि सव्वेहि धीरपु-
रिसेहि वण्णिता थोमिता अयं पव्वज्जा नाम, पहीणं मे गिहीवन्धनं, निक्खन्तोस्मि नेक्खम्मं, लद्धो मे उत्तमपव्व-
ज्जा, करिस्सामि समणधम्मं, लभिस्सामि मग्गफलसुखं न्ति उस्साहजातो खारिकाजं ओत्तारेत्वा, चंक्रमवेमज्जे
मुग्गवण्णसिलापट्टे सुवण्णपट्टिमा विय निसिन्नो दिवसभागं वीतिनामेत्वा, सायणहसमयं पण्णसालं पविसित्वा,
विदळमञ्चकपस्से कट्ठत्थरिकाय निपन्नो सरीरं उतुं गाहापेत्वा, वलवपच्चूसे पव्वज्जित्वा अत्तनो आगमनं
आवज्जेसि—

अहं घरावासं आदीनवं दिस्वा अमितभोगं अनन्तं यसं पूहाय अरञ्जं पविसित्वा नेक्खम्मगवेसको हृत्वा पव्वजितो । इतोदानि पट्ठाय पमादचारं चरितुं न वट्टति । पविवेकं हि पहाय [९] विचरन्तं मिच्छावितक्क-मक्खिका खादन्ति । इदानि मया विवेकमनुब्रूहेतुं वट्टति । अहं हि घरावासं पळिवोधतो दिस्वीं निवसन्तो । अयं च मनापा पण्णसाला वेलुवपक्कवण्णा परिभण्डकता भूमि । रजतवण्णा सेतभित्तियो । कपोतपादवण्णं पण्णच्छदनं । विचित्तरकवण्णो विदळमञ्चको । निवासफासुकं वसनट्ठानं । न एत्तो अतिरेकतरा विय मे गेहसम्पदा पञ्जायति । इति पण्णसालाय दोसे विचिनन्तो अट्ठ दोसे पस्सि ।

पण्णसालापरिभोगास्सि हि अट्ठ आदीनवा—(१) महासमारम्भेन^१ दव्वसम्भारे समोधानेत्वा करण-परियेसनभावो एको आदीनवो । (२) तिणपण्णमत्तिकासु पतितासु [९] तासं पुनप्पुनं ठपेतव्वताय निवद्धजग्गन-भावो दुतियो । (३) सेनासनं नाम महल्लकस्स पापुणाति अवेलाय वुट्ठापियमानस्स चित्तेकग्गता न होतीति उट्ठापनियभावो ततियो । (४) सीतुण्हपटिघातेन कायस्स सुखुमालकरणभावो चतुत्थो । (५) गेहं पविट्ठेन यं किञ्चि पापं सक्का कातुन्ति गरहपटिच्छादनभावो पञ्चमो । (६) मय्हन्ति परिग्गहकरणभावो छट्ठो । (७) गेहस्स अत्थिभावो नाम सदुतियकवासोति सत्तमो । (८) उक्कामड्कुणघरगोळिकादीनं साधारणत्ताय वहुसाधारणभावो अट्ठमो इति ।

इमे अट्ठ आदीनवे दिस्वा महासत्तो पण्णसालं पजहि । तेनाहः—“अट्ठदोससमाकिण्णं पजहि पण्ण-सालक”न्ति । “उपागमिं रुक्खमूलं गुणे दसहुपागत”न्ति छन्नं पटिक्खपित्वा दसहि गुणेहि उपेतं रुक्खमूलं उपग-तोस्मीति वदति । तत्रिमे दस गुणा—(१) अप्पसमारम्भता एको गुणो, (२) उपगमनमत्तकमेव हि तत्थ होतीति । अप्पजग्गनता दुतियो, (३) तं हि सम्मट्ठम्पि असम्मट्ठम्पि परिभोगफासुकं होति येव अनुट्ठापनियभावो ततियो, (४) गरहं न पटिच्छादेति तत्थ हि पापं करोन्तो लज्जतीति गरहायापटिच्छन्नभावो चतुत्थो, (५) अब्भोकासवासो विय कायं न सन्थम्भेति कायस्स असन्थम्भनभावो पञ्चमो, (६) परिग्गहकरणाभावो छट्ठो, (७) गहालय-पटिक्खेपो सत्तमो, (८) वहुसाधारणगेहे विय पटिजग्गिस्सामि नं निक्खमथाति नीहरणकाभावो अट्ठमो, (९) वसन्तस्स सप्पीतिकभावो दवमो, (१०) रुक्खमूलसेनासनस्स गतगतट्ठाने सुलभताय अनपेक्खभावो दसमोति । इमे दसगुणे दिस्वा रुक्खमूलं उपगतोस्मीति वदति ।

इमानि एत्तकानि कारणानि सल्लक्खेत्वा महासत्तो पुनदिवसे भिक्खाय पाविसि । अथस्स सम्पत्तागमे मनुस्सा महन्तेन उस्साहेन भिक्खं अदंसु । सो भत्तकिच्चं निट्ठयेत्वा अस्समं आगम्म निसीदित्वा चिन्तेसि—“नाहं आहारं न लभामीति पव्वजितो, सिनिद्धाहारो नामेस मानमदपुरिसमदे वड्ढेति, आहारमूलकस्स च दुक्खस्स अन्तो नत्थि । [१०] यन्नूनाहं वापितरोपितवञ्जनिव्वतं आहारं पजहित्वा पवत्तफलभोजनो भवेय्यन्ति ।” सो ततो पट्ठाय तथा कत्वा घटेन्तो वायमन्तो सत्ताहव्वन्तरेयेव अट्ठ समापत्तियो पञ्च च अभिञ्जा निव्वत्तेसि । तेन वुत्तं—

“वापितं रोपितं वञ्जं पजहि निरवसेसतो ।
अनेकगुणसम्पन्नं पवत्तफलमादिदियं ॥
तत्थप्पधानं पर्दाहि निसज्जट्ठानचङ्कमे ।
अव्वन्तरमिह सत्ताहे अभिञ्जावलापुणि”न्ति ॥

दीपङ्करभगवतो पादमूले बुद्धभावाय अभिनीहारो

एवं अभिञ्जावलं पत्वा सुमेधतापसे समापत्तिसुखेन वीतिनामेन्ते दीपङ्करो नाम सत्या लोके उदपादी । तस्स पटिसन्धिजातिवोधिवम्मचक्कप्पवत्तनेसु सकलापि दससहस्सी लोकधातु सङ्कम्पि [10] सम्पकम्पि सम्पवेधि महाविरवं विरवि । द्वात्तिसपुव्वनिमित्तानि पातुरहंसु । सुमेधतापसो समापत्तिसुखेन वीतिनामन्तो नेव तं सदहस्सोसि न तानि निमित्तानि अहस । तेन वुत्तं—

“वं मे सिद्धिपत्तस्स वसीभूतस्स सासने ।
 दीपङ्करो नाम जिनो उपज्जि लोकनायको ॥
 उप्पज्जन्ते च जायन्ते बुज्जन्ते धम्मदेसने, ।
 चतुरो निमित्ते नाद्दसि^१ ज्ञानरतिसमप्पितो”ति ॥

तस्मिं काले दीपङ्करदसवलो चतूहि खीणासवसतसहस्सेहि परिव्रुतो अनुपुब्बेन चारिकं चरमानो रम्मकं नाम नगरं पत्वा सुदस्सनमहाविहारे पटिवसति । रम्मनगरवासिनो दीपङ्करो किर समणस्सरो परमाभिसम्बोधिं पत्वा पवत्तवरधम्मचक्को अनुपुब्बेन चारिकं चरमानो रम्मनगरं पत्वा सुदस्सनमहाविहारे पटिवसतीति सुत्वा सप्पिनवनीतादीनि चैव भेसज्जानि वत्थच्छादनानि च गाहापेत्वा गन्धमालादिहत्था येन बुद्धो येन धम्मो येन संघो तन्निन्ना तप्पोणा तप्पभारा हुत्वा सत्थारं उपसंकमित्वा वन्दित्वा गन्धादीहि पूजेत्वा एकमन्तं निसिन्ना धम्मदेसनं सुत्वा स्वातघाय निमन्तेत्वा उट्ठायसाणा पक्कमिसु । ते पुनदिवसे महादानं सज्जेत्वा नगरं अलंकरित्वा दसवलस्स आगमनमग्गं अलंकरोन्ता उदकभिन्नोत्थानेसु पंसुं पक्खित्वा समं भूमितलं कत्वा रजतपट्टवण्णं वालुकं आकिरन्ति, लाजानि चैव पुप्फानि च विकिरन्ति, नानाविरागेहि वत्थेहि धजपताके उस्सापेन्ति, कदलियो पुण्णघटपन्तियो च पटिठ्ठापेन्ति । तस्मिं काले सुमेधतापसो अत्तनो अस्समपदा उग्गन्त्वा तेसं मनुस्सानं उपरि [११] भागेन आकासेन गच्छन्तो ते हट्ठतुट्ठे मनुस्से दिस्वा किन्नुखो कारणन्ति आकासतो ओरुय्ह एकमन्तं ठितो मनुस्से पुच्छि, ‘हम्भो ! कस्स तुम्हे इमं मग्गं अलंकरोथा ति ?’ तेन वुत्तः—

“पच्चन्तदेसविसये निमन्तेत्वा तथागतं ।
 तस्स आगमनं मग्गं सोधेन्ति तुट्ठमानसा ॥
 अहं तेन समयेन निक्खमित्वा सकस्समा ।
 धुनन्तो वाकचीरानि गच्छामि अम्बरे तदा ॥
 वेदजातं जनं दिस्वा तुट्ठहट्ठं पमोदितं ।
 ओरोहित्वान गगना मनुस्से पुच्छि तावदे ॥ [11]
 तुट्ठहट्ठो पमुदितो वेदजातो महाजनो ।
 कस्स सोधीयती मग्गो अज्जसं वट्टमायन” ॥ न्ति ।

मनुस्सा आहंसु, “भन्ते सुमेध ! न त्वं जानासि ? दीपंकरदसवलो सम्मासम्बोधिं पत्वा पवत्तवरधम्मचक्को चारिकं चरमानो अम्हाकं नगरं पत्वा सुदस्सनमहाविहारे पटिवसति । मयं तं भगवन्तं निमन्तयिम्ह । तस्सेतं बुद्धस्स भगवतो आगमनमग्गं अलंकरोमाति ।”

सुमेधतापसो चिन्तेसि, “बुद्धोति खो घोसमत्तम्पि लोके दुल्लभं, पगेव बुद्धुप्पादो । मयापि इमेहि मनुस्सेहि सद्धिं दसवलस्स मग्गं अलंकरितुं वट्टतीति ।” सो ते मनुस्से आह, “सच्चे भो ! तुम्हे एतं मग्गं बुद्धस्स अलंकरोथ मय्हम्पि एकं ओकासं देथ अहम्पि तुम्हेहि सद्धिं मग्गं अलंकरिस्सामीति ।”

ते ‘साधूति’ सम्पटिच्छित्वा सुमेधतापसो इद्धिमाति जानन्ता उदकभिन्नोकासं सल्लक्खेत्वा ‘त्वं इमं ठानं अलंकारोहीति’ अदंसु । सुमेधो बुद्धारम्मणं पीत्ति गहेत्वा चिन्तेसि, “अहं इमं ओकासं इद्धिया अलंकरितुं पहीमि । एवं अलंकतो पन मं न परितोसेस्सति ।” अज्ज मया कायवेय्यावच्चं कातुं वट्टतीति पंसुं आहरित्वा तस्मिं पदेसे पक्खिपि ।

तस्स तस्मिं पदेसे अनलंकते यवं दीपंकरो दसवलो महान्भावानं छळभिञ्जानं खीणासवानं चतुहि सतसहस्सेहि परिव्रुतो, देवतासु दिव्वमालागन्धादीहि पूजयन्तीसु, दिव्वसंगीतेसु पवत्तन्तेसु, मनुस्सेसु मानुसकगन्धहि चैव मालादीहि च पूजयन्तेसु, अतः ११ इत्याय मनोसिलातले विजम्हमानो सीहो विय तं अलंकृतपटियत्तमग्गं पटिपज्जि ।

सुमेधतापसो अक्खीनि उम्मीलेत्वा अलंकतमग्गेन आगच्छन्तस्स दसवलस्स वृत्तिसमहापुरिस-
लक्खणपतिमण्डितं, असीतिया अनुव्यञ्जनेहि [१२] अनुव्यञ्जितं व्यामप्यभाय सम्परिवारितं, मणि-
वण्णगगनतले नानप्यकारा विज्जुल्लता विय आवेळावेळभूता चैव युगलयुगलभूता च च्छञ्चण्णाघनवुद्धरस्मियो
विस्सज्जेन्तं रूपगप्पत्तं अत्तभावं ओलोकेत्वा, अज्ज मया दसवलस्स जीवितपरिच्चागं कातुं वट्ठतीति मा भगवा
कलले अक्कमि, मणिफलकसेतुं पन अक्कमन्तो विय सद्धिं चतुहि खीणासवसतसहस्सेहि मम पिट्ठिं मट्टमानो
गच्छन्तु तं मे भविस्सति दीघरत्तं हिताय सुखायाति केसे मोचेत्वा अजिनजटावाकची [12] रानि कालवण्णे
कलले पत्थरित्वा मणिफलकसेतु विय कललपिट्ठे निपज्जि । तेन वुत्तं:—

“ते मे पुट्ठा व्याकरिस्सु वुद्धो लोके अनुत्तरो ।
दीपंकरो नाम जिनो उप्पज्जि लोकनायको ॥
तस्स सोधीयति मग्गो अज्जसं वट्टुमायनं ।
वुद्धोति मम सुत्वान पीति उप्पज्जि तावदे ॥
वुद्धो वुद्धोति कथयन्तो सोमनस्सं पवेदयि ।
तत्थ ठत्वा विचिन्तेसि तूट्ठो संविग्गमानसो ॥
इध वीजानि रोपिस्सं खणो वे मा उपच्चगा ।
यदि वुद्धस्स सोधेथ एकोकासं ददाथ मे ॥
अहम्पि सोधयिस्सामि अज्जसं वट्टुमायनं ।
अदंसु ते ममोकासं सोधेतुं अज्जसं तदा ॥
वुद्धो वुद्धोति चिन्तेन्तो मग्गं सोधेमहं तदा ।
अनिट्ठित्ते ममोकासे दीपंकरो महामुनि ॥
चत्तारिसतसहस्सेहि छळभिञ्जेहि तादिहि ।
खीणासवेहि विमलेहि पटिपज्जिअ ज्जसं जिनो ॥
पच्चुग्गमना वत्तन्ति वज्जन्ति भेरियो व्हू ।
आमोदिता नरमरु साधुकारं पवत्तयुं ॥
देवा मनुस्से पस्सन्ति मनुस्सापि च देवता ।
उभोपि ते पञ्जलिका अनुयन्ति तथागतं ॥
देवा दिव्वेहि तुरियेहि मनुस्सा मानुसकेहि च ।
उभोपि ते वज्जयन्ता अनुयन्ति तथागतं ॥
दिव्वं मन्दारवं पुप्फं पट्टुमं पारिच्छत्तकं ।
दिसोदिसं ओकिरन्ति आकासनभगता मरु ॥
चम्पकं सळलं नीपं नागपुन्नागकेतकं ।
दिसोदिसं उक्खिपन्ति भूमितलगता नरा ॥
केसे मुञ्चित्वाहं तत्थ वाकचीरं च चम्मकं ।
कलले पत्थरित्वान अवकुज्जो निपज्जहं ॥ [१३]
अक्कमित्वान मं वुद्धो सहहिस्सेहि गच्छन्तु ।
मा मा कलले अक्कमित्तो हिताय मे भविस्सती” ति ॥

सो कललपिट्ठे निपन्नकोव पुन अक्खीनि उम्मीलेत्वा दीपंकरदसवलस्स वुद्धसिरिं सम्पस्समानो
एवं चिन्तेसि, “सचे अहं इच्छेय्यं सब्बकिलेसे ज्ञापेत्वा संघनवको हुत्वा रम्मनगरं पविसेय्यं [13] अञ्जातक-

वेसेन पन मे किलेसे ज्ञापेत्वा निव्वाणपत्तिया किच्चं नत्थि, यन्नूनाहं दीपंकरदसवल्लो विय परमाभिसम्बोधि पत्वा धम्मनावं आरोपेत्वा महाजनं संसारसागरा उत्तारेत्वा पञ्छा परिनिव्वायेय्यं । इदं मय्हं पतिरूपं” न्ति । ततो अटठ धम्मे समोधानेत्वा बुद्धभावाय अभिनीहारं कत्वा निप्पज्जि । तेन वुत्तं:—

“पुथुवियं निपन्नस्स एवं मे आसि चेतसो ।
इच्छमानो अहं अज्ज किलेसे ज्ञापये मम ।
किम्मे अज्जातवेसेन धम्मं सच्छिकतेनिव ।
सव्वञ्जुतं पापुणित्वा वुद्धो हेस्सं सदेवके ॥
किम्मे एकेन तिण्णेन पुरिसेन थामदस्सिना ।
सव्वञ्जुतं पापुणित्वा सन्तारेस्सं सदेवके ॥
इमिना मे अधिकारेण पुरिसेन थामदस्सिना ।
सव्वञ्जुतं पापुणित्वा पारेमि जनतं वहुं ॥
संसारसोतं छिन्दित्वा विद्धंसित्वा तयो भवे ।
धम्मनावं समारुह्म सन्तारेस्सं सदेवके, ति ॥

यस्मा पन वुद्धत्तं पत्येन्तस्स:—

‘मनुस्सत्तं लिंगसम्पत्ति हेतु सत्थारदस्सं ।
पव्वज्जा गुणसम्पत्ति अधिकारो च छन्दता ॥
अट्ठधम्मसमोधाना अभिनीहारो समिज्जती” ति ।

(१) मनुस्सत्तभावास्मि येव हि ठत्वा वुद्धत्तं पत्येन्तस्स पत्यना समिज्जति । नागस्स वा सुपण्णस्स वा देवताय वा पत्यना नो समिज्जति । (२) मनुस्सत्तभावेपि पुरिसलिंगे ठितस्सेव पत्यना समिज्जति । इत्थिया वा पण्डकनपुंसकउभतोव्यञ्जनकानं वा नो समिज्जति । (३) पुरिसस्सपि तस्मि अत्तभावपि अरहत्तप्पत्तिया हेतुसम्पन्नस्सेव पत्यना समिज्जति, नो इतरस्स । (४) हेतुसम्पन्नपि सचे जीवमानकवुद्धस्सेव सन्तिके पत्येन्तस्स पत्यना समिज्जति । परिनिव्वुते वुद्धे चेतियसन्तिके वा बोधिमूले वा पत्येन्तस्स न समिज्जति । (५) वुद्धानं सन्तिके पत्येन्तस्सापि पव्वज्जालिंगे ठितस्सेव समिज्जति नो [१४] गिहीलिंगे ठितस्स । (६) पव्वजितस्सापि पव्वभिञ्जास्स अट्ठसमापत्तिलाभिनो येव समिज्जति, न इमाय गुणसम्पत्तिया विरहितस्स । (७) गुणसम्पन्नेनापि येन अत्तनो जीवितं वुद्धानं परिच्वत्तं होति तस्स इमिना अधिकारेण अधिकारसम्पन्नस्सेव समिज्जति, न इतरस्स । (८) अधिकारसम्पन्नस्सापि यस्स वुद्धकारकधम्मानं अत्थाय महन्तो छन्दो च महन्तो उस्साहो च वायामो च परियेट्ठि च तस्सेव समिज्जति न इतरस्स ।

तन्निदं^१ छन्दमहन्तताय ओपम्मं । सचे हि एवमस्स “यो सकलचक्कवाळगव्भं एकोदकीभूतं अत्तनो बाहुवलेन पतरित्वा पारं गन्तुं [14] समत्थो सो वुद्धत्तं पापुणाति । यो वा पन सकलचक्कवाळगव्भं वलगुम्बसञ्छन्नं वियुहित्वा महित्वा पदसा गच्छन्तो पारं गन्तुं समत्थो सो वुद्धत्तं पापुणाति । यो वा पन सकलचक्कवाळगव्भं सत्तियो आकोटेत्वा निरन्तरं सत्तिथलसमाकिण्णं पदसा अक्कममानो पारं गन्तुं समत्थो सो वद्धत्तं पापुणाति । यो वा पन सकलचक्कवाळगव्भं वीतच्चिकंगारभरितं पादेहि मद्दमानो पारं गन्तुं समत्थो सो वुद्धत्तं पापुणाती” ति । यो एतेसु एकम्पि अत्तनो दुक्करं न मञ्जति अहं एतम्पि तरित्वा वा गन्त्वा वा पारं गहेस्सामीति एव महन्तेन छन्देन च उस्साहेन च वायामेन च परियेट्ठिया च समन्नागतो होति तस्स पत्यना समिज्जति, न इतरस्स ।

सुमेधतापसो पन इमे अट्ठधम्मे समोधानेत्वा बुद्धभावाय अभिनीहारं कत्वा निपज्जि ।

दिपङ्करोपि भगवा आगन्त्वा सुमेधतापसस्स सीसभागे ठत्वा मणिसीहपञ्जरं उग्घान्तेतो विय

पञ्चवर्णपसादसम्पन्नानि अक्खीनि उम्मिलेत्वा कललपिट्ठे निपन्नं सुमेधतापसं दिस्वा अयं तापसो बुद्धत्ताय अभिनीहारं कत्वा निपन्नो इज्झिस्सति नुखो इमस्स पत्थना उदाहु नोति अनागतं सञ्जाणं पेसेत्वा उपधारेन्तो इतो कप्पसतसहस्साधिकानि चत्तारि असंखेय्यानि अतिक्कमित्वा गोतमो नाम बुद्धो भविस्सतीति अत्वा ठित्तकोव परिसमज्झे व्याकसि, “पस्सथ नो तुम्हे इमं उग्गतपं तापसं कललपिट्ठे निपन्न” न्ति ?

एवं भन्ते ।

अयं बुद्धत्ताय अभिनीहारं कत्वा निपन्नो । समिज्झिस्सति इमस्स पत्थना । इतो कप्पसतसहस्साधिकानं चतुन्नं असंखेय्यानं मत्थके गोतमो नाम बुद्धो भविस्सति । तस्मिं पनस्स अत्तभावे कपिलवत्थु नाम नगरं निवासो भविस्सति । माया नाम देवी माता । सुद्धोदनो नाम राजा पिता । अग्गसावको उपतिस्सो नाम थैरो । दुत्तियसावको कोलितो नाम । बुद्धुपट्ठाको आनन्दो नाम । अग्गसाविका खेमा नाम थैरी । दुत्तियसाविका [१५] उप्पलवण्णा नाम थैरी भविस्सति । परिपक्कञ्जाणो महाभिनिकखमणं कत्वा महापधानं पदहित्वा निगोधमूले पायासं पटिग्गाहेत्वा नेरञ्जराय तीरे परिभुज्जित्वा बोधिमण्डं आरुह्य अस्सत्थरुक्खमूले अभिसम्बुज्झिस्सतीति । तेन वुत्तं:—

“दीपङ्करो लोकविदू आहुतीनं पटिग्गहो ।
उस्सीसके मं ठत्वान इदं वचनमवुवी^१ ॥
पस्सथ इमं तापसं जटिलं उग्गतापनं ।
अपरिमेय्ये इतो कप्पे बुद्धो लोके भविस्सति ॥ [15]
अहु कपिलवत्थया रम्मा निक्खमित्वा तथागतो ।
पधान पदहित्वान कत्वा दुक्करकारियं ॥
अजपालरुक्खमूले निसीदित्वा तथागतो ।
तत्थ पायासमग्गय्ह नेरञ्जरमुपेहित्ति ॥
नेरञ्जराय तीरमिह^२ पायासं आदाय सो जिनो ।
पटियत्तवरमग्गेन बोधिमूलं हि एहित्ति ॥
पदक्खिणं कत्वा बोधिमण्डं अनुत्तरो ।
अस्सत्थरुक्खमूलमिह बुज्झिस्सति महायसो ॥
इमस्स जनिका माता माया नाम भविस्सति ।
पिता सुद्धोदनो नाम अयं हेस्सति गोतमो ॥
अनासवा वीतरागा सन्तचित्ता समाहिता ।
कोलितो उपतिस्सो च अग्गा हेस्सन्ति सावका ॥
आनन्दो नामुपट्ठाको उपट्ठहिस्सति तं जिनं ।
खेमा उप्पलवण्णा च अग्गा हेस्सन्ति साविका ॥
अनासवा वीतरागा सन्तचित्ता समाहिता ।
बोधी तस्स भगवतो अस्सत्थोति पवुच्चती” ॥ ति ।

बुद्धुप्पादस्स पुब्बनिमित्तानि

सुमेधतापसो मय्हं किर पत्थना समिज्झिस्सतीति सोमनस्सप्पत्तो अहोसि । महाजनो दीपंकरदसवलस्स वचनं सुत्वा सुमेधतापसो किर बुद्धवीजं बुद्धंक्रुरो चाति हट्ठतुट्ठो अहोसि । एवं नेसं अहोसि, यथा नाम पुरिसो नदि तरन्तो उजुकेन तित्थेन उत्तरितुं असक्कोन्तो हेट्ठा तित्थेन

उत्तरति, एवमेवं मयंपि दीपंकरदसवल्लस सासने मग्गफलं अलभमाना अनागतं यदा त्वं बुद्धो भविस्ससि तदा तव सम्मुखा मग्गफलं सच्छिकातुं समत्था भवेय्यामा ति पत्यनं ठपरियसु । दीपंकरदसवलोपि बोधिसत्तं पसंसित्वा अट्ठहि पुप्फमुट्ठीहि पूजेत्वा पदक्खणं कत्वा पक्कामि । [१६]

तेपि चतुसत्तसहस्ससंखा खीणासवा बोधिसत्तं गन्धेहि च मालाहि च पूजेत्वा पदक्खणं कत्वा पक्कामिसु देवमनुस्सा पन तथेव पूजेत्वा वन्दित्वा पक्कन्ता ।

बोधिसत्तो सब्बेसं पटिक्कन्तकाले सयना वुट्ठाय पारमियो विचिनिस्सामीति पुप्फरासिमत्थके पल्लकं आभुजित्वा निसीदि । एवं निसिन्ने बोधिसत्ते सकलदससहस्सचक्कवाळे देवता सन्निपतित्वा साधुकारं दत्त्वा, ^१ “अय्य सुमेधतापस ! पोरानकबोधिसत्तानं पल्लकं आभुजित्वा पारमियो विचिनिस्सामाति निसिन्नकाले यानि पुब्बनिमित्तानि नाम पञ्जायन्ति तानि सब्वानिपि अज्ज पातुभूतानि । निस्संसयेन त्वं बुद्धो [16] भविस्ससि । मयमेतं जानाम । यस्सेतानि निमित्तानि पञ्जायन्ति एकन्तेन सो बुद्धो होति । त्वं अत्तनो विरियं दळ्हं कत्वा पग्गहा” ति बोधिसत्तं नानप्पकाराहि ^२ थुतीहि अभित्थविसु । तेन वुत्तं :—

“इंद सुत्वान वचनं असमस्स महेसिनो ।

आमोदिता नरमरु बुद्धबीजंकुरो अयं ॥

उक्कुट्टिसदा वत्तन्ति अप्पोटेन्ति हसन्ति च ।

कतञ्जली नमस्सन्ति दससहस्सी सदेवका ॥

यदिमस्स लोकनाथस्स विरज्जिस्साम सासनं ।

अनागतमिह अद्धाने हेस्साम सम्मुखा इमं ॥

यथा मनुस्सा नदि तरन्ता पटित्थं विरज्जिय ।

हेट्ठा तित्थे गहेत्वान उत्तरन्ति महानदि ॥

एवमेव ^३ मयं सब्बे यदि मुञ्चेमिमं जिनं ।

अनागतमिह अद्धाने हेस्साम सम्मुखा इमं ॥

दीपंकरो लोकविदू आहुतीनं पटिग्गहो ।

मम कम्मं पकित्तेत्वा दक्खणं पदमुद्धरि ॥

ये तत्थासुं जिनपुत्ता सब्बे पदक्खणमकंसु मं ।

नरा नागा च गन्धव्वा अभिवादेत्वान पक्कमुं ॥

दस्सनं मे अतिक्कन्ते ससंघे लोकनायके ।

तुट्ठहट्ठेन चित्तेन आसना वुट्ठहि तदा ॥

सुखेन सुखितो होमि पामोज्जेन पमोदितो ।

पीतिया च अभिस्सन्नो पल्लकं आभुजि तदा ॥

पल्लकेन निसीदित्वा एवं चिन्तेसहं तदा ।

वसीभूतो अहं ज्ञाने अभिञ्जापारमिं ^४ गतो ॥

साहस्सिकमिह लोकमिह इसयो नत्थि मे समा ।

असमो इद्धिधम्मेषु अलभि ईदिसं सुखं ॥ [१७]

पल्लकाभुजने मय्हं दससहस्साधिवासिनो ।

महानादं पवत्तेसुं धुवं बुद्धो भविस्ससि ॥

यं पुब्बे बोधिसत्तानं पल्लकवरमाभुजे ।

निमित्तानि पदिस्सन्ति तानि अज्ज पदिस्सरे ॥

१. रो-कत्वा । २. रो-नानप्पकारेति । ३. रो-एवमेवं । ४. स्या-अभिञ्जासु ।

शीतं व्यपगतं होति उण्हं च उपसम्मति ।
 तानि अज्ज पदिस्सन्ति धुवं वुद्धो भविस्ससि ॥
 दससहस्सी लोकधातू निस्सट्ठा होन्ति निराकुला ।
 तानि अज्ज पदिस्सन्ति धुवं वुद्धो भविस्ससि ॥
 महावाता न वायन्ति न सन्दन्ति सवन्तियो ।
 तानि अज्ज पदिस्सन्ति धुवं वुद्धो भविस्ससि ॥ [१७]
 थलजोदकजा पुप्फा सव्वे पुप्फन्ति तावदे ।
 ते पज्ज पुप्फिता सव्वे धुवं वुद्धो भविस्ससि ॥
 लता वा यदि वा रुक्खा फलभारा होन्ति तावदे ।
 ते पज्ज फलिता सव्वे धुवं वुद्धो भविस्ससि ॥
 आकासट्ठा च भुम्मट्ठा रतना जोतन्ति तावदे ।
 तेपज्ज रतना जोतन्ति धुवं वुद्धो भविस्ससि ॥
 मानुसका च दिव्वा च तुरिया वज्जन्ति तावदे ।
 तपज्जुभो अभिरवन्ति धुवं वुद्धो भविस्ससि ॥
 विचित्तपुप्फा गगना अभिवस्सन्ति तावदे ।
 तेपि अज्ज पवस्सन्ति धुवं वुद्धो भविस्ससि ॥
 महासमुद्धो आभुजति दससहस्सी पकम्पति ।
 ते पज्जुभो अभिरवन्ति धुवं वुद्धो भविस्ससि ॥
 निरथेपि दससहस्सी अग्गी निव्वन्ति तावदे ।
 तेपज्ज निव्वृता अग्गी धुवं वुद्धो भविस्ससि ॥
 विमलो होति सुरियो सव्वे दिस्सन्ति तारका ।
 तेपि अज्ज पदिस्सन्ति धुवं वुद्धो भविस्ससि ॥
 अनोवट्ठेन उदकेन महिया उट्ठिज्जि तावदे ।
 तम्पज्जुट्ठिज्जते महिया धुवं वुद्धो भविस्ससि ॥
 तारागणा विरोचन्ति नक्खत्ता गगनमण्डले ।
 विसाखा चन्दिमा युत्ता धुवं वुद्धो भविस्ससि ॥
 विलासया दरीसया निक्खमन्ति सकासया ।
 तेपज्ज आसया छुद्धा धुवं वुद्धो भविस्ससि ॥ [१८]
 न होति अरति सत्तानं सन्तुट्ठा होन्ति तावदे ।
 तेपज्ज सव्वे सन्तुट्ठा धुवं वुद्धो भविस्ससि ॥
 रोगा तद्रूपसम्मन्ति जिघच्छा च विनस्सति ।
 तानि अज्ज पदिस्सन्ति धुवं वुद्धो भविस्ससि ॥
 रागो तदा तनु होति दोसो मोहोपि नस्सति ।
 तेपज्ज विगता सव्वे धुवं वुद्धो भविस्ससि ॥
 भयं तदान भवति अज्जपेतं पदिस्सति ।
 तेन लिगेन जानाम धुवं वुद्धो भविस्ससि ॥
 रजोनुद्धंसति उद्धं अज्जपेतं पदिस्सति ।
 तेन लिगेन जानाम धुवं वुद्धो भविस्ससि ॥

अनिट्ठगन्धो पक्कमति दिच्चगन्धो पवायति ।
 सोपज्ज वायति गन्धो धुवं बुद्धो भविस्ससि ॥ [18]
 सव्वे देवा पदिस्सन्ति ठपयित्वा अरूपिनो ।
 तेपज्ज सव्वे दिस्सन्ति धुवं बुद्धो भविस्ससि ॥
 यावता निरया नाम सव्वे दिस्सन्ति तावदे ।
 तेपज्ज सव्वे दिस्सन्ति धुवं बुद्धो भविस्ससि ॥
 कुड्डा कपाटा सेला च न होन्तावरणं तदा ।
 आकासभूता तेपज्ज धुवं बुद्धो भविस्ससि ॥
 चुत्ती च उप्पत्ति च खणे तस्मि न विज्जति ।
 तानि अज्ज पदिस्सन्ति धुवं बुद्धो भविस्ससि ॥
 दल्हं पग्गण्ह विरियं मा निवत्ति अभिक्कम ।
 मयं पेतं विजानाम धुवं बुद्धो भविस्ससि” ति ॥

महासत्तस्स अधिट्ठानानि

वोधिसत्तो दीपंकरदसवलस्स च दससहस्सचक्कवाळदेवतानं च वचनं सुत्वा भीयो सोमत्ताय सज्जा-
 तुस्साहो हुत्वा चिन्तेसि, “बुद्धा नाम अमोघवचना । नत्थि बुद्धानं कथाय अज्जयत्तं । यथाहि आकासे खित्तले-
 ड्डुस्स पतनं, जातस्स मरणं, अरणे उग्गते सुरियस्सुट्ठानं, आसया निकखन्तस्स सीहस्स सीहनादनदनं, गरुगब्भाय
 इत्थिया भारमोचनं च धुवं अवस्संभावी, एवमेव बुद्धानं वचनं नाम धुवं अमोघं । अद्दा, अहं बुद्धो भविस्सामीति ।
 तेन वुत्तं:—

“बुद्धस्स वचनं सुत्वा दससहस्सीन चूभयं ।
 तुट्ठहट्ठो पमोदितो एवं चिन्तेसहं तदा ॥
 अट्ठेज्झवचना बुद्धा अमोघवचना जिना ।
 वितथं नत्थि बुद्धानं धुवं बुद्धो भवामहं ॥ [१९]
 यथा खित्तं नभे लेड्डु धुवं पतति भूमियं ।
 तथेव बुद्धसेट्ठानं वचनं धुवसस्सतं ॥
 यथापि सव्वसत्तानं मरणं धुवसस्सतं ।
 तथेव बुद्धसेट्ठानं वचनं धुवसस्सतं ॥
 यथा रत्तिक्खये पत्ते सुरियस्सुग्गमनं धुवं ।
 तथेव बुद्धसेट्ठानं वचनं धुवसस्सतं ॥
 यथा निकखन्तसयनस्स सीहस्स नदनं धुवं ।
 तथेव बुद्धसेट्ठानं वचनं धुवसस्सतं ॥
 यथा आपन्नसत्तानं भारमोरोपनं धुवं ।
 तथेव बुद्धसेट्ठानं वचनं धुवसस्सतं” ॥ न्ति

(१. दानपारमी)

सो धुवाहं बुद्धो भविस्सामीति एवं कतसन्निट्ठानो बुद्धकारके धम्मो उपधारेतुं कहन्नुखो बुद्धकारकधम्मा [19]
 किं उद्धं उदाहु अधो दिसासु विदिसासूति अनुक्कमेन सकलं धम्मधातुं विचिनन्तो पीराणकवोधिसत्तेहि आसे-
 वितनिसेवितं पठमं दानपारमिं दिस्वा एवं अत्तानं ओवदि “सुमेध पण्डित ! त्वं इतो पट्ठाय पठमं दानपारमिं

पूरेय्यासि । यथा हि निक्कुज्जितो उदकुम्भो निस्सेसं कत्वा उदकं वमतियेव न पच्चाहरति एवमेवं धनं वा यस्स वा पुत्तदारं वा अंगपच्चंगं वा अनोलोकेत्वा सम्पत्तयाचकानं सव्वं इच्छितिच्छितं निस्सेसं कत्वा ददमानो बोधिरुक्खमूले निसीदित्वा बुद्धो भविस्ससी” ति पठमं दानपारमिं दळ्हं कत्वा अधिट्ठासि । तेन वुत्तं:—

“हन्द बुद्धकरे धम्मे वि चिनामि इतोचितो ।
उद्वं अधो दसदिसा यावता धम्मधातुया ॥
विचिनन्तो तदा दक्खि पठमं दानपारमिं ।
पुव्वकेहि महेसीहि अनुचिण्णं महापथं ॥
इमं त्वं पठमं ताव दळ्हं कत्वा समादिय ।
दानपारमितं गच्छ यदि बोधिं पत्तुमिच्छसि ॥
यथापि कुम्भो सम्पुण्णो यस्स कस्सचि अधो कतो ।
वमते उदकं निस्सेसं न तत्थ परिरक्खति ॥
तथेव याचके दिस्वा हीनमुक्कट्ठमज्झिमे ।
ददाहि दानं निस्सेसं कुम्भो विय अधो कतो” ति ॥

(२. सीलपारमी)

अथस्स न एत्तकेहेव बुद्धकारकधम्मेहि भवितव्वन्ति उत्तरिम्पि उपधारयतो दुतियं सीलपारमिं दिस्वा एतदहोसि, “सुमेधपण्डित ! त्वं इतोपट्ठाय सीलपारमिम्पि पूरेय्यासि । यथाहि [२०] चमरीमिगो नाम जीवितम्पि अनोलोकेत्वा अत्तनो वाळमेव रक्खति, एवं त्वम्पि इतोपट्ठाय जीवितम्पि अनोलोकेत्वा सीलमेव रक्खन्तो बुद्धो भविस्ससी” ति दुतियं सीलपारमिं दळ्हं कत्वा अधिट्ठासि । तेन वुत्तं:—

“न हेते एत्तका येव बुद्धधम्मा भविस्सरे ।
अञ्जेपि विचिनिस्सामि ये धम्मा बोधिपाचना ॥
विचिनन्तो तदा दक्खि दुतियं सीलपारमिं ।
पुव्वकेहि महेसीहि आसेवितनिसेवितं ॥
इमं त्वं दुतियं ताव दळ्हं कत्वा समादिय ।
सीलपारमितं गच्छ यदि बोधिं पत्तुमिच्छसि ॥
यथापि चमरी वाळं किस्मिचि पतिलग्गितं ।
उपेति मरणं तत्थ न विकोपेति वाल्धि ॥ [20]
तथेव चतुसु भूमीसु सीलानि परिपूरय १ ।
परिरक्ख सव्वदा सीलं चमरी विय वाळधि” ॥ न्ति ।

(३. नेक्खम्मपारमी)

अथस्स न एत्तकेहेव बुद्धकारकधम्मेहि भवितव्वन्ति उत्तरिम्पि उपधारयतो ततियं नेक्खम्मपारमिं दिस्वा एतदहोसि “सुमेधपण्डित ! त्वं इतो पट्ठाय नेक्खम्मपारमिम्पि पूरेय्यासि । यथाहि चिरम्पि बन्धनागारे वसमानो पुरिसो न तत्थ सिनेहं करोति अथखो उक्कण्ठति येव अवसितुकामो होति, एवमेव त्वम्पि सव्वभवे बन्धनागारसदिसे कत्वा सव्वभवेहि उक्कण्ठतो मुञ्चितुकामो हुत्वा नेक्खम्माभिमुखोव होहि । एवं बुद्धो भविस्ससी” ति ततियं नेक्खम्मपारमिं दळ्हं कत्वा अधिट्ठासि । तेन वुत्तं:—

“न हेते एत्तका येव बुद्धधम्मा भविस्सरे ,
अञ्जेपि विचिनिस्सामि ये धम्मा बोधिपाचना ।

विचिनन्तो तदा दक्खि ततियं नेक्खम्मपारमिं ।
 पुव्वकेहि महेसीहि आसेवितनिसेवितं ॥
 इमं त्वं ततियं ताव दळ्हं कत्वा समादिय ।
 नेक्खम्मे पारमिं गच्छ यदि वोधिं पत्तुमिच्छसि ॥
 यथा अन्दुघरे पुरिसो चिरवुत्थो दुखदित्तो ।
 न तत्थ रागं अभिजनेति मुत्तिं येव गवेसति ॥
 तथेव त्वं सव्वभवे पस्स अन्दुघरे विय ।
 नेक्खम्माभिमुखो होहि भवतो परिमुत्तिया ॥” ति । [२१]

(४. पञ्जापारमी)

अथस्स न एत्तकेहेव बुद्धकारकधम्मेहि भवितव्वन्ति उत्तरिम्पि उपधारयतो चतुत्थि पञ्जापारमिं
 दिस्वा एतदहोसि “सुमेधपण्डित ! त्वं इतो पट्ठाय पञ्जापारमिम्पि पूरेय्यासि हीनमज्झिमुक्कट्ठेसु कञ्चि अव-
 ज्जेत्वा सव्वेपि पण्डिते उपसंकमित्वा पञ्हं पुच्छेय्यासि । यथाहि पिण्डचारिको भिक्खु हीनादिभेदेसु कुलेसु
 कञ्चि अवज्जेत्वा पटिपाटिया पिण्डाय चरन्तो खिप्पं यापनं लभति, एवं त्वम्पि सव्वपण्डिते उपसंकमित्वा पञ्हं
 पुच्छन्तो बुद्धो भविस्ससी” ति चतुत्थं पञ्जापारमिं दळ्हं कत्वा अधिट्ठासि । तेन वुत्तः—

“न हेते एत्तकायेव बुद्धधम्मा भविस्सरे ।
 अज्जेपि विचिनिस्सामी ये धम्मा वोधिपाचना ॥
 विचिनन्तो तदा दक्खि चतुत्थं पञ्जाय पारमिं ।
 पुव्वकेहि महेसीभि आसेवितनिसेवितं ॥
 इमं त्वं चतुत्थं ताव दळ्हं कत्वा समादिय ।
 पञ्जाय पारमिं गच्छ यदि वोधिं पत्तुमिच्छसि ॥ [21]
 यथापि भिक्खु भिक्खन्तो हीनमुक्कट्ठमज्झिमे ।
 कुलानि न विवज्जेन्तो एवं लभति यापनं ॥
 तथेव त्वं सव्वकाले परिपुच्छन्तो बुद्धं जनं ।
 पञ्जाय पारमिं गन्त्वा सम्बोधिं पापुणिस्ससी ॥” ति ।

(५. विरियपारमी)

अथस्स न एत्तकेहेव बुद्धकारकधम्मेहि भवितव्वन्ति उत्तरिम्पि उपधारयतो पञ्चमं विरियपारमिं
 दिस्वा एतदहोसि “सुमेधपण्डित ! त्वं इतो पट्ठाय विरियपारमिम्पि पूरेय्यासि । यथा हि सीहो मिगराजा
 सव्वइरियापथेसु दळ्हविरियो होति एवं त्वम्पि सव्वभवेसु सव्वइरियापथेसु दळ्हविरियो अनोलीनविरियो
 समानो बुद्धो भविस्ससी” ति पञ्चमं विरियपारमिं दळ्हं कत्वा अधिट्ठासि । तेन वुत्तः—

“न हेते एत्तकायेव बुद्धधम्मा भविस्सरे ।
 अज्जेपि विचिनिस्सामि ये धम्मा वोधिपाचना ॥
 विचिनन्तो तदा दक्खि पञ्चमं विरियपारमिं ।
 पुव्वकेहि महेसीहि आसेवितनिसेवितं ॥
 इमं त्वं पञ्चमं ताव दळ्हं कत्वा समादिय ।
 विरियपारमितं गच्छ यदि वोधिं पत्तुमिच्छसि ॥
 यथापि सीहो मिगराजा निसज्जट्ठानचकमे ।
 अलीनविरियो होति पग्गहीतमनो सदा ॥ [२२]

तथेव त्वम्पि सव्वभवे पग्गण्ह विरियं दळ्हं ।
विरियपारमितं गन्त्वा सव्वोधि पापुणिस्ससी ॥” ति ।

(६. खन्तिपारमी)

अथस्स न एत्तकेहेव बुद्धकारकधम्ममेहि भवितव्वन्ति उत्तरिम्पि उपधारयतो छट्ठं खन्तिपारमिं
दिस्वा एतदहोसि “सुमेधपण्डित ! त्वं इतो पट्ठाय खन्तिपारमिम्पि पूरेय्यासि सम्माननेपि अवमाननेपि खमोव
भवेय्यासि । यथाहि पठवियं नाम सुचिम्पि पक्खिपन्ति असुचिम्पि, न तेन पठवी सिनेहं न पटिघं करोति खमति
सहति अधिवासेतियेव एवमेव त्वम्पि सम्माननावमाननेसु खमोव समानो बुद्धो भविस्ससी”ति छट्ठं
खन्तिपारमिं दळ्हं कत्वा अधिट्ठासि । तेन वुत्तं:—

“न हेते एत्तकायेव बुद्धधम्मा भविस्सरे ।
अञ्जेपि विचिनिस्सामि ये धम्मा वोधिपाचना ॥
विचिनन्तो तदा दक्खिं छट्ठमं खन्तिपारमिं ।
पुव्वकेहि महेसीहि आसेवितनिसेवितं ॥
इमं त्वं छट्ठमं ताव दळ्हं कत्वा समादिय ।
तत्थ अट्टेज्जमानसो सम्बोधिं पापुणिस्ससि ॥ [२२]
यथापि पठवी नाम सुचिम्पि असुचिम्पि च ।
सव्वं सहति निक्खेपं न करोति पटिघं दयं ॥
तथेव त्वम्पि सव्वेसं सम्मानावमानक्खमो ।
खन्तिपारमितं गन्त्वा सम्बोधिं पापुणिस्ससी ॥” ति ।

(७. सच्चपारमी)

अथस्स न एत्तकेहेव बुद्धकारकधम्ममेहि भवितव्वन्ति उत्तरिम्पि उपधारयतो सत्तमं सच्चपारमिं
दिस्वा एतदहोसि “सुमेधपण्डित ! त्वं इतो पट्ठाय सच्चपारमिम्पि पूरेय्यासि । असनिया मत्थके पतमानायपि
धनादीनं अत्थाय छन्दादीनं वसेन सम्पजानमुसावादां नाम मा अभासि । यथाहि ओसधितारका नाम सव्वउतुसु
अत्तनो गमणवीथिं जहित्वा अञ्जाय वीथिया न गच्छति सकवीथियाव गच्छति, एवमेवं त्वम्पि सच्चं पहाय
मुसावादां नाम अकरोन्तो येव बुद्धो भविस्ससी” ति सत्तमिं सच्चपारमिं दळ्हं कत्वा अधिट्ठासि । तेन वुत्तं:—

“न हेते एत्तका येव बुद्धधम्मा भविस्सरे ।
अञ्जेपि विचिनिस्सामि ये धम्मा वोधिपाचना ॥
विचिनन्तो तदा दक्खिं सत्तमं सच्चपारमिं ।
पुव्वकेहि महेसीहि आसेवितनिसेवितं ॥
इमं त्वं सत्तमं ताव दळ्हं कत्वा समादिय ।
तत्थ अट्टेज्जवचनो सम्बोधिं पापुणिस्ससि ॥ [२३]
यथापि ओसवी नाम तुलाभूता सदेवके ।
समये उतुवस्से वा नातिक्कमति वीथितो ॥
तथेव त्वम्पि सच्चेषु मा वोक्कमि हि वीथितो ।
सच्चपारमितं गन्त्वा सम्बोधिं पापुणिस्ससी ॥” ति ।

(८. अधिट्ठानपारमी)

अथस्स न एत्तकेहेव बुद्धकारकधम्ममेहि भवितव्वन्ति उत्तरिम्पि उपधारयतो अट्ठमं अधिट्ठानपारमिं
दिस्वा एतदहोसि “सुमेधपण्डित ! त्वं इतो पट्ठाय अधिट्ठानपारमिम्पि पूरेय्यासि । यं अधिट्ठासि तस्मिं

अधिष्ठान निच्चलो भवेय्यासि । यथा हि पव्वतो नाम सव्वासु दिसासु^१ वाते पहरन्तेपि न कम्पति न चलति अत्तनो ठाने येव तिष्ठति, एवमेवं त्वम्पि अत्तनो अधिष्ठाने निच्चलो होन्तोव बुद्धो भविस्ससी” ति अट्ठमं अधिष्ठान-पारमिं दळ्हं कत्वा अधिष्ठासि । तेन वुत्तं:—

“न हेते एत्तका येव बुद्धधम्मा भविस्सरे ।
अञ्जेपि विचिनिस्सामि ये धम्मा बोधिपाचना ॥ [23]
विचिनन्तो तदा दक्खि अट्ठमं अधिष्ठानपारमिं ।
पुव्वकेहि महेसीहि आसेवितनिसेवितं ॥
इमं त्वं अट्ठमं ताव दळ्हं कत्वा समादिय ।
तत्थ त्वं अचलो हुत्वा सम्बोधिं पापुणिस्ससि ॥
यथापि पव्वतो सेलो अचलो सुप्पतिट्ठितो ।
न कम्पति भुसवातेहि सकट्ठानेव तिष्ठति ॥
तथेव त्वम्पि अधिष्ठाने सव्वदा अचलो भव ।
अधिष्ठानपारमिं गन्त्वा सम्बोधिं पापुणिस्ससी ॥” ति ।

(६. मेत्तापारमी)

अथस्स न एत्तकेहेव बुद्धकारकधम्मेहि भवितव्वन्ति उत्तरिम्पि उपधारयतो नवमं मेत्तापारमिं दिस्वा एतदहोसि “सुमेधपण्डित ! त्वं इतो पट्ठाय मेत्तापारमिम्पि पूरेय्यासि, हितेसुपि अहितेसुपि एकचित्तो भवेय्यासि, यथापि उदकं नाम पापजनस्सपि कल्याणजनस्सपि सीतभावं एकसदिसं कत्वा फरति एवमेवं त्वम्पि सव्वसत्तेसु मेत्तचित्तेन एकचित्तोव^२ होन्तो बुद्धो भविस्ससी” ति नवमं मेत्तापारमिं दळ्हं कत्वा अधिष्ठासि । तेन वुत्तं:—

“न हेते एत्तका येव बुद्धधम्मा भविस्सरे ।
अञ्जेपि विचिनिस्सामि ये धम्मा बोधिपाचना ॥
विचिनन्तो तदा दक्खि नवमं मेत्ताय पारमिं ।
पुव्वकेहि महेसीहि आसेवितनिसेवितं ॥
इमं त्वं नवमं ताव दळ्हं कत्वा समादिय ।
मेत्ताय असमो होहि यदि बोधिं पत्तुमिच्छसि ॥ [२४]
यथापि उदकं नाम कल्याणे पापके जने ।
समं फरति सीतेन पवाहेति रजोमलं ॥
तथेव त्वम्पि अहितहिते समं मेत्ताय भावय ।
मेत्ताय पारमिं^३ गन्त्वा सम्बोधिं पापुणिस्ससी ॥” ति ।

(१०. उपेक्खापारमी)

अथस्स न एत्तकेहेव बुद्धकारकधम्मेहि भवितव्वन्ति उत्तरिम्पि उपधारयतो दसमं उपेक्खापारमिं दिस्वा एतदहोसि—“सुमेधपण्डित ! त्वं इतो पट्ठाय उपेक्खापारमिम्पि पूरेय्यासि सुखेपि दुक्खेपि मज्झत्तोव भवेय्यासि । यथापि पठवी नाम सुचिम्पि असुचिम्पि पक्खिप्पमाने मज्झत्ताव होति, एवमेवं त्वम्पि सुखदुक्खेसु मज्झत्तोव होत्तो वुद्धो भविस्ससी”ति दसमं उपेक्खापारमिं दळ्हं कत्वा अधिष्ठासि । तेन वुत्तं:—[24]

“न हेते एत्तका येव बुद्धधम्मा भविस्सरे ।
 अञ्जेपि विचिनिस्सामि ये धम्मा बोधिपाचना ॥
 विचिनन्तो तदा दक्खि दसमं उपेक्खापारमिं ।
 पुव्वकेहि महेसीहि आसेवितनिसेवितं ॥
 इमं त्वं दसमं ताव दळ्हं कत्वा समादिय ।
 तुलाभूतो दळ्हो हुत्वा सम्बोधि पापुणिस्ससि ॥
 यथापि पठवी नाम निक्खित्तं अमुचिं मुचिं ।
 उपेक्खति उभोपेतं कोपानुनयवज्जिता ॥
 तथेव त्वम्पि सुखदुक्खे तुलाभूतो सदा भव ।
 उपेक्खापारमितं गत्वा सम्बोधि पापुणिस्ससी ॥” ति ।

महासत्तस्स पारमिसम्मसनं

ततो चिन्तेसि—“इमस्मि लोके बोधिसत्तेहि पूरेतव्वा बोधिपरिपाचना बुद्धकारकधम्मा एत्तकायेव ।
 दसपारमियो ठपेत्वा अञ्जे नत्थि । इमापि दसपारमियो उद्धं आकासेपि नत्थि, हेट्ठा पठवियम्पि पुरत्थिमादिनु
 दिसासु पि नत्थि । मय्हं येव पन हृदयव्भन्तरे^१ पतिट्ठिता” ति । एवं तासं हृदये पतिट्ठितभावं दिस्वा सञ्चापि
 दळ्हं कत्वा अधिट्ठाय पुनप्पुनं सम्मसन्तो अनुलोमपटिलोमं सम्मसति । परियन्ते गहेत्वा आदि पापेति,
 आदिमिह गहेत्वा परियन्ते ठपेति, मज्जे गहेत्वा उभतो ओसापेति, उभतो कोटिमु गहेत्वा मज्जे ओसापेति ।
 अंगपरिच्चागो पारमियो नाम, बाहिरभण्डपरिच्चागो उपपारमियो नाम, जीवितपरिच्चागो परमत्थपारमियो
 नामाति^२ । दस पारमियो, दस उपपारमियो, दस परमत्थपारमियोति यन्ततेलं विनिवट्टेन्तो विय महासिनेरु-
 मत्थकं कत्वा चक्कवाळ [२५] महासमुद्धं आलोळेन्तो विय च सम्मसि । तस्स दस पारमियो सम्मसन्तस्स
 सम्मसन्तस्स धम्मतेजेन चतुनहुताधिकद्वियोजनसतसहस्सवहळा अयं महापठवी हत्थिना अक्कन्तनळकलापो
 विय पीळियमानं उच्छुयन्तं विय च महाविरवं विरवमाना संकम्पि सम्पकम्पि सम्पवेधि, कुलाळचक्कं विय
 तेलयन्तचक्कं विय च परिव्भमि । तेन वुत्तं—

“एत्तका येव ते लोके ये धम्मा बोधिपाचना ।
 ततुद्धं नत्थि अञ्जत्र दळ्हं तत्थ पतिट्ठह ॥
 इमे धम्मे सम्मसतो सभावसरसलक्खणे ।
 धम्मतेजेन वसुधा दससहस्सी पकम्पय ॥
 चलती रवती पुथवी उच्छुयन्तं व पीळितं ।
 तेलपन्ते यथा चक्कं एवं कम्पति मेदिनी ॥” ति । [25]

महापठविया कम्पमानाय रम्मनगरवासिनो सण्ठातु असक्कोन्ता युगन्तवातव्भाहता महासाला
 विय मुच्छित्तमुच्छित्ता पपत्तिसु, घटादीनि कुलाळभाजनानि पवट्टन्तानि अञ्जमञ्जं पहरन्तानि चुण्णविचु-
 ण्णानि अहेसुं । महाजनो भीततसितो सत्थारं उपसंकमित्वा किन्नुखो भगवा नागावट्टो अयं भूतयक्खदेवतासु
 अञ्जतरावट्टोति न हि मयं एतं जानाम, अपिच खो सब्बोपि अयं महाजनो उपद्दुतो । किन्नुखो इमस्स लोकस्स

१ रो०—हृदयमंसन्तरे । २ स्या०—बाहिरभण्डपरिच्चागो दानपारमियो नाम, अंगपरिच्चागो दानउपपार-
 मियो नाम, जीवितपरिच्चागो दानपरमत्थपारमियो नामति ।

पापकं भविस्सति, उदाहु कल्याणं ? कथेथ नो एतं कारणन्ति आह । सत्या तेसं कथं सुत्वा तुम्हे मा भायथ, मा चिन्तयित्थ, नत्थि वो इतो निदाना भयं । यो सो मया अज्ज सुमेधपण्डितो अनागते गोतमो नाम बुद्धो भविस्सतीति व्याकतो सो इदानी पारमियो सम्मसति । तस्स पारमियो सम्मसन्तस्स विलोळेन्तस्स धम्मतेजेन सकलदससहस्सी लोकधानु एकप्पहारेण कम्पति चेव रवति चाति आह । तेन वुत्तः—

“यावता परिसा आसि बुद्धस्स परिवेसने ।
 पवेधमाना सा तत्थ मुच्छिता सेति भूमियं ॥
 घटानेकसहस्सानि कुम्भीनञ्च सता वेहू ।
 सञ्चुण्णा मथिता तत्थ अज्जमञ्जं^१ पघट्टिता ॥
 उव्विग्गा तसिता भीता भन्ता व्यधितमानसा ।
 महाजना समागम्म दीपंकरमुपागमुं ॥
 किम्भविस्सति लोकस्स कल्याणं अथ पापकं ।
 सव्वो उपद्दुतो लोको तं^२ विनोदेहि चक्खुम ! [२६]
 तेसे तदा सञ्जापेसि दीपंकरो महामुनि ।
 विस्सत्था होथ मा भाथ इमस्मि पुथविकम्पने ॥
 यमहं अज्ज व्याकासि बुद्धो लोके भविस्सति ।
 एसो सम्मसती धम्मं पुव्वकं जिनसेवितं ॥
 तस्स सम्मसतो धम्मं बुद्धभूमिं असेसतो ।
 तेनायं कम्पिता पुथवी दससहस्सी सदेवके ॥” ति ।

महाजनोपि तथागतस्स वचनं सुत्वा हट्टवुट्ठो मालागन्धविलेपनं आदाय रम्मनगरा निक्खमित्वा बोधिसत्तं उपसंक्रमित्वा मालादीहि पूजेत्वा वन्दित्वा पदक्खिणं कत्वा रम्मनगरमेव पाविसि । बोधिसत्तोपि दसपारमियो सम्मसित्वा विरियं दळ्हं कत्वा अधिट्ठाय निसिन्नासना वुट्ठासि । तेन वुत्तः— [२६]

“बुद्धस्स वचनं सुत्वा मनो निव्वायि तावदे ।
 सव्वे मं उपसंक्रम्म पुनपि मं अभिवन्दियुं ॥
 समादियित्वा बुद्धगुणं दळ्हं कत्वान मानसं ।
 दीपंकरं नमस्सित्वा आसना वुट्ठहि तदा ॥” ति ।

अथ बोधिसत्तं आसना वुट्ठहन्तं सकलदससहस्सचक्कवाळे देवता सन्निपतित्वा दिव्वेहि मालागन्धेहि पूजेत्वा, अथ सुमेधतापस ! तथा अज्ज दीपंकरदसवलस्स पादमूले महती पत्थना पत्थिता, सा ते अनन्तरायेण समिज्जतु, मा ते भयं वा छम्भितत्तं वा अहोसि, सरीरे अप्पमत्तकोपि रोगो मा उप्पज्जि, खिप्पं पारमियो पूरेत्वा सम्मासम्बोधि पटिवुज्ज । यथा पुष्पफूलपुष्पा रुक्खा समये पुष्फन्ति चेव फलन्ति च तथेव त्वम्पि समयं अनतिक्रमित्वा खिप्पं बोधिमुत्तमं फुसस्सुति आदीनि थुतिमंगलानि पथिरुदाहरिंसु । एवं पथिरुदाहरित्वा अत्तनो अत्तनो देवट्ठानमेव अगमंसु । बोधिसत्तोपि देवताहि अभित्थुतो अहं दसपारमियो पूरेत्वा कप्पसतसहस्साधिकानं चतुन्नं असंखेय्यानं मत्थके बुद्धो भविस्सामीति विरियं दळ्हं कत्वा अधिट्ठाय नभं अब्भुगन्त्वा हिमवन्तमेव अगमासि । तेन वुत्तः—

“दिव्यं मानुसकं पुष्पं देवा मानुसका उभो ।
 समोकिरन्ति पुष्पेहि वुट्ठहन्तस्स आसना ॥
 वेदयन्ति च ते सोत्थि देवा मानुसका उभो ।
 महन्तं पत्थितं तुय्हं तं लभस्सु यथिच्छितं ॥
 सव्वीतियो विवज्जन्तु सोको रोगो विनस्सतु ।
 मा ते भवत्वन्तरायो^१ फुस खिप्पं बोधिमुत्तमं ॥ [२७]
 यथापि समये पत्ते पुष्पन्ति पुष्पिनो दुमा ।
 तथेव त्वं महावीर ! वुद्धवाणेन पुष्पसि ॥
 यथा ये केचि सम्बुद्धा पूरयुं दसपारमी ।
 तथेव त्वं महावीर ! पूरय दसपारमी ॥
 यथा ये केचि सम्बुद्धा बोधिमण्डमिह वुज्जरे ।
 नथेव त्वं महावीर ! वुज्जस्सु जिनवोवियं ॥
 यथा ये केचि सम्बुद्धा धम्मचक्कं पवत्तयुं ।
 तथेव त्वं महावीर ! धम्मचक्कं पवत्तय ॥
 पुण्णमायं यथा चन्दो परिसुद्धो विरोचति ।
 तथेव त्वं पुण्णमनो वीरोच दससहस्सियं ॥ [२७]
 राहृमुत्तो यथा सुरियो तापेन अतिरोचति ।
 तथेव लोका मुच्चित्वा^२ विरोच सिरिया तुवं ॥
 यथा या काचि नदियो ओसरन्ति महोर्दधि ।
 एवं सदेवका लोका ओसरन्तु तवन्तिके ॥
 तेहि थुत्तप्पसत्थो सो दसधम्मे समादिय ।
 ते धम्मे परिपूरेन्तो पवनं^३ पाविसी तदा ॥” ति ।

सुमेधकथा निट्ठिता

§ २ भगवा दीपङ्करो

रम्मनगरवासिनोपि खो नगरं पविसित्वा वुद्धपमुखस्स भिक्खुसंघस्स महादानं अदंसु । सत्था तेसं धम्मं देसेत्वा महाजनं सरणादिसु पत्तिट्ठापेत्वा रम्मनगरम्हा निक्खमित्वा ततो उद्धम्पि यावतायुकं तिट्ठन्तो सव्वं वुद्धकिच्चं कत्वा अनुक्कमेन अनुपादिसैसाय निव्वाणधातुया परिनिव्वायि । तत्थ यं वत्तव्वं तं सव्वं वुद्धवंसे वुत्तनयेनेव वेदितव्वं । वुत्तं हि तत्थ :—

“तदा ते भोजयित्वा न ससंघं लोकनायकं ।
 उपगञ्छुं सरणं तस्स दीपंकरस्स सत्थुनो ॥
 सरणागमने कञ्चि निव्वेसेसि तथागतो ।
 कञ्चि पञ्चमु सीलेसु सीले दसविधे परं ॥
 कस्सचि देति सामञ्जं चतुरो फलमुत्तमे ।
 कस्सचि असमे धम्मे देति सो पटिसम्मिदा ॥
 कस्सचि वरसमापत्तियो अट्ठ देति नरासभो ।
 तिस्सो कस्सचि विज्जायो छल्लभिञ्ज्रा पवेच्छति ॥ [२८]

तेन योगेन जनकायं ओवदति महामुनि ।
 तेन वित्थारिकं आसि लोकनाथस्स सासनं ॥
 महाहनु उसभक्खन्धो दीपंकरसनामको ।
 बहू जने तारयति परिमोचेति दुग्गतिं ॥
 बोधनेय्यं जनं दिस्वा सतसहस्सेपि योजने ।
 खणेन उपगन्त्वा न बोधेति तं महामुनि ॥
 पठमाभिसमये बुद्धो कोटिसतमबोधयि ।
 दुतियाभिसमये नाथो सतसहस्सं अबोधयि ॥
 यदा देवभवनम्हि बुद्धो धम्ममदेसयि ।
 नवुतिकोटिसहस्सानं ततियाभिसमयो अहु ॥ [28]
 सन्निपाता तयो आसुं दीपंकरस्स सत्थुनो ।
 कोटिसतसहस्सानं पठमो आसि समागमो ॥
 पुन नारदकूटम्हि पविवेकगते जिने ।
 खीणासवा वीतमला समिसु सतकोटियो ॥
 यदा वसी महावीरो सुदस्सनसिलुच्चये ।
 नवुतिकोटिसहस्सेहि परिवारेसि तदा मुनि ॥
 अहं तेन समयेन जटिलो उग्गतापनो ।
 अन्तळिक्खम्हि चरणो पञ्चाभिञ्जासु पारगू ॥
 दसवीससहस्सानं धम्माभिसमयो अहु ।
 एकद्विन्नं अभिसमयो गणनातो असंखिया ॥
 वित्थारिकं बाहुजञ्जं इद्धं फीतं अहु तदा ।
 दीपंकरस्स भगवतो सासनं सुविसोधितं ॥
 चत्तारि सतसहस्सानि छळभिञ्जा महिद्धिका ।
 दीपंकरं लोकविदुं परिवारेन्ति सब्बदा ॥
 ये केचि तेन समयेन जहन्ति मानुसं भवं ।
 अप्पत्तमानसा सेखा गरहिताव भवन्ति ते ॥
 सुपुप्फितं पावचनं अरहन्तेहि तादिहि ।
 खीणासवेहि विमलेहि उपसोभति सदेवके ॥
 नगरं रम्मवती नाम सुदेवो^१ नाम खत्तियो ।
 सुमेधा नाम जनिका^२ दीपंकरस्स सत्थुनो ॥
 दसवस्ससहस्सानि अगारमज्झम्हि सो वसि ।
 रम्मो सुरम्मसुभो तयो पासादमुत्तमा ॥
 तीनि सतसहस्सानि नारियो समलंकेता ।
 यसोधरा नाम नारी उसभक्खन्धो च अत्रजो ॥
 निमित्ते चतुरो दिस्वा हत्थियानेन निक्खमि ।
 अनूनदससहस्सानि पधानं पदही जिनो ॥
 पधानचारं चरित्वान अवुज्झि मनसा मुनि ।

धम्मचक्रं महावीरो नन्तदाये सिरीघने ।
 सिरिसमूले रुचिरो अकासि तित्थियमद्दं ॥
 सुमंगलो च तिस्सो च अहेसुं अग्गसावका ।
 सामतो नामुपट्ठाको दीपंकरस्स सत्थुनो ॥ [२९]
 नन्दा चेव सुनन्दा च अहेसुं अग्गसाविका ।
 वोधि तस्स भगवतो पिप्फलीति पवुच्चति ॥
 असीतिहत्थमुव्वेधो दीपंकरो महामुनि ।
 सोभति दीपरुक्खोव सालराजाव फुल्लितो ॥
 सतसहस्सवस्सानि आयु तस्स महेसिनो ।
 तावता तिट्ठमानो सो तारेसि जनतं वहुं ॥
 जोतयित्त्वान सद्धम्मं सन्तारेत्वा महाजनं ।
 जलित्वा अग्गिक्खन्धोव निव्वुत्तो सो ससावको ॥
 सा च इद्धि सो च यसो तानि च पादेसु चक्करतनानि ।
 सव्वं समन्तरहितं ननु रिक्ता सव्वसंखाराति ॥ [२९]

§ ३. भगवा कोण्डञ्जो

दीपंकरस्स पन भगवतो अपरभागे एकं असंखेय्यं अतिक्रमित्वा कोण्डञ्जो नाम सत्था उदपादि । तस्सापि तयो सावकसन्निपाता अहेसुं । पठमसन्निपाते कोटिसतसहस्सं, दुतिये कोटिसहस्सं, ततिये नवुतिकोटियो । तदा वोधिसत्तो विजितावी नाम चक्कवत्ती हुत्वा कोटिसतसहस्ससंख्यस्स बुद्धपमुखस्स भिक्खुसंघस्स महादानं अदासि । सत्था वोधिसत्तं बुद्धो भविस्सतीति व्याकरित्वा धम्मं देसेसि । सो सत्थु धम्मकथं सुत्वा रज्जं पटियादेत्वा पव्वजि । सो तीणि पिटकानि उग्गहेत्वा अट्ठसमापत्तियो पञ्च च अभिञ्जायो उप्पादेत्वा अपरिहीनज्झानो ब्रह्मालोके निव्वत्ति । कोण्डञ्जस्स बुद्धस्स पन रम्मवती नाम नगरं, आनन्दो नाम खत्तियो पिता, सुजाता नाम देवी माता, भद्दो च सुभद्दो च द्वे अग्गसावका, अनुरुद्धो नामुपट्ठाको, तिस्सा च उपतिस्सा च द्वे अग्गसाविका, सालकल्याणी वोधि अट्ठासीतिहत्थुव्वेधं सरीरं, वस्ससतसहस्सं आयुप्पमाणं अहोसि ।

दीपंकरस्स अपरेन कोण्डञ्जो नाम नायको ।

अनन्ततेजो अमितयसो अप्पमेव्यो दुरासदोति ॥

§ ४. भगवा मङ्गलो

तस्स अपरभागे एकं असंखेय्यं अतिक्रमित्वा एकास्मि येव कप्पे चत्तारो बुद्धा निव्वत्तिमु, मंगलो मुमनो रेवतो सोमितोति । मंगलस्स भगवतो तयो सावकसन्निपाता अहेसुं । तेसु पठमसन्निपाते कोटिसतसहस्सं भिक्खूअहेसुं । दुतिये कोटिसहस्सं, ततिये नवुति कोटियो । वेमातिकभाता किरस्स आनन्दकुमारो नवुतिकोटि-मंगलाय परिस्साय सद्धि धम्मसवणत्थाय सत्थुसन्तिकं अगमासि । सत्था तस्स आनुपुव्वीकथं कथेसि । सो सद्धि परिस्साय सह पटिसम्भिदाहि [३०] अरहत्तं पापुणि । सत्था तेसं कुलपुत्तानं पुव्वचरितं ओलोकेन्तो इद्धिमय-पत्तनीवरस्स उपनिस्सयं दिस्वा दन्तिवणहत्थं पसारत्वा एथ भिक्खवोति आह । सव्वे तं खणं येव इद्धिमयपत्तनी-वरधरा सट्ठिवस्सयेण विय आकप्पसम्पन्ना हुत्वा सत्थारं वन्दित्वा परिवारयिमु । अयमस्स ततियो सावक-सन्निपाता अहोसि ।

यथा पन अञ्जेसं बुद्धानं समन्ता असीतिहृत्थप्पमाणा येव सरीरप्पभा अहोसि न तस्स एवं । तस्स पन भगवतो सरीरप्पभा निच्चकालं दससहस्सीलोकधातुं फरित्वा अट्ठासि । रक्खपठवीपव्वतसमुद्दादयो अन्तमसो उक्खलियादीनि उपादाय सुवण्णपट्ठपरियोनद्धा विय अहेसुं । आयुप्पमाणं पनस्स नवृत्तिवस्ससहस्सानि अहोसि । एत्तकं कालं चन्दसुरियादयो अत्तनो पभाय विरोचितुं नासक्खिसु । रत्तिन्दिवपरिच्छेदो न पञ्जायित्थ । दिवा सुरियालोकेन विय सत्ता[३०]निच्चं बुद्धालोकेनेव विचरिसु।सायं पुप्फनकुसुमानं पातोव रवनसकुणादीनञ्च वसेन लोको रत्तिन्दिवपरिच्छेदं सल्लक्खेसि । किम्पन अञ्जेसं बुद्धानं अयमानुभावो नत्थीति ? नो नत्थि ते पिहि आकंखमाना दससहस्सि वा लोकधातुं ततो वा भिय्यो आभाय फरेय्युं । मंगलस्स पन भगवतो पुव्वपत्थ-
त्तावसेन अञ्जेसं व्यामप्पभा विय सरीरप्पभा निच्चमेव दससहस्सीलोकधातुं फरित्वा अट्ठासि ।

सो किर बोधिसत्तचरियकाले वेस्सन्तरसदिसे अत्तभावे ठितो सपुत्तदारो वंकपव्वतसदिसे पव्वते वसि । अथेको खुरदाठिको नाम यक्खो महापुरिसस्स दानज्ज्ञासयतं सुत्वा ब्राह्मणवण्णेन उपसंक्रमित्वा महासत्तं द्वे दारके याचि । महासत्तो ददामि ब्राह्मणस्स पुत्तकेति हट्ठपहट्ठो उदकपरियन्तं पठविं कम्पेन्तो द्वेपि दारके अदासि । यक्खो चक्रमणकोटियं आलम्बनफलकं निस्साय ठत्वा पस्सन्तस्सेव महासत्तस्स मूलकलापे^१ विय द्वे दारके खादि । महापुरिसस्स यक्खं ओलोकेत्वा मुखे^२ विवटमत्ते अग्गिजालं विय लोहितधारं उग्गिरमानं तस्स मुखं दिस्वापि केसग्गमत्तम्पि दोमनस्सं न उप्पज्जि । सुदिन्नं वत मे दानन्ति चिन्तयतो पनस्स सरीरे महन्तं पीतिसोमनस्सं उदपादि । सो इमस्स मे निस्सन्देन अनागतो इमिनाव नीहारेन रस्मियो निक्खमन्तूति पत्थनं अकासि । तस्स तं पत्थनं निस्साय बुद्धभूतस्स सरीरतो रस्मियो निक्खमित्वा एत्तकं ठानं फरिसु । [३१]

अपरम्पिस्स पुव्वचरितं अत्थि । सो किर बोधिसत्तकाले एकस्स बुद्धस्स चेतियं दिस्वा इमस्स बुद्धस्स मया जोवितं परिच्चजित्तुं वट्ठतीति चिन्तेत्वा दण्डदीपकवेठननियामेन सकलसरीरं वेठापेत्वा रतनमकुलं सतसह-
स्सग्घनिकं सुवण्णपातिं सप्पिस्स पूरापेत्वा तत्थ सहस्सवट्ठियो जालापेत्वा तं सीसेनादाय सकलसरीरे जालापेत्वा चेतियं पदक्खीणं करोन्तो सकलरत्तिं वीतिनामेसि । एवं याव अरुणुग्गमणा वायमन्तस्सापिस्स लोमकूपमत्तम्पि उसुमं न गण्हि । पट्टमगव्भं पविट्ठकालो विय अहोसि । धम्मो हि नामेस अत्तानं रक्खन्तं रक्खति । तेनाह भगवाः—

धम्मो हवे रक्खति धम्मचारिं धम्मो सुचिण्णो सुखमावहाति ।

एसानिसंसो धम्मे सुचिण्णे न दुग्गातिं गच्छति धम्मचारी ॥” ति । [३१]

इमस्सापि कम्मस्स निस्सन्देन तस्स भगवतो सरीरोभासो दससहस्सीलोकधातुं फरित्वा अट्ठासि । तदा अम्हाकं बोधिसत्तो सुवचि नाम ब्राह्मणो हुत्वा सत्थारं निमन्तेस्सामीति उपसंक्रमित्वा मधुर-
धम्मकथं सुत्वा स्वे मय्हं भिक्खं गण्हथ भन्तेति आह । ब्राह्मण ! कित्तकेहि ते भिक्खूहि अत्थोति ? कित्तका पन वो भन्ते ! परिवारभिक्खूति आह । तदा सत्थु पठमसन्निपातो येव होति, तस्मा कोटिसतसहस्सन्ति आह । भन्ते ! सव्वेहिपि सद्धि मय्हं गेहं भिक्खं गण्हथाति । सत्था अधिवासेसि । ब्राह्मणो स्वातनाय निमन्तेत्वा गेहं गच्छन्तो चिन्तेसि-अहं एत्तकानं भिक्खूतं यागुभत्तवत्थादीनि दातुं नो न सककोमि, निसीदनट्ठानं पन कथं भविस्सतीति तस्स सा चिन्ता चतुरासीति योजनसहस्समत्थके ठितस्स देवरञ्जो पण्डुकम्बलसिलासनस्स उग्गभावं जनेसि । सकको को नुखो मं इमस्सा ठाना चावेत्तु कामोति दिव्वचक्खुना ओलोकेन्तो महापुरिमं दिस्वा सुवचिब्राह्मणो बुद्धपमुखं भिक्खुसंघं निमन्तेत्वा निमीदनट्ठानत्थाय चिन्तेति, मयापि तत्थ गन्त्वा पुञ्जे कोट्ठामं गहेतुं वट्ठतीति वड्ढकीवण्णं निम्मणित्वा वासिफरमुहत्थो महासत्तस्स पुरतो पातुरहोसि । सो अत्थि नुखो कस्सचि भतिया कत्तव्वन्ति आह । महापुरिसो दिस्वा किं कम्मं करिस्ससीति आह ।

मम अजाननसिष्पं नाम नत्थि, गेहं वा गण्डपं वा यो यं कारति तस्स तं वागुं जानामीति ।
तेन हि मय्हं कम्मं अत्थीति ।

किं अय्याति ?

स्वातनाय द्वे कोटिसतसहस्सभिवखू निमन्तिता, तंसं निसीदनगण्डपं कन्निग्गीति ?

अहं नाम [३२] करेय्यं सने मे भति दातुं सक्खिस्साथाति ।

सक्खिस्सामी ताताति ।

साधु करिस्सामीति गन्त्वा एकं पदेसं ओल्लोकेसि । द्वादसतेरसयोजनप्पमाणो पदेगो कसिणमण्डलं विय समतलो अहोसि । सो एत्तके ठाने सत्तरतनमयो मण्डपो उट्ठहन्तीति चिन्तेत्वा ओल्लोकेसि । तावदेव पुर्याय भिन्दित्वा मण्डपो उट्ठहि । तस्स सोवण्णमयेगु थम्हेगु रजतमया घटका अहेगुं रजतमयेगु सोवण्णमया । मणित्थ-
म्भेसु मणिमया सत्तरतनमयेसु सत्तरतनमयाव घटका अहेसु । ततो मण्डपस्स अन्तरन्तरे किकिणिकजालं ओल्लम्बतीति ओल्लोकेसि । सह ओल्लोकनेनेव जालं ओल्लम्बि, यस्स मन्दवातेरितस्स पञ्चंगिकस्सेव तुरियस्स मधुरसद्धी निग्ग-
च्छति, दिव्वसंगीतवत्तनकालो विय होति । अन्तरन्तरा^१ गन्धदाममालादामानि ओल्लम्बन्तीति चिन्तेत्वा दामानि ओल्लम्बिसु । कोटिसतसहस्ससंखानं [३२] भिक्खून् आसनानि च आधारकानि च पठविं भिन्दित्वा उट्ठहन्तीति चिन्तेसि । तावदेव उट्ठहि । कोणे कोणे एकेका उदकचाटियो उट्ठहन्तीति चिन्तेसि । उदकचाटियो उट्ठहि । एत्तकं मापेत्वा ब्राह्मणस्स सन्तिकं गन्त्वा—एहि अय्य । तव मण्डपं ओल्लोकेत्वा मय्हं भति देहीति आह ।

महापुरिसो गन्त्वा मण्डपं ओल्लोकेसि । ओल्लोकेन्तस्सेव सकलसरीरं पञ्चवण्णाय पीतिया निरन्तरं फुटं अहोसि । अथस्स मण्डपं ओल्लोकेत्वा एतदहोसि—नायं मण्डपो मनुस्सभूतेन कतो । मय्हं पन अज्जासयं मय्हं गुणं आगम्म अद्धा सक्कभवनं उण्हं अहोसि । ततो सक्केन देवरज्जा अय मण्डपो कारितो भविस्सति । न खो पन मे युत्तं एवरूपे मण्डपे एकदिवसं येव दानं दातुं । सत्ताहं दस्सामीति चिन्तेसि । बाहिरकदानं हि कित्तकम्पि समानं बोधिसत्तानं तुट्ठं कातुं न सक्कोति । अलंकतसीसं पन छिन्दित्वा अज्जितअक्खीनि उप्पाटेत्वा हृदयमंसं वा उव्वत्तेत्वा दिन्नकाले बोधिसत्तानं चागं नीस्साय तुट्ठि नाम होति । अम्हाकम्पि हि बोधिसत्तस्स सिविजातके देवसिकं पञ्चकहापणम्मणानि विस्सज्जेत्वा चतुसु द्वारेसु मज्जे नगरे च दानं देन्तस्स तं दानं चागतुट्ठि उप्पादेतुं नासक्खि । यदा पनस्स ब्राह्मणवण्णेन आगन्त्वा सक्को देवराजा अक्खीनि याचि तदा तानि उप्पाटेत्वा ददमानस्सेव हासो उप्पज्जि । केसग्गमत्तम्पि चित्तं अञ्जथत्तं नाम नाहोसि । एवं दानं निस्साय बोधिसत्तानं तित्ति नाम नत्थि । तस्मा सोपि महापुरिसो सत्ताहं मया कोटिसतसहस्ससंखानं भिक्खून् दानं दातुं वट्ठतीति चिन्तेत्वा तस्मिं [३३] मण्डपे निसीदापेत्वा सत्ताहं गवपाणं नाम दानं अदासि ।

गवपाणन्ति महन्ते महन्ते कोलम्बे खीरस्स पूरेत्वा उद्धने आरोपेत्वा, घनपाकपक्के खीरे थोके तण्डुले पक्खिपित्वा, पक्कमधुसक्कराचुण्णसप्पीहि^२ अभिसंखटं भोजनं वुच्चति ।

मनुस्सायेव पन परिविसितुं नासक्खिसु । देवापि एकन्तरिका हुत्वा परिविसिसु । वारसतेरसयो-
जनप्पमाणं ठानम्पि भिक्खू गृह्णितुं नप्पहोसि येव । ते पन भिक्खू अत्तनो अत्तनो आनुभावेन निसीदिसु ।

परियोसानदिवसे सव्वभिक्खून् पत्तानि धोवापेत्वा भेसज्जत्थाय सप्पिनवनीतमधुफाणितादीनि पूरेत्वा तिचीवरेहि सद्धि अदासि । संघनवकभिक्खुना लद्धचीवरसाटका सतसहस्सग्घनका अहेसुं ।

सत्था अनुमोदनं करोन्तो-अयं पुरिसो एवरूपं महादानं अदासि । को नु खो भविस्सतीति उपधा-
रेन्तो अनागतं कप्पसतसहस्साधिकानं द्विन्नं असंखेय्यान् मत्थके गोतमो नाम बुद्धो भविस्सतीति दिस्वा महापुरिस्सं आमन्तेत्वा त्वं [३३] एत्तकं नाम कालं अतिक्कमित्वा गोतमो नाम बुद्धो भविस्सतीति व्याकासि ।

महापुरिसो व्याकरणं सुत्वा—अहं किर बुद्धो भविस्सामि, को मे घरावासेन अत्थो, पव्वजि-
स्सामीति चिन्तेत्वा तथारूपं सम्पत्तिं खेलपिण्डं विय पहाय सत्थु सन्तिके पव्वजित्वा बुद्धवचनं उग्गण्हित्वा
अभिञ्जा च समापत्तियो च निव्वत्तेत्वा आयुपरियोसाने ब्रह्मलोकं निव्वत्ति ।

मंगलस्स पन भगवतो नगरं उत्तरं नाम अहोसि । पितापि उत्तरो नाम खत्तियो । मातापि उत्तरा
नाम । सुदेवो च धम्मसेनो च द्वे अग्गसावका । पालितो नाम उपट्ठाको । सीवली च असोको च द्वे अग्गसाविका ।
नागरक्खो बोधि । अट्ठासीतिहत्थुव्वेधं सरीरं अहोसि । नवुतिवस्ससहस्सानि ठत्वा परिनिव्वुत्ते पन तस्मि
एकप्पहारेनेव दसचक्कवाळसहस्सानि एकन्धकारानि अहेसुं । सब्वचक्कवाळेसु मनुस्सानं महन्तं आरोदन-
परिदेवनं अहोसिः—

“कोण्डञ्जस्स अपरेन मंगलो नाम नायको ।

तमं लोके निहन्त्वान धम्मोक्कमभिधारयी” ॥ ति ।

§ ५. भगवा सुमनो

एवं दससहस्सीलोकधातुं अन्धकारं कत्वा परिनिव्वुत्तस्स तस्स भगवतो अपरभागे सुमनो नाम सत्था
उदपादि । तस्सापि तयो सावकसन्निपाता । पठमसन्निपाते कोटिसतसहस्सं भिक्खू अहेसुं । दुतिये कञ्चनपव्व-
तम्हि नवुतिकोटिसहस्सानि । ततिये असीतिकोटिसहस्सानि ।

तदा महासत्तो अतुलो नाम नागराजा अहोसि महिद्धिको महानुभावो । सो बुद्धो [३४]
उप्पन्नोति सुत्वा ज्ञातिसंघपरिवुत्तो नागभवना निक्खमित्वा कोटिसतसहस्सभिक्खुपरिवारस्स तस्स भगवतो
दिव्वतुरियेहि उपहारं कत्वा महादानं दत्वा पच्चेकं दुस्सयुगानि दत्वा सरणेषु पतिट्ठासि ।

सोपि नं सत्था ‘अनागते बुद्धो भविस्ससीति’ व्याकासि ।

तस्स भगवतो नगरं खेमं नाम अहोसि । सुदत्तो नाम राजा पिता । सिरिमा नाम माता । सरणा
च भावित्तो च अग्गसावका । उदेनो नामुपट्ठाको । सोणा च उपसोणा च अग्गसाविका । नागरक्खो बोधि ।
नवुतिहत्थुव्वेधं सरीरं । नवुतियेव वस्ससहस्सानि आयुप्पमाणं अहोसिः—

“मंगलस्स अपरेन सुमनो नाम नायको ।

सब्वधम्महि असमो सब्वसत्तानमुत्तमो” ॥ ति । [३५]

§ ६ भगवा रेवतो

तस्स अपरभागे रेवतो नाम सत्था उदपादि । तस्सापि तयो सावकसन्निपाता । पठमसन्निपाते गणना
नाम नत्थि । दुतिये कोटिसतसहस्सभिक्खू अहेसुं । तथा ततिये ।

तदा बोधिसत्तो अतिदेवो नाम ब्राह्मणो हुत्वा सत्थु धम्मदेसनं सुत्वा सरणेषु पतिट्ठाय सिरसि
अञ्जलिं ठपेत्वा तस्स सत्थुनो किलेसप्पहाणे वण्णं वत्वा उत्तरासगेन पूजं अकासि ।

सोपि नं बुद्धो भविस्ससीति व्याकासि ।

तस्स पन भगवतो नगरं धञ्जवती^१ नाम अहोसि । पिता विपुलो नाम खत्तियो । मातापि विपुला
नाम । वरुणो च ब्रह्मादेवो च अग्गसावका । सम्भवो नाम उपट्ठाको । भट्टा च सुभट्टा च अग्गसाविका ।
नागरक्खोव बोधि । सरीरं असीतिहत्थुव्वेधं अहोसि । आयु सट्ठिवस्ससहस्सानीतिः—

“सुमनस्स अपरेन रेवतो नाम नायको ।

अनुपमो असदिसो अतुलो उत्तमो जिनो” ॥ ति ।

§ ७ भगवा सोभितो

तस्स अपरभागे सोभितो नाम सत्था उदपादि । तस्सापि तयो सावकसन्निपाता । पठमसन्निपाते
कोटिसत्तं भिक्खू अहेसुं । दुतिये नवुति कोटियो । ततिये असीति कोटियो ।

तदा बोधिसत्तो अजितो नाम ब्राह्मणो हुत्वा सत्यु धम्मदेसनं सुत्वा सरणमु पतिट्ठाय बुद्ध-
पमुखस्स भिक्खुसंघस्स महादानं अदासि ।

सोपि नं बुद्धो भविस्ससीति व्याकासि ।

तस्स पन भगवतो नगरं सुधम्मं नाम अहोसि । पिता सुधम्मो नाम राजा । मातापि सुधम्मा
नाम । असमो च सुनेत्तो च अग्गसावका । अनोमो नाम उपट्ठाको । नकुला च मुजाता च अग्गसाविका ।
नागरुक्खोव बोधि । अट्ठपण्णासहत्थुव्वेधं सरीरं अहोसि, नवुतिवस्ससहस्सानि आयुप्पमाणन्तिः—[३५]

“रेवतस्स अपरेन सोभितो नाम नायको ।

समाहितो सन्तचित्तो असमो अप्पटिपुग्गलो” ॥ ति ।

§ ८. भगवा अनोमदस्सी

तस्स अपरभागे एकं असंखेय्यं अतिक्कमित्वा एकस्मि कप्पे तयो बुद्धा निव्वर्त्तिसु अनोमदस्सी
पट्टमो नारदोति ।

अनोमदस्सिस्स भगवतो तयो सावकसन्निपाता । पठमे अट्ठभिक्खुसतसहस्सानि अहेसुं । दुतिये
सत्त । ततिये छ । तदा बोधिसत्तो एको यक्खसेनापति अहोसि महिद्धिको महानुभावो अनेककोटि [३५]
सतसहस्सानं यक्खानं अधिपति । सो बुद्धो उप्पन्नोति सुत्वा आगन्त्वा बुद्धपमुखस्स भिक्खुसंघस्स महादानं
अदासि । सत्थापि नं अनागते बुद्धो भविस्ससीति व्याकासि ।

अनोमदस्सिस्स पन भगवतो चन्दवती नाम नगरं अहोसि । यसवा नाम राजा पिता । यसोधरा
नाम माता । निसभो च अनोमो च अग्गसावका । वरुणो नाम उपट्ठाको । सुन्दरी च सुमना च अग्गसाविका ।
अज्जुणरुक्खो बोधि । सरीरं अट्ठपञ्जासहत्थुव्वेधं अहोसि । वस्ससतसहस्सं आयूति :—

“सोभितस्स अपरेन सम्बुद्धो दिपट्टत्तमो ।

अनोमदस्सि अमितयसोतेजस्सी दुरतिक्कमो” ॥ ति ।

§ ९. भगवा पट्टमो

तस्स अपरभागे पट्टमो नाम सत्था उदपादि । तस्सापि तयो सावकसन्निपाता । पठमसन्निपाते
कोटिसतसहस्सं भिक्खू अहेसुं । [३६] दुतिये तीणि सतसहस्सानि । ततिये अग्गमके अरञ्जे महावन-
सण्डवासीनं भिक्खूनं द्वे सतसहस्सानि ।

तदा तथागतो तस्मि वनसण्डे वसन्ते बोधिसत्तो सीहो हुत्वा सत्थारं निरोधसमापत्तिं समापन्नं
दिस्वा पसन्नचित्तो वन्दित्वा पदक्खिणं कत्वा पीतिसोमनस्सजातो तिक्खत्तुं सीहनादं नदित्वा सत्ताहं बुद्धा-
रम्मणपीतिं अविजहित्वा पीतिसुखेनेव गोचराय अपक्कमित्वा जीवितपरिच्चागं कत्वा पयिरुपा-
समानो अट्ठासि ।

सत्था सत्ताहञ्चयेन निरोधा बुट्ठितो सीहं ओलोकेत्वा भिक्खूसंघेपि चित्तं पसादेत्वा संघं
वन्दिस्सतीति भिक्खुसंघो आगच्छतूति चिन्तेसि । भिक्खू तावदेव आगमिसु । सीहो संघे चित्तं पसादेसि ।
सत्था तस्स मनं ओलोकेत्वा ‘अनागते बुद्धो भविस्ससीति’ व्याकासि ।

पट्टमस्स पन भगवतो चम्पकं नाम नगरं अहोसि । असमो^१ नाम राजा पिता । मातापि
असमा नाम । सालो च उपसालो च अग्गसावका । वरुणो नामुपट्ठाको । रामा च सुरामा^२ च अग्ग-
साविका । सोणरुक्खो नाम बोधि । अट्ठपण्णासहत्थुव्वेधं सरीरं अहोसि । आयु वस्ससतसहस्सन्तिः—

“अनोमदस्सिस्स अपरेन सम्बुद्धो दिपट्टत्तमो ।

पट्टमो नाम नामेन असमो अप्पटिपुग्गलो” ॥ ति । [३६]

§ १०. भगवा नारदो

तस्स अपरभागे नारदो नाम सत्था उदपादि । तस्सापि तयो सावकसन्निपाता । पठमसन्निपाते कोटिसतसहस्सभिकखू अहेसुं । दुतिये नवुतिकोटिसहस्सानि^१ । ततिये असीतिकोटिसहस्सानि^२ ।

तदा वोधिसत्तो इसिपव्वज्जं पव्वज्जित्वा पच्चसु अभिञ्जासु अट्ठसु च समापत्तीसु वसी हुत्वा बुद्धपमुखस्स संघस्स महादानं दत्त्वा चन्दनेन पूजं अकासि ।

सोपि नं अनागते बुद्धो भविस्ससीति व्याकासि ।

तस्स भगवतो धञ्जवती नाम नगरं अहोसि । सुदेवो^३ नाम खत्तियो पिता । अनोमा नाम माता । भद्दसालो च जितमित्तो च अग्गसावका । वासेट्ठो नामुपट्ठाको । उत्तरा च फग्गुणी च अग्गसाविका । महासोणरुक्खो नाम वोधि । सरीरं अट्ठासीतिहत्थुव्वेधं अहोसि । नवुतिवस्सेसहस्सानि आयूतिः—

“पदुमस्स अपरेन सम्बुद्धो दिपदुत्तमो ।

नारदो नाम नामेन असमो अप्पटिपुग्गलो” ॥ ति ।

§ ११. भगवा पदुमुत्तरो ।

नारदबुद्धस्स अपरभागे इतो सतसहस्सकप्पमत्थके एकस्मि कप्पे एकोव पदुमुत्तरबुद्धो नाम उदपादि । तस्सापि तयो सावकसन्निपाता । पठमे कोटिसतसहस्सभिकखू अहेसुं । दुतिये वेभारपव्वते नवुतिकोटिसहस्सानि । ततिये असीतिकोटिसहस्सानि ।

तदा वोधिसत्तो जटिलो नाम महारट्ठियो हुत्वा बुद्धपमुखस्स संघस्स तिचीवरदानं अदासि ।

सोपि नं अनागते बुद्धो भविस्ससीति व्याकासि ।

पदुमुत्तरस्स पन भगवतो काले तित्थिया नाम नाहेसुं । सब्बे देवमनुस्सा नं बुद्धमेव सरणं अगमंसु । तस्स नगरं हंसवती नाम अहोसि । पिता आनन्दो नाम खत्तियो । माता सुजाता नाम । देवलो च सुजातो च अग्गसावका । सुमनो नाम उपट्ठाको । अमिता च असमा च अग्गसाविका । सालरुक्खो च वोधि । सरीरं अट्ठासीतिहत्थुव्वेधं अहोसि । सरीरप्पभा समन्ततो द्वादसयोजनानि गण्हि । वस्स-सतसहस्सं आयूतिः—

“नारदस्स अपरेन सम्बुद्धो दिपदुत्तमो ।

पदुमुत्तरो नामे जिनो अक्खोव्वो सागरुपमो” ॥ ति ।

§ १२. भगवा सुमेधो

तस्स अपरभागे तिसकप्पसतसहस्सानि अतिक्कमित्त्वा सुमेधो सुजातो चाति एकस्मि कप्पे द्वे बुद्धा निव्वत्तिसु ।

सुमेधस्सापि तयो सावकसन्निपाता । पठमसन्निपाते सुदस्सननगरे कोटिसतं खीणासवा अहेसुं । दुतिये नवुति कोटियो । ततिये असीति कोटियो । तदा वोधिसत्तो उत्तरो नाम [३७] माणवो हुत्वा निदहित्त्वा ठपितं येव [३७] असीतिकोटिधनं विस्सज्जेत्त्वा बुद्धपमुखस्स संघस्स महादानं दत्त्वा धम्मं सुत्वा सरणेसु पतिट्ठाय निक्खमित्त्वा पव्वजि ।

सोपि नं अनागते बुद्धो भविस्ससीति व्याकासि ।

सुमेधस्स भगवतो सुदस्सनं नाम नगरं अहोसि । सुदत्तो नाम राजा पिता । मातापि सुदस्सना नाम । सरणो च सब्बकामो च द्वे अग्गसावका । सागरो नाम उपट्ठाको । रामा च सुरामा च द्वे अग्गसाविका । महानीपरुक्खो वोधि । सरीरं अट्ठासीतिहत्थुव्वेधं अहोसि । आयु नवुतिवस्ससहस्सानीति ।

“पद्मुत्तरस्त अपरेन मुमेधो नाम नायको ।
दुरासदो उगतेजो सब्वलोकुत्तमो मुनी” ॥ नि ।

§ १३. भगवा सुजातो

तस्स अपरभागे सुजातो नाम सत्था उदपादि । तस्सापि तयो सावकसन्निपाता । पठमसन्निपाने सट्ठिभिक्षुसहस्सानि अहेसुं । दुतिये पञ्चासं । ततिये चत्तारीसं ।

तदा बोधिसत्तो चक्रवत्ती राजा हत्वा ‘बुद्धो उप्पन्नोनि’ सुत्वा उपसंक्रमित्वा धम्मं सुत्वा बुद्धपमुखस्स संघस्स सट्ठि सत्तहि रतनेहि चतुमहादीपरज्जं दत्त्वा सत्थुसन्तिके पव्वजि । सकलरट्ठवासिनो रट्ठुपादं गहेत्वा आरामिककिच्चं सावेन्ता बुद्धपमुखस्स संघस्स निच्चं महादानं अदंसु । सोपि नं^१ सत्था व्याकासि ।

तस्स भगवतो नगरं मुमंगलं नाम अहोसि । उगते नाम राजा पिता । पभावती नाम माता । सुदस्सनो च देवो च अगसावका । नारदो नाम उपट्ठाको । नागा च नागसमाला च अगसाविका । महावेणुक्खो बोधि । सो किर मन्दच्छिट्ठो घनक्खन्धो उपरि माहासाखाहि मोरपिञ्जकलापो विद्य विरोचित्थ । तस्स भगवतो सरीरं पण्णासहत्थुव्वेधं अहोसि । आयु नवुतिवस्ससहस्सानीतिः—

“तत्थेव मण्डकप्पम्हि सुजातो नाम नायको ।
सीहहनु सभक्खन्धो अप्पमेय्यो दुरासदो ॥” ति ।

§ १४. भगव पियदस्सी

तस्स अपरभागे इतो अट्ठारसकप्पसतमत्थके एकस्मि कप्पे पियदस्सी अत्थदस्सी धम्मदस्सीति तयो वुद्धा निव्वत्तिमु ।

पियदस्सिस्सपि तयो सावकसन्निपाता । पठमे कोटिसतसहस्सं भिक्षु-अहेसुं । दुतिये नवुतिको-टियो । ततिये असीतिकोटियोति ।

तदा बोधिसत्तो कस्सपो नाम माणवो तिण्णं वेदानं पारं गतोव हत्वा सत्थुधम्मदेसनं सुत्वा कोटिसतसहस्सधनपरिच्चागेन [३८] संघारामं कारेत्वा सरणेषु च सीलेसु च पतिट्ठासि ।

अथ नं सत्था अट्ठारसकप्पसतच्चयेन बुद्धो भविस्ससीति व्याकासि ।

तस्स भगवतो अनोमं नाम नगरं अहोसि । पिता सुदिन्नो नाम राजा । माता चन्दा नाम । पालितो च [३८] सब्वदस्सी च अगसावका । सोभितो नामुपट्ठाको । सुजाता च धम्मदिन्ना च अगसाविका । पियंगुक्खो बोधि । सरीरं असीतिहत्थुव्वेधं अहोसि । नवुतिवस्ससहस्सानि आयूतिः—

“मुजातस्स अपरेन सयम्भू लोकनायको ।
दुरासदो असमसमो पियदस्सि महायसो ॥”ति ।

§ १५. भगवा अत्थदस्सी

तस्स अपरभागे अत्थदस्सी नाम सत्था उदपादि । तस्सापि तयो सावकसन्निपाता । पठमे अट्ठनवुति भिक्षुसतसहस्सानि अहेसुं । दुतिये अट्ठासीतिसतसहस्सानि । तथा ततिये ।

तदा बोधिसत्तो सुसीमो नाम महिद्धिकतापसो हत्वा देवलोकतो मन्दारवपुष्पछत्तं आहरित्वा सत्थारं पूजसि ।

सोपि नं बुद्धो भविस्ससीति व्याकासि ।

तस्स भगवतो सोभितं नाम नगरं अहोसि । सागरो नाम राजा पिता । सुदस्सना नाम माता । सन्तो च उपमन्तो च अगसावका । अभयो नामुपट्ठाको । धम्मा च मुधम्मा च अगसाविका । चम्पकरक्खो बोधि ।

सरीरं असीतिहृत्युव्वेधं अहोसि । सरीरप्पभा समन्ततो सव्वकालं योजनमत्तं फरित्वा अट्ठासि । आयु वस्सस-
तसहस्सन्तिः—

“तत्थेव मण्डकप्पम्हि अत्थदस्सी नरासभो ।
महातमं निहन्त्वान पत्तो सव्वोधिमुत्तम” ॥ न्ति ।

§ १६. भगवा धम्मदस्सी

तस्स अपरभागे धम्मदस्सी नाम सत्था उदपादि । तस्सापि तयो सावकसन्निपाता । पठमे कोटिसत्तं
भिक्खू अहेसुं । दुतिये सत्तति कोटियो । ततिये असीति कोटियो । तदा बोधिसत्तो सक्को देवराजा हुत्वा
दिव्वगन्धपुप्फेहि च दिव्वतुरियेहि च पूजं अकासि ।

सोपि नं व्याकासि ।

तस्स भगवतो सरणं नाम नगरं अहोसि । पिता सरणो नाम राजा । माता सुनन्दा नाम ।
पदुमो च फुस्सदेवो च अगगसावका । सुनेत्तो नामुपट्ठाको । खेमा च सव्वनामा च अगगसाविका । रत्तकुर-
वकरुक्खो बोधि विम्बिजालो तिपि वुच्चति । सरीरं पनस्स असीतिहृत्युव्वेधं अहोसि । वस्ससतसहस्सं
आयूतिः—

“तत्थेव मण्डकप्पम्हि धम्मदस्सि महायसो ।
तमन्वकारं विधमेत्वा अतिरोचति सदेवके” ॥ ति । [39]

§ १७. भगवा सिद्धत्थो

तस्स अपरभागे इतो चतुनवुतिकप्पमत्थके एकास्मि कप्पे एकोव सिद्धत्थो नाम बुद्धो उदपादि ।
तस्सापि तयो सावकसन्निपाता । पठमसन्निपाते कोटिसतसहस्सं भिक्खू अहेसुं । दुतिये नवुति कोटियो । ततिये
असीति कोटियो ।

तदा बोधिसत्तो उग्गतेजो अभिञ्जावलसम्पन्नो मंगलो नाम तापसो हुत्वा महाजम्बुफलं आह-
रित्वा तथागतस्स अदासि ।

सत्था तं फलं परिभुञ्जित्वा चतुनवुतिकप्पमत्थके बुद्धो भविस्ससीति [३९] बोधिसत्तं व्याकासि ।

तस्स भगवतो नगरं वेभारं नाम अहोसि । पिता जयसेनो नाम राजा । माता सुफस्सा नाम ।
सम्बहुलो च सुमित्तो च अगगसावका । रेवतो नामुपट्ठाको । सीवली च सुरामा च अगगसाविका । कणिकार-
रुक्खो बोधि । सरीरं सट्ठिहृत्युव्वेधं अहोसि । वस्ससतसहस्सं आयूतिः—

“धम्मदस्सिस्स अपरेन सिद्धत्थो नाम नायको ।
निहन्त्वा तमं सव्वं सुरियोव्वभुगतो यथा” ॥ ति ।

§ १८. भगवा तिस्सो

तस्स अपरभागे इतो द्वाणवुतिकप्पमत्थके तिस्सो फुस्सोति एकास्मि कप्पे द्वे बुद्धा निव्वत्तिसु ।

तिस्सस्स भगवतो तयो सावकसन्निपाता । पठमसन्निपाते भिक्खून् कोटिसत्तं अहोसि । दुतिये नवुति
कोटियो । ततिये असीति कोटिको ।

तदा बोधिसत्तो महाभोगो महायसो सुजातो नाम खत्तियो हुत्वा इसिपव्वंज्जं पव्वजित्वा महिद्धिक-
भावं पत्वा बुद्धो उप्पन्नोति सुत्वा दिव्वं मन्दारवपदुमं पारिच्छत्तकपुप्फानि च आदाय चतुपरिसमज्जे गच्छन्तं
तथागतं पूजेसि, आकासे पुप्फवितानं अकासि ।

सोपि नं सत्था इतो द्वे नवुतिकप्पे बुद्धो भविस्ससीति व्याकासि ।

तस्स भगवतो खेमं नाम नगरं अहोसि । पिता जनसन्धो नाम खत्तियो । माता पदुमा नाम ।
ब्रह्मदेवो च उदयो च अगगसावका । सम्भवो नामुपट्ठाको । फुस्सा च सुदत्ता च अगगसाविका । असनरुक्खो
बोधि । सरीरं सट्ठिहृत्युव्वेधं अहोसि । वस्ससतसहस्सं आयूतिः—

“सिद्धतथस्स अपरेन असमो अप्पटिपुग्गलो ।
अनन्तसीलो अमितयसो तिस्सो लोकग्गनायको” ॥ ति ।

§ १९. भगवा फुस्सो

तस्स अपरभागे फुस्सो नाम सत्या उदपादि । तस्सापि तयो सावकसन्निपाता । पठमसन्निपाते सट्-
ठिभिक्षुसतसहस्सानि अहेसुं । दुतिये पण्णास, ततिये ट्ठित्तिस ।

तदा बोधिसत्तो विजितावी नाम खत्तियो हुत्वा महारज्जं पहाय सत्युसन्तिके पव्वजित्वा
तीणि [40] पिट्ठकानि उग्गहेत्वा महाजनस्स धम्मकथं कयेसि । सीलपारमिं च पूरेसि ।

सोपि नं बुद्धो तथेव व्याकासि ।

तस्स भगवतो कासि नाम नगरं अहोसि । जयसेनो नाम राजा पिता । सिरिमा नाम माता ।
मुरक्खित्तो च धम्मसेनो च अग्गसावका । सभियो नामुपट्ठाको । चाला च उपचाला च अग्गसाविका ।
आमलकरुक्खो बोधि । सरीरं अट्ठपण्णासहत्थुव्वेवं अहोसि । नवुत्तिवस्ससहस्सानि आयूतिः—

“तथेव मण्डकप्पम्हि अहु सत्या अनुत्तरो ।

अनूपमो असमसमो फुस्सो लोकग्गनायको” ॥ ति । [४०]

§ २०. भगवा विपस्सी

तस्स अपरभागे इतो एकनवुत्तिकप्पे विपस्सी नाम भगवा उदपादि । तस्सापि तयो सावकसन्निपाता ।
पठमसन्निपाते अट्ठसट्ठि भिक्षुसतसहस्सं अहोसि । दुतिये एकसतसहस्सं । ततिये असीति सहस्सानि ।

तदा बोधिसत्तो महिद्धिको महानुभावो अनुलो नाम नागराजा हुत्वा सत्तरतनखत्तितं सोवण्णमयं
पीठं भगवतो अदासि ।

सोपि नं इतो एकनवुत्तिकप्पे बुद्धो भविस्ससीति व्याकासि ।

तस्स भगवतो बन्धुमती नाम नगरं अहोसि । बन्धुमा नाम राजा पिता । बन्धुमती नाम माता ।
खण्डो च तिस्सो च अग्गसावका । असोको नामुपट्ठाको । चन्दा च चन्दमिक्खा च अग्गसाविका । पाटलीरुक्खो
बोधि । सरीरं असीतिहत्थुव्वेवं अहोसि । सरीरप्पभा सदा सत्तयोजनानि फरित्वा अट्ठासि । असीतिवस्स-
सहस्सानि आयूतिः—

“फुस्सस्स अपरेन सम्बुद्धो दिपदुत्तमो ।

विपस्सी नाम नामेन लोके उप्पज्जि चक्खुमा ॥” ति ।

§ २१. भगवा सिखी

तस्स अपरभागे इतो एकत्तिसे कप्पे सिखी च वेस्सभू चाति द्वे बुद्धा अहेसुं ।

सिखिस्सापि तयो सावकसन्निपाता । पठमसन्निपाते भिक्षुसतसहस्सं अहोसि । दुतिये असीति-
सहस्सानि । ततिये सत्तति ।

तदा बोधिसत्तो अरिन्दमो नाम राजा हुत्वा बुद्धपमुखस्स संघस्स सचीवरं महादानं पवत्तेत्वा
सत्तरतनपनिमण्डितं हत्थिरतनं दत्त्वा हत्थिप्पमाणं कत्वा कप्पियभण्डं अदासि ।

सोपि नं इतो एकत्तिसे कप्पे बुद्धो भविस्ससीति व्याकासि ।

तस्स पन भगवतो अरुणावती नाम नगरं अहोसि । अरुणो नाम खत्तियो पिता । पभावती नाम
माता । अभिभू च सम्ह्वो च अग्गसावका । खेमं करो नामुपट्ठाको । मखिला च पदुमा च अग्गसाविका । पुण्डरी-
करुक्खो बोधि [41] सरीरं सत्तिसहत्थुव्वेवं अहोसि । सरीरप्पभा योजनत्तयं फरित्वा अट्ठासि । सत्तिस-
वस्ससहस्सानि आयूतिः—

“विपस्सिस्स अपरेन सम्बुद्धो दिपदुत्तमो ।

सिखिह्वयो नाम जिनो असमो अप्पटिपुग्गलो ॥” ति ।

§ २२. भगवा वेस्सभू

तस्स अपरभागे वेस्सभू नाम सत्था उदपादि । तस्सापि तयो सावकसन्निपाता । पठमसन्निपाते असीति-
भिक्षुसतसहस्सानि अहेसुं, दुतिये सत्तति, ततिये सट्ठि ।

तदा बोधिसत्तो सुदस्सनो नाम राजा हुत्वा बुद्धपमुखस्स संघस्स सचीवरं महादानं दत्त्वा तस्स
सन्तिके पव्वजित्वा आचारगुणसम्पन्नो बुद्धरतने चित्तिकारपीतिवहुलो अहोसि । सोपि नं भगवा इतो एकत्तिसे
कप्पे बुद्धो भविस्ससीति व्याकासि ।

तस्स पन भगवतो अनूपमं नाम नगरं अहोसि । सुप्पतीतो नाम[४१]राजा पिता । यसवती नाम माता ।
सोणो च उत्तरो च अगगसावका । उपसन्तो नाम उपट्ठाको । दामा च समाला च अगगसाविका । सालरुक्खो
बोधि । सरीरं सट्ठिहत्थुव्वेधं अहोसि । सट्ठिवस्ससहस्सानि आयूतिः—

“तत्थेव मण्डकप्पम्हि असमो अप्पटिपुग्गलो ।

वेस्सभू नाम नामेन लोके उप्पज्जि सो जिनो ॥” ति ।

§ २३. भगवा ककुसन्धो

तस्स अपरभागे इमस्मि कप्पे चत्तारो बुद्धा निव्वत्ता—ककुसन्धो, कोणागमणो, कस्सपो, अम्हाकं
भगवाति ।

ककुसन्धस्स भगवतो एकोव सन्निपातो । तत्थ चत्ताळीसं भिक्षुसहस्सानि अहेसुं ।

तदा बोधिसत्तो खेमो नाम राजा हुत्वा बुद्धपमुखस्स संघस्स सपत्तचीवरं महादानञ्चेव अञ्ज-
नादि भेसज्जानि च दत्त्वा सत्थुधम्मदेसनं सुत्वा पव्वजि ।

सोपि नं सत्था व्याकासि । ककुसन्धस्स पन भगवतो खेमं नाम नगरं अहोसि । अग्गिदत्तो नाम
ब्राह्मणो पिता । विसाखा नाम ब्राह्मणी माता । विधुरो च संजीवो च अगगसावका । बुद्धिजो नाम उपट्ठाको ।
सामा च चम्पका च अगगसाविका । महासिरीसरुक्खो बोधि । सरीरं चत्ताळीसत्थुव्वेधं अहोसि । चत्ताळीसं वस्स-
सहस्सानि आयूतिः—

“वेस्सभुस्स अपरेन सम्बुद्धो दिपदुत्तमो ।

ककुसन्धो नाम नामेन अप्पमेय्यो दुरासदो ॥” ति ।

§ २४. भगवा कोणागमणो

तस्स अपरभागे कोणागमणो नाम सत्था उदपादि । तस्सापि एको सावकसन्निपातो । तत्थ तिस
भिक्षुसहस्सानि अहेसुं । तदा बोधिसत्तो पव्वतो नाम राजा हुत्वा अमञ्चगणपरिवृतो सत्थुसन्तिकं गन्त्वा
धम्मदेसनं सुत्वा बुद्धेपमुखं भिक्षुसंघं निमन्तेत्वा महादानं पवत्तेत्वा पत्तुण्णं चीनपट्टं कोसेय्यं कम्बलं
दुकूलानि चैव सुवण्णपट्टकं दत्त्वा सत्थुसन्तिके पव्वजी ।

सोपि नं व्याकासि ।

तस्स भगवतो सोभवती नाम नगरं अहोसि । यञ्जदत्तो नाम ब्राह्मणो पिता । उत्तरा नाम
ब्राह्मणी माता । भीयसो च उत्तरो च अगगसावका । सोत्थिजो नाम उपट्ठाको । समुदा च उत्तरा च अगग-
साविका । उदुम्बररुक्खो बोधि । सरीरं तिसतिहत्थुव्वेधं अहोसि । तिसवस्ससहस्सानि आयूतिः—

“ककुसन्धस्स अपरेन सम्बुद्धो दिपदुत्तमो ।

कोणागमणो नाम जिनो लोकजेट्ठो नरासभो ॥” ति ।

§ २५. भगवा कस्सपो

तस्स अपरभागे कस्सपो नाम सत्था लोके उदपादि । तस्सापि एको सावकसन्निपातो । तत्थ
वीसतिभिक्षुसहस्सानि अहेसुं ।

तदा बोधिसत्तो जोतिपालो नाम माणवो हृत्वा [४२] तिण्णं घेदानं पारगू भूमियं च अन्तळिक्खे च पाकटो घटीकारस्स कुम्भकारस्स मित्तो अहोसि । मो तेन मद्धि सत्थारं उपगंमित्वा धम्मकथं गुत्वा पव्वजित्वा आरद्धविरियो तीणि पिटकानि उग्गहेत्वा वत्तावत्तसम्पन्निया बुद्धसासनं सोभेगि ।

सोपि नं सत्था व्याकासि ।

तस्स भगवतो जातनगरं वाराणसी नाम अहोसि । ब्रह्मदत्तो नाम ब्राह्मणो पिता । धनवर्ता नाम ब्राह्मणी माता । तिस्सो च भारद्वाजो च अग्गसावका । सव्वमित्तो नाम उपट्ठाको । अनुला च उद्वेला च अग्गसाविका । निग्रोधस्सखो बोधि । सरीरं वीसतिहत्थुव्वेवं अहोसि । वीसतीवम्मामहस्सानि आयूतिः—

“कोणागमणस्स अपरेण सम्बुद्धो दिपट्टुत्तमो ।

कस्सपो नाम सो जिनो धम्मराजा पभं करो ॥” ति ।

§ २६. सव्वे बुद्धा

यस्मिं पण कप्पे दीपंकरदसवलो उदपादि तस्मिं अञ्जेपि तयो बुद्धा अहेमुं । तेसं सन्तिका बोधि-सत्तस्स व्याकरणं नत्थि, [43] तस्मा ते इध न दस्सिता । अट्ठकथायं पण तम्हा कप्पा पट्ठाय मव्वेपि बुद्धे दस्सेतुं इदं वुत्तंः—

“तण्हं करो मेधं करो अथोपि सरणं करो ।
दीपं करो च सम्बुद्धो कोण्डञ्जो दिपट्टुत्तमो ॥
मंगलो च सुमनो च रेवतो सोभितो मुनि ।
अनोमदस्सी पट्टमो नारदो पट्टमुत्तरो ॥
सुमेधो च सुजातो च पियदस्सी महायसो ।
अत्यदस्सी धम्मदस्सी सिद्धत्यो लोकनायको ॥
तिस्सो फुस्सो^१ च सम्बुद्धो विपस्सी सिखी वेस्समू ।
ककुसन्धो कोणागमणो कस्सपो चापि नायको ॥
एते अहेसुं सम्बुद्धा वीतरागा समाहिता ।
सतरंसीव उप्पन्ना महातमविनोदना ।
जलित्वा अग्गिक्खन्धाव निव्वुता ते ससावका ॥” ति ।

§ २७. कताभिनीहारानं बोधिसत्तानं आनिसंसा

तत्थ अम्हाकं बोधिसत्तो दीपंकरादीनं चतुवीसतिया बुद्धानं सन्तिके अधिकारं करोन्तो कप्पसत-सहस्साधिकानि चत्तारि असंखेय्यानि आगतो । कस्सपस्स पण भगवतो ओरभागे ठपेत्वा इमं सम्मांसम्बुद्धं अञ्जो बुद्धो नाम नत्थि । इति दीपंकरादीनं चतुवीसतिया बुद्धानं सन्तिके लद्धव्याकरणो पण बोधिसत्तो येन पण तेन—

“मनुस्सत्तं लिगसम्पत्ति हेतु सत्थारदस्सनं ।

पव्वज्जा गुणसम्पत्ति अधिकारी च छन्दता ॥

अट्ठधम्मसमाधाना अभिनीहारो समिज्जती ॥” ति । [४३]

इमं अट्ठ धम्मे समोधानेत्वा दीपंकरपादमूले कताभिनीहारेण “हन्द बुद्धकरे धम्मे विचिनामि इतो-चित्तो” ति उस्साहं कत्वा “विचिनन्तो तदा दक्ख पठमं दानपारमि” न्ति दानपारमितादयो बुद्धकारकधम्मा दिट्ठा । ते पूरेन्तो याव वेस्सन्तरत्तभावा आगमि । आगच्छन्तो च^२ ये ते कताभिनीहारानं बोधिसत्तानं आनिसंसा संवण्णिताः—

“एवं सव्वंगसम्पन्ना बोधिया नियता नरा ।
संसरं दीघमद्धानं कप्पकोटिसतेहिपि ॥
अवीचिम्हि न उप्पज्जन्ति तथा लोकन्तरेसु च ।
निज्झामतण्हा खुप्पिपासा न होन्ति कालकञ्जका^१ ॥
न होन्ति खुद्दका पाणा न उप्पज्जन्तापि दुग्गति ।
जायमाना मनुस्सेसु जच्चन्धा न भवन्ति ते ॥ [44]
सोतवेकल्लता नत्थि न भवन्ति मूगपक्खिका ।
इत्थिभावं न गच्छन्ति उभतोव्यञ्जनपण्डका ॥
न भवन्ति परियापन्ना बोधिया नियता नरा ।
मुत्ता आनन्तरिकेहि सव्वत्थ सुद्धगोचरा ॥
मिच्छादिट्ठिं न सेवन्ति कम्मकिरियदस्सना ।
वसमानापि सग्गेसु असञ्जं न उपपज्जरे ॥
सुद्धावासेसु देवेसु हेतु नाम न विज्जति ।
नेक्खम्मनिन्ना सप्पुरिसा विसंयुत्ता भवाभवे ।
चरन्ति लोकत्थचरियाय पूरेन्ता सव्वपारमी ॥” ति ।

§ २८. पारमियो पूरेत्ति

(१. दानपारमी)

त आनंससे आंधगत्वाव आगतो । पारमियो पूरेन्तस्स चस्स अकित्तिन्नाह्वाणकाले, संख-
ब्राह्मणकाले, धनञ्जयराजकाले, महासुदस्सनकाले, महागोविन्दकाले, निमिमहाराजकाले, चन्दकुमारकाले,
विसय्हेत्थिकाले, सिविराजकाले, वेस्सन्तरकालेति दानपारमिताय पूरित्तभावानं परिमाणं नाम नत्थि ।
एकन्तेन पनस्स ससपण्डितजातकेः—

“भिक्ष्वाय उपगतं दिस्वा सकत्तानं परिच्चजि ।

दानेन मे समी नत्थी एसा मे दानपारमी ॥” ति ।

एवं अत्तपरिच्चागं करोन्तस्स दानपारमिता परमत्थपारमिता नाम जाता ।

(२. सीलपारमी)

तथा सीलवनागराजकाले, चम्पेथ्यनागराजकाले, भूरिदत्तनागराजकाले, छद्दन्तनागराजकाले,
जयदिस [४४] राजस्स पुत्तअलीनसत्तुकुमारकालेति^३ सीलपारमिताय परिपूरित्तभावानं परिमाणं नाम
नत्थि । एकन्तेन पनस्स संखपालजातकेः—

“मूलेहि विज्झयन्तेपि^३ कोट्टयन्तेपि सत्तिहि ।

भोजपुत्ते न कुप्पामि एसा^४ मे सीलपारमी ॥” ति ।

एवं अत्तपरिच्चागं करोन्तस्स सीलपारमिता परमत्थपारमी नाम जाता ।

(३. नेक्खम्मपारमी)

तथा सोमनस्सकुमारकाले, हत्थिपालकुमारकाले, अयोधरपण्डितकालेति महारज्जं पहाय नेक्खम्म-
पारमिताय पूरित्तभावानं परिमाणं नाम नत्थि । एकन्तेन पनस्स चूळसुतसोमजातकेः—[45]

१ स्या०—कालकञ्जिका । २ स्या०—जयदिसराजपुत्तकाले अलीनसत्तुकुमारकालेति । ३ रो०—सुलेहीपि
विज्झयन्तो । ४ रो०—एस ।

“महारज्जं हृत्यगतं खेण्णपिण्डं व छट्ठयिं ।

चजतो न होति लग्गनं एसा मे नेवगम्मपारमी ॥” ति ।

एवं निरसगताय रज्जं छट्ठेत्वा नियगमन्तस्स नेवगम्मपारमी परमत्थपारमी नाम जाता ।

(४ पञ्जापारमी)

तथा विधूरपण्डितकाले, महागोविन्दपण्डितकाले, बुद्धान्णपण्डितकाले, अरान्णपण्डितकाले, बोधिप-
रिव्वाजककाले, महोत्तमपण्डितकालेति, पञ्जापारमिया पूरित्तभावानं परिमाणं नाम नत्थि । एकन्तेन
पनस्स सत्तुभत्तजातके^१ सेनकपण्डितकालेः—

“पञ्जाय विचिनन्तोहं ब्राह्मणं मोत्तयिं दुग्गा ।

पञ्जाय मे समो नत्थि एसा मे पञ्जापारमी ॥” ति ।

अन्तोहस्तगतं सप्पं दस्सेन्तस्स पञ्जापारमी परमत्थपारमी नाम जाता ।

(५. विरियपारमी)

तथा विरियपारमितादीनम्पि पूरित्तभावानं परिमाणं नाम नत्थि । एकन्तेन पनस्स
महाजनकजातकेः—

“अतीरदस्सी जलमज्जे हता सत्त्वेव मानुगा ।

चित्तस्स अञ्जथा नत्थि एसा मे विरियपारमी ॥” ति ।

एवं महासमुद्दे तरन्तस्स विरियपारमी परमत्थपारमी नाम जाता ।

(६. खन्तिपारमी)

खन्तिवादजातकेः—

“अचेतनं व कोट्टेन्ते तिण्हेन फरमुना मम ।

कासिराजे न कुप्पामि एसा मे खन्तिपारमी ॥” ति ।

एवं अचेतनभावेन विय महादुक्खं अधिवासेन्तस्स खन्तिपारमी परमत्थपारमी नाम जाता ।

(७. सच्चपारमी)

महामुत्तसोमजातकेः—

“सच्चवाचं अनुरक्खन्तो चजित्वा मम जीवितं ।

मोत्तयिं एकसतं खत्तिये एसा मे सच्चपारमी ॥” ति । [४५]

एवं जीवितं चजित्वा सच्चमनुरक्खन्तस्स सच्चपारमी परमत्थपारमी नाम जाता ।

(८. अधिष्ठानपारमी)

मूगपक्खजातकेः—

“माता पिता न मे देस्सा नपि मे देस्सं महायसं ।

सव्वञ्जुतं पियं मय्हं तस्मा वतमधिठ्ठहि ॥” न्ति ।

एव जीवितम्पि चजित्वा वतं अधिठ्ठहन्तस्स अधिष्ठानपारमी परमत्थपारमी नाम जाता ।

(९. मेत्तापारमी)

एकराजजातकेः—

“न मं कोचि उत्तसति नपिहं भायामि कस्सचि ।

मेत्तावलेनुपत्थद्धो रमामि पवने सदा ॥” ति ।

एवं जीवितम्पि अनवल्लोकेत्वा मेत्तायन्तस्स मेत्तापारमी परमत्थपारमी नाम जाता ।

(१०. उपेक्खापारमी)

लोमहंसजातकेः—

“सुसाने सेय्यं कप्पेमि छवट्ठि^१ उपधायहं ।

गोमण्डला उपगन्त्वा रूपं दस्सेन्तनप्पक ॥” न्ति ।

एवं गामदारकेसु निट्ठुभनादीहि चैव मालागन्धुपहारादीहि च सुखदुक्खं उप्पादेन्तेसुपि उपेक्खं अनतिवत्तन्तस्स उपेक्खापारमी परमत्थपारमी नाम जाता ।

अयमेत्थ संखेपो । वित्थारतो पनेस अत्थो चरियापिटकतो गहेत्तव्वो । एवं पारमियो पूरेत्वा वेस्सन्तरत्तभावे ठितोः—

“अचेतनायं पठवी अविञ्जाय सुखं दुखं ।

सापि दानवला मय्हं सत्तक्खत्तुं पकम्पथा ॥” ति ।

एवं महापठविकम्पनानि महापुञ्जानि करित्वा आयुपरियोसाने ततो चुतो तुसितभवने निव्वत्ति । इति दीपंकरपादमूलतो पट्ठाय याव अयं तुसितपुरे निव्वत्ति एत्तकं ठानं दूरेनिदानं नामाति वेदितव्वं ।

दूरेनिदानं निद्वितं

४. अविदूरेनिदानं

§ २९. तीणि हळाहळानि

तुसितपुरे वसन्ते येव पन बोधिसत्ते बुद्धहळा^२हळं नाम उदपादि । लोकास्मि हि तीणि हळाहळानि उप्पज्जन्ति—कप्पहळाहळं, बुद्धहळाहळं चक्कवत्तिहळाहळन्ति ।

(१. कप्पहळाहळं)

तत्थ वस्ससतसहस्सस्स अच्चयेन कप्पुट्ठानं भविस्सतीति लोकब्यूहा नाम कामावचरदेवा मुत्त-सिरा विकिण्णकेसा रुदम्मुखा अस्सुनि हत्थेहि पुञ्छमाना रत्तवत्थनिवत्था अतिविय विरूपवेसधारिनो हुत्वा मनुस्सपथे विचरन्ता एवं आरोचेन्ति—“मारिसा ! इतो वस्ससतसहस्सस्स अच्चयेन कप्पुट्ठानं भविस्सति । अयं लोको विनस्सिस्सति । महासमुद्दोपि [47] सुस्सिस्सति । अयं च महापठवी सिनेरु च पव्वतराजा उड्डयिहस्सन्ति विनस्सिस्सन्ति । याव ब्रह्मलोका लोकविनासो भविस्सति । मेत्तं मारिसा ! भावेथ । करुणं मुदितं उपेक्खं मारिसा ! भावेथ । मातरं उपट्ठहत्थ, पितरं [४६] उपट्ठहत्थ कुलेजेट्ठाप-चायिनो होथा ति । इदं कप्पहळाहळं नाम ।

(२. बुद्धहळाहळं)

वस्ससहस्सस्स अच्चयेन पन सव्वञ्जू बुद्धो लोके उप्पज्जिस्सतीति लोकपालदेवता—इतो मारिसा ! वस्ससहस्सस्स अच्चयेन बुद्धो लोके उप्पज्जिस्सतीति उग्घोसेन्ता आहिण्णन्ति—इदं बुद्धहळाहळं नाम ।

(३. चक्कवत्तिहळाहळं)

वस्ससतस्स पन अच्चयेन चक्कवत्ती राजा उप्पज्जिस्सतीति देवतायेव—इतो मारिसा ! वस्ससतच्चयेन चक्कवत्तिको राजा लोके उप्पज्जिस्सतीति—उग्घोसेन्तियो आहिण्णन्ति । इदं चक्कवत्तिहळाहळं नाम ।

§ ३०. देवतायाचनं

इमानि तीणि हृळाहृळानि महन्तानि होन्ति । तेषु बुद्धहृळाहृळसद्वं मुत्वा गकण्णदमगहृस्मचनकवाळे देवता एकतो सन्निपतित्वा असुको नाम सत्तो बुद्धो भविस्सतीति ज्ञत्वा तं उपगंमत्वा आयाचन्ति । आयाचमाना च पुव्वनिमित्तेसु उप्पन्नेसु आयाचन्ति । तदा पन सव्वापि ता एकेकचकवाळे चातुम्महागजियमुयामसन्तुमितनिम्मानरतिपरनिम्मितवसवत्तिमहाब्रह्मेहि सद्द्वं एकचकवाळे सन्निपतित्वा तुसितभयने बोधिसनस्स सन्तिकं गन्त्वा—मारिसा ! तुम्हेहि दसपारमियो पूरेन्तेहि न सककसम्पत्ति न मारब्रह्मचवकवन्निसम्पत्ति पत्येन्तेहि पूरिता । लोकनित्थरणत्थाय पन सव्वञ्जुतं पत्येन्तेहि पूरिता । सो वो इदानि कालं मारिस ! बुद्धत्ताय । समयो मारिस ! बुद्धत्ताया ति—याचिसु ।

§ ३१. पञ्चमहाविलोकनं विलोकेसि

अथ महासत्तो देवतानं पटिञ्जं अदत्ताव कालदीपदेसकुलजनेत्तिआयुपरिच्छेदवनेन पञ्चमहाविलोकनं नाम विलोकेसि ।

(१. कालो)

तत्थ कालो नुखो अकालो नुखो ति पठमं कालं विलोकेसि ।^१

तत्थ वस्ससतसहस्सतो उद्वं वड्ढितआयुकालो कालो नाम न होति । कस्मा ? तदा हि सत्तानं जातिजरामरणानि न पञ्जायति । बुद्धानं च धम्मदेसना तिलक्खणविनिमुत्ता नाम नत्थि । तेषं “अनिच्च दुक्खमनत्ता” ति कथेन्तानं किं ‘नामेतं कथेन्तीति नेव सोतव्वं न सद्दातव्वं मञ्जन्ति । ततो अभिसमयो न होति । तस्मि असति अनिय्याणिकं सासनं होति । तस्मा सो अकालो ।

वस्ससततो ऊनआयुकालोपि कालो न होति । कस्मा ? तदा सत्ता उस्सन्नकिलेसा होन्ति । उस्सन्नकिलेसानं च दिन्नोवादो ओवादट्ठाने न तिट्ठति । उदके दण्डराजी विय खिप्पं [48] विगच्छति । तस्मासोपि अकालो ।

वस्ससतसहस्सतो पन पट्ठाय हेट्ठा वस्ससततो पट्ठाय उद्वं आयुकालो कालो नाम । तदा च वस्ससतकालो । अथ महासत्तो निव्वत्तितव्वकालोति पस्सि ।

(२. दीपं)

ततो दीपं विलोकेन्तो सपरिवारे चत्तारो दीपे ओलोकेत्वा तीसु दीपेषु बुद्धा न निव्वत्तन्ति, जम्बुदीपे येव निव्वत्तन्तीति दीपं च पस्सि ।

(३. देसो)

ततो जम्बूदीपो [४७] नाम महा दसयोजनसहस्सपरिमाणो । कतरस्मि नुखो पदेसे बुद्धा निव्वत्तन्तीति ओकासम्पि विलोकेन्ता मज्झिमं देसं पस्सि । मज्झिमदेसो नाम पुरत्थिमदिसाय कज्जंगलं नाम निगमो, तस्स अपरेन महासाला, ततो परं पच्चन्तिमा जनपदा ओरतो, मज्जे पुव्वदक्खिणाय दिसाय सळलवती नाम नदी, ततो परं पच्चन्तिमा जनपदा ओरतो मज्जे, दक्खिणाय दिसाय सेतकण्णिकं नाम निगमो, ततो परं पच्चन्तिमा जनपदा ओरतो मज्जे, पच्छिमाय दिसाय थूनं नाम ब्राह्मणगामो, ततो परं पच्चन्तिमा जनपदा ओरतो मज्जे, उत्तराय दिसाय उसीरद्धजो नाम पव्वतो, ततो परं पच्चन्तिमा जनपदा

ओरतो मज्जेति एवं विनये वृत्तो पदेसो । सो आयामतो तीणि योजनसतानि वित्थारतो अड्ढतिययोजनानि परिक्वेपतो नवयोजनसतानीति । एतस्मि पदेसे बुद्धा पच्चेकबुद्धा अग्गसावका महासावका असीति महासावका चक्कवत्तिराजानो अञ्जे च महेसक्खा खत्तियब्राह्मणगहपतिमहासाळा उप्पज्जन्ति ।

इदं चेत्य कपिलवत्थुकं नाम नगरं । तत्थ मया निव्वत्तितव्वन्ति निट्ठं अगमासि ।

(४. कुलं)

ततो कुलं विलोकेन्तो बुद्धा नाम वेस्सकुले वा सुद्धकुले वा न निव्वत्तन्ति । लोकसम्मते पन खत्तियकुले वा ब्राह्मणकुले वाति द्विसु येव कुलेसु निव्वत्तन्ति । इदानि च खत्तियकुलं लोकसम्मत्तं । तत्थ निव्वत्तिस्सामि ।

सुद्धोदनो नाम राजा मे पिता भविस्सतीति कुलं पस्सि । ततो मातरं विलोकेन्तो बुद्धमाता नाम लोला सुराधुत्ता न होति, कप्पसतसहस्सं पन पूरितपारमी जातितो पट्ठाय अखण्डपञ्चसीलायेव होति । अयञ्च महामाया नाम देवी एदिसी, अयं च मे माता भविस्सतीति ।

(५. जनेत्तिआयु)

कित्तकं पनस्सा आयूति ? दसन्नं मासानं उपरि सत्तदिवसानि पस्सि ।

§ ३२. पटिसन्धिं गण्हि

इति इम पञ्चमहाविलोकनं विलोकेत्वा-कालो मे मारिसा ! बुद्धभावायाति—देवतानं संगहं करोन्तो पटिञ्जं दत्त्वा गच्छथ तुम्हेति ता देवता उय्योजेत्वा तुसितदेवताहि परिवुतो तुसितपुरे नन्दनवनं पाविसि । सव्व-देवलोकेशु हि नन्दनवनं अत्थियेव । तत्र न देवता “इतो चुतो सुगतिं गच्छ इतो चुतो सुगतिं गच्छा” ति पुव्वे कतकुसलकम्मोकासं [48] सारयमाना विचरन्ति । सो एव देवताहि कुसलं सारयमानाहि परिवुतो तत्थ विचरन्तो चवित्त्वा महामायाय देविया कुच्छिस्मि पटिसन्धिं गण्हि । तस्सावीभावत्थं अयं आनुपुव्वी कथा ।

§ ३३. महामायादेवी सुपिनं अहस

तदा किर कपिलवत्थुनगरे असाळ्हिनक्खत्तं घुट्ठं अहोसि । महाजनो नक्खत्तं कीळति । महामाया-देवी पुरे पुण्णमाय सत्तमदिवसतो पट्ठाय[४८]विगतसुरापानं मालागन्धविभूतिसम्पन्नं नक्खत्तकीळं अनुभवमाना सत्तमदिवसे पातोव उट्ठाय गन्धोदकेन नहायित्वा चत्तारि सतसहस्सानि विस्सज्जेत्वा महादानं दत्त्वा सव्वा-लंकारविभूसिता वरभोजनं भुञ्जित्वा उपोसथंगानि अधिट्ठाय अलंकतपटियत्तं सिरिगब्भं पविसित्वा सिरिसयनेनिपन्ना निहं ओक्कममाना इमं सुपिनं अहस ।

चत्तारो किर नं महाराजानो सयनेनेव सट्ठि उक्खित्त्वा हिमवन्तं नेत्वा सट्ठिगोजनिके मनोसिला-तले सत्तयोजनिकस्स महासालरुक्खस्स हेट्ठा ठपेत्वा एकमन्तं अट्ठंमु । अथ नेसं देवियो आगन्त्वा देविं अनो-तत्तदहं नेत्वा मनुस्समलहरणत्थं नहापेत्वा दिव्वत्थं निवासापेत्वा गन्धेहि विलिम्पापेत्वा दिव्वपुप्फानि पिल-न्धापेत्वा ततो अविद्वरे रजतपव्वतो, तस्स अन्तो कणकविमानं अत्थि, तत्थ पाचिनसीसकं दिव्वसयनं पञ्जापेत्वा, निपज्जापेसुं । अथ बोधिसत्तो सेतवरवारणो हृत्वा ततो अविद्वरे एको सुवण्णपव्वतो, तत्थ चरित्वा ततो ओस्थं रजतपव्वत्तं अभिरुहित्वा उत्तरदिसतो आगम्म रजतदामवण्णाय सोण्डाय सेतपटुमं गहेत्वा कुञ्चनादं^१ नेदित्वा कणकविमानं पविसित्वा मानुसयनं तिक्खत्तुं पदक्खणं कत्वा दक्खिणपस्सं फालेत्वा^२ कुच्छिं पविट्ठसदिसो अहोसि । एवं उत्तरासाळ्हिनक्खत्तेन पटिसन्धिं गण्हि ।

१ रो०-कोञ्चनादं । २ रो०-तलित्वा ।

§ ३४. ब्राह्मणा आहंसु

पुन दिवसे पवुद्धा देवी नं सुपिनं रञ्जो आरोचेसि । राजा चतुमट्ठिमत्ते ब्राह्मणपामोक्खे पक्को-
सापेत्वा हरितुपलित्ताय लाजादीहि कतमंगलसक्काराय भूमिया महारहानि आसनानि पञ्चापेत्वा तत्थ निसि-
न्नानं ब्राह्मणानं सप्पिमधुसक्काराभिसंखतस्स वरपायासस्स मुवण्णरजतपातियो पुरंत्वा सुवण्णरजतपातीहि
येव पट्टिकुज्जेत्वा अदासि । अञ्जेहि च अहतवत्थकपिलगाविदानादीहि ते संन्तप्पेसि । अथ नेसं सव्वकामेहि
संतप्पितानं सुपिनं आरोचापेत्वा किं भविस्सतीति पुच्छि ।

ब्राह्मणा आहंसु—“मा चिन्तयि महाराज ! देविया ते कुच्छिम्हि गव्भो पतिट्ठितो । सो [50]
च खो पुरिसगव्भो न इत्थि गव्भो । पुत्तो ते भविस्सति । सो सचे अगारं अञ्जावसिस्सति राजा भविस्सति
चक्कवत्ती, सचे अगारा निक्खम्म पव्वजिस्सति बुद्धो भविस्सति लोके विवत्तच्छट्ठो” ति ।

§ ३५. द्वतिसपुव्वनिमित्तानि पातुरहंसु

बोधिसत्तस्स पन मातुकुच्छिम्हि पटिसन्धिगहणक्खणे एकप्पहारेनेव सकलदससहस्सी लोकधातु संकम्पि
सम्पकम्पि सम्पवेधि । द्वतिस पुव्वनिमित्तानि पातुरहंसु । दससु चक्कवालसहस्सेसु अप्पमाणो ओभासो पूरि ।
तस्स तं सिरिं दट्ठुकामा [४९] विय अन्धा चक्खूनि पटिल्लिभमु । वधिरा सद्दं सुणिंसु । मूगा समाल्लिपिसु । ब्रुज्जा
उजुगत्ता अहेसु । पंगुला पदसा गमनं पटिल्लिभिसु । बन्धनगता सव्वसत्ता अन्दुवन्धनादीहि मुच्छिसु । सव्वनरकेमु
अग्गि निव्वायि । पेत्तिविसये खुप्पिपासा बूपसमि । तिरच्छानानं भयं नाहोसि । सव्वसत्तानं रोगो बूपसमि । सव्व-
सत्ता पियंवदा अहेसु । मधुरेनाकारेन अस्सा हेसिसु । वारणा गज्जिसु । सव्वतुरियानि सकसकनिन्नादं मुञ्चिसु ।
अघट्ठितानि येव मनुस्सानं हत्थूपगादीनि आभरणानि विर्राविसु । सव्वदिसा विप्पसन्ना अहेसु । सत्तानं सुखं
उप्पादयमानो मुदुसीतलो वातो वायि । अकालमेघो पवस्सि । पठवित्तोपि उदकं उट्ठिभज्जित्वा विस्सन्दि । पक्खिनी
आकासगमनं विजाहिसु । नदियो असन्दमाना अट्ठंमु । महासमुद्दे मधुरं उदकं अहोसि । सव्वत्थकमेव पञ्चवण्णेहि
पट्टुमेहि सञ्छन्नं तलं अहोसि । थलजजलजादीनि सव्वपुप्फानि पुप्फिसु । रुक्खानं खन्धेसु खन्धपट्टुमानि साखासु
साखापट्टुमानि लतासु लतापट्टुमानि पुप्फिसु । थले सिलातलानि भिन्दित्वा उपरि सत्तसत्त हुत्वा दण्डपट्टुमानि
नाम निक्खमिसु । आकासे ओलम्बकपट्टुमानि नाम निव्वत्तिसु । समन्ततो पुप्फवस्सानि वस्सिसु । आकासे दिव्व-
तुरियानि वज्जिसु । सकलदससहस्सी लोकधातु वट्ठेत्वा विस्सट्ठमालागुळं विय उप्पीळेत्वा बद्धमालाकलापो
विय अलंकतपटियत्तं मालासनं विय च एकमालामालिनी विप्फुरन्तवाळवीजनी पुप्फधूपगन्धपरिवासिता परम-
सोभगप्पत्ता अहोसि ।

§ ३६ बोधिसत्तमातुधम्मता

एवं गहितपटिसन्धिकस्स बोधिसत्तस्स पटिसन्धितो पट्ठाय बोधिसत्तस्स चेव बोधिसत्तमातुया च
उपद्वनिवारणत्थं खग्गहत्था चत्तारो देवपुत्ता आरक्खं गण्हिसु । बोधिसत्तमातु पुरिसेसु रागचित्तं नुप्पज्जि ।
लाभगयसग्गप्पत्ता च अहोसि सुखीनि अकिलन्तकाया बोधिसत्तञ्च अन्तो [51] कुच्छिगतं विप्पसन्ने मणिरतने
आवुत्तपण्डुमुत्तं विय पस्सति । यस्मा च बोधिसत्तेन वसितकुच्छि नाम चेतियगव्भसदिसा न सक्का होति अञ्जेन
सत्तेन आवसितुं वा परिभुञ्जितुं वा तस्मा बोधिसत्तमाता सत्ताहजाते बोधिसत्ते कालं कत्वा तुसितपुरे
निव्वत्तति । यथा च अञ्जा इत्थियो दसमासे अप्पत्वापि अतिकमित्त्वापि निसिन्नापि निपन्नापि विजायन्ति न
एवं बोधिसत्तमाता । सा पन बोधिसत्तं दसमासे कुच्छिना परिहरित्वा ठिताव विजायति । अयं बोधिसत्त-
मातुधम्मता ।

§ ३७ लुम्बिनीवने

महामायापि देवी पत्तेन तेलं विय दसमासे कुच्छिया बोधिसत्तं परिहरित्वा परिपुण्णगव्भा जातिधरं
गन्तुकामा सुद्धोदनमहाराजस्स आरोचेसि—इच्छामहं देव ! कुलसन्तकं [५०] देवदहनगरं गन्तुन्ति । राजा

साधूति सम्पटिच्छित्वा कपिलवत्युतो याव देवदहनगरा मग्गं समं कारेत्वा कदळिपुण्णघटधजपताकादीही अलं-
कारापेत्वा देवि सोवण्णसिविकाय निसीदापेत्वा अमच्चसहस्सेन उक्खिपापेत्वा महन्तेन परिवारेण पेसेसि ।

द्विन्नं पन नगरानं अन्तरे उभयनगरवासीनम्पि लुम्बिनीवनं नाम मंगलसालवनं अत्थि । तस्मिं
समये मूलतो पट्ठाय याव अग्गसाखा सब्बं एकफाल्लिफुल्लं अहोसि । साखन्तरेहि चैव पुप्फन्तरेहि च पञ्च-
वण्णभमरगणा नानप्पकारा च सकुणसंधा मधुरस्सरेण विकूजन्ता विचरन्ति । सकलं लुम्बिनीवनं चित्त-
लतावनसदिसं महानुभावस्स रञ्जो सुसज्जितआपणमण्डलं विय अहोसि ।

देविया तं दिस्वा सालवनकीळं कीळितुकामता उदपादि । अमच्चा देविं गहेत्वा सालवनं
परिसिसु । सा मंगलसालमूलं गन्त्वा सालसाखायं गण्हितुकामा अहोसि । सालसाखा सुसेदितवेत्तग्गं विय ओन-
मित्वा देविया हत्थपथं उपगच्छि । सा हत्थं पसारेत्वा साखं अग्गहेसि । तावदेव चस्सा कम्मजवाता चलंसु ।
अथस्सा साणिं परिक्खिपित्वा महाजनो परिक्कमि । सालसाखं गहेत्वा तिट्ठमानाय एव चस्सा गब्भवुट्ठानं
अहोसि । तं खणं येव चत्तारोपि सुद्धचित्ता महाब्रह्मानो सुवण्णजालं आदाय सम्पत्ता तेन सुवण्णजालेन बोधि-
सत्तं सम्पटिच्छित्वा मातुपुरतो ठपेत्वा “अत्तमना देवि ! होहि महेसक्को ते पुत्तो उप्पन्नो” ति आहंसु ।

यथा पन अञ्जे सत्ता मातु कुच्छित्तो निक्खमन्ता पटिक्कूलेन असुचिना मक्खिता निक्खमन्ति
न एवं बोधिसत्तो । बोधिसत्तो [52] पन धम्मासनतो ओतरन्तो धम्मकथिको विय, निस्सेणितो ओत-
रन्तो पुरिसो विय च, द्वे च हत्थे द्वे च पादे पसारेत्वा ठितको मातुकुच्छिसम्हवेन केनचि असुचिना अम-
क्खित्तो सुद्धो विसदो कासिकवत्थे निक्खित्तमणिरतनं विय जोतन्तो मातुकुच्छित्तो निक्खमि । एवं सन्तेपि
बोधिसत्तस्स च बोधिसत्तमातुया च सक्कारत्थं आकासतो द्वे उदकधारा निक्खमित्वा बोधिसत्तस्स च
मातु चस्स सरीरे उतुं गाहापेसुं ।

अथ नं सुवण्णजालेन पटिग्गहेत्वा ठितानं ब्रह्मानं हत्थतो चत्तारो महाराजानो मंगलसम्मताय
सुखसम्भस्साय अजिनप्पवेणिया गण्हिसु । तेसं हत्थतो मनुस्सा दुकूलचुम्बटकेन पटिग्गण्हिसु । मनुस्सानं हत्थतो
मुञ्चित्वा पठवियं पत्तिट्ठाय पुरत्थिमदिसं ओलोकेसि । अनेकानि चक्कवाळसहस्सानि एकंगणानि अहेसुं ।
तत्थ देवमनुस्सा गन्धमालादीहि पूजयमाना “महापुरिस ! इध तुम्हेहि सदिसो अञ्जो नत्थि, कुतेत्थ उत्तरितरो”
ति आहंसु । एवं चतस्सो दिसा चतस्सो अनुदिसा च हेट्ठा उपरीति दसपि दिसा अनुविलोकेत्वा अत्तनो सदिसं
अदिस्वा अयं [५१] उत्तरा दिसाति सत्तपदवीतिहारेण अगमासि । महाब्रह्माना सेतच्छत्तं धारयमानेन सुयामेन
देवपुत्तेन वाळवीजनिं अञ्जाहिं^१ च देवताहि सेसराजककुधभण्डहत्थाहि अनुगम्ममानो ततो सत्तमपदे ठितो
“अग्गोहमस्मि लोकस्सा” ति आदिकं आसभिं वाचं निच्छारेन्तो सीहनादं नदि ।

बोधिसत्तो हि तीसु अत्तभावेसु मातुकुच्छित्तो निक्खन्तमत्तो एव वाचं निच्छारेसि—
महोसधत्तभावे, वेस्सन्तरत्तभावे, इमस्मि अत्तभावेति । महोसधत्तभावे किरस्स मातु कुच्छित्तो
निक्खमन्तस्सेव सक्को देवराजा आगन्त्वा चन्दनसारं हत्थं ठपेत्वा गतो । सो नं मुट्ठियं कत्वाव निक्खन्तो ।
अथ नं माता—तात ! किं गहेत्वा आगतोसीति पुच्छि । ओसधं अम्माति ।

इति ओसधं गहेत्वा आगतत्ता ओसधदारकोत्वेवस्स नामं अकंसु । तं ओसधं गहेत्वा चाटियं
पक्खिपिसु । आगतागतानं अन्धवधिरादीनं तदेव सच्चरोगवूपसमाय भेसज्जं अहोसि । ततो महन्तं इदं
ओसधं महन्तं इदं ओसधंति उप्पन्नवचनं उपादाय महोसधोत्वेवस्स नामं जातं । वेस्सन्तरत्तभावे पन मातुकु-
च्छित्तो निक्खमन्तो दक्खिणहत्थं पसारेत्वाव “अत्थि नुखो अम्म ! किञ्चि धनं गेहस्मि ? दानं दस्सामी” ति
वदन्तो निक्खमि । अथस्स माता “सधने कुले निव्वत्तोसि ताता” ति पुत्तस्स हत्थं [53] अत्तनो हत्थतले
कत्वा सहस्सत्थविकं ठपापेसि ।

इमस्मि पन अत्तभावे इमं सीहनादं नदीति । एवं बोधिसत्तो तीसु अत्तभावेसु मातुकुच्छित्तो निक्ख-
न्तमत्तोव वाचं निच्छारेसि ।

यथा च पटिसन्धिक्खणे एवं जातक्खणेपिस्स वत्तिसपुव्वनिमित्तानि पातुरहंसु । यस्मि पन समये
अम्हाकं बोधिसत्तो लुम्बिनीवने जातो तस्मि येव समये राहुलमाता देवी, छन्नो अमच्चो, काळुदायी अमच्चो,
आनन्दो राजकुमारो, आजानीय्यो हत्थिराजा, कन्थको अस्सराजा, महाबोधिरुक्खो, चतस्सो निधिकुम्भियो च
जाता । तत्थ एका गावुत्पमाणा, एका अद्ध्योजनप्पमाणा, एका तिगावुत्पमाणा, एका योजनप्पमाणा अहो-
सीति इमे सत्त सहजाता नाम । उभयनगरवासिनो बोधिसत्तं गहेत्वा कपिलवत्थुनगरमेव अगमंसु ।

§ ३८ तापसो काळदेवलो

तं दिवसं येव च कपिलवत्थुनगरे सुद्धोदनमहाराजस्स पुत्तो जातो अयं कुमारो बोधितले निसी-
दित्वा बुद्धो भविस्सतीति तावत्तिसभवने हट्ठतुट्ठा देवसंघा चेलुक्खेपादीनि पवत्तेन्ता कीळिमु । तस्मि समये
सुद्धोदनमहाराजस्स कुलुपगो अट्ठसमापत्तिलाभी काळदेवलो नाम तापसो भत्तकिच्चं कत्वा दिवाविहा-
रत्थाय तावत्तिसभवनं गत्त्वा तत्थ दिवा [५२] विहारं निसिन्नो ता देवता दिस्वा किंकारणा तुम्हे एवं
तुट्ठमानसा कीळथ ? मय्हं पेतं कारणं कथेयाति पुच्छि ।

देवता आहंसु—मारिस ! सुद्धोदनरञ्जो पुत्तो जातो । सो बोधितले निसीदित्वा बुद्धो हुत्वा धम्म-
चक्कं पवत्तेस्सति । तस्स अनन्तं बुद्धलीळ्हं दट्ठुं धम्मं च सोतुं लच्छामाति इमिना कारणेन तुट्ठम्हाति ।

तापसो तासं वचनं सुत्वा खिप्पं देवलोकतो ओरुय्ह, राजनिवेशनं पविसित्वा पञ्जात्तासने निसिन्नो
पुत्तो किर ते महाराज ! जातो पस्सिस्सामि नन्ति आह । राजा अलंकतपटियत्तं कुमारं आणापेत्वा तापसं
वन्दापेतुं अभिहरि ।

बोधिसत्तस्स पादा परिवत्तित्वा तापसस्स जटासु पतिट्ठहंसु । बोधिसत्तस्स हि तेनत्तभावेन
वन्दितव्वयुत्तको अञ्जां नाम नत्थि । सच्चे हि अजानन्ता बोधिसत्तस्स सीसं तापसस्स पादमूले
ठपेय्युं सत्तथा अस्स मुद्धं फलेय्य । तापसो न मे अत्तानं नासेतुं युत्तन्ति उट्ठायसना बोधिसत्तस्स अञ्जलिं
पग्गहेसि । राजा तं अच्छरियं दिस्वा अत्तनो पुत्तं वन्दि ।

तापसो अतीते चत्ताळीसकप्पे, अनागते चत्ताळीसाति असीति कप्पे अनुस्सरति । बोधिसत्तस्स
लक्खणसम्पत्तिं दिस्वा भविस्सति नुखो बुद्धो उदाहु नोति आवज्जित्वा उपधारेन्तो निस्संसयं बुद्धो भवि-
स्सतीति जत्वा अच्छरियपुरिसो अयन्ति [५४] सित्तं अकासि । ततो अहं इमं बुद्धभूतं दट्ठुं लभिस्सामि
नुखो नोति उपधारेन्तो न लभिस्सामि अन्तरायेव कालं कत्वा बुद्धसतेनपि बुद्धसहस्सेनपि गत्त्वा बोधेतुं
असक्कुणेय्ये अरूपभवे निव्वत्तिस्सामीति दिस्वा एवरूपं नाम अच्छरियपुरिसं बुद्धभूतं दट्ठुं न लभिस्सामि ।
महती वत मे जानी भविस्सतीति परोदि ।

मनुस्सा दिस्वा अम्हाकं अय्यो इदानेव हसित्वा पुन रोदितुं उपट्ठितो किन्नु खो भन्ते ! अम्हाकं अय्य-
पुत्तस्स कोचि अन्तरायो भविस्सतीति पुच्छिसु ।

नत्थेतस्स अन्तरायो निस्संसयेन बुद्धो भविस्सतीति ।

अथ कस्मा परोदित्थाति ?

एवरूपं महापुरिसं बुद्धभूतं दट्ठुं न लभिस्सामि, महती वत मे जानी भविस्सतीति अत्तानं अनुसोचन्तो
रोदामीति आह ।

ततो किन्नुखो मे जातकेसु कोचि एतं बुद्धभूतं दट्ठुं लभिस्सति न लभिस्सतीति उपधारेन्तो भागिनेय्यं
नाळकदारकं अहस । सो भगीनिया गेहं गत्त्वा कहं ते पुत्तो नाळकोति ?

गेहे अय्य !

पक्कोसाहि नन्ति । अत्तनो सन्तकं आगतं आह, तात ! सुद्धोदनमहाराजस्स कुले पुत्तो जातो । द्वंकुरो एस पञ्चतिस वस्सानि अतिक्कमित्वा बुद्धो भविस्सति । त्वं एतं दट्ठुं लभिस्ससि । अज्जेवञ्ज्जाहीति [५३] ।

सत्तासीतिकोटिधने कुले निव्वत्तो दारको न मं मातुलो अनत्थे नियोजेस्सतीति चिन्तेत्वा तावदेव न्तरापणतो कासावानि^१ चेव मत्तिकापत्तञ्च आहरापेत्वा केसमस्सु ओहारेत्वा कासावानि वत्थानि च्छादेत्वा यो लोके उत्तमपुग्गलो तं उद्दिस्स मय्हं पव्वज्जाति बोधिसत्ताभिमुखं अञ्जलिम्पग्गय्ह पञ्च-
तिट्ठित्तेन वन्दित्वा पत्तं थविकाय पक्खित्त्वा असकूटे ओलग्गेत्वा हिमवन्तं पविसित्वा समणधम्मं अकासि ।

सो पठमाभिसम्बोधिप्पत्तं तथागतं उपसंक्कमित्वा नालकपटिपदं कथापेत्वा पुन हिमवन्तं पविसित्वा
रहत्तं पत्वा उक्कट्ठपटिपदं पटिपन्नो सत्तेव मासे आयुं पालेत्वा एकं सुवण्णपव्वतं निस्साय ठित्तकोव अनुपादि-
साय निव्व्राणघातुया परिनिव्वायि ।

§ ३९. लक्खणपटिग्गाहका अट्ट ब्राह्मणा

बोधिसत्तम्पि खो पञ्चमदिवसे सीसं नहापेत्वा नामगहणं गण्हिस्सामाति राजभवनं चतुजातिक-
गन्वेहि विलिम्पित्वा लाजपञ्चमकानि पुप्फानि विकिरित्वा असम्भिन्नपायासं पचापेत्वा तिण्णं वेदानं पारगे
अट्ठत्तरसतं ब्राह्मणे निमन्तेत्वा राजभवने निसीदापेत्वा सुभोजनं भोजेत्वा [५५] महासक्कारं कत्वा
किन्नुखो भविस्सतीति लक्खणानि पटिग्गाहापेसुं । तेसुः—

“रामो धजो लक्खणो चापि मन्ती कोण्डञ्जो च भोजो सुयामो सुदत्तो ।

एते तदा अट्ठ अहेसुं ब्राह्मणा छळंगवा मन्तं व्याकरिसु ॥” ति ।

इमे अट्ठेव ब्राह्मणा लक्खणपटिग्गाहका अहेसुं । पटिसन्धिगहणदिवसे सुपिनोपि एतेहेव
पटिग्गाहितो । तेसु सत्त जना द्वे अंगुलियो उक्खित्त्वा द्वेधा व्याकरिसु “इमेहि लक्खणेहि समन्नागतो
अगारं अञ्जावसमानो राजा होति चक्कवत्ती, पव्वजमानो बुद्धो” ति सव्वं चक्कवत्तिरञ्जो सिरिविभवं
आचिक्खिसु ।

तेसं पन सव्वदहरो गोत्ततो कोण्डञ्जो नाम माणवो बोधिसत्तस्स लक्खणवरनिष्फत्ति ओलोकेत्वा
“एतस्स अगारमज्जे ठानकारणं नत्थि, एकन्तेनेव विवट्छदो बुद्धो भविस्सती” ति एकमेव अंगुलि
उक्खित्त्वा एकंसव्याकरणं व्याकासि । अयं हि कताधिकारो पच्छिमभविक्कसत्तो पञ्जाय इतरं सत्त जने
अभिभवित्वा इमेहि लक्खणेहि समन्नागतस्स अगारमज्जे ठानं नाम नत्थि । असंसयं बुद्धो भविस्सतीति
एकमेव गतिं अट्ठस । तस्मा एकंगुलि उक्खित्त्वा एवं व्याकासि [५४] ।

§ ४०. पंचवग्गिया थेरा नाम

अथ ते ब्राह्मणा अत्तनो घरानि गन्त्वा पुत्ते आमन्तयिसु—ताता ! अम्हे महल्लका, सुद्धोदनमहा-
राजस्स पुत्तं सव्वञ्जुतप्पत्तं मयं लभेय्याम वा नो वा, तुम्हे तस्मिं कुमारे सव्वञ्जुतं पत्ते तस्स सासने
पव्वजेय्याथाति ।

ते सत्तपि जना यावतायुकं ठत्वा यथाक्कम्मं गता । कोण्डञ्जमाणवो अरोगो अहोसि । सो
महासत्ते वृद्धिमन्वाय महाभिनिक्खमनं अभिनिक्खमित्वा अनुक्कमेन उरुवेलं गन्त्वा रमणीयो वत अयं
भूमिभागो अलं वतिदं कुलपुत्तस्स पधानत्थिकस्स पधानायाति चित्तं उप्पादेत्वा तत्थ वासं उपगते महापुरिसो
पव्वजितोति सुत्वा तेसं ब्राह्मणानं पुत्ते उपसंक्कमित्वा एवमाह—सिद्धत्थकुमारो किर पव्वजितो सो
निसंसंसयं बुद्धो भविस्सति, सचे तुम्हाकं पितरो अरोगा अस्सुं अज्ज निक्खमित्वा पव्वजेय्युं । सचे

तुम्हेपि इच्छेय्याथ एथ अहं तं पुरिसं अनुपव्वजिस्सामीति । ते सव्वे एकच्छन्दा भवितुं [56] नासक्खिमु । तयो जना न पव्वजिमु । कोण्डञ्जन्नाह्वणं जेट्ठकं कत्वा इतरे चत्तारो पव्वजिमु । ते पञ्चपि जना पञ्चवग्गिया थेरा नाम जाता ।

§ ४१. चत्तारि पुव्वनिमित्तानि

तदा पन राजा किं दिस्वा मय्हं पुत्तो पव्वजिस्सतीति पुच्छि ।

चत्तारि पुव्वनिमित्तानीति ।

कतरं च कतरञ्चाति ?

जराजिण्णं व्याधितं मतं पव्वजितन्ति ।

राजा—इतो पट्ठाय एवरूपानं मम पुत्तस्स सन्तिकं उपसंकमितुं मा अदत्थ । मय्हं पुत्तस्स बुद्धभावेन कम्मं नत्थि । अहं मम पुत्तं द्विसहस्सदीपपरिवारानं चतुन्नं महादीपानं इस्सरियाधिपच्चं रज्जं कारेत्तं छत्तिसयोजनपरिमण्डलाय परिसाय पटिवुत्तं गगनतले विचरमानं पस्सितुकामोम्हीति—एवं च पन वत्वा इमेसं चतुप्पकारानं पुरिसानं कुमारस्स चक्खुपथे आगमननिवारणत्थं चतुसु दिसासु गावुते गावुते आरक्खं ठपेसि ।

तं दिवसं च पन मंगलट्ठाने सन्नपितितेसु असीतिया जातिकुलसहस्सेसु एकेको एकमेकं पुत्तं पटिजानि । अयं बुद्धो वा होतु राजा वा मयं एकमेकं पुत्तं दस्साम । सचेपि बुद्धो भविस्सति खत्तियसमणेहेव पुरक्खतपरिवारितो विचरिस्सति, सचेपि राजा भविस्सति खत्तियकुमारेहेव पुरक्खतपरिवारितो विचरिस्सतीति ।

§ ४२. रञ्जो वप्पमंगलं अहोसि

राजापि बोधिसत्तस्स उत्तमरूपसम्पन्ना विगतसव्वदोसा धातियो पच्चुपट्ठापेसि । बोधिसत्तो अनन्तेन परिवारेन महन्तेन सिरिसोभग्गेन वड्ढति ।

अथेकदिवसं रञ्जो वप्पमंगलं नाम अहोसि । तं दिवसं सकलनगरं देवविमानं विय [५५] अलं करोन्ति । सव्वे दासकम्मकरादयो अहतवत्थनिवत्था गन्धमालादिपतिमण्डिता राजकुले सन्नपितन्ति । रञ्जो कम्मन्ते नंगलसहस्सं योजिय्यति । तस्मिं पन दिवसे एकेन ऊनं अट्ठसत्तं नंगलानि सद्धि वलिवद्-रस्मियोत्तेहि रजतपरिक्खतानि होन्ति । रञ्जो आलम्बननंगलं^१ पन रत्तसुवण्णपरिक्खत्तं होति । वलिवद्दानं सिंगानि रस्मियोत्तपतोदानि सुवण्णपरिक्खतानेव होन्ति । राजा महापरिवारेन नगरा निक्खमन्तो पुत्तं गहेत्वा अगमासि । कम्मन्तट्ठाने एको जम्बुक्खो वहलपलासो सन्दच्छायो अहोसि । तस्स हेट्ठा कुमारस्स सयनं पञ्जपापेत्वा उपरि सुवण्णतारक्खचितं वितानं बन्धापेत्वा साणिपाकारेण परिक्खपापेत्वा आरक्खं ठपापेत्वा राजा सव्वालंकारेण अलं करित्वा अमच्चगणपरिवुत्तो नंगलकरणट्ठानं अगमासि । तत्थ राजा सुवण्णनंगलं गण्हाति । अमच्चा एकऊनट्ठसत्तं रजतनंगलानि, कस्सका सेसनंगलानि । ते तानि गहेत्वा इतो चितो च कसन्ति । राजा पन ओरतो पारं गच्छति पारतो ओरं आगच्छति । एतस्मिं ठाने [57] महासम्पत्ति अहोसि । बोधिसत्तं परिवारेत्वं निसिन्ना धातियो रञ्जो सम्पत्तिं पस्सिस्सामाति अन्तोसाणितो बहि निक्खन्ता ।

बोधिसत्तो इतो चितो च ओलोकेन्तो कञ्चि अदिस्वा वेगेन उट्ठाय पल्लकं आभुजित्वा आनापाने परिग्गहेत्वा पठमञ्झानं निव्वत्तेसि ।

धातियो खज्जभोज्जन्तरे विचरमाना थोकं चिरायिसु । सेसक्खानं छाया निवत्ता^२, तस्स पन र्खस्स परिमण्डला वृत्वा अट्ठासि । धातियो अय्यपुत्तो एककोति वेगेन साणि उक्खिपित्वा अन्तो पविसमाना बोधिसत्तं सयने पल्लकेन निसिन्नं तं च पाटिहारियं दिस्वा गन्त्वा रञ्जो आरोचेसुं—देव ! कुमारो एवं निसिन्नो एवं अञ्जेसं र्खखानं छाया निवत्ता जम्बुक्खस्स छाया परिमण्डला ठिताति । राजा वेगेनागन्त्वा पाटिहारियं दिस्वा इदं ते तात ! दुतियं वदनन्ति पुत्तं वन्दि ।

§ ४३. जातकानं सिप्पं दस्सेसि

अथ अनुक्कमेन बोधिसत्तो सोळसवस्सपदेसिको जातो । राजा बोधिसत्तस्स तिण्णं उत्तूनं अनुच्छविके त्तयो पासादे कारेसि, एकं नवभूमकं, एकं सत्तभूमकं, एकं पच्चभूमकं । चत्तालीससहस्सा च नाट-
कित्थियो उपट्ठापेसि । बोधिसत्तो देवो विय अच्छरासंघपरिवुतो अलंकतनाटकपरिवुतो निप्पुरिसेहि नुरियेहि
परिचारियमानो महासम्पत्ति अनुभवन्तो उतुवारेण तेषु तेषु पासादेसु विहरति । राहुलमाता पनस्स
देवी अंगमहेसी अहोसि । [५६]

तस्स एवं महासम्पत्ति अनुभवन्तस्स एकदिवसं जातिसंघस्स अब्भन्तरे अयं कथा उदपादि—सिद्धत्थो
कीळापसुतोव विचरति, न किञ्चि सिप्पं सिक्खति, संगामे पच्चुपट्ठिते किं करिस्सतीति !

राजा बोधिसत्तं पक्कोसापेत्वा—तात ! तव जातका सिद्धत्थो किञ्चि सिप्पं असिक्खित्वा
कीळापसुतोव विचरतीति वदन्ति । एत्थ किं पत्तकाले मञ्जसीति ? देव ! मम सिप्पसिक्खनकिच्चं नत्थि ।
नगरे मम सिप्पं दस्सनत्थं भेरिं चरापेथइतो सत्तमे दिवसे जातकानं सिप्पं दस्सेस्सामीति ।

राजा तथा अकासि । बोधिसत्तो अक्खणवेधि वाळवेधि, सरवेधि,सद्देधि पुंकानपुंके
धनुग्गहे सन्निपातापेत्वा महाजनस्स मज्जे अञ्जेहि च धनुग्गहेहि असाधारणं जातकानं द्वादसविधं सिप्पं
दस्सेसि । तं सरभंगजातके आगतनयेनेव व वेदितव्वं । तदास्स जातिसंधो निक्कंखो अहोसि ।

§ ४४. चत्तारि पुव्वनिमित्तानि

अथेकदिवसं बोधिसत्तो उय्यानभूमिं गन्तुकामो सारथिं आमन्तेत्वा रथं योजेहीति आह । सो
साधूति पटिस्सुणित्वा महारहं उत्तमरथं सव्वालंकारेण अलंकरित्वा कुमुदपत्तवण्णो [58] चत्तारो मंगलसिन्धवे
योजेत्वा बोधिसत्तस्स पटिनिवेदेसि । बोधिसत्तो देवविमानसदिसं रथं अभिरुहित्वा उय्यानाभिमुखो अगमासि ।

(१) जराजिण्णं ।

देवता सिद्धत्थकुमारस्स अभिसम्बुज्जनकालो आसन्नो, पुव्वनिमित्तं दस्सेस्सामाति एकं देवपुत्तं
जराजज्जरं खण्डदन्तं पलितकेसं गोपाणसिवकं ओभग्गसरीरं दण्डहत्थं पवेधमानकं कत्वा दस्सेसुं ।
तं बोधिसत्तो चेव सारथी च पस्सन्ति ।

ततो बोधिसत्तो सारथिं—“सम्म ! को नामेसो पुरिसो ! केसापिस्स न यथा अञ्जेस” न्ति
महापदाने आगतनयेण पुच्छित्वा तस्स वचनं सुत्वा धिरत्थु वत भो ! जाति यत्रहि नाम जातस्स जरा पञ्चा-
यिस्सतीति संविग्गहृदयो ततो व पटिनिवत्तित्वा पासादमेव अभिरुहि ।

राजा किकारणा मम पुत्तो खिप्पं पटिनिवत्तीति पुच्छि ।

जिण्णं पुरिसं दिस्वा देवाति आहंसु ।

“जिण्णकं दिस्वा पव्वजिस्सती” ति कस्मा मं नासेथ ! सीधं मे पुत्तस्स नाटकानि सज्जेथ ।
सम्पत्ति अनुभवन्तो पव्वज्जाय सतिं न करिस्सतीति वत्वा आरक्खं वड्ढेत्वा सव्वदिसासु अद्दयोजने
अद्दयोजने ठपेसि ।

(२) व्याधितं

पुनेकदिवसं बोधिसत्तो तथेव उय्यानं गच्छन्तो देवताहि निम्मित्तं व्याधितं पुरिसं दिस्वा पुरिमनयेनेव
पुच्छित्वा संविग्गहृदयो निवत्तित्वा पासादं अभिरुहि । राजापि पुच्छित्वा—हेट्ठठावुत्तनयेनेव संविदहित्वा पुन
वड्ढेत्वा समन्ततो तिगावुत्तप्पमाणे पदेसे आरक्खं ठपेसि । [५७]

(३) कालकतं

अपरं पन एकदिवसं वोधिसत्तो तथेव उय्यानं गच्छन्तो देवताहि निम्मितं कालकतं दिस्वा पुरिमनयेनेव पुच्छित्वा संविग्गहदयो पुन निवत्तित्वा पासादं अभिरुहि । राजापि पुच्छित्वा हेट्टावुत्तनयेनेव संविदहित्वा पुन वड्ढेत्वा समन्ततो योजनप्पमाणे पदेसे आरक्खं ठपेसि ।

(४) पव्वजितं

अपरं पन एकदिवसं उय्यानं गच्छन्तो तथेव देवताहि निम्मितं सुनिवत्थं सुपारुतं पव्वजितं दिस्वा को नामेसो सम्माति सारथि पुच्छि । सारथि किञ्चापि वुद्धुप्पादस्स अभावा पव्वजितं वा पव्वजितगुणे वा न जानाति देवानुभावेन पन पव्वजितो नामेस देवाति वत्वा पव्वज्जाय गुणे वण्णेसि । वोधिसत्तो पव्वज्जाय रुचि उप्पादेत्वा तं दिवसं उय्यानं अगमासि ।

दीघभाणका पनाहु—“वत्तारि निमित्तानि एकदिवसेनेव दिस्वा अगमासी” ति ।

§ ४५. वोधिसत्तस्स पच्छिमो अलंकारो

तत्थ दिवसभागं कीळित्वा मंगलपोक्खरणिणं नहायित्वा अत्थं गते सुरिथे मंगलसिलापट्टे निसीदि अत्तानं अलंकारापेतुकामो । अथस्स परिचारकपुरिसा नानावण्णानि दुस्सानि नानप्पकारा आभरणविकतियो मालागन्धविलेपनानि च आदाय समन्ता परिवारेत्वा अट्ठंसु ।

तस्मिं खणे सक्कस्स निसिन्नासनं उण्हं [59] अहोसि । सो कोनुखो मं इम्महा ठाना चावेतुका-
मोति उपधारेन्तो वोधिसत्तस्स अलंकरणकालं दिस्वा विस्सकम्मं^१ आमन्तेसि— सम्म विस्सकम्म ! सिद्धत्थ-
कुमारो अज्ज अड्ढरत्तसमये महाभिनिक्खमणं निक्खमिस्सति । अयमस्स पच्छिमो अलंकारो । उय्यानं
गन्त्वा महापुरिसं दिव्वालंकारेहि अलंकारोहीति ।

सो साधूति पटिस्सुणित्वा देवतानुभावेन तं खणं येव उपसंकमित्वा तस्सेव कप्पकसदिसो
हुत्वा कप्पकस्स हत्थतो वेठनदुस्सं गहेत्वा वोधिसत्तस्स सीसं वेठेसि । वोधिसत्तो हत्थसंप्फस्सेनेव नायं
मनुस्सो देवपुत्तो एकोति अञ्जासि । वेठने वेठितमत्ते सीसे मोळियं मणिरतनाकारेन दुस्ससहस्सं अब्भु-
ग्गच्छि । पुन वेठेन्तस्स दुस्ससहस्सन्ति दसक्खत्तुं वेठेन्तस्स दसदुस्ससहस्सानि अब्भुग्गच्छिसु । सीसं खुद्दकं
दुस्सानि बहूनि कथं अब्भुगतानीति न चिन्तेत्तव्वं । तेसु हि सव्वमहन्तं सामलतापुप्फप्पमाणं, अवसेसानि कुतुम्ब-
कपुप्फप्पमाणानि अहेसुं । वोधिसत्तस्स सीसं कसेहि आकिण्णं किञ्जक्खगवच्छितं विय कुप्पकपुप्फं अहोसि ।

अथस्स सव्वालंकारपतिमण्डितस्स सव्वताळावचरेसु सकानि सकानि च पटिभाणानी दस्स-
यन्तेसु ब्राह्मणेमु जयनरिन्दाति आदिवचनेहि मूतमागधादिसु नानप्पकारेहि मंगलवचनथुत्तिघोसेहि
सम्भावेन्तेमु सव्वालंकारपतिमण्डितं रथवरं अभिरुहि । [५८]

§ ४६. राहुलो जातो

तस्मिं समये राहुलमाता, पुत्तं विजायीति सुत्वा सुद्धोदनमहाराजा पुत्तस्स मे तुट्ठि निवेदेथाति सासनं
पहिणि । वोधिसत्तो तं मुत्वा राहुलो जातो^२ वन्धनं जातन्ति आह । राजा किं मे पुत्तो अवचाति पुच्छित्वा तं
वचनं मुत्वा इतो पट्ठाय मे नत्ता राहुलकुमारो येव नाम होतूति आह ।

§ ४७. किसागोतामया उदानं

वोधिसत्तोपि खो रथवरं आण्ह महन्तेन यसेन अतिमनोरमेन सिरिसोभग्गेन नगरं पाविसि । तस्मिं
समये किसागोतामी नाम खत्तियकञ्जा उपरिपासादवरत्तलगता नगरं पदक्खिणं कुरुमानस्स वोधिसत्तस्स ह-
प्पिदि दिस्वा पीत्तिसोमनस्सजाता इमं उदानं उदानेसि—

“निव्वुता नून सा माता निव्वुतो नून सो पिता, ।

निव्वुता नून सा नारी यस्सायं ईदिसो पती” ॥ ति । [60]

वोधिसत्तो तं सुत्वा चिन्तेसि—अयं एवमाह, एवरूपं अत्तभावं पस्सन्तिया मातु हृदयं निव्वायति पितुहृदयं निव्वायति पजापतिया हृदयं निव्वायतीति । कस्मिं नुखो निव्वुते हृदयं निव्वुतं नाम होतीति ? अथस्स किलेसेसु विरत्तमानसस्स एतदहोसि—रागग्गिग्गिह् निव्वुते निव्वुतं नाम होति, दोसग्गिग्गिह् निव्वुते निव्वुतं नाम होति, मोहग्गिग्गिह् निव्वुते निव्वुतं नाम होति, मानदिट्ठि आदिसु सव्वकिलेसदरथेसु निव्वुतेसु निव्वुतं नाम होति, अयं मे सुवचनं सावेसि । अहं हि निव्व्राणं गवेसतो चरामि । अज्जेव मया घरावासं छड्डेत्वा निक्खम्म पव्वजित्वा निव्व्राणं गवेसितुं वट्ठतीति । अयं इमिस्सा आचरियभागे होतुति कण्ठतो ओमुञ्चित्वा किसागोत-मिया सतसहस्सग्घनकं मुत्ताहारं पेसेसि । सा सिद्धत्थकुमारो मयि पटिवद्धचित्तो हुत्वा पण्णाकारं पेसेसीति सोमनस्सजाता अहोसि ।

§ ४८. नाटकित्थियो

वोधिसत्तोपि महन्तेन सिरिसोभग्गेन अत्तनो पासादं अभिरुहित्वा सिरिसयने निपज्जि । तावदेव नं सव्वालंकारपतिमण्डिता नच्चगीतादिसु सुसिक्खिता देवकञ्जा विय रूपसोभग्गप्पत्ता इत्थियो नानातुरियानि गहेत्वा सम्परिवारयित्वा अभिरमापेन्तियो नच्चगीतवादितानि पयोर्जायिसु । बोधिसत्तो किलेसेसु विरत्तचित्तताय नच्चादिसु अनभिरत्तो मुहुत्तं निहं ओक्कमि । तापि इत्थियो यस्सत्थाय मयं नच्चादीनि पयोजयेम सो निहं उपगतो इदानि किमत्थं किलमामाति गहितगहितानि तुरियानि अज्जोत्थरित्वा निपज्जिंसु । गन्धतेलप्पदीपा झायन्ति । बोधिसत्तो पवुञ्जित्वा सयनपिट्ठे पल्लंकेन निसिन्नो अद्दस ता इत्थियो तुरियभण्डानि अवत्थरित्वा निहाय-न्तियो एकच्चा पग्घरितखेळा लाला किलिन्नगत्ता एकच्चा [५९]दन्ते खादन्तियो एकच्चा काकच्छन्तियो एकच्चा विप्पलपन्तियो एकच्चा विवटमुखा एकच्चा अपगतवत्था पाकटवीभच्छसम्वाधट्ठाना । सो तासं तं विप्पकारं दिस्वा भिय्योसोमत्ताय कामेसु विरत्तो अहोसि । तस्स अलंकतपटियत्तं सक्कभवनसदिसम्पि तं महातलं विप्प-विद्धनानाकुणपभरितं आमकसुसानं विय उपट्ठासि । तयो भवा आदित्तगेहसदिसा विय खायिसु । उपद्दुत्तं वत भो ! ^१उपस्सट्ठं वत भोति उदानं पवत्ति । अतिविय पव्वज्जाय चित्तं नमि ।

§ ४९. महाभिनिक्खमनं

सो अज्जेव मया महाभिनिक्खमनं निक्खमितुं वट्ठतीति सयना वुट्ठाय द्वारसमीपं गन्त्वा को एत्थाति आह । [61]

उम्मारे सीसं कत्वा निपन्नो छन्नो अहं अय्यपुत्त ! छन्नोति आह ।

छन्न ! अहं अज्ज महाभिनिक्खमणं निक्खमितुकामो । एकं मे अस्सं कप्पेहीति । सो साधु देवाति अस्सभण्डकं गहेत्वा अस्ससालं गन्त्वा गन्धतेलप्पदीपेसु जलन्तेसु सुमनपट्टवितानस्स हेट्ठा रमणीये भूमिभागे टितं कन्थकं अस्सराजानं दिस्वा अज्ज मया इममेव कप्पेतुं वट्ठतीति कन्थकं कप्पेसि ।

सो कप्पियमानोव अञ्जासि अयं मे कप्पना अतिगाळ्हा, अञ्जेसु दिवसेसु उय्यानकीळादि-गमनकाले कप्पना विय न होति । मय्हं अय्यपुत्तो अज्ज महाभिनिक्खमणं निक्खमितुकामो भविस्सतीति । ततो तुट्ठमानसो महाहसितं हसि । सो सद्दो सकलनगरं पत्थरित्वा गच्छेय्य । देवता पन तं सद्दं निरुम्हिहत्वा न कस्सच्चि सोतुं अदंसु ।

वोधिसत्तोपि खो छन्नं पेसेत्वाव पुत्तं ताव पस्सिस्सामीति चिन्तेत्वा निसिन्नपल्लंकतो वुट्ठाय राहु-लमाताय वसनट्ठानं गन्त्वा गव्वद्वारं विवरि । तस्मिं खणे अन्तोगव्वे गन्धतेलप्पदीपो झायति । राहुलमाता सुमनमल्लिकादीनं पुप्फानं अम्मणमत्तेन अभिप्पकिण्णसयने पुत्तस्स मत्थके हत्थं ठपेत्वा निहायति । बोधिसत्तो

उम्मारे पादं ठपेत्वा ठितकोव ओलोकेत्वा सचाहं देविया हत्थं अपनेत्वा मम पुत्तं गण्हिस्सामि देवी पवुञ्जिस्सति एवं मे गमनन्तरायो भविस्सति, बुद्धो हुत्वाव आगन्त्वा पुत्तं पस्सिस्सामीति पासादतलतो ओतरि । यं पन जातकट्टकथायं “तदा सत्ताहजातो राहुलकुमारो होती” ति वुत्तं तं सेसट्टकथासु नत्थि तस्मा इदमेव गहेतव्वं ।

एवं बोधिसत्तो पासादतला ओतरित्वा अस्ससमीपं गन्त्वा एवमाह—तात कन्थक ! त्वं अज्ज एकरत्तिं मं नारय, अहं तं निस्साय बुद्धो हुत्वा सदेवकं लोकं तारेस्सामीति । ततो उल्लंघित्वा कन्थकस्स पिट्ठि अभिरुहि ।

कन्थको गीवतो पट्ठाय आयामेन अट्ठारसहत्थो होति, तदनुच्छविकेन उव्वेधेन समन्नागतो थाम-जवसम्पन्नो सव्वसेतो, धोतसंखसदिसो । [६०] सो सचे हसेय्य वा पादसद्दं वा करेय्य सद्दो सकलनगरं अवत्थरेय्य । तस्मा देवता अत्तनो आनुभावेन तस्स यथा न कोचि सुणाति एवं हसितसद्दं सन्निरुम्हित्वा अक्कमनअक्कमन-पदवारे हत्थतलानि उपनामेसुं ।

बोधिसत्तो अस्सवरस्स पिट्ठिवेमज्जगतो^१ छन्नं [62] अस्सस्स वाळ्ळिं गाहापेत्वा अड्ढरत्त-समये महाद्वारसमीपं पत्तो । तदा पन राजा एवं बोधिसत्तो याय कायच्चि वेलाय नगरद्वारं विवरित्वा निक्खमित्तुं न सक्खिस्सतीति द्वीसु द्वारकवाटेसु एकेकं पुरिससहस्सेन विवरितव्वं कारापेसि ।

बोधिसत्तो थामवलसम्पन्नो हत्थिगणनाय कोटिसहस्सहत्थीनं वलं धारेति, पुरिसगणनाय दसपुरिसकोटिसहस्सानं । तस्मा सो चिन्तेसि—“सचे द्वारं न अवापुरीयति अज्ज कन्थकस्स पिट्ठे निसिन्नोव वाळ्ळिं गहेत्वा ठितेन छन्नेन सद्दिं येव कन्थकं ऊरुहि निप्पीळेत्वा अट्ठारसहत्थुव्वेधं पाकारं उप्पतित्वा अतिक्कमिस्सामी” ति । छन्नोपि चिन्तेसि,—“सचे द्वारं न विवरीयति अहं अय्यपुत्तं मम खन्वे निसीदापेत्वा कन्थकं दक्खिणहत्थेन कुच्चियं परिक्विपन्तो उपकच्छन्तरे कत्वा पाकारं उप्पतित्वा अतिक्कमिस्सामी” ति । कन्थकोपि चिन्तेसि,—“सचे द्वारं न विवरीयति अहं अत्तनो सामिकं पिट्ठियं यथानिसिन्नमेव छन्नेन वाळ्ळिं गहेत्वा ठितेन सद्दिं येव उक्खिपित्वा पाकारं उप्पतित्वा अतिक्कमिस्सामी” ति । सचे द्वारं न अवापुरीयित्थ^२ यथाचिन्तितमेव तीसु जनेसु अज्जतरो सम्पादेय्य । द्वारे अधिवत्था देवता पन द्वारं विवरि ।

तस्मिं येव खणे मारो पापिमा बोधिसत्तं निवत्तेस्सामीति आगन्त्वा आकासे ठितो आह—मारिस्स ! मा निक्खमि । इतो ते सत्तमे दिवसे चक्करतनं पातुभविस्सति । द्विसहस्सपरित्तदीपपरिवारानं चतुन्नं महादीपानं रज्जं कारेस्ससि । निवत्त मारिस्साति !

कोसि त्वन्ति ?

अहं वसवत्तीति मारोम्हीति ।

मार ! जानामहं मय्हं चक्करतनस्स पातुभावं । अनत्थिकोहं रज्जेन । दससहस्सीं लोकधातुं उन्नादेत्वा बुद्धो भविस्सामीति ।

मारो इतोदानि ते पट्ठाय कामवितक्कं वा व्यापादवितक्कं वा विहिंसावितक्कं वा चिन्तित-काले जानिस्सामीति ओतारापेखो छाया विय अनपगच्छन्तो अनुवन्धि ।

बोधिसत्तोपि हत्थगतं चक्कवत्तिरज्जं खेळपिण्डं विय अनपेखो छड्ढेत्वा महन्तेन सक्कारेन नगरा निक्खमित्वा आसाळ्हिपुण्णमायं उत्तरासाळ्हनक्खत्ते वत्तमाने निक्खमित्वा च पुन नगरं अपलोकेतुकामो जातो । एवञ्च पनस्स चित्ते उपन्नमत्ते येव—महापुरिस्स ! न तथा निवत्तित्वा [६१] ओलोकनकम्मं कतन्ति वदमाना विय महापठवी कुलालचक्कं विय छिज्जित्वा परिवत्ति । बोधिसत्तो नगराभिमुखो ठत्वा नगरं ओलोकेत्वा तस्मिं ठाने कन्थकनिवत्तनचेतियट्ठानं दस्सेत्वा गन्तव्वमग्गाभिमुखं कन्थकं [63] कत्वा पायासि महन्तेन सक्कारेन उळ्ळारेन सिरिसोभग्गेन । तदा किरस्स देवता पुरतो सट्ठिउक्कासहस्सानि धारयिंसु, पच्छतो सट्ठि, दक्खिणपस्सतो सट्ठि, वामपस्सतो सट्ठि । अपरा देवता चक्कवाळ्ळमुखवट्ठियं अपरिमाणा उक्का धारयिंसु । अपरा देवता च नागसु-पग्गादयो च दिव्वेहि गन्वेहि मालाहि चुण्णेहि धूपेहि पूजयमाना गच्छन्ति । पारिच्छत्तकपुप्फेहि चैव मन्दारवपुप्फेहि

च घनमेघवृष्टिकाले धाराहि विय नभं निरन्तरं अहोसि । दिव्वानि सङ्गीतानि पवत्तन्ति । समन्ततो अट्ठसट्ठितुरियसतसहस्सानि पवञ्जिसु । समुद्दकुच्छियं मेघत्थनितकालो विय युगन्धरकुच्छियं सागरनिग्घोसकालो विय वत्तति । इमिना सिरिमोभग्गेन गच्छन्तो वोधिसत्तो एकरत्तेनेव तीणि रज्जानि अतिक्कम्म तिसयोजनमत्यके अनोमानदीतीरं पापुणि ।

किं पन अस्सो ततो परं गन्तुं न सक्कोतीति ? नो न सक्कोति । सो हि एकचक्कवाळगम्भं नाभिया ठितचक्कस्स नेमिवाट्टि मद्दन्तो विय अन्तन्तेन चरित्वा पुरे पातरासमेव आगन्त्वा अत्तनो सम्पादितं भत्तं भुञ्जितुं समत्थो । तदा पन देवनागसुपण्णादीहि आकासे ठत्वा ओस्सट्ठेहि गन्धमालादीहि याव ऊरुप्पदेसा सञ्चन्नं सरीरं आकड्ढित्वा गन्धमालाजटं छिन्दन्तस्स अतिप्पञ्चो अहोसि । तस्मा तिसयोजनमत्तमेव अगमासि ।

§ ५०. वोधि सत्तो पव्वजि

अयं वोधिसत्तो नदीतीरे ठत्वा छन्नं पुच्छि—किं नामा अयं नदीति ।

अनोमा नाम देवाति ।

अम्हाकम्पि पव्वज्जा अनोमा नाम भविस्सतीति पण्हिया घट्टेन्तो अस्सस्स सञ्जं अदासि । अस्सो उप्पत्तित्वा अट्ठउसभवित्थाराय नदिया पारिमतीरे अट्ठासि । वोधिसत्तो अस्सपिट्ठितो ओरुय्ह रजतपट्टसदिसे वालुकापुलिने ठत्वा छन्नं आमन्तेसि । सम्म छन्न ! त्वं मय्हं आभरणानि चेव कन्थकञ्च आदारा गच्छ इधेवाहं पव्वजिस्सामीति ।

अहम्मि देव ! तया सट्ठि पव्वजिस्सामीति ।

वोधिसत्तो न लब्भा तया पव्वजितुं गच्छ त्वन्ति तिव्वत्तुं पटिवाहित्वा आभरणानि चेव कन्थकं च पटिच्छापेत्वा चिन्तेसि—इमे मय्हं केसा समणसारुप्पा न होन्ति ; अञ्जो वोधिसत्तस्स केसे छिन्दितुं युत्तरूपो नत्थि, ततो सयमेव खग्गेन छिन्दिस्सामीति दक्खिणहत्थेन असि गण्हित्वा वामहत्थेन मोळिया सट्ठि चूळं गहेत्वा छिन्दि । केसा द्रङ्गुलमत्ता हुत्वा दक्खिणतो आवत्तमाना सीसं अट्ठियंसु । तेसं यावजीवं तदेवप्पमाणं अहोसि, मस्सु च तदनु रूपं अहोसि । पुन केसमस्सु ओहारणकिच्चं नाम नाहोसि । [64]

वोधिसत्तो सह मोळिया चूळं [६२] गहेत्वा सचाहं बुद्धो भविस्सामि आकासे तिट्ठतु नो चे भूमियं पततूति अन्तळिक्खे खिपि । तं चूळामणिवेठनं योजनप्पमाणं ठानं गन्त्वा अकासे अट्ठासि । सक्को देवराजा दिव्वचक्खुना ओलोकेत्वा योजनियरत्तनचङ्गोटकेन सम्पटिच्छित्वा तार्वतिसभवने चूळामणिचेतियं नाम पटिठ्ठापेसि ।

“छेतवान मोळि वरगन्धवासितं, वेहासयं^१ उक्खिपि अगपुग्गलो ।

सहस्सनेत्तो सिरसा पटिग्गहि, सुवण्णचङ्गोटवरेन वासवो” ति ॥

पुन वोधिसत्तो चिन्तेसि—“इमानि कासिकवत्थानि मय्हं न समणसारुप्पानी” ति । अथस्स, कस्सपवुद्धकाले पुराणसहायको घटीकारमहाब्रह्मा एकं बुद्धन्तरं अप्पत्तेन मित्तभावेन चिन्तेसि—अज्ज मे सहायको महाभिनिकखमनं निकखन्तो, समणपरिक्खारमस्स गहेत्वा गच्छिस्सामीति :—

“तिचीवरं च पत्तो च वासी सूचि च वन्धनं,

परिस्सावनेन अट्ठेते युत्तयोगस्स भिक्खुनो” ति ।

इमे अट्ठसमणपरिक्खारे आहरित्वा अदासि । वोधिसत्तो अरहद्धजं निवासेत्वा उत्तमपव्वज्जावेसं गण्हित्वा—छन्न ! मम वचनेन मातापितुंनं आरोग्यं वदेहीति उय्योजेसि ।

छन्नो वोधिसत्तं वन्दित्वा पदक्खिणं कत्वा पक्कामि । कन्थको पन छन्नेन सट्ठि मन्तयमानस्स वोधिसत्तस्स वचनं सुणन्तो ठत्वा नत्थीदानि मय्हं पुन सामिनो दस्सनन्ति चक्खुपथं विजहन्तो सोकं अधिवासेतुं असक्कोन्तो हृदयेन फलितेन कालं कत्वा तार्वतिसभवने कन्थको नाम देवपुत्तो हुत्वा निव्वत्ति ।

छत्रस्स पठमं एकोव सोको अहोसि । कन्यकस्स पन कालकिरियाय दुतियेन सोकेन पीळितो रोदन्तो परिदेवन्तो नगरं अगमासि ।

§ ५१. वोधिसत्तो राजगहं पाविसि ।

वोधिसत्तोपि पव्वजित्वा तस्मिं येव पदेसे अनुपियं नाम अम्बवनं अत्थि तत्थ सत्ताहं पव्वज्जासुखेन वीतिनामेत्वा [65] एकदिवसेनेव तिसयोजनमगं पदसा गन्त्वा राजगहं पाविसि । पविसित्वा सपदानं पिण्डाय चरि । सकलनगरं वोधिसत्तस्स रूपदस्सनेन धनपालकेन पविट्ठराजगहं विय असुरिन्देन पविट्ठदेवनगरं विय च सङ्खोभं अगमासि । अथ राजपुरिसा गन्त्वा—देव ! एवरूपो नाम सत्तो नगरे पिण्डाय चरति, देवो वा मनुस्सो वा नागो वा सुपण्णो वा को नामेसोति न जानामाति आरोचेसुं ।

राजा पासादत्तले ठत्वा महापुरिसं दिस्वा अच्छरियव्भुतजातो पुरिसे आणापेसि—गच्छथ भणे ! वीमंसय सचे अमनुस्सो भविस्सति नगरा निक्खमित्वा अन्तरधायिस्सति, [६३] सचे देवता भविस्सति आकासेन गच्छिस्सति, सचे नागो भविस्सति पठवियं निमुज्जित्वा गमिस्सति, सचे मनुस्सो भविस्सति यथालद्धं भिक्खं परिभुज्जिस्सतीति ।

महापुरिसोपि खो मिस्सकभत्तं संहरित्वा अलं मे एत्तकं यापनायाति अत्वा पविट्ठद्वारेनेव नगरा निक्खमित्वा पण्डवपव्वतच्छायाय पुरत्याभिमुखो निसीदित्वा आहारं परिभुज्जितुं आरद्धो । अथस्स अन्तानि विपरिवत्तित्वा मुखेन निक्खमनाकारप्पत्तानि अहेसुं । ततो तेन अत्तभावेन एवरूपस्स आहारस्स चक्खुनापि अदिट्ठपुव्वताय तेन पटिक्कूलाहारेण अट्टियमानो एवं अत्तनाव अत्तानं ओवदि—“सिद्धत्थ ! त्वं बहु सुलभन्नपानकुले तिवस्सिकगन्वसाळिभोजनं नानगरसेहि भुज्जनट्ठाने निव्वत्तित्वापि एकं पंसुकुलिकं दिस्वा कदा नु खो अहम्पि एवरूपो हुत्वा पिण्डाय चरित्वा भुज्जिस्सामि, भविस्सति नु खो मे सो कालोति चित्तेत्वा निक्खन्तो इदानि किं नामेतं करोसी” ति ! एवं अत्तनाव अत्तानं ओवदित्वा निव्विकारो हुत्वा आहारं परिभुज्जि ।

राजपुरिसा तं पव्वत्ति दिस्वा गन्त्वा रञ्जो आरोचेसुं । राजा दूतवचनं सुत्वा वेगेन नगरा निक्खमित्वा वोधिसत्तस्स सन्तिकं गन्त्वा इरियापथस्मिं येव पसीदित्वा वोधिसत्तस्स सव्वं इस्सरियं निथ्यादेसि ।

वोधिसत्तो—मय्हं महाराज ! वत्थुकामेहि वा किलेसकामेहि वा अत्थो नत्थि, अहं परमाभिसम्बोधिपत्थयन्तो निक्खन्तोति ।

राजा अनेकप्पकारं याचन्तोपि तस्स चित्तं अलभित्वा अद्धा त्वं बुद्धो भविस्ससि बुद्धभूतेन पन ते पठमं मम विजितं आगन्तव्वन्ति ।

अयमेत्थ सङ्खेपो । वित्थारो पन “पव्वज्जं कित्थिस्सामि यथा पव्वजि चक्खुमा”^१ ति इमं पव्वज्जासुत्तं सद्धिं अट्ठकथाय ओलोकित्वा वेदितव्वो ।

§ ५२. आलारं च कालामं उट्ठकं च रामपुत्तं

वोधिसत्तोपि रञ्जो पटिज्जं दत्त्वा अनुपुव्वेन चारिकं चरमानो आळारं च कालामं उट्ठकं च रामपुत्तं उपमङ्गमित्वा समापत्तियो निव्वत्तेत्वा नायं मग्गो सम्बोधायाति [66] तम्पि समापत्तिभावनं अनलंकरित्वा सदेवकस्स लोकस्स अत्तनो थामधिरियसन्दस्सनत्थं महापधानं पदहितुकामो उरुवेलं गन्त्वा रमणीयो वतायं भमिभागीति तत्थेव वासं उपगन्त्वा महापधानं पदहि ।

§ ५३. दुक्करकिरिया

तेपि खो कोण्टज्जप्पमुत्त्वा पञ्च पव्वजिता गामनिगमराजधानिसु भिक्खाय चरन्ता तत्थ वोधिसत्तं सम्मापुण्णिनु । अथ नं छव्वस्सानि महापधानं पदहन्तं इदानि बुद्धो भविस्सति इदानि बुद्धो भविस्सतीति परिवेषणमम्मज्जनादिकाय वत्तपटिपत्तिया उपट्ठहमाना सन्तिकवचराति चस्स अहेसुं । [६४]

वोधिसत्तोपि खो कोटिप्पत्तं दुक्करकारिकं करिस्सामीति एकतिलतण्डुलादीहिपि वीतिनामेसि । सव्वमोपि आहारपच्छेदं अकानि । देवतापि लोमकूपेहि ओजं उपसंहरमाना पटिक्खपि । अथस्स ताय निरा-

१. मुत्तनिपात्त महावग्ग ।

हारताय परमकसिमानं पत्तकायस्स सुवण्णवण्णो कायो काळवण्णो अहोसि । द्वात्तिसमहापुरिसलक्खणानि पटिच्छन्नानि अहेसुं ।

अपेकदा अप्पाणकं ज्ञानं ज्ञायन्तो महावेदनाहि अभितुत्तो विसञ्जिभूतो चङ्कमनकोटियं पति । अथ न एकच्चा देवता कालकतो समणो गोतमोति वदन्ति । एकच्चा विहारोवेसो अरहतन्ति आहंसु । तत्थ यास कालकतोति अहोसि ता गन्त्वा सुद्धोदनमहाराजस्स आरोचेसुं तुम्हाकं पुत्तो कालकतोति ।

मम पुत्तो बुद्धो हुत्वा कालकतो अहुत्वाति ?

बुद्धो भवितुं नासक्खि पधानभूमियं येव पतित्वा कालकतोति ।

इदं भुत्वा राजा—नाहं सदहामि, मम पुत्तस्स बोधिं अप्पत्वा कालकिरिया नाम नत्थीति पटिक्खिपि ।

कस्मा पन राजा न सदहतीति ? काळदेवलापसस्स वन्दापनदिवसे जम्बुरुक्खमूले च पाटिहारियाणं

दिट्ठत्ता ।

पुन बोधिसत्ते सञ्जं पटिलभित्वा उट्ठिते ता देवता आगन्त्वा—अरोगो ते महाराज ! पुत्तोति आरोचेन्ति ।

राजा जानामहं पुत्तस्स अमरणभावन्ति वदति ।

महासत्तस्स छव्वस्सानि दुक्करकारियं करोन्तस्स आकासे गण्ठिकरणकालो विय अहोसि । सो अयं दुक्करकारिका नाम बोधाय मग्गो न होतीति ओळारिकं आहारं आहारेतुं गामनिग्गमेसु पिण्डाय चरित्वा आहारं आहरि । अथस्स द्वात्ति समहापुरिसलक्खणानि पाकतिकानि अहेसुं । कायो सुवण्णवण्णो अहोसि ।

पञ्चवग्गिया भिक्खू अयं छव्वस्सानि दुक्करकारिकं करोन्तोपि सव्वञ्चतुं पटिविज्झितुं नासक्खि इदानि (67) गामादिसु पिण्डाय चरित्वा ओळारिकं आहारं आहरियमानो किं सक्खिस्सति ? वाहुल्लिको एस पधानविम्भन्तो । सीसं नहायितुकामस्स उस्सावविन्दुत्तकनं विय अम्हाकं एतस्स सन्तिका विसेसत्तकनं । किं नो इमिनाति महापुरिसं पहाय अत्तनो अत्तनो पत्तचीवरं गहेत्वा अट्ठारसयोजनमग्गं गन्त्वा इसिपतनं पर्विसिसु ।

§ ५४. सुजाताय पायासदानं

तेन खो पन समयेन उरुवेलायं सेनानिनिग्गमे सेनानिकुटुम्बिकस्स गेहे निव्वत्ता सुजाता नाम दारिका वयप्पत्ता एकस्मि निग्गोधरुक्खे पत्थनं अकासि । सचे समजातिकं कुलघरं गन्त्वा पठमग्गवे पुत्तं लभिस्सामि अनुसंवच्चरं ते सतसहस्सपरिच्चागेन वलिकम्मं करिस्सामीति । तस्सा सा पत्थना समिज्झि । सा महासत्तस्स दुक्करकारिकं करोन्तस्स छट्ठे वस्से परिपुण्णे विसाखपुण्णमायं वलिकम्मं कातुकामा हुत्वा पुरेतरं येव च धेनुसहस्सं लट्ठिमधुकवने चरापेत्वा तासं खीरं पञ्चधेनुसतानि पायेत्वा तासं खीरं [६५] अड्ढतियानीति एवं याव सोलसन्नं धेनूनं खीरं अट्ठधेनुयो पिवन्ति ताव खीरस्स वहळतं च मधुरतं च ओजवन्ततं च पत्थयमाना खीरपरिवत्तनं नाम अकासि । सा विसाखपुण्णमीदिवसे पातोव वलिकम्मं करिस्सामीति रत्तिया पच्चससमयं पच्चुट्ठाय ता अट्ठधेनुयो दुहापेसि । वच्छका धेनूनं थनमूलं नागमंसु । थनमूले पन नवभाजने उपनीतमत्ते अत्तनो धम्मताय खीरधारा पर्वत्तिसु । तं अच्छरियं दिस्वा सुजाता सहत्थेनेव खीरं गहेत्वा नवभाजने पक्खिपित्वा सहत्थेनेव अग्गि कत्वा पचितुं आरभि । तस्मि पायासे पच्चमाने महन्तमहन्ता बुव्वुला उट्ठहित्वा दक्खिणावत्ता हुत्वा सञ्चरन्ति । एकफुसितम्पि वहि न पतति । उट्ठनतो अप्पमत्तकोपि धूमो न उट्ठहति । तस्मि समये चत्तारो लोकपाला आगन्त्वा उट्ठने आरक्खं गर्हिंसु । महाब्रह्मा छत्तं धारेसि । सक्को अलातानि समानेन्तो अग्गि जालेसि । देवताद्विसहस्सदीपपरिवारेमु चतुसु दीपेसु देवानं च मनुस्सानं च उपकप्पनकओजं अत्तनो देवानुभावेन दण्डकवद्धं मधुपटलं पीत्वा पीळेत्वा गण्हमाना विय संहरित्वा तत्थ पक्खिपिसु । अञ्ज्रेमु हि कालेसु देवता कवळे कवळे ओजं पक्खिपन्ति । सम्बोधिदिवसे च पन परिनिव्वाणदिवसे च उक्खलियं येव पक्खिपन्ति ।

सुजाता एकदिवसेनेव [68] तत्थ अत्तनो पाकटानि अनेकानि अच्छरियानि दिस्वा पुण्णादासि आमन्तेसि—अम्म ! पुण्णे ! अज्ज अम्हाकं देवता अतिविय पसन्ना । मया एत्तके काले एवहणं अच्छरियं नाम न दिट्ठपुब्बं । वेगेन गन्त्वा देवट्ठानं पटिजग्गाहीति ।

सा साधु अय्येति तस्सा वचनं सम्पटिच्छित्वा तुरिततुरिता रुक्खमूलं अगमासि ।

बोधिसत्तोपि खो तस्मिं रत्तिभागे पञ्च महासुपिने दिस्वा परिगण्हन्तो निस्संसयेनाहं अज्ज बुद्धो भविस्सामीति कतसन्निट्ठानो तस्सा रत्तिया अच्चयेन कतसरीरपटिजग्नो भिक्खाचारकालं आगमयमानो पातोव आगन्त्वा तस्मिं रुक्खमूले निसीदि अत्तनो पभाय सकलं रुक्खं ओभासयमानो ।

अथ खो सा पुण्णा आगन्त्वा अद्दस बोधिसत्तं रुक्खमूले पाचीनलोकघातुं ओलोकयमानं निसिन्नं । सरीरतो चस्स निक्खन्ताहि पभाहि सकलरुक्खं सुवण्णवण्णं दिस्वा तस्सा एतदहोसि—अज्ज अम्हाकं देवता रुक्खतो ओरुह्ह सहत्थेनेव बलिकम्मं सम्पटिच्छित्तुं निसिन्ना मञ्जेति उव्वेगप्पत्ता हुत्वा वेगेन गन्त्वा सुजाताय एतमत्थं आरोचेसि । [६६]

सुजाता तस्सा वचनं मुत्वा तुट्ठमानसा हुत्वा अज्जदानि पट्ठाय मम जेट्ठधीतुट्ठाने तिट्ठाहीति धीतु अनुच्छविकं सव्वालङ्कारे अदासि । यस्मा पन बुद्धभावं पापुणनदिवसे सतसहस्सगघनिकं सुवण्णपाति लद्धुं वट्टति तस्मा सा सुवण्णपातियं पायासं पक्खपित्साामीति चित्तं उप्पादेत्वा सतसहस्सगघनिकं सुवण्णपाति नीहरापेत्वा तत्थ पायासं पक्खपितुकामा पक्कभोजनं आवज्जेसि । सव्वो पायासो पटुमपत्ता उदकं विय विनि-
वट्टित्वा पातियं पतिट्ठासि । एकपातिपूरणमतोव अहोसि । सा तं पाति अज्जाय सुवण्णपातिया पटिकुज्जेत्वा ओदातवत्थेन वेटेत्वा सव्वालङ्कारेहि अत्तभावं अलङ्कारित्वा तं पाति अत्तनो सीसे ठपेत्वा महन्तेन आनुभावेन निग्रोधमूलं गन्त्वा बोधिसत्तं ओलोकेत्वा बलवसोमनस्सजाता रुक्खदेवताति सज्जाय दिट्ठट्ठानतो पट्ठाय ओनतोनाता गन्त्वा सीसतो पाति ओतारेत्वा विवरित्वा सुवण्णभिङ्कारेण गन्वपुप्फवासितं उदकं गहेत्वा बोधिसत्तं उपगन्त्वा अट्ठासि । घटीकारमहाब्रह्मना दिन्नमत्तिकापत्तो एत्तकं अद्धानं बोधिसत्तं अविजहित्वा तस्मिं खणे अदस्सनं गतो । बोधिसत्तो पत्तं अपस्सन्तो दक्खिणहत्थं पसारेत्वा उदकं सम्पटिच्छि । सुजाता सहेव पातियां पायासं महापुरिस्स हत्थे ठपेसि । महापुरिसो सुजातं ओलोकेसि । सा आकारं सल्लक्खेत्वा अय्य ! मया तुम्हाकं परिच्चत्तं गण्हित्वा यथारुचि गच्छथाति वन्दित्वा यथा मय्हं मनोरथो [69] निप्फन्नो एवं तुम्हा-
कम्पि निप्फज्जतूति वत्ता सतसहस्सगघनिकाय सुवण्णपातिया पुराणपण्णं विय अनपेक्खा हुत्वा पक्कामि ।

§ ५५. बोधिसत्तस्स पाति पटिसोतं गच्छति

बोधिसत्तोपि खो निसिन्नट्ठाना उट्ठाय रुक्खं पदक्खिणं कत्वा पाति आदाय नेरज्जराय तीरं गन्त्वा अनेकेसं बोधिसत्तसतसहस्सानं^१ अभिसम्बुज्जनदिवसे ओतरित्वा नहानट्ठानं सुप्पतिट्ठितित्थं नाम अत्थि, तस्स तीरे पाति ठपेत्वा ओतरित्वा नहात्वा अनेकबुद्धसतसहस्सानं निवासनं अरहद्धजं निवासेत्वा पुरत्था-
भिमुखो निसीदित्वा एकट्ठितालपक्कप्पमाणे एकूनपण्णासपिण्डे कत्वा सव्वं अप्पोदकं मधुपायासं परिभुञ्जि ।

सो एवं हिस्स बुद्धभूतस्स सत्तसत्ताहं बोधिमण्डे वसन्तस्स एकूनपञ्चासदिवसानि आहारो अहोसि । एत्तकं कालं नेव अज्जो आहारो अत्थी न नहानं न मुखघोवनं न सरीरवळञ्जो । ज्ञानमुखेन मग्गसुखेन फलसुखेनेव वीतिनामेसि ।

तं पन पायासं परिभुञ्जित्वा सुवण्णपातिं गहेत्वा—सचाहं अज्ज बुद्धो भवितुं सक्खिस्सामि अयं मे पाति पटिसोतं गच्छनु नो चे सक्खिस्सामि अनुसोतं गच्छतूति वत्ता पक्खपि । सा [६७] सोतं छिन्दमाना नदीमज्जं गन्त्वा मज्जट्ठानेनेव जवसम्पन्नो अस्सो विय असीतिहत्थमत्तट्ठानं पटिसोतं गन्त्वा एकस्मिं आवत्ते निमुञ्जित्वा कालनागराजभवनं गन्त्वा तिण्णं बुद्धानं परिभोगपातियो किळिकिळीति रवं कारयमाना पहरित्वा तासं सव्वहेट्ठिमा हुत्वा अट्ठासि ।

कालो नागराजा तं सद्दं सुत्वा हिथ्यो एको बुद्धो निव्वत्ति पुन अज्ज एकोनिव्वतोति अनकेहि पदसतेहि थुतियो वदमानो अट्ठासि । तस्स किर^२ महापठविया एकयोजनतिगावुत्तप्पमाणं नभं पूरेत्वा आरोहनकालो अज्ज वा हिथ्यो वाति सदिसो अहोसि ।

§ ५६. बोधिमण्डं आरुहि

बोधिसत्तोपि नदीतीरमिह सुपुप्फितसालवने दिवाविहारं कत्वा सायण्हसमये पुप्फानं वण्टतो मूञ्चन-

काले देवताहि अलङ्कतेन अट्टूसभक्तिधारेण मग्गेण सीहो विय विजम्भमानो बोधिख्खाभिमुखो पायासि । नागयक्खसुपण्णादयो दिव्वेहि गन्धपुप्फादीहि पूजयिमु । दिव्वसङ्गीतादीनि^१ पवत्तयिसु दससहस्सीलोकधानु एकगन्धा एकमाला एकसाधुकारा अहोसि ।

तस्मिं समये सोत्थियो नाम तिणहारको तिणं आदाय पटिपथे आगच्छन्तो महापुरिसस्स आकारं अत्वा अट्ठ तिणमुट्ठियो तस्स अदासि । बोधिसत्तो तिणं गहेत्वा [७०] बोधिमण्डं आरुह् दक्खिणदिसाभागे उत्तराभिमुखो अट्ठासि । तस्मिं खणे दक्खिणचक्कवाळं ओसीदित्वा हेट्ठा अवीचिसम्पत्तं विय अहोसि । उत्तरचक्कवाळं उल्लङ्घित्वा उपरि भवग्गप्पत्तं विय अहोसि । बोधिसत्तो इमं^२ सम्बोधिपापुणनट्ठानं न भविस्सति मञ्जेति पदक्खिणं करोन्तो पच्छिमदिसाभागं गन्त्वा पुरत्थाभिमुखो अट्ठासि । ततो पच्छिमचक्कवाळं ओसीदित्वा हेट्ठा अवीचिसम्पत्तं विय अहोसि । पुरत्थिमचक्कवाळं उल्लङ्घित्वा भवग्गप्पत्तं विय अहोसि । ठितठितट्ठाने किरस्स नेमिवट्टपरियन्ते अक्कन्ते नाभिया पतिट्ठितमहासकटचक्कं विय महापठवी ओनतुव्वता अहोसि । बोधिसत्तो मयिदं सम्बोधिपापुणनट्ठानं न भविस्सति मञ्जेति पदक्खिणं करोन्तो उत्तरदिसाभागं गन्त्वा दक्खिणाभिमुखो अट्ठासि । ततो उत्तरचक्कवाळं ओसीदित्वा हेट्ठा अवीचिसम्पत्तं विय अहोसि । दक्खिणचक्कवाळं उल्लङ्घित्वा भवग्गप्पत्तं विय अहोसि । बोधिसत्तो इदम्पि सम्बोधिपापुणनट्ठानं न भविस्सति मञ्जेति पदक्खिणं करोन्तो पुरत्थिमदिसाभागं गन्त्वा पच्छिमाभिमुखो अट्ठासि । पुरत्थिमदिसाभागे पण सव्ववुद्धानं पल्लङ्कट्ठानं तं नेवच्छम्भति न कम्पति ।

महासत्तो इदं सव्ववुद्धानं अविजहितं अचलट्ठानं किलेसपञ्जरविद्धंसनट्ठानन्ति अत्वा तानि तिणानि अग्गे गहेत्वा चालेसि । तावदेव चुट्टसहत्थो पल्लङ्को अहोसि । तानिपि [६८] खो तिणानि तथारूपेण सण्णानेन सण्णहिंसु यथा रूपं सुकुसलोपि चित्तकारो वा पोत्थकारो वा आलिखितुम्पि समत्थो नत्थि । बोधिसत्तो बोधिक्खन्धं पिट्ठितो कत्वा पुरत्थाभिमुखो दळ्हमानसो हुत्वा 'कामं तच्चा च नहारु च अट्ठि च अवसुस्सतु^३ उपसुस्सतु सरीरे मंसलोहितं, नत्वेव सम्मासम्बोधि अप्पत्वा इमं पल्लङ्कं भिन्दिस्सामीति' असनिसतसन्निपातेनापि अभेज्जरूपं अपराजितपल्लङ्कं आभुजित्वा निसीदि ।

§ ५७. मारपराजयो

तस्मिं समये मारो देवपुत्तो सिद्धत्थकुमारो मय्हं वसं अतिक्कमितुकामो, न दानिस्स अतिक्कमितुं दस्सामीति मारवलस्स सन्तिकं गन्त्वा एतमत्थं आरोचेत्वा मारघोसनं नाम घोसापेत्वा मारवलं आदाय निक्खमि । सा मारसेना मारस्स पुरतो द्वादसयोजनानि होति । दक्खिणतो च वामतो च द्वादसयोजनानि, पच्छतो पण चक्कवाळपरियन्तं कत्वा ठिता उद्धं नवयोजनुव्वेधा मारसेना यस्सा उन्नदन्तिया उन्नादसद्दो [७१] योजनसहस्सतो पट्ठाय पठविउट्टियनसद्दो विय सूयति । अथ मारो देवपुत्तो दियड्ढयोजनसत्तिकं गिरिमेखलं नाम हत्थि अभिरुहित्वा वाहुसहस्सं मापेत्वा नानायुधानि अग्गेहेसि । अवसेसायपि मारपरिसाय द्वे जना एकसदिसकं आयुधं न गण्हिसु । नानप्पकारमुखा हुत्वा महासत्तं अज्जोत्थरमाना आगमिसु ।

दससहस्सचक्कवाळे देवता पण महासत्तस्स थुतियो वदनामा अट्ठंसु । सक्को देवराजा विजयुत्तरसङ्खं धममानो अट्ठासि । सो किर सङ्खो वीसंहत्थसत्तिको होति, सकिं वातं गाहापेत्वा धमन्तो चत्तारो मासे सद्दं करित्वा निस्सद्दो होति । महाकालनागराजा अतिरेकपदसतेन वण्णं वदन्तो अट्ठासि । महाब्रह्मा सेतच्छत्तं धारयमानो अट्ठासि । मारवले पण बोधिमण्डं उपसङ्कमन्ते उपसङ्कमन्ते तेसं एकोपि ठातुं नासक्खि । सम्मुखसम्मुखट्ठानेनेव पलायिसुं । कालो नागराजा पठवियं निमुज्जित्वा पञ्चयोजनसत्तिकं मञ्जेरिकं नागभवनं गन्त्वा उभोहि हत्थेहि मुखं पिदहित्वा निपन्नो । सक्को विजयुत्तरसङ्खं पिट्ठियं कत्वा चक्कवाळमुखवट्टियं अट्ठासि । महाब्रह्मा सेतच्छत्तं चक्कवाळकोटियं ठपेत्वा ब्रह्मलोकमेव अगमासि । एकदेवतापि ठातुं समत्था नाम नाहोसि । महापुरिसो एकोव निसीदी । मारोपि अत्तनो परिसं आह—ताता ! सुद्धोदनपुत्तेन

सिद्धत्येन सदिसो अञ्जो पुरिसो नाम नत्थि । मयं सम्मुखा युद्धं दातुं न सक्खिस्साम, पच्छाभागेन दस्सामात्ति । [६९]

महापुरिसोपि तीणि पस्सानि ओल्लोकेत्वा सव्वदेवतानं पलातत्ता सुञ्जानि^१ अद्दस । पुन उत्तरपस्सेन मारवलं अञ्जोत्थरमानं दिस्वा अयं एत्तको जनो मं एककं सन्धाय महत्तं वायामं परक्कमं करोत्ति । इमस्मि ठाने मय्हं माता वा पिता वा भाता वा अञ्जो वा कोचि जातको नत्थि । इमा पन दसपारमियोव मय्हं दीघरत्तं पुट्ठपरिजनसदिसा । तस्मा पारमियो च फलकं कत्वा पारमिसत्येनेव पहरित्वा अयं वलकायो मया विद्धंसेत्तुं वट्ठीतीति दसपारमियो आवज्जमानो निसीदि ।

अथ मारो देवपुत्तो एतेनेव सिद्धत्यं पलापेस्सामीति वातमण्डलं समुट्ठापेसि । तं खणं येव पुरत्थिमादिभेदा वाता समुट्ठहित्वा अड्ढयोजनद्वियोजन [७२] तियोजनप्पमाणानि पव्वतकूटानि पदालेत्वा वनगच्छस्सखादीनि उम्मूलेत्वा समन्ता गामनिगमे चुण्णविचुण्णं कातुं समत्थापि महापुरिसस्स पुञ्जतेजेन विहतानुभावा वोधिसत्तं पत्वा चीवरकण्णमत्तम्पि चालेत्तुं नासक्खिसु ।

ततो उदकेन नं अञ्जोत्थरित्वा मारैस्सामीति महावस्सं समुट्ठापेसि । तस्सानुभावेन उपरूपरि सतप-टलसहस्सपटलादिभेदा वलाहका उट्ठहित्वा वस्सिसु । वुट्ठिधारावेगेन पठवी छिद्दा अहोसि । वनस्सखादीनं उपरिभागेन महामेघो आगन्त्वा महासत्तस्स चीवरे उस्सावविन्दुपतनमत्तम्पि तेमेत्तुं नासक्खि ।

ततो पासाणवस्सं समुट्ठापेसि । महत्तानि महत्तानि पव्वतकूटानि धूपायन्तानि पज्जलन्तानि आकासेनागन्त्वा वोधिसत्तं पत्वा दिव्वमालागुळभावं आपर्ज्जिसु ।

ततो पहरणवस्सं समुट्ठापेसि । एकतो धारा उभतो धारा असिसत्तिखुरप्पादयो धूपायन्ता पज्जलन्ता आकासेनागन्त्वा वोधिसत्तं पत्वा दिव्वपुष्फानि अहेसुं ।

ततो अङ्गारवस्सं समुट्ठापेसि । किंसुकवण्णा अङ्गारा आकासेनागन्त्वा वोधिसत्तस्स पादमूले दिव्वपुष्फानि हुत्वा विकिरिसु ।

ततो कुक्कुळवस्सं समुट्ठापेसि । अच्चुण्हो अगिगवण्णो कुक्कुळो आकासेनागन्त्वा वोधिसत्तस्स पादमूले चन्दनचुण्णं हुत्वा निपत्ति ।

ततो वालुकावस्सं समुट्ठापेसि । अतिसुखुमवालुका धूपायन्ता पज्जलन्ता आकासेनागन्त्वा वोधिसत्तस्स पादमूले दिव्वपुष्फानि हुत्वा निपत्तिसु ।

ततो कललवस्सं समुट्ठापेसि । तं कललं धूपायन्तं पज्जलन्तं आकासेनागन्त्वा वोधिसत्तस्स पादमूले दिव्वविलेपनं हुत्वा निपत्ति ।

ततो इमिना भिसेत्वा सिद्धत्यं पलापेस्सामीति अन्धकारं समुट्ठापेसि । तं चतुरङ्गसमन्नागतं विय महातमं हुत्वा वोधिसत्तं पत्वा नुरियप्पभाविहत्तं विय अन्धकारं अन्तरधाधि । [७०]

एवं मारो इमाहि नवहि वातवस्सपासाणप्पहरणङ्गारकुक्कुळवालिकाकललन्धकारवुट्ठीहि वोधिसत्तं पलापेत्तुं अन्नक्कोन्तो—किं भणे ! तिट्ठथ, इमं कुमारं गण्हथ, हनथ, पलापेथात्ति परिसं आणापेत्वा सयम्पि गिरिमेखलस्स हत्थिनो खन्धे निसिन्नो चक्कायुधं आदाय वोधिसत्तं उपसङ्कमित्वा—सिद्धत्य ! उट्ठेहि एतस्मा पल्लङ्का नायं तुय्हं पापुणात्ति मय्हं एसो पापुणातीति आह ।

महासत्तो तस्स वचनं सुत्वा अवोच—मार ! नेव तथा दसपारमियो पूरिता, न उपपारमियो, न परमत्थपारमियो नापि पञ्चमहापरिच्चागा परिच्चत्ता न ब्रानत्थचरिया^२ न लोकत्थचरिया न वुद्धत्थचरिया पूरिता, नायं पल्लङ्को तुय्हं [७३] पापुणात्ति मय्हेवेसो पापुणातीति आह ।

मारो कुद्धो कोधवेगं असहन्तो महापुरिसस्स चक्कायुधं विस्सज्जेसि । तं तस्स दसपारमियो

आवज्जेन्तस्स उपरिभागे मालावितानं हुत्वा अट्ठासि । तं किर खुरधारं चक्कायुधं अञ्जवा तेन कुद्धेन विस्सट्ठं एकघनपासाणे थम्भे वंसकळीरे विय छिन्दन्तं गच्छति । इदानि पन तस्मिं मालावितानं हुत्वा ठिते अवसेसा मारपरिसा इदानि पल्लङ्कतो वुट्ठाय पलायिस्सतीति महन्तमहन्तानि सेलकूटानि विस्सज्जेसुं । तानिपि महापुरिसस्स दसपारमियो आवज्जेन्तस्स मालागुळभावं आपज्जित्वा भूमियं पतिसु ।

देवता चक्कवाळमुखवट्टियं ठिता गीवं पसारेत्वा सीसं उक्खिपित्वा उक्खिपित्वा नट्ठो वत भो सिद्धत्थकुमारस्स रूपसोभग्गप्पत्तो अत्तभावो किन्नु खो करिस्सतीति ओलोकेन्ति ।

ततो महापुरिसो पूरितपारमीनं बोधिसत्तानं अभिसम्बुज्जनदिवसे पत्तपल्लङ्को^१ मय्हं पापुणातीति वत्वा ठितं मारं आह—मार ! तुय्हं दानस्स दिन्नभावे को सक्खीति ।

मारो इमे एत्तका सक्खिनोति मारवलाभिमुखं हत्थं पसारेसि । तस्मिं खणे मारपरिसाय अहं सक्खि अहं सक्खीति पवत्तसट्ठो पठविउद्रियनसट्ठसदिसो अहोसि । अथ मारो महापुरिसं आह—सिद्धत्थ ! तुय्हं दानस्स दिन्नभावे को सक्खीति ।

महापुरिसो 'तुय्हं ताव दानस्स दिन्नभावे सचेतना सक्खिनो मय्हं पन इमस्मिं ठाने सचेतनो कोचि सक्खि नाम नत्थि, तिट्ठतु ताव मे अवसेसअत्तभावेसु दिन्नदानं वेस्सन्तरत्तभावे पन ठत्वा मय्हं सत्तसत्तकमहादानस्स ताव दिन्नभावे अयं अचेतनापि घनमहापठवी सक्खीति चीवरगम्भन्तरतो दक्खिणहत्थं अभिनीहरित्वा वेस्सन्तरत्तभावे ठत्वामया^२ सत्तसत्तकमहादानस्स दिन्नभावे त्वं सक्खी न सक्खीति [७१] महापठवीअभिमुखं हत्थं पसारेसि ।

महापठवी अहं ते तदा सक्खीति विरावसतेन विरावसहस्सेन विरावसत्तसहस्सेन मारवलं अवत्थरमाना विय उन्नदि ।

ततो महापुरिसे दिन्नं ते सिद्धत्थ ! महादानं उत्तमदानन्ति वेस्सन्तरदानं सम्मसन्ते सम्मसन्ते दियड्ढयोजनसतिको गिरिमेखलहत्थी जन्नुकेहि पतिट्ठासि । मारपरिसा दिसा विदिसा पलायि । द्वे एकमग्गेन गता नाम नत्थि । सीसाभरणानि चैव निवत्थवत्थानि च पहाय सम्मुखसम्मुखदिसाहि येव पलायिसु ।

ततो देवसङ्घा पलायमानं मारवलं दिस्सा [७४] मारस्स, पराजयो जातो सिद्धत्थकुमारस्स जयो, जयपूजं करिस्सामाति नागा नागानं, सुपण्णा सुपण्णानं, देवता देवतानं, ब्रह्मानो ब्रह्मानं पेसेत्वा गन्धमाला-दिहत्था महापुरिसस्स सन्तिकं बोधिपल्लङ्कं अगमंसु । एवं गतेसु च पन तेसु :—

“जयो हि वुद्धस्स सिरीमतो अयं
मारस्स च पापिमतो पराजयो,
उग्घोसयुं बोधिमण्डे पमोदिता
जयं तदा नागगणा महेसिनो ।
जयो हि वुद्धस्स सिरीमतो अयं
मारस्स च पापिमतो पराजयो,
उग्घोसयुं बोधिमण्डे पमोदिता
सुपण्णसङ्घापि जयं महेसिनो ।
जयो हि वुद्धस्स सिरीमतो अयं
मारस्स च पापिमतो पराजयो
उग्घोसयुं बोधिमण्डे पमोदिता
जयं तदा देवगणा महेसिनो ।

जयो हि बुद्धस्स सिरीमतो अयं
मारस्स च पापिमतो पराजयो,
उग्घोसयुं वोविमण्डे पमोदिता
जयं तदा ब्रह्मगणापि तादिनो” ति ।

अवसेसा दससु चक्कवाळसहस्सेसु देवता मालागन्धविलेपनेहि पूजयमाना नानप्यकारा श्रुतियो वदमाना अट्ठंसु ।

§ ५८. सम्बोधिया पत्ति

एवं धरमाने येव सुरिये महापुरिसो मारवलं विधमेत्वा चीवरूपरि पतमानेहि बोधिगन्धङ्कुरेहि रत्तपवाळदलेहि विय पूजियमानो^१ पठमे यामे पुट्टेनिवासजाणं अनुस्सरित्वा मज्झिमे दिव्वचक्खुं विसोधेत्वा पच्छिमे यामे पटिच्चसमुप्पादे जाणं ओतारेसि । [७२]

अयस्स द्वादसङ्गिकं पच्चयाकारं वट्टिवट्टवसेन अनुलोमपटिलोमतो सम्मसन्तस्स सम्मसन्तस्स दससहस्सीलोकवातु उदकपरियन्तं कत्वा द्वादसक्खत्तुं सङ्कम्पि ।

महापुरिसे पन दस सहस्सीलोकवातुं उन्नादेत्वा अरुणुगमनवेलाय सव्वञ्जुतजाणं [75] पटिविज्जन्ते सकलदससहस्सी लोकवातु अलङ्कतपटियत्ता अहोसि । पाचीनचक्कवाळमुखवट्टियं उस्सापितानं धजानं पटाकानं रंसियो पच्छिमचक्कवाळमुखवट्टियं पहरन्ति । तथा पच्छिमचक्कवाळमुखवट्टियं उस्सापितानं पाचीनचक्कवाळमुखवट्टियं, उत्तरचक्कवाळमुखवट्टियं उस्सापितानं दक्खिणचक्कवाळमुखवट्टियं, दक्खिणचक्कवाळमुखवट्टियं उस्सापितानं उत्तरचक्कवाळमुखवट्टियं पहरन्ति । पठवीतले उस्सापितानं पन धजानं पटाकानं ब्रह्मचोकं आहच्च अट्ठंसु । ब्रह्मलोके वट्टानं पठवीतले पतिट्ठहिमु । दससहस्सचक्कवाले पुप्फूपगस्सखा पुप्फं गण्हिमु । फट्टूपगस्सखा फलपिडिभारभरिता अहेसुं । खन्धेसु खन्धपट्टमानि पुप्फिसु । साखामु साखापट्टमानि, लतासु लतापट्टमानि, आकासे ओलम्बकपट्टमानि सिलातलानि भिन्दित्वा उपहपरि सत्तसत्ता हुत्वा दण्डकपट्टमानि, उट्ठहिमु ।

दससहस्सीलोकवातु वट्टेत्वा विस्सट्ठमालागुळा विय सुसंथतपुप्फसन्धारो विय च अहोसि । चक्कवाळन्तरेसु अट्ठयोजनसहस्सलोकन्तरिका सत्तसुरियपभायपि अनोभासितपुव्वा एकोभासा अहेसुं । चतुरासीतियोजनसहस्सगम्भीरो महासमुद्धो मधुरोदको अहोसि । नदियो नप्पवत्तिमु । जच्चन्धा रूपानि पस्सिसुं । जातिवधिरा सद्दं सुणिसु । जातिपीठसप्पी पदसा गच्छिसु । अन्दुवन्धनादीनि छिज्जित्वा^२ पत्तिमु । एवं अपरिमाणेन सिरिविभवेन पूजियमानो नेकप्पकारेसु अच्छरियवम्मेसु पातुभूतेसु सव्वञ्जुतजाणं पटिविज्जित्वा सव्ववुट्टानं अविजहितउदानं उदानेसिः—

“अनेकजातिसंसारं सन्धाविस्सं अनिव्विसं,
गहकारकं गवेसन्तो दुक्खा जाति पुनप्पुनं ।
गहकारक ! दिट्ठोसि पुन गेहं न काहसि,
सव्वा ते फामुका भग्गा गहकूटं विसङ्घित्तं,^३
विसङ्घारगतं चित्तं तण्हानं खयमज्झगा” ति । [76]

इति तुसितपुरतो पट्ठाय याव अयं बोधिमण्डे सव्वञ्जुतप्पत्ति, एत्तकं ठानं अविदूरेनिदानं नामाति वेदितव्वं ।

५. सन्तिके निदानं

सन्तिके निदानं पन “भगवा सावत्थियं विहरति जेतवने अनाथपिण्डकस्स आरामे,वेसालियं विहरति महावने कूटागारस्मालाय”न्ति एवं तेमु तेमु ठानेसु विहरतो तस्मिं तस्मिं ठाने येव लब्धतीति वुत्तं । किंचापि एवं वुत्तं अथ खो पन तं आदित्तो पट्ठाय एवं वेदितव्वं—

§ ५९. जयपल्लंको वरपल्लंको

इमं उदानं उदानेत्वा जयपल्लंके निसिन्नस्स हि भगवतो एतदहोसि—अहं कप्पसतसहस्साधिकानि चत्तारि असंखेय्यानि इमस्स पल्लंकस्स कारणा सन्धाविं । एत्तकं मे कालं इमस्सेव पल्लंकस्स कारणा मया अलंकतसीसं गीवाय छिन्दित्वा दिन्नं । मुअञ्जितानि अक्खीनि, हृदयमंसं उव्वत्तेत्वा दिन्नं । जालियकुमार-सदिसा पुत्ता, कण्हाजिनाकुमारीसदिसा धीतरो, महीदेवीसदिसा भरियायो च परेसं दासत्थाय दिन्ता । अयं मे पल्लंको जयपल्लंको वरपल्लंको च । एत्थ मे निसिन्नस्स संकप्पा परिपुण्णा । न ताव इतो वुट्ठहि-स्सामीति । अनेककोटिसत्तसहस्सा समापत्तियो समापज्जन्तो सत्ताहं तत्थेव निसीदि यं सन्धाय वुत्तं :- अथ खो भगवा सत्ताहं एकपल्लंकेन निसीदि विमुत्तिमुखपटिसंवेदी”^१ ति ।

§ ६०. अनिमिसचेतियं

अयेकच्चानं देवतानं अज्जापि नून सिद्धत्थस्स कनव्वकिच्चं अत्थि पल्लंकास्मि हि आलयं न विज-हतीति परिवितक्को उदपादि । सत्था देवतानं वितक्कं अत्वा तासं वितक्कवूपसमनत्थं वेहासं अव्भुग्गन्त्वा यमकपाटिहारियं दस्सेसि । महावोविमण्डस्मि हि कतयमकपाटिहारियं च जातिसमागमे कतपाटिहारियं च पाटिकपुत्तसमागमे^२ कतपाटिहारियं च सव्वं गण्टम्बरुक्खमूले यमकपाटिहारियसदिसं अहोसि । एवं सत्था इमिना पाटिहारियेन देवतानं वितक्कं वूपसमेत्वा पल्लंकतो ईसकं पाचीननिसित्ते उत्तरदिसाभागे ठत्वा इमस्मि वत्त मे पल्लंके सव्वञ्जुतआणं पटिविद्धन्ति चत्तारि असंखेय्यानि कप्पसतसहस्सञ्च पुरितानं पारमीनं फलाधिगमनट्ठानं पल्लंकं अनिमिमेहि अक्खीहि ओलोकयमानो सत्ताहं वीतिनामेसि । तं ठानं अनिमिसचेतियं नाम जातं ।

§ ६१. रतनचङ्कमचेतियं

अय पल्लंकस्स च ठितट्ठानस्स च अन्तरा चंकमं मापेत्वा पुरत्थिमपच्छिमतो आयंते [७७] रतनचंकमे चंकमन्तो सत्ताहं वीतिनामेसि । तं ठानं रतनचंकमचेतियं नाम जातं ।

§ ६२. रतनघरं

चतुत्थे पन सत्ताहे वोवितो पच्छिमत्तरदिसाभागे देवता रतनघरं मापरियसु । तत्थ पल्लंकेन निसी-दित्वा अभिधम्मपिटर्कं विसेसतो च्छेत्थ अनन्तनयं समन्तपट्ठानं विचिनन्तो सत्ताहं वीतिनामेसि ।

अभिधम्मिका पनाहुः—“रतनघरं नाम न रतनमयं गेहं । सत्तन्नं पन पकरणानं सम्मसितट्ठानं रतनघरं” न्ति । यस्मा पनेत्थ उभोपेत्ते परियाया युज्जन्ति तस्मा उभयम्पेतं गहेत्तव्वमेव । ततो पट्ठाय पन तं ठानं रतनघरचेतियं नाम जातं । [७४]

§ ६३. येन अजपालनिग्रोधो

एवं वोधिसमीपे येव चत्तारि सत्ताहानि वीतिनामेत्वा पञ्चमे सत्ताहे वोधिरुक्खमूला येन अजपालनि-ग्रोधो तेनुपसंक्रमि । तत्रापि धम्मं विचिनन्तो येव विभुत्तिमुखं^३ पटिसंवेदेन्तो निसीदि ।

तस्मिं समये मारो देवपुत्तो एत्तकं कालं अनुव्रन्वन्तो ओत्तारापेखोपि इमस्स किञ्चि खलितं नाहस । अतिक्कन्तोदानि एस मम वसन्ति दोभनस्सप्पत्तो महामग्गे निसीदित्वा सोळस कारणानि चित्तेन्तो भूमियं सोळस लेखा कड्ढि । “अहं ऐसां विय दानपारमिं न पूरेसिं तेनम्हि इमिना सदिसो न जातो” ति एकं

लेखं कड्ढि । तथा “अहं एसो विय सीलपारमि नेक्खम्मपारमि पञ्जापरमि विरियपारमि खन्तिपारमि सच्चपारमि अधिट्ठानपारमि मेत्तापारमि उपेक्खापारमि न पूरेसि तेनम्हि इमिना सदिसो न जातो” ति दसमं लेखं कड्ढि । अहं एसो विय असाधारणस्स आसयानुसयजाणस्स इन्द्रियपरोपरियजाणस्स महाकरुणास-
मापत्तिजाणस्स यमकपाटिहारियजाणस्स अनावरणजाणस्स सब्वञ्जुतजाणस्स पटिवेधाय उपनिस्सयभूता दसपारमियो न पूरेसि तेनम्हि इमिना सदिसो न जातो” ति सोळसमं लेखं कड्ढि । एवं इमेहि कारणेहि महामग्गे सोळस लेखा कड्ढमानो^१ निसीदि ।

तस्मिं समये तण्हा अरती रागा चाति तिस्सो मारधीतरो पिता नो न पञ्जायति कहं नुखो एतरहीति ओलोकयमाना तं दोमनस्सप्पत्तं भूमियं विलिखमानं दिस्वा पितुसन्तिकं गन्त्वा कस्मासि तात ! दुक्खी दुम्मनोसीति पुच्छिसु ।

अम्मा, अयं महासमणो मय्हं वसं अतिक्कन्तो । एत्तकं कालं ओलोकेन्तो ओतारमस्स दट्ठं नासक्खि तेनम्हि दुक्खी दुम्मनोति । [78]

यदि एवं मा चिन्तयित्थ मयमेतं अत्तनो वसे कत्वा आदाय आगमिस्सामाति ।

न सक्का अम्मा ! एसो केनचि वसे कातुं । अचलाय सद्दाय पतिट्ठितो एसो पुरिसोति ।

तात ! मयं इत्थियो नाम, इदानेव नं रागपासादीहि वन्धित्वा आनेस्साम । तुम्हे मा चिन्तयित्थाति ।

ता इतो भगवन्तं उपसंक्रमित्वा पादे ते समण ! परिचारेस्सामाति आहंसु । भगवानेव तासं वचनं मनसि अकासि न अक्खीनि उम्मीलेत्वा ओलोकेसि अनुत्तरे उपधिसंखये विमुत्तमानसो विवेकसुखञ्चेव अनुभवन्तो निसीदि । पुन मारधीतरो “उच्चावचा खो पुरिसानं अधिप्पाया, केसञ्चि कुमारिकासु पेमं होति, केसञ्चि पठमवये ठितासु, केसञ्चि मज्झिमवये ठितासु, केसञ्चि पच्छिमवये ठितासु । यन्नून मयं नानप्पकारेहि रूपेहि पलोभेय्यामा” ति [७५] एकमेका कुमारिवण्णादि-
वसेन सतं सतं अत्तभावे अभिनिम्मिनित्वा कुमारियो अविजाता सकिंविजाता दुविजाता मज्झिमित्थियो महिं-
त्थियो च हुत्वा छक्खत्तुं भगवत्तं उपसंक्रमित्वा पादे ते समण परिचारेस्सामाति आहंसु । तम्पि भगवा न मनसा-
कासि यथा तं अनुत्तरे उपधिसंखये विमुत्तो ।

केचि पनाचरिया वदन्तिः—“ता महित्थिभावेन उपगता दिस्वा भगवा एवमेवं एता खण्डदन्ता पलितकेसा होन्तूति अधिट्ठासी” ति तं न गहेत्तव्वं । न हि सत्था एवरूपं अधिट्ठानं करोति । भगवा पन “अपेथ तुम्हे कि दिस्वा एव वायमथ ? एवरूपं नाम अवीतरागादीनं पुरतो कातुं वट्टति । तथागतस्स पन रागो पहीनो, दोसो पहीनो, मोहो पहीनो” ति । अत्तनो किलेसप्पहाणं आरव्वः—

“यस्स जितं नावजीयति जितमस्स नो याति कोचि लोके ।

तं बुद्धमनन्तगोचरं अपदं केन पदेन नेस्सथ ॥

यस्स जालिनी विसत्तिका तण्हा नत्थि कुहिञ्चि नेतवे ।

तं बुद्धमनन्तगोचरं अपदं केन पदेन नेस्सथा” ति ।

इमा धम्मपदे बुद्धवग्गे द्वे गाथा वदन्तो धम्मं कथेसि । ता सच्चं किर नो पिता अवोच “अरहं सुगतो लोके न रागेन [79] सुवानयो” ति आदीनि वत्वा पितु सन्तिकं अगमंसु ।

भगवापि तत्थ सत्ताहं वीतिनामेत्वा मुचल्लिन्दमूलं^२ अगमासि ।

§ ६४. मुचल्लिन्दं, राजायतनं

तत्थ सत्ताहवद्दल्लिकाय^३ उण्यन्नाय सीतादिपटिवाहनत्थं मुचल्लिन्देन नागराजेन सत्तक्खत्तुं भोगेहि पन्निक्खत्तो असम्भ्रायं गन्वकुटियं विहरन्ता विय विमुत्तिसुखं पटिसंवेदियमानो सत्ताहं वीतिनामेत्वा राजायतनं

१ रो०—आकड्ढमानो । २ रो०—मुचल्लिन्दं । ३ रो०—सत्ताहं वीतिनामेत्वा वद्दल्लिकाय ।

उपसंकमि । तत्थापि विमुत्तिसुखपटिसंवेदीयेव निसीदि ।

एत्तावता सत्त सत्ताहानि परिपुण्णानि । एत्थन्तरे नेव मुखधोवनं न सरीरपटिजगगनं न आहार-
किच्चं अहोसि । ज्ञानसुखेनं मग्गसुखेन फलसुखेनेव वीतिनामेसि ।

अथस्स तस्मिं सत्तसत्ताहमत्थके एकूनपञ्जासतिमे दिवसे तत्थ निसिन्नस्स मुखं धोविस्सामीति चित्तं
उदपादि । सक्को देवानमिन्दो अगदहरीटकं आहरित्वा अदासि । सत्था तं परिभुञ्जि । तेनस्स सरीरवळञ्जं
अहोसि । अथस्स सक्को येव नागलतादन्तकट्ठं चैव मुखधोवनउदकं च अदासि । सत्था तं दन्तकट्ठं खादित्वा
अनोतत्तदहे उदकेन मुखं धोवित्वा तत्थेव राजायतनमूले निसीदि । [७६]

§ ६५. तपस्सुभल्लिका नाम द्वे वाणिजा

तस्मिं समये तपस्सुभल्लिका^१ नाम द्वे वाणिजा पञ्चहि सकटसतेहि उक्कलाजनपदा मज्झिमदेसं
गच्छन्ता अत्तनो व्रातिसालोहिताय देवताय सकटानि सन्निरुम्भित्वा सत्थुआहारसम्पादने उस्साहिता मन्थं च
मघुपिण्डकं च आदाय पतिगण्हातु नो भन्तो भगवा इमं आहारं अनुकम्पं उपादायाति सत्थारं उपसंकमित्वा अट्ठंसु ।

भगवा पायासं पटिग्गहणदिवसे येव पत्तस्स अन्तरहितत्ता न खो तथागता हत्थेसु पतिगण्हन्ति
किन्हि नु खो अहं पतिगण्हेय्यन्ति चिन्तेसि । अथस्स चित्तं अत्वा चतूहि दिसाहि चत्तारो महाराजानो इन्दी-
लमणिमये पत्ते उपनामेसु^२ । भगवा ते पटिक्खिपि । पुन मुग्गवण्णसेलमये चत्तारो पत्ते उपनामेसु^३ । भगवा चतु-
न्तम्पि देवपुत्तानं अनुकम्पाय चत्तारोपि पत्ते पटिग्गहेत्वा उपरूपरि ठपेट्वा एको होतूति अधिट्ठहि । चत्तारोपि
मुखवट्ठियं पञ्जायमानलेखा हुत्वा मज्झिमेन पमाणेन एकत्तं उपगमिसु । भगवा तस्मिं पच्चग्धे सेलमये पत्ते
आहारं पतिगण्हित्वा परिभुञ्जित्वा अनुमोदनं अकासि ।

द्वे भातरो वाणिजा वुद्धं च धम्मं च सरणं [80] गन्त्वा द्वे वाचिकउपासका अहेसु^४ । अथ
तेसं एको नो भन्ते ! परिचरितव्वट्ठानं देथाति वदन्तानं दक्खिणेन हत्थेन अत्तनो सीसं परामसित्वा केसधातुयो
अदासि । ते अत्तनो नगरे ता धातुयो अन्तोपक्खिपित्वा चेतियं पतिट्ठापेसु^५ ।

§ ६६. ब्रह्मा धम्मदेसनं आयाचि

सम्मासम्भुद्धोपि खो ततो वुट्ठाय पुन अजपालनिग्रोधमेव गन्त्वा निग्रोधमूले निसीदि । अथस्स तत्थ
निसीन्नमत्तस्सेव अत्तना अधिगतस्स धम्मस्स गम्भीरत्तं पच्चवेक्खन्तस्स सव्वबुद्धानं आचिण्णो “अधिगतो खो
'म्यायं धम्मो’^२ ति परेसं धम्मं अदेसेतुकाम्यताकारप्पवत्तो वित्तको उदपादि । अथ ब्रह्मा सहम्पति “नस्सति वत्त
भो ! लोको विनस्सति वत्त भो ! लोको” ति दसहि चक्कवाळसहस्सेहि सक्कसुयामसन्तुसितसुनिम्मिमतवसवत्ती-
महाब्रह्मानो आदाय सत्थु सन्तिकं गन्त्वा “देसेतु भन्ते ! भगवा धम्मं देसेतु सुगतो धम्म” न्ति आदिना नयेन
धम्मदेसनं आयाचि ।

§ ६७. धम्मचक्कपवत्तनं

सत्था तस्स पटिञ्जं दत्त्वा कस्स नु खो अहं पठमं धम्मं देसेय्यन्ति चिन्तेन्तो आळारो पण्डितो सो इमं
धम्मं खिप्पं आजानिस्सतीति चित्तं उप्पादेत्त्वा पुन ओलोकेन्तो तस्स सत्ताहकालकतभावं अत्वा उट्ठकं आवज्जेसि ।
तस्सापि अभिदोसकालकतभावं अत्वा बहुपकारा खो मे पञ्चवग्गिया भिक्खूति पञ्चवग्गिये आरब्भ मनसिकारं
कत्वा कहन्नुखो ते एतरहि [७७] विहरन्तीति आवज्जेन्तो वाराणसियं मिगदायेति अत्वा तत्थ गन्त्वा धम्मचक्कं
पवत्तेस्सामीति कतिपाहं बोधिमण्डसामन्ता^३ येव पिण्डाय चरन्तो विहरित्वा आसाळ्हिपुण्णमासियं वाराणसि
गमिस्सामीति चातुहसियं पच्चूससमये पभाताय रत्तिया कालस्सेव पत्तचीवरमादाय अट्ठारसयोजनमग्गं पटिपन्नो
अन्तरामग्गे उपकं नाम आजीवकं दिस्वा तस्स अत्तनो वुद्धभावं आचिक्खित्वा तं दिवसं येव सायण्हसमये इसिपत्तनं
अगमासि ।

पञ्चवग्गिया थरा तथागतं दूरतोव आगच्छन्तं दिस्वा “अयं आवुसो ! समणो गोतमो पच्चयवाहुल्लाय
आवत्तित्वा परिपुण्णकायो फीतिन्द्रियो^४ सुवण्णवण्णो हुत्वा आगच्छति इमस्स अभिचोदनादीनि न करिस्साम

महाकुलप्पसुतो खो पनेस आसनाभिहारं अरहति तेनस्स आसनमत्तं पञ्जापेस्सामा” ति कतिकं अकंसु ।

भगवा सदेवकस्स लोकस्स चित्ताचारं जाननसमत्येन जाणेन किन्नुखो इमं चिन्तयिसूति आवज्जित्वा चित्तं अञ्जासि । अथ ने सव्वदेवमनुस्सेसु अनोदिस्सकवसेन [81] फरणसमत्थं मेत्तचित्तं संखिपित्वा ओदिस्सकवसेन मेत्तचित्तं फरि । ते भगवता मेत्तचित्तेन फुट्ठा^१ तथागते उपसंकमन्ते सकाय कतिकाय सण्ठातुं असक्कोन्ता अभिवादनपच्चुट्ठानादीनि सव्वकिच्चानि अकंसु । सम्बुद्धभावं पनस्स अजानमाना केवल नामेन च आवुसोवादेन च समुदाचरन्ति ।

अथ ने भगवा “मा भिक्खवे ! तथागतं नामेन च आवुसोवादेन च समुदाचरथ, अरहं^२ भिक्खवे ! तथागतो सम्मासम्बुद्धो” ति अत्तनो बुद्धभावं सञ्जापेत्वा पञ्चत्तवरबुद्धासने निसिन्नो उत्तरासाल्हनक्खत्तयोगे वत्तमाने अट्ठारसहि ब्रह्मकोटीहि परिवुतो पञ्चवग्गिये थरे आमन्तेत्वा धम्मचक्कप्पवत्तनसुत्तं देसेसि । तेसु अञ्जाकोण्डञ्जत्थेरो देसनानुसारेण जाणं पेसेन्तो सुत्तपरियोसाने अट्ठारसहि ब्रह्मकोटिहि सिद्धिं सोतापत्ति-फले पतिट्ठासि । सत्था तत्थेव वस्सं उपगन्त्वा पुन दिवसे वप्पत्थेरं ओवदन्तो विहारे येव निसीदि । सेसा चत्तारो पिण्डाय चरिसु । वप्पत्थेरो पुव्वणहेयेव सोतापत्तिफलं पापुणि । एतेनेव उपायेन पुनदिवसे मद्दियत्थेर पुनदिवसे महानामत्थेरं पुनदिवसे अस्सजित्थेरन्ति सव्वे सोतापत्तिफले पतिट्ठापेत्वा पञ्चमियं पक्खस्स पञ्चपि जने सन्निपातेत्वा अनत्तलक्खणसुत्तन्तं देसेसि । देसनापरियोसाने पञ्चपि थेरा अरहत्तफले पतिट्ठहिंसु । [७८]

§ ६८. चरथ भिक्खवे चारिकन्ति

अथ सत्था यसस्स कुलपुत्तस्स उपनिस्सयं दिस्वा तं रत्तिभागे निव्विज्जित्वा गेहं पहाय निक्खन्तं एहि यसाति पक्कोसित्वा तस्मिं येव रत्तिभागे सोतापत्तिफले पतिट्ठापेसि । पुनदिवसे अरहत्ते पतिट्ठापेत्वा अपरेपि तस्स सहायके चतुपण्णासजने एहि भिक्खु पव्वज्जाय पव्वाजेत्वा अरहत्तं पापेसि ।

एवं लोके एकसट्ठिया अरहन्तेसु जातेसु सत्था वृत्थवस्सो पवारत्वा ‘चरथ भिक्खवे ! चारिकन्ति’ सट्ठिं भिक्खु दिसामु पेसेत्वा सयं उरुवेलं गच्छन्तो अन्तरामग्गे कप्पासिकवनसण्डे तिसंजने भद्दवग्गियकुमारे विनेसि । तेसु सव्वपच्छिमको सोतापन्नो सञ्जुत्तमो अनागामी अहोसि । तेपि सव्वे एहिभिक्खुभावेनेव पव्वाजेत्वा दिसामु पेसेत्वा सयं उरुवेलं गन्त्वा अड्ढुड्ढानि पाटिहारियसहस्सानि दस्सेत्वा उरुवेलकस्सपादयो सहस्सजटिल-परिवारे तेभातिकजटिले विनेत्वा एहि-भिक्खुभावेनेव पव्वाजेत्वा गयासीसे निसीदापेत्वा आदित्तपरियायदेसनाय अरहत्ते पतिट्ठापेत्वा तेन अरहन्तसहस्सेन परिवुतो विम्बिसाररञ्जो दिन्नं [82] पटिञ्जं मोचेस्सामीति राजगहनगरूपचारे लट्ठिवनुत्थानं अगमासि ।

§ ६९. भगवा राजगहे

राजा उय्यानपालस्स सन्तिका सत्था आगतोति सुत्वा द्वादसनहुतेहि ब्राह्मणगहपतिकेहि परिवुतो सत्थारं उपसंकमित्वा चक्कविचित्ततलेसु सुवण्णपट्टवितानं विय पभासमुदयं विस्सज्जेन्तेसु तथागतस्स पादेसु सिरसा निपतित्वा एकमन्तं निसीदि सिद्धिं परिसाय । अथ खो तेसं ब्राह्मणगहपतिकानं एतदहोसि किन्नुखो महास-मणो उरुवेलकस्सपो ब्रह्मचरियं चरति उदाहु उरुवेलकस्सपो महासमणोति । भगवा तेसं चेतसा चेतो परिवितक्कमञ्जाय थेरं गाथाय अज्झभासिः—

“किमेव दिस्वा उरुवेलवासी पहासि अग्गिं किसको वदानो ।

पुच्छामि तं कस्सप ! एतमत्थं कथं पहीनं तव अग्गिहुत्त ॥” न्ति

थेरोपि भगवतो अधिप्पायं विदित्वाः—

“रूपे च सद्दे च अथो रसे च कामित्थियो चाभिवदन्ति यञ्जा ।

एतं मलन्ति उपधीसु अत्वा तस्मा न थिट्ठे न हुत्ते अरञ्जि ॥” न्ति^३ ।

इमं गाथं वत्वा अत्तनो सावकभावप्पकासनत्थं तथागतस्स पादपीठे सीसं ठपेत्वा सत्था मे भन्ते

भगवां सावकोहमस्मीति वत्वा एकतालं द्वितालं तितालन्ति याव सत्ततालप्पमाणं [७९] सत्तक्खत्तुं वेहासं अब्भुगन्त्वा आरुय्ह तथागतं वन्दित्वा एकमन्तं निसीदि ।

तं पाटिहारियं दिस्वा महाजनो अहो ! महानुभावा बुद्धो एवं थामगतदिट्ठिको नाम अत्तानं अरहाति मञ्जमानो उरुवेलकस्सपोपि दिट्ठिजालं भिन्दित्वा तथागतेन दमितोति सत्थु गुणकथं येव कथेसि ।

भगवा नाहं इदानिमेव उरुवेलकस्सपं दमेमि अतीतेपि एस मया दमितो येवाति वत्वा इमिस्सा अत्थुप्पत्तिया महानारदकस्सपजातकं कथेत्वा चत्तारि सच्चानि पकासेसि । मगधराजा एकादसहि नहुतेहि सद्धि सोतापत्तिफले पतिट्ठासि । एकं नहुतं उपासकत्तं पटिवेदेसि । [83]

राजा सत्थु सन्तिके निसिन्नो येव पञ्च अस्सासके पवेदेत्वा सरणं गन्त्वा स्वातनाय निमन्तेत्वा आसना वुट्ठाय भगवन्तं पदक्खिणं कत्वा पक्कामि ।

पुनदिवसे येहि च भगवा दिट्ठो येहि च आदिट्ठो सव्वेपि राजगहवासिनो अट्ठारसकोटिसंखा मनुस्सा तथागतं दट्ठुकामा पातोव राजगहतो लट्ठिवनं अगमंसु । तिगावुतमग्गो नप्पहोसि । सकललट्ठिवनुय्यानं निरन्तरं फुटं^१ अहोसि । महाजनो दसवलस्स रूपगप्पत्तं अत्तभावं पस्सन्तो तित्ति कातुं नासक्खि । वण्णभूमि नामेसा एवरूपेसु हि ठानेसु तथागतस्स लक्खणानुव्यञ्जनादिप्पभेदा सव्वापि रूपकायसिरि वण्णेत्वा ।

एवं रूपगप्पत्तं दसवलस्स सरीरं पस्समानेन महाजनेन निरन्तरं फुटे उय्याने च मग्गे च एकभिक्खुस्सापि निक्खमणोकासो नाहोसि । तं दिवसं किर भगवा छिन्नभत्तो भवेय्य तं मा अहोसीति सक्कस्स निसिन्नासनं उण्हाकारं दस्सेसि । सो आवज्जमानो तं कारणं ब्रत्वा माणवकवण्णं अभिनिम्मिनित्वा बुद्धधम्मसंघपटिसंयुत्तथुत्तियो वदमानो दसवलस्स पुरतो ओतरित्वा देवानुभावेन ओभासं कत्वा:—

“दन्तो दन्तेहि सह पुराणजटिलेहि विप्पमुत्तेहि ।

सिगीनिक्खसुवण्णो राजगहं पाविसि भगवा ॥

मुत्तो मुत्तेहि सह पुराणजटिलेहि ।

सिगीनिक्खसुवण्णो राजगहं पाविसि भगवा ॥

तिण्णो तिण्णेहि सह पुराणजटिलेहि ।

सिगीनिक्खसुवण्णो राजगहं पाविसि भगवा ॥

दसवासो^२ दसवलो दसधम्मविट्ठो दसहि चुपेतो ।

सो दससतपरिवारो राजगहं पाविसि भगवा ॥” ति । [८०]

इमाहि गाथाहि सत्थु वण्णं वदमानो पुरतो पायासि । महाजनो माणवकस्स रूपसिरिं दिस्वा अतिविय अभिहपो अयं माणवको न खो पनम्हेहि दिट्ठपुव्वोति चिन्तेत्वा कुतो अयं माणवको कस्स वा अयन्ति आह । ते सुत्वा माणवो:—

“यो धीरो सव्वधी दन्तो बुद्धो अप्पटिपुगगलो ।

अरहं सुगतो लोके तस्साहं परिचारको ॥” ति ।

गाथं आह । सत्था सक्केन कतोकासं मग्गं पटिपज्जित्वा [84] भिक्खुसहस्सपरिवुतो राजगहं पाविसि । राजा बुद्धपमुखस्स संघस्स महादानं दत्त्वा अहं भन्ते ! तीणि रतनानि विना वत्तितुं न सक्खिस्सामि वेलाय वा अवेलाय वा भगवतो सन्तिकं आगमिस्सामि लट्ठिवनुय्यानं च नाम अतिदूरे इदं पनम्हाकं वेळुवनं नाम उय्यानं नातिदूरे नाच्चासन्ने गमनागमनसम्पन्नं बुद्धारहं सेनासनं इदं मे भगवा पतिगणहातूति सुवण्णाभिकारेनेव पुष्कगन्धवासितं मणिवण्णउदकं आदाय वेळुवनुय्यानं परिच्चजन्तो दसवलस्स हत्थे उदकं पातेसि । तस्मिं आरामपटिग्गहणे बुद्धसासनस्स मूलानि ओतिण्णानीति महापठवी कम्पि । जम्बुदीपस्मिं हि ठपेत्वा वेळुवनं अञ्जं पठविं कम्पेत्वा गहितसेनासनं नाम नत्थि । तम्बपणिदीपेपि ठपेत्वा महाविहारं अञ्जं पठविं कम्पेत्वा

गहितसेनासनं नाम नत्थि । सत्था वेळुवनारामं पटिग्गहेत्वा रञ्जो अनुमोदनं कत्वा उट्ठायासना भिक्खुसंघ-
परिवृतो वेळुवनं अगमासि ।

§ ७०. सारिपुत्तो च मोग्गल्लानो च

तस्मिं खो पन समये सारिपुत्तो च मोग्गल्लानो चाति द्वे परिव्वाजका राजागहं उपनिस्साय विहरन्ति
अमतं परियेसमाना । तेसु सारिपुत्तो अस्सजित्थेरं पिण्डाय पविट्ठं दिस्वा पसन्नचित्तो पयिरुपासित्वा “ये धम्मा
हेतुप्पभवा” ति गाथं सुत्वा सोतापत्तिफले पतिट्ठाय अत्तनो सहायकस्स मोग्गल्लानपरिव्वाजकस्सापि तमेव
गाथं अभासि । सोपि सोतापत्तिफले पतिट्ठहि ते उभोपि सञ्जयं ओलोकेत्वा अत्तनो परिसाय सद्धिं सत्थु सन्तिके
पव्वजिसु । तेसु महामोग्गल्लानो सत्ताहेनेव अरहत्तं पापुणि । सारिपुत्तत्थेरो अड्ढमासेन । उभोपि जने सत्था
अगसावकट्ठाने ठपेसि । सारिपुत्तत्थेरेन अरहत्तप्पत्तदिवसे येव सावकसन्निपातं अकासि ।

§ ७१. भगवा कपिलवत्थुं अगमासि ।

तथागते पन तस्मिञ्जेव वेळुवनुत्थाने विहरन्ते सुट्ठोदनमहाराजा पुत्तो किर मे छ वस्सानि दुक्कर-
चारिकं चरित्वा परमाभिसव्वोधिं पत्वा पवत्तवरधम्मचक्को^१ राजगहं निस्साय वेळुवने विहरतीति सुत्वा अञ्ज-
तरं अमच्चं आमन्तेसि । [८१] एहि भणे ! पुरिससहस्सपरिवारो राजगहं गन्त्वा मम वचनेन “पिता वो सुट्ठोदनमहा-
राजा दट्ठुकामो” ति वत्वा पुत्तं मे गण्हित्वा एहीति आह । सो एव देवाति रञ्जो वचनं सिरसा सम्पटिच्छित्वा
पुरिससहस्सपरिवारो खिप्पमेव सट्ठियोजनमग्गं गन्त्वा दसवलस्स चतुपरिसमञ्जे निसीदित्वा धम्मदेसनवेलाय
विहारं पाविसि । सो तिट्ठतु ताव रञ्जो पहितसासनन्ति परिसपरियन्ते ठितो सत्थु धम्मदेसनं सुत्वा यथाठितोव
सद्धिं पुरिस [८५] सहस्सेन अरहत्तं पत्वा पव्वज्जं याचि । भगवा एथ भिक्खवोति हत्थं पसारेसि । सव्वे तं
खणं येव इद्धिमयपत्तचीवरथरा वस्ससतिकत्थेरा विय अहेसुं । अरहत्तप्पत्तकालतो पट्ठाय पन अरिया नाम
मज्जत्ताव होन्तीति रञ्जो पहितसासनं दसवलस्स न कथेसि ।

राजा नेव गतको आगच्छति न सासनं सूयतीति एहि भणे ! त्वं गच्छति तेनेव नियामेन अञ्जं अमच्चं
पेसेसि । सोपि गन्त्वा पुरिमनयेनेव सद्धिं परिसाय अरहत्तं पत्वा तुण्ही अहोसि । राजा एतेनेव नियामेन पुरिसस-
हस्सपरिवारे नव अमच्चे पेसेसि । सव्वे अत्तनो किच्चं निट्ठपेत्वा तुण्हीभूता तत्थेव विहरिसु ।

राजा सासनमत्तकम्पि आहरित्वा आचिक्खन्तं अलभित्वा चिन्तेसि—“एत्तका जना मयि सिनेहाभावेन
सासनमत्तम्पि न पच्चाहरिसु, को नुखो मम वचनं करिस्सती” ति सव्वं राजवलं ओलोकेन्तो कालुदायिं अहस ।
सो किर रञ्जो सव्वत्थसाधको अमच्चो अब्भन्तरिको अतिविस्सासिको बोधिसत्तेन सद्धिं एकदिवसे जातो सह-
पंसुकीळितो सहायो । अथ नं राजा आमन्तेसि—“तात ! काळुदायि अहं मम पुत्तं पस्सितुकामो नवपुरिससहस्सानि
पेसेसि एकपुरिसोपि आगन्त्वा सासनमत्तं आरोचेन्तोपि नत्थि । दुज्जानो खो पन मे जीवितन्तरायो अहं
जीवमानोव पुत्तं दट्ठुं इच्छामि सक्खिस्ससि नुखो मे पुत्तं दस्सेतु” न्ति ?

सक्खिस्सामि देव ! सचे पव्वजितुं लभिस्सामीति ।

तात ! त्वं पव्वजित्वा अपव्वजित्वा वा मय्हं पुत्तं दस्सेहीति आह ।

सो साधु देवाति रञ्जो सासनं आदाय राजगहं गन्त्वा सत्थुधम्मदेसनवेलाय परिसपरियन्ते ठितो
धम्मं सुत्वा सपरिवारो अरहत्तफलं पत्वा एहिभिक्खुभावे पतिट्ठासि ।

सत्था वुट्ठो हुत्वा पठमं अन्तोवस्सं इसिपत्तने वसित्वा वुत्थवस्सो पवारेत्वा उरुवेलं गन्त्वा तत्थ
तयो मासे वसन्तो तेभातिकजटिले विनेत्वा भिक्खुसहस्सपरिवारो फुस्समासपुण्णमाय राजगहं गन्त्वा द्वे मासे
वसि । एत्तावता वाराणसितो निक्खमन्तस्स पञ्च मासा जाता सकलो हेमन्तो अतिक्कन्तो उदायित्थेरस्स [८२]
आगतदिवसतो पट्ठाय सत्तट्ठदिवसा वीतिवत्ता । सो फग्गुणीपुण्णमासियं चिन्तेसि अतिक्कन्तो हेमन्तो
वसन्तसमयो अनुप्पत्तो, मनुस्सेहि सस्सादीनि उद्धरित्वा सम्मुखसम्मुखट्ठानेहि मग्गा दिन्ना हरिततिणसञ्छन्ना

१ स्या०—पवत्तितपवरधम्मचक्को । २ रो०—पटिहरथ ।

पठवी, सुपुष्पिता वनसण्डा पटिपज्जनक्खमा मग्गा, कालो दसवलस्स जातिसंगहं कातुन्ति । अथ भगवन्तं
[86] उपसंक्रमित्वाः—

“अंगारिनोदानि दुमा भदन्ते ! फलेसिनो छदनं विप्पहाय ।

ते अच्चिमन्तोव पभासयन्ति समयो महावीर ! भगीरसानं ।

नात्तिसीतं नात्तिउण्हं नात्तिदुम्भिक्खछातकं ।

सह्ला हरिता भूमि एस कालो महामुनी ।” ति ।

सट्ठिमत्ताहि गाथाहि दसवलस्स कुलनगरं गमनत्थाय गमनवण्णं वण्णेसि ।

अथ नं सत्था किन्नुखो उदायि ! मधुरस्सरेन गमनवण्णं वण्णेसीति आह । भन्ते ! तुम्हाकं पिता सुद्धो-
दनो महाराजा पस्सितुकामो, करोथ जातकानं संगहन्ति । साधु उदायि ! करिस्सामि जातकानं संगहं । भिक्खु-
संघस्स आरोचेहि गमिकवत्तं पूरेस्सन्तीति । साधु भन्तेति थेरो आरोचेसि । भगवा अंगमगधवासीनं कुलपुत्तानं
दसहि सहस्सेहि कपिलवत्थुवासीनं दसहि सहस्सेहीति सब्बेहेव वीसतिसहस्सेहि खीणासवभिक्खूहि परिवुतो
राजगहा निक्खमिन्त्वा दिवसे दिवसे योजनं गच्छति । राजगहतो सट्ठिभोजनं कपिलवत्थुं द्वीहिमासेहि पापुणि-
स्सामीति अतुरितचारिकं पक्कामि । थेरोपि भगवतो निक्खन्तभावं रञ्जो आरोचेस्सामीति वेहासं अब्भुग्गन्त्वा
रञ्जो निवेसने पातुरहोसि । राजा थेरं दिस्वा तुट्ठचित्तो महारहे पल्लंके निसीदापेत्वा अत्तनो पटियादितस्स
नानग्गरसभोजनस्स पत्तं पूरेत्वा अदासि । थेरो उट्ठाय गमनाकारं दस्सेसि । निसीदित्वा भुञ्ज ताताति । सत्थु
सन्तिकं गन्त्वा भुञ्जिस्सामि महाराजाति । कहं पन सत्थाति । वीसतिभिक्खुसहस्सपरिवारो तुम्हाकं दस्सनत्थाय
चारिकं निक्खन्तो महाराजाति । राजा तुट्ठमानसो आह, तुम्हे इमं परिभुञ्जित्वा याव मम पुत्तो मं नगरं
पापुणाति तावस्स इतोव पिण्डपातं पटिहरथाति । थेरो अधिवासेसि । राजा थेरं परिवसित्वा पत्तं गन्धचुण्णेन
उव्वट्ठेत्वा उत्तमभोजनस्स पूरेत्वा तथागतस्स देयाति थेरस्स हत्थे पतिट्ठापेसि । थेरो सब्बेसं पस्सन्तानं येव
पत्तं आकासे खिपित्वा सयम्पि वेहासं अब्भुग्गन्त्वा पिण्डपातं आहरित्वा सत्थु हत्थे ठपेसि । [८३] सत्था तं
परिभुञ्जि । एतेनुपायेन थेरो दिवसे दिवसे आहरि । सत्थापि अन्तरामग्गे रञ्जो येव पिण्डपातं परिभुञ्जि ।
थेरोपि भत्तकिच्चावसाने दिवसे दिवसे अज्ज एत्तकं भगवा आगतो अज्ज एत्तकन्ति[87] बुद्धगुणपटिसंयुत्ताय
च धम्मकथाय सकलराजकुलं सत्थु दस्सनं विनायेव सत्थरि सञ्जातपप्सादं अकासि । तेनेव नं भगवाः—
“एतदग्गं भिक्खवे ! मम सावकानं भिक्खून् कुलप्पसादकानं यदिदं कालुदायी” ति एतदग्गे ठपेसि ।

§ ७२. कपिलवत्थुस्मिं पाटिहारियं अकासि

साकियापि खो अनुप्पत्ते भगवति अम्हाकं आतिसेट्ठं पस्सिस्सामाति सन्निपत्तित्वा भगवतो वसन-
ट्ठानं वीमंसमाना निग्गोधसक्कस्स आरामो रमणियोति सल्लक्खेत्वा तत्थ सब्बं परिजग्गनविधिं कारेत्वा गन्ध-
पुष्पहत्था पच्चुग्गमनं करोन्ता सब्बालंकारपतिमण्डिते दहरदहरे नागरदारके च दारिकायो च पठमं पहिणिसु ।
ततो राजकुमारं च राजकुमारियो च तेसं अनन्तरा^१ सामं गन्धपुष्पचुण्णादीहि पूजयमाना भगवन्तं गहेत्वा निग्गोधा-
राममेव अगमंसु । तत्र भगवा वीसतिसहस्सखीणासवपरिवुतो पञ्चत्तरवुद्धासने निसीदि । साकिया नाम मान-
जातिका मानत्यद्धा । ते सिद्धत्थकुमारो अम्हेहि दहरतरौ अम्हाकं कणिट्ठो भागिनेय्यो पुत्तो नत्ताति चिन्तेत्वा
दहरदहरे राजकुमारं आहंसु, तुम्हे भगवन्तं वन्दथ मयं तुम्हाकं पिट्ठितो निसीदिस्सामाति । तेसु एवं अव-
न्दित्वा निसिन्नेसु भगवा तेसं अज्ज्ञासयं ओलोकेत्वा न मं जातयो वन्दन्ति हन्द दानि नं वन्दापेस्सामीति अभि-
ञ्जापादकज्ज्ञानं समापज्जित्वा बुट्ठाय आकासं अब्भुग्गन्त्वा तेसं सीसे पादपंसु ओकिरमानो विय गण्डम्ब-
रुक्खमूले यमकपाटिहारियसदिसं पाटिहारियं अकासि ।

राजा तं अच्छरियं दिस्वा आह-भगवा ! तुम्हाकं जातदिवसे इसिकाळदेवलस्स वन्दनत्थं उपनीतानं
पादे वो परिवत्तित्वा ब्राह्मणस्स मत्थके पतिट्ठिते दिस्वापि अहं तुम्हे वन्दि अयं मे पठमवन्दना, वप्पमंगलदिवसे
जम्बुच्छायाय सिरिसयने निसिन्नानं वो जम्बुच्छायाय अपरिवत्तनं दिस्वापि पादे वन्दि अयं मे द्वुतियवन्दना । इदानी

इमं अदिट्ठपुव्वं पाटिहारियं दिस्वापि तुम्हाकं पादे वन्दामि अयं मे ततियवन्दनाति । रञ्जे पन वन्दिते भगवन्तं अवन्दित्वा ठातुं समत्थो नाम एको साकियोपि नाहोसि । सव्वे वन्दिरु येव । इति भगवन्ना आतके वन्दापेत्वा आकासतो ओतरित्वा पञ्चत्ते आसने निसीदि । निसिन्ने भगवति सिखाप्पत्तो आतिसमागमो अहोसि । सव्वे एकग्गचित्तो हुत्वा निसीदिसु । ततो महामेघो पोक्खरवस्सं वस्सि । तम्भवणं उदकं हेट्ठो विरवन्तं गच्छति । तेमितुकामोव तेमेति अतेमितुकामस्स[८४]सरीरे विन्दुमत्तोपि न पतति । तं दिस्वा सव्वे अच्छरियव्भुतचित्ता जाता । अहो ! अच्छरियं अहो ! अब्भुतन्ति कथं समुट्ठापेवुं । सत्था न [88] इदानेव मय्हं आतिसमागमं पोक्खरवस्सं वस्सति अतीतेपि वस्सीति इमिस्सा अट्ठुप्पत्तिया महावेस्सन्तरजातकं कथेसि । धम्मदेसनं सुत्वा सव्वे उट्ठाय वन्दित्वा पक्कमिसु । एकोपि राजा व राजमहामत्तो वा स्वे अम्हाकं भिक्खं गण्हथाति वत्वा गतो नाम नत्थि ।

§ ७३. कपिलवत्थुं पिण्डाय पाविसि

सत्था पुनदिवसे वीसतिसहस्सभिक्खुपरिवुत्तो कपिलवत्थुं पिण्डाय पाविसि । तं न कोचि गन्त्वा निमन्तेसि वा पत्तं वा अग्गहेसि । भगवा इन्दखीले ठितोव आवज्जेसि, “कथन्नुखो पुव्ववुद्धा कुलनगरे पिण्डाय चरिसु किं नू उप्पटिपाटिया इस्सरजनानं धरानि अगमंसु उदाहु सपदानचारिकं चरिसु” ति । ततो एकवुद्धस्सापि उप्पटिपाटिया गमनं अदिस्वा मयापि दानि अयमेव तेसं वंसो अयं मे पवेणी पग्गहेत्तव्वा आर्याति च मे सावकापि ममञ्जेव अनुसिक्खन्ता पिण्डचारियवत्तं परिपूरेस्सन्तीति कोटियं निविट्ठगेहतो पट्ठाय सपदानं पिण्डाय चरि । अय्यो किर सिद्धत्यकुमारो पिण्डाय चरतीति द्विभूमकतिभूमकादिसु पासादेमु सीहपञ्जरं विवरित्वा महाजनो दस्सनव्यावटो अहोसि ।

राहुलंमातापि देवी अय्यपुत्तो किर इमस्मि येव नगरे महन्तेन राजानुभावेन मुवण्णसिविकादीहि विचरित्वा इदानि केसमस्सुं ओहारेत्वा कासायवत्थवसनो कपालहत्यो पिण्डाय चरति सोभति नुखोति सीहपञ्जरं विवरित्वा ओलोकयमाना भगवन्तं नानाविरागसमुज्जलाय सरीरप्पभाय नगरवीथियो ओभासेत्वा व्यामप्पभापरिक्खेपसमुपगूळ्हाय^१ असीत्यनुव्यञ्जनावभासिताय द्वितिसमहापुरिसलक्खणपतिमण्डिताय अनुपमाय बुद्धसिरिया विरोचमानं दिस्वा उण्हीसतो पट्ठाय याव पादतलाः—

“सिनिद्धनीलमुदुकुञ्चितकेसो सुरि^२यनिम्मलतलाभिनलाटो ।

युत्ततु गमुदुकायतनासो रंसिजालविततो नरसीहो ॥” ति ।

एवमादिकाहि अट्ठहि नरसीहगाथाहि नाम अभित्यवित्वा “तुम्हाकं पुत्तो पिण्डाय चरती” ति रञ्जो आरोचेसि । राजा संविग्गहदयो हत्थेन साटकं सण्ठपेन्तो तुरिततुरितं निक्खमित्वा वेगेन गन्त्वा भगवूतो पुरतो ठत्वा आह “किं भन्ते! अम्हे लज्जापेय? किमत्थं पिण्डाय चरथ? कि एत्तकानं भिक्खून्तं न सक्का भत्तं लद्धन्ति[89] सञ्जं करित्था” ति ? वंसचारित्तमेतं महाराज ! अम्हाकन्ति । ननु भन्ते ! अम्हाकं महासम्मत्तखत्तियवंसो नाम[८५]वंसो ? तत्थ च एकखत्तियोपि भिक्खाचरो^३ नाम नत्थीति । अयं महाराज ! राजवंसो नाम तव वंसो अम्हाकं पन दीपंकरो कोण्डञ्जो—पे—कस्सपोति अयं बुद्धवंसो नाम एते च अञ्जो च अनेकसहस्ससंखा बुद्धा भिक्खाचरा भिक्खाचारेनेव जीविकं कप्पेसुन्ति अन्तरवीथियं ठितोव :—

“उत्तिट्ठे नप्पमज्जेथ्य धम्मं सुचरितं चरे ।

धम्मचारी सुखं सेति अस्मि लोके परमिह चा ॥”^४ ति ।

इमं गाथमाह । गाथापरियोसाने राजा सोतापत्तिफले पतिट्ठासिः—

“धम्मं चरे सुचरितं न नं दुच्चरितं चरे ।

धम्मचारी सुखं सेति अस्मि लोके परमिह चा ॥” ति ।

इमं पन गाथं नुत्वा सकदागामिफले पतिट्ठासि । महाधम्मपालजातकं^५ सुत्वा अनागामिफले पति-

१ रो०—समुपगूळ्हाय । २ रो०—पुत्रिमला । ३ रो०—भिक्खाचरो । ४—धम्मपद, लोकवग्ग ।

५ रो०—धम्मपालजातकं ।

दृष्टासि । मरणसमये सेतच्छत्तस्स हेट्ठा. सिरिसयने निपन्नो येव अरहत्तं पापुणि । अरञ्जवासेन पन पधानानु-
योगकिच्चं रञ्जो नाहोसि । सोतापत्तिफलं सच्छिकत्वा येव पन भगवतो पत्तं गहेत्वा सपरिसं भगवन्तं महापासादं
आरोपेत्वा पणीतेन खादनीयेन भोजनीयेन परिवसि ।

७४. राहुलमातुया सिरिगम्भं अगमासि

भक्तकिच्चपरियोसाने सव्वं इत्यागारं आगन्त्वा भगवन्तं वन्दि ठपेत्वा राहुलमातरं । सा पन
“गच्छ अय्यपुत्तं वन्दाही” ति परिजनेन वुच्चमानापि “सचे मय्हं गुणो अत्थि सयमेव मे सन्तिकं अय्यपुत्तो
आगमिस्सति आगतमेव नं वन्दिस्सामी” ति वत्वा न अगमासि ।

भगवा राजानं पत्तं गहापेत्वा द्वीहि अग्गसावकेहि सद्धि राजधीताय सिरिगम्भं गन्त्वा राजधीता
यथारुचि वन्दमाना न किञ्चि वत्तव्वान्ति वत्वा पञ्चत्ते आसने निसीदि । सा वेगेनागन्त्वा गोप्फकेसु
गहेत्वा पादपिट्ठियं सीसं परिवत्तेत्वा यथाञ्जासयं वन्दि । राजा राजधीताय भगवति सिनेहवहुमानादि-
गुणसम्पत्तियो कथेसि—“भन्ते! मम. धीता तुम्हेहि कासायानि [90] निवत्थानीति सुत्वा ततो पट्ठाय
कासाववत्था जाता, तुम्हाकं एकभत्तिकभावं सुत्वा एकभत्तिकाव जाता, तुम्हेहि महासयनस्सं छड्डितभावं जत्वा
पट्टिकामञ्चके येव निपन्ना, तुम्हाकं मालागन्धादीहि विरतभावं जत्वा विरतमालागन्धाव जाता अत्तनो
जातकेसु मयं पट्टिजग्गिस्सामाति सासने पेसिते एकजातकम्पि न ओलोकेसि । एवं गुणसम्पन्ना मे भगवा !
धीता” ति । “अनच्छरियं महाराज ! यं इदानि तथा रक्खियमाना राजधीता परिपक्के जाणे [८६]
अत्तानं रक्खेय्य एसा पुव्वे अनारक्खा पव्वतपादे विचरमाना अपरिपक्के जाणे अत्तानं रक्खीति वत्वा
वन्दकित्तरजातकं कथेत्वा उट्ठायसना पक्कामि ।

§ ७५. नन्दं पव्वाजेसि

दुतियदिवसे नन्दस्स राजकुमारस्स अभिसेकगेहप्पवेसनविवाहमंगलेसु वत्तमानेसु तस्स गेहं
गन्त्वा कुमारं पत्तं गाहापेत्वा पव्वाजेतुकामो मंगलं वत्वा उट्ठायसना पक्कामी । जनपदकल्याणी कुमारं
गच्छन्तं दिस्वा “तुवटं खो अय्यपुत्त ! आगच्छेय्यासी” ति वत्वा गीवं पसारेत्वा ओलोकेसि । सोपि भगवन्तं
पत्तं गण्हायाति वत्तुं अविसहमानो विहारमेव अगमासि । तं अनिच्छमानं येव भगवा पव्वाजेसि । इति भगवा
कपिलपुरं गन्त्वा ततियदिवसे नन्दं पव्वाजेसि ।

§ ७६. राहुलं पव्वाजेसि

सत्तमे दिवसे राहुलमाता कुमारं अलंकरित्वा भगवतो सन्तिकं पेसेसि—“पस्स तात ! एतं वीसति-
सहस्ससमणपरिवुत्तं सुवण्णवण्णं ब्रह्मरूपीवण्णं समणं, अयं ते पिता एतस्स महन्ता निधयो^१ अहेसुं ।
त्यास्स निक्खमनतो पट्ठाय न पस्साम गच्छ नं दायज्जं याच, अहं तात ! कुमारो अभिसेकं पत्वा चक्कवत्ती
भविस्सामि धनेन मे अत्थो धनं मे देहि सामिको हि पुत्तो पितु सन्तकस्सा” ति । कुमारो च भगवतो सन्तिकं
गन्त्वा पितुसिनेहं पटिलभित्वा हट्ठनुट्ठो “सुखा ते समण ! छाया” ति वत्वा अञ्जम्पि वहुं अत्तनो अनुत्तं
वदन्तो अट्ठासि ।

भगवा कतभक्तकिच्चो अनुमोदनं कत्वा उट्ठायसना पक्कामि । कुमारोपि “दायज्जं मे समण !
देहि, दायज्जं मे समण ! देही” ति भगवन्तं अनुवन्धि । भगवा कुमारं न निवत्तापेसि । परिजनोपि भगवता सद्धि
२ गच्छन्तं निवत्तेतुं नासक्खि । इति सो भगवता सद्धि आराममेव आगमासि । ततो भगवा चिन्तेसि, “यं अयं
पितुसन्तकं धनं इच्छति तं वट्टानुगतं सविघातं हन्दस्स बोधिमण्डे पटिलद्वं सत्तविधं अरियधनं देमि लोवुत्तरदा-
यज्जस्स नं सामिकं करोमी” ति आयस्मन्तं सारिपुत्तं आमन्तेसि “तेन हि [91] त्वं सारिपुत्त ! राहुलकुमारं पव्वा-
जेही” ति । पव्वजिते पन कुमारे रञ्जो अधिमत्तदुक्कं उप्पज्जि । तं अधिवासेतुं असक्कोन्तो भगवतो
निवेदेत्वा “साधु भन्ते ! अय्या मातापितृहि अमनुञ्जातं पुत्तं न पव्वाजेय्यु” न्ति वरं याचि । भगवा

तस्स तं वचनं पटिस्मुणित्वा पुनदिवसे राजनिवेशने कतपातरासो एकमन्तं निसिखेन रञ्जा “भन्ते ! तुम्हाकं दुक्करकारिककाले^१ एका देवता मं उपसंकमित्वा पुत्तो ते कालकतोति आह । तस्सा वचनं असद्दहन्तो “न मय्हं पुत्तो [८७] बोधि अप्पत्वा कालं करोतीति तं पटिक्खिपि” न्ति वुत्तं “इदानि किं सद्दहिस्सथ ? ये तुम्हे पुब्बेपि अट्ठिकानि दस्सेत्वा पुत्तो ते मतोति वुत्ते न सद्दहित्था” ति इमिस्सा अत्युप्पत्तिया महाधम्मपालजातकं कथेसि । कथापरियोसाने राजा अनागामिफले पतिट्ठहि ।

§ ७७ अनाथपिण्डको जेतवनारामं कारेसि

इति भगवा पितरं तीसु फेलेसु पतिट्ठापेत्वा भिक्खुसंघपरिवुत्तो पुनदेव राजगहं गन्त्वा सीतवने विहासि । तस्मिं समये अनाथपिण्डको गहपति पञ्चहि सकदसतेहि भाणं आदाय राजगहे अत्तनो पियसहायस्स सेट्ठिनो गेहं गन्त्वा तत्थ बुद्धस्स भगवतो उप्पन्नभावं सुत्वा वलवपच्चूससमये देवतानुभायेन विवटेन द्वारेन सत्थारं उपसंकमित्वा धम्मं सुत्वा सोतापत्तिफले पतिट्ठाय दुतियदिवसे बुद्धपमुखस्स संघस्स महादानं दत्त्वा सान्त्तिय आगमनत्थाय सत्थुपटिञ्चं गहेत्वा अन्तरामग्गे पञ्चचत्तालीसयोजनट्ठाने सतसहस्सं सतसहस्सं दापेत्वा योजनिकाय योजनिकाय विहारे कारापेत्वा^२ जेतवनं कोटिसत्थारेण अट्ठारसहिरञ्जकोटीहि किणित्वा नवकम्मं पट्ठपेसि । सो मज्जे दसवलस्स गन्धकुटि कारेसि । तं परिवारेत्वा असीतिमहाथेरानं पाटियक्कसन्निवेशने आवासे एककुड्ढकट्टिकुड्ढकहंसवट्टकदीघसालामण्डपादिवसेन सेससेनासनानि पोक्खरणिगो चंकमनरत्तिट्ठानदिवाट्ठानानि चाति अट्ठारसकोटिपरिच्चागेण रमणीये भूमिभागे मनोरमं विहारं कारापेत्वा दसवलस्स आगमणत्थाय दूतं पेसेसि । सत्था दूतस्स वचनं सुत्वा महाभिक्खुसंघपरिवारो राजगहा निक्खमित्वा अनुपुब्बेन मावत्थिनगरं पापुणि ।

महासेट्ठिपि खो विहारमहं सज्जेत्वा तथागतस्स जेतवनं पविसनदिवसे पुत्तं सव्वालंकारपतिमण्डितं कत्वा अलंकृतपटियत्तेहेव पञ्चहि कुमारसतेहि सद्धि पेसेसि । सो सपरिवारो पञ्चवण्णवत्थसमुज्जलानि पञ्चधजसतानि गहेत्वा [92] दसवलस्स पुरतो अहोसि । तेसं पच्छतो महासुभद्दा चूळसुभद्दाति द्वे सेट्ठिधीतरो पञ्चहि कुमारिसतेहि सद्धि पुण्णघटे गहेत्वा निक्खमिसु । तासं पच्छतो सेट्ठिभरिया सव्वालंकारपतिमण्डिता पञ्चहि मातुगामसतेहि सद्धि पुण्णपातियो गहेत्वा निक्खमि । सव्वेसं पच्छतो सयं महासेट्ठि अहतवत्थनिवत्थो अहतवत्थेहेव पञ्चहि सेट्ठिसतेहि सद्धि भगवन्तं अब्भुगच्छि ।

भगवा इमं उपासकपरिसं पुरतो कत्वा महाभिक्खुसंघपरिवुत्तो अत्तनो सरीरप्पभाय सुवण्णरससेकपिञ्जरानि विय वनन्तरानि कुरूमानो अनन्ताय बुद्धलीळहाय अप्पटिसमाय बुद्धसिरिया जेतवनविहारं पाविसि । अथ नं अनाथपिण्डको पुच्छि । [८८] “कथाहम्भन्ते ! इमस्मिं विहारे पटिपज्जामी” ति ? तेनेहि गहपति ! इमं विहारं आगतानागतस्स भिक्खुसंघस्स देही” ति साधु भन्तेति महासेट्ठि सुवण्णभिङ्गारं आदाय दसवलस्स हत्थे उदकं पातेत्वा “इमं जेतवनविहारं आगतानागतस्स चातुद्दिसस्स बुद्धपमुखस्स संघस्स दम्मी” ति अदासि । सत्था विहारं पटिगहेत्वा धनुमोदनं करोन्तोः—

“सीतं उण्हं पटिहन्ति ततो वाळमिगानि च ।
सिरिसपे च मकसे सिसिरे चापि वुट्ठियो ॥
ततो वातातपे घोरे सञ्जाते पटिहञ्जति ।
लेणत्थं च सुखत्थं च ज्ञामितुं च विपस्सितुं ॥
विहारदानं संघस्स अमं बुद्धेन वण्णितं ।
तस्मां हि पण्डितो पोसो सम्पस्सं अत्थमत्तनो ॥
विहारे कारये रम्मे वासयेत्थं बहुस्सुते ।
तेसं अन्नञ्च पाणं च वत्थसेनासनानि च ॥
ददेय्य उजुभूतेसु विप्पसन्नेन चेतसा । [93]

ते तस्स धम्मं देसेन्ति सब्बदुक्खापनूदनं ।
यं सो धम्मं इधञ्जाय परिनिव्वाति अनासवो ॥” ति ।

विहारानिसंसं कथेसि । अनाथपिण्डको दुतियदिवसतो पट्ठाय विहारमहं आरभि । विसाखाय पासादमहो चतुहि मासेहि निट्ठितो । अनाथपिण्डकस्स पन विहारमहो नवहि मासेहि निट्ठसि । विहारमहेपि अट्ठारसेव कोटियो अगमंसु इति इमस्मिं येव विहारे चतुपण्णासकोटिसंखं धनं परिच्चजि ।

अतीते पन विपस्सिस्स भगवतो काले पुनव्वसुमित्तो नाम सेट्ठी सुवण्णिट्ठिकासन्थारेन किणित्वा तस्मिं येव ठाने योजनप्पमाणं संघारामं कारेसि । सिरिवस्स भगवतो काले सिरिवड्ढो नाम सेट्ठी सुवण्णजालसन्थारेन किणित्वा तस्मिं येव ठाने तिगावुत्तप्पमाणं संघारामं कारेसि । वेस्सभूस्स भगवतो काले सोत्थियो नाम सेट्ठि सुवण्णहत्थिपदसन्थारेन किणित्वा तस्मिं येव ठाने अड्ढयोजनप्पमाणं संघारामं कारेसि । कवुसन्धस्स भगवतो काले अच्चुतो नाम सेट्ठी सुवण्णिट्ठिकासन्थारेनेव किणित्वा तस्मिं येव ठाने गावुत्तप्पमाणं संघारामं कारेसि । कोणागमणस्स भगवतो काले उग्गो नाम सेट्ठी सुवण्णकच्छपसन्थारेन किणित्वा तस्मिं येव ठाने अड्ढगावुत्तप्पमाणं संघारामं कारेसि । कस्सपस्स भगवतो काले सुमंगलो नाम सेट्ठी सुवण्णिट्ठिकसन्थारेन किणित्वा तस्मिं येव ठाने सोळसकरीसप्पमाणं [८९] संघारामं कारेसि । अम्हाकं पन भगवतो काले अनाथपिण्डको सेट्ठी कहापणकोटिसन्थारेन किणित्वा तस्मिं येव ठाने अट्ठकरिसप्पमाणं संघारामं कारेसि । इदं किर ठानं सब्बदुद्धानं अविजहित्ठानमेव । इति महावोधिमण्डे सब्बञ्जुत्तप्पत्तितो याव महापरिनिव्वानमञ्चा यस्मिं यस्मिं ठाने भगवा विहासि इदं सन्तिकेनिदानं नाम । तस्स वसेन सब्बजातकानि वण्णयिस्साम ।

जातकदुकथाय

निदानकथानिट्ठिता [१४]

—

जातकट्टकथा

१. एकनिपातो

१. अपण्णकवग्गवण्णना

१. अपण्णकजातकं

पच्चुपन्नवत्थु

इमं ताव अपण्णकधम्मदसनं भगवा सावत्थिं उपनिस्साय जेतवनमहाविहारे विहरन्तो कथेसि ।
कम्पन आरब्ध अयं कथा समुट्ठिताति ? सेट्ठिस्स सहायके पच्चसते तित्थियसावकेति ।

एकस्मि हि दिवसे अनाथपिण्डको सेट्ठी अत्तनो सहायके पच्चसते अञ्जतित्थियसावके आदाय
वहुं मालागन्धविलेपनञ्चेव तेलमधूपानितवत्यच्छादनानि च गाहापेत्वा जेतवनं गत्वा भगवन्तं वन्दित्वा
मालादीहि पूजत्वा भेसज्जानि च वत्थानि च भिक्खुसंघस्स विस्सज्जेत्वा छ निसज्जादोसे वज्जेत्वा एकमन्तं
निसीदि । तेपि अञ्जतित्थियसावका तथागतं वन्दित्वा सत्थु पुण्णचन्दसस्सिरिकं मुखं लक्खणानुव्यञ्जनपत्ति-
मण्डितं व्यामप्पभापरिक्खित्तं ब्रह्मकायं आवेळावेळा यमकयमका हुत्वा निच्छरन्तियो घनयुद्धरस्मियो च
ओलोकयमाना अनाथपिण्डकस्स समीपे येव निसीदिमु ।

अथ नेसं सत्था मनोसिलातले सीहनाद नदन्तो तरुणसीहो विय गज्जन्तो, पावुस्सकमेधो विय च,
आकासगंगं ओता [95] रेन्तो विय च, रतनदामं गन्थेन्तो विय च अट्ठंगसमन्नागतेन सवनीयेन ब्रह्मस्सरेन नाना
नयविचित्तं मधुरधम्मकथं कथेसि । ते सत्थुधम्मदेसनं सुत्वा पसन्नचित्ता वुट्ठाय दसवलं वन्दित्वा अञ्जतित्थिय-
सरणं भिन्दित्वा वुट्ठं सरणं अगमंसु । ते ततो पट्ठाय निच्चकालं अनाथपिण्डकेन सद्धिं गन्धमालादिहत्था विहारं
गत्वा धम्मं सुणन्ति दानं देन्ति सीलं रक्खन्ति उपोसथकम्मं करोन्ति ।

अथ भगवा सावत्थितो पुनदेव राजगहं अगमासि । ते तथागतस्स गतकाले तं सरणं भिन्दित्वा पुन
अञ्जतित्थियसरणं गत्वा अत्तनो मूलट्ठाने येव पत्तिट्ठिता ।

भगवापि सत्तट्ठमासे वीतिनामेत्वा पुन जेतवनं अगमासि । अनाथपिण्डको पुनपि[९०]ते आदाय
सत्थु सन्तिकं गत्वा सत्थारं गन्धादीहि पूजेत्वा वन्दित्वा एकमन्तं निसीदि । तेपि भगवन्तं वन्दित्वा एकमन्तं
निसीदिमु । अथ नेसं अनाथपिण्डको तथागते चारिकं पक्कन्ते गहितसरणं भिन्दित्वा पुन अञ्जतित्थियसरणमेव
गहेत्वा मूले पत्तिट्ठितभावं भगवतो आरोचेसि ।

भगवा अपरिमितकप्पकोटियो निरन्तरं पवत्तितवचीसुचरितानुभावेन दिव्वगन्धगन्धितं नानागन्ध-
पूरितं रतनकरण्डकं विवरन्तो विय मुखपट्टमं विवरित्वा मधुरस्सरं निच्छारेन्तो “सच्चं किर तुम्हे उपासका !
तोणि सरणानि भिन्दित्वा अञ्जतित्थियसरणं गता” ति पुच्छि । अथ तेहि पटिच्छादेतुं आसक्कोन्तेहि “सच्चं
भगवा” ति वुत्ते सत्था “उपासका ! हेट्ठा अबीच्चि उपरि भवग्गं परिच्छेदं कत्वा तिरियं अपरिमाणसु लोकधातुसु
सीलादिगुणेन वुद्धेन सदिसो नाम नत्थि कुतो अविकतरो । “यावता भिक्खवे ! सत्ता अपदा वा—पे—तथागतो
नेमं अगमक्खायत्ति यं किञ्चि वित्तं इध वा हरं वा—पे—अगतो वे पसन्नान” न्ति आदीहि सुत्तेहि पकासिते

१ इतिदुत्तक, सुत्तनिपात ।

रतनत्तयगुणे पकासेत्वा एत्तं उत्तमगुणेहि समन्नागतं रतनत्तयं सरणं गता उपासका वा उपासिका वा निरयादिसु निव्वत्तनका नाम नत्थि । अपायनिव्वत्तितो मुञ्चित्वा पन देवलोके उप्पज्जित्वा महासम्पत्तिं अनुभोन्ति । तस्मा तुम्हेहि एवरूपं सरणं भिन्दित्वा अञ्जातित्थियसरणं गच्छन्तेहि अयुत्तं कत्” न्ति आह ।

एत्थ च तीणि रतनानि मोक्खवसेन उत्तमवसेन च सरणं गतानं अपायेमु निव्वत्तिया अभावदीपनत्थं इमानि सुत्तानि दस्सेतव्वानि: [96]—

“ये केचि वुद्धं सरणं गतासे न ते गमिस्सन्ति अपायं ।
 पहाय मानुसं देहं देवकायं परिपूरेस्सन्ति ॥
 ये केचि धम्मं सरणं गतासे न ते गमिस्सन्ति अपायं ।
 पहाय मानुसं देहं देवकार्यं परिपूरेस्सन्ति ॥
 ये केचि संघं सरणं गतासे न ते गमिस्सन्ति अपायं ।
 पहाय मानुसं देहं देवकायं परिपूरेस्सन्ति ॥
 वहुं वे सरणं यन्ति पव्वतानि वनानि च ।
 आरामरुक्खचेत्यानि मनुस्सहिं भयतज्जिता ॥
 नेतं खो सरणं खेमं नेतं सरणमुत्तमं ।
 नेतं सरणमागम्म सव्वदुक्खा पमुच्चति ॥
 यो च वुद्धं च धम्मं च संघं च सरणं गतो ।
 चत्तारि अरियसच्चानि सम्मप्यञ्जाय पस्सति ॥ [९१]
 दुक्खं दुक्खसमुप्पादं दुक्खस्स च अतिककमं ।
 अरियञ्चट्ठंगिकं मग्गं दुक्खूपसमगामिनं ॥
 एतं खो सरणं खेमं एतं सरणमुत्तमं ।
 एतं सरणमागम्म सव्वदुक्खा पमुच्चती ॥” ति ।^२

न केवलं च नेसं सत्था एत्तकं येच धम्मं देसेसि । अपि च खो “उपासका ! वुद्धानुस्सति कम्मट्ठानं नाम धम्मानुस्सति—ये—संधानुस्सति कम्मट्ठानं नाम सोत्तापत्तिमग्गं देति सोत्तापत्तिफलं देति सकदागामिमग्गं देति सकदागामिफलं देति अनागामिमग्गं देति अनागामिफलं देति अरहत्तमग्गं देति अरहत्तफलं देती” ति एवमादीहिपि नयेहि धम्मं देसेत्वा “एवरूपं नाम सरणं भिन्दन्तेहि अयुत्तं तुम्हेहि कत्” न्ति आह ।

एतं च वुद्धानुस्सतिकम्मट्ठानादीनं सोत्तापत्तिमग्गादिप्पदानं “एकधम्मो भिक्खवे ! भावितो बहुलीकतो एकन्तनिव्विदाय विरागाय निरोधाय उपसमाय अभिञ्जाय, सम्बोधाय, निव्वानाय संबत्तति । कतमो एकधम्मो ? वुद्धानुस्सती” ति^३ एवमादिहि सुत्तेहि दीपेतव्वं ।

एवं भगवां नानप्पकारेहि उपासके ओवदित्वा “उपासका ! पुव्वेपि मनुस्सा असरणं सरणन्ति तक्कगाहेन विरुद्धगाहेन गहेत्वा अमनुस्सपरिग्गहिते कन्तारे यक्खभक्खा हुत्वा महाविनासं पत्ता, अपण्णकगाहं पन एकंसगाहं अविरुद्धगाहं गहितमनुस्सा तस्मिं येव कन्तारे सोत्थिभावं पत्ता” ति वत्वा तुण्ही अहोसि ।

अथ खो अनाथपिण्डको गहपति उट्ठायसना भगवन्तं वन्दित्वा अभित्थवित्वा सिरसि अञ्जलिम्प-
 तिट्ठापेत्वा एवमाह—“भन्ते ! इदानि ताव इमेसं उपासकानं उत्तमसरणं भिन्दित्वा तक्कगाहं विरुद्धगाहं सरणगहणं अम्हाकं पाकटं पुव्वे पन अमनुस्सपरिग्गहीते कन्तारे तक्किकानं विनासो अपण्णकगाहं गहितमनुस्सानं च सोत्थि-
 भावो अम्हाकं पटिच्छन्नो [97] तुम्हाकमेव पाकटो । साधु वत नो भगवा आकासे पुण्णचन्दं उट्ठापेन्तो विय इमं कारणं पाकटं करोतु” ति ।

अथ भगवा मया खो गृहपति ! अपरिमितकालं दसपारमियो पूरेत्वा लोकस्स कंखच्छेदनत्यमेव सञ्चञ्जुतजाणं पटिविद्धं सीहवसाय सुवण्णपारिं पूरेन्तो विय सक्कच्चं सोतमांदहित्वा सुणोहीति सेट्ठिणो सनु-
प्यादं जनेत्वा हिमगन्धं पदाञ्जेत्वा पुण्णचन्दं नीहरन्तो विय भवन्तरेन पटिच्छन्नं कारणं पाकटं अकासिः—[९२]

अतीतवत्यु

अतीते कासिरट्ठे वाराणसिनगरे ब्रह्मदत्तो नाम राजा अहोसि । तदा बोधिसत्तो सत्यवाहकुले पटिसन्धि गहेत्वा अनुपुब्बेन वयप्पत्तो पञ्चहि सकटसतेहि वाणिज्जं करोन्तो विचरति । सो कदाचि पुब्बन्ततो अपरन्तं गच्छति कदाचि अपरन्ततो पुब्बन्तं । वाराणसियं येव हि अञ्जोपि सत्यवाहपुत्तो अत्यि वालो अव्यत्तो अनुपायकुसलो । तदा बोधिसत्तो वाराणसितो महग्घं भण्डं गहेत्वा पञ्चसकटसतानि पूरेत्वा गमनसज्जानि कत्वा ठपेसि । सोपि वालसत्यवाहपुत्तो तथेव पञ्चसकटसतानि पूरेत्वा गमनसज्जानि कत्वा ठपेसि ।

बोधिसत्तो चिन्तेसि, सचे अयं वालसत्यवाहपुत्तो मया सद्धि येवग मिस्सति सकटसहस्से एकतो मग्गे गच्छन्तो मग्गोपि नप्पहोस्सति मनुस्सानं दारुदकादीनिपि वलिवद्दानं तिणानिपि दुल्लभानि भवि-
स्सन्ति । एतेन वा मया वा पुरतो गन्तुं वट्टतीति ।

सो तं पक्कोसपेत्वा एतमत्थं आरोचेत्वा द्वीहिपि अम्हेहि एकतो गन्तुं न सक्का । किं त्वं पुरतो गमिस्ससि उदाहु पच्छतोति आह ।

सो चिन्तेसि-मयि पुरतो गच्छन्ते बहू आनिसंसा । मग्गेन अभिन्नेनेव गमिस्सामि । गोणा अनामट्ठ-
तिणं खादिस्सन्ति । मनुस्सानं अनामट्ठसूपेय्यपण्णं भविस्सति । पसन्नं उदकं भविस्सति । यथारुचि अग्घं ठपेत्वा भण्डं विक्किणिस्सामीति । सो अहं सम्म ! पुरतो गमि [९४] स्सामीति आह ।

बोधिसत्तोपि पच्छतो गमने बहू आनिसंसे अद्दस । एवं हिस्स अहोसि-एते पुरतो गच्छन्ता मग्गे विसमट्ठानं समं करिस्सन्ति । अहं तेहि गतमग्गेन गमिस्सामि । पुरतो गतेहि वलिवद्देहि परिणतप्पट्ठतिणे खादिते मम गोणा पुन उट्ठितानि मधुरतिणानि खादिस्सन्ति । गहितपण्णट्ठानतो उट्ठितं मनुस्सानं सूपेय्यपण्णं मधुरं भविस्सति । अनुदके ठाने आवाटं खणित्वा एते उदकं उप्पादेस्सन्ति । परेहि कतेसु हि आवाटेसु मयं उदकं पिबिस्साम भण्डअग्घट्ठपनं नाम मनुस्सानं जीवितावोरोपनसदिसं अहं पच्छतो गन्त्वा एतेहि ठपितग्घेन भण्डं विक्किणिस्सामीति । सो एत्तके आनिसंसे दिस्वा-सम्म ! त्वं पुरतो गच्छति आह ।

साधु सम्माति वालसत्यवाहो सकटानि योजेत्वा निक्खन्तो अनुपुब्बेन मनुस्सवासं अतिक्कमित्वा कन्तारमुखं पापुणि ।

कन्तारं नाम चोरकन्तारं, वाळकन्तारं, निरुदककन्तारं, अमनुस्सकन्तारं, अप्पभक्खकन्तारन्ति पञ्चविधं । तत्थ चोरेहि अधिट्ठितमग्गो चोरकन्तारं नाम । सीहादीहि अधिट्ठितमग्गो वाळकन्तारं नाम । यत्थ नहायितुं वा पातुं वा [९३] उदकं नत्थि इदं निरुदककन्तारं नाम । अमनुस्साधिट्ठितं अमनुस्सकन्तारं नाम । मूलखादनीयादिविरहितं अप्पभक्खकन्तारं नाम । इमस्मिं पञ्चविधे कन्तारे तं कन्तारं निरुदककन्तारं चेव अमनुस्सकन्तारं च । तस्मा सो वालसत्यवाहपुत्तो सकटेसु महन्तमहन्ता चाटियो ठपेत्वा उदसकस्स पूरापेत्वा सट्ठियोजनिकं कन्तारं पटिपज्जि ।

अथस्स कन्तारमज्झं गतकाले कन्तारे अधिवत्ययक्खो इमेहि मनुस्सेहि गहितं उदकं छड्ढपेत्वा दुब्बले कत्वा सब्बेव ते खादिस्सामीति सच्चसेततरुणवलिवद् [९५] युत्तं मनोरमं यानकं मापेत्वा धनुकलाप-
फलकावुधहत्थेहि दसहि वा द्वादसहि अमनुस्सेहि परिवृतो उप्पलकुमुदानि पिलन्धित्वा अल्लसीसो अल्लवत्थो इस्सरपुरिसो विय तस्मिं यानके निसीदित्वा कद्दममक्खितेहि चक्केहि पटिपथं अगमासि । परिवारमनुस्सापिस्स पुरतो च पच्छतो च गच्छन्ता अल्लकेसा अल्लवत्था उप्पलकुमुदमाला पिलन्धित्वा पट्टमपुण्डरीककलापे गहेत्वा भिसमळालानि खादन्ता उदकविन्दूहि चेव कललेन च पग्घरन्तेन अगमंसु ।

सत्यवाहा च नाम यदा धुरवातो^१ वायति तदा यानके निसीदित्वा उपट्ठाकजनपरिवृता रजं परिहरन्ता पुरतो गच्छन्ति । यदा पच्छतो वायति तदा तेनेव नयेन पच्छतो गच्छन्ति । तदा पन धुरवातो अहोसि । तस्मा सो वालसत्यवाहपुत्तो पुरतो अगमासि ।

यक्खो तं आगच्छन्तं दिस्वा अत्तनो यानकं मग्गा ओक्कमापेत्वा कहं गच्छथाति तेन सद्धि पटिसन्थारं अकासि । सत्यवाहोपि अत्तनो यानकं मग्गा ओक्कमापेत्वा सकटानं गमनोकासं दत्वा एकमन्तं ठितो तं यक्खं अवोच-भो ! अम्हे ताव वाराणसितो आगच्छाम । तुम्हे पन उप्पलकुमुदानि पिलन्धित्वा पदुमपुण्डरीकहत्था भिसमुळालानि खादन्ता कद्दममक्खिता उदकविन्दूहि पग्घरन्तेहि आगच्छथ । किन्नुखो तुम्हेहि आगतमग्गे देवो वस्सति उप्पलादिसञ्छन्नानि सरानि अत्थीति पुच्छि ।

यक्खो तस्स कथं सुत्वा-सम्म ! किन्नामेतं कयेसि ? एसा नीलवनराजि पञ्जायति, ततो पट्ठाय सकलं अरञ्जं एकोदकं निवद्धं वस्सति, कन्दरा पूरा, तस्मिं तस्मिं ठाने पदुमादिसञ्छन्नानि सरानीति वत्वा पटिपाटिया [100] गच्छन्तेसु सकटेसु इमानि सकटानि आदाय कहं गच्छथाति पुच्छि ।

असुकं जनपदं नामाति ।

इमस्मिं च इमस्मिं च सकटे किं नाम भण्डन्ति ?

अमुकं च असुकं चाति

पच्छतो आगच्छन्तं सकटं अतिवियं गरुक्ं हुत्वा आगच्छति एतस्मिं किं भण्डन्ति ?

उदकं एत्थाति ।

परतो ताव उदकं आनेन्तेहि वो मनापं कतं । इतो पट्ठाय पन उदकेन किच्चं नत्थि पुरतो वहुं उदकं । चाटियो [९४] भिन्दित्वा उदकं छड्ढेत्वा सल्लहुकेन सकटेन गच्छथाति आह । एवं च पन वत्वा तुम्हे गच्छथ अम्हाकं पपञ्चो होतीति थोकं गत्वा तेसं अदस्सनं पत्वा अत्तनो यक्खनगरमेव अगमासि ।

सोपि खो वालसत्यवाहो अत्तनो वालताय यक्खस्स वचनं गहेत्वा चाटियो भिन्दापेत्वा पसतमत्तम्पि उदकं अनवसेसेत्वा सव्वं छड्ढेत्वा सकटानि पाजापेसि । पुरतो अप्पमत्तम्पि उदकं नाहोसि । मनुस्सा पानीयं अलभन्ता किलमिसु । ते याव सुरियत्थगमना गत्वा सकटानि मोचेत्वा परिवत्तनके ठपेत्वा गोणे चक्केसु बन्धिसु । नेव गोशानं उदकं अहोसि न मनुस्सानं यागुभत्तं वा । दुव्वलमनुस्सा तत्थ तत्थ अयोनिसो मनसिकत्वा निपज्जित्वा सर्पिसु^२ । रत्तिभागसमनन्तरे यक्खा यक्खनगरतो आगन्त्वा सव्वेपि गोणे च मनुस्से च जीवितक्खयं पापेत्वा तेसं मंसं खादित्वा अट्ठीनि अवसेसेत्वा अगमंसु ।

एवं, एकं बालसत्यवाहपुत्तं निस्साय सव्वे ते विनासं पापुणिसु । हत्थट्ठिकादीनि दिसाविदिसासु विप्पकिण्णानि अहेसुं । पञ्चसकटसतानि यथापूरितानेव अट्ठंसु ।

बोधिसत्तोपि खो बालसत्यवाहपुत्तस्स निक्खन्तदिवसतो पट्ठाय मासद्धमासं वीतिनामेत्वा पञ्चहि सकटसतेहि सद्धि नगरा निक्खम्म अनुपुव्वेन कन्तारमुखं पापुणि । सो तत्थ उदकचाटियो पूरेत्वा वहुं उदकं आदाय खन्धावारे भेरिञ्चरापेत्वा मनुस्से सन्नि [101] पातेत्वा एवमाह-अम्मो मं अनापुच्छित्वा पसतमत्तम्पि उदकं मा आसिञ्चित्थ । कन्तारे विसरुक्खा नाम होन्ति । पत्तं वा पुष्कं वा फलं वा तुम्हेहि पुरे च अखादितपुव्वं मं अनापुच्छित्वा मा खादित्थाति ।

एवं मनुस्सानं ओवादं दत्वा पञ्चहि सकटसतेहि कन्तारं पटिपज्जि ।

तस्मिं कन्तारमज्जे सम्पत्ते सो यक्खौ पुरिमनयेनेव बोधिसत्तस्स पटिपये अत्तानं दस्सेसि ।

वोधिसत्तो तं दिस्वाव अञ्जासि इमस्मिं कन्तारे उदकं नत्थि, निरुदककन्तारो नामेसो । अयञ्च निब्भयो रत्तनेत्तो, छायापिस्स न पञ्जायति । निस्संसयं इमिना पुरतो गतो बालसत्यवाहपुत्तो सव्वं उदकं छड्ढापेत्वा किलमेत्वा सपरिसो खादितो भविस्सति, मय्हं पन पण्डितभावं उपायकोसल्लं न जानाति मञ्जेति । ततो नं आह गच्छथ तुम्हे मयं वाणिजा नाम अञ्जं उदकं अदिस्वा गहितउदकं न छड्ढेम । दिट्ठट्ठाने पन छड्ढेत्वा सकटानि सल्लहुकानि कत्वा गमिस्सामाति ।

यक्खो थोकं गत्वा अदस्सनं उपगम्म अत्तनो यक्खनगरमेव गतो । यक्खे पन गते सव्वे मनुस्सा वोधि-
सत्तं उपगन्त्वा आहंसु-अय्य ! एते मनुस्सा एसा नीलवनराजि पञ्जायति, ततो पट्ठाय [१५] देवो निवट्ठं
वस्सतीति वत्वा उप्पलकुमुदमालामालिनो पट्टुमपुण्डरीककलापे आदाय भिसमुलानि खादन्ता अल्लवत्था
अल्लसीसा उदकविन्दूहि पग्घरन्तेहि आगता । उदकं छड्ढेत्वा लहुकेहि सकटेहि खिप्पं गच्छामाति ।

वोधिसत्तो तेसं वचनं सुत्वा सकटानि ठपापेत्वा सव्वमनुस्से सन्निपातापेत्वा तुम्हेहि इमस्मि
कान्तारे सरो वा पोक्खरणी वा अत्थीति कस्सचि मुत्तपुच्चन्ति पुच्चि ।

न अय्या ! सुत्तपुच्चं । निरुदककन्तारो नाम एसोति ।

इदानि एकच्चे मनुस्सा एताय नीलवनराजिया परतो देवो वस्सतीति वदन्ति । वुट्ठिवातो नाम
कित्तक [102] ट्ठानं वायतीति ।

योजनमत्तं^१ अय्याति ।

कच्चि पन वो एकस्सपि सरीरं वुट्ठिवातो पहरतीति ?

नत्थि अय्याति ।

मेघसीसं नाम कित्तके ठाने पञ्जायतीति ?

योजनमत्ते अय्याति ।

अत्थि पन वो केनचि एकम्पि मेघसीसं दिट्ठन्ति ?

नत्थि अय्याति ।

विज्जुल्लता नाम कित्तके ठाने पञ्जायतीति ?

चतुपञ्चयोजने अय्याति ।

अत्थि पन वो केनचि विज्जुल्लतोभासो दिट्ठोति ?

नत्थि अय्याति ।

मेघसद्दो नाम कित्तके ठाने मूयतीति ?

एकद्वियोजनमत्ते अय्याति ।

अत्थि पन वो केनचि मेघसद्दो सुत्तोति ?

नत्थि अय्याति ।

किं तुम्हे एते जानाथाति ।

न जानाम अय्याति ।

न एते मनुस्सा । यक्खा एते । अम्हे उदकं छड्ढापेत्वा दुव्वले कत्वा खादिस्सामाति आगता
भविस्सन्ति । पुरतो गतो बालसत्यवाहपुत्तो न उपायकुसलो । अद्दा सो एतेहि उदकं छड्ढापेत्वा किलमेत्वा
खादितो भविस्सति, पञ्चसकटसतानि यथापूरितानेव ठितानि भविस्सन्ति । अज्ज मयं तानि पस्सिस्साम ।
पसनमत्तम्पि उदकं अछड्ढेत्वा सीघसीघं सकटानि पाजेयाति ।

सो गच्छन्तो यथापूरितानव पञ्चसकटसतानि गोणमनुस्सानञ्च हत्यट्ठिकादीनि दिसाविदिसासु धिप्पकिण्णानि दिस्वा सकटानि भोजापेत्वा सकटपरिवत्तकेन खन्धावारं वन्धापेत्वा कालस्सेव मनुस्से च गोणे च सायमासभत्तं भोजापेत्वा मनुस्सानं मज्जे गोणे निपज्जापेत्वा सयं वलनायके गहेत्वा खग्गहत्थो तियामरत्ति आर-
क्खं गहेत्वा ठितकोव अरुणं उट्ठापेसि । पुनदिवसे पातोव सव्वकिच्चानि निट्ठापेत्वा गोणे भोजेत्वा दुव्वलसकटानि छड्ढेत्वा थिरानि गाहापेत्वा अप्पग्घं भण्डं छड्ढापेत्वा महग्घं आरोपेत्वा यथाविप्पेतं ठानं गन्त्वा द्विगुणतिगुणेन मूलेन भण्डं विक्किणित्वा सव्वं परिसं आदाय पुन अत्तनो नगरमेव अगमासि । [103]

सत्या इमं धम्मकथं कथेत्वा एवं गहपति पुत्रे तक्कगाहगाहिनो महाविनासं पत्ता अपण्णकगाह-
गाहिनो पन अमनुस्सानं हत्य[९६]तो मुञ्चिक्त्वा सोत्थिना इच्छित्ठानं गन्त्वा पुन सकटानमेव पच्चाग-
मिसूति द्वेपि क्त्यूनि घटेत्वा इमिस्सा अपण्णकधम्मदेसनाय अभिसम्बुद्धो हुत्वा इमं गायमाह—

“अपण्णकं ठानमेके द्रुतियं आहु तक्किका ।

एतदञ्जाय भेधावी तं गहे यदपण्णकन्ति ॥”

तत्थ— अपण्णकन्ति एकंसिकं अविहद्धं निग्यानिकं । ठानन्ति कारणं । कारणं हि यस्मा तदायत्त-
वृत्तियाय फलं तिट्ठति नाम तस्मा तं ठानन्ति वुच्चति । “ठानञ्च ठानतो अट्ठानञ्च अट्ठानतो”ति^१ आदिसु
चस्स पयोगो वेदित्त्वो । इति अपण्णकं ठानन्ति पदद्वयेनापि यं एकन्तहितसुखावहत्ता पण्डितोहि पटिपन्नं एकं-
सिककारणं सोभणकारणं अपण्णकन्नाम अविहद्धकारणं निग्यानिककारणं तं इदन्ति दीपेति । अयमेत्थ संखेपो ।
पभेदतो पन तीणि सरणागमनानि पञ्च सीलानि अट्ठ सीलानि दस सीलानि पातिमोक्खसंवरो इन्द्रियसंवरो
आजीवपारिसुद्धिसीलसंवरो पच्चयपटिसेवनं सव्वम्पि चतुपारिसुद्धिसीलं इन्द्रियेषु गुत्तद्वारता भोजने मत्त-
ञ्चुता जागरियानुयोगो ज्ञानं विपस्सना अभिञ्जा समापत्ति अरियमग्गो अरियफलं सव्वम्पेतं अपण्णकं ठानं
अपण्णकपटिपदा निग्यानिकपटिपदाति अत्थो । यस्मा च पन निग्यानिकपटिपदाय एतं नामं तस्मा येव भग्वा अप-
ण्णकपटिपदं देसेत्तो इमं सुत्तमाह—“तीहि भिक्खवे ! धम्मेहि समन्नागतो भिक्खु अपण्णकपटिपदं पटिपत्तो
होति विरियो चस्स आरद्धो होति आसवानं खयाय । कतमेहि तीहि ? इध भिक्खवे ! भिक्खु इन्द्रियेषु गुत्तद्वारो
होति भोजने मत्तञ्चु होति जागरियं अनुयुत्तो होति । कथं च भिक्खवे ! भिक्खु इन्द्रियेषु गुत्तद्वारो होति ? इध
भिक्खवे ! भिक्खु चक्खुना रूपं दिस्वा न निमित्तगाही होति—पे—एवं खो भिक्खवे ! भिक्खु इन्द्रियेषु गुत्त-
द्वारो होति । कथं च भिक्खवे ! भिक्खु भोजने मत्तञ्चुहोति ? इध भिक्खवे ! भिक्खु पटिसंखायोनिस्सो आहारं
आहारेति नेव दवाय न मदाय न मण्डनाय न विभूसनाय यावदेव इमस्स कायस्स ठितिया यापनाय विहिसुपरतिया
व्रह्मचरियानुग्गहाय इति पुराणञ्च वेदनं पटिसंखामि नवञ्च वेदनं न उप्पादेस्सामि यात्रा च मे भविस्सति
अनवज्जता च फामुविहारो चाति । एवं खो भिक्खवे ! भिक्खु भोजने मत्तञ्चुहोति । कथं च भिक्खवे ! भिक्खु
जागरियं अनुयुत्तो होति ? इध भिक्खवे ! भिक्खु दिवसं चंक्रमेन निसज्जाय आवरणीयेहि धम्मेहि चित्तं परिसोधेति
रत्तिया पठमं यामं चंक्रमेन निसज्जाय आवरणीयेहि धम्मेहि चित्तं परिसोधेति रत्तिया मज्झिमं यामं दक्खिणेन
पस्सेन सीहसेत्थं कप्पेति पादेन पादं अच्चाधाय सतो सम्पजानो उट्ठानसञ्जं मनसिकरित्वा रत्तिया पच्छिमं
यामं पच्चुट्ठाय चंक्रमेन निसज्जाय आवरणीयेहि धम्मेहि चित्तं परिसोधेति । एवं खो भिक्खवे ! भिक्खु जागरियं
अनुयुत्तो होती” ति । इमस्मि चापि सुत्ते तथोव धम्मा वुत्ता । अयं पन अपण्णकपटिपदा याव अरहत्तफला लब्ध
[104]तेव । तत्थ अरहत्तफलम्पि फलसमापत्तिविहारस्स चैव अनुपादापरिनिव्वानस्स च पटिपदायेव नाम होति ।
एकेति एकच्चे पण्डितमनुस्सा । तत्थ किञ्चापि असुको नामाति नियमो नत्थि, इदं पन सपरिसं बोधिसत्तं येव[९७]
सन्धाय वुत्तन्ति वेदित्त्वं । द्रुतियं आहु तक्किकाति द्रुतियन्ति पठमं वुत्ततो^२ अपण्णकट्ठानतो निग्यानिककार-
णतो द्रुतियं तक्कगाहकारणं अनिग्यानिककारणं । आहु तक्किकाति एत्थ पन सद्धि पुरिमपदेन अयं योजना,
अपण्णकट्ठानं एकन्तिककारणं अविहद्धकारणं निग्यानिककारणं एके बोधिसत्तप्पमुखा पण्डितमनुस्सा गर्णिहसु ।

ये पन ते वालसत्यवाहपुत्तप्पमुखा तक्किका आहु ते दुतियं सापरावं अनेकंसिकट्ठानं विरुद्धकारणं अनिय्या-
निककारणं अग्गहेसुं । तेसु ये अपण्णकट्ठानं अग्गहेसुं ते सुक्कपटिपदं पटिपन्ना ये दुतियं पुरतो भवितव्वं उदके-
नाति तक्कगाहसंखातं अनिय्यानिककारणं अग्गहेसुं ते कण्हपटिपदं पटिपन्ना । तत्थ सुक्कपटिपदा अपरिहानि-
पटिपदा कण्हपटिपदा परिहानिपटिपदा तस्मा ये सुक्कपटिपदं पटिपन्ना ते अपरिहीना सोत्थिभावं पत्ता, ये
पन कण्हपटिपदं पटिपन्ना ते परिहीना अनयव्यसनं आपन्नाति इममत्थं भगवा अनाथपिण्डकस्स गहपतिनो वत्वा
उत्तरि इदमाह—“एतदञ्जाय मेधावी तं गण्हे यदपण्णक” न्ति ! तत्थ एतदञ्जाय मेधावीति मेधाति लद्धनामाय
विमुद्दाय उत्तमाय पञ्जाय समन्नागतो कुलपुत्तो एतं अपण्णके चेव सपण्णके चाति द्वीसु अपण्णकगाहतक्कगाह-
संखातेसु ठानेसु गुणदोसं बुद्धिहानि अत्यानत्थं ठानाठानञ्च जत्वाति अत्थो । तं गण्हे यदपण्णकन्ति यं अपण्णकं
एकंसिकमुक्कपटिपदाअपरिहानियपटिपदासंखातं निय्यानिककारणं तदेव गण्हेय्य । कस्मा ? एकंसिकादिभाव-
तो येव । इतरं पन न गण्हेय्य । कस्मा ? अनेकंसिकादिभावतो येव । अयं हि अपण्णकपटिपदा नाम सव्वेसं बुद्ध-
पच्चेकबुद्धबुद्धपुत्तानं पटिपदा । सव्वबुद्धा हि अपण्णकपटिपदायमेव ठत्वा दळ्हेन विरियेन पारमियो पूरेत्वा
वोधितले बुद्धा नाम होन्ति । पच्चेकबुद्धा पच्चेकवोधि उप्पादेन्ति । बुद्धपुत्तापि सावकपारमिजाणं पटिविज्जन्ति ।
इति भगवा तेसं उपासकानं तिस्सो कुसलसम्पत्तियो छ कामावचरसग्गे ब्रह्मलोकसम्पत्तियो च दत्वापि परियो-
साने अरहत्तफलदायिका अपण्णकपटिपदा नाम चतुसु अपायेसु पञ्चसु च नीचकुलेसु निव्वत्तिदायिका सपण्ण-
कपटिपदा नामाति । इमं अपण्णकधम्मदेसनं दस्सेत्वा उपरि चत्तारि सच्चानि सोळसहि आकारेहि पकासेसि ।
चतुसच्चपरियोसाने सव्वेपि ते पञ्चसता उपासका सोतापत्तिफले पतिट्ठहिंसु ।

सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा दस्सेत्वा द्वे वत्थूनि कथेत्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेत्वा
दस्सेसि । तस्मिं समये वालसत्यवाहपुत्तो देवदत्तो अहोसि, तस्स[१८]परिसा देवदत्तपरिसा व, पण्डितसत्यवाह-
पुत्तपरिसा बुद्धपरिसा, पण्डितसत्यवाहपुत्तो पन अहमेव अहोसिन्ति देसनं निट्ठपेसि ।

२. वण्णुपथजातकं

अकिलानुनोति इमं धम्मदेसनं भगवा सावत्थियं विहरन्तो कथेसि । कं पन आरव्भाति ? एकं ओस्स-
ट्ठविरियं भिक्खुं ।

पच्चुपन्नवत्थु

तथागते किर सावत्थियं विहरन्ते एको सावत्थिवासी कुलपुत्तो जेतवनं गन्त्वा सत्थु सन्तिके
धम्मदेसनं सुत्वा पसन्नचित्तो कामेसु आदीनवं नेक्खम्मं च आनिसंसं दिस्वा पव्वजित्वा उपसम्पदाय
पच्चवस्सिको हुत्वा द्वे मातिका उगण्हित्वा विपस्सनाचारं सिक्खित्वा सत्थु संतिके अत्तनो चित्तश्चियं कम्म-
ट्ठानं गहेत्वा एकं अरञ्जं पविसित्वा वस्सं उपगन्त्वा तेमासं वायमन्तो ओभासमत्तं वा निमित्तमत्तं वा उप्पादेतुं
नांसक्खि ।

अयस्स एतदहोसि—सत्थारा चत्तारो पुग्गला कथिता । तेसु मया पदपरमेन भवितव्वं । नत्थि
पञ्चे मय्हं इमस्मि अत्तभावे मग्गो वा फलं वा । अहं किं करिस्सामि अरञ्जवासेन ? सत्थुसन्तिकं गन्त्वा अतिविय
रूपसोभग्गप्पत्तं बुद्धसरीरं ओलोकेन्तो मधुरधम्मदेसनं सुणन्तो विहरिस्सामीति पुन जेतवनमेव पच्चागमासि ।

अय नं सन्दिट्ठा सम्भत्ता भिक्खू आहंसु—आवुसो ! त्वं सत्थु सन्तिके कम्मट्ठानं गहेत्वा समणधम्मं
करिस्सामीति गतो इदानि पन आगन्त्वा संगणिकाय अभिरममानो चरसि । किन्नु खो ते पव्वजितकिच्चं मत्थकं
पत्तं अप्पटिसन्धिको जातोसी” ति ?

आवुसो ! अहं मग्गं वा फलं वा अलभित्वा अभव्वपुग्गलेन मया भवितव्वन्ति विरियं ओस्सजित्वा
आगतोम्हीति ।

अकारणं ते आवुसो, कतं दळ्हविरियस्स सत्थु सासने पव्वजित्वा विरियं ओस्सजन्तेन । एहि
तथागतस्स तं दस्सेस्सामाति ते तं आदाय सत्थु संतिकं अगमंसु ।

सत्था तं दिस्वा एवमाह—भिक्खवे ! तुम्हे एतं भिक्खुं अनिच्छमानं आदाय आगता । किं कतं
इमिनाति ?

भन्ते ! अयं भिक्खु एवरूपे निय्यानिके सासने पव्वजित्वा समणधम्मं करोन्तो विरियं ओस्सजित्वा
आगतोति ।

अय नं सत्था आह—सच्चं किर तथा भिक्खु ! विरियं ते ओस्सट्ठन्ति ?

सच्चं भगवाति ।

किं पन त्वं भिक्खु ! एवरूपे निय्यानिकसासने पव्वजित्वा अप्पिच्छोति वा सन्नुट्ठोति वा पवि-
वित्तोति वा असंसट्ठोति वा आरद्धविरियोति वा एवं अत्तानं अजानापेत्वा ओस्सट्ठविरियो भिक्खूति जानापेसि ।
ननु त्वं पुव्वे विरियवा अहोसि । तथा एकेन कतं विरियं निस्साय मरुक्कन्तारे[९९]पच्चसु सकटसतेसु गच्छन्तेमु
मनुस्सा च गोणा च पानीयं लभित्वा सुखिता जाता ! इदानि कस्मा विरियं ओस्सजसीति ?

सो भिक्खु एत्तकेन उपत्थम्भितो अहोसि । तं पन कथं सुत्वा भिक्खू भगवन्तं याचिसु—भन्ते !
इदानि इमिना भिक्खुना विरियस्स ओस्सट्ठभावो अम्हाकं पाकटो, पुव्वे पन एतस्स एकस्स कतविरियं निस्साय
मरुक्कन्तारे गोगमनुस्सानं पानीयं लभित्वा सुखितभावो पटिच्छन्नो, तुम्हाकं सव्वञ्जुतञ्जाणस्सेव पाकटो ।
अम्हाकम्पेतं कारणं कथेथाति ।

तेनहि भिक्खवे ! सुणाथाति ।

भगवा तेसं भिक्खूनं सत्तुप्पादं जनेत्वा भवन्तरेण पटिच्छन्नं कारणं पाकटं अकासि-

अतीतवत्थु

अतीते कासिरट्ठे वाराणसियं ब्रह्मादत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो सत्थवाहकुले पटिसिन्धि गहेत्वा वयप्पत्तो पञ्चहि सकटसतेहि वणिज्जं करोन्तो विचरति । सो एकदा सट्ठियोजनिकं मरुकन्तारं पटिपज्जि । तस्मिं कन्तारे सुखुमवालिका मुट्ठिना गहिता हत्थे न तिठन्ति । सुरियुग्मगतो पट्ठाय अंगाररासि विय उण्हा होति न सक्का अतिक्रमिनुं । तस्मा तं पटिपज्जन्तो दारूदकतेलतण्डुलादीनि सकटेहि आदाय रत्तिमेव गन्त्वा अरुणुग्मगमे सकटानि परिवत्तकानि कत्वा मत्थके मण्डपं कारेत्वा कालस्सेव आहारकिच्चं निट्ठापेत्वा छायाय निसिन्ना दिवसं खेपेत्वा अत्थं गते सुरिये सायमासं भुञ्जित्वा भूमिया सीतलाय जाताय सकटानि योजेत्वा गच्छन्ति । समुद्गमनसदिसमेव गमनं तत्थ होति । फलनियामको नाम लद्धुं वट्टति । सो तारकसञ्जाय सत्थं तारेसि ।

सोपि सत्थवाहो तस्मिं काले इमिनाव नियामेन तं कन्तारं गच्छन्तो एकूनसट्ठियोजनानि गन्त्वा इदानि एकरत्तेनेव मरुकन्तारा निक्खमनं भविस्सतीति सायमासं भुञ्जित्वा सच्चं दारूदकं खेपेत्वा सकटानि योजेत्वा पायासि । नियामको पुरिमसकटे आसिन्दि सन्थरापेत्वा आकासे तारकं ओलोकेन्तो इतो पाजेथ इतो पाजेथाति वदमान्णो निपज्जि । सो दीघमद्धानं अनिदायनभावेन किलमन्तो निदं ओवकमि ।

गोणो निवत्तित्वा आगतमग्गमेव गण्हन्ते न अञ्जासि । गोणा सच्चरत्ति अगमंसु । नियामको अरुणुग्मगमनेलाय पवुद्धो नक्खत्तं ओलोकेत्वा सकटानि निवत्तेथ निवत्तेथाति आह । सकटानि निवत्तेत्वा पटिपाटिं करोन्तानं येव अरुणो उग्गतो ।

मनुस्सा हिद्यो अम्हाकं निविट्ठखन्वा [१००] वारट्ठानमेवेतं दारूदकम्पि नो खीणं इदानि नट्ठम्हाति सकटानि मोचेत्वा परिवत्तकेन ठपेत्वा मत्थके मण्डपं कत्वा अत्तनो अत्तनो सकटस्स हेट्ठा अनुसोचन्ता निपज्जिसु ।

बोधिसत्तो मयि विरियं ओस्सजन्ते सच्चेपि विनस्सिस्सन्तीति पातोव सीतलवेलायमेव आहिण्डन्तो एकं दव्वत्तिणमच्छं दिस्वा इमानि तिणानि हेट्ठा उदकसिनेहेन उट्ठितानि भविस्सन्तीति चिन्तेत्वा कुद्दालं गाहापेत्वा तं पदेसं खणापेसि । ते सट्ठिहत्थट्ठानं खणिसु । एत्तकं ठानं खणित्वा पहरन्तानं कुद्दालो हेट्ठा पासाणे पटिह्विञ्जि । पहट्ठत्ते सच्चेपि विरियं ओस्सजिसु ।

बोधिसत्तो पन इमस्स पासाणस्स हेट्ठा उदकेन भवितव्वन्ति ओतरित्वा पासाणे ठितो ओनमित्वा सोतं ओदहित्वा सहं आवज्जेन्तो हेट्ठा उदकस्स पवत्तनसहं सुत्वा उत्तरित्वा चूलुपट्ठकं आह-तात ! तया विरिये ओस्सट्ठे सच्चे विनस्सिस्साम । त्वं विरियं अनोस्सजित्वा इमं अयकूटं गहेत्वा आवाटं ओतरित्वा एतरिम पासाणे पहारं देहीति ।

सो तस्स वचनं सम्पटिच्छित्वा सच्चेसु विरियं ओस्सजित्वा ठितेसुपि विरियं अनोस्सजन्तो ओतरित्वा पासाणे पहारं अदासि । पासाणे मज्जे भिज्जित्वा हेट्ठा पतित्वा सोतं सन्निरुम्भित्वा अट्ठासि । तालक्खन्ध-प्यमाणा उदकवट्ठि उग्गच्छि । सच्चे पानीयं पित्त्वा न्हारियिसु । अतिरेकानि अक्खयुगादीनि फालेत्वा यागुभत्तं पत्तित्वा भुञ्जित्वा गोणे च भोजेत्वा सुरिये च अत्थं गते उदकावाटसमीपे धजं वन्धित्वा इच्छितट्ठानं अंगमिसु । ते तदयं भण्डं विक्किणित्वा दिगुणचतुग्गुणं लाभं^१ लभित्वा अत्तनो वसनट्ठानमेव अगमंसु^२ ।

ते तत्थ यावतायुकं ठत्वा यथाकम्मं गता । बोधिसत्तोपि दानादीनि पुञ्जानि कत्वा यथाकम्ममव गतो । सम्मासन्नद्वो इमं धम्मदेसनं कथेत्वा अभिसम्बुद्धोव इमं गायं कथेसि-

“अकिलासुनो वण्णुपथे खणस्ता, उदंगणे तत्थ पपं अविन्दुं ।^१
एवं मुनी विरियवल्लूपपन्नो, अकिलासु विन्दे हृदयस्स सन्तिन्ति ॥”

तत्थ—अकिलासुनोति निक्कोसज्जा आरद्धविरिया । वण्णुपथेति वण्णु वुच्चति वालुका^२ । वालुकामगेति अत्थो । खणन्ताति भूमिं खणमाना । उदंगणेति एत्थ उद इति निपातो । अंगणेति अन्तो मनुस्सानं सञ्चरणट्ठाने अनावटे भूमिभागेति अत्थो। [१०१] तत्थाति तस्मिं वण्णुपथे । पपं अविन्दुन्ति उदकं लभिसु । उदकं हि पिवनभावेन पपाति वुच्चति । पविट्ठं वा आपं पपं महोदकन्ति अत्थो । एवन्ति ओपम्मपटिपादनं । मुनीति मोनं वुच्चति आणं कायमोनेय्यादिसु वा अञ्जतरंतेन समन्नागतत्ता पुग्गलो मुनीति वुच्चति । सो पनेस आगारियमुनि अनागारिय-मुनि सेखमुनि असेखमुनि पच्चेकमुनि मुनिमुनीति अनेकविधो । तत्थ आगारियमुनीति गिहीआगतफलो विञ्जा-तसासनो । अनागारियमुनीति तथारूपोव पव्वजितो । सेखमुनीति सत्त सेखा । असेखमुनीति खीणासवो । पच्चेक-मुनीति पच्चेकसम्बुद्धो । मुनिमुनीति सम्मासम्बुद्धो । इमस्मिं पनत्थे सव्वसंगाहिकवसेन मोनेय्यसंखाताय पञ्चाय समन्नागतो मुनीति वेदितव्वो । विरियवल्लूपपन्नोति विरियेन चैव कायवल्लणवलेन च समन्नागतो । अकिला-सूति निक्कोसज्जो । कामं तच्चो च नहारु च अट्ठी च अवसिम्सतु^३ उपमुस्सतु सरीरे मंसलोहितन्ति एवं वुत्तेन चतुरंगसमन्नागतेन विरियेन समन्नागतत्ता अनलसो अकिलासु । विन्दे हृदयस्स सन्तिन्ति चित्तस्सपि हृदयरूपस्सपि सीतलभावकरणेन सन्तिन्ति संखं गतं ज्ञानविपस्सनाभिञ्जाअरहत्तमग्गञ्जाणसंखातं अरियधम्मं विन्दति पटिल-भतीति अत्थो ।

भगवता हि —“दुक्खं भिक्खवे ! कुसीतो विहरति वोकिण्णो पापकेहि अकुसलेहि धम्मेहि महन्तञ्च सदत्थं परिहापेति; आरद्धविरियो च खो भिक्खवे ! सुखं विहरति पविचित्तो पापकेहि अकुसलेहि धम्मेहि महन्तञ्च सदत्थं परिपूरेति । न भिक्खवे ! हीनेन अग्गस्स पत्ति होती” ति^४ एवं अनेकेहि सुत्तेहि कुसीतस्स दुक्खविहारो आरद्धविरियस्स च सुखविहारो संवण्णितो । इधापि आरद्धविरियस्स अकताभिनिवेसस्स विपस्सकस्स विरिय-वलेन अधिगन्तव्वं तमेव सुखविहारं दस्सेन्तो “एवं मुनी विरियवल्लूपपन्नो अकिलासु विन्दे हृदयस्स सन्ति” न्ति आह । इदं वुत्तं होति, यथा ते वाणिजा अकिलासुनो वण्णुपथे खणन्ता उदकं लभिसु एवं इमस्मिम्पि सासने अकिलासु हुत्वा वायममानो पण्डितो भिक्खु इमं ज्ञानादिभेदं हृदयसन्ति लभति । सो त्वं भिक्खु! पुब्बे उदकमत्तस्स अत्थाय विरियं कत्वा इदानि एवरूपे मग्गफलत्थाय निय्यानिकं सासने कस्मा विरियं ओस्सज्जसीति ? एवं इमं धम्मदेसनं दस्सेत्वा चत्तारि सच्चानि पकासेसि । सच्चपरियोसाने ओस्सट्ठविरियो भिक्खु अग्गफले अरहत्ते पतिट्ठासि । [१०२]

सत्था द्वेषि वत्थूनि कथेत्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेत्वा दस्सेसि । तस्मिं समये विरियं अनोस्सजित्वा पासाणं भिन्दित्वा महाजनस्स उदकदायको चूळुपट्ठाको अयं ओस्सट्ठविरियो भिक्खु अहोसि अवसेसपरिसा इदानि वुद्धपरिसा जाता सत्यवाहजेट्ठको पन अहमेव अहोसिन्ति इमं धम्मदेसनं निट्ठपेसि ।

वण्णुपथजातकं ।

३. सेरिववाणिजजातकं

इध चेहि न विराधेसीति इदम्पि धम्मदेसनं भगवा सावत्थियं विहरन्तो एकं ओस्सट्ठविरियमेव भिक्खुं आरब्भ कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

तं हि पुरिमनयेनेव भिक्खूहि आनीतं दिस्वा सत्था आह—“भिक्खु! त्वं एवरूपे मग्गफलदायके सासने पव्वजित्वा विरियं ओस्सजन्तो सतसहस्सग्घनिकाय कञ्चनपातिया परिहीनो सेरिववाणिजो विय चिरं सोचेय्यासी” ति ।

भिक्खू तस्सत्यस्स आवीभावत्थं भगवन्तं याचिसु । भगवा भवन्तरेण पटिच्छन्नं कारणं पाकटं अकासि—

अतीतवत्थु

अतीते इतो पञ्चमे कप्पे वोधिसत्तो सेरिवरट्ठे सेरिवो नाम कच्छपुटवाणिजो अहोसि । सो सेरिवा नाम एकेण लोलकच्छपुटवाणिजेण सद्धिं वोहारत्थाय गच्छन्तो नीलवाहिनिं नाम नदिं उत्तरित्वा अन्धपुरं^२ नाम नगरं पविसन्तो नगरवीथियो भाजेत्वा अत्तनो पत्तवीथिया भण्डं विक्कणन्तो चरि । इतरोपि अत्तनो पत्तवीथिं गण्हि ।

तस्मिं पन नगरे एकं सेट्ठिकुलं परिजिण्णं अहोसि । सव्वे पुतभातिका च धनं च परिकखयं अगमंसु । एका दारिका अय्यिकाय सद्धिं अवसेसा अहोसि । ता द्वेपि परेसं भति कत्वा जीवन्ति । गेहे पन तासं महासेट्ठिना परिभुत्तपुव्वा सुवण्णपाति भाजनन्तरे निक्खित्ता दीघरत्तं अवलञ्जियमाना मलग्गहिता अहोसि । ता तस्सा सुवण्णपातिभावम्पि न जानन्ति ।

सो लोलवाणिजो तस्मिं समये “मणिके^३ गण्हथ, मणिके गण्हथा” ति विचरन्तो तं घरद्वारं पापुणि ।

सा कुमारिका तं दिस्वा अय्यिकं आह—अम्म ! मय्हं एकं पिलन्धनं गण्हाति ।

अम्म ! मयं दुग्गता किं दत्त्वा गण्हिस्सामाति ?

अयं नो पाति अत्थि, नो च अम्हाकं उपकारा । इमं दत्त्वा गण्हाति ।

सा वाणिजं पक्कोसापेत्वा आसने निसीदापेत्वा तं पाति दत्त्वा—अय्य ! इमं गहेत्वा तव भगिनिया किञ्चिदेव देहीति आह ।

वाणिजो पातिं हत्थेण गहेत्वाव सुवण्णपाति भविस्सतीति परिवत्तेत्वा पातिपिट्ठियं सूचिया लेखं कड्ढित्वा सुवण्णभावं अत्त्वा इमासं किञ्चि अदत्त्वाव इमं पातिं हरिस्सामीति—अयं किं च अग्घति ? अद्धमास-कोपिस्सा मूलं न होतीति भूमियं खिपित्वा उट्ठायासना पक्कामि । [१०३]

एकेण पविसित्वा निदलन्तवीथि इतरो पविसित्तुं लभतीति वोधिसत्तो तं वीथिं पविसित्वा “मणिके गण्हथ मणिके गण्हथा” ति विचरन्तो तमेव घरद्वारं पापुणि । पुन सा कुमारिका तथेव अय्यिकं आह ।

अयं नं अय्यिका—अम्म ! पठमं आगतवाणिजो पातिं भूमियं खिपित्वा गतो इदानि किं दत्त्वा गण्हि-स्सामाति आह ।

१ रो—तेल्लवाहं । स्या०—नीलवाहं । २ स्या०—अरिडुपुरं । ३ स्या०—भण्डिके ।

अम्म ! सो वाणिजो फरुसवाचो अयं पन पियदस्सनो मुदुसल्लापो । अप्पेवनाम नं गण्हेय्याति ।

• तेन हि पक्कोसाहीति ।

सा तं पक्कोसि । अथस्स गेहं पविसित्वा निसिन्नस्स तं पाति अदंसु । सो तस्सा सुवण्णपातिभावं जत्वा-अम्म ! अयं पाति सतसहस्सं अग्घति पातिअग्घनकभण्डं मय्हं हत्थे नत्थीति आह ।

अम्म ! पठमं आगतवाणिजो अयं अद्धमासकम्पि न अग्घतीति भूमियं खिपित्वा गतो । अयं पन तव पुञ्जेन सुवण्णपाति जाता भविस्सतीति । मयं इमं तुय्हं देम । किञ्चिदेव नो दत्त्वा इमं गहेत्त्वा याहीति ।

वोधिसत्तो तस्मिं खणे हत्थगतानि पञ्चकहापणसतानि पञ्चसतग्घनकञ्च भण्डं सक्वं-दत्त्वा-मय्हं इमं तुलं च पसिञ्च कञ्च अट्ठ च कहापणे देथाति एत्तकं याचित्वा-आदाय पक्कामि । सो सीघमेव नदीतीरं गन्त्वा नाविकस्स अट्ठकहापणे दत्त्वा नावं अभिरुहि^१ ।

ततो लोलवाणिजोपि^२ पुत्र गेहं गन्त्वा-आहरथ तं पाति तुम्हाकं किञ्चिदेव दस्सामीति आह ।

सा तं परिभासित्वा-त्वं अम्हाकं सतसहस्सग्घनिकं सुवण्णपातिं अद्धमासकग्घनिकम्पि न अकासि । तुय्हं पन सामिकसदिसो एको धम्मिकवाणिजो अम्हाकं सहस्सं दत्त्वा तं आदाय गतोति आह ।

तं सुत्वा तस्स 'संतसहस्सग्घनिकाय हि सुवण्णपातिया परिहीनोम्हि महाजानिकरो वत मे अयन्ति' सञ्जातवलवसोको मतिं पच्चुपट्ठपेतुं असक्कोन्तो विसञ्जी हुत्वा अत्तनो हत्थगते कहापणे चैव भण्डकञ्च घरद्वारे येव त्रिकिरित्वा निवासनपारुपनं पहाय तुलादण्डं मुग्गरं कत्वा आदाय बोधिसत्तस्स अनुपदं पक्कन्तो नदीतीरं गन्त्वा बोधिसत्तं गच्छन्तं दिस्वा-अम्मो-नाविक ! नावं निवत्तेहीति आह ।

वोधिसत्तो 'मा निवत्तयीति' पटिसेवेसि ।

इतरस्सपि बोधिसत्तं गच्छन्तं पस्सन्तस्स पस्सन्तस्स बलवसोको उदपादि । हृदयं उण्हं अहोसि । मुखतो लोहितं उग्गञ्छि । वापिकद्दमो विय हृदयं फलि । सो बोधिसत्ते आघातं वन्धित्वा तत्थेव जीवितक्खयं पापुणि । इदं पठमं देवदत्तस्स बोधिसत्ते आघातवन्धनं । बोधिसत्तो दानादीनि पुञ्जानि करित्वा यथाकम्मं अगमासि । सम्मासम्बुद्धो इमं धम्मदेसनं कथेत्त्वा अभिसम्बुद्धो इमं गार्थं कथेसि -[१०४]

"इध चे हि नं विराधेसि सद्धम्मस्स नियामतं ।

चिरं त्वं अनुत्तपेस्ससि सेरिवायं व वाणिजो ॥" ति ।

तत्थ-इध चे हि नं विराधेसि सद्धम्मस्स नियामतन्ति इमस्मिं सासने एतं सद्धम्मस्स नियामतासंखातं सोतापत्तिमग्गं विराधेसि । चे यदि विराधेसि विरियं ओस्सजन्तो नाधिगच्छसि न पटिलभसीति अत्थो । चिरं त्वं अनुत्तपेस्ससीति एवं सन्ते त्वं दीघमद्धानं सोचन्तो परिदेवन्तो सदा अनुत्तपेस्ससि । अथवा ओस्सट्ठविरियताय अरियमग्गस्स विराधितत्ता दीघरत्तं निरयादिसु उप्पन्नो नानप्पकारानि दुक्खानि अनुभवन्तो अनुत्तप्पिस्ससि किलमिस्ससीति अयमेत्थ अत्थो । कथं सेरिवायं व वाणिजोति सेरिवाति एवं नामको । अयं व वाणिजो यथा । इदं वुत्तं होति-यथा पुव्वे सेरिवा नाम वाणिजो सतसहस्सग्घनिकं सुवण्णपातिं लभित्वा तस्स गहणत्थाय विरियं अकत्वा ततोपि परिहीनो अनुत्तप्पि एवमेव त्वम्पि इमस्मिं सासने पटियत्तसुवण्णपातिसदिसं अरियमग्गं ओस्सट्ठविरियताय अनधिगच्छन्तो ततो परिहीनो-दीघरत्तं अनुत्तप्पिस्ससि सचे पन विरियं न ओस्सजिस्ससि पण्डित-वाणिजो सुवण्णपातिं विय मम सासने नवविधम्पि लोकुत्तरधम्मं पटिलभिस्ससीति ।

एवमस्स सत्था अरहत्तेन कूटं गण्हन्तो इमं धम्मदेसनं दस्सेत्त्वा चत्तारि सच्चानि पकासेसि । सच्चपरि-योत्ताने ओस्सट्ठविरियो भिक्खु अग्गफले अरहत्ते पतिट्ठासि । सत्थापि द्वे वत्थूनि कथेत्त्वा अनुत्तान्धि घट्टेत्त्वा जातकं समोधानेत्त्वा दस्सेसि । तदा बालवाणिजो देवदत्तो अहोसि, पण्डितवाणिजो अहमेव अहोसिन्ति देसनं निट्ठपेसि

सेरिवाणिजजातकं

४. चुल्लकसेट्टिजातकं

अप्पकेनापि मेधावीति इमं धम्मदेसनं भगवा राजगहं उपनिस्साय जीवकम्ववने विहरन्तो चुल्ल-
पन्थकत्थेरं आरब्ध कथेसि ।

चुल्लपन्थकस्स निव्वत्तिकथा

तत्थ चुल्लपन्थकस्स ताव निव्वत्ति कथेतत्त्वा—राजगहे किर महाधनसेट्ठिकुलस्स धीता अत्तनो
दासेनेव सद्धि सन्थवं कत्वा अञ्जेपि मे इमं कम्मं जानेय्युन्ति भीता एवमाह—अम्हेहि इमस्मिं ठाने वसितुं न सवका
सत्ते मे मातापितरो इमं दोसं जानिस्सन्ति खण्डाखण्डं करिस्सन्ति, विदेसं गत्त्वा वसिस्सामाति हत्थसारं गहेत्त्वा
अग्गद्वारेन निक्खमित्त्वा यत्थ वा तत्थ वा अञ्जेहि अजाननट्ठानं गत्त्वा वसिस्सामाति उभोपि अगमंसु । तेसं
एकस्मिं ठाने वसन्तानं संवासमन्वाय तस्सा [१०५] कुच्छिथं गम्भो पतिट्ठासि । सा गम्भपरिपाकमागम्म
सामिकेन सद्धि मन्तेसि—गम्भो मे परिपाकं गतो, जातिवन्धुविरहिते च ठाने गम्भवुट्ठानं नाम उभिन्नम्पि
अम्हाकं दुक्खमेव, कुलगेहं गच्छामाति ।

सो अज्ज गच्छाम स्वे गच्छामाति दिवसे अतिकामेसि । सा चिन्तेसि—अयं बालो अत्तनो दोस-
महन्तताय गन्तुं न उस्सहति, मातापितरो नाम एकन्तहिता, अयं गच्छतु वा मा वा, मया गन्तुं वट्ठतीति ।
तस्मिं गेहा निक्खन्ते गेहपरिक्खारं पटिसामेत्त्वा अत्तनो कुलघरं गतभावं अनन्तरगेहेवासीनं आरोचेत्त्वा मग्गं
पटिपज्जि ।

अथ सो पुरिसो घरं आगतो नं अदिस्वा पटिविस्सके पुच्छित्त्वा कुलघरं गताति सुत्त्वा वेगेन अनुवन्धित्त्वा
अन्तरामग्गे सम्पापुणि । तस्सापि तत्थेव गम्भवुट्ठानं अहोसि । सो किं इदं भद्वेति पुच्छित्त्वा

सामि ! एको पुत्तो जातोति ।

इदानि किं करिस्सामाति ?

यस्सत्थाय मयं कुलघरं गच्छेय्याम तं कम्मं अन्तराव निप्फन्नं, तत्थ गत्त्वा किं करिस्साम, निवत्ता-
माति द्वेपि एकचित्ता हुत्त्वा निवत्तिसु । तस्स च दारकस्स पन्थे जातत्ता पन्थकोति नामं अकंसु ।

तस्सा न चिरस्सेव अपरोपि गम्भो पतिट्ठहि । सव्वं पुरिमनयेनेव वित्त्यारेतव्वं । तस्सापि दारकस्स
पन्थे जातत्ता पठमजातस्स महापन्थकोति नामं कत्वा इतरस्स चुल्लपन्थकोति नामं अकंसु । ते द्वेपि दारके गहेत्त्वा
अत्तनो वसनट्ठानमेव आगता ।

पच्चुपन्नवत्थु

तेसं तत्थ वसन्तानं अयं पन्थकदारको अञ्जे दारके चुल्लपिताति, अय्यकोति, अय्यिकाति वदन्ते
सुत्त्वा मातरं पुच्छि—अम्म ! अञ्जे दारका चुल्लपिताति अय्यकोति अय्यिकाति वदन्ति । अम्हाकं जातका
नत्थीति ?

आम तात ! तुम्हाकं एत्थ जातका नत्थि । राजगहनगरे पन वो महाधनसेट्ठी नाम अय्यको तत्थ
तुम्हाकं बहू जातकाति ।

कस्मा तत्थ न गच्छाम अम्माति ?

सा अत्तनो अगमनकारणं पुत्तस्स कथेत्त्वा पुत्तेसु पुनप्पुनं कथेन्तेसु सामिकं आह—इमे दारका अति-
विद्य किलमेन्ति किं नो मातापितरो दिस्वा मंसं खादिस्सन्ति ! एहि, दारकानं अय्यककुलं दस्सेस्सामाति ।

अहं सम्मुखा गन्तुं न सक्खिस्सामि, तं पन तत्थ नयिस्सामीति आह ।

साधु, येन केनचि नयेन दारकानं अय्यककुलमेव दट्ठुं वट्टतीति ते द्वेपि जना दारके आदाय अनुपु-
व्वेन राजगहं पत्वा नगरद्वारे एकस्सा सालाय निवासं कप्पेत्वा दारकमाता द्वे दारके आदाय आगतभावं माता-
पितुन्नं आरोचापेसि ।

ते तं सासनं सुत्वा—संसारे संसरन्तानं अम्हाकं न पुत्तो न धीता नाम नत्थि । ते अम्हाकं महापराधि-
का । न सक्काते हि अम्हाकं चक्खुपथे ठातुं । एतकं पन नाम धनं गहेत्वा [१०६] द्वेपि जना फासुकट्ठानं गत्वा
जीवन्तु । दारके पन इधेव पेसेन्तुति ।

सेट्ठीधीता मातापितृहि पेसितं धनं गहेत्वा दारके आगतदूतानं येव हत्थे दत्त्वा पेसेसि । दारका
अय्यककुले वड्ढन्ति । तेसु चुल्लपन्थको अतिदहरो, महापन्थको पन अय्यकेन सद्धिं दसवलस्स धम्मकथं सोतुं
गच्छति । तस्स निच्चं सत्थुसम्मुखा धम्मं सुणन्तस्स पव्वज्जाय चित्तं नमि । सो अय्यकं आह— सच्चे तुम्हे
सम्पटिच्छथ अहं पव्वजेय्यन्ति ।

किं वदेसि तात ! मय्हं सकललोकस्सापि पव्वजिततो तवेव पव्वज्जा भट्टिका । सच्चे सक्कोसि पव्वज
ताताति सम्पटिच्छत्वा सत्थुसन्तिकं गतो ।

सत्था—किं महासेट्ठि ! अयं दारको ते लद्धोति ?

आम भन्ते ! अयं दारको मय्हं नत्ता, तुम्हाकं सन्तिके पव्वजामीति वदतीति आह ।

सत्था अञ्जतरं पिण्डपातिकभिक्खुं इमं दारकं पव्वाजेहीति आणापेसि । थेरो तस्स तचपञ्चककम्म-
ट्ठानं आत्थिक्खित्वा पव्वाजेसि ।

सो वहुं बुद्धवचनं उग्गप्पित्वा परिपुण्णवस्सो उपसम्पदं लभि । उपसम्पन्नो योनिसो मनसिकारेण
कम्मट्ठानं करोन्तो अरहत्तं पापुणि । सो ज्ञानसुखेन च मग्गसुखेन च वीतिनामेन्तो चिन्तेसि, सक्का नुखो इमं
सुखं चुल्लपन्थकस्स दातुन्ति । ततो अय्यकसेट्ठिस्स सन्तिकं गत्वा-महासेट्ठि ! सच्चे तुम्हे सम्पटिच्छथ अहं
चुल्लपन्थकं पव्वाजेय्यन्ति आह ।

पव्वाजेथ भन्तेति ।

थेरो चुल्लपन्थकदारकं पव्वाजेत्वा दससु सीलेसु पतिट्ठापेसि । चुल्लपन्थकसामणेरो पव्वजित्वाव
दन्धो अहोसि । यथाह—

“पडुमं^१ यथा कोकनदं सुगन्धं पातो सिया फुल्लमवीतगन्धं ।

अंगीरस पत्स विरोचमानं तपन्तमादिच्चमिवन्तल्लिक्खे ॥” ति ।

इमं एकं गार्थं चतुहि मासेहि गप्पितुं नासक्खि ।

सो किर कस्सपसम्मासम्भुद्धकाले पव्वजित्वा पञ्चवा हुत्वा अञ्जतरस्स दन्वभिक्खुनो उद्देसगहण-
काले परिहासकेळि अकासि । सो भिक्खु तेन परिहासेन लज्जितो नेव उद्देसं गप्पि न सज्जायमकासि । तेन कम्मे-
नायं पव्वजित्वाव दन्धो जातो । गहितगहितपदं उपरि उपरि पदं गण्हन्तस्स नस्सति । तस्स इममेव गार्थं गहेतुं
वायमन्तस्स चत्तारो मासा अतिक्कन्ता ।

अथ नं महापन्थको आह—चुल्लपन्थक, त्वं इमस्मि सासने अभव्वो । चतुहि मासेहि एकं गार्थमपि
गहेतुं न सक्कोसि । पव्वजितकिच्चं पन त्वं कथं मत्थकं पापेस्ससि ? निक्खम इतो विहारानि
निक्कड्ढि । [१०७] चुल्लपन्थको बुद्धसासने सिनेहेन गिहिभावं न पत्थेति ।

तस्मिं च काले महापन्थको भत्तुद्देसको होति । जीवको कोमारभच्चो वहुं गन्धमालं आदाय अत्तनो

अम्बवर्नं गन्त्वा सत्यारं पूजेत्वा धम्मं सुत्वा उट्ठायासना दसवलं वन्दित्वा महापन्थकं उपसंकमित्वा— कित्तका भन्ते ! सत्थुसन्तिके भिक्खूति पुच्छि ।

पञ्चमत्तानि भिक्खुसतानीति ।

स्वे भन्ते ! बुद्धपमुखानि पञ्च भिक्खुसतानि आदाय अम्हाकं निवेशने भिक्खं गण्हाति ।

उपासक ! चुल्लपन्थको नाम दन्धो अविस्सहधम्मो, तं ठपेत्वा सेसानं निमन्तणं पटिच्छामीति थेरो आह ।

तं सुत्वा चुल्लपन्थको चिन्तेसि— मय्हं भातिकत्थेरो एत्तकानं भिक्खूनं निमन्तणं पटिच्छन्तो मं वाहिरं कत्वा पटिच्छति । निस्संसयं मय्हं भातिकस्स मयि चित्तं भिन्नं भविस्सति । किं इदानीं मय्हं इमिना सासनेन ! गिही हुत्वा दानादीनि पुञ्जानि करोन्तो जीविस्सामीति । सो पुनद्विसे पातोव गिही भविस्सामीति पायासि ।

सत्या पच्चूसकाले येव लोकं ओलोकेन्तो इमं कारणं दिस्वा पठमतं गन्त्वा चुल्लपन्थकस्स गमनमगो ारकोट्ठके चंकमन्तो अट्ठासि । चुल्लपन्थको घरं गच्छन्तो सत्थारं दिस्वा उपसंकमित्वा वन्दि । अथ नं सत्या—ऋहं पन त्वं चुल्लपन्थक ! इमाय वेलाय गच्छसीति आह ।

भाता मं भन्ते ! निक्कड्ढि । तेनाहं गिही भविस्सामीति गच्छामीति ।

चुल्लपन्थक ! तव पव्वज्जा मम सन्तका । भातरा निक्कड्ढितो कस्मा मम सन्तिकं नागच्छि । एहि किं ते गिहीभावेन ? मम सन्तिके भविस्ससीति चुल्लपन्थकं आदाय गन्त्वा गन्धकुटिप्पमुखे नं निसीदापेत्वा चुल्लपन्थक ! पुरत्थाभिमुखो हुत्वा इमं पिळोतिकं रजोहरणं रजोहरणन्ति परिमज्जन्तो इधेव होहीति । इद्धिया अभिसंखटं परिसुद्धं पिळोतिकं दत्वा काले आरोचिते भिक्खुसंघपरिवृतो जीवकस्स गेहं गन्त्वा पञ्चात्तासने निसीदि ।

चुल्लपन्थकोपि सुरियं ओलोकेन्तो तं पिळोतिकाखण्डं रजोहरणं रजोहरणन्ति परिमज्जन्तो निसीदि । तस्स तं पिळोतिकाखण्डं परिमज्जन्तस्स परिमज्जन्तस्स किलिट्ठं अहोसि । ततो चिन्तेसि—इदं पिळोतिकाखण्डं अतिविय परिसुद्धं, इमं पन अत्ताभावं निस्साय पुरिमपर्कतिं विजहित्वा एवं किलिट्ठं जातं, अनिच्चा वत संखाराति खयवयं पट्ठपेन्तो विपस्सनं वड्ढेसि ।

सत्यापि चुल्लपन्थकस्स चित्तं विपस्सनं आरुहन्ति अत्वा—चुल्लपन्थक ! त्वं एतं पिळोतिकाखण्डमेव संकिलिट्ठं रजोरञ्जितं जातन्ति मा सञ्चं करि, अब्भन्तरे पन ते रागरजादयो अत्थि ते हराहीति वत्वा ओभासं विस्सज्जेत्वा पुरतो निसिन्नो विय पञ्जायमानरूपो हुत्वा इमा गाथा अभासिः—[१०८]

“रागो रजो न च पन रेणु वुच्चति रागस्सेतं अधिवचनं रजोति ।

एतं रजं विप्पजहित्वं^१ भिक्खवो विहरन्ति ते विगत रजस्स सासने ॥

दोसो रजो न च पन रेणु वुच्चति दोसस्सेतं अधिवचनं रजोति ।

एतं रजं विप्पजहित्वं भिक्खवो विहरन्ति ते विगत रजस्स सासने ॥

मोहो रजो न च पन रेणु वुच्चति मोहस्सेतं अधिवचनं रजोति ।

एतं रजं विप्पजहित्वं भिक्खवो विहरन्ति ते विगत रजस्स सासने ॥” ति

गाथापरियोसाने चुल्लपन्थको सह पटिसम्भदाहि अरहत्तं पापुणि । पटिसम्भदाहि येवस्स सब्बानि तीणि पिटकानि आगामिसु ।

सो किर पुञ्जे राजा हुत्वा नगरं पदक्खिणं करोन्तो नळाटतो सेदे मुच्चन्ते परिसुद्धेन साटकेन नळाटन्तं पुञ्छि । साटको किलिट्ठो अहोसि । सो इमं सरीरं निस्साय एवरूपो परिसुद्धो साटको पर्कतिं विजहित्वा

किलिट्ठो जातो अनिच्चा वत संखाराति अनिच्चसञ्जं पटिलभि । तेन कारणेनस्स रजोहरणमेव पच्चयो जातो ।

जीवकोपि खो कोमारभच्चो दसवलस्स दक्खिणोदकं उपनामेसि । सत्था—ननु जीवक ! विहारे भिक्खू अत्थीति हत्थेन पत्तं पिदहि ।

महापन्थको—ननु भन्ते ! विहारे नत्थि भिक्खूति आह ।

सत्था अत्थि 'जीवकाति' आह ।

जीवको—तेन हि भणे, गच्छथ विहारे भिक्खूनं अत्थिभावं वा नत्थिभावं वा जानाहीति पुरिसं पेसेसि ।

तस्मिं खणे चुल्लपन्थको मय्हं भातिको विहारे भिक्खू नत्थीति भणति । विहारे भिक्खूनं अत्थिभाव-मस्स पकासेस्सामीति सकलं अम्भवनं भिक्खूनञ्जेव पूरेसि । एकच्चे भिक्खू चीवरकम्मं करोन्ति एकच्चे रजनकम्मं एकच्चे सज्जायं करोन्तीति एवं अञ्जामञ्जं असदिसं भिक्खुसहस्सं मापेसि ।

सो पुरिसो विहारे व्हू भिक्खू दिस्वा निवत्तित्वा—अय्य ! सकलं अम्भवनं भिक्खूहि परिपुण्णन्ति जीवकस्स आरोचेसि । थेरोपि खो तत्थेव—

“सहस्सवत्तुं अत्तानं निम्मिनित्वान पन्थको ।

निसीदि अम्भवने रम्मे याव कालप्पवेदना ॥” ति । [१०९]

अथ सत्था नं पुरिसं आह—विहारं गत्वा सत्था चुल्लपन्थकं नाम पक्कोसतीति वदेहीति ।

तेन गत्वा तथा वुत्ते अहं चुल्लपन्थको अहं चुल्लपन्थकोति मुखसहस्सं उट्ठहि । पुरिसो गत्वा—सव्वेपि किर भन्ते ! चुल्लपन्थकायेव नामाति आह ।

तेन हि त्वं गत्वा यो अहं चुल्लपन्थकोति पठमं वदति तं हत्थे गण्ह, अवसेसा अन्तरधायिस्सन्तीति ।

सो तथा अकासि । तावदेव सहस्समत्ता भिक्खू अन्तरधायिसु । थेरो गतेन पुरिसेन सट्ठि अगमासि । सत्था भत्तकिच्चपरियोसाने जीवकं आमन्तेसि, जीवक ! चुल्लपन्थकस्स पत्तं गण्ह । अयं ते अनुमोदनं करि-स्सतीति । जीवको तथा अकासि । थेरो सीहनादं नदन्तो तरुणसीहो विय तीणि पिटकानि संखोभेत्वा अनुमोदनं अकासि ।

सत्था उट्ठायीसना भिक्खुसंघपरिवारो विहारं गत्वा भिक्खूहि वत्ते दस्सिते उट्ठायीसना गन्ध कुटिप्पमुखे ठत्वा भिक्खुसंघस्स सुगतोवादं दत्त्वा कम्मट्ठानं कथेत्वा भिक्खुसंघं उय्योजेत्वा सुरभिगन्धवासवा-सितं गन्धकुटिं पविसित्वा दक्खिणेन पस्सेन सीहसेय्यं उपगतो । अथ सायणहसमये धम्मसभायं भिक्खू इतो चित्तो च समोसरित्वा रत्तकम्बलसाणि परिविखपन्ता विय निसीदित्वा सत्यगुणकथं आरभिमु—आवुसो ! महापन्थको चुल्लपन्थकस्स अज्झासयं अजानन्तो चतुहि मासेहि एकं गाथं गण्हितुं न सक्कोति दन्धो अयन्ति विहारा निक्का-ड्ढि । सम्मासम्बुद्धो पन अत्तनो अनुत्तरधम्मराजताय एकस्मिं येवस्स अन्तराभत्ते सहपटिसम्भिदाहि अरहत्तं अदासि । तीणि पिटकानि दस पटिसम्भिदाहि येव आगतानि । अहो बुद्धानं वलं नाम महन्तन्ति !

अथ भगवा धम्मसभायं इमं कथापवुत्तिं अत्वा अज्ज मया गन्तुं वट्ठतीति बुद्धसेय्याय उट्ठाय सुरत्तदुपट्ठं निवासेत्वा विज्जुल्लता विय कायवन्धनं बन्धित्वा रत्तकम्बलसदिसं सुगतमहाचीवरं पारपित्वा सुरभिगन्धकुटितो निक्खम्म मत्तवरवारणसीहविककन्तविलासेन अनन्ताय बुद्धलील्लहाय धम्मसभं गत्वा अलंक-तमण्डपमज्जे सुपञ्जत्तवरबुद्धासनं अभिवह्ण छव्वण्णबुद्धरंसियो विस्सज्जेन्तो अण्णवकुच्चि ओभासयमानो युगन्धरमत्थके बालसुरियो विय आसनमज्जे निसीदि ।

सम्मासम्बुद्धे पन आगतमत्ते भिक्खुसंघो कथं पच्छिन्दित्वा तुण्ही अहोसि । सत्था मुट्ठकेन मेत्तचित्तेन परिसं ओलोकेत्वा अयं परिसा अतिविय सोभति एकस्सपि हत्यकुक्कुच्चं वा [११०] पादकुक्कुच्चं वा उक्का-सितसट्ठो वा खिपितसट्ठो वा नत्थि सव्वेपिमे बुद्धगारथेन सगारवा बुद्धतेजेन तज्जिता मयि आयुकप्पम्पि अकथेत्वा निसिन्ने पठमं कथं समुट्ठापेत्वा न कथेस्सन्ति कथासमुट्ठापनवत्तं नाम मयाव जानित्तव्यं अहमेव

पठमं कपेस्सामीति मधुरेन ब्रह्मस्सरेन भिक्खू आमन्तेत्वा काय नुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्ना का च पन वो अन्तरा कथा विप्पकताति आह ।

भन्ते ! न मयं इमस्मि ठाने निसिन्ना अञ्जं तिरच्छानकथं कथेम, तुम्हाकं येव पन गुणे वण्णयमाना निसीन्नम्हा—आवुसो महापण्यको चुल्लपण्यकस्स अज्झासयं अजानन्तो — पे— अहो बुद्धानं वलं नाम महन्तन्ति !

सत्था भिक्खूनं कथं सुत्वा—भिक्खवे ! चुल्लपण्यको मं निस्साय इदानि ताव धम्मेषु धम्ममहन्तं पत्तो, पुब्बे पन मं निस्साय भोगेसुपि भोगमहन्तं पापुणिति आह ।

भिक्खू तस्सत्यस्स आवीभावत्थं भगवन्तं याचिसु । भगवा भवन्तरेण पटिच्छन्नं कारणं पाकटं अकासिः—

अतीतवत्थु

अतीते कासिरट्ठे वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो सेट्ठिकुले निव्वत्तित्वा वयप्पत्तो सेट्ठिट्ठानं लभित्वा चुल्लसेट्ठि^१ नाम अहोसि । सो पण्डितो व्यत्तो^२ सब्बनिमित्तानि जानाति । सो एकदिवसं राजुपट्ठानं गच्छन्तो अन्तरवीथियं मतमूसिकं दिस्वा तंखणे नक्खत्तं समानेत्वा इदमाह—सक्का चक्खुमता कुलपुत्तेन इमं उन्दुरं गहेत्वा दाराभरणं वा कातुं कम्मन्ते वा पयोजेतुन्ति । अञ्जतरो दुग्गतकुलपुत्तो चूळन्तेवासिको नाम तं सेट्ठिस्स वचनं सुत्वा नायं अजानित्वा कथेस्सतीति मूसिकं गहेत्वा एकस्मि आपणे विळालस्सत्थाय विक्किणित्वा काकणिकं लभित्वा ताय काकणिकाय फाणितं गहेत्वा एकेन घटेन पानीयं गण्हि । सो अरञ्जतो आगच्छन्ते मालाकारे दिस्वा थोकं थोकं फाणितखण्डं दत्वा उल्लुंकेन पानीयं अदासि । ते तस्स एकेकं पुप्फमुट्ठिं अदंसु । सो तेन पुप्फमूलेन पुनदिवसेपि फाणितञ्च पानीयघटञ्च गहेत्वा पुप्फाराममेव गतो । तस्स तं दिवसं मालाकारा अड्ढोचितके पुप्फगच्छे दत्वा अगमंसु । सो नचिरस्सेव इमिना उपायेन अट्ठ कहापणे लभि ।

पुन एकस्मि वातवुट्ठिदिवसे राजुय्याने वहु सुक्खदण्डका च साखा च पलासञ्च वातेन पतितं होति । उय्यानपालो छड्ढेतुं उपायं न पस्सति । सो तत्थागन्त्वा—सचे इमानि दारुपण्णानि [१११] मय्हं दस्ससि अहं ते इमानि सब्बानि नीहरिस्सामीति उय्यानपालं आह ।

सो गण्ह अय्याति सम्पटिच्छि ।

चुल्लन्तेवासिको दारकानं केळिमण्डलं गन्त्वा फाणितं दत्वा मुहुत्तेन सब्बानि दारुपण्णानि नीहरापेत्वा उय्यानद्वारे रासि कारेसि । तदा राजकुम्भकारो राजकुलानं^३ भाजनानं पचनत्थाय दारुनि परियेसमानो उय्यानद्वारे तानि दिस्वा तस्स हत्थतो विक्किणित्वा गण्हि । तं दिवसं चुल्लन्तेवासिको दारुविक्रयेन सोळस कहापणे चाटिआदीनि च पञ्च भाजनानि लभि । सो चतुवीसतिया कहापणेषु जातेसु अत्थि अयं उपायो मय्हन्ति नगरद्वारतो अत्रिद्वारट्ठाने एकं पानीयचाटिं थपेत्वा पञ्चसते तिणहारके पानीयेन उपट्ठहि ।

ते आहंसु—त्वं सम्म, अम्हाकं वहुपकारो किं ते करोमाति ?

सो—मय्हं किच्चे उप्पन्ने करिस्सथाति वत्वा इतो चितो च विचरन्तो थलपथकम्मिकेन च जलपथकम्मिकेन च सद्धि मित्तसन्धवं अकासि ।

तस्स थलपथकम्मिको—स्वे इमं नगरं अस्सवाणिजको पञ्च अस्ससतानि गहेत्वा आगमिस्सतीति आचिक्खि ।

सो तस्स वचनं सुत्वा तिणहारके आह, अज्ज मय्हं एकेकं तिणकलापं देथ मया च तिणे अविक्किणिन्ते अत्तनो तिणं मा विक्किणायाति ।

ते साधूति सम्पटिच्छित्वा पञ्चतिणकलापसतानि आहरित्वा तस्स घरद्वारे पातयिंसु ।

अस्सवाणिजो सकलनगरे अस्सानं गोचरं अलभित्वा तस्स सहस्सं दत्त्वा तं तिणं गण्हि । कतिपाहच्च-
येनस्स जलपयकम्मिकसहायको आरोचेसि पट्टनं महानावा आगताति । सो अत्थि अयं उपायोति अट्ठहि कहापणेहि
सञ्चपरिवारसम्पन्नं तावकालिकं रथं गहेत्त्वा महत्तेन यसेन नावापट्टनं गत्त्वा एकं अंगुलिमुद्धिकं नाविकस्स सच्च-
कारं दत्त्वा अविदूरट्ठाने साणिं परिविक्खपापेत्वा निसिन्नो पुरिसे आणापेसि, वाहिरवाणिजेषु आगतेसु ततियेन
परिहारेण आरोचेथाति । नावा आगताति सुत्वा वाराणसितो सतमत्ता वाणिजा भण्डं गण्हामाति आगमिंसु ।
भण्डं तुम्हे न लभिस्सथ असुकट्ठाने नाम महावाणिजेन सच्चकारो दिन्नोति । ते तं सुत्वा तस्स सन्तिकं आगता ।
पादमूलिकपुरिसा पुरिमसञ्जावसेन ततियेन परिहारेण तेसं आगतभावं आरोचेसुं ।

ते सतमत्तापि वाणिजा एकेकं सहस्सं दत्त्वा तेन सिद्धिं नावाय पत्तिका हुत्वा पुन एकेकं सहस्सं
दत्त्वा पत्तिं विस्सज्जापेत्वा भण्डं अत्तनो सन्तिकं अकंसु । [११२]

चुल्लन्तेवासिको द्वे सतसहस्सानि गण्हित्वा वाराणसिं आगन्त्वा कतञ्जुना मे भवितुं वट्टतीति
एकं सतसहस्सं गाहापेत्वा चुल्लकसेट्ठिस्स समीपं गतो । अथ नं सेट्ठि— किन्ते तात ! कत्वा इदं धनं लद्धन्ति
पुच्छि ।

सो—तुम्हेहि कथितउपाये ठत्वा चतुमासञ्चन्तरेयेव लद्धन्ति, मतमूसिकं आदिं कत्वा सञ्चं
पवुत्तिं कथेसि ।

चुल्लकमहासेट्ठि तस्स वचनं सुत्वा न इदानि एवरूपकं दारकं परसन्तिकं कातुं वट्टतीति वयप्पत्तं
अत्तनो धीतरं दत्त्वा सकलकुटुम्बस्स सामिकं अकासि ।

सो सेट्ठिनो अच्चयेन तस्मिं नगरे सेट्ठिट्ठानं लभि । बोधिसत्तोपि यथाकम्मं अगमासि । सम्मा-
सम्बुद्धोपि इमं धम्मदेसनं कथेत्वा अभिसम्बुद्धोव इमं गाथं कथेसि—

“अप्पकेनपि मेधावी पाभतेन विचक्खणो ।

समुट्ठापेति अत्तानं अणुं अग्गिं व सम्भमन्ति ॥”

तत्थ अप्पकेनपीति थोकेनापि परित्तकेनापि । मेधावीति पञ्जवा । पाभतेनाति भण्डमूलेन । विचक्ख-
णोति वोहारकुसलो । समुपट्ठापेति अत्तानन्ति महन्तं धनं च यसञ्च उप्पादेत्वा तत्थ अत्तानं सण्ठपेति पत्तिट्ठा-
पेति । यथा किं ? अणुं अग्गिं व सम्भमन्ति यथा पण्डितो पुरिसो परित्तकं अग्गिं अनुक्कमेन गोमयचुण्णादीनि
पक्खित्वा मुखवातेन धमन्तो समुट्ठापेति वड्ढेति महन्तं अग्गिक्खन्धं करोति । एवमेवं पण्डितो थोकम्पि
पाभतं लभित्वा नानाउपायेहि पयोजेत्वा धनञ्च यसञ्च उप्पादेति वड्ढेति वड्ढेत्वा च पन तत्थ तत्थ अत्तानं
पत्तिट्ठापेति ताय एव वा पन धनयसमहन्तताय अत्तानं समुट्ठापेति अभिञ्जातं पाकटं करोतीति अत्थो ।

इति भगवा भिक्खवे ! चुल्लपन्थको मं निस्साय इदानि धम्मेसु धम्ममहन्ततं पत्तो, पुव्वे पन भोगे-
सुपि भोगमहन्ततं यसमहन्ततं पापुणीति एवं इमं धम्मदेसनं दस्सेत्वा द्वे वत्थूनि कथेत्वा अनुसन्धिं घटेत्वा
जातकं समोधानेसि । तदा चुल्लन्तेवासिको चुल्लपन्थको अहोसि चुल्लकमहासेट्ठी पन अहमेव अहोसिन्ति देसनं
निट्ठपेसि ।

५. तण्डुलनालिकातकं

किमघति तण्डुलनालिकाति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो लालुदायित्थेरं आरब्ध कथेसि।

पच्चुपन्नवत्थु

तस्मिं समये आयस्मा दब्बो मल्लपुत्तो संघस्स भत्तुद्देसको होति । तस्मिं [११३] पातोव सलाक-
भत्तानि उद्दिंसमाने लालुदायित्थेरस्स^१ कदाचि वरभत्तं पापुणाति कदाचि लामकभत्तं । सो लामकभत्तस्स
पत्तदिवसे सलाकग्गं आकुलं करोति— किं दब्बोव सलाकं दातुं जानाति, अम्हे न जानामातिपि वदति ।

तस्मिं सलाकग्गं आकुलं करोन्ते— हन्द दानि त्वमेव सलाकं देहिति सलाकपर्च्छि अदंसु ।

ततो पट्ठाय सो संघस्स सलाकं अदासि । ददन्तो पन इदं वरभत्तन्ति वा लामकभत्तन्ति वा असुक-
वस्सग्गे वरभत्तं ठितं असुकवस्सग्गे लामकभत्तन्ति वा न जानाति । ठितिकं करोन्तोपि असुकवस्सग्गे ठितिकाति
न सत्तलक्खेति । भिक्खू नं ठितवेलाय इमस्मिं ठाने अयं ठितिका ठिता इमस्मिं ठाने अयन्ति भूमियं वा भित्तिं वा
लेखं कड्ढति । पुन दिवसे सलाकग्गे भिक्खू मन्दतरा वा होन्ति बहुतरा वा । तेषु मन्दतरेसु लेखा हेट्ठा होति
बहुतरेसु उपरि । सो ठितिकं अजानन्तो लेखासञ्जाय सलाकं देति ।

अयं नं भिक्खू— आवुसो लालुदायी ! लेखा नाम हेट्ठा वा होतु उपरि वा वरभत्तं पन असुकवस्सग्गे
ठितं लामकभत्तं असुकवस्सग्गेति आहंसु ।

सो भिक्खू पटिप्परन्तो यदि एवं अयं लेखा कस्मा एवं ठिता, किं अहं तुम्हाकं सदहामि इमिस्सा
लेखाय सदहामीति वदति ।

अयं नं दहरा च सामगेरा च— आवुसो लालुदायि ! तयि सलाकं देन्ते भिक्खू लाभेन परिहा-
यन्ति । न त्वं दातुं अनुच्छविको, निग्गच्छ इतोति सलाकग्गतो निक्कड्ढिसु ।

तस्मिं खणे सलाकग्गे महन्तं कोलाहलं अहोसि । तं सुत्वा सत्या आनन्दत्थेरं पुच्छि— आनन्द !
सलाकग्गे महन्तं कोलाहलं, किं सदो नामेसोति ?

थेरो तथागतस्स तमत्थं आरोचेसि ।

आनन्द ! न इदानेव लालुदायी अत्तणो वालताय परेसं लाभहानिं करोति, पुब्बेपि अकासि येवाति
आह ।

थेरो तस्सत्थस्स आविभावत्थं भगवन्तं याचि । भगवा भवन्तरेण पटिच्छन्नं कारणं पाकटं अकासि—

अतीतवत्थु

अतीते कासिरट्ठे वाराणसियं ब्रह्मदत्तो राजा अहोसि । तदा अम्हाकं बोधिसत्तो तस्स अग्घकारको^२
अहोसि, हत्थिअस्सादीनि चैव णिसुवण्णादीनि च अग्घापेसि । अग्घापेत्वा भण्डसामिकानं भण्डानुरूपमेव मूलं
दापेसि । राजा पन लुट्ठो होति । सो लोभपकतिताय एवं चिन्तेसि—अयं अग्घापनको एवं अग्घापेन्तो न चिरस्सेव
मम गेहे धनं परिकल्पयं गमेस्सति अञ्जं अग्घापनकं करिस्सामीति । सो सीहपञ्जरं उग्घाटेत्वा राजंगणं ओलो-
केन्तो एकं गामिकमनुस्सं लोलवालं राजंगणेन गच्छन्तं दिस्वा एस्स मय्हं अग्घापनकम्मं कातुं सक्खिस्सतीति तं
पक्कोसापेत्वा सक्खिस्सति भणे ! अम्हाकं [११४] अग्घापनिककम्मं कातुन्ति आह ।

सक्खिस्सामि देवाति ।

राजा अत्तनो धनरक्खणत्थाय तं बालं अग्घापनिककम्मं ठपेसि । ततो पट्ठाय सो बालो हत्थिअस्सा-
दीनि अग्घापेत्तो अग्घं हापेत्वा यथारुचिया कथेति । तस्स ठानन्तरे ठितत्तायं सो कथेति तमेव मूलं होति ।

तस्मिं काले उत्तरापथतो एको अस्सवाणिजो पञ्च-अस्ससतानि आनेसि । राजा तं पुरिसं पक्को-
सापेत्वा अस्से अग्घापेसि । सो पञ्चन्नं अस्ससतानं एकं तण्डुलनाळिकं अग्घमकासि, कत्वा च पन अस्सवाणिजस्स
एकं तण्डुलनाळिकं देथाति वत्वा अस्से अस्ससालाय सण्ठापेसि ।

अस्सवाणिजो पोरणकअग्घापनिकस्स सन्तिकं गन्त्वा तं पवुत्ति आरोचेत्वा इदानि किं कत्तव्वन्ति
पुच्छि ।

सो आह—तस्स पुरिसस्स लञ्चं दत्वा एवं पुच्छथ 'अम्हाकं ताव अस्सा एकं तण्डुलनाळिकं अग्घ-
न्तीति, वातमेतं, तुम्हे पन निस्साय तण्डुलनाळिया अग्घं जानितुकामोम्हि । सक्खिस्सथ वो रञ्जो सन्तिके ठत्वा
सा तण्डुलनाळिका इदं नाम अग्घतीति वत्तुन्ति ? सच्चे सक्कोमीति वदति तं गहेत्वा रञ्जो सन्तिकं गच्छथ ।
अहम्मि तत्थ आगमिस्सामीति ।

अस्सवाणिजो साधूति बोधिसत्तस्स वचनं सम्पटिच्छित्त्वा अग्घापनिकस्स लञ्चं दत्वा तमत्यं
आरोचेसि ।

सो लञ्चं लभित्वा— सक्खिस्सामि तण्डुलनाळि अग्घापेतुन्ति ।

तेन हि गच्छाम राजकुलन्ति तं आदाय रञ्जो सन्तिकं अगमासि । बोधिसत्तोपि अञ्जोपि बहू
अमच्चा अगमंमु ।

अस्सवाणिजो राजानं वन्दित्वा— अहं देव ! पञ्चन्नं अस्ससतानं एकं तण्डुलनाळि अग्घनभावं
जानिं, सा पन तण्डुलनाळिका किं अग्घतीति अग्घापनिकं पुच्छथ देवाति ।

राजा तं पवुत्ति अजानन्तो अम्भो अग्घापनिक ! पञ्च अस्ससतानि किं अग्घन्तीति पुच्छि ।

तण्डुलनाळि देवाति ।

होतु भणे ! पञ्च अस्ससता ताव तण्डुलनाळि अग्घन्तु, सा पन किमग्घति तण्डुलनाळिकाति पुच्छि ।

सो बालपुरिसो— वाराणसि सन्तरवाहिरं अग्घति तण्डुलनाळिकाति आह ।

सो किर पुट्ठे राजानं अनुवत्तेत्तो एकं सालिताडुलनाळि अस्सानं अग्घं अकासि, पुन वाणिजकस्स
हत्थतो लञ्चं लभित्वा तस्सा तण्डुलनाळिकाय वाराणसि सन्तरवाहिरं अग्घमकासि ।

तदा पन वाराणसिया पाकारपरिक्खेपो द्वादसयोजनिको होति । इदमस्सा अन्तरं वाहिरं पन तियो-
जनसत्तिकं रट्ठं इति सो बालो एवं महन्तं वाराणसि सन्तरवाहिरं तण्डुलनाळिकाय अग्घं अकासि ।

तं सुत्वा बोधिसत्तो पुच्छन्तो इमं गाथमाह—

किमग्घति तण्डुलनाळिकाय अस्सानमूलाय वदेहि राज !

वाराणसि सन्तरवाहिरन्तं अयमग्घती तण्डुलनाळिका ॥ ति ।

तं सुत्वा अमच्चा पाणिं पहरित्वा हसमाना—मयं पुट्ठे पठविञ्च रज्जञ्च अनग्घन्ति सञ्जिनो
अहुम्हा एवं महन्तं किर सराजकं वाराणसिरज्जं तण्डुलनाळिमत्तं अग्घति अहो अग्घापनिकस्स पञ्जासम्पदा !
कहं एत्तकं कालं अयं अग्घापनिको ठित्तोसि ? अम्हाकं रञ्जो एव अनुच्छविकोति परिहासं अकंमु ।

तस्मिं काले राजा लज्जितो नं बालं निक्कड्ढापेत्वा बोधिसत्तस्मेव अग्घापनिकट्ठानं अदासि ।
बोधिसत्तोपि यथाकम्मं गतो । सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा दस्सेत्वा द्वे वत्थुनि कथेत्वा अनुसन्धि घटेत्वा
जातकं समोवानेसि । तदा गामिकबालअग्घापनिको लोशुदायी अहोसि पण्डितअग्घापनिको अहमेव अहोसिन्ति
देसनं निट्ठापेसि ।

६. देवधम्मजातकं

हिरिओत्तप्पसम्पन्नाति इदं भगवा जेतवने विहरन्तो अञ्जतरं बहुभण्डिकं भिक्खुं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

सावत्थिवासी किरिको कुट्टुम्बिको भरियाय कालकताय पव्वजि । सो पव्वजन्तो अत्तनो परिवेणञ्च अग्गिसालञ्च भण्डगव्वञ्च कारेत्वा भण्डगव्वं सप्पितण्डुलादीहि पूरेत्वा पव्वजि । पव्वजित्वा पन अत्तनो दासे पक्कोसापेत्वा यथारुचित्तं आहारं पचापेत्वा भुञ्जति बहुपरिक्खारो च अहोसि । रत्ति अञ्जं निवासन-पारुपणं होति दिवा अञ्जं । विहारपच्चन्ते वसति ।

तस्सेकदिवसं चीवरपच्चत्थरणादीनि नीहरित्वा परिवेणे पत्थरित्वा सुक्खापेन्तस्स सम्बहुला जान-पदा भिक्खूसेनासनचारिकं आहिण्डन्ता परिवेणं गन्त्वा चीवरादीनि दिस्वा कस्सिमानीति पुच्छिसु ।

सो मय्हं आवुसोति आह ।

आवुसो ! इदम्पि चीवरं इदम्पि चीवरं इदम्पि निवासनं इदम्पि निवासनं इदम्पि पच्चत्थरणं इदम्पि पच्चत्थरणं सव्वं तुय्हमेवाति ?

आम मय्हमेवाति ।

आवुसो ! ननु भगवता तीणि चीवरानि अनुञ्जातानि, त्वं एवं अप्पिच्छस्स बुद्धस्स सासने पव्व-जित्वा बहुपरिक्खारो जातो । एहि तं दसवलस्स सन्तिकं नेस्सामाति तं आदाय सत्थु सन्तिकं अगमंसु ।

सत्था तं दिस्वाव किन्नुखो भिक्खवे ! अनिच्छमानकं येव भिक्खुं गण्हित्वा आगतत्थाति आह । भन्ते ! अयं भिक्खु बहुभण्डो बहुपरिक्खारोति ।

सच्चं किर त्वं भिक्खु ! बहुभण्डोति ?

सच्चं भगवाति । [११६]

कस्मा पन त्वं भिक्खु ! बहुभण्डो जातो ? ननु अहं अप्पिच्छताय सन्तुट्ठिया पविवेकस्स विरियार-म्भस्स वण्णं वदामीति ।

सो सत्युवचनं सुत्वा कुपितो इमिनादानि नीहारेण चरिस्सामीति पारुपणं छड्ढेत्वा परिसमञ्जे एकचीवरो अट्ठासि ।

अथ नं सत्था उपत्यम्भयमानो—ननु त्वं भिक्खु ! पुव्वे हिरोत्तप्पगवेसको दकरक्खसकालेपि हिरोत्तप्पं गवेसमानो द्वादस संवच्छरानि विहासि ? अथ कस्मा इदानि एवं गरुके बुद्धसासने पव्वजित्वा चतुपरिसमञ्जे पारुपणं छड्ढेत्वा हिरोत्तप्पं पहाय ठित्तोसीति ?

सो सत्युवचनं सुत्वा हिरोत्तप्पं पच्चुपट्ठापेत्वा तं चीवरं पारुपित्वा सत्थारं वन्दित्वा एकमन्तं निसीदि । भिक्खु तस्सत्थस्स आवीभावत्थं भगवन्तं याचिसु । भगवा भवन्तरेण पटिच्छन्नं कारणं पाकटं अकासिः—

अतीतवत्थु

अतीते कासिरट्ठे वाराणसियं ब्रह्मदत्तो राजा अहोसि । तदा बोधिसत्तो तस्स अग्गमहेसिया कुच्छि-स्मि पटिमन्वि गण्हि । सा दसमासेसु परिपुण्णेषु पुत्तं विजायि । तस्स नामगहणदिवसे महिसासकुमारोति । नमं अकंसु । तस्स आघावित्वा परिधावित्वा विचरणकाले रञ्जो अञ्जोपि पुत्तो जातो । तस्स चन्दकुमारोति नामं अकंसु । तस्स पन आघावित्वा परिधावित्वा विचरणकाले बोधिसत्तमाता कालमकासि ।

राजा अञ्जं अग्गमहेसिट्ठाने ठपेसि । सा रञ्जो पिया अहोसि मनापा । सा पियसंवासमन्वाय एकं पुत्तं विजायि । सुरियकुमारो तस्स नामं अकंसु । राजा पुत्तं दिस्वा तुट्ठचित्तो-भद्दे ! पुत्तस्स ते वरं दम्मीति आह ।

देवी वरं इच्छितकाले गहेतव्वं कत्वा ठपेसि । सा पुत्ते वयप्पत्ते राजानं आह—देवेन मय्हं पुत्तस्स जातकाले वरो दिन्नो, पुत्तस्स मे रज्जं देहीति ।

राजा मय्हं द्वे पुत्ता अग्गिक्खन्धा विय जलमाना विचरन्ति, न सक्का तव पुत्तस्स रज्जं दातुन्ति पटिक्खपित्वा तं पुनप्पुनं याचमानमेव दिस्वा 'अयं मय्हं पुत्तानं पापकम्पि चिन्तेय्याति' पुत्ते पक्कोसापेत्वा आह—ताता ! अहं सुरियकुमारस्स जातकाले वरं अदासिं । इदानिस्स माता रज्जं याचति । अहं तस्स न दातुकामो । मातुगामो नाम पापो, तुम्हाकं पापकम्पि चिन्तेय्य । तुम्हे अरञ्चं पविसित्वा ममच्चयेन कुलसन्तके नगरे रज्जं करेय्याथाति रोदित्वा कन्दित्वा सीसे चुम्बित्वा उय्योजेसि ।

ते पितरं वन्दित्वा पासादा ओरोहन्ते राजंगणे कीळमानो सुरियकुमारोपि दिस्वा तं कारणं ज्ञत्वा अहम्पि भातिकेहि सद्धिं गमिस्सामीति तेहि सद्धिं येव निक्खमि । ते हिमवन्तं पविसिसु । बोधिसत्तो मग्गा ओक्कम्म रक्खमूले निसीदित्वा[११७] सुरियकुमारं आमन्तेसि—ताता ! सुरिय ! एकं सरं गन्त्वा नहात्वा च पिवित्वा च पदुमिनिपण्णेहि अम्हाकम्पि पानीयं आनेहीति ।

तं पन सरं वेस्सवणस्स सन्तिका एकेन दकरक्खसेन लद्धं होति । वेस्सवणो च तं आह— ठपेत्वा देवधम्मजाननके ये अञ्जे इमं सरं ओतरन्ति ते खादितुं लभसि । अनोतिण्णे न लभसीति । ततो पट्ठाय सो रक्खसो ये तं सरं ओतरन्ति ते देवधम्मे पुच्छित्वा ये न जानन्ति ते खादति ।

अथ खो सुरियकुमारो तं सरं गन्त्वा अवीमंसित्वाव ओतरि । अथ नं सो रक्खसो गहेत्वा देवधम्मं जानासीति पुच्छि । सो देवधम्मो नाम चन्दमुरियाति आह । अथ नं त्वं देवधम्मे न जानासीति उदकं पवेसेत्वा अत्तनो वसनट्ठाने ठपेसि ।

बोधिसत्तोपि तं चिरायन्तं दिस्वा चन्दकुमारं पेसेसि । रक्खसो नम्पि गण्हित्वा देवधम्मे जानासीति पुच्छि ।

आम, जानामि । देवधम्मो नाम चतस्सो दिसाति ।

रक्खसो न त्वं देवधम्मे जानासीति तम्पि गहेत्वा तत्थेव ठपेसि ।

बोधिसत्तो तस्मिम्पि चिरायन्ते एकेन अन्तरायेन भवितव्वन्ति सयं तत्थ गन्त्वा द्विन्मिम्पि ओतरण-पदवळञ्जं दिस्वा रक्खसपरिग्गहितेन इमिना सरेन भवितव्वन्ति खग्गं सन्नय्हित्वा धनुं गहेत्वा अट्ठसि । उदकर-क्खसो बोधिसत्तं उदकं अनोतरन्तं दिस्वा वनकम्मिकपुरिसो विय हुत्वा बोधिसत्तं आह— भो पुरिस ! त्वं मग्गकिलन्तो कस्मा इमं सरं ओतरित्वा नहायित्वा पिचित्वा भिसमूलानि खादित्वा पुष्फानि पिलन्धित्वा यथा-सुखं न गच्छसीति ?

बोधिसत्तो तं दिस्वा एस सो यक्खो भविस्सतीति ज्ञत्वा-तया मे भातिका गहिताति आह ।

आम मयाति ।

किंकारणाति ?

अहं इमं सरं ओतिण्णके लभामीति ।

किं पन सव्वेव लभसीति ? ये देवधम्मे जानन्ति ते ठपेत्वा अवसेसे लभामीति ।

अत्थि पन ते देवधम्मेहि अत्थोति ?

आम अत्थि ।

यदि एवं अहं ते देवधम्मे कथेस्सामीति ।

तेनहि कथेहि अहं देवधम्मे सुणिस्सामीति ।

बोधिसत्तो अहं देवधम्मं कथेय्यं किलिट्ठगतो पनम्हीति आह ।

यक्खो बोधिसत्तं नहापेत्वा भोजनं भोजेत्वा पानीयं पायेत्वा पुप्फानि पिळ्ळन्धापेत्वा गन्धेहि विलिम्पापेत्वा अलंकतमण्डपमज्जे पल्लं कं अत्थरित्वा अदासि । बोधिसत्तो आसने निसीदित्वा यक्खं पादमूले निसीदापेत्वा तेनहि ओहितसोतो सक्कच्चं देवधम्मं सुणाहीति इमं गायमाह—

“हिरिओत्तप्पसम्पन्ना सुक्कधम्मसमाहिता ।

सन्तो सप्पुरिसा लोके देवधम्माति वुच्चरे ॥” ति ।

तत्थ हिरिओत्तप्पसम्पन्नाति हिरिया च ओत्तप्पेन च समन्नागता । तेषु कायदुच्चरितादीहि हिरि-यतीति हिरि । लज्जायेतं अधिवचनं । तेहियेव ओत्तप्पतीति ओत्तप्पं । पापतो उव्वेगस्सेतं अधिवचनं ।

तत्थ अज्झत्तसमुट्ठाना हिरि, वहिद्धासमुट्ठानं ओत्तप्पं । अत्ताधिपतेय्या हिरि, लोकाधिपतेय्यं ओत्तप्पं । लज्जासभावसण्ठिता हिरि, भयसभावसण्ठितं ओत्तप्पं । सप्पतिस्सवलक्खणा हिरि, वज्जभीरुकभय-दस्सावीलक्खणं ओत्तप्पं ।

तत्थ अज्झत्तसमुट्ठानं हिरि चतुहि कारणेहि समुट्ठापेति (१) जातिं पच्चवेक्खित्वा, (२) वयं पच्चवेक्खित्वा, (३) सूरभावं पच्चवेक्खित्वा, (४) बाहुसच्चं पच्चवेक्खित्वा ।

‘कथं ? पापकरणं नामेतं न जातिसम्पन्नानं कम्मं । हीनजच्चानं केवट्टादीनं इदं कम्मं । तादिसस्स जातिसम्पन्नस्स इदं कम्मं कातुं न युत्तन्ति । एवं ताव जातिं पच्चवेक्खित्वा पाणातिपातादिपापं अकरोन्तो हिरिं समुट्ठापेति । तथा पापकरणं नामेतं दहरेहि कत्तव्वकम्मं । तादिसस्स वये ठितस्स इदं कम्मं कातुं न युत्तन्ति । एवं वयं पच्चवेक्खित्वा पाणातिपातादिपापं अकरोन्तो हिरिं समुट्ठापेति । तथा पापं नामेतं दुव्वलजातिकानं कम्मं । तादिसस्स सूरभावसम्पन्नस्स इदं कम्मं कातुं न युत्तन्ति । एवं सूरभावं पच्चवेक्खित्वा पाणातिपातादि-पाप अकरोन्तो हिरिं समुट्ठापेति । तत्था पापकम्मं नामेतं अन्धवालानं कम्मं न पण्डितानं । तादिसस्स पण्डितस्स बहुस्सुतस्स इदं कम्मं कातुं न युत्तन्ति । एवं बाहुसच्चं पच्चवेक्खित्वा पाणातिपातादिपापं अकरोन्तो हिरिं समुट्ठापेति ।

एवं अज्झत्तसमुट्ठानं हिरिं चतुहि कारणेहि समुट्ठापेति । समुट्ठापेत्वा च पन अत्तनो चित्ते हिरिं पवेसेत्वा पापकम्मं न करोति । एवं हिरि अज्झत्तसमुट्ठाना नाम होति ।

कथं ओत्तप्पं वहिद्धासमुट्ठानं नाम ? सच्च त्वं पापकम्मं करिस्ससि चतुसु परिसासु गरहप्पत्तो भविस्ससि—

“गरहिस्सन्ति तं विञ्जू असुच्चिं नागरिको यथा ।

विवज्जितो सीलवन्तेहि कथं भिक्खु करिस्ससी ॥” ति ।

पच्चवेक्खन्तो हि वहिद्धासमुट्ठितेन ओत्तप्पेन पापकम्मं न करोति । एवं ओत्तप्पं वहिद्धासमुट्ठानं नाम होति ।

कथं हिरि अत्ताधिपतेय्या नाम ? इधेकच्चो कुलपुत्तो अत्तानं अधिपतिं जेट्ठकं कत्वा तादिसस्स सद्धापव्वजितस्स बहुस्सुतस्स धुतवादिस्स न युत्तं पापकम्मं कातुन्ति पापं न करोति । एवं हिरि अत्ताधिपतेय्या नाम होति । तेनाह भगवा— “सो अत्तानं येव अधिपतिं कत्वा अकुसलं पजहति [११९] कुसलं भावेति सावज्जं पजहति अनवज्जं भावेति । सुद्धं अत्तानं परिहरती” ति^१ ।

कथं ओत्तप्पं लोकाधिपतेय्यं नाम ? इधेकच्चो कुलपुत्तो लोक अधिपतिं जेट्ठकं कत्वा पापकम्मं

न करोति । यथाह— “महा खो पनायं लोकसन्निवासो तस्मिं खो पन लोकसन्निवासे सन्ति समणब्राह्मणा इद्धि-
मन्तो दिव्वचक्खुका परचित्तविदुनो । ते दूरतोपि पस्सन्ति आसन्नेपि पस्सन्ति चेतसापि चित्तं पजानन्ति । तेपि
मं एवं जानिस्सन्ति पस्सथ भो ! इमं कुलपुत्तं सद्दाय अगारस्सा अनगारियं पव्वजितो समानो वोकिण्णो विहरति
पापकेहि अकुसलेहि धम्महेहीति । सन्ति देवता इद्धिमन्तिनियो दिव्वचक्खुका परचित्तविदुनियो । ता दूरतोपि
पस्सन्ति आसन्नेपि पस्सन्ति चेतसापि चित्तं पजानन्ति । तापि मं जानिस्सन्ति पस्सथ भो ! इमं कुलपुत्तं सद्दाय
अगारस्सा अनगारियं पव्वजितो समानो वोकिण्णो विहरति पापकेहि अकुसलेहि धम्महेहीति । सो लोकं येव अधि-
पतिं करित्वा अकुसलं पजहति कुसलं भावेति सावज्जं पजहति अनवज्जं भावेति सुद्धं अत्तानं परिहरती” ति ।
एवं ओत्तप्पं लोकाधिपतेय्यं नाम होति ।

लज्जासभावसण्ठिता हिरि, भयसभावसण्ठितं ओत्तप्पन्ति । एत्थ पन लज्जाति लज्जनाकारो तेन
सभावेन सण्ठिता हिरि । भयन्ति अपायभयं । तेन सभावेन सण्ठितं ओत्तप्पं । तदुभयम्पि पापपरिवज्जने पाकटं
होति ।

एकच्चो हि यथा नामेको कुलपुत्तो उच्चारपस्सावादीनि करोन्तो लज्जितव्वयुत्तकं एकं दिस्वा
लज्जनाकारप्पत्तो भवेय्य हीलितो एवमेवं अज्जत्तं लज्जिधम्मं ओक्कमित्वा पापकम्मं न करोति । एकच्चो
अपायभयभीरुको हुत्वा पापकम्मं न करोति ।

तत्रिदं ओपम्मं । यथाहि द्वीसु अयोगुल्लेसु एको सीतलो भवेय्य गूथमक्खितो एको उण्हो आदित्तो ।
तत्थ पण्डितो सीतलं गूथमक्खितत्ता जिगुच्छन्तो न गण्हति इतरं डाहभयेन । तत्थ सीतलस्स गूथमक्खितस्स
जिगुच्छाय अगण्हनं विय अज्जत्तं लज्जिधम्मं ओक्कमित्वा पापस्स अकरणं, उण्हस्स डाहभयेन अगण्हनं विय
अपायभयेन पापस्स अकरणं वेदितव्वं ।

सप्पतिस्सवलक्खणा हिरि वज्जभीरुकभयदस्साविलक्खणं ओत्तप्पन्ति । इदम्पि द्वयं पापपरिवज्जने
येव पाकटं होति । एकच्चो हि (१) जातिमहत्तपच्चवेक्खणा, (२) सत्थुमहत्तपच्चवेक्खणा, (३) दायज्जमह-
त्तपच्चवेक्खणा, (४) सन्नहाचारीमहत्तपच्चवेक्खणाति चतुहि कारणेहि सप्पतिस्सवलक्खणं हिरिं समुट्ठापेत्वा
पापं न करोति । एकच्चो (१) अत्तानुवादभयं, (२) परानुवादभयं, (३) दण्डभयं [१२०] (४) दुग्गतिभयन्ति
चतुहि कारणेहि वज्जभीरुकभयदस्साविलक्खणं ओत्तप्पं समुट्ठापेत्वा पापं न करोति । तत्थ जातिमहत्तपच्च-
वेक्खणादीनि चैव अत्तानुवादभयादीनि च वित्थारेत्वा कथेतव्वानि । तेसं वित्थारो अंगुत्तरट्ठकथायं वुत्तो ।

सुककधम्मसमाहिताति इदमेव हिरोत्तप्पं आदिं कत्वा कत्तव्वा कुसला धम्मा सुककधम्मा नाम ।
ते सब्वसंगाहकनयेन चतुभूमिकलोकियलोकुत्तरधम्मा । तेहि समाहिता समन्नागताति अत्थो । सन्तो सप्पुरिसा
लोकेति कायकम्मादीनं सन्तताय सन्तो । कतञ्जुकतवेदिताय सोभनपुरिसाति सप्पुरिसा । लोको पन संखारलोको
सत्तलोको ओकासलोको खन्धलोको आयतनलोको धातुलोकोति अनेकविधो । तत्थ, एको लोको सब्वे सत्ता
आहारट्ठितिका—पे—अट्ठारसलोका अट्ठारसधातुयोति एत्थ संखारलोको वुत्तो । खन्धलोकादयो तदन्तो-
गधा-येव । अयं लोको परलोको देवलोको मनुस्सलोकोति आदिसु पन सत्तलोको वुत्तो—

“यावता चन्दिमसुरिया दिसा भन्ति विरोचना ।

तावता सहस्सधा लोको एत्थ ते वत्तती वसो ॥” ति ।

एत्थ ओकासलोको वुत्तो । तेसु इध सत्तलोको अधिप्येतो । सत्तलोकास्मिं हि येव एवरूपा सप्पुरिसा
ते देवधम्माति वुच्चरे । तत्थ देवाति सम्मुत्तिदेवा उप्पत्तिदेवा विसुद्धिदेवाति तिविधा । तेसु महासम्मत्कालतो
पट्ठाय लोकेन देवाति सम्मतत्ता राजराजकुमारादयो सम्मुत्तिदेवा नाम । देवलोको उप्पन्ना उप्पत्तिदेवा नाम ।
खीणासवा विसुद्धिदेवा नाम । वुत्तम्पि चेतं “सम्मत्तिदेवा नाम राजानो देवियो कुमारा च । उप्पत्तिदेवा नाम

भूमदेवे उपादाय तदुत्तरि देवा । त्रिसुद्विदेवा नाम बुद्धपञ्चकनुद्धखीणासवा" ति । इमेसं देवानं धम्माति देव-
धम्माति ।

बुच्चरेति बुच्चन्ति । हिरोत्तप्पमूलका हि कुसला धम्मा कुसलमम्पदाय देवलोके निव्वत्तिथा च त्रिसु-
द्विभावस्सेव कारणत्ता कारणट्ठेन ति विधानं देवानं धम्माति देवधम्मा । तेहि देवधम्मेहि समन्नागता पुग्गलापि
देवधम्मा । तस्मा पुग्गलाधिठानाय देसनाय ते धम्मे दस्सेन्तो "सन्तो सप्पुरिसा लोके देवधम्माति बुच्चरे" ति
आह ।

यक्खो इमं धम्मदेसनं मुत्वा पसन्नो वोधिसत्तं आह-पण्डित ! अहं तुम्हाकं पसन्नो एकं भातरं देमि,
कत्तरं आनेमीति ?

कनिट्ठं आनेहीति ।

पण्डित ! त्वं केवलं देवधम्मे [१२१] जानासि येव न पन तेसु वत्तेसीति ।

किं कारणाति ?

यंकारणा जेट्ठं ठपेत्वा कनिट्ठं आनापेन्तो जेट्ठापचायिककम्मं नाम न करोसीति ।

देवधम्मे चाहं यक्ख ! जानामि तेसु च पवत्तामि । मयं हि इमं अरञ्जं एतं निस्साय पविट्ठा ।
एतस्स हि अत्थाय अम्हाकं पितरं एतस्स माता रज्जं याचि । अम्हाकं पन पिता न वरं अदत्त्वा अम्हाकं अनुरक्ख-
णत्थाय अरञ्जवासं अनुजानि । सो कुमारो अनुवत्तित्वा अम्हेहि सद्धि आगतो, तं अरञ्जे एको यक्खो छादीति
वुत्तेपि न कोचि सद्धिस्सति । तेनाहं गरहभयभीतो तमेव आनापेमीति ।

साधु साधु पण्डित ! त्वं देवधम्मे च जानासि तेसु च वत्तसीति पसन्नचित्तो यक्खो वोधिसत्तस्स साधु-
कारं दत्त्वा द्वेपि भातरो आनेत्वा अदासि ।

अथ नं वोधिसत्तो आह-सम्म ! त्वं पुव्वे अत्तना कतेन पापकम्मेन प्रेसं मंसलोहितखादको यक्खो
हुत्वा निव्वत्तो । इदानि पुनापि पापमेव करोसि । इदं ते पापकम्मं निरयादीहि भुच्चित्तुं न दस्सति । तस्मा इतो
पट्ठाय पापं पहाय कुसलं करोहीति असक्खि च पन नं दमेतुं । सो तं यक्खं दमेत्वा तेन संविहितारक्खो तत्थेव
वसन्तो एकदिवसं नक्खत्तं ओलोकेत्वा पितुकालकतभावं अत्वा यक्खं आदाय वाराणांसि गन्त्वा रज्जं गहेत्वा
चन्दकुमारस्स ओपरज्जं सुरियकुमारस्स सेनापतिट्ठानं दत्त्वा यक्खस्स रमणीये ठाने आयतनं कारेत्वा यथा सो
अग्गमालं अग्गपुप्फं अग्गगन्धं अग्गफलं अग्गभत्तञ्च लभति तथा अकासि । सो धम्मेन रज्जं कारेत्वा यथाकम्मं
गतो ।

सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा दस्सेत्वा सच्चानि पकासेसि । सच्चपरियोसाने सो भिक्खु सोतापत्ति-
फले पतिट्ठहि । सम्मासम्बुद्धोपि द्वे वत्थूनि कथेत्वा अनुसन्धिं घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा उदकरक्खसो
बहुभण्डिकभिक्खु अहोसि, सुरियकुमारो आनन्दो, चन्दकुमारो सारिपुत्तो जेट्ठकभाता मर्हिसासकुमारो पन अहमेव
अहोसिन्ति ।

देवधम्मजातकं

७. कडुहारिजातकं

पुत्रो त्याहं महाराजाति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो वासभखत्तियाय वत्थुं आरब्भ कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

वासभखत्तियाय वत्थु द्वादसनिपाते भद्दसालजातके आविभविस्सति । सा किर महानामस्स सक्कस्स धीता नागमुण्डाय नाम दासिया कुच्छिस्मिं जाता[१२२]कोसलराजस्स अग्गमहेसी अहोसि । सा रञ्जो पुत्तं विजायि । राजा पनस्सा पच्छा दासिभावं जत्वा ठाना परिहापेसि । पुत्तस्स विड्डभस्सापि ठाना परिहापेसि येव । उभोपि अत्तनो निवेसने येव वसन्ति । सत्था तं कारणं जत्वा पुव्वण्हसमयं पञ्चसतभिक्खुपरिवृतो रञ्जो निवेसनं गत्वा पञ्चत्तासने निसीदित्वा—महाराज ! कद्दं वासभखत्तियाति आह ।

राजा तं कारणं आरोचेसि ।

महाराज ! वासभखत्तिया कस्स धीताति ?

महानामस्स भन्तेति ।

आगच्छमाना कस्स आगताति ?

मद्दं भन्तेति ।

महाराज ! एसा रञ्जो धीता रञ्जो व आगता राजानं येव पटिच्च पुत्तं पटिलभि । सो पुत्तो किं कारणा पितु सन्तकस्स रज्जस्स सामिको न होति ? पुव्वे राजानो मुहुत्तिकाय कट्ठहारिकाय कुच्छिस्मिम्पि पुत्तं लभित्वा पुत्तस्स रज्जं अदंसूति ।

राजा तस्सत्थस्साविभावत्थाय भगवन्तं याचि । भगवा भवन्तरेण पटिच्छन्नं कारणं पाकटं अकासि—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्तो राजा महत्तेन यसेन उय्यानं गत्वा तत्थं पुप्फफललोभेण विचरन्तो उय्यानवनसण्डे गायित्वा गायित्वा दारुणि उद्धरमानं एकं इत्थि दिस्वा पटिबद्धचित्तो संवासं कप्पेसि । तं खणं येव बोधिसत्तो तस्सा कुच्छियं येव पटिसन्धि गण्हि । तावदेव तस्सा वजिरपूरिता विय गरुका कुच्छि अहोसि । सा गम्भस्स पतिट्ठितभावं जत्वा—गम्भो मे देव ! पतिट्ठितोति आह ।

राजा अंगुलिमुद्दिकं दत्वा सचे धीता होति इमं विस्सज्जेत्वा पोसेय्यासि सचे पुत्तो होति मुद्दिकाय सद्धि मम सन्तिकं आनेय्यासीति वत्वा पक्कामि ।

सापि परिपक्कगम्भा बोधिसत्तं विजायि । तस्स आधावित्वा परिधावित्वा, विचरणकाले कीळा-मण्डले कीळन्तस्स एवं वत्तारो होन्ति—निप्पतिकेनम्हा पहटाति ।

तं सुत्वा बोधिसत्तो मातु सन्तिकं गत्वा—अम्म ! को मद्दं पिताति पुच्छि ।

तात ! त्वं वाराणसिरञ्जो पुत्तोति ।

अम्म ! अत्थि पन कोचि सक्खीति ?

तात ! राजा इमं मुद्दिकं दत्वा सचे धीता होति इमं विस्सज्जेत्वा पोसेय्यासि, सचे पुत्तो होति इमाय मुद्दिकाय सद्धि आनेय्यासीति वत्वा गतोति ।

अम्म ! एवं सन्ते कस्मा मं पितु सन्तिकं न नेय्यासीति ?

सा पुत्रस्स अञ्जासयं जत्वा राजद्वारं गत्वा रञ्जो आरोचापेसि - रञ्जा च पक्कोसापिता पविसित्वा राजानं वन्दित्वा अयं ते देव ! पुत्तोति आह ।

राजा जानन्तोपि परिसमञ्जे लज्जाय न मय्हं पुत्तोति आह ।

अयं ते देवमुद्दिका इमं सञ्जानासीति ।

अयम्पि मय्हं मुद्दिका न होतीति ।

देव इद्वानि ठपेत्वा सच्चक्रिरियं अञ्जो मम सक्खी नत्थि । सचायं दारको तुम्हे पटिच्च जातो खित्तो आकासे तिट्ठनु नो चे भूमियं पतित्वा [१२३] मरतूति वोधिसत्तं पादे गहेत्वा आकासे त्थिपि । वोधिसत्तो आकासे पल्लंकां आभुजित्वा निसिन्नो मधुरस्सरेण पितुधम्मं कथेत्तो इमं गाथमाह-

पुत्तो त्थाहं महाराज ! त्वं मं पोस जनाधिप !

अञ्जेपि देवो पोसेति किञ्च देवो सकं पजन्ति ॥

तस्य पुत्तो त्थाहन्ति पुत्तो ते अहं । पुत्तो च नामेस^१ अत्रजो खेत्तजो अन्तेवासिको दिन्नकोति चतुव्विधो^२ । तस्य अत्तानं पटिच्च जातो अत्रजो नाम । सयनपिट्ठे पल्लंके उरेति एवमादिमु निव्वत्तो खेत्तजो नाम । सन्तिके सिप्पुगण्हनको अन्तेवासिको नाम । पोसावनत्थाय दिन्नो दिन्नको नाम । इध पन अत्रजं सन्धाय पुत्तोति वुत्तं । चतुहि संकहवत्थूहि जनं रञ्जयतीति राजा । महन्तो राजा महाराजा । तं आमन्तेन्तो आह महाराजाति । त्वं मं पोस जनाधिपाति जनाधिप ! महाजनजेट्ठक ! त्वं मं पोस भरस्सु वड्ढेहि । अञ्जेपि देवो पोसेतीति अञ्जेपि हत्थिअस्सादयो तिरच्छानगते बहुजने च देवो पोसेति । किञ्च देवो सकं पजन्ति एत्थ पन किञ्चाति गरहत्थे च अनुगहत्थे च निपातो । सकं पजं अत्तनो पुत्तं मं देवो न पोसेतीतिपि वदन्तो गरहति नाम । अञ्जे बहुजने पोसेतीति वदन्तो अनुगण्हाति नाम । इति वोधिसत्तो गहरन्तोपि अनुगण्हेन्तोपि “किञ्च देवो सकं पज” न्ति आह । राजा वोधिसत्तस्स आकासे निसीदित्वा एव धम्मं देसेन्तस्स सुत्वा-ऐहि तात ! अहमेव पोसेस्सामि अहमेव पोसेस्सामीति हत्थं पसारेसि । हत्थसहस्सं पसारयित्थ । वोधिसत्तो अञ्जस्स हत्थे अनोतरित्वा रञ्जोव हत्थे ओतरित्वा अंके निसीदि । राजा तस्स ओपरज्जं दत्त्वा मातरं अग्गमहेसिं अकासि ।

सो पितु अञ्चयेन कट्ठवाहनराजा नाम हूत्वा धम्मेन रज्जं कारेत्वा यथाकम्मं गतो । सत्था कोसल-रञ्जो इमं धम्मदेसनं आहरित्वा द्वे वत्थूनि दस्सेत्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा माता महामाया अहोसि । पिता सुद्धोदनमहाराजा । कट्ठवाहनराजा अहमेव अहोसिन्ति ।

कट्टहारिजातकं

८. गामनिजातकं

अपि अतरमानानन्ति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो ओस्सट्ठविरियं भिक्खुं आरब्ध कथेसि ।
इमस्मिं पन जातके पच्चुप्पन्नवत्थुञ्च अतीतवत्थुञ्च एकादसनिपाते संवरजातके [१२४] आविभविस्सति ।
वत्थुं हि तस्मिञ्च इमस्मिञ्च एकसदिसमेव । गाथा पन नाना । गामनिकुमारो बोधिसत्तस्स ओवादे ठत्वा भातिक-
सतस्स कनिट्ठोपि हुत्वा भातिकसतपरिवारितो सेतच्छत्तस्स हेट्ठा वरपल्लंके निसिन्नो अत्तनो यससम्पत्तिं
ओलोकेत्वा अयं मय्हं यससम्पत्तिं अम्हाकं आचरियस्स सन्तकाति तुट्ठो इमं उदानं उदानेसि—

अपि अतरमानानं फलासाव समिज्झति ।

विपक्कन्नह्यचरियोस्मि एवं जानाहि गामनीति ।

तस्य अपीति निपातमत्तं । अतरमानानन्ति पण्डितानं ओवादे ठत्वा अतुरित्वा अवेगायित्वा उपायेन
कम्मं करोन्तानं । फलासाव समिज्झतीति यथापत्थितफले आसा तस्स फलस्स निप्फत्तिया समिज्झति येव ।
अथवा, फलासाति आसाय फलं यथापत्थितं फलं समिज्झति येवाति अत्थो । विपक्कन्नह्यचरियोस्मीति एत्थ
चत्तारि संग्रहवत्थूनि सेट्ठचरियत्ता ब्रह्मचरियं नाम । तञ्च तम्मूलिकाय यससम्पत्तिया पटिलद्धत्ता विपक्कं नाम ।
योवास्स यसो निप्फन्नो सोपि सेट्ठट्ठेन ब्रह्मचरियं नाम । तेनाह— विपक्कन्नह्यचरियोस्मिति । एवं जानाहि
गामनीति कत्थचि गमिकपुरिसोपि गामजेट्ठकोपि गामनि इध पन सब्बजनजेट्ठकं अत्तानं सन्धायाह अम्भो
गामनि ! त्वं एतं कारणं एवं जानाहि आचरियं निस्साय भातिकसतं अतिककमित्वा इदं महारज्जं पत्तोस्मीति
उदानं उदानेसि । तस्मिं पन रज्जं पत्तो सत्तट्ठदिवसच्चयेन सब्बेपि भातरो अत्तनो अत्तनो वसनट्ठानं गता ।
गामनि राजा धम्मेन रज्जं कारेत्वा यथाकम्मं गतो । बोधिसत्तो पुञ्जानि कत्वा यथाकम्मं गतो ।

सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा दस्सेत्वा सच्चानि पकासेसि । सच्चपरियोसाने ओस्सट्ठविरियो
भिक्खू अरहन्ते पतिट्ठितोति । सत्या द्वे वत्थूनि कथेत्वा अनुसन्धिं घटेट्वा जातकं समोधानेसि । तदा गामनिराजा
आनन्दो, आचरियो पन अहमेवाति ।

गामनिजातकं

९. मखादेवजातकं

उत्तमंगरूहा मय्हन्ति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो महाभिनिकखमनं आरव्व कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

तं हेट्ठा निदानकथायं कथितमेव । तस्मिं पन काले भिक्खू दसवलस्स नेक्खम्मं वण्णेन्ता निसीदिंसु । अथ सत्या धम्मसभं आगन्त्वा बुद्धासने निसिन्नो भिक्खू आमन्तेसि— काय नुत्थ भिक्खवे! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति ?

भन्ते ! न अञ्जाय कथाय, तुम्हाकं येव पन नेक्खम्मं वण्णयमाना निसिन्नमहाति । न भिक्खवे! तथागतो[१२५]एतरहि येव नेक्खम्मं निकखन्तो, पुव्वेपि निकखन्तो येवाति आह । भिक्खू तस्सत्थस्साविभावत्थं भगवन्तं याचिसु । भगवा भवन्तरेण पटिच्छन्नं कारणं पाकटमकासि—

अतीतवत्थु

अतीते विदेहरट्ठे मिथिलायं मखादेवो नाम राजा अहोसि धम्मिको धम्मराजा । सो चतुरासीति-वस्ससहस्सानि कुमारकीलं कीळि । तथा ओपरज्जं, तथा महारज्जं कत्वा दीघमद्धानं खेपेत्वा एकदिवसं कप्पकं आमन्तेसि—यदा मे सम्म कप्पक ! सिरस्मिं पलितानि पस्सेय्यासि अथ मे आरोचेय्यासीति ।

कप्पकोपि दीघमद्धानं खेपेत्वा एकदिवसं रञ्जो अञ्जनवण्णानं केसानं अन्तरे एकमेव पलितं दिस्वा देव ! एकं ते पलितं दिस्सतीति आरोचेसि ।

तेन हि मे सम्म ! तं पलितं उद्धरित्वा पाणिमिह ठपेहीति च वुत्तो सुवण्णसण्डासेन उद्धरित्वा रञ्जो पाणिमिह पतिट्ठापेसि ।

तदा रञ्जो चतुरासीतिवस्ससहस्सानि आयुं अवसिट्ठं होति । एवं सन्तेपि पलितं दिस्वाव मच्चु-राजानं आगन्त्वा समीपे ठितं विय अत्तानं आदित्तपण्णसालं पविट्ठं विय च मञ्जमानो संवेणं आपज्जित्वा—ब्राल मखादेव ! याव पलितस्सुप्पादाव इमे किलेसे जहितुं नासक्खीति चिन्तेसि । तस्सेवं पलितपातुभावं आव-ज्जन्तस्स आवज्जन्तस्स अन्तोडाहो उप्पज्जि । सरीरा सेदा मुच्चिसु । साटका पीळेट्वा अपनेतव्वाकारप्पत्ता अहेसुं । सो अज्जेव मया निकखमित्वा पव्वजितुं वट्ठीतीति कप्पकस्स सतसहस्सुट्ठानं गामवरं दत्वा जेट्ठपुत्तं पक्कोसापेत्वा—तात ! मम सीसे पलितं पातुभूतं महल्लकोमिह जातो । भुत्ता खो पन मे मानुसका कामा इदानि दिव्वकामे परियेसिस्सामि नेक्खम्मकालो मय्हं त्वं इमं रज्जं पटिपज्ज । अहं पन पव्वजित्वा मखादेवम्ववनुय्याने वसन्तो समणधम्मं करिस्सामीति आह ।

तं एवं पव्वजितुकामं अमच्चा उपसंकमित्वा— देव ! किं तुम्हाकं पव्वज्जाकारणन्ति पुच्चिसु राजा पलितं हत्थेन गहेत्वा अमच्चानं इमं गाथमाह—

उत्तमंगरूहा मय्हं इमे जाता वयोहरा ।

पातुभूता देवदूता पव्वज्जासमयो ममा ॥ ति ।

तत्थ उत्तमंगरूहाति केसा । केसा हि सव्वेसं हत्थपादादीनं अंगानं उत्तमे सिरस्मिं निरुळहत्ता उत्त-मंगरूहा नामाति वुच्चन्ति । इमे जाता वयोहराति पस्सथ ताता ! पलितपातुभावेन तिण्णं वयानं हरणतो इमे जाता वयोहरा । पातुभूताति निव्वत्ता । देवदूताति देवोति मच्चु तस्स दूताति देवदूता । सिरस्मिं हि पलितेसु पातुभूतेसु

मच्चुराजस्स सन्तिके ठितो विय होति तस्मा पलितानि मच्चुदेवस्स दूताति वुच्चन्ति। [१२६] देवा विय दूतातिपि देवदूता । यथाहि अलंकतपटियत्ताय देवताय आकासे ठत्वा असुकदिवसेत्वं मरिस्ससीति वुत्ते तं तथेव होति एवं सिरस्मि पलितेसु पातुभूतेसु देवताय व्याकरणसदिसमेव होति । तस्मा पलितानि देवसदिसा दूताति वुच्चन्ति । विसुद्धिदेवानं दूतातिपि देवदूता । सव्ववोधिसत्ता हि जीण्णव्याधिमतपव्वजिते दिस्वाव संवेगमापाज्जित्वा निक्खम्म पव्वजन्ति । यथाह—

“जिण्णञ्च दिस्वा दुखितं च व्याधितं मतञ्च दिस्वा गतमायुसंखयं ।

कासाववत्थं पव्वजितञ्च दिस्वा तस्मा अहं पव्वजितोमिह राजा ॥” ति ।

इमिना परियायेन पलितानि विसुद्धिदेवानं दूतत्ता देवदूताति वुच्चन्ति । पव्वज्जासमयो ममा ति गिहीभावतो निक्खन्तट्ठेन पव्वज्जाति लद्धनामस्स समणलिंगगहणस्स कालो मय्हन्ति दस्सेति । सो एवं वत्वा तं दिवसमेव रज्जं पहाय इसिपव्वज्जं पव्वजित्वा तस्मिञ्जेव मखादेवम्बवने विहरन्तो चतुरासीतिवस्ससहस्सानि चत्तारो ब्रह्मविहारे भावेत्वा अपरिहीनज्झाने ठितो कालं कत्वा ब्रह्मलोके निव्वत्तित्वा पुन ततो चुतो मिथिलायं येव निमि^१नाम राजा हुत्वा ओस्सक्कमानं अत्तनो वंसं घटेत्वा तत्थेव अम्बवने पव्वजित्वा ब्रह्मविहारे भावेत्वा पुन ब्रह्मलोकूपगोव अहोसि ।

सत्यापि न भिक्खवे ! तथागतो इद्वानेव महाभिनिक्खमनं निक्खन्तो, पुव्वेपि निक्खन्तो येवाति इमं धम्मदेसनं आहरित्वा दस्सेत्वा चत्तारि सच्चानि पकासेसि । सच्चपरियोसाने केचि सोतापन्ना अहेसुं केचि सकदागामिनो केचि अनागामिनो । इति भगवा इमानि द्वे वत्थूनि कथेत्वा अनुसन्धिं घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा कप्पको आनन्दो अहोसि, पुत्तो राहुलो, मखादेवराजा पन अहमेवाति ।

मखादेवजातकं

१० सुखविहारिजातकं

यञ्च अञ्जे न रक्खन्तीति इदं सत्या अनुपियनगरं निस्साय अनुपियम्बवने विहरन्तो मुखविहारिं भद्दियत्येरं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

सुखविहारी भद्दियत्येरो छक्खत्तियसमागम उपालिसत्तमो पव्वजितो । तेषु भद्दियत्येरो च किम्बिलत्येरो च भगुत्येरो च उपालित्येरो च अरहत्तं पत्ता । आनन्दत्येरो सीतापन्नो जातो । अनुरुद्धत्येरो दिव्वचक्खुको देवदत्तो ज्ञानलाभी जातो । छन्नं पन खत्तियानं [१२७] वत्थुं याव अनुपियनगरा खण्डहालजातके^१ आविभविस्सति ।

आयस्मा पन भद्दियो राजकाले अत्तानं रक्खन्तो रक्खणसंविधानञ्चेव ताव बहूहि रक्खाहि रक्खयमानस्स, उपरिपासादतले महासयने सम्परिवत्तमानस्सापि अत्तनो भयुप्पत्तिञ्च दिस्वा इदानि अरहत्तं पत्वा अरञ्जादिमु यत्थ कत्थन्नि विचरन्तोपि अत्तनो विगतभयतञ्च समनुपस्सन्तो – अहो सुखं ! अहो सुखन्ति ! उदानं उदानेसि ।

तं सुत्वा भिक्खू आयस्मा भद्दियो अञ्जं व्याकरोतीति भगवतो आरोचेसुं ।

भगवा न भिक्खवे ! भद्दियो इदानेव सुखविहारी पुव्वेपि सुखविहारी येवाति आह ।

भिक्खू तस्सत्थस्साविभावत्थाय भगवन्तं याचिसुं । भगवा भवन्तरेण पटिच्छन्नं कारणं पाकटमकासि-

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारयमाने बोधिसत्तो उदिच्चब्राह्मणमहासालो हुत्वा कामेसु धादीनवं नेक्खम्मे चानिसंसं दिस्वा कामे पहाय हिमवन्तं पविसित्वा इसिपव्वज्जं पव्वजित्वा अट्ठसमापत्तियो निव्वत्तेसि । परिवारोपिस्स महा अहोसि पञ्चतापससतानि । सो वस्सकाले हिमवन्ततो निक्खमित्वा तापसगणपरिवृतो गामनिगमादिमु चारिकं चरन्तो वाराणसिं पत्वा राजानं निस्साय राजुय्याने वासं कप्पेसि तत्थ वस्सिके चत्तारो मासे वसित्वा राजानं आपुच्छि । अथ नं राजा तुम्हे भन्ते ! महल्लका, किं वो हिमवन्तेन । अन्तेवासिके हिमवन्तं पेसेत्वा इधेव वसथाति याचि । बोधिसत्तो जेट्ठन्तेवासिकं पञ्चतापससतानि पटिच्छापेत्वा गच्छ त्वं इमेहि सर्द्धिं हिमवन्ते वस अहं पन इधेव वसिस्सामीति ते उय्योजेत्वा सयं तत्थेव वासं कप्पेसि । सो पनस्स जेट्ठन्तेवासिको राजपव्वजितो महन्तं रज्जं पहाय पव्वजित्वा कसिणपरिकम्मं कत्वा अट्ठसमापत्तिलाभी अहोसि । सो तापसेहि सर्द्धिं हिमवन्ते वसमानो एकदिवसं आचरियं दट्ठुकामो हुत्वा ते तापसे आमन्तेत्वा तुम्हे अनुक्कण्ठमाना इधेव वसथ अहं आचरियं वन्दित्वा आगमिस्सामीति आचरियस्स सन्तिकं गन्त्वा वन्दित्वा पटि-सन्थारं कत्वा एकं तट्टिकं अत्थरित्वा आचरियस्स सन्तिके येव निपज्जि ।

तस्मिञ्च समये राजा तापसं पस्सिस्सामीति उय्यानं गन्त्वा वन्दित्वा एकमन्तं निसीदि । अन्तेवासी तापसो राजानं दिस्वापि नेव उट्ठासि । निपन्नको येव पन अहो सुखं अहो सुखन्ति ! उदानं उदानेसि ।

राजा अयं तापसो मं दिस्वापि न उट्ठितोति अनत्तमनो बोधिसत्तं आह-भन्ते ! अयं तापसो यदिच्छकं भूत्तो भविस्सति उदानं उदानेन्तो सुखसेय्यमेव कप्पेतीति ।

महाराज ! अयं तापसो पुव्वे तुम्हादिसो एको राजा अहोसि । स्वायं अहं पुव्वे गिहीकाले

रज्जसिरिं अनुभवन्तो [१२८] आवुधहृत्थेहि बहूहि रक्खियमानोपि एवरूपं सुखं नाम नालत्थन्ति
अत्तनो पव्वज्जासुखं क्षानसुखं आरब्भ इमं उदानं उदानेतीति । एवञ्च पन वत्वा बोधिसत्तो रञ्जो
धम्मकथं कथेतुं इमं गाथमाह-

“यञ्च अञ्जे न रक्खन्ति यो च अञ्जे न रक्खति ।
स वे राज सुखं सेति कामेसु अनपेक्खवा ॥”ति ।

तत्थ यञ्च अञ्जे न रक्खन्तीति यं पुग्गलं अञ्जे बहू पुग्गला न रक्खन्ति । यो च अञ्जे न रक्खतीति
यो च एकको अहं रज्जं कारेमीति अञ्जे बहू न रक्खति । स वे राजा ! सुखं सेतीती महाराज ! सो पुग्गलो एको
अद्दुत्तियो पविचित्तो कायिकचेतसिकसुखसमंगी हुत्वा सुखं सेति । इदञ्च देसनासीसमेव न केवलं पन सुखं सेति
येव एवरूपो पन पुग्गलो सुखं गच्छति तिट्ठति निसीदति सयतीति सत्त्वरियापथेसु सुखप्पत्तोव होति । कामेसु
अनपेक्खवाति वत्थुकामकिलेसकामेसु अपेक्खारहितो विगतच्छन्दरागो नित्तण्हो एवरूपो पुग्गलो सत्त्वरिया-
पथेसु सुखं विहरति महाराजाति । राजा धम्मदेसनं सुत्वा तुट्ठमानसो वन्दित्वा निवेसनमेव गतो । अन्तेवासिकोपि
आचरियं वन्दित्वा हिमवन्तमेव गतो । बोधिसत्तो पन तत्थेव विहरन्तो अपरिहीनञ्क्षानो कालं कत्वा ब्रह्मलोके
निव्वत्ति । सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा दस्सेत्वा द्वे वत्थूनि कथेत्वा अनुरान्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि ।
तदा अन्तेवासिको भद्दियत्थेरो अहोसि गणसत्था अहमेवाति ।

सुखविहारिजातकं ।

अपण्णकवग्गो निट्ठित्तो

१. एककनिपातो

२. सीलवग्गवण्णना

१. लक्खणमिगजातकं

होति सीलवत्तं अत्थोति इदं सत्था राजगहं उपनिस्साय वेळुवनं विहरन्तो देवदत्तं आरट्ठम कथेसि । देवदत्तस्स वत्थु याव अभिमारप्पयोजना खंडहालजातके आविभविस्सति । याव धनपालकं विस्सज्जना पन चुल्लहंसजातके आविभविस्सति । याव पठविप्पवेसना सोलसनिपाते^१ समुद्दवाणिजजातके आविभविस्सति ।

पच्चुपन्नवत्थु

एकस्मि समये देवदत्तो पच्चवत्थूनि याचित्वा अलभन्तो संघं भिदिन्त्वा पच्चभिक्षुसतानि आदाय गयासीसे विहरति । अथ तेसं भिक्षूनं जाणं परिपाकं अगमासि ।

तं अत्वा [१२९] सत्था द्वे अग्गसावके आमन्तेसि — सारिपुत्ता ! तुम्हाकं निस्सितका पच्चसता भिक्षू देवदत्तस्स लद्धिं गोचेत्वा तेन सद्धिं गता । इदानि पन तेसं जाणं परिपाकं गतं, तुम्हे वहूहि भिक्षूहि सद्धिं तत्थ गन्त्वा तेसं धम्मं देसेत्वा ते भिक्षू मग्गफलेहि पवोवेत्वा गहेत्वा आगच्छथाति ।

ते तथेव गन्त्वा तेसं धम्मं देसेत्वा मग्गफलेहि पवोवेत्वा पुनदिवसे अरुणुग्गमनवेलाय ते भिक्षू आदाय वेळुवनमेव अगमंसु । आगन्त्वा च पन सारिपुत्तथेरस्स भगवन्तं वन्दिन्त्वा टित्तकाले भिक्षू थेरं पसंसित्वा भगवन्तं आहंसु— भन्ते ! अम्हाकं जेट्ठकभातिको धम्मसेनापति पच्चभिक्षुसतेहि परिवुतो आगच्छन्तो अतिविय सोभति देवदत्तो पन पहीनपरिवारो जातोति ।

न भिक्खवे ! सारिपुत्तो इदानेव वातिसंघपरिवुतो आगच्छन्तोव सोभति पुव्वेपि सोभियेव देवदत्तोपि न इदानेव गणतो परिहीनो पुव्वेपि परिहीनो थेवाति ।

भिक्षू तस्सत्थस्साविभावत्थाय भगवन्तं याचिसुं । भगवा भवन्तरेन पटिच्छन्नं कारणं पाकटमकासि-

अतीतवत्थु

अतीते मगधरट्ठे राजगहनगरे एको मगधराजा रज्जं कारेसि । तदा वोधिसत्तो मिगयोनिं पटिसन्धिं गहेत्वा वृद्धिपत्तो मिगसहस्सपरिवारो अरञ्जे वसति । तस्स लक्खणो च कालो चाति द्वे पुत्ता अहेसुं । सो अत्तनो महल्लककाले — ताता ! अहं इदानि महल्लको तुम्हे इमं गणं परिहरथाति पच्च पच्च मिगसतानि एकेकं पुत्तं पटिच्छापेसि ।

ततो पट्ठाय ते द्वे जना मिगगणं परिहरन्ति । मगधरट्ठस्मिच्च सस्ससमये किट्ठसम्वाधे अरञ्जे मिगानं परिपन्थो होति । मनुस्सा सस्सखादकानं मिगानं मारणत्थाय तत्थ तत्थ ओपातं खणन्ति सुलानि रोपेन्ति पासाणयन्तानि सज्जेन्ति कूटपासादयो पासे ओड्डेन्ति । वहू मिगा विनासं आपज्जन्ति । वोधिसत्तो किट्ठसम्वाधसमयं अत्वा पुत्ते पक्कोसापेत्वा आह—ताता ! अयं किट्ठसम्वाधसमयो वहू मिगा विनासं पापुणन्ति । मयं महल्लका । येन केनुपायेन एकस्मि ठाने वीतिनाभेस्साय । तुम्हे तुम्हाकं मिगगणं गहेत्वा अरञ्जे पव्वत्तपादं पविसित्वा सस्सानं उट्ठकाले आगच्छेय्याथाति ।

ते सावूति पितु वचनं पटिस्सुणित्वा सपरिवारा निक्खमिसु । तेसं पन गमनागमनमग्गे मनुस्सा जानन्ति

हमस्मिं काले मिगं पव्वतं आरोहन्ति इमस्मिं काले ओरोहन्तीति । ते तत्थ तत्थ पटिच्छन्नट्ठाने निळीना व्हू मिगे विञ्जित्वा मारेन्ति ।

काळमिगोपि अत्तनो दन्धताय इमाय नाम वेलाय गन्तव्वं इमाय वेलाय न गन्तव्वन्ति अजानन्तो मिगगणं आदाय पुव्वण्हेपि सायण्हेपि [१३०] पदोसेपि पच्चूसेपि गामद्वारेन गच्छति । मनुस्सा तत्थ तत्थ पकति-याव ठिता च निळीना च व्हू मिगे विनासं गमेन्ति । एवं सो अत्तनो दन्धताय व्हू मिगे विनासम्पापेत्वा अप्पकेहेव मिगेहि अरञ्जं पाविसि ।

लक्ष्णमिगो पन पंडितो व्यत्तो उपायकुसलो इमाय वेलाय गन्तव्वं इमाय वेलाय न गन्तव्वन्ति जानाति । सो गामद्वारेनपि न गच्छति, दिवापि न गच्छति, पदोसेपि न गच्छति, पच्चूसेपि न गच्छति । मिगगणं आदाय अड्ढरत्तसमयमेव गच्छति । तस्मा एकम्पि मिगं अविनासेत्वा अरञ्जं पाविसि ।

ते तत्थ चत्तारो मासे वसित्वा सस्सेसु उद्धटेसु पव्वता ओतरिंसु । कालो पच्छा^१ गच्छन्तोपि पुरिमन-येनेव अवसेसमिगेपि विनासं पापेत्तो एककोव आगमि । लक्ष्णमिगो पन एकमिगम्पि अविनासेत्वा पच्चहि मिगसत्तेहि परिवुत्तो मातापितुन्नं सन्तिक आगमि । बोधिसत्तो द्वे पुत्ते आगच्छन्ते दिस्वा मिगगणेन^२ सद्धिं मन्तेन्तो इमं गार्थं समुट्ठापेसि—

होति सीलवतं अत्थो पटिसन्थारवुत्तिनं ।

लक्ष्णं पस्स आयन्तं जातिसंघपुरक्खतं ॥

अथ पस्ससि मं कालं सुविहीनं च जातिही' ति ।

तत्थ सीलवतन्ति सुखसीलताय सीलवन्तानं आचारसम्पन्नानं । अत्थोति वुड्ढि । पटिसन्थारवुत्ति-नन्ति धम्मपटिसन्थारो च आमिसपटिसन्थारो च एतेसं वुत्तिनोति पटिसन्थारवुत्तिनो । तेसं पटिसन्थारवुत्तीन । एत्थ च पापनिवारणओवादानुसासनादिवसेन धम्मपटिसन्थारो च गोचरलाभापनगिलानुपट्ठाकधम्मि-रक्खावसेन आमिसपटिसन्थारो च वेदितव्वो । इदं वुत्तं होति । इमेसु द्वीसु पटिसन्थारेसु ठितानं आचारसम्पन्नानं पण्डितानं वुड्ढि नाम होति । इदानि तं वुड्ढिं दस्सेतुं पुत्तमातरं^३ आलपन्तो विय लक्ष्णं पस्सति आदिमाह । तत्रायं संखेपत्थो । आचारपटिसन्थारसम्पन्नं अत्तनो पुत्तं एकमिगम्पि अविनासेत्वा जातिसंघेन पुरक्खतं परिवारितं आगच्छन्तं पस्स । ताय पन आचारपटिसन्थारसम्पदाय विहीनं दन्धपञ्चं अथ पस्ससि मं काळं एकम्पि जाति अनवसेसेत्वा^४ सुविहीनमेव जातीहि एककं आच्छन्तन्ति । एवं पुत्तं अभिनन्दित्वा पन बोधिसत्तो यावतायुकं ठत्वा यथाकम्मं गतो ।

सत्थापि न भिक्खवे! सारिपुत्तो इदानेव जातिसंघपरिवारितो सोभति, पुव्वेपि सोभि येव । न च देवदत्तो एतरहि येव गणमहा परिहीनो पुव्वेपि परिहीनो येवाति इमं धम्मदेसनं दस्सेत्वा द्वे वत्थूनि घटेत्वा अनुसन्धिं योजेत्वा जातकं समो [१३१] धानेसि । तदा काळो देवदत्तो अहोसि । परिसा पिस्स देवदत्तपरिसाव लक्ष्णो सारिपुत्तो परिसा पनस्स वुद्धपरिसा माता राहुलमांता अहोसि । पिता पन अहमेव अहोसिन्ति ।

२. निग्रोधमिगजातकं

निग्रोधमेव सेवेय्याति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो कुमारकस्सपत्थेरस्स मातरं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

सा किर राजगहनगरे महाविभवस्स सेट्ठिनो धीता अहोसि । उस्सन्नकुसलमूला परिमद्दितसंखारा पच्छिमभविकसत्ता । अन्तोकूटे पदीपो विय तस्सा हृदये अरहत्तुपनिस्सयो जलति । अथ सा अत्तानं जाननकालतो पट्ठाय गे हे अनभिरता पव्वजितुकामा हुत्वा मातापितरो आह—अम्म ताता ! मय्हं घरावासे चित्तं नाभिरमति अहं निय्यानिके बुद्धसासने पव्वजितुकामा पव्वाजेथ मन्ति ।

अम्म ! किं वदेसि ? इमं कुलं बहुविभवं । त्वञ्च अम्हाकं एकधीतिका । न लब्धा तथा पव्वजितुन्ति । सा पुनप्पुनं याचित्वापि मातापितुल्लं सन्तिका पव्वज्जं अलभमाना चिन्तेसि— होतु पतिकुलं गता सामिकं आरावेत्वा पव्वजिस्सामीति । सा वयप्पत्ता पतिकुलं गन्त्वा पतिदेवता हुत्वा सीलवती कल्याणधम्मा अगारं अज्जावसि । अथस्सा संवासमन्वाय कुच्छियं गव्भो पतिट्ठहि । सा गव्भस्स पतिट्ठितभावं न अज्जासि । अथ तस्सि नगरे नक्खत्तं घोसयिसु । सकलनगरवासिनो नक्खत्तं कीळिसु । नगरं देवनगरं विय अलंकतपटियत्तं अहोसि । सा पन ताव उळारायपि नक्खत्तकीळाय वत्तमानाय अत्तनो सरीरं न विलिम्पति नालं करोति पकति-वेसेनेव चरति ।

अथ नं सामिको आह—भद्दे ! सकलनगरं नक्खत्तनिस्सितं त्वं पन सरीरं नप्पटिज्जगसि, अलंकारं न करोसि किंकारणाति ?

सा आह—अय्यपुत्त ! द्वत्तिसाय मे कुणपेहि पूरितं सरीरं । किं इमिना अलंकतेन ! अयं हि कायो नेव देवनिम्मितो न ब्रह्मनिम्मितो, न सुवण्णमयो, न मणिमयो, न हरिचन्दनमयो, न पुण्डरीककमलुप्पलगव्भसम्भूतो न अमतोसवपूरितो । अथ खो कुणपे जातो मातापैतिकसम्भवो निच्चुच्छादनपरिमद्दनभेदनविद्धंसनधम्मो कट-सिवड्ढनो तण्हूपादिन्नो सोकानं निदानं परिदेवानं वत्थु सव्वरोगानं आलयो कम्मकरणानं परिग्गहो अन्तोपूति वहिनिच्चपघरणो किमिकुलानं आवासो, सीवथिकपरायणो, मरणपरियोसानो सव्वलोकस्सं चक्खुपथे परिवत्त-मानोपि—[१३२]

“अट्ठीनहारुसंयुत्तो तच्चमंसविलेपनो ।

छविया कायो पटिच्छन्नो यथाभूतं न दिस्सति ॥

अन्तपूरो उदरपूरो यकपेळस्स वत्थिनो ।

हृदयस्स पप्फासस्स वक्कस्स पिहकस्स च ॥

सिंघाणिकाय खेळस्स सेदस्स मेदस्स च ।

लोहितस्स लसिकाय पितस्स च वसाय च ॥

अथस्स नवहि सोतेहि असुची सवति सव्वदा ।

अक्खिम्हा अक्खिग्गूथको कण्णम्हा कण्णग्गूथको ॥

सिंघाणिका च नासातो मुखेन वमति एकदा ।

पित्तं सेम्हं च वमति कायम्हा सेदजल्लिका ॥

अथस्स सुसिरं सीसं मत्थलुंगेन पूरितं ।
 सुभतो नं मञ्जति वालो अविज्जाय पुरक्खतो ॥
 अनन्तादीनवो कायो विसक्खसमूपमो ।
 आवासो सव्वरोगानं पुञ्जो दुक्खस्स केवलो ॥
 सच्चे इमस्स कायस्स अन्तो बाहिरतो सिया ।
 दण्डं नून गहेत्वान काके सोणे च वारये ॥
 दुग्गन्धो असुची कायो कुणपो उक्करूपमो ।
 निन्दितो चक्खूभूतेहि कायो वालाभिनन्दितो ॥”
 अल्लचम्मपरिच्छन्नो नवद्वारो महावणो ।
 समन्ततो पग्घरति असुचिपूतिगन्धियो ॥
 यदा च सो मतो सेति उद्धुमातो विनीलको ।
 अपविद्धो सुसानस्मि अनपेक्खा होन्ति जातयो ॥
 खादन्ति नं सुवाणा च सिंगाला च वका किमि ।
 काका गिज्जा च खादन्ति ये चञ्जे सव्वपाणिनो ॥
 सुत्वान वृद्धवचनं भिक्खु च आणवा इध ।
 सो खो नं अभिजानाति यथाभूतं हि पस्सति ॥
 यथा इमं तथा एतं यथा एतं तथा इदं ।
 अञ्जत्तञ्च वहिद्धा च काये नन्दं विरज्जहं ॥

अय्यपुत्त ! इमं कायं अलंकरित्वा किं करिस्सामि ? ननु इमस्स अलंकरणं गूथपुण्णघटस्स वहिचित्तकम्मकरणं विय होतीति !

सेट्ठिपुत्तो तं तस्सा वचनं सुत्वा आह— भद्दे ! त्वं इमस्स सरीरस्स इमे दोसे पस्समाना कस्मा न पव्वजसीति ?

अय्यपुत्त ! अहं पव्वज्जं लभमाना अज्जेव पव्वजेय्यन्ति ।

सेट्ठिपुत्तो साधु अहं तं पव्वाजेस्सामीति वत्वा महादानं पवत्तेत्वा महासक्कारं कत्वा महन्तेन परिवारेण भिक्खुणीउपस्सयं नेत्वा तं पव्वाजेन्तो देवदत्तपक्खियानं भिक्खुणीनं सन्तिके पव्वाजेसि । सा पव्वज्ज लभित्वा परिपुण्णसंकप्पा अत्तमना अहोसि । अथस्सा गम्भे परिपाकं गच्छन्ते इन्द्रियानं अञ्जथत्तं हृत्यपादपि-
 ट्ठीनं वहळत्तं उदरपटलस्स च महन्तत् दिस्वा भिक्खुणियो तं पुच्छिसु— अय्ये ! त्वं गन्धिनी विय पञ्चायसि, किं एतन्ति ?

अय्य ! इदं नाम कारणन्ति न जानामि, सीलं पन मे परिपुण्णन्ति ।

अथ नं ता भिक्खुणियो देवदत्तस्स सन्तिकं नेत्वा देवदत्तं पुच्छिसु— अय्य ! अय्यं कुलधीता किच्छेन सामिकं आराधेत्वा पव्वज्जं लभि । इदानि पनस्सा गम्भो पञ्जायति । मयं [१३३] इमस्स गम्भस्स गिहीकाले वा पव्वजितकाले वा लद्धभावं न जानाम किं दानि करोमाति ? देवदत्तो अत्तनो अवुद्धभावेन खन्तिमेत्तानुद्द्यानं च नत्थिताय एवं चिन्तेसि— देवदत्तस्स पक्खिका भिक्खुणी कुच्छिना गम्भं परिहरति । देवदत्तो च तं अञ्जुपेक्खति येवाति मय्हं गरहा उप्पज्जिस्सति । मया इमं उप्पव्वाजेतुं वट्टतीति । सो अवीमंसित्वाव सेल्लगुळं पवट्टयमानो विय पक्खन्दित्वा गच्छथ इमं उप्पव्वाजेयाति आह । ता तस्स वचनं सुत्वा उट्ठाय वन्दित्वा उपस्सयं गता ।

अथ सा दहरा भिक्खुणियो आह— अय्या ! न देवदत्तत्थेरो वुद्धो, न पि मय्हं तस्स सन्तिके पव्वज्जा ।

लोके पत्न अग्गपुग्गलस्स सम्मासम्बुद्धस्स सन्तिके मय्हं पव्वज्जा । सा च पत्न मे दुक्खेन लद्धा मा नं अन्तरधापथ ।
एथ मं गहेत्वा सत्थु सन्तिकं जेतवनं गच्छथाति ।

ता तं आदाय राजगहा पञ्चचत्तालीसयोजनं मग्गं अतिक्कम्म अनुपुञ्जेन जेतवनं पत्वा सत्थारं
वन्दित्वा तमत्थं आरोचेसुं । सत्था चिन्तेसि—किञ्चापि गिहीकाले एतिस्सा गम्भो पतिट्ठितो एवं सन्तेपि समणो
गोत्तमो देवदत्तेन जहित्तकं आदाय चरतीति तित्थियानं ओकासो भविस्सति, तस्मा इमं कथं पच्छिन्दितुं सराजि-
काय परिसाय मज्जे इमं अधिकरणं विनिच्छित्तुं वट्ठीतीति । पुन दिवसे राजानं पसेनदिकोसलं महाअनाथपिण्डिकं
चूलअनाथपिण्डिकं विसाखं महाउपासिकं अञ्जानि च अभिञ्जातानि महाकुलानि पक्कोसापेत्वा सायण्हसमये
चतुसु परिसानु सन्निपतितासु उपलित्थेरं आमन्तेसि—गच्छ चतुपरिसमज्जे इमिस्सा दहरभिक्षुणिया कम्मं
सोवेहीति ।

साधु भन्तेति थेरो परिमज्जे गन्त्वा अत्तनो पञ्जत्तासने निसीदित्वा रञ्जो पुरतो विसाखं उपासिकं
पक्कोसापेत्वा इमं अधिकरणं पटिच्छापेसि—गच्छ विसाखे ! अयं दहरा अमुकमासे अमुकदिवसे पव्वजिताति
तत्ततो अत्वा इमस्स गम्भस्स पुरे वा पच्छा वा लद्धभावं जानाहीति ।

उपासिका साधूति सम्पटिच्छित्वा साणिं परिक्खिपापेत्वा अन्तो साणियं दहरभिक्षुणिया हत्थपाद-
नाभिउदरपरियोसानानि ओलोकेत्वा मासदिवसे समानेत्वा गिहीभावे गम्भस्स लद्धभावं तत्ततो अत्वा थेरस्स
सन्तिकं गन्त्वा तमत्थं आरोचेसि ।

थेरो चतुपरिसमज्जे तं भिक्षुणिं सुद्धं अकासि ।

सा सुद्धा हुत्वा भिक्षुसंघं सत्थारं च वन्दित्वा भिक्षुणीहिं सद्धिं उपस्सयमेव गता । सा गम्भपरिपाक-
मन्वाय पट्टमुत्तरपादमूले पत्थितपत्थतं महानुभावं पुत्तं विजायि ।

अथेकदिवसं राजा भिक्षुणुपस्सयसमीपेन गच्छन्तो दारकसद्धं सुत्वा अमच्चे पुच्छि । अमच्चा नं
कारणं अत्वा— देव ! सा दहरभिक्षुणी पुत्तं विजायि तस्सेसो सद्दोति आहंसु । [१३४]

भिक्षुणीनं भणे ! दारकपटिजग्गनं नाम पळिवोधो मयं नं पटिजग्गिस्सामात्ति राजा नं दारकं
नाटकित्थीनं दापेत्वा कुमारपरिहारेन वड्ढापेसि । नामगहणदिवसे चस्स कस्सपोति नामं अकंसु । अथ नं कुमार-
परिहारेन वड्ढित्ता कुमारकस्सपोति संजानिसुं । सो सत्तवस्सिककाले सत्थुसन्तिके पव्वजित्वा परिपुण्णवीसति-
वस्सो उपसम्पदं लभित्वा गच्छन्ते गच्छन्ते काले धम्मकथिकेसु चित्रकथी अहोसि । अथ नं सत्था “एतदग्गं भिक्षवे !
मम सावकानं भिक्षून् चित्रकथीनं यदिदं कुमारकस्सपो” ति १ एतदग्गे ठपेसि । सो पच्छा वम्मिकसुत्ते अरहत्तं पापुणि
मातापिस्स भिक्षुणी विपस्सित्वा अग्गफ २ लंपत्ता । कुमारकस्सपो थेरो वुद्धसासने गगनमज्जे पुण्णचन्दो विय
पाकटो जातो । अथेकदिवसं तथागतो पच्छाभत्तं पिण्डपातं पटिक्कन्तो भिक्षून् ओवादं दत्वा गन्धकुटिं पाविसि ।
भिक्षू ओवादं गहेत्वा अत्तनो अत्तनो रत्तिट्ठानदिवाट्ठानेसु दिवसभागं खेपेत्वा सायण्हसमये धम्मसभायं सन्नि-
पतित्वा—आवुसो ! देवदत्तेन अत्तनो अवुद्धभावेन चैव खन्तिमेत्तादीनञ्च अभावेन कुमारकस्सपत्थेरो च थेरी
च उभो नासिता सम्मासम्बुद्धो पत्न अत्तनो धम्मराजताय चैव खन्तिमेत्तानुद्दयसम्पत्तिया च उभिन्नम्पि तेसं
पच्चयो जातोति वुद्धगुणे वण्णयमाना निसीदिसु ।

सत्था वुद्धलील्लहाय धम्मसभं आगन्त्वा पञ्जत्तासने निसीदित्वा— काय नुत्थ भिक्षवे ! एतरहि
कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छि ।

भन्ते ! तुम्हाकमेव गुणकथामाति सव्वं आरोचयिसु ।

न भिक्षवे ! तथागतो इदानेव इमेसं उभिन्नं पच्चयो च पतिट्ठा च जातो, पुव्वेपि अहोसि येवाति ।

भिक्वू तस्सत्थस्साविभावत्थाय भगवन्तं याचिसु । भगवा भवन्तरेण पटिच्छन्नं कारणं पाकटमकासि—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारयमाने बोधिसत्तो मिगयोनिं पटिसन्धिं गण्हि । सो मातु कुच्छित्तो निक्खन्तो सुवण्णवण्णो अहोसि । अक्खीनि चस्स मणिगुळसदिसानि अहेसुं । सिंगानि रजतवण्णानि । मखं रत्तकम्बलपुञ्जवण्णं हत्थपादपरियन्ता लाखारसपरिकम्मकता विय, वाळधि चमरस्स विय अहोसि । सरीरं पनस्स महन्तं अस्सपोतप्पमाणं अहोसि । सो पञ्चसतमिगपरिवारो अरञ्जे वासं कप्पेसि । नामेण निग्रोधमिगराजा नाम । अविदूरे पनस्स अञ्जोपि पञ्चसतमिगपरिवारो साखमिगो नाम वसति । सोपि सुवण्णवण्णो व अहोसि । तेण समयेण वाराणसिराजा मिगवधप्पसुतो होति [१३५] विना मंसेण न भुञ्जति । मनुस्सानं कम्मच्छेदं कत्वा सव्वे नेगमजानपदे सन्निपातेत्वा देवसिकं मिगवं गच्छति ।

मनुस्सा चिन्तेसु— अयं राजा अम्हाकं कम्मच्छेदं करोति । यन्नून मयं उय्याने मिगानं निवापं वपित्वा पानीयं सम्पादेत्वा बहू मिगे उय्यानं पवेसेत्वा द्वारं वन्धित्वा रञ्जो निय्यादेस्सामाति ।

ते सव्वे उय्याने मिगानं निवापं तिणं रोपेत्वा उदकं सम्पादेत्वा द्वारं योजेत्वा वागुरानि आदाय मुग्गरादिनानावुधहत्था अरञ्जं पविसित्वा मिगे परियेसमाना मज्जे ठिते मिगे गण्हिस्सामाति योजनमत्तं ठानं परिक्विपित्वा संखिपमाना निग्रोधमिगसाखमिगानं वसनट्ठानं मज्जे कत्वा परिक्विपिसु । अथ नं मिगगणं दिस्वा ख्खगुम्वादयो च भूमिञ्च मुग्गरेहि पहरन्ता मिगगणं गहनट्ठानतो नीहरित्वा असिसत्तिधनुआदीनि आवुधानि उगिरित्वा महानादं नदन्ता नं मिगगणं उय्यानं पवेसेत्वा द्वारं पिधाय राजानं उपसंकमित्वा—देव ! निवद्धं मिगवं गच्छन्ता अम्हाकं कम्मं नासेथ । अम्हेहि अरञ्जतो मिगे आनेत्वा तुम्हाकं उय्यानं पूरितं । इतो पट्ठाय तेसं मंसानि खादथाति राजानं आपुच्छित्वा पक्कमिसु ।

राजा तेसं वचनं सुत्वा उय्यानं गन्त्वा मिगे ओलोकेन्तो द्वे सुवण्णमिगे दिस्वा तेसं अभयं अदासि । ततो पट्ठाय पन कदाचि सामं गन्त्वा एकमिगं विज्झित्वा आनेति । कदाचिस्स भत्तकारको गन्त्वा विज्झित्वा आहरति । मिगा धनुं दिस्वाव मरणभयेण तज्जिता पलायन्ति । द्वे तयो पहारे लभित्वा किलमन्तिपि, गिलानापि होन्ति मरणम्पि पापुणन्ति ।

मिगगणो तं पवुत्ति बोधिसत्तस्स आरोचेसि । सो साखं पक्कोसापेत्वा आह— सम्म ! बहु मिगा नस्सन्ति । एकंसेण मरितव्वे सति इतो पट्ठाय मा कण्डेण मिगे विज्झन्तु । धम्मगण्डिकट्ठाने^१ मिगानं वारो होतु एकदिवसं मम परिसाय वारो पापुणातु, एकदिवसं तव परिसाय वारो पापुणातु । वारप्पत्तो मिगो गन्त्वा धम्मगण्डिकाय सीसं ठपेत्वा निपज्जतु । एवं सन्ते मिगा भीता न भविस्सन्तीति ।

सो साधूति सम्पटिच्छि ।

ततो पट्ठाय वारप्पत्तोव मिगो गन्त्वा धम्मगण्डिकाय गीवं ठपेत्वा निपज्जति । भत्तकारको आगन्त्वा तत्थ निपन्नकमेव गहेत्वा गच्छति ।

अयेकदिवसं साखमिगस्स परिसाय एकिस्सा गच्चिनिमिगिया वारो पापुणि । सा साखं उपसंकमित्वा—सामि ! अहम्हि गच्चिणी, पुत्तकं विजायित्वा द्वे जना वारं गमिस्साम, मय्हं वारं अतिक्रामेहीति आह ।

सो—न सक्का तव वारं अञ्जेसं पापेतुं, त्वमेव तुय्हं पत्तं^२ जानिस्ससि गच्छाहीति आह ।

सा तस्स [१३६] सन्तिका अनुग्गहं अलभमाना बोधिसत्तं उपसंकमित्वा तमत्यं आरोचेसि ।

सो तस्सा वचनं सुत्वा [चिन्तेसि-पुव्वे] बोधिसत्ता हि परेसं दुक्खं दिस्वा अत्तनो जीवितं नापेक्खन्ति ।

अत्तहित्तो परहितमेव तेसं गरुतरं होति ।

सयं जीवन्ति सकुणा पसू सव्वे वने मिगा ।
 जीवयन्ति परे धीरा सन्तो सत्तहिते रता ॥
 वित्तं अंगञ्च पाणञ्च चत्तं तेहि हिताय च ।
 सो समत्थो बहू सत्ते सन्तारेस्सं सदेवके ॥
 इमिना सारहीनेन कायेन च अपुञ्जता ।
 अहन्ते नूनं यं लाभं लभिस्सामि अयं धुय ॥ न्ति ।

इति चिन्तेत्वा आह^१]—होतु गच्छ त्व अहं ते वारं अनिकरुमिरगामीणि सयं गत्वा धम्मगणिकाय सीस कत्वा निपज्जि । भत्तकारको तं दिस्वा लद्धाभयो मिगराजा गणिकाय निपन्नो किन्तु यो कारणन्ति वेगेन गत्वा रञ्जो आरोचेसि । राजा तावदेव रथं आरुह्य महन्तेन परिवारेण आगन्त्वा बोधिमत्तं दिस्वा आह—सम्म मिगराज ! ननु मया तुय्हं अभयं दिन्नं ? कस्मा त्वं इध निपन्नांति ?

महाराज ! गन्धिणी मिगी आगन्त्वा मम वारं अञ्जस्स मिगस्स पापेहीति आह । न सत्ता सो पन मया एकस्स मरणदुक्कं अञ्जस्स उपरि पक्खिपितुं । स्वाहं अत्तनो जीवितं तस्सा दत्त्वा तस्सा सन्तकं मरणं गहेत्वा इध निपन्नो । मा अञ्जं किञ्च आसंकित्थ महाराजाति ।

राजा आह—सामि ! मुवण्णवण्णमिगराज ! मया न ताद्विगो खन्तिमेत्तानुद्दयनम्पन्नो मनुस्सेसुपि दिट्ठपुव्वो, तेन ते पसन्नोस्मि । उट्ठेहि तुय्हञ्च तस्सा च अभयं दम्मीति ।

द्वीहि अभये लद्धे अवसेसा किं करिस्सन्ति नरिन्दाति ?

अवसेसानम्पि अभयं दम्मि सामीति ।

महाराज ! एवम्पि उय्याने येव मिगा अभयं लभिस्सन्ति, सेसा किं करिस्सन्तीति ?

एतेसम्पि अभयं दम्मि सामीति ।

महाराज ! मिगा ताव अभयं लभन्तु सेसा चतुप्पदा किं करिस्सन्तीति ?

एतेसम्पि अभयं दम्मि सामीति ।

महाराज ! चतुप्पदा ताव अभयं लभन्तु दिजगणा किं करिस्सन्तीति ?

एतेसम्पि अभयं दम्मि सामीति ।

महाराज ! दिजगणा ताव अभयं लभिस्सन्ति । उदके वसन्ता मच्छा किं करिस्सन्तीति ?

एतेसम्पि अभयं दम्मि सामीति ।

एवं महासत्तो राजानं सव्वसत्तानं अभयं याचित्वा उट्ठाय राजानं पञ्चसु सीलेसु पतिट्ठापेत्वा “धम्मं चर महाराज ! मातापितुसु पुत्तधीतासु ब्राह्मणगहपतिकेसु नेगमजानपदेसु धम्मं चरन्तो समं चरन्तो कायस्स भेदा परम्मरणा सुगतिं सगं लोकं गमिस्ससीति रञ्जो वुड्ढीळ्हाय धम्मं देसेत्वा कतिपाहं उय्याने वसित्वा रञ्जो ओवादां दत्त्वा मिगगणपरिवुतो अरञ्जं पाविसि । सापि खो मिगवेतु पुप्फकणिकसदिसं पुत्तं विजायि । सो कीळमानो साखमिगस्स सन्तिकं गच्छति । अथ नं माता तस्स सन्तिकं गच्छन्तं दिस्वा—पुत्त ! इतो पट्ठाय मा एतस्स सन्तिकं गच्छ निगोधस्सेव सन्तिकं गच्छेय्यासीति ओवदन्ती इमं गाथमाह—

निगोधमेव सेवेय्य न साखमुपसंवसे ।

निगोधस्म मतं सेय्यो यञ्चे साखस्म जीवित ॥ न्ति । [१३७]

तत्थ निगोधमेव सेवेय्याति तात ! त्वं वा अञ्जो वा अत्तनो हितकामो निगोधमेव सेवेय्य, भजेय्य उपसंकमेय्य । न साखमपसंवसेति साखमिगं पन न उपसंवसे, उपगम्म न संवसेय्य, एतं निस्साय जीविकं न कप्पेय्य ।

१ सीहलपोत्थके न दिस्सति ।

निग्रोधस्मिं मृतं सेय्योति निग्रोधरञ्जो पादमूले मरणम्पि सेय्यो, वरं उत्तमं । यञ्चे साखस्मिं जीवितन्ति यम्प न साखस्स सन्तिके जीवितं तं नेव सेय्यो न वरं न उत्तमन्ति अत्थो ।

ततो पट्ठाय च पन अभयलद्धका मिगा मनुस्सानं सस्सानि खादन्ति । मनुस्सा लद्धाभया इमे मिगाति पहरितुं वा पलापेतुं वा न विसहन्ति । ते राजंगणे सन्निपतित्वा रञ्जो तमत्थं आरोचेसुं । राजा मया पसन्नेन निग्रो-धमिगवरस्स वरो दिज्ञो । अहं रज्जं जहेय्यं न च तं पटिञ्जं । गच्छथ न कोचि. मम विजिते मिगे पहरितुं लभतीति ।

निग्रोधमिगो तं पर्वन्ति सुत्वा मिगगणं सन्निपातापेत्वा — इतो पट्ठाय परेसं सस्सं खादितुं न लभ-थाति मिगो वारित्वा मनुस्सानं आरोचापेसि । इतो पट्ठाय सस्सकारकमनुस्सा सस्सरक्खणत्थं वति मा करोन्तू खेतं पन आविञ्चित्वा पण्णसञ्जं बन्धन्तूति । ततो पट्ठाय किर खेत्तेसु पण्णवन्धनसञ्जा उदपादि । ततो पट्ठाय पण्णसञ्जं अतिक्कमनकमिगो नाम नत्थि । अयं किर तेसं बोधिसत्ततो लद्धओवादो । एवं मिगगणं ओवदित्वा बोधिसत्तो यावतायुकं ठत्वा सिद्धिं मिगेहि यथाकम्मं गतो । राजापि बोधिसत्तस्स ओवादे ठत्वा पुञ्जानि कत्वा यथाकम्मं गतो ।

सत्था न भिक्खवे ! इदानेवाहं थेरिया च कुमारकस्सपस्स च अवस्सयो, पुब्बेपि अवस्सयो एवाति । इमं धम्मदेसनं आहरित्वा चतुसच्चधम्मदेसनं विनिवट्ठेत्वा द्वे वत्थूनि कथेत्वा अनुसन्धिं घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा साखमिगो देवदत्तो अहोसि परिसापिस्स देवदत्तपरिसाव, मिगधेनु थेरी अहोसि, पुत्तो कुमारकस्सपो । राजा आनन्दो । निग्रोधमिगराजा पन अहमेव अहोसिन्ति ।

निग्रोधमिगजातकं

३. कण्डिनजातकं

धिरत्थुकण्डिनं सल्लन्ति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो पुराणदुत्तियिकापलोभनं आरब्ध कथेसि ।
तं अट्ठनिपाते इन्द्रियजातके आविभविस्सति ।

पच्चुपन्नवत्थु

भगवा पन तं भिक्खुं एतदवोच[१३८]भिक्खु! पुञ्चेपि त्वं एतं मातुगामं निस्साय जीवितवत्थयं पत्था
वीतच्चिकेसु अंगारेसु पक्वोति ।

भिक्खू तस्सत्थस्साविभात्थाय भगवन्तं याचिसु । भगवा भवन्तरेण पटिच्छन्नं कारणं पाकटमकासि ।
इतो परं पन भिक्खूनं याचनं भवन्तरपटिच्छन्नं तञ्च अवत्था अतीतं आहरीति एत्तकमेव वनखाम ।
एत्तके वुत्तोपि आयाचनं वलाहकगम्भतो चन्दनीहरणूपमाय भवन्तरपटिच्छन्नं कारणभावोच्चाति सव्वमेतं
हेट्ठा वुत्तनयेनेव योजेत्वा वेदितव्वं ।

अतीतवत्थु

अतीते मगधरट्ठे राजगहे मगधराजा रज्जं कारेति । मगधवासिकानं सस्ससमये मिगानं महापरि-
पन्थो होति । ते अरञ्जे पव्वतपादं पविसन्ति । तत्थ एको अरञ्जवासी पव्वतेय्यमिगो एकाय गामन्तवासिनिया
मिगपोतिकाय सद्धिं सन्थवं कत्वा तेसं मिगानं पव्वतपादतो ओरुह्य पुन गामन्तं ओसरणकाले मिगपोतिकाय
पटिवद्धचित्तता तेहि सद्धिं येव ओतरि । अथ नं सा आह— त्वं कोसि अय्य ?

पव्वतेय्यो वालमिगो ।

गामन्तो च नाम सासंको सप्पटिभयो मा अम्हेहि सद्धिं ओतराहीति ।

सो तस्सा पटिवद्धचित्तताय अतिवत्तित्वा ताय सद्धियेव अगमासि

मगधवासिनो इदानि मिगानं पव्वतपादा ओतरणकालोति जत्वा मग्गे पटिच्छन्नकोट्ठकेसु तिट्ठन्ति
तेसम्पि द्विन्नं आगमणमग्गे एको लुट्ठको पटिच्छन्नकोट्ठके ठितो होति । मिगपोतिका मनुस्सगन्धं घायित्वा एको
लुट्ठको ठितो भविस्सतीति तं वालमिगं पुरतो कत्वा सयं पच्छतो अहोसि । लुट्ठको एकेन सरप्पहारेनेव मिगं तत्थेव
पातेसि । मिगपोतिका तस्स विद्धभावं जत्वा उप्पत्तित्वा वातगतिया पलायि । लुट्ठको कोट्ठका निक्खमित्वा
मिगं ओक्कन्तित्वा अग्गि कत्वा वीतच्चिकेसु अंगारेसु मधुरमंसं पचित्वा खादित्वा पानीयं पिवित्वा अवसेसं
लोहितविन्दूहि पग्धरन्तेहि काजेनादाय दारके तोसेन्तो घरं अगमासि ।

तद्दा बोधिसत्तो तस्मि वनखण्डे देवता हुत्वा निव्वत्तो होति । सो तं कारणं दिस्वा इमस्स वालमिगस्स
मरणं नेव मातरं निस्साय, न पितरं निस्साय अथखो कामं विस्साय कामनिमित्तं हि सत्ता सुगतिया हत्थच्छेदादिं
दुग्गतियञ्च पच्चविधवन्थनादिनानप्पकारकं दुक्खं पापुणन्ति परेसं मरणदुक्खुप्पादनम्पि नाम इमस्मि लोके
गरहितमेव । यं जनपदं मातुगामो विचारेति अनुसासति सो इत्थिपरिनायको जनपदोपि गरहितोव ये सत्ता मानु-
गामस्स वसं गच्छन्ति तेपि गरहिता ये वाति एकाय गाथाय तीणि गरहवत्थुनि दस्सेत्वा वनदेवतासु साधुकारं
दत्त्वा गन्धपुष्पादीहि पूजयमानासु मधुरेण सरेण तं वनखण्डं उन्नादेन्तो इमाय गाथाय धम्मं देसेसि —[१३९]

धिरत्थुकण्डिनं सल्लं पुरिसं गाळहवेधिनं,

धिरत्थुत्तं जनपदं यत्थित्थी परिनायिका ।

तेचापि धिक्कता सत्ता ये इत्थीनं वसं गताति ।

तत्थ धिरत्थूति गरहणत्थे निपातो, स्वायमिध उत्तासउब्बेगवसेन गरहणे दट्ठव्वो । उत्तसितुव्विग्गो हि होन्तो बोधिसत्तो एवमाह । कण्डमस्स अत्थीति कण्डी । नं कण्डिनं । तंपन कण्डं अनुपविसनट्ठेन सल्लन्तिवुच्चति । तस्मा कण्डिनं सल्लन्ति एत्थ सल्लं कण्डिनन्ति अत्थो । सल्लं वा अस्स अत्थीति सल्लो । तं सल्लं च महन्तं वणमुखं कत्वा वलवप्पहारं देन्तो गाल्हं विज्झतीति गाल्हवेधी । तं गाल्हवेधिनं । नानप्पकारकेन कण्डेन कुमुदपत्तसण्ठान-फलेन उजुकगमनेनेव सल्लेन च समन्नागतं गाल्हवेधिनं पुरिसं धिरत्थूति अयमेत्थ अत्थो । परिनायिकाति इस्सरा-संविधायिका । धिक्कताति गरहिता । सेसमेत्थ उत्तानत्थ मेव । इतो परं पन एत्तकम्पि अवत्वा यं यं अनुत्तानं तं तदेव वण्णयिस्साम । एवं एकाय गाथाय तीणि गरहवत्थूनि दस्सेत्वा बोधिसत्तो वनं उन्नादेत्वा बुद्धलील्हाय धम्मं देसेसि ।

सत्थो इमं धम्मदेसनं आहरित्वा सच्चानि पकासेसि । सच्चपरियोसाने उक्कण्ठितभिक्षु सोतापत्ति-फले पतिट्ठहि । सत्था द्वे वत्थूनि कथेत्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । इतो परं पन द्वे वत्थूनि कथेत्वाति इमं अवत्वा अनुसन्धि घटेत्वाति एत्तकमेव वक्खाम । अवुत्तम्पि पन हेट्ठावुत्तनयेनेव योजेत्वा गहेतव्वं । तदा पव्वतेय्यो भिग्गो उक्कण्ठितभिक्षुअहोसि । भिग्गोतिका पुराणट्टित्तियिका । कामेसु दोसं दस्सेत्वा धम्मं देसिकदेवता पन अहमेव अहोसिन्ति ।

कण्डिनजातकं

४. वातमिगजातकं

न किरत्थि रसेहि पापियोति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो चुल्लपिण्डपातिकतिस्सत्थेरं आरव्भ कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

सत्थरि किर राजगहं उपनिस्साय वेळुवने विहरन्ते तिस्सकुमारो नाम महाविभवस्स सेट्ठिकुलस्स पुत्तो एकदिवसं वेळुवनं गन्त्वा सत्युधम्मदेसनं सुत्वा पव्वजितुकामो पव्वज्जं याचित्वा मातापितूहि अननुञ्जातत्ता पटिकिखत्तो सत्ताहं भत्तच्छेदं कत्वा रट्ठपालत्थेरो विय मातापितरो आनुजानापेत्वा सत्यु सन्तिके पव्वजि । सत्था तं पव्वाजेत्वा अट्ठमासमत्तं वेळुवने विहरित्वा जेतवनं अगमासि । तत्रायं कुलपुत्तो तैरसधुतंगानि [१४०] समादाय सावत्थियं सपदानं पिण्डाय चरमानो कालं दीतिनामेसि । चुल्लपिण्डपातिकतिस्सत्थेरो नामाति वुत्तो गगनतले चन्दो विय ब्रुद्धसासने पाकटो पञ्चातो अहोसि ।

तस्मिं काले राजगहे नक्खत्तकीलाय वत्तमानाय थेरस्स मातापितरो यं तस्स गिहीकाले अहोसि । आभरणभण्डकं तं रजतचंगोटके निविक्षपित्वा उरे ठपेत्वा अञ्चासु नक्खत्तकीळासु अम्हाकं पुत्तो इमिना इमिना अलंकारेण अलंकतो नक्खत्तं कीळति तं नो एकपुत्तकं गहेत्वा समणो गोतमो सावत्थिनगरं गतो, कहां नुखो सो एतरहि निसिन्नो, कहां ठितोति वत्वा रोदन्ति ।

अथेका वण्णदासी तं कुलं गन्त्वा सेट्ठिभरियं रोदन्तिं दिस्वा पुच्छि—किं अय्ये रोदसीति ? सा तमत्थं आरोचेसि ।

किं पन अय्ये ! अय्यपुत्तो पियायतीति ?

असुकञ्च असुकञ्चाति ।

सचे तुम्हे इमस्मिं गेहे सव्वं इस्सरियं मय्हं देथ अहं वो पुत्तं आनेस्सामीति ।

सेट्ठिभरिया साधूति सम्पटिच्छित्वा परिव्वयं दत्वा महन्तेन परिवारेण तं उय्योजेसि-गच्छ अत्तनो वलेन मम पुत्तं आनेही ति ।

सा पटिच्छन्नयाने निसिन्ना सावत्थियं गन्त्वा थेरस्स भिक्खाचारवीथियं निवासं गहेत्वा सेट्ठिकुला आगतमनुस्से थेरस्स अदस्सेत्वा अत्तनो परिचारेनेव परिवुतो थेरस्स पिण्डाय पविट्ठस्स आदितोव उलुङ्गभिक्खं रसकभिक्खञ्च दत्वा रसतण्हाय वन्धित्वा, अनुक्कमेण गेहे निसीदापेत्वा भिक्खं ददमाना थेरस्स अत्तनो वसं उपगतभावं अत्वा गिलानालयं दस्सेत्वा अन्तोगव्भे निपज्जि ।

थेरोपि भिक्खाचारवेलाय सपदानं चरन्तो गेह्ठारं अगमासि । परिजनो थेरस्स पत्तं गहेत्वा थेरं घरे निसीदापेसि । थेरो निसीदित्वाव कहां उपासिकाति पुच्छि ।

गिलाना भन्ते ! तुम्हाकं दस्सनं इच्छतीति ।

सो रसतण्हाय वट्ठो अत्तनो वतसमादानं भिन्दित्वा तस्सा निपन्नट्ठानं पाविसि । सा अत्तनो आगत कारणं कथेत्वा तं पलोनेत्वा रसतण्हाय वन्धित्वा उप्पव्वाजेत्वा अत्तनो वसे ठपेत्वा याने निसीदापेत्वा महन्तेन परिवारेण राजगहमेव अगमासि ।

सा पवुत्ति पाकटा जाता । भिक्खु धम्मसभायं सन्निसिन्ना चुल्लपिण्डपातिकतिस्सत्थेरं किर एका वण्णदासी रसतण्हाय वन्धित्वा आदाय गताति कथं समुट्ठापेसुं ।

सत्था धम्मसभं उपगन्त्वा अलंक्तामने निसीदित्वा काय नुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति आह ।

तेतं पवृत्ति कथयिषु।

न भिक्खवे ! इदानेव एसो भिक्खु रसतण्हाय वज्झित्वा तस्सा वसं गतो, पुव्वेपि तस्सा वसं गतो येवाति वत्वा अतीतं आहरि-

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं रञ्जो ब्रह्मदत्तस्स सञ्जयो नाम उय्यानपालो आहोसि । अथेको वातमिगो तं उय्यानं आगन्त्वा सञ्जयं दिस्वा पलायति । सञ्जयोपि न तं तज्जेत्वा [१४१] नीहरति । सो पुनप्पुनं आगन्त्वा उय्याने येव चरति । उय्यानपालो पातोव उय्याने नानप्पकारकानि पुप्फफलानि गहेत्वा दिवसे दिवसे रञ्जो अभिहरति ।

अथ नं एकदिवसं राजा पुच्छि-अत्थि पन सम्म उय्यानपाल ! उय्याने किञ्चि अच्छरियं पस्ससीति । देव ! अञ्जं न पस्सामि एको पन वातमिगो आगन्त्वा उय्याने चरति एतं पस्सामीति ।

सक्खिस्ससि पन तं गहेत्तुन्ति ?

थोकं मधुं लभन्तो इमं अन्तो राजनिवेसनम्पि आनेतुं सविखस्सामीति ।

राजा तस्स मधुं दापेसि । सो तं गहेत्वा उय्यानं गन्त्वा वातमिगस्स चरणट्ठाने तिणानि मधुना मक्खेत्वा निलीयि । मिगो आगन्त्वा मधुमक्खितानि तिणानि खादित्वा रसतण्हाय वद्धो अञ्जत्र अगन्त्वा उय्यानमेव आगच्छति । उय्यानपालो तस्स मधुमक्खिततिणेषु पलुद्धभावं अत्वा अनुक्कमेन अत्तानं दस्सेसि ।

सो तं दिस्वा कतिपाहं पलायित्वा पुनप्पुनं पस्सन्तो विस्सासं आपज्जित्वा अनुक्कमेन उय्यानपालस्स हृत्ये ठिततिणानि खादितुं आरद्धो । सो तस्स विस्सासं आपन्नभावं अत्वा याव राजनिवेसना वीथि किलञ्जेहि परिक्खपित्वा तहं तहं साखाभंगं पातेत्वा मधुलावुकं अंसे लग्गेत्वा तिणकलापं उपकच्छके ठपेत्वा मधुमक्खितानि तिणानि मिगस्स पुरतो पुरतो विकिरन्तो अन्तो राजनिवेसनं येव अगमासि । मिगे अन्तो पविट्ठे द्वारं पिदहिंस्सु । मिगो मनुस्से दिस्वा कम्पमानो मरणभयभितो अन्तो निवेसनंगणे आधावति परिधावति ।

राजा पासादा ओरुय्ह तं कम्पमानं दिस्वा वातमिगो नाम मनुस्सानं दिट्ठट्ठानं सत्ताहं न गच्छति तज्जितट्ठानं यावजीवं न गच्छति , सो एवरूपो गहननिस्सितो वातमिगो रसतण्हाय वद्धो इदानि एवरूपं ठानं आगतो । नत्थि वत भो ! लोके रसतण्हाय पापकतरं नामाति इमाय गाथाय धम्मदेसनं पट्ठपेसि -

न किरत्थि रसेहि पापियो आवासेहि वा सन्थवेहि वा ।

वातमिगं गहननिस्सितं वसमानेसि रसेहि सञ्जयो ॥ ति ।

तत्थ किराति अनुस्सनवत्थे निपातो । रसेहीति जिह्वाविञ्जेय्येहि मधुरम्बिलादीहि । पापियोति पापतरो । आवासेहि वा सन्थवेहि वाति निवद्धवसनट्ठानसंखातेसु हि आवासेसुपि मित्तसन्थवेसुपि छन्दरागो पाप-करोव तेहि पन सञ्छन्दरागपरिभोगेहि आवासेहि वा मित्तसन्थवेहि वा सतगुणेन सहस्सगुणेन च धुवपट्टिसेवनट्ठेन आहारं विना जीवितिन्द्रियपालनाय अभावेन च सञ्छन्दरागपरिभोगरसाव पापतराति । बोधिसत्तो पन अनुस्स-वागतं मिगं विय इममत्थं कत्वा न किरत्थि रसेहि पापियो आवासेहि वा सन्थवेहि वाति आह । इदानि तेसं पापिय-भावं दस्सेन्तो वातमिगन्ति आदिमाह । तत्थ गहननिस्सितन्ति [१४२] गहनट्ठाननिस्सितं, इदं वुत्तं होति-पस्सथ रसानं पापियभावं इमं नाम अरञ्जायतने गहननिस्सितं वातमिगं सञ्जयो उय्यानपालो मधुरसेहि अत्तनो वसं आनेसि । सञ्चयापि सञ्छन्दरागपरिभोगेहि रसेहि समं नाम अञ्जं पापकतरं लामकतरं नत्थीति रसतण्हाय आदीनवं कथेसि कथेत्वा च पन तं मिगं अरञ्जमेव पेसेसि ।

सत्या न भिक्खवे ! सा वण्णदासी इदानेवेतं रसतण्हाय वन्धित्वा अत्तनो वसे करोति पुव्वेपि अकासि येवाति । इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा सञ्जयो अयं वण्णदासी अहोसि । वातमिगो चुल्लपिण्डपातिको, वाराणसि राजा पन अहमेव अहोसिन्ति ।

वातमिग जातकं

५. खरादियजातकं

अठ्ठखुरं खरादियेति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो अञ्जतरं दुव्वचभिक्षुं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

सो किर भिक्षु दुव्वचो ओवादं न गण्हाति । अथ नं सत्या पुच्छि-सच्चं किर त्वं भिक्षु ! दुव्वचो ओवादं न गण्हासीति ?

सच्चं भगवाति ।

सत्या-पुव्वेपि त्वं दुव्वचताय पण्डितानं ओवादं अगहेत्वा पासेन वद्धोव जीवितक्खयं पत्तोति वत्वा अतीतं आहरि-

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मादत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो मिगो हुत्वा मिगगणपरिवृतो अरब्धे वसति । अथस्स भगिनी मिगी पुत्तकं दस्सेत्वा भातिक ! अयं ते भागिनेय्यो, एतं मिगमायं उग्गण्हा-
पेहीति पटिच्छापेसि ।

सो तं भागिनेय्यं असुकवेलाय नाम आगन्त्वा उग्गण्हाहीति आह ।

सो वृत्तवेलाय नागच्छति । यथा एकदिवसं एवं सत्तदिवसे सत्तोवादे अतिक्कन्तो सो मिगमायं अनु-
ग्गण्हेत्वाव विचरन्तो पासे वज्झि । मातापिस्स भातरं उपसंक्रमित्वा किं ते भातिक ! भागिनेय्यो मिगमायं
उग्गण्हापित्तोति पुच्छि ।

बोधिसत्तो च तस्स अनोवादकस्स मा चिन्तयि न ते पुत्तेन मिगमाया उग्गहिताति वत्वा इदानिपि
तं अनोवदितुकामोव हुत्वा इमं गाथमाह-

‘‘अठ्ठखुरं खरादिये मिगं वंकातिवंकिनं ।

सत्तकालेहतिक्कन्तं न नं ओवदितुस्सहे ॥’’ ति ।

तत्थ अठ्ठखुरन्ति एकेकस्मि पादे द्विन्नं द्विन्नं खुरानं वसेन अठ्ठखुरं । खरादियेति तं नामेन आलपति ।
मिगन्ति सव्वसंगाहिकवचनं । वंकातिवंकिनन्ति मूले वंकानि अग्गे अतिवंकानीति वंकातिवंकानि । तादिसानि
सिगानि अस्स अत्यीति वंकातिवंकी, तं [१४३] वंकातिवंकिनं । सत्तकालेहतिक्कन्तन्ति सत्तहि ओवादकालेहि
ओवादं अतिक्कन्तं । न तं ओवदितुस्सहेति एवं दुव्वचमिगं अहं ओवदितुं न उस्सहामि । एतस्स मे ओवादत्याय
चित्तम्पि न उप्पज्जतीति दस्सेति । अथ नं दुव्वचमिगं पासे वद्धं लुद्धो मारेत्वा मंसं आदाय पक्कामि ।

सत्यापि न त्वं भिक्षु ! इदानेव दुव्वचो पुव्वेपि दुव्वचो येवाति । इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धि
घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा भागिनेय्यो मिगो दुव्वचभिक्षु अहोसि । भगिनी उप्पलवण्णा । ओवादकमिगो
पन अहमेव अहोसिन्ति ।

खरादियजातकं

६, तिपल्लत्थमिगजातकं

मिगन्ति पल्लत्थन्ति इदं सत्था कोसम्बिर्यं वदरिकारामे विहरन्तो सिक्खाकामं राहुलत्थेरं आरब्धं कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

एकस्मिं हि काले सत्यरि आळविनगरं निस्साय अग्गाळवे चेतिये विहरन्ते बहू उपासका च उपासिका च भिक्खू च भिक्खुणियो च विहारं धम्मसवणाय गच्छन्ति । दिवा धम्मसवनं होति । गच्छन्ते पन काले उपासिका च भिक्खुणियो च न गच्छिंसु । भिक्खू चैव उपासका च अहेसुं । ततो पट्ठाय रतिं धम्मसवनं जातं । धम्मसवनपरियोसाने थेरा भिक्खू अत्तनो अत्तनो वसनट्ठानानि गच्छन्ति । दहरा उपासकेहि सद्धिं उपट्ठान-सालायं सयन्ति । तेसु निदं उपगतेसु एकच्चे धुरुधुरुपस्सासा काकच्छमाना दन्ते खादन्ता निपर्जिज्जसु । एकच्चे मुहुत्तं निदायित्वा उट्ठहिंसु । तेसं तं विप्पकारं दिस्वा भगवतो आरोचेसुं ।

भगवा “यो पन भिक्खु अनुपसम्पन्नेन सह सेय्यं कप्पेय्य पाचित्तियन्ति” सिक्खापदं पञ्जापेत्वा कोसम्बि अगमासि ।

तत्थ भिक्खू आयस्मन्तं राहुलं आहंसु-आवुसो राहुल ! भगवता सिक्खापदं पञ्जत्तं, इदानि त्वं अत्तनो वसनट्ठानं जानाहीति ।

पुब्बे पन ते भिक्खू भगवति च गारयं तस्स चायस्मतो सिक्खीकामतं पटिच्च तं अत्तनो वसनट्ठानं आगतं अतिविय संगण्णन्ति । खुट्ठकमञ्चकं पञ्जापेत्वा उस्सीसकरणत्थाय चीवरं देन्ति । तं दिवसं पन सिक्खा-पदभयेन वसनट्ठानम्पि नादंसु ।

राहुलभदोपि पिता मेति दसवलस्स वा उपज्जायो मेति धम्मसेनापतिनो वा, आचरियो मेति महा-मोग्गल्लानस्स वा चुल्लपिता मेति आनन्दत्थेरस्स वा सन्तिकं अगन्त्वा दसवलस्स वलञ्जनवच्चकुटिं ब्रह्मविमानं पविसन्तो विय पविसित्वा वासं कप्पेसि । [१४४]

बुद्धानं हि वलञ्जनकुटिया द्वारं सुपिहितं होति । गन्धधूपपरिभण्डकता भूमि गन्धदाममालादामानि ओसारित्तानेव होन्ति सच्चरतिं दीपो ज्ञायति । राहुलभदो पन न तस्सा कुटिया इमं सम्पत्तिं पटिच्च तत्थ वासं उपगतो । भिक्खूहि पन वसनट्ठानं जानाहीति वुत्तत्ता ओवाद्गारवेन सिक्खाकामताय तत्थ वासं उपगतो ।

अन्तरन्तरा हि भिक्खूपि तं आयस्मन्तं दूरतोवागच्छन्तं दिस्वा तस्स वीमंसनत्थाय अन्तोमुट्ठि-सम्मुञ्जनिं वा कचवरछड्डनिकं वा वहि खिपित्वा तस्मिं आगते आवुसो ! इमं केन छड्डितन्ति वदन्ति । तत्थ केहिचि राहुलो इमिना मग्गेन गतोति वुत्ते सो आयस्मा नाहं भन्ते ! एतं जानामीति अवत्वाव तं पटिसामेत्वा खमथ मे भन्तेति खमापेत्वा गच्छति । एवमेस सिक्खाकामो । सो तं सिक्खाकामतं येव पटिच्च तत्थ वासं उपगतो ।

अथ सत्था पुरे अरुणं येव वच्चकुटिद्वारे ठत्वा उक्कासि । सोपायस्मा उक्कासि । को एसोति ?

अहं राहुलोति निक्खमित्वा वन्दि ।

कस्मा त्वं राहुल ! इध निपन्नोति ?

वसनट्ठानस्स अभावतो । पुब्बे हि भन्ते ! भिक्खू मम संगहं करोन्ति, इदानि अत्तनो आपत्तिभयेन वसनट्ठानं न देन्ति । स्वाहं इदं अञ्जेसं अमंघट्टनट्ठानन्ति इमिना कारणेन इध निपन्नोति ।

अथ भगवतो राहुलं ताव भिक्खू एवं परिच्चजन्ता अञ्जे कुलदारके पव्वाजेत्वा किं करिस्सन्तीति धम्मसंवेगो उदवादि । अथ भगवा पातोव भिक्खू सन्निपातेत्वा धम्मसेनार्पति पटिपुच्छि—जानासि पन त्वं सारिपुत्त ! अज्ज कत्थचि राहुलस्स वुत्थभावन्ति ?

न जानामि भन्तेति ।

सारिपुत्त ! अज्ज राहुलो वच्चकुटियं वसि । सारिपुत्त ! तुम्हे राहुलं एवं परिच्चजन्ता अञ्जे कुलदारके पव्वाजेत्वा किं करिस्सथ ? एवं हि सन्तो इमस्मि सासनो पव्वजिता निष्पतिट्ठा भविस्सन्ति । इतोदानि पट्ठाय अनुपसम्पन्नेन एकद्वेव दिवसे अत्तनो सन्तिके वसापेत्वा ततियदिवसे तेसं वसनट्ठानं जत्वा वहि वासे-
थाति इमं अनुप्पञ्जतिं कत्वा पुन सिक्खापदं पञ्चापेसि ।

तस्मिं समये धम्मसभायं सन्निसिन्ना भिक्खू राहुलस्स गुणकथं कथेन्ति—पसथावुसो ! याव सिक्खा-
कामो वतायं राहुलो । 'तव वसनट्ठानं जानाहीति' वुत्तो नाम अहं दसवल्सस्स पुत्तो, तुम्हे के सेनासनस्स ? तुम्हे
येव निक्खमथाति एकभिक्खुम्पि अप्पटिप्परित्वा वच्चकुटियं वासं कप्पेसीति । एवं तेषु कथयमानेषु सत्था
धम्मसभं उपगन्त्वा अलंकतासने निसीदित्वा काय नुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति आह ।

भन्ते ! राहुलस्स सिक्खाकामकथाय, न अञ्जाय कथायाति ।

सत्था न भिक्खवे ! राहुलो इदानेव सिक्खाकामो पुव्वे तिरच्छानयोनियं निव्वत्तोपि सिक्खाकामो
येवाति वत्वा अतीतं आहरि—[१४५]

अतीतवत्थु

अतीते राजगहे एको मगधराजा रज्जं कारेति । तदा वोधिसत्तो मिगयोनियं निव्वत्तित्वा मिगगण-
परिवुत्तो अरञ्जे वसति । अथस्स भगिनी अत्तनो पुत्तकं उपनेत्वा भातिक ! इमं ते भागिनेय्यं मिगमायं सिक्खा-
पेहीति आह ।

वोधिसत्तो साधूति पटिस्सुणित्वा—गच्छ तात ! असुकवेलाय नाम आगन्त्वा सिक्खेय्यासीति आह ।

सो मातुलेन वुत्तवेलं अनतिक्रमित्वा तं उपसंकमित्वा मिगमायं सिक्खि । सो एकदिवसं वने विचरन्तो
पासेन वट्ठो वद्धरावं रवि । मिगगणो पलायित्वा—'पुत्तो ते पासेन वट्ठोति' तस्स मातुया आरोचेसि ।

सा भानुसन्तिकं गन्त्वा— भातिक ! भागिनेय्यो ते मिगमायं सिक्खापितोति पुच्छि ।

वोधिसत्तो मा त्वं पुत्तस्स किञ्चि पापकं आसंकि । सुग्गहीता नेन मिगमाया । इदानि तं हासंय-
मानो आगच्छिस्सतीति वत्वा इमं गायमाह—

“मिगं तिपल्लत्थसनेकमायं अट्ठखुरं अड्ढरत्तावपायिं ।

एकेन सोतेन छमास्ससन्तो छहि कलाहतिभोति भागिनेय्यो ॥” ति ।

तत्थ मिगन्ति भागिनेय्यमिगं । तिपल्लत्थन्ति पल्लत्थं वुच्चति सयनं उभोहि पस्सेहि उज्जुकमेव च
गोनिस्सिन्नकवसेनाति तीहाकारेहि पल्लत्थं अस्स तीणि वा पल्लत्थानि अस्साति तिपल्लत्थो । तं तिपल्लत्थं ।
अनेकमायन्ति बहुमायं, बहु वञ्चनं । अट्ठखुरन्ति एकेकस्मिं पादे द्विनं-द्विन्नं खुरानं वसेन अट्ठहि खुरेहि समन्ना-
गतं । अड्ढरत्तापपायिन्ति पुरिमयामं अतिक्रमित्वा मज्झिमयामे अरञ्जतो आगम्म पानीयस्स पिबन्तो अड्ढरत्ते
आपं पिबतीति अड्ढरत्तापपायी तं । अड्ढरत्ते आपं अपायिन्ति अत्थो । मम भागिनेय्यं मिगं अहं साधुकं मिगमायं
उग्गण्हापेसिं । कथं ? यथा एकेन सोतेन छमास्ससन्तो छहि कलाहतिभोति भागिनेय्योति । इदं वुत्तं होति अहं
हि नव पुत्तं तथा उग्गण्हापेसिं न यथा एकास्मि उपरिमनासिकसोते वातं सन्निसम्हित्वा पठविया अल्लीनेन एकेन
हेट्ठिमसोतेन तत्थेव छमायं अस्ससन्तो छहि कलाहि लुट्ठकं अतिभोति छहि कोट्ठासेहि अञ्जोत्थरति, वञ्चेतीति
अत्थो । कत्तमाहि छहि? चत्तारो पादे पसारत्वा एकेन पस्सेन सेय्याय, खुरेहि तिगणंसुखणनेन, जि ह्वानिन्नामनेन,

उदरस्स उद्धुमातभावकरणेन, उच्चारपस्सावविस्सज्जनेन वातसन्निरुम्भनेनाति । अपरो नयो-पादेसु^१ गहेत्वा अभिमुखाकड्डनेन, पटिप्पणामनेन उभतो पस्सेसु सञ्चरणेन उदरं उद्धं उक्खिपनेन अधो अवक्खिपनेनाति इमाहि छहि कलाहि यथा अतिभोति मतो अयन्ति सञ्चं उप्पादेत्वा वञ्चेति । एवं तं मिगमायं उग्गण्हापेसिन्ति दीपेति । अपरो नयो- तथा नं उग्गण्हापेसिं [१४६] यथा एकेन सोतेन छमास्ससत्तो छहि कलाहति द्वीसुपि नयेसु दस्सेतेहि छहि कारणेहि कलाहति कलायिस्सति लुद्धकं वञ्चेस्सतीति अत्थो । भोतीति भगिन्ति आलपति । भागिनेय्योति एवं छहि कारणेहि वञ्चनकं भागिनेय्यं निदिसति ।

एवं बोधिसत्तो भागिनेय्यस्स मिगमायाय साधुकं उग्गहितभावं दस्सेन्तो भगिन्ति समस्सासेसि । सोपि मिगपोतको पासे वद्धो अविप्फन्दित्वा येव भूमियं महाफासुकपस्सेन पादे पसारेत्वा निपन्नो पादानं आसन्न-
ट्ठाने सुरेहेव पहरित्वा पंसुं च तिणानि च उप्पाटेत्वा उच्चारपस्सावं विस्सज्जेत्वा सीसं पातेत्वा जिह्वं
निन्नामेत्वा सरीरं खेलकिलिन्नं कत्वा वातग्गहणेन उदरं उद्धुमातकं कत्वा अक्खीनि परिवत्तेत्वा हेट्ठानासिका-
सोतेन वातं सञ्चरापेन्तो उपरिमनासिकासोतेन वातं सन्निरुम्भित्वा सकलसरीरं थद्धभावं गाहापेत्वा
मताकारं दस्सेसि । नीलमक्खिकापि नं परिवारेसुं । तस्मिं तस्मिं ठाने काका निलीयिसु ।

लुद्धो आगत्त्वा उदरे हत्येन पहरित्वा पातोव वद्धो भविस्सति पूतिको जातोति तस्स वन्धनरज्जुकं
मोचेत्वा एत्येवदानि नं उक्कन्तित्वा मंसं आदाय गमिस्सामीति निरासंको हुत्वा साखापलासं गहेतुं आरद्धो ।

मिगपोतकोपि उट्ठाय चतूहि पादेहि ठत्वा कायं विधुनित्वा गीवं पसारेत्वा महावातेन छिन्नवलाहको
विद्य वेगेन मानुसन्तिकं अगमासि ।

सत्यापि न भिक्खवे ! राहुलो इदानेव सिक्खाकामो पुब्बेपि सिक्खाकामोयेवाति इमं धम्मदेसनं
आहरित्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा भागिनेय्यमिगपोतको राहुलो अहोसि, माता उप्पल-
वण्णा, मातुलमिगो पन अहमेव अहोसिन्ति ।

तिपल्लत्थमिगजातकं

७. मालुतजातकं

काले वा यदि वा जुण्हेति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो द्वे वुड्ढपव्वजिते आरव्वभ कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

ते किर कोसलजनपदे एकस्मिं अरञ्जवासे वसन्ति । एको काळत्थेरो नाम, एको जुण्हत्थेरो नाम । अथेकदिवसं जुण्हो काळं पुच्छि—भन्ते काल ! सीतं नाम कस्मिं काले होतीति ?

सो काळे सीतं होतीति आह ।

अथेकदिवसं काळो जुण्हं पुच्छि— भन्ते जुण्ह ! सीतं नाम कस्मिं काले होतीति ?

सो जुण्हे होतीति आह ।

ते उभोपि अत्तनो कंखं छिन्दितुं असक्कोन्ता सत्थु सन्तिकं [१४७] गन्त्वा सत्थारं वन्दित्वा— भन्ते ! सीतं नाम कस्मिं काले होतीति पुच्छिसु ।

सत्था तेसं कथं सुत्वा पुव्वेपाहं भिक्खवे ! तुम्हाकं इमं पञ्हे कथेसि, भवसंखेपगतत्ता पन न सल्लक्खयित्थाति वत्ता अतीतं आहरि—

अतीतवत्थु

अतीते एकस्मिं पव्वतपादे सीहो च व्यग्घो च द्वे सहायका एकस्सा येव गुहाय वसन्ति । तदा बोधिसत्तोपि इसिपव्वज्जं पव्वजित्वा तस्मिं येव पव्वतपादे वसति । अथेकदिवसं तेसं सहायकानं सीतं निस्साय विवादो उदपादि । व्यग्घो काळे येव सीतं होतीति आह—सीहो जुण्हे येवाति । ते उभोपि अत्तनो कंखं छिन्दितुं असक्कोन्ता बोधिसत्तं पुच्छिसु । बोधिसत्तो इमं गाथमाह—

“काळे वा यदि वा जुण्हे यदा वायति मालुतो ।

वातजानि हि सीतानि उभोत्थमपराजिता !” ति ।

तस्य काले वा यदि वा जुण्हेति काळपक्खे वा जुण्हपक्खे वा । यदा वायति मालुतोति यस्मिं समये पुरत्थिमादिभेदो वातो वायति तस्मिं समये सीतं होति । किं कारणा ? वातजानि हि सीतानि यस्मा वाते विज्जन्तेयेव सीतानि होन्ति, काळे पक्खे वा जुण्हपक्खे वा एत्थ अप्पमाणन्ति वुत्तं होति । उभोत्थमपराजिताति उभोपि तुम्हे इमस्मिं पञ्हे अपराजिताति । एवं बोधिसत्तो ते सहायके पञ्जापेसि ।

सत्थापि भिक्खवे ! पुव्वेपि मया तुम्हाकं अयं पञ्हे कथितोति इमं धम्मदेसनं आहरित्वा सच्चानि पकासेसि, सच्चपरियोसाने द्वेपि ते थेरा सोतापत्तिफले पतिट्ठंहिसु । सत्था अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा व्यग्घो काळो अहोसि, सीहो जुण्हो अहोसि । पञ्हविससजनकतापसो पन अहमेव अहोसिन्ति ।

८. मतकभत्तजातकं

एवं चे सत्ता जानेत्युन्ति इदं सत्या जेतवने त्रिहरन्तो मतकभत्तं आरम्भ कथेसि ।

पञ्चपञ्चवत्यु

तस्मिंहि काले मनुस्सा वहू अजेळकादयो मारेत्वा कालकते जातके उद्दिस्स मतकभत्तं नाम देन्ति । भिक्खू ते मनुस्से तथा करोन्ते दिस्वा सत्थारं पुच्छिसु—एतरहि भन्ते ! मनुस्सा वहू पाणे जीवितक्खयं पापेत्वा मतकभत्तं नाम देन्ति । अत्थि नु खो भन्ते ! एत्थ वड्ढीति ?

सत्या न भिक्खवे ! मतकभत्तं दस्सामीति कतेपि पाणातिपाते काचि वड्ढि नाम अत्थि । पुब्बेपि पण्डिता आकासे निसज्ज[१४८]धम्मं देसेत्वा एत्थ आदीनवं कथेत्वा सकलजम्बुदीपवासिके एतं कम्मं जहापेसुं । इदानि पन भवसंखेपगतत्ता पुन पातुभूतन्ति वत्वा अतीतं आहरि—

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते एको तिण्णं वेदानं पारगू दिसापामोक्खो आचरियब्राह्मणो मतकभत्तं दस्सामीति एकं एळकं गाहापेत्वा अन्तेवासिके आह— ताता ! इमं एळकं नदिं नेत्वा नहापेत्वा कण्ठे मालं परिक्खपित्वा पञ्चंगुलिकं दत्वा मण्डेत्वा आनेथाति ।

ते साधूति पटिस्सुणित्वा तं आदाय नदिं गन्त्वा नहापेत्वा मण्डेत्वा नदितीरे ठपेसुं । सो एळको अत्तनो पुव्वकम्मं दिस्वा एवरूपा नाम दुक्खा अज्ज मुञ्चिस्सामीति सोमनस्सजातो घटं भिन्दन्तो विय महाहसितं हसित्वा, पुन अयं ब्राह्मणो मं घातेत्वा मया लद्धं दुक्खं लभिस्सतीति ब्राह्मणे कारुञ्जं उप्पादेत्वा महन्तेन सद्देन परोदि ।

अयं न ते माणवका पुच्छिसु— सम्म एळक ! त्वं महासद्देन हसि चेव रोदि च । केन नुखो कारणेन हसि केन कारणेन रोदीति ?

तुम्हे मं इमं कारणं अत्तनो आचरियस्स सन्तिके पुच्छेय्याथाति ।

ते तं आदाय गन्त्वा इदं कारणं आचरियस्स आरोचेसुं । आचरियो तेसं वचनं सुत्वा एळकं पुच्छि— कस्मा त्वं एळक ! हसि, कस्मा रोदीति ?

एळको अत्तनो कतकम्मं जातिस्सरजाणेन अनुस्सरित्वा ब्राह्मणस्स कथेसि—अहं ब्राह्मण ! पुब्बे तादिसोव मन्तज्जायकब्राह्मणो हुत्वा मतकभत्तं दस्सामीति एकं एळकं मारेत्वा अदासिं । स्वाहं एकस्स एळकस्स घातितत्ता एकेनूनेसू पञ्चसु अत्तभावसत्तेसु सीसच्छेदं पापुणिं । अयं मे कोटियं ठितो पञ्चसतिमो अत्तभावो । स्वाहं अज्ज एवरूपा दुक्खा मुञ्चिस्सामीति सोमनस्सजातो । इमिना कारणेन हसिं । रोदन्तो पन अहं ताव एकं एळकं मारेत्वा पञ्चजातिसतानि सीसच्छेददुक्खं पत्वा अज्ज तस्मा दुक्खा मुञ्चिस्सामि । अयं पन ब्राह्मणो मं मारेत्वा अहं विय पञ्चजातिसतानि सीसच्छेददुक्खं लभिस्सतीति तयि कारुञ्जेन रोदिन्ति ।

एळक ! मा भायि । नाहं तं मारेस्सामीति ।

ब्राह्मण ! किं वदेसि ? तयि मारेन्तेपि अमारेन्तेपि न सक्का अज्ज मया मरणा मुञ्चितुन्ति ।

एळक ! मा भायि ! अहं ते आरक्खं गहेत्वा तथा सद्धिं येव विचरिस्सामीति ।

ब्राह्मण ! अप्पमत्तको तव आरक्खो मया कतपापं पन महन्तं वलवन्ति ।

ब्राह्मणो एलकं मुञ्चित्वा इमं एलकं करसच्चिपि मारेतुं न दस्सामाति अन्तेवासिको आदाय एलकेनेव सद्धिं विचरि । एलको विस्मट्टमत्तोव एकं पासाणपिट्ठि निस्साय जातगुम्बे गीवं उक्किग[१४९] पित्वा पण्णाणि खादितुं आरद्धो । तं खणं येव तस्मिं पासाणपिट्ठे असनि पति । ततो एका पासाणमर्कायिका छिज्जित्वा एलकरस पसारितगीवाय पतित्वा सीसं छिन्दि । महाजनो सद्धिपति । तदा बोधिसत्तो तस्मिं ठाने रुक्खदेवता हृत्वा निव्यत्तो । सो पस्सन्तस्सेव तस्स महाजनस्स देवतानुभावेन आकासे पल्लंकेन निसीदित्वा इमे सत्ता एवं पापस्स फलं जानमाना अप्पेव नाम पाणातिपातं न करेय्युन्ति मधुरेन सरेन धम्मं देसेतो इमं गायमाह—

एवं चे सत्ता जानेय्युं दुक्खायं जातिसम्भवो ।

न पाणो पाणिनं हञ्जे पाणघाती हि सोचती ॥ ति ।

तत्र एवञ्चे सत्ता जानेय्युन्ति इमे सत्ता एवञ्चे जानेय्युं । कथं ? दुक्खाय जातिसम्भवोति अयं तत्र तत्र जाति च जातस्स अनुक्कमेन वड्ढिसंघातो सम्भवो न जराव्याधिमरणअप्पियग्गम्पयोगपियच्चिप्पयोगहृत्थ-पादच्छेदादीनं दुक्खानं वत्थुभूतत्ता दुक्खोति यदि जानेय्युं । न पाणो पाणिनं हञ्जेति परं वधेन्तो जातिसम्भवे ववं लभति पीळेन्तो पीळं लभतीति जातिसम्भवस्स दुक्खवत्थुताय दुक्खभावं जानन्तो कोचि पाणो अञ्जं पाणिनं न हञ्जे सत्तो सत्तं न हनेय्याति अत्थो । किं कारणा ? पाणघाती हि सोचतीति यस्मा साहत्थिकादिमु छमु पयोगेसु येन केनचि पयोगेन परस्स जीवितन्द्रियुपच्छेदनेन पाणघाती पुग्गलो अट्ठमु महानिरयेसु सोळ्ळसमु उस्सदनिरयेसु नानप्पकाराय तिरच्छानयोनिया पेत्तिविसये असुरकायेति इमेसु चतुसु अपायेसु महादुक्खं अनुभवमानो दीघरत्तं अन्तोनिज्झायनलक्खणेन सोकेन सोचति । यथा वा अयं एलको मरणभयेन सोचि एवं दीघरत्तं सोचतीतिपि अत्था न पाणो पाणिनं हञ्जे कोचि पाणातिपातकम्मं नाम न करेय्य । मोहेन पन मूल्हा अविज्जाय अन्वीकता इमं आदीनवं अपस्सन्ता पाणातिपातं करोन्तीति ।

एवं महासत्तो निरयभयेन तज्जेत्वा धम्मं देसेसि । मनुस्सा तं धम्मदेसनं सुत्वा निरयभयभीता पाणा-तिपाता विरमिन्नु । बोधिसत्तोपि धम्मं देसेत्वा महाजनं सीले पतिट्ठापेत्वा यथाकम्मं गतो । महाजनोपि बोधि-सत्तस्स ओवादे ठत्वा दानादीनि पुञ्जानि कत्वा देवनगरं पूरेसि । सत्था इमं धम्मदेसनं आहृत्त्वा अनुसन्धि घटत्वा जातकं समोधानेसि । अहं तेन समयेन रुक्खदेवता अहोसिन्ति ।

६. आयाचितभक्तजातकं

सच्चे मुञ्चेति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो देवतानं आयाचनवलिकम्मं आरब्ध कथेसि ।

पच्चपन्नवत्यु

तदा किर मनुस्सा वणिज्जाय गच्छन्ता पाणे वधित्वा देवतानं वलिकम्मं कत्वा मयं अनन्तरायेन अत्यसिद्धिं पत्वा आगन्त्वा पुन तुम्हाकं वलिकम्मं करिस्सामाति आयाचित्वा गच्छन्ति । तत्थ अनन्तरायेन अत्थ-सिद्धिं पत्वा आगन्त्वा देवतानुभावेन इदं जातन्ति मञ्जमाना बहू पाणे वधित्वा आयाचनतो मुच्चित्तुं वलिकम्मं करोन्ति । तं दिस्वा भिक्खू- अत्थि नु खो भन्ते ! एत्थ अत्थोति भगवन्तं पुच्छिसु ।

भगवा अतीतं आहरि-

अतीतवत्यु

अतीते कासिरट्ठे एकस्मिं गामके एको कुटुम्बिको गामद्वारे ठितनिग्रोधरुक्खे अधिवत्थाय देवताय वलिकम्मं पटिजानित्वा अनन्तरायेन आगन्त्वा बहू पाणे वधित्वा आयाचनतो मुच्चिस्सामीति रुक्खमूलं गतो । रुक्खदेवता खन्वविटपे ठत्वा इमं गाथमाह-

सच्चे मुञ्चे पेच्च मुञ्चे मुच्चमानो हि वज्झति ।

न हेवं धीरा मुच्चन्ति मुत्ति वालस्स वन्धन ॥ न्ति ।

तत्थ सच्चे मुञ्चे पेच्च मुञ्चे ति भो पुरिस ! त्वं सच्चे मुञ्चे यदि मुच्चित्तुकामोसि पेच्च मुञ्चे यथा परलोकेन वज्झसि एवं । मुच्चमानो हि वज्झतीति यथा पन त्वं पाणं वधित्वा मुच्चित्तुं इच्छसि एवं मुच्चमानो हि पापकम्मेन वज्झतीति । तस्मा न हेवं धीरा मुच्चन्तीति ये पण्डितपुरिसा ते एवं पटिस्सवतो न मुच्चन्ति । किं कारणा ? एवरूपा हि मुत्ति वालस्स वन्धनं एसा पाणातिपातं कत्वा मुत्ति नाम वालस्स वन्धनमेव होतीति धम्मं देसेसि ।

ततो पट्ठाय मनुस्सा एवरूपा पाणातिपातकम्मा विरता धम्मं चरित्वा देवनगरं पूरयिसु । सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धि घट्टेत्वा जातकं समोधानेसि । अहं तेन समयेन रुक्खदेवता अहोसिन्ति ।

आयाचितभक्तजातकं

१० नलपानजातकं

दिस्वा पदमनुत्तिष्णन्ति इदं सत्या कोसलेषु चारिकं चरमानो नलकपाणगामं गत्वा नलकपाण-
पोक्खरणिं केतकवने विहरन्तो नलदण्डके आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्यु

तदा किर भिक्खू नलकपाणपोक्खरणिं नहात्वा सूचिघरत्थाय सामणेरेहि [१५१] नलदण्डके
गाहापेत्वा ते सव्वत्थकमेव छिद्दे दिस्वा सत्थारं उपसंक्रमित्वा—भन्ते! मयं सूचिघरत्थाय नलदण्डके गण्हापेम ।
ते मूलतो याव अग्गा सव्वत्थकमेव छिद्दा, किन्नुखो एतन्ति पुंच्छिसु ।

सत्या इदं भिक्खवे ! मय्हं पोराणकाविट्ठानन्ति वत्वा अतीतं आहरि—

अतीतवत्यु

पुव्वे किर सो वनसण्डो अरञ्जो अहोसि । तस्साणि पोक्खरणिं एको दकरक्खसो ओत्तिष्णांतिष्णे
खादति ।

तदा बोधिसत्तो रोहितमिगपोतकप्पमाणो कपिराजा हुत्वा असीतिसहस्समत्तवानरपरिवृतो यूथं
परिहरन्तो तस्मिं अरञ्जे वसति । सो वानरगणस्स ओवाढं अदासि—ताता ! इमस्मिं अरञ्जे विसस्सखापि
अमनुस्सपटिग्गहिता पोक्खरणिंयोपि तत्थेव होन्ति तुम्हे अखादितपुव्वं पलाफलं खादन्ता वा अपीतपुव्वं पानीयं
पिवन्ता वा मं पटिपुच्छेय्याथाति ।

ते साधूति पटिस्सुणित्वा एकदिवसं अगतपुव्वट्ठानं गता ।

तत्थ बहुदेव दिवसं चरित्वा पानीयं गवेसमाना एकं पोक्खरणिं दिस्वा पानीयं अपिवित्वाव
बोधिसत्तस्स आगमनं ओलोकयमाना निसीदिसु । बोधिसत्तो आगन्त्वा—किं ताता ! पानीयं न पिवथाति आह ।

तुम्हाकं आगमनं ओलोकेमाति । सुट्ठुताताति बोधिसत्तो तं पोक्खरणिं आविज्झित्वा पदं परि-
च्छिन्दन्तो ओत्तिष्णमेव पस्सि न उत्तिष्णं ।

सी निस्संसयं एसा अमनुस्सपरिग्गहिताति अत्वा—सुट्ठु वो कतं तात ! पानीयं अपिवन्तेहि,
अमनुस्सपरिग्गहिता अयन्ति आह ।

दकरक्खसोपि तेसं अनोतरणभावं अत्वा नीलोदरो पण्डरमुखो सुरत्तहत्थपादो वीभच्छदस्सनो हुत्वा
उदकं द्विधा कत्वा निकलमित्वा—कस्मा निसीदथ ? इमं पोक्खरणिं ओतरित्वा पानीयं पिवथाति आह ।

अथ नं बोधिसत्तो पुच्छि-त्वं इध निव्वत्तदकरक्खसोति ?

आम अहं निव्वत्तोम्हीति ।

त्वं पोक्खरणिं ओत्तिष्णके लभसीति ?

आम लभामि । अहं इवोत्तिष्णं अन्तमसो सकुणिकं उपादाय न किञ्चि मुञ्चामि । तुम्हेपि सब्बे
खादिस्सामीति !

न मयं अत्तानं तुय्हं खादितुं दस्सामाति ।

पानीयं पन किं पिविस्सथाति ।

आम, पानीयं च पिविस्साम, न च ते वसं गमिस्सामाति ।

अथ कथं पानीयं पिविस्सथाति ?

किं पन त्वं मञ्जसि ओतरित्वा पिबिस्सन्तीति ? मयं हि अनोतरित्वा असीतिसहस्सापि एकमेकं नलदण्डकं गहेत्वा उप्पलनाळेन उदकं पिबन्ता विय तव पोक्खरणिा पानीयं पिबिस्साम । एवं नो त्वं खादित्तुं न सक्खिस्ससीति । एतमत्थं विदित्वा सत्या अभिसम्बुद्धो हुत्वा इमिस्सा गाथाय पुरिमपदद्वयं अभासि—

दिस्वा पदमनुत्तिणं दिस्वा नोतरितं पदं ।

नलेन वारिं पिबिस्साम नेव मं त्वं वधिस्ससी ॥ ति । [१५२]

तस्सत्थो—भिक्खवे ! सो कपिराजा तस्सा पोक्खरणिा एकम्पि उत्तिण्णं पदं नादस । ओतरितं पदं ओत्तिण्णपदमेव अदस, एवं दिस्वा पदं अनुत्तिण्णं दिस्वान ओतरितं पदं अद्धा अयं पोक्खरणी अमनुस्सपरिग्गहीताति अत्वा तेन सद्धिं सल्लपन्तो महापुरिसो आह—नळेन वारिं पिबिस्सामाति तस्सत्थो मयं तव पोक्खरणिा नलेन पानीयं पिबिस्सामाति । पुन महासत्तोव आह—नेव मं त्वं वधिस्ससीति एवं नळेन पाणीयं पिबन्तं सपरिस्सम्पि मं त्वं नेव वधिस्ससीति अत्थो ।

एवं वत्वा पन बोधिसत्तो एकं नलदण्डकं आहरापेत्वा पारमियो आवज्जेत्वा सच्चकिरियं कत्वा मुखेन धमि । नळो अन्तो किञ्चि गण्ठ असेसेत्वा सव्वत्थकमेव सुसिरो अहोसि । इमिना नियामेन अपरम्पि अपरम्पि आहरापेत्वा धमित्वा अदासीति एवं सन्ते पन न सक्का निट्ठपेतुं । तस्मा एवं न गहेत्तव्वं । बोधिसत्तो पन “इमं पोक्खरणिं परिवारेत्वा जाता सव्वेपि नळा एकच्छिद्दा होन्तू” ति अधिट्ठासि । बोधिसत्तानं हि हित्तुपचारस्स महन्तताय अधिट्ठानं समिज्जति । ततो पट्ठाय सव्वेपि न पोक्खरणिं परिवारेत्वा उट्ठिता नळा एकच्छिद्दाव जाता ।

इमस्मिं हि कप्पे चत्तारि कप्पट्ठियपाटिहारियानि नाम । कतमानि चत्तारि? (१) चन्दस्स ससलक्खणं सकलम्पि इमं कप्पं ठस्सति । (२) वट्टकजातके अग्गिनो निव्वुत्तट्ठानं सकलम्पि इमं कप्पं अग्गि न ज्ञापेस्सति । (३) घटिकारनिवेसनट्ठानं सकलम्पि इमं कप्पं अनोवस्सकं ठस्सति । (४) इमं पोक्खरणिं परिवारेत्वा उट्ठितनळा सकलम्पि इमं कप्पं एकच्छिद्दा भविस्सन्तीति इमानि चत्तारि कप्पट्ठितियपाटिहारियानि नाम ।

बोधिसत्तो एवं अधिट्ठहित्वा एकं नळं आदाय निसीदि । तेपि असीतिसहस्सा वानरा एकेकं नळं आदाय पोक्खरणिं परिवारेत्वा निसीदिसु । तेपि बोधिसत्तस्स नलेन आकड्ढित्वा पानीयं पिबनकाले सव्वे तीरे निसिन्नाव पिबिसु । एवं तेहि पानीये पीते दकरक्खसो कञ्चि अलभित्वा अनत्तमनो सकनिवेसनमेव गतो । बोधिसत्तोपि सपरिवारो अरञ्जमेव पाविसि । -

सत्या पन इमेसं भिक्खवे ! नळानं एकच्छिद्दभावो नाम मय्हमेवेतं पोरणकं अधिट्ठानन्ति इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा दकरक्खसो देवदत्तो अहोसि । असीतिसहस्सवानरा बुद्धपरिसा । उपायकुसलो पन कपिराजा अहमेव अहोसिन्ति ।

नलपानजातकं

तिलवग्गो ङुतियो [१५३]

३. कुरुंगवग्गवण्णना

१. कुरुंगमिगजातकं

जातमेतं कुरुंगस्साति इदं सत्या वेळुवने विहरन्तो देवदत्तं आरब्भ कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

एकस्मिं हि समये धम्मसभायं सन्निपतिता भिक्खू—आवुसो ! देवदत्तो तथागतस्स घातनत्थाय धनुग्गहे पयोजेसि,सिलं पविज्झि, घनपालकं विस्सज्जेसि, सब्बथापि दसवलस्स वधाय परिसक्कतीति देवदत्तस्स अवण्णं कथेन्ता निसीदिंसु । सत्या आगन्त्वा पञ्जत्तासने निसिन्नो कायनुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्नि-
सिन्नाति पुच्छि ।

भन्ते ! देवदत्तो तुम्हाकं वधाय परिसक्कतीति देवदत्तस्स अगुणकथाय सन्निसिन्नम्हाति ।

सत्या न भिक्खवे ! देवदत्तो इदानेव मम वधाय परिसक्कति पुव्वेपि परिसक्कियेव नच पन वधितुं असक्खीति वत्वा अतीतं आहरि—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो कुरुंगमिगो हुत्वा एकस्मिं अरञ्जायतने फला-
फलानि खादन्तो वसति। सो एकस्मिं काले फलसम्पन्ने सेपण्णिरुक्खे सेपण्णिफलानि खादति । अथेको गामवासी
अट्टकळुट्टको फलरुक्खमूलेसु मिगानं पदानि उपघारेत्वा उपरिरुक्खे अट्टकं वन्धित्वा तत्थ निसीदित्वा
फलानि खादितुं आगतागते मिगे सत्तिया विज्झित्वा तेसं मंसं विक्किणन्तो जीविकं कप्पेसि ।

सो एकदिवसं तस्मिं रुक्खमूले वोधिसत्तस्स पदवलञ्जं दिस्वा तस्मिं सेपण्णिरुक्खे अट्टकं वन्धित्वा ।
पातोव भुञ्जित्वा सत्ति आदाय वनं पविसित्वा तं रुक्खं अभिरुहित्वा अट्टके निसीदि । वोधिसत्तोपि पातोव
वसनट्ठाना निक्खमित्वा सेपण्णिफलानि खादिस्सामीति आगम्म तं रुक्खमूलं सहसाव अपविसित्वा कदाचि
अट्टकलुट्टाकरुक्खेसु अट्टकं वन्धन्ति अत्थी नु खो एवरूपो उपद्दवोति परिगण्हन्तो वाहिरतोव अट्ठासि। लुट्टकोपि
वोधिसत्तस्स अनागमनभावं अत्वा अट्टके निसिन्नोव सेपण्णिफलानि खिपित्वा खिपित्वा तस्स पुरतो पातेसि ।

वोधिसत्तो इमानि फलानि आगन्त्वा मय्हं पुरतो पतन्ति, अत्थि नुखोतस्स उपरि लुट्टकोति पुनप्पुनं
ओलोकेन्तो लुट्टकं दिस्वा अपस्सन्तो विय हुत्वा—अम्भो रुक्ख ! पुव्वे त्वं ओलम्बकं ओतारेन्तो^१ विय उजुकमेव
फलानि पातेसि । अज्ज पन ते रुक्खधम्मो परिच्चत्तो एवं तथा रुक्खधम्मो परिच्चत्ते अहम्पि अज्ज रुक्खमूलं
उपसंक्रमित्वा मय्हं आहारं परियेसिस्सामीति वत्वा इमं गाथमाह—

जातमेतं कुरुंगस्स यं त्वं सेपण्णि ! सेय्यसि ।

अञ्जं सेपण्णिं गच्छामि न मे ते रुच्चते फलन्ति ॥ [१५४]

तत्थ ज्ञातन्ति पाकटं जातं । एतन्ति इदं कम्मं । कुरुंगस्साति कुरुंगमिगस्स । यं त्वं सेपण्णि !
सेय्यसीति यं त्वं हम्भो सेपण्णिरुक्ख ! पुरतो पुरतो फलानि पातमयानो सेय्यसि, विसेय्यसि, विसिण्णफलो

२. कुक्कुरजातकं

ये कुक्कुराति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो आतत्यचरियं आरब्ध कथेसि । सा द्वादसनिपाते भद्र-
साळजातके आविभविस्सति । इदं पन वत्थुं पतिट्ठपेत्वा अतीतं आहरि-

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो तथारूपं कम्मं पटिच्च कुक्कुरयोनिं निव्व-
त्तित्वा अनेकसत्तकुक्कुरपरिवृतो महासुसाने वसति । अथेकदिवसं राजा सेतसिन्धवयुत्तं सव्वालंकारपति
मण्डितं रथं अभिरुह्य उय्यानं गन्त्वा तत्थ दिवसभागं कीळित्वा अत्यंगते सुरिये नगरं पाविसि । तस्स तं रथवरत्तं
यथानद्वमेव राजंगणे ठपयिसु । सो रत्त देवे वस्सन्ते तित्तो । उपरि पासादतो कोलेय्यकसुणखा ओतरित्वा तस्स
चम्मञ्च नन्दिञ्च खादिसु ।

पुन दिवसे रज्जो आरोचयिसु-देव ! निद्वमनमुखेन सुनखा पविसित्वा रथस्स चम्मञ्च
नन्दिञ्च खादिसूति ।

राजा सुनखानं कुञ्चित्वा दिट्ठदिट्ठाने सुनखे घातेथाति आह ।

ततो पट्ठाय सुनखानं महाशयसनं उदपादि । ते दिट्ठदिट्ठाने घातयिमाना पलायित्वा सुसानं गन्त्वा
बोधिसत्तस्स सन्तिकं अगमंसु । बोधिसत्तो-तुम्हे वहु सन्तिपतिता किन्नुखो कारणन्ति पुच्छि ।

ते-अन्तेपुरे किर रथस्स चम्मञ्च नन्दिञ्च [१५५] सुनखेहि खादिताति कुद्धो राजा सुनखवधं
आणापेसि । वहु सुनखा विनस्सन्ति, महाभयं उप्पन्नन्ति आहंसु ।

बोधिसत्तो चिन्तेसि-आरक्खट्ठाने ब्रहि सुणखानं ओकासो नत्थी अन्तोराजनिवेशने कोलेय्यकसुन-
खानं येवेतं कम्मं भविस्सति । इदानि पन चोरानं किञ्चि भयं नत्थि । अचोरा मरणं लभन्ति । यन्नूनाहं चोरे रज्जो
दस्सेत्वा जातिसंधस्स जीवितदानं ददेय्यन्ति । सो आतके समस्सासेत्वा-तुम्हे मा भायित्थ अहं वो अभयं आह-
रिस्सामि । याव राजानं पस्सामि ताव इधेव होथाति पारमियो आवज्जेत्वा मेत्ताभावनं पुरेचारिकं कत्वा मय्हं
उपरि लेड्डुंवा मुग्गरं वा मा कोचि खिपित्तुं उस्सहीति अधिट्ठाय एककोव अन्तो नगरं पाविसि ।

अथ नं दिस्वा एकसत्तोपि कुञ्चित्वा ओलोकेन्तो नाम नाहोसि । राजापि सुनखवधं आणापेत्वा सयं
विनिच्छये निसिन्नो होति । बोधिसत्तो तत्थेव गन्त्वा पक्खन्दित्वा रज्जो आसनस्स हेट्ठा पाविसि । अथ नं राज-
पुरिसा नीहरित्तुं आरद्धा । राजा पन निवारेसि ।

सो थोकं विसमेत्वा हेट्ठासना निक्खमित्वा राजानं वन्दित्वा-सच्चं किर तुम्हे कुक्कुरे
मारापेथाति पुच्छि ।

आम मारापेमि हन्ति ।

को तेसं अपराधो नरिन्दाति ?

रथस्स मे परिवारचम्मञ्च नन्दिञ्च खादिसूति ।

ये खादिसु ते जानाथाति ?

न जानामाति ।

इमे नाम चम्मखादकचोराति तत्ततो अजानित्वाव दिट्ठदिट्ठाने येव मारापनं न युत्तं दवाति ।

रथचम्मस्स कुक्कुरहि खादितत्ता दिट्ठदिट्ठे सव्वेव मारेयाति सुनखवधं अणापेसिन्ति ।

किं पन वो मनुस्सा सव्वेव कुक्कुरे मारेन्ति उदाहु मरणं अलभन्तापि अत्थीति ?

अत्थि अम्हाकं घरे कोलेय्यका मरणं न लभन्तीति ।

महाराज ! इदानेव तुम्हे रथचम्मस्स कुक्कुरेहि खादितत्ता दिट्ठदिट्ठे सव्वेव मारेयाति सुनखवधं अणापेसिन्ति अद्वोचुत्थि । इदानि पन अम्हाकं घरे कोलेय्यका मरणं न लभन्तीति वदेथ । ननु एवं सन्ते तुम्हे छन्दा-दिवसेन अगतिगमनं गच्छथाति? अगतिगमनञ्च नाम न युत्तं, न च राजधम्मो । रञ्जो नाम कारणगवेसकेन सुलासदिसेन भवितुं वट्ठति । इदानि च कोलेय्यका मरणं न लभन्ति, दुव्वलसुनखाव लभन्ति । एवं सन्ते नायं सव्वसुनखवच्चा दुव्वलघातिका नामेसाति ।

एवञ्च पन वत्वा महासत्तो मधुरस्सरं निच्छारेत्वा—महाराज ! यं तुम्हे करोय नायं धम्मोति रञ्जो धम्मं देसेन्तो इमं गायमाह—

ये कुक्कुरा राजकुलम्हि वद्धा कोलेय्यका वण्णवलूपपन्ना ।

तेमे न वज्झा मयमस्म वज्झा नायं सघच्चा दुव्वलघातिकायन्ति [१५६]

तत्थ ये कुक्कुराति ये सुनखा । यथा हि धारुण्होपि पस्सावो पूतिमुत्तन्ति, तदहुजातोपि सिगालो जरसि-गालोति, कोमलापि गळोचि-लता पूतिलताति, सुवण्णवण्णोपि कायो पूतिकायोति वुच्चति, एवमेवं वस्सस-तिकोपि सुनखो कुक्कुरोति वुच्चति । तस्मा महल्लका कायवलूपपन्नापि ते कुक्कुरात्वेव वुत्ता । वद्धाति वड्ढता । कोलेय्यकाति राजकुले जाता सम्भूता संवद्धा । वण्णवलूपपन्नाति सरीरवण्णेन चैव कायवलेन च सम्पन्ना । तेमे न वज्झाति ते इमे सस्सामिका सारक्खा न वज्झा । मयमस्म वज्झाति अस्सामिका अनारक्खा मयं वज्झा नाम जाता । नायं सघच्चाति एवं सन्ते अयं अविसेसेन सघच्चा नाम न होति । दुव्वलघातिकायन्ति अयं पन दुव्वलानं येव घातनतो दुव्वलघातिका नाम होति । राजूहि नाम चोरा निग्गण्हित्त्वा नो अचोरा इव पन चोरानं किञ्चि नत्थि अचोरा मरणं लभन्ति अहो ! इमस्मि लोके अयुत्तं वत्तति अहो ! अयम्मो वत्ततीति ।

राजा बोधिसत्तस्स वचनं सुत्वा आह-जानासि पन त्वं पण्डित ! असुकेहि नाम रथचम्मं खादितन्ति ।

आम जानामीति ।

केहि खादितन्ति ?

तुम्हाकं गेहे वसनकेहि कोलेय्यकसुनखेहीति ।

करयं तेहि खादितभावो जानितव्वोति आह ?

अहं तेहि खादितभावं दस्सेस्सामीति ।

दस्सेहि पण्डिताति ।

तुम्हाकं घरे कोलेय्यकसुनखे आनापेत्वा थोकं तक्कञ्च दव्वतिणानि च आहरापेथाति ।

राजा तथा अकासि ।

अयं न महासत्तो इमानि तिणानि तक्केन मद्दापेत्वा एते सुनखे पायेयाति आह ।

राजा तथा कत्वा पायापेसि । पीतपीता सुनखा सद्धिं चम्मेहि वर्मिसु । राजा सव्वञ्जुवुद्धस्स व्याकरणं वियाति तुट्ठो बोधिसत्तस्स सेतच्छत्तेन पूजं अकासि । बोधिसत्तो “धम्मं चर महाराज ! मातापितुसु खत्तिया” ति आदीहि तेसकुणजातके आगताहि दसहि धम्मचरियगाथाहि रञ्जो धम्मं देसेत्वा—महाराज ! इतो पट्ठाय अप्पमत्तो होहीति राजानं पञ्चसु सीलेसु पतिट्ठापेत्वा सेतच्छत्तं रञ्जोव पट्टिअदासि ।

राजा महासत्तस्स धम्मकथं सुत्वा सव्वसत्तानं अभयं दत्वा बोधिसत्तं आदिं कत्वा सव्वसुनखानं अत्तनो भोजनसदिसमेव निच्चभत्तं पट्ठपेत्वा बोधिसत्तस्स ओवादे ठितो यावतायुकं दानादीनि पुञ्जानि करित्वा कालं कत्वा देवलोके उप्पज्जि । कुक्कुरोवादो दसवस्सहस्सानि पवत्ति । बोधिसत्तोपि यावतायुकं ठत्वा यथाकम्मं गतो । [१५७]

सत्या न भिक्खवे ! तथागतो इदानीव जातकानं अत्यं चरति पुव्वेपि चरि येवाति वत्वा इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धिं घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा राजा आनन्दो अहोसि । अवसेसा वुद्धपरिसा । कुक्कुर-पण्डितो पन अहमेवाति ।

कुक्कुरजातकं

३. भोजाजानीयजातकं

अपि पस्सेन सेमानोति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो एकं ओस्सट्ठविरियं भिक्खुं आरब्भ कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

तस्मिं हि समये सत्या नं भिक्खुं आमन्तेत्वा भिक्खु ! पुब्बे पण्डिता अनायतनेपि विरियं अकंसु, पहारं लद्धापि नेव ओस्सजिञ्जति वत्वा अतीतं आहरि-

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो भोजाजानीयसिन्धवकुले निव्वत्तो सब्बाकार-सम्पन्नो वाराणसिरञ्जो मंगलस्सो अहोसि । सो सतसहस्सग्घनिकाय सुवण्णपातिर्यं येव नानग्गरससम्पन्नं तिवस्सि-क्कग्घसालिभोजनं भुञ्जति । चतुजातिकगन्धवूपलित्तायमेव भूमियं तिट्ठति । तं ठानं रत्तकम्बलसाणिपरिक्खित्तं उपरि सुवण्णतारखचित्तं चेलवितानं समोसरितगन्धदाममालादामं अविजहितगन्धतेलप्पदीपं होति । वाराणसि-रज्जं पन अपत्येन्ता राजानो नाम नत्थि । एकं समर्यं सत्त राजानो वाराणसिं परिक्खिपित्वा अम्हाकं रज्जं वा देतु युद्धं वाति वाराणसिरञ्जो पण्णं पेसयिस्सु । राजा अमच्चे सन्निपातापेत्वा तं पवुत्ति आचिक्खित्वा इदानि किं करोम ताताति पुच्छि ।

देव ! तुम्हेहि ताव आदितोव युद्धाय न गन्तव्वं , असुकं नाम अस्सारोहं पेसेत्वा युद्धं कारेथ । तस्मिं असक्कोन्ते पच्छा जानिस्सामाति ।

राजा तं पक्कोसापेत्वा-सक्खिस्ससि तात ! सत्तहि राजूहि सद्धि युद्धं कातुन्ति आह ।

देव ! सचे भोजाजानीयसिन्धवं लभामि, तिट्ठन्तु सत्त राजानो सकलजम्बुदीपे राजूहि सद्धि युञ्जितुं सक्खिस्सामाति ।

तात ! भोजाजानीयसिन्धवो वा होतु अञ्जो वायं इच्छसि तं गहेत्वा युद्धं करोहीति ।

सो साधू देवाति राजानं वन्दित्वा पासादा ओरुय्ह भोजाजानीयसिन्धवं आहरापेत्वा सुवम्मितं कत्वा अत्तनापि सब्बसन्नाहसन्नद्धो खगं वन्धित्वा सिन्धवपिट्ठवरगतो नगरा निक्खम्म विज्जुलता विय चरमानो पठमं वलकोट्ठकं भिन्दित्वा एकं राजानं जीवगाहमेव गहेत्वा आगत्वा नगरे वलस्स निय्यादेत्वा पुन गत्वा दुतियं वलकोट्ठकं भिन्दित्वा दुतियन्ति एवं पञ्च राजानो जीवगाहं गहेत्वा छट्ठं वलकोट्ठकं [१५८] भिन्दित्वा छट्ठस्स रञ्जो गहितकाले भोजाजानीयो पहारं लभि । लोहितं पग्घरति । वेदना वलवतियो वत्तन्ति । अस्सारोहो तस्स पहरभावं अत्वा भोजाजानीयसिन्धवं राजद्वारे निपज्जापेत्वा सन्नाहं सिथिलं कत्वा अञ्जं अस्सं सन्नय्हितुं आरद्धो ।

बोधिसत्तो महाफासुकपस्सेन निपन्नोव अक्खीनि उम्मीलेत्वा अस्सारोहं दिस्वा अयं अञ्जं अस्सं सन्नय्हति अयञ्च अस्सो सत्तमं वलकोट्ठकं भिन्दित्वा सत्तमं राजानं गण्हितुं न सक्खिस्सति मया कतकम्मं विनस्सिस्सति अप्पटिसमो अस्सारोहोपि नस्सिस्सति राजापि परहत्थं गमिस्सति, ठपेत्वा मं अञ्जो अस्सो सत्तमं वलकोट्ठकं भिन्दित्वा सत्तमं राजानं गहेतुं समत्थो नाम नत्थीति निपन्नकोव अस्सारोहं पक्कोसापेत्वा-सम्म अस्सारोह ! सत्तमं वलकोट्ठकं भिन्दित्वा सत्तमं राजानं गहेतुं समत्थो ठपेत्वा मं अञ्जो अस्सो नाम नत्थि । नाहं मया कतकम्मं नासेस्सामि ममञ्जेव उट्ठापेत्वा सन्नय्हति वत्वा इमं गाथमाह-

अपि पस्सेन सेमानो सल्लेहि सल्ललीकतो ।
सेय्योव वलवा भोज्जो युञ्ज मञ्जेव सारथीति ॥

तत्थ अपि पस्सेन सेमानोति एकेन पस्सेन सयमानकोपि । सल्लेहि सल्ललीकतोति सल्लेहि विद्धोपि समानो । सेय्योव वलवा भोज्जोति वलवोति सिन्धवकुले अजातो खलुंकस्सो । भोज्जोति भोजाजानीय-सिन्धवो । इति एतस्मा वलवा सल्लेहि विद्धोपि भोजाजानीयसिन्धवोव इति एतस्मा वलवा सल्लेहि विद्धोपि भोजाजानीयो सेय्यो वरो, उत्तमो । युञ्ज मञ्जेव सारथीति यस्मा एवं गतोपि अहमेव सेय्यो तस्मा ममञ्जेव योजेहि, मा अञ्जेपीति वदति ।

अस्सारोहो बोधिसत्तं उट्ठापेत्वा वणं वन्धित्वा सुसन्नद्धं सन्नयित्वा तस्सं पिट्ठियं निसीदित्वा सत्तमं वलकोट्ठकं भिन्दित्वा सत्तमं राजानं जीवगाहं गहेत्वा राजवलस्सं निर्यादेसि । बोधिसत्तम्पि राजद्वारं आनयिसु । राजा तस्स दस्सनत्थाय निक्खमि । महासत्तो राजानं आह—महाराज ! सत्त राजानो मा घातयित्थ । सपथं कारेत्वा विस्सज्जेथ । मय्हञ्च अस्सारोहस्सं च दातव्वं यसं अस्सारोहस्सेव देथ । सत्त राजानो गहेत्वा दिन्नं योधं नाम नासेत्तु न वट्ठति । तुम्हेपि दानं देथ । सीलं रक्खथ । धम्मेन समेन रज्जं कारेयाति ।

एवं बोधिसत्तेन रञ्जो ओवादे दिन्ने बोधिसत्तस्स सन्नाहं मोचयिसु । सो सन्नाहे मुञ्चते मुञ्चन्ते येव निरुज्झि । राजा तस्स सरीरकिच्चं कारेत्वा अस्सारोहस्सं महन्तं यसं दत्त्वा सत्त राजानो पुन अत्तनो अदू-भाय सपथं कारेत्वा सकट्ठानानि पेसेत्वा धम्मेन समेन रज्जं कारेत्वा जीवितपरियोसाने यथाकम्मं गतो । [१५९]

सत्था—एवं भिक्खु ! पुब्बे पण्डिता अनायतनेपि विरियं अकंसु, एवरूपं पहारं लद्धापि न ओस्सजिसु । त्वं पन एवरूपे नीयानिकसासने पव्वजित्वा कस्मा विरियं ओस्सजसीति वत्वा चत्तारि सच्चानि पकासेसि । मच्चपरियोसाने ओस्सट्ठविरियो भिक्खु अरहत्तफले पत्तिट्ठासि ।

सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा राजा आनन्दो अहोसि । अस्सारोहो सारिपुत्तो, भोजाजानीयसिन्धवो पन अहमेव अहोसिन्ति ।

४. आजञ्जजातकं

यदा यदाति इदम्पि सत्या जेतवने विहरन्तो ओस्सट्ठविरियमेव भिक्खुं आरब्ध कथेसि ।

पच्चपन्नवत्थु

तं पन भिक्खुं सत्या आमन्तेत्वा भिक्खु ! पुब्बे पण्डिता अनायतनेपि लद्धप्पहारापि हुत्वा विरियं अकंसू ति वत्वा अतीतं आहरिः—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते पुरिमनयेनेव सत्त राजानो नगरं परिवारयिसु । अथेको रथिकयोवो द्वेभातिकसिन्धवे रथे योजेत्वा नगरा निकखम्म छ वलकोट्ठके भिन्दित्वा छ राजानो अगगहेसि । तस्मिं खणे जेट्ठकअस्सो पहारं लभि । रथिको रथं योजेत्वा पाजेन्तो^१ राजद्वारं आगन्त्वा जेट्ठकभातिकं रथा मोचेत्वा सन्नाहं सिथिलं कत्वा एकेन पस्सेन निपज्जापेत्वा अञ्जं अस्सं सन्नय्हितुं आरद्धो । बोधिसत्तो तं दिस्वा पुरिमनयेनेव चिन्तेत्वा रथिकं पक्कोसापेत्वा निपन्नकोव इमं गाथमाह—

यदा यदा यत्य यदा यत्य यत्य यदा यदा ।

आजञ्जो कुरुते वेगं हायन्ति तत्थ वालवाति ॥

तत्थ यदा यदाति पुव्वण्हादिसु यस्मिं यस्मिं काले । यत्थाति यस्मिं ठाने मग्गे वा संगामसीसे वा । यदाति यस्मिं खणे । यत्य यत्थाति सत्तन्नं वलकोट्ठकानं वसेन बहुसु युद्धमण्डलेसु । यदा यदाति यस्मिं यस्मिं काले पहारं लद्धकाले वा अलद्धकाले वा । आजञ्जो कुरुते वेगन्ति सारथिस्स चित्तसचित्तं कारणं आजाननसभावो आजञ्जो वरसिन्धवो वेगं करोति वायमति विरियं आरभति । हायन्ति तत्थ वालवाति तस्मिं वेगे कयिरमाने इतरे वळवसंखाता खळ्ळकस्सा हायन्ति परिहायन्ति । तस्मा इमस्मिं मञ्जेव योजेहीति आह ।

सारथी बोधिसत्तं उट्ठापेत्वा योजेत्वा सत्तमं वलकोट्ठकं भिन्दित्वा सत्तमं राजानं आदाय रथं पाजेन्तो^२ [१६०] राजद्वारं आगन्त्वा सिन्धवं मोचेसि । बोधिसत्तो एकेन पस्सेन निपन्नो पुरिमनयेनेव रञ्जो ओवादं दत्वा निरुज्झि । राजा तस्स सरीरकिञ्चं कारेत्वा रथिकस्स सम्मानं कत्वा धम्मेन रज्जं कारेत्वा यथाकम्मं गतो ।

सत्या इम धम्मदेसनं आहरित्वा सच्चानि पकासेत्वा जातकं समोधानेसि । सच्चपरियोसाने सो भिक्खु अरहत्ते पतिट्ठासि । तदा राजा आनन्दत्येरो अहोसि । अस्सो पन अहमेव सम्मासम्बुद्धोति ।

आजञ्जजातकं

५. तिड्डजातकं

अञ्जमञ्जेहि तित्थेहीति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो धम्मसेनापतिस्स सद्धिविहारिकं एकं सुवण्ण-
कारपुत्तं भिक्खुं आरब्भ कथेसि ।

पञ्चुपन्नवत्थु

आसयानुसयञ्जाणं हि बुद्धानं येव होति न अञ्जेसं । तस्मा धम्मसेनापति अत्तनो आसयानुसयञ्जा-
णस्स नत्थिताय सद्धिविहारिकस्स आसयानुसयञ्जाणं अजानन्तो असुभकम्मट्ठानमेव कथेसि । तस्स तं न सप्पाय-
महोसि । कस्मा ? सो किर पटिपाटिया पञ्चजातिसतानि सुवण्णकारगेहे येव पटिसिन्वि गण्हि । अथस्स दीघ-
रत्तं परिसुद्धसुवण्णदस्सनस्सेव परिचित्ता असुभं न सप्पायमहोसि । सो तत्थ निमित्तमत्तम्पि उप्पादेतुं असक्कोन्तो
चत्तारो मासे खेपेसि । धम्मसेनापति अत्तनो सद्धिविहारिकस्स अरहत्तं दातुं असक्कोन्तो अद्दायं बुद्धवेनेय्यो
भविस्सति तथागतस्स सन्तिकं नेस्सामीति चिन्तेत्वा पातोव तं आदाय सयं सत्थु सन्तिकं अगमासि ।

सत्था— किन्नुखो सारिपुत्त ! एकं भिक्खुं आदाय आगतोसीति पुच्छि ।

अहम्भन्ते ! इमस्स कम्मट्ठानं अदासि । अयम्पन चतुहि मासेहि निमित्तमत्तम्पि न उप्पादेसि ।
स्वाहं बुद्धवेनेय्यो एसो भविस्सतीति चिन्तेत्वा तुम्हाकं सन्तिकं आदाय आगतोति ।

सारिपुत्त ! कतरं पन ते कम्मट्ठानं सद्धिविहारिकस्स दिन्नन्ति ?

असुभकम्मट्ठानं भगवाति ।

सारिपुत्त ! नत्थि तव सन्ता^१ने आसयानुसयञ्जाणं, गच्छ त्वं सायण्हसमये आगत्वा तव सद्धि-
विहारिकं आदाय गच्छेय्यासीति ।

एवं सत्था थेरं उव्योजेत्वा तस्स भिक्खुस्स मनापनिवासनञ्च चीवरं च दापेत्वा तं आदायेव पिण्डाय
पविसित्वा पणीतं खादनीयभोजनीयं दापेत्वा महाभिक्खुसंघपरिवारो पुन विहारं आगन्त्वा गन्धकुटियं दिवस-
भागं खेपेत्वा सायण्हसमये तं भिक्खुं गहेत्वा विहारचारिकं चरमानो अम्बवने एकं पोक्खरणिं [१६१]
मापेत्वा तत्थ महन्तं पट्टमिनिगच्छं, तत्रापि च महन्तं एकं पट्टमपुष्पं मापेत्वा भिक्खु ! इमं पुष्पं ओलोकेन्तो
निसीदाहीति निसीदापेत्वा गन्धकुटिं पाविसि ।

सो भिक्खु नं पुष्पं पुनप्पुनं ओलोकेसि । भगवा तं पुष्पं जरं पापेसि । तं तस्स पस्सन्तस्सेव जरं पत्वा
विवण्णं अहोसि । अथस्स परियन्ततो पट्ठाय पत्तानि पतन्तानि मुहुत्तेन सव्वानि पतिंसु । ततो किञ्जकखं पति,
कण्णिकाव अवसिस्सि । सो भिक्खु तं पस्सन्तो चिन्तेसि, इदं पट्टमपुष्पं इदानेव अभिरूपं अहोसि दस्सनीयं ।
अथस्स वण्णो परिणतो पत्तानि च किञ्जकखञ्च पतितं कण्णिकमत्तमेव ठितं । एवरूपस्स नाम पट्टमस्स जरा पत्ता,
मय्हं सरीरस्स किं न पापुणिस्सति ? सव्वे संखारा अचिच्चाति विपस्सनं पट्ठपेसि । सत्था तस्स चित्तं विपस्सनं
आख्हन्ति ञ्जत्वा गन्धकुटियं निसिन्नो व ओभासं फरित्वा इमं गाथमाह—

उच्छिन्द सिनेहमत्तनो कुमुदं सारदिकं व पाणिना ।

सन्तिमग्गमेव ब्रूह्य निव्वाणं सुगतेन देसितन्ति^२ ॥

सो भिक्खु गाथापरियोसाने अरहत्तं पत्वा मुत्तो वतम्हि सव्वभवेहीति चिन्तेत्वा—

सो वृथवासो परिपुण्णमानसो, खीणासवो अन्तिमदेहधारी ।
विमुद्धसीलो सुसमाहितिन्द्रियो चन्दो यथा राहुमुखा पमुत्तो ॥
तमोततं मोहमहन्वकारं विनोदधि सव्वमलं असेसं ।

आलोकमुज्जोतकरो पभंकरो सहस्सरंसी विय भानुमा नभेति ॥

आदीहि गाथाहि उदानं उदानेसि । उदानेत्वा च पन गन्त्वा भगवन्तं वन्दि । थरोपि आगन्त्वा सत्थारं
वन्दित्वा अत्तनो सद्विहारिकं गहेत्वा आगमासि ।

अयं पवुत्ति भिक्खूनं अन्तरे पाकटा जाता । भिक्खू धम्मसभायं दसवलस्स गुणे वण्णयमाना निसी-
दिसु-आवुसो ! सारिपुत्तथेरो आसयानुसयजाणस्स अभावेन अत्तनो सद्विहारिकस्स आसयं न जानाति ।
सत्था पन अत्त्वा एकदिवसेनेव तस्स सहपटिसम्भदाहि अरहत्तं अदासि । अहो ! बुद्धो नाम महानुभावोति !

सत्था आगन्त्वा पञ्जत्तासने निसीदित्वा-कायं नुत्थ भिक्खवे एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छि ।

न भगवा ! अञ्जाय, तुम्हाकञ्जेव पत्तं धम्मसेनापत्तनो सद्विहारिकस्स आसयानुसय-

[१६२] जाणकथायाति ।

सत्था न भिक्खवे ! एतं अच्छरियं स्वाहं एतरहि बुद्धो हुत्वा तस्स आसयं जानामि । पुब्बेपाहं तस्स
आसयं जानामि येवाति वत्त्वा अतीतं आहरि-

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्तो रज्जं कारेसि । तदा बोधिसत्तो तं राजानं अत्ये च धम्मे च अनुसासति ।
तदा रञ्जो मंगलस्सनहानतित्थे अञ्जातरं पठमं वळ्ळं खळ्ळं कस्सं^१ नहापेसुं । मंगलस्सो वळ्ळेन नहातित्थं
ओतारियमानो जिगुच्छित्वा ओतरितुं न इच्छि । अस्सगोपको गन्त्वा रञ्जो आरोचेसि-देव । मंगलस्सो तित्थं
ओतरितुं न इच्छतीति ।

राजा बोधिसत्तं पेसेसि- गच्छ पण्डित ! जानाहि केन कारणेन अस्सो तित्थं ओतारियमानो न
ओतरतीति ।

बोधिसत्तो सावु देवाति नदीतीरं गन्त्वा अस्सं ओलोकेत्वा निरोगभावञ्चस्स^२ अत्त्वा केन नुखो
कारणेन अयं इमं तित्थं न ओतरतीति उपधारेन्तो पठमतरं एत्थ अञ्जो नहापितो भविस्सति तेनेस जिगुच्छ-
मानो^३ तित्थं न ओतरति मञ्जेति चिन्तेत्वा अस्सगोपके पुच्छि-हम्मो ! इमस्मि तित्थे कं पठमं
नहापयित्थाति ?

अञ्जतरं वळ्ळेवस्सं सामीति ।

बोधिसत्तो 'एस अत्तनो सिंगारताय जिगुच्छन्तो एत्थ नहायितुं न इच्छति । इमं अञ्जस्मि तित्थे
नहापेतुं वट्ठीति' तस्स आसयं जत्त्वा- भो अस्सगोपक ! सप्पिमधुफाणित्ताभिसंखतपायासम्पि ताव पुनप्पुनं
भुञ्जन्तस्स तिति होति । अयं अस्सो वहु वारे इव तित्थे नहातो अञ्जाम्पि ताव नं तित्थं ओतरेत्वा नहापेथ
पायेथ चाति वत्त्वा इमं गाथमाह-

अञ्जमञ्जेहि तित्थेहि अस्सं पायेहि सारथि ।

अच्चासनस्स पुरिसो पायासस्सपि तप्पतीति ॥

तत्थ अञ्जमञ्जेहीति अञ्जेहि अञ्जेहि । पायेहीति देसनासीसमेतं, नहापेहि च पायेहि चाति अत्थो ।
अच्चासनस्साति करणत्थे सामिवचनं । अतिअसनेन अतिभुत्तेनाति अत्थो । पायासस्सपि तप्पतीति सप्पिआदीहि

अभिसंखतेन मधुरपायासेन तप्पति तित्तो होति धातो सुहितो नं पुन भुञ्जितुकामतं आपज्जति तस्मा अयम्पि अस्सो इमस्मि तित्थे निवद्धं नहानेन परिर्यत्ति आपन्नो भविस्सति । अञ्जत्थ तं नहापेथाति ।

ते तस्स वचनं सुत्वा अस्सं अञ्जं तित्थं ओतारेत्वा पार्यिसु चेव नहापेसुञ्च । बोधिसत्तो अस्सस्स पानीयं पिवित्वा नहानकाले रञ्जो सन्तिकं अगमासि । राजा किं तात ! अस्सो नहातो च पीतो चाति पुच्छि ? आम देवाति । पठमं किं कारणा न इच्छतीति ? इमिना नाम कारणेनाति सव्वं आचिक्खि । राजा एवरूपस्स तिरच्छानस्सापि नाम आसयं जानाति । अहो पण्डितोति ! बोधिसत्तस्स महन्तं यसं दत्त्वा जीवित्तपरियोसाने यथाकम्मं गतो । बोधिसत्तोपि यथाकम्ममेव गतो ।

सत्या न भिक्खवे ! अहं एतस्स इदानेव आसयं जानामि, पुव्वेपि जानामि येवाति इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा मंगलस्सो अयं भिक्खु अहोसि, राजा आनन्दो, पण्डितव-
मच्चो पन अहमेवाति अहोसिन्ति ।

तिट्ठजातकं

६. महिलामुखजातकं

पुराणचोरान वचो निसम्माति इदं सत्या वेळुवने विहरन्तो देवदत्तं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

देवदत्तो अजातसत्तुकुमारं पसादेत्वा लाभसक्कारं निप्पादेसि^१ । अजातसत्तुकुमारो देवदत्तस्स गयासीसे विहारं कारेत्वा नानग्गरसेहि तिवस्सिकगन्धसालिभोजनस्स दिवसे दिवसे पच्चथालिपाकसतानि अभिहरि । लाभसक्कारं निस्साय देवदत्तस्स परिवारो महन्तो जातो । देवदत्तो परिवारेण सद्धि विहारेयेव होति ।

तेन समयेन राजगहवासिका द्वे सहाया । तेसु एको सत्थु सन्तिके पव्वजितो, एको देवदत्तस्स । ते अञ्जमञ्ज तस्मिं तस्मिं ठानेपि पस्सन्ति विहारं गन्त्वापि पस्सन्ति येव ।

अथेकदिवसं देवदत्तस्स निस्सितको इतरं आह—आवुसो ! किं त्वं देवसिकं सेदेहि मुच्चमानेहि पिण्डाय चरसि ? देवदत्तो गयासीसे विहारे निसीदित्वाव नानग्गरसेहि सुभोजनं भुञ्जति । एवरूपो पायासो इध नत्थि^२ । किं त्वं दुक्खं अनुभोसि ? किं ते पातोव गयासीसं आगन्त्वा सउत्तरिभंगं यागुं पिवित्वा अट्ठारसविधं खज्जकं खादित्वा नानग्गरसेहि सुभोजनं भुञ्जितुं न वट्ठीति ?

सो पुनप्पुन उच्चमानो गन्तुकामो हुत्वा ततो पट्ठाय गयासीसं गन्त्वा भुञ्जित्वा भुञ्जित्वा कालस्सेव वेळुवनं आगच्छति । सो सब्बकाले पट्ठिच्छादेतुं नासंक्खि । गयासीसं गन्त्वा देवदत्तस्स पट्ठपितं भत्तं भुञ्जतीति न चिरस्सेव पाकटो जातो । अथ नं सहाया पुच्छिसु—सच्चं किर त्वं आवुसो ! देवदत्तस्स पट्ठपितं भत्तं भुञ्जसीति ? को एवमाहाति ?

असुको च असुको चाति ।

सच्चं अहं आवुसो ! गयासीसं गन्त्वा भुञ्जामि । न पन मे देवदत्तो भत्तं देति, अञ्जे मनुस्सा देन्तीति । आवुसो ! देव [१६४] दत्तो वुद्धानं पटिकण्टको, दुस्सीलो अजातसत्तुं पसादेत्वा अघम्मेन अत्तनो लाभसक्कारं उप्पादेसि । त्वं एवरूपे निव्यानिकसासने पव्वजित्वा देवदत्तस्स अघम्मेन उप्पन्नं भोजनं भुञ्जसि । एहि तं सत्थुसन्तिकं नेस्सामाति तं भिक्खुं आदाय घम्मसभं आगमिसु ।

सत्या तं दिस्वाव—किं भिक्खवे ! एतं भिक्खुं अनिच्छन्तञ्जेव आदाय आगतत्थाति ?

आम भन्ते ! अयं भिक्खु तुम्हाकं सन्तिके पव्वजित्वा देवदत्तस्स अघम्मेन उप्पन्नं भोजनं भुञ्जतीति ।

सच्चं किर त्वं भिक्खु ! देवदत्तस्स अघम्मेन उप्पन्नं भोजनं भुञ्जसीति ?

न भन्ते ! देवदत्तो मय्हं भत्तं देति, अञ्जे मनुस्सा देन्ति तमहं भुञ्जामीति ।

सत्या—मा भिक्खु ! एत्थ परिहारं करि । देवदत्तो अनाचारो दुस्सीलो । कथं हि नाम त्वं इध पव्वजित्वा मम सासनं भजन्तो येव देवदत्तस्स भत्तं भुञ्जसि ? निच्चकालम्पि भजनसीलकोव त्वं दिट्ठदिट्ठे येव भजसीति वत्वा अतीतं आहरि—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते व्रोधिसत्तो तस्स अमच्चो अहोसि । तदा रञ्जो महिला-मुखो नाम मंगलहत्थी अहोसि सीलवा आचारसम्पन्नो न किञ्चि विहेठेति । अथेकदिवसं तस्स सालाय समीपे रत्तिभागसमनन्तरे चोरा आगन्त्वा तस्स अविदूरे निसिन्ना चोरमन्तं^३ मन्तयिसु—एवं उम्मगो^४ भिन्दितव्वो

१ रो०—निप्पादेसि । २ सी०—एवरूपो उपायो नत्थि । ३ रो०—चोरा । ४ स्या०—उम्मङ्गो ।

एवं सन्विच्छेदकम्मं कत्तव्वं उम्मगञ्च सन्विच्छेदञ्च मग्गसदिसं तित्थसदिसं निज्जटं निग्गुम्भं कत्वा भण्डं हरितुं वट्ठति । हरन्तेन मारेत्वाव हरितव्वं एवं उट्ठानुं समत्थो नाम न भविस्सति । चोरेण च नाम सीलाचारयुत्तेन न भवितव्वं कक्खलेन फरुसेन साहसिकेन भवितव्वन्ति । एवं मन्तेत्वा अञ्जमञ्जं उग्ग-
ण्हापेत्वा अगमंसु । एतेनेव उपायेन पुन दिवसे पुन दिवसेति बहू दिवसे तत्थ आगन्त्वा मन्तयिसु ।

सो तेसं वचनं सुत्वा मं सिक्खापेन्तीति सञ्जाय इदानि मया कक्खलेन फरुसेन साहसिकेन भवि-
तव्वन्ति तथारूपोव अहोसि । पातोव आगतं हत्थिगोपकं सोण्डाय गहेत्वा भूमियं पोथेत्वा मारेसि । अपरम्पि
तथा अपरम्पि तथाति आगतागतं मारेति येव ।

महिळामुखो उम्मत्तको जातो दिट्ठदिट्ठे मारेतीति रञ्जो आरोचयिसु । राजापि बोधिसत्तं पहिणि-
गच्छ पण्डित ! जानाहि केन कारणेण सो दुट्ठो जातोति ।

बोधिसत्तो गन्त्वा तस्स सरीरे रोगाभावं जत्वा केन नुखो कारणेनेस दुट्ठो जातोति उपधा-
रेन्तो^१ अद्धा अविदूरे केसञ्चि वचनं सुत्वा मं [१६५] एते सिक्खापेन्तिति सञ्जाय दुट्ठो जातोति सन्निट्ठानं
कत्वा हत्थिगोपके पुच्छि—अत्थि नुखो हत्थिसालासमीपे रत्तिभागे केहिचि किञ्चि कथितपुव्वन्ति ?

आम सामि ! चोरा आगन्त्वा कथयिसुति ।

बोधिसत्तो गन्त्वा रञ्जो आरोचेसि—देव ! अञ्जो हत्थिस्स सरीरे विकारो नत्थि । चोरानं
कथं सुत्वा दुट्ठो जातोति ।

इदानि किं कातुं वट्ठतीति ?

सीलवन्ते समणन्नाह्मणे हत्थिसालायं निसीदापेत्वा सीलाचारकथं कथापेतुं वट्ठतीति ।

एवं कारेहि ताताति ।

बोधिसत्तो गन्त्वा सीलवन्ते समणन्नाह्मणे हत्थिसालाय निसीदापेत्वा सीलकथं कथेथ भन्तेति आह ।

ते हत्थिस्स अविदूरे निसिन्ना— न कोचि परामसितव्वो, न मारेतव्वो सीलाचारसम्पन्नेन खन्ति-
भेत्तानुद्दयायुत्तेन भवितुं वट्ठतीति सीलकथं कथयिसु ।

सो तं सुत्वा मं एते सिक्खापेन्ति इतोदानि पट्ठाय सीलवता भवितव्वन्ति सीलवा अहोसि । राजा
बोधिसत्तं पुच्छि—किं ताता ! सीलवन्तो जातोति ? बोधिसत्तो आह—आम देवाति । एवरूपो दुट्ठहत्थी पण्डिते
निस्साय पोरानकधम्मे येव पत्तिट्ठितोति वत्वा इमं गाथमाह—

पुराणचोरान वचो निसम्म महिळामुखो पोथयमानुच्चारि ।

सुसञ्जतानं हि वचो निसम्म गजुत्तमो सव्वगुणेषु अट्ठाति ॥

तत्थ पुराणचोरानाति पुराणचोरानं । निसम्माति सुत्वा । पठमं चोरानं वचनं सुत्वानाति अत्थो ।
महिळामुखोति हत्थिनिमुखेन सदिसमुखो । अथवा—यथा महिला पुरतो ओलोकियमाना सोभति न पच्छतो
तथा सोपि पुरतो ओलोकियमानो सोभति । तस्मा महिळामुखोतिस्स नाम अकंसु । पोथयमानुच्चारोति पोथयन्तो
मारेन्तो अन्वचारी । अयमेव वा पाठो । सुसञ्जतानन्ति सुट्ठु सञ्जतानं सीलवन्तानं । गजुत्तमोति उत्तमगजो
मंगलहत्थी । सव्वगुणेषु अट्ठाति सव्वेषु पोरानकगुणेषु पत्तिट्ठितोति । राजा तिरच्छानगतस्सापि आसयं जाना-
तीति बोधिसत्तस्स महत्तं यसं अदासि । सो यावतायुकं ठत्वा सिद्धिं बोधिसत्तेन यथाकम्मं गतो ।

सत्या पुव्वेपि त्वं भिक्खु ! दिट्ठदिट्ठे येव भजि । चोरानं वचनं सुत्वा चोरे भजि, धम्मिकानं वचनं
सुत्वा धम्मिके भजि । इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा महिळामुखो
विपक्खसेवकभिक्खु अहोसि । राजा आनन्दो । अमच्चो पन अहमेवाति । [१६६]

महिलामुखजातकं

७. अभिण्डजातकं

नालं कवलं पदातवेति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो एकं उपासकञ्च महत्लकत्थेरञ्च आरब्ध
कथेसि ।

पञ्चपन्नवत्यु

सावत्यियं किर द्वे सहायका । तेसु एको पव्वजित्वा देवसिकं इतरस्स घरं गच्छति । सो तस्स भिक्खं
दत्त्वा सयम्पि भुञ्जित्वा तेनेव सद्धिं विहारं आगन्त्वा याव सुरियस्सत्थंगमा अल्लापसल्लापेन निसीदित्वा नगरं
पविसति । इतरोपि नं याव नगरद्वारा अनुगन्त्वा निवत्तति । सो तेसं विस्सासो भिक्खून्नं अन्तरे पाकटो जातो ।
अथेकदिवसं भिक्खू तेसं विस्सासकथं कथेन्ता घम्मसभायं निसीदिसु ।

सत्या आगन्त्वा—काय नुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छि ।

ते—इमाय नाम भन्तेति कययिसु ।

सत्या—न भिक्खवे ! इमे इदानेव विस्सासिका, पुव्वेपि विस्सासिकाव अहेसुन्ति वत्त्वा अतीतं
आहरि—

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो तस्स अमच्चो अहोसि । तदा एको कुक्कुरो
मंगलहत्थिसालं गन्त्वा मंगलहत्थिस्स भुञ्जनट्ठाने पतितानि भत्तसित्थानि खादति । सो तेनेव भोजनेन संबद्ध-
मानो^१मंगलहत्थिस्स विस्सासिको जातो हत्थिस्सेव सन्तिके भुञ्जति । उभोपि विना वत्तितुं न सक्कोन्ति । सो
हत्थी नं सोण्डाय गहेत्वा अपरापरं करोन्तो कीळति । अथेकदिवसं एको गामिकमनुस्सो हत्थिगोपकस्स मूलं दत्त्वा
नं कुक्कुरं आदाय अत्तनो गामं अगमासि ।

ततो पट्ठाय सो हत्थी कुक्कुरं अपस्सन्तो नेव खादति न पिवति न नहायति । तमत्थं रञ्जो आरो-
चयिसु । राजा बोधिसत्तं पहिणि—गच्छ पण्डित ! जानाहि किं कारणा हत्थी एवं करोतीति ?

बोधिसत्तो हत्थिसालं गन्त्वा हत्थिस्स दुम्मनभावं जत्त्वा इमस्स सरीरे रोगो न पञ्जायति केनचि
पनस्स सद्धिं मित्तसन्थवेन भवितव्वं, तं अपस्सन्तो एस मञ्जे सोकाभिभूतोति हत्थिगोपके पुच्छि—अत्थि
नुखो इमस्स केनचि सद्धिं विस्सासोति ?

आम सामि ! एकेन सुनखेन सद्धिं वलवा मेत्तीति ।

कहं सो एतरहीति ?

एकेन मनुस्सेन नीतोति ।

जानाथ पनस्स निवासनट्ठानन्ति ?

न जानाम सामीति ।

बोधिसत्तो रञ्जो सन्तिकं गन्त्वा—नत्थि देव ! हत्थिस्स कोचि आवाधो एकेन पनस्स सुनखेन सद्धि
वलवविस्सासो । तं अपस्सन्तो न भुञ्जति मञ्जेति वत्त्वा इमं गाथमाह—

नालं कवलं पदातवे न च पिण्डं न कुसे न घंसतुं ।

मञ्जामि अभिण्डदस्सना नागो सिनेहमकासि कुक्कुरेति ॥ [१६७]

तत्थ नालन्ति न समत्थो । कवलन्ति भोजनकाले पठममेव दिन्नं कवलं । पदातवेति पादातवे । सन्धि-
वसेन आकारलोपो वेदितव्वो । गहेतुन्ति अत्थो । न च पिण्डन्ति खादनत्थाय वट्टेट्वा दीयमानं भत्तपिण्डम्पि
नालं गहेतुं । न कुसेति खादनत्थाय दिन्नानि तिणानिपि नालं गहेतुं । न घंतितुन्ति नहापियमानो सरीरम्पि
घंसितुं नालं । एवं यं यं सो हत्थी कातुं न समत्थो तं तं सव्वं रञ्जो आरोचेत्वा तस्स असमत्थभावे अत्तना सल्ल-
क्खितकारणं आरोचेन्तो मञ्जाभीति आदिमाह ।

राजा वोधिसत्तस्स वचनं सुत्वा—इदानि किं कातव्वं पण्डिताति पुच्छि ।

‘अम्हाकं किर मंगलहत्थिस्स सहायसुनखं एको मनुस्सो गहेत्वा गतो यस्स घरे तं सुनखं पस्सन्ति तस्स
अयं अयं नाम् दण्डोति’ भेरि चरापेथ देवाति ।

राजा तथा कारेसि । तं पवुत्ति सुत्वा सो पुरिसो सुनखं विस्सज्जेसि । सुनखो वेगेन गन्त्वा हत्थिसन्ति-
कमे वअगमासि । हत्थी तं सोण्डाय गहेत्वा कुम्भे ठपेट्वा रोदित्वा परिदेवित्वा कुम्भा ओतारेत्वा तेन भुत्ते पच्छा
अत्तना भुञ्जि । तिरच्छानगतस्स आसयं जानीति राजा वोधिसत्तस्स महन्तं यसं अदासि ।

सत्था न भिक्खवे ! इमे इदानेव विस्सासिका पुव्वेपि विस्सासिका येवाति इमं घम्मदेसनं आह-
रित्वा चतुसच्चकथायं विनिवट्टेट्वा अनुसन्धि घट्टेट्वा जातकं समोवानेसि । इदं चतुसच्चकथायं विनिवट्टनं
नाम सव्वजातकेसुपि अत्थि येव । मयम्पन यत्थस्स आनिसंसो पञ्जायति तत्थेव दस्सयिस्सामाति । तदा सुनखो
उपासको अहोसि, हत्थी महल्लकत्थेरो, राजा आनन्दो, अमच्चपण्डितो पन अहमेव अहोसिन्ति ।

अभिण्हजातकं

८. नन्दिविसालजातकं

सन्तुञ्जमेव भासेय्याति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो छव्वगियानं भिक्खून् ओमसवादं आरब्ध
कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

तस्मिं हि समये छव्वगिया भिक्खू कलहं करोन्ता पेसले भिक्खू खुंसेन्ति, वम्भेन्ति, ओविज्झन्ति,
दसहि अक्कोसवत्थूहि अक्कोसन्ति । भिक्खू भगवतो आरोचेसुं । भग्वा छव्वगिये भिक्खू पक्कोसापेत्वा 'सच्चं
किर तुम्हे कलहं करोथ भिक्खवोति पुच्छित्वा सच्चन्ति वुत्ते विगरहित्वा— भिक्खवे ! फरुसा वाचा नाम
अनत्थकारिका तिरच्छानगतानम्पि अमनापा । पुव्वेपि एको तिरच्छानगतो अत्तानं फरुसेन समुदाचरन्तं सहस्सं
पराजेसीति वत्वा अतीतं आहरि—[१६८]

अतीतवत्थु

अतीते गन्धाररट्ठे तक्कसिलायं गन्वारराजा रज्जं कारेसि । तदा बोधिसत्तो गोयोनियं निव्वत्ति ।
अथ नं तरुणवच्छककाले येव एको ब्राह्मणो गोदक्खिण्णादायकारं सन्तिकं गन्त्वा गोणं लभित्वा नन्दिविसालोति
नामं कत्वा पुत्तट्ठाने ठपेत्वा सम्पियायमानो यागुभत्तादीनि दत्वा पोसेसि ।

बोधिसत्तो वयप्पत्तो चिन्तेसि—अहं इमिना ब्राह्मणेन किच्छेन पटिजग्गतो मया च सदिसो
सकलजम्बुद्वीपे अञ्जो समधुरो गोणो नाम नत्थि, यन्नूनाहं अत्तनो वलं दस्सेत्वा ब्राह्मणस्स पोसावनियं
ददेय्यन्ति ।

सो एकदिवसं ब्राह्मणं आह—गच्छ ब्राह्मण ! एकं गोविन्दकं सेट्ठीं उपसंकमित्वा मय्हं बलिवद्दो
अतिवद्धं सकटसतं पवट्ठेतीति वत्वा सहस्सेन अब्भुतं करोहीति ।

सो ब्राह्मणो सेट्ठीस्स सन्तिकं गन्त्वा कथं समुट्ठापेसि इमस्मिं नगरे कस्स गोणो थामसम्पन्नोति ?
अथ नं सेट्ठी असुकस्स च असुकस्स चाति वत्वा सकलनगरे पन अम्हाकं गोणेहि सदिसो नाम नत्थीति आह ।

ब्राह्मणो—मय्हं एको गोणो अतिवद्धं सकटसतं पवट्ठेतुं समत्थो अत्थीति आह ।

सेट्ठी गहपति—कुतो एवरूपो गोणोति आह ।

ब्राह्मणो—मय्हं गेहे अत्थीति ।

तेन हि अब्भुतं करोहीति ।

साधु करोमीति सहस्सेन अब्भुतं अकासि ।

सो सकटसतं वालिकासक्खरपासाणादीनं येव पूरेत्वा पटिपाटियो ठपेत्वा सब्बानि अक्खवन्धन-
योत्तेन एकतो वन्धित्वा नन्दिविसालं नहापेत्वा गन्धेन पच्चंगुलिं दत्वा कण्ठे मालं पिळ्ळित्वा पुरिमसकटधुरे
एकमेव योजेत्वा सयं धुरे निसीदित्वा पतोदं उक्खिपित्वा—अञ्छ कूट ! वहस्सु कूटाति आह ।

बोधिसत्तो अयं मं अकूटं कूटवादेन समुदाचरतीति चत्तारो पादे थम्भे विय निच्चलं कत्वा अट्ठासि ।

सेट्ठी तं खणञ्जेव ब्राह्मणं सहस्सं आहरापेसि । ब्राह्मणो सहस्सपराजितो गोणं मुञ्चित्वा घरं
गन्त्वा सोकाभिभूतो निपज्जि । नन्दिविसालो चरित्वा आगतो ब्राह्मणं सोकाभिभूतं दिस्वा उपसंकमित्वा—किं
ब्राह्मण ! निहायसीति आह ।

कुतो मे निहा सहस्रं पराजितस्साति ?

ब्राह्मण ! मया एतकं कालं तव गेहे वसन्तेन अत्थि किञ्चि भाजनं वा भिन्नपुत्रं, कोचि वा मद्दित-
पुत्रो, अट्ठाने वा पन उच्चारपस्सावो कतपुत्रोति ?

नत्थि ताताति ।

अथ मं कस्मा कूटवादेन समुदाचरसि ? तवेवेसो दोसो मय्हं दोसो नत्थि । गच्छ, तेन सद्धि द्वीहि
सहस्सेहि अब्भुतं करोहि, केवलं मं अकूटं कूटवादेन न समुदाचरीति ।

ब्राह्मणो तस्स वचनं सुत्वा गन्त्वा द्वीहि सहस्सेहि अब्भुतं कत्वा पुरिमनयेनेव सकटसत्तं अतिवन्धित्वा
नन्दिविसालं मण्डेत्वा पुरिमसकटधुरे योजेसि । कथं योजेसीति ? युगं [१६९] धुरे निच्चलं वन्धित्वा एकाय
कोटिया नन्दिविसालं योजेत्वा एकं कोटिं धुरयोत्तेन पळिवेत्तेत्वा युगकोटिञ्च अक्खान्नि पादञ्च निस्साय
मण्डरुक्खदण्डकं दत्वा तेन योत्तेन निच्चलं वन्धित्वा ठपेसि । एवं हि कत्ते युगं एत्तो वा इत्तो वा न गच्छति ।
सक्का होति एकेनेव गोणेन आकड्ढित्तुं । अयस्स ब्राह्मणो धुरे निसीदित्वा नन्दिविसालस्स पिट्ठि परिम-
ज्जित्वा— गच्छ भद्र ! वहस्सु भद्राति आह ।

बोधिसत्तो अतिवद्धं सकटसत्तं एकवेगेनेव आकड्ढित्वा पच्छा ठितं सकटं पुरतो ठितस्स सकटस्स ठाने
ठपेसि । गोविन्दकसेट्ठी पराजितो ब्राह्मणस्स द्वे सहस्सानि अदासि । अञ्ज्रेपि मनुस्सा बोधिसत्तस्स वहुं धनम-
दंसु । तं सव्वं ब्राह्मणस्सेव अहोसि । एवं सो बोधिसत्तं निस्साय वहुं धनं लभि ।

सत्या— न भिक्खवे ! फरुसवचनं नाम कस्सचि मनापन्ति छव्वग्गिये भिक्खू गरहित्वा सिक्खापदं
पञ्जापेत्वा अभिसम्बुद्धो हुत्वा इमं गायमाह—

मनुञ्जमेव भासेय्य नामनुञ्जं कुदाचनं ।

मनुञ्जं भासमानस्स गरुम्भारं उदद्धरी ॥

धनञ्च नं अलब्भेसि तेन चत्तमनो अहूति ।

तत्थ मनुञ्जमेव भासेय्याति परेन सद्धि भासमानो चतुदोसविरहितं मवुरं मनापं सण्हं मुट्टुकं पिय-
वचनमेव भासेय्य । गरुम्भारं उदद्धरीति नन्दिविसालवलिवद्दो अमनापं भासमानस्स भारं अनुद्धरित्वा पच्छा मनापं
पियवचनं भासमानस्स ब्राह्मणस्स गरुं भारं उद्धरि उद्धरित्वा कड्ढित्वा पवट्ठेसीति अत्थो । दकारो पनेत्थ
व्यञ्जनसन्धिवसेन पदसन्धिकरोति ।

इति सत्या मनुञ्जमेव भासेय्याति इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा ब्राह्मणो
आनन्दो अहोसि, नन्दिविसालो पन अहमेवाति ।

नन्दिविसालजातकं

९. कण्हजातकं

यतो यतो गरुधुरन्ति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो यमकपाटिहारियं आरब्ध कथेसि ।

पञ्चपन्नवत्यु

तं सद्धि देवोरोहणेन तेरसनिपाते सरभमिगजातके^१ आविभविस्सति । सम्मासम्बुद्धो पन यमकपाटि-
हारियं कत्वा देवल्लोके वसित्वा महापवारणाय संकस्सनगरद्वारे^२ ओरुह्य महन्तेन परिवारेन जेतवनं पविट्ठे भिक्खू
घम्मसभायं सन्निपतिता- आवुसो ! तथागतो नाम असमधुरो । तेन तथागतेन वूळ्हं धुरं अञ्जो वहितुं समत्यो
[१७०]नाम नत्थि । छ सत्थारो मयमेव पाटिहारियं करिस्साम मयमेव पाटिहारियं करिस्सामाति वत्वा एकम्पि
पाटिहारियं न अकंसु । अहो, सत्था असमधुरोति सत्थुगुणकथं कथेन्तो निसीदिसु ।

सत्था आगन्त्वा काय नुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छि ।

न भन्ते ! अञ्जाय कथाय एवरूपाय नाम तुम्हाकमेव गुणकथायाति ।

सत्था भिक्खवे ! इदानि मया वूळ्हधुरं को वहिस्सति ? पुव्वेपि तिरच्छानयोनियं निव्वत्तोपि अहं
अत्तना समधुरं कञ्चि नालत्थन्ति वत्वा अतीतं आहरि-

अतीतवत्यु

अतीतं वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो गोयोनियं पटिसन्धि गण्हि । अथ नं सामिका
तरुणवच्छककाले येव एकिस्सा महल्लिकाय घरे वसित्वा निवासवेतनतो^३ परिच्छिन्दित्वा अदंसु । सा तं यागु-
भत्तादिहि पटिजग्गमाना पुत्तठाने ठपेत्वा वड्ढेसि । सो अय्यकाकाळकोत्वेव पञ्जायित्थ । वयप्पत्तो च अञ्ज-
नवण्णो हुत्वा गामगोणेहि सद्धि चरति । सीलाचारसम्पन्नो अहोसि । गामदारका सिंगेसुपि कण्णेसुपि गळेपि
गहेत्वा ओलम्बन्ति, नंगुट्ठेपि गहेत्वा कीळन्ति, पिट्ठियम्पि निसीदन्ति । सो एकदिवसं चिन्तेसि- मय्हं माता
दुग्गता मं पुत्तठाने ठपेत्वा दुक्खेन पोसेसि, यन्नूनाहं भति कत्वा इमं दुग्गतभावतो मोचेय्यन्ति । सो ततो पट्ठाय
भति उपघारेन्तो चरति ।

अथेकदिवसं एको सत्यवाहपुत्तो पञ्चहि सकटसतेहि विसमतित्थं सम्पत्तो । तस्स गोणा सकटानि
उत्तारेतुं न सक्कोन्ति । पञ्चसु सकटसतेसु गोणा युगपरम्पराय योजिता एकम्पि सकटं उत्तारेतुं नासक्खिसु ।
बोधिसत्तोपि गामगोणेहि सद्धि तित्थसमीपं चरति । सत्यवाहपुत्तोपि गोसुतवित्तको । सो अत्थि नुखो एतेसं गृहं
अन्तरे इमानि सकटानि उत्तारेतुं समत्यो उसभाजानिय्योति उपधारयमानो बोधिसत्तं दिस्वा अयं आजानिय्यो
सक्खिस्सति मय्हं सकटानि उत्तारेतुं कोनुखो अस्स सामिकोति गोपालके पुच्छि-को नु खो भो ! इमस्स सामिको
अहं इमं सकटेसु योजेत्वा सकटेसु उत्तारितेसु वेतनं दस्सामीति ।

ते आहंसु-गहेत्वा नं योजेथ नत्थि इमस्स इमस्मि ठाने सामिकोति ।

सो तं नासाय रज्जुकेन वन्धित्वा कड्ढेन्तो चालेतुं नासक्खि । बोधिसत्तो किर भतिया कथिताय
गमिस्सामीति न अगमासि । सत्यवाहपुत्तो तस्साधिप्पायं अत्वा- सामि ! तथा पञ्चसु सकटसतेसु उत्तारि-
तेसु एकेकसकटस्स द्वे द्वे कहापणानि भति कत्वा सहस्सं दस्सामीति आह ।

तदा बोधिसत्तो सयमेव अगमासि ।

१ स्या०-सरभंगजातके । २ रो०-संकस्सनगरे । ३, रो०-निवासवेतनं ।

अथ नं पुरिसा सकटेषु योजेसु । अथ नं एकवेगेनेव उक्खिपित्वा थले पतिट्ठापेसि । एतेनुपा-
[१७१] येन सव्वसकटानि उत्तारेसि । सत्यवाहपुत्तो एकेकस्स सकटस्स एकं कत्वा पञ्चसतानि भण्डक
कत्वा तस्स गळे वन्धि ।

सो अयं मय्हं यथापरिच्छिन्नं भति न देति न दानिस्स गन्तुं दस्सामीति गन्त्वा सव्वपुरिमस्स सकटस्स
पुरतो मगं निवारत्वा अट्ठासि । अपनेतुं वायमन्तापि नं अपनेतुं नासक्खिसु । सत्यवाहपुत्तो जानाति मञ्जे
एस अत्तनो भतिया ऊनभावन्ति एकस्मिं साटके सहस्सभण्डकं वन्धित्वा—अयं ते सकटुत्तारणभतीति गीवाय
लग्गेसि ।

सो सहस्सभण्डकं आदाय मातु सन्तिकं अगमासि । गामदारका किं नामेतं अय्यिकाकाळस्स गळेति
बोधिसत्तस्स सन्तिकं आगच्छन्ति । सो तेहि अनुवन्धितो दूरतोव पलायन्तो मातुसन्तिकं गतो । पञ्चन्नं पन सकट-
सतानं उत्तारित्तुत्ता रत्तेहि अक्खीहि किलन्तरूपो पञ्जायित्थ । उपासिका तस्स गीवाय सहस्सत्यविकं दिस्वा
तात ! अयं ते क्हं लद्धाति गोपालदारके पुच्छित्वा तमत्थं सुत्वा तात ! किं अहं तथा लद्धभतिया जीवितुकामा ?
किंकारणा एवरूपं दुक्खं अनुभोसीति वत्वा बोधिसत्तं उण्होदकेन नहापेत्वा सकलसरीरं तेलेन भक्खेत्वा पानीयं
पायेत्वा सप्पायं भोजनं भोजेत्वा जीवितपरियोसाने सद्धिं बोधिसत्तेन यथाकम्मं गता ।

सत्या न भिक्खवे ! तथागतो इदानेव असमघुरो पुव्वेपि असमघुरो येवाति इमं घम्मदेसनं आहरित्वा
अनुसन्धि घटेत्वा अभिसम्बुद्धो हुत्वा इमं गायमाह—

यतो यतो गरुधुरं यतो गम्भीरवत्तनी ।

तदस्सु कण्हं युञ्जन्ति स्वास्सु तं वहते धुरन्ति ॥

तथ यतो यतो गरुधुरन्ति यस्मिं यस्मिं ठाने धुरं गरुभारियं होति अञ्जे वलिवद्दं उक्खिपितुं न सककोन्ति ।
यतो गम्भीरवत्तनीति वत्तन्ति एत्थाति वत्तनी । मग्गस्सेतं नामं । यस्मिं ठाने उदकाच्चिक्खत्तलमहत्तताय वा विसम-
च्छिन्नतटभावेन वा मग्गो गम्भीरो होतीति अत्थो । तदस्सु कण्हं युञ्जन्तीति अस्सूति निपातमत्तं । तदा कण्हं
युञ्जन्तीति अत्थो । यदा धुरञ्च गरु होति, मग्गो च गम्भीरो तदा अञ्जे वलिवद्दे अपनेत्वा कण्हमेव योजेन्तीति
वुत्तं होति । स्वास्सु तं वहते धुरन्ति एत्थापि अस्सूति निपातमत्तमेव । सो तं धुरं वहतीति अत्थो ।

एवं भगवा तदा भिक्खवे ! कण्होव तं धुरं वहतीति दस्सेत्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि ।
तदा महल्लिका उप्पलवण्णा अहोसि, अय्यिकाकाळको पन अहमेवाति ।

कण्हजातकं [१७२]

१०. मुनिकजातकं

मा मुनिकस्साति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो थुल्लकुमारिकपलोभनं आरब्ध कथेसि । तं ते रसनिपाते चुल्लनारदकस्सपजातको आविभविस्सति ।

पच्चुपन्नवत्थु

सत्या पन तं भिक्खुं— सच्चं किर त्वं भिक्खु ! उक्कण्ठतोति पुच्छि । आम भन्तेति । किं निस्सायाति ? थुल्लकुमारिकपलोभनं भन्तेति ।

सत्या— भिक्खु ! एसा तव अनत्यकारिका, पुव्वेपि त्वं इमिस्सा विवाहदिवसे जीवितक्खयं पत्वा महाजनस्स उत्तरिभंगभावं पत्तोति वत्वा अतीतं आहरि—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो एकस्मिं गामके एकस्स कुटुम्बिकस्स गेहे गोयोनियं निव्वत्ति महालोहितोति नामेन । कण्ठिभातापिस्स चुल्ललोहितो नाम अहोसि । तेयेव द्वे भातिके निस्साय तस्मिं कुले कम्मधुरं वड्ढति । तस्मिं पन कुले एका कुमारिका अत्थि । नं एको नगरवासी कुलपुत्तो अत्तनो पुत्तस्स वारेसि । तस्सा मातापितरो कुमारिकाय विवाहकाले आगतानं पाहुनकानं उत्तरिभंगो भविस्सतीति यागुभत्तं दत्त्वा मुनिकं नाम सूकरं पोसेसुं । तं दिस्वा चुल्ललोहितो भातरं पुच्छि — इमस्मिं कुले कम्मधुरं वड्ढमानं अम्हे द्वे भातिके निस्साय वड्ढति, इमे पन अम्हाकं तिणपलालादीनेव देन्ति सूकरं यागुभत्तेन पोसेन्ति । केन नुखो कारणेनेस एतं लभतीति ?

अथस्स भाता— तात चुल्ललोहित ! मा त्वं एतस्स भोजनं पिहयि । अयं सूकरो मरणभत्तं भुञ्जति । एतिस्साय हि कुमारिकाय विवाहकाले आगतानं पाहुनकानं उत्तरिभंगो भविस्सतीति इमे एतं सूकरं पोसेन्ति । इतो कतिपाहस्सच्चयेन ते मनुस्सा आगमिस्सन्ति अथ नं सूकरं पादेसु गहेत्वा कड्ढेन्ता हेट्ठा मञ्चतो नीहरित्वा जीवितक्खयं पापेत्वा पाहुनकानं सूपव्यञ्जनं करीयमानं पस्सिस्सतीति वत्वा इमं गाथमाह—

मा मुनिकस्स पिहयि आतुरन्नानि भुञ्जति ।

अप्पोस्सुक्को भुसं खाद एतं दीघायुलक्खणन्ति ॥

तथ्य मा मुनिकस्स पिहयतीति मुनिकस्स भोजने पिहं मा उप्पादयि । एस सुभोजनं भुञ्जतीति मा मुनिकस्स पिहयि—कदा नुखो अहम्पि एवं सुखितो भवेय्यन्ति । मा मुनिकभावं पत्थयि । अयं हि आतुरन्नानि भुञ्जतीति आतुरन्नानीति मरणभोजनानि । अप्पोस्सुक्को भुसं खादाति तस्स भोजने निरस्सुक्को हुत्वा अत्तना लद्धं भुसं खाद । एतं दीघायुलक्खणन्ति एतं दीघायुभावस्स कारणं ।

- ततो नचिरस्सेव ते मनुस्सा आगमिसु । मुनिकं घातेत्वा नानप्पकारेहि पच्चिसु । वोधिसत्तो चुल्ललोहितं आह—दिट्ठो ते तात ! मुनिकोति ? दिट्ठं मे भातिक ! मुनिकस्स भोजन [१७३] फलन्ति । एतस्स भत्ततो सतगुणेन सहस्सगुणेन अम्हाकं तिणपलालभुसमेव उत्तमञ्च अनवज्जञ्च दीघायुलक्खणञ्चाति ।

सत्या एवं खो त्वं भिक्खु पुव्वेपि इमं कुमारिकं निस्साय जीवितक्खयम्पत्वा महाजनस्स उत्तरिभंगिकभावं गतोति इमं धम्मदेसनं आहरित्वा सच्चानि पकासेसि । सच्चपरियोसाने उक्कण्ठतभिक्खु सोतापत्ति-फले पतिट्ठासि । सत्यापि अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा मुनिकसूकरो उक्कण्ठतभिक्खु अहोसि । थुल्लकुमारिका एसा एव, चुल्ललोहितो आनन्दो, महालोहितो पन अहमेवाति ।

मुनिकजातकं

कुरुङ्गवगो ततियो त्तिट्ठितो

४. कुलावकवग्भवणना

१. कुलावकजातकं

कुलावकाति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो अपरिस्सावेत्वा पानीयं पीतं भिक्खुं आरब्ध कथेसि ।

पञ्चपन्नवत्थु

सावत्थितो किर द्वे सहायका दहरभिक्खू जनपदं गन्त्वा एकस्मिं फासुकट्ठाने यथाज्जासयं वसित्वा सम्मासम्बुद्धं पस्सिस्सामाति पुन ततो निक्खमित्वा जेतवनाभिमुखा पायिसु । एकस्स हृत्यं परिस्सावणं अत्थि एकस्स नत्थि । द्वेपि एकतो पानीयं परिस्सावेत्वा पिवन्ति । ते एकदिवसं विवादं अकंसु । परिस्सावनसामिको इतरस्स परिस्सावनं अदत्त्वा सयमेव पानीयं परिस्सावेत्वा पिवि । इतरो पन परिस्सावनं अलभित्वा पिपासं सन्वारेतुं असक्कोन्तो अपरिस्सावेत्वा पानीयं पिवि । ते उभोपि अनुपुब्बेन जेतवनं आगन्त्वा सत्यारं वन्दित्वा निसीदिसु । सत्या सम्मोदनीयं कथं कत्वा—कुतो आगतत्थाति पुच्छि ।

भन्ते ! मयं कोसलजनपदे एकस्मिं गामके वसित्वा ततो निक्खमित्वा तुम्हाकं दस्सनत्थाय आगताति ।

कच्चि पन वो समग्गा आगतत्थाति ?

अपरिस्सावनको आह—अयं भन्ते अन्तरामगं मया सद्धिं विवादं कत्वा परिस्सावनं नादासीति ।

इतरो आह—अयं भन्ते ! अपरिस्सावेत्वाव जानं सप्पाणकं उदकं पिवीति ।

सच्चं किर त्वं भिक्खु ! जानं सप्पाणकं उदकं पिवीति ?

आम भन्ते ! अपरिस्सावितं उदकं पीतं भयाति ।

सत्या भिक्खू ! पुब्बे पण्डिता देवनगरे रज्जं कारेन्ता युद्धपराजिता समुद्धिपिट्ठेन पलायन्ता इस्सरियं निस्साय पाणवधं न करिस्सामाति ताव महन्तं यसं परिच्चजित्वा सुपणपोतकानं जीवितं दत्त्वा रथं निवत्तयिभूति वत्त्वा अतीतं आहरि—

अतीतवत्थु

अतीते मगधरंठे राजगहे एको मगधराजा रज्जं कारेसि । तदा बोधिसत्तो यथा एत्तरहि सक्को पुरिमे अत्तभावे मगधरंठे मचलगामके निव्वत्ति । एवं तस्मिं येव मचलगामके [१७४] महाकुलस्स पुत्तो हुत्वा निव्वत्ति । नामगहण-दिवसे चस्स मघकुमारोत्त्वेव नामं अकंसु । सो वयप्पत्तो मघमाणवोति पञ्जायित्थ । अथस्स मातापितरो समानजा-तिया कुल्लो दारिकं आनयिसु । सो पुत्तधीताहि वड्ढमानो दानपति अहोमि । पञ्च सीलानि रक्खति । तस्मिञ्च गामे तिस्रेव कुलानि होन्ति । ते च तिस कुला मनुस्सा एकदिवसं गाममज्जे ठत्वा गामकम्मं करोन्ति । बोधिसत्तो ठितट्ठाने पादेहि पंसुं वियूहित्वा तं पदेसं रमणीयं कत्वा अट्ठासि । अथञ्चो एको आगन्त्वा तस्मिं ठाने ठितो । बोधिसत्तो अपरं ठानं रमणीयं कत्वा अट्ठासि । सत्थःपि अञ्चो ठितो । बोधिसत्तो अपरम्पि अपरम्पीति सञ्जे-सम्पि ठितट्ठानं रमणीयं कत्वा अपरेन समयेन तस्मिं ठाने मण्डपं कारेसि । मण्डपम्पि अपनेत्वा सालं कारेसि । तत्थ फलकासनानि सन्थरित्वा पानीयवाट्ठि ठपेसि । अपरेन समयेन तेपि तिस जना बोधिसत्तेन समानच्छन्दा अहेसु । ते बोधिसत्तो पञ्चसु सीलेसु पतिट्ठापेत्वा ततो पट्ठाय तेहि सद्धिं पुञ्जानि करोन्तो विचरति । तेपि

तेनेव सद्धिं पुञ्जानि करोन्ता कालस्सेव वृद्धाय वासिफरसुमूसलहृत्था चतुमहापथादिसु मूसलेन पासाणे उव्वन्तेत्वा पवट्टेन्ति । यानानं अक्खपटिघातरुक्खे हरन्ति । विसमं समं करोन्ति । सेतुं अत्थरन्ति । पोक्खरणियो खणन्ति । सालं करोन्ति । दानानि देन्ति । सीलानि रक्खन्ति । एवं येभ्य्येन सकलगामवासिनो वोधिसत्तस्स ओवादे ठत्वा सीलानि रक्खिसु ।

अथ नेसं गामभोजको चिन्तेसि—अहं पृब्बे एतेसु सुरं पिवन्तेसु पाणातिपातादीनि करोन्तेसु चाटिकहा-पणादिवसेन चैव दण्डब्रलिवसेन च धनं लभामि, इदानि पन मघो माणवो सीलं रक्खापेसीति, तेसं पाणातिपाता-दीनि कातुं न देति । इदानि पन नो पञ्च सीलानि रक्खापेस्सतीति कुद्धो राजानं उपसंकमित्वा—देव बहु चोरा गामघातादीनि करोन्ता विचरन्तीति आह ।

राजा तस्स वचनं सुत्वा—गच्छ ते आनेहीति आह ।

सो गत्वा सब्बेपि ते वन्धित्वा आनेत्वा आनीता आनीता देव ! चोराति रब्बो आरोचेसि ।

राजा तेसं कम्मं असोघेत्वाव हत्थिना ते महापेथाति आह ।

ततो सब्बेपि ते राजंगणे निपज्जापेत्वा हत्थि आनरियसु । वोधिसत्तो तेसं ओवादं अदासि तुम्हे सीलानि आवज्जेय पेसुञ्जकारके च रब्बे च हत्थिम्मिह च अत्तनो सरीरे च एकसदिसमेव मेत्तं भावेथाति । ते तथा अकंसु ।

अथ तेसं महनत्थाय हत्थि उपनेसुं । सो उपनीयमानोपि न उपगच्छति, महाविरवं विरवित्वा पलायति । अथ अञ्जामञ्जं हत्थि आनरियसु । तेपि तथेव पलायिसु ।

राजा—एतेसं हत्थे किञ्चि ओसधं भविस्सतीति चिन्तेत्वा विचिनथाति आह ।

विचिनन्ता अदिस्वा नत्थि देवाति आहंसु ।

तेन हि किञ्चि मन्तं परिवत्तेस्सन्ति [१७५] पुच्छथ ते अत्थि वो परिवत्तनामन्तोति ।

राजपुरिसा पुच्छिसु ।

वोधिसत्तो अत्थीति आह ।

राजपुरिसा अत्थि किर देवाति आरोचयिसु ।

राजा सब्बेपि ते पक्कोसापेत्वा तुम्हाकं जाननमन्तं कथेथाति आह ।

वोधिसत्तो अवोच—देव ! अब्बो अम्हाकं मन्तो नाम नत्थि, अम्हे पन तिसमत्ता जना पाणं न हनाम, अदिन्नं नादियाम, मिच्छा न चराम, मुक्खावादं न भणाम, मज्जं न पिवाम, मेत्तं भावेम, दानं देम, मग्गं समं करोम, पोक्खरणियो खणाम, सालं करोम । अयं अम्हाकं मन्तो च परित्तञ्च वड्ढि चाति ।

राजा तेसं पसन्नो पेसुञ्जकारकस्स सब्बं गेहे विभन्नं तञ्च तेसञ्जेव दासं कत्वा अदासि । तं हत्थिञ्च तेसञ्जेव अदासि । ते ततो पट्ठाय यथारुचिया पुञ्जानि करोन्ता चतुमहापथे महन्तं सालं कारेस्सामाति वड्ढकिं पक्कोसापेत्वा सालं पट्ठपेसुं । मातुगामेसु पन विगतच्छन्दताय तस्सा सालाय मातुगामानं पत्तिं नादंसु । तेन च समयेन वोधिसत्तस्स गेहे सुधम्मा सुचित्ता सुनन्दा सुजाताति चतस्सो इत्थियो होन्ति । तासु सुधम्मा वड्ढकिना सद्धिं एकतो हुत्वा भातिक ! इमिस्सा सालाय मं जेट्ठिकं करोहीति वत्वा लञ्चं अदासि । सो साधूति सम्पटिच्छित्वा पठममेव कण्णिकरुक्खं सुक्खापेत्वा तच्छेत्वा विज्झित्वा कण्णिकं निट्ठापेत्वा वत्थेन पळिवेठेत्वा ठपेसि । अथ सालं निट्ठापेत्वा कण्णिकारोपनकाले—अहो अय्या ! एकं न सरिम्हाति आह ।

किं नाम होति ?

कण्णिकं लद्धं वट्टतीति ।

होतु आहरिस्सामाति ।

इदानि छिन्नरुक्खेन कातुं न सक्का, पुब्बे येव छिन्दित्वा तच्छेत्वा विज्झित्वा ठपितकण्णिकं लद्धं वट्टतीति ।

इदानीं किं कातव्यन्ति ?

सचे कस्सचिं गेहे निट्ठापेत्वा ठपितविक्कायिककण्णिका अत्थि सा परियेसितव्वाति ।

ते परियेसन्ता मुघम्माय गेहे दिस्वा मूलेन न लभिसु । सचे मं सालायं पत्तिकं करोथ दस्सामीति वुत्तं पन मयं मातुगामानं पत्तिं नादम्हाति आहंमु । अथ ने वट्ठकी आह-अय्या तुम्हे किं कथेथ ? ठपेत्वा ब्रह्मलोकं अञ्चं मातुगामरहितट्ठानं नाम नत्थि । गण्हथ कण्णिकं एवं सन्ते अम्हाकं कम्मं निट्ठं गमिस्सतीति । ते साधूति कण्णिकं गहेत्वा सालं निट्ठापेत्वा आसनफलकानि सन्थरित्वा पानीयचाटियो ठपेत्वा यागुभत्तं निर्वाण्वसु । सालं पाकारेण परिक्विपित्वा द्वारं योजेत्वा अन्तोपाकारे वाल्लुकं आकिरित्वा बहिपाकारे तालपन्ति रोपेसुं । सुचित्तापि तस्मिं ठाने उय्यानं कारेसि । पुप्फूपगफलूपगरुक्खो असुको नाम तस्मिं नत्थीति नाहोसि । सुनन्दापि तस्मिं येव ठाने पोक्खरणिं कारेसि पञ्चवण्णेहि पट्टुमेहि सञ्चञ्चं रमणीयं । सुजाता किञ्चि न अकासि । बोधिसत्तो मातुजपट्ठानं पितुजपट्ठानं कुलजेट्ठापचायिककम्मं सच्चवाचं अफरुसवाचं अपिसुणवाचं मच्छेरविनयन्ति इमानि सत्तवतपदानि पूरेत्वा-

“मातापेत्तिभरं जन्तुं कुल जेट्ठापचायिनं ।
सण्हं सखिलसम्भासं पेसुणेय्यप्पहायिनं ॥
मच्छेरविनये युत्तं सच्चं फोधाभिभुं नरं ।
तंवे देवा तावत्तिसा आहु सप्पुरिसो इतो ॥”^१ ति ।

एवं पासंसियभावं आपज्जित्वा जीवितपरियोसाने तावत्तिसभवने सक्को देवराजा हुत्वा निव्वत्ति । तेपिस्स सहाया तत्थेव निव्वत्तिसु । तस्मिं काले तावत्तिसभवने असुरा पटिवसन्ति । सक्को देवराजा किं नो साधारणेन रज्जंनान्ति असुरे दिव्वपानं पायेत्वा मत्ते समाने पादेसु गाहापेत्वा सिनेरुपपाते खिपापेसि । ते असुरभवनमेव सम्पापुणिंसु । असुरभवनं नाम सिनेरुस्स हेट्ठिमतले तावत्तिसदेवलोकप्पमाणमेव । तत्थ देवानं पारिच्छत्तको विय चित्तपाटळी नाम कप्पट्ठियरुक्खो होति । ते चित्तपाटळिया पुप्फिताय जानन्ति नाथं अम्हाकं देवलोको देवलोकस्मिं हि पटिच्छत्तको पुप्फतीति । अथ ते जरसक्को अम्हे मत्ते कत्वा महासमुट्ठपिट्ठे खिपित्वा अम्हाकं देवनगरं गण्हि । ते मयं तेन सद्धिं युज्जित्वा अम्हाकं देवनगरमेव गण्हिस्सामाति किपिल्लिका विय थम्भं सिनेरुं अनुसञ्चरमाना उट्ठहिंसु । सक्को असुरा किर उट्ठिताति सुत्वा समुट्ठपिट्ठे येव अम्भुगन्त्वा युज्जमानो तेहि पराजितो दियड्ढयोजनसत्तिकेन वेजयन्तरथेन दक्खिणसमुट्ठस्स मत्थकमत्थकेन पलायितुं आरद्धो । अथस्स रथो समुट्ठपिट्ठेन वेगेन गच्छन्तो सिम्बलिवनं पक्खन्तो तस्स गमनमग्गे सिम्बलिवनं तालवनं^२ विय छिज्जित्वा छिज्जित्वा समुट्ठपिट्ठे पतति । सुपण्णपोतका समुट्ठपिट्ठे परिपतन्ता महारवं रविसु । सक्को मातलिं पुच्छि-सम्म मातलि ! किं सद्दो नामेस अतिकरुणो रवो वत्ततीति ? देव ! तुम्हाकं रथवेगविचुण्णिते सिम्बलिवने पतन्ते सुपण्णपोतका मरणभयतज्जिता एकविरवं विरवन्तीति । महासत्तो सम्म मातलि ! मा अम्हे निस्साय एते किल-मन्तु न मयं इस्सरियं निस्साय पाणवघकम्मं करोम । एतेसं पन अत्थाय मयं जीवितं परिच्चजित्वा असुरानं दस्साम निवत्तयेतं रथन्ति वत्वा इमं गाथमाह-

कुलावका मातलि ! सिम्बलिस्मिं ईसामुखेन परिवज्जयस्सु ।

कामं चजाम असुरेसु पाणं मायिमे दिजा विकुलावा अहेसुन्ति ॥

तत्थ कुलावकाति सुपण्णपोतका । मातलीति सारथिं आमन्तेसि । सिम्बलिस्मिन्ति पस्स एते सिम्बलिरुक्खे थोलम्बन्ता ठिताति दस्सेति । ईसामुखेन परिवज्जयस्सुति एते एतस्स रथस्स[१७७] ईसामुखेन यथा न हञ्चन्ति एवं ते परिवज्जयस्सु । कामं चजाम असुरेसु पाणन्ति यदि अम्हेसु असुरानं पाणं चजन्तेसु एतेसं सोत्थि होति कामं

चजाम एकंसेनेव मयं असुरेसु अम्हाकं पाणं चजाम । मायिमे दिजा विकुलावा अहेसुन्ति इमे पन दिजा इमे पन गरु-
पोतका विद्धस्तविचुण्णितकुलावकताय विकुलावा मा अहेसुं, मा अम्हाकं दुक्खं एतेसं उपरि खिप निवत्तय निवत्तय
रथन्ति । मातलिसंगाहको तस्स वचनं सुत्वा रथं निवत्तत्वा अञ्जेन मग्गेन देवलोकाभिमुखं अकासि । असुरा पन
तं निवत्तयमानमेव दिस्वा अद्धा अञ्जेहिपि चक्कवाळेहि सक्का आगच्छन्ति, बलं लभित्वा रथो निवत्तो भविस्स-
तीति मरणभयभीता पलायित्वा असुरभवनमेव पविसिंसु । सक्कोपि देवनगरं पविसित्वा द्वीसु देवलोकेसु देवगणेन
परिवृतो नगरमञ्जे अट्ठासि । तस्मिं खणे पठविं भिन्दित्वा योजनसहस्सुब्बेधो वेजयन्तपासादो उट्ठहि । विजयन्ते
उट्ठितत्ता वेजयन्तो त्वेव नामं अकंसु । अथ सक्को पुन असुरानं अनागमनत्थाय पञ्चसु ठानेसु आरक्खं ठपेसि ।
यं सन्वाय वुत्तं-

“अन्तरा द्विन्नं अयुञ्जपुरानं पञ्चविधा ठपिता अभिरक्खा ।

उरगो करोति पयस्स च हारी मदनयुत्ता चतुरो च महन्ता ॥” ति ।

द्वे नगरानिपि युद्धेन गहेतुं असक्कुण्येयताय अयुञ्जपुरानि नाम जातानि, देवनगरञ्च असुरनगरञ्च । यदा
हि असुरा बलवन्ता होन्ति अथ देवेहि पलायित्वा देवनगरं पविसित्वा द्वारे पिहिते असुरानं सतसहस्सम्पि किञ्चि
कातुं न सक्कोति । यदा देवा बलवन्ता होन्ति अथ असुरेहि पलायित्वा असुरनगरस्स द्वारे पिहिते सक्कानं सत-
सहस्सम्पि किञ्चि कातुं न सक्कोति । इति इमानि द्वे नगरानि अयुञ्जपुरानि नाम । तेसं अन्तरा एतेसु उरगादिसु
पञ्चसु ठानेसु सक्केन रक्खा ठपिता ।

तथ्य उरगसद्देन नागा गंहिता । ते उरगा उदके बलवन्ता होन्ति । तस्मा सिनेरुस्स पठमालिन्दे तेसं
आरक्खा । करोति सद्देन सुपण्णा गहिता तेसं किर करोटि नाम पानभोजनं तेन तं नामं लभिसुं । दुतियालिन्दे
तेसं आरक्खा । पयस्सहारिसद्देन कुम्भण्डा गहिता दानवरक्खसा किरेते । ततियालिन्दे तेसं आरक्खा । मदन-
युतसद्देन यक्खा गहिता । विसमचारिनो किर ते युद्धसोण्डा चतुत्थालिन्दे तेसं आरक्खा । चतुरो च महन्ताति
चत्तारो महाराजानो वुत्ता पञ्चमालिन्दे तेसं आरक्खा । तस्मा यदि असुरा कुपिता आविलच्चित्ता देवपूरं उपयन्तिं
पञ्चविधेसु युद्धेसु यं गिरिनो पठमं परिभण्डं तं उरगा पट्टिवाहिय तिट्ठन्ति । एवं सेसेसु मेसा । [१७८]

इमेसु पन पञ्चसु ठानेसु आरक्खं ठपेत्वा सक्के^३ देवानमिन्दे दिव्वसम्पत्तिं अनुभवमाने सुधम्मा
चवित्वा तस्सेव पादपरिचारिका हुत्वा निव्वत्ति । कण्णिकाय दिन्ननिस्सन्देन चस्सा पञ्चयोजनसत्तिका
सुधम्मा नाम देवमणिसभा उदपादि यत्थ दिव्वसेतच्छत्तस्स हेट्ठा योजनप्पमाणे कञ्चनपल्लंके निसिन्तो
सक्को देवानमिन्दो देवमनुस्सानं कत्तव्वकिच्चानि करोति । सुचित्तापि चवित्वा तस्सेव पादपरिचारिका हुत्वा
निव्वत्ति । उय्यानस्स करणनिस्सन्देन चस्सा चित्तलतावनं नाम उय्यानं उदपादि । सुनन्दापि चवित्वा तस्सेव पाद-
परिचारिका हुत्वा निव्वत्ति । पोक्खरणिनिस्सन्देन चस्सा नन्दा नाम पोक्खरणी उदपादि ।

सुजाता पन कुसलकम्मस्स अकतत्ता एकास्मि अरञ्जे कन्दराय वकसकुणिका हुत्वा निव्वत्ता ।
सक्को मुजाता न पञ्चायति, कत्थ नुखो निव्वत्ता ति आवज्जेन्तो दिस्वा तत्थ गत्त्वा तं आदाय देवलोकं गत्त्वा
तस्सा रमणीयं देवनगरं सुधम्मादेवसभं चित्तलतावनं नन्दापोक्खरणिञ्च दस्सेत्वा एता कुसलं कत्वा मय्हं पाद-
परिचारिका हुत्वा निव्वत्ता त्वं पन कुसलं अकत्वा तिरच्छानयोनियं निव्वत्ता इतो पट्ठाय सीलं रक्खाहीति तं
ओवदित्वा पञ्चसु सीलेसु पतिट्ठापेत्वा तत्थेव नेत्वा विस्सज्जेसि । सापि ततो पट्ठाय सीलं रक्खति । सक्को
कतिपाहच्चयेन सक्का नुखो सीलं रक्खितुन्ति गत्त्वा मच्छरूपेन उत्तानो हुत्वा पुरतो निपज्जि । सा मतमच्छकोति
सज्जाय सीसे अग्गहेसि । मच्छो नंगुट्ठं चालेसि । अथ नं जीवति मञ्जेति विस्सज्जेसि । सक्को साधु साधु सक्खि-
स्ससि सीलं रक्खितुन्ति देवलोकां अगमासि । सा ततो चुता वाराणसियं कुम्भकारगेहे निव्वत्ति । सक्को कहन्नुखो

निव्वत्ताति तत्थ निव्वत्तभावं अत्वा सुवण्णएळालुकानं यानकं पूरेत्वा मज्झे गामस्स महल्लकवेसेन निसीदित्वा एळालुकानि गण्हयाति एळालुकानि गण्हयाति उग्घोसेसि । मनुस्सा आगन्त्वा देहि ताताति आहंसु । अहं सील-रक्खकानं देमि, तुम्हे सीलं रक्खथाति ? मयं सीलं नाम न जानाम मूलेन देहीति । न मय्हं मूलेन अत्यो । सीलं रक्खकानञ्जेवाहं दम्मीति । मनुस्सा को चायं^२ एलालुकोति पक्कमिसु । सुजाता तं पवत्ति सुत्वा मय्हं आनीतं भविस्सतीति गन्त्वा देहि ताताति आह । सीलं रक्खसि अम्माति ? आम रक्खामीति । इदं मया तुय्हमेव अत्थाय आभतन्ति सद्धि यानकेन गेहद्वारे ठपेत्वा पक्कामि । सापि यावतायुक्ं सीलं रक्खत्वा ततो चुता वेपचित्तिस्स असुरि-न्दस्स धीता हुत्वा निव्वत्ति सीलानिसंसेन अभिहपा अहोसि । सो तस्सा वयप्पत्त[१७१] काले मय्हं धीता अत्तनो चित्तरुचितं सामिकं गण्हवूति असुरे सन्निपातेसि । सक्को कहन्नुखो सा निव्वत्ताति ओलोकेन्तो तत्थ निव्वत्तभावं अत्वा सुजाता चित्तरुचितं गण्हन्ती मं गण्हिस्सतीति असुरवण्णं मापेत्वा तत्थ अगमासि । सुजातं अलंकरित्वा सन्नि-पातट्ठानं आनेत्वा चित्तरुचितं सामिकं गण्हाति आहंसु । सा ओलोकेन्ती सक्कं दिस्वा पुव्वेपि सिनेह्वसेन अयं मे सामिकोति अगहेसि । सो तं देवनगरं आनेत्वा अड्ढतियानं नाटिकाकोटीनं जेट्ठकं कत्वा यावतायुक्ं टत्वा यथाकम्मं गतो ।

सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा एवं भिक्खवे पुव्वे पण्डिता देवरज्जं कारयमाना अत्तनो जीवितं परिच्चजन्तापि पाणातिपातं न करिसु । त्वं नाम एवरूपे निरय्यानिकसासने पव्वजित्वा अपरिस्सावितं सप्पाणकं उदकं पिविस्ससीति तं भिक्खुं गरहित्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा मातलिसंगाहको आनन्दो अहोसि , सक्को पन अहमेवाति ।

कुलावकजातकं

२. नचजातकं

रुदं मनुञ्जन्ति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो एकं बहुभण्डिकं भिक्खुं आरब्ध कथेसि ।

पच्चपन्नवत्थु

वत्थु हेट्ठा देवधम्मजातके वुत्तसदिसमेव । सत्या तं भिक्खुं सच्चं किर त्वं भिक्खु ! बहुभण्डोति पुच्छि । आम भन्तेति । किं कारणा त्वं भिक्खु ! बहुभण्डो जातोति ?

सो एत्तकं सुत्वाव कुट्ठो निवासनपारुपनं छड्ढेत्वा इमिनादानि नीहारेन विचरामीति सत्थु पुरतो नग्गो अट्ठासि । मनुस्सा धिवीति आहंसु । सो ततो पलायित्वा हीनायावत्तो । भिक्खू धम्मसभायं सन्निसिन्ना सत्थु नाम पुरतो एवरूपं करिस्सतीति तस्स अगुणकथं कथेसुं ।

सत्या आगन्त्वा— काय नुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छि ।

भन्ते ! सो हि नाम भिक्खु तुम्हाकं पुरतो चतुपरिसमज्जे हिरोत्तप्यं पहाय गामदारको विय नग्गो ठत्वा मनुस्सेहि जिगुच्छियमानो हीनायावत्तित्वा सासना परिहीनोति तस्स अगुणकथाय निसिन्नम्हाति ।

सत्या— न भिक्खवे ! इदानेव सो भिक्खु हिरोत्तप्पाभावेन रतनसासना परिहीनो, पुव्वेपि इत्थिरतनपटिलाभतोपि परिहीनो येवाति वत्वा अतीतं आहरि—

अतीतवत्थु

अतीते पठमकप्पे चतुप्पदा सीहं राजानं अकंसु, मच्छा आनन्दमच्छं, सकुणा सुवण्णहंसं । तस्स पन सुवण्णहंसराजस्स धीता हंसपोतिका अभिरूपा अहोसि । सो तस्सा वरं अदासि । [१८०] सा अत्तनो चित्तश्चित्तं सामिकं वारेसि । हंसराजा तस्सा वरं दत्त्वा हिमवन्ते सव्वसकुणे सन्निपातापेसि । नानप्यकारा हंसमोरादयो सकुणगणा समागन्त्वा एकस्मि महन्ते पासाणतले सन्निपत्तिसु । हंसराजा अत्तनो चित्तश्चित्तं सामिकं आगन्त्वा गण्हतूति धीतरं पक्कोसापेसि । सा सकुणसंधं ओल्लोकेन्ती मणिवण्णग्गीत्रं चित्रपेखुणं मोरं दिस्वा अयं मे सामिको होत्तति आरोचेसि । सकुणसंधा मोरं उपसंकमित्वा आहंसु—सग्ग मोर ! अयं राजधीता एत्तकानं सकुणानं मज्जे सामिकं रोचेन्ती तयि श्चि उप्पादेसीति । मोरो अज्जापि ताव मे बलं न पस्ससीति^१ अतितुट्ठिया हिरोत्तप्यं भिन्दित्वा ताव महतो सकुणसंधस्स मज्जे पक्खे पसारत्त्वा नच्चित्तुं आरभि । नच्चन्तो अप्पट्ठिच्छन्नो अहोसि । सुवण्णहंसराजा लज्जितो इमस्स नेव अज्जत्तसमुट्ठाना हिरि अत्थि न वहिद्धासमुट्ठानं ओत्तप्यं । नास्स भिन्नहिरोत्तप्पस्स मम धीतरं दस्सामीति सकुणसंधमज्जे इमं गाथमाह—

रुदं मनुञ्जं श्चिरा च पिट्ठी वेळुरियवण्णूपनिभा^२ च गीवा ।

व्याममत्तानि च पेक्खुणानि नच्चेन ते धीतरं नो ददामीति ॥

तत्थ रुदं मनुञ्जन्ति तकारस्स दकारो कतो । रुदं मनापं वस्सितसद्दो मधुरोति अत्थो । श्चिरा च पिट्ठीति पिट्ठीपि ते चिन्ना चेव सोभना च । वेळुरियवण्णूपनिभाति वेळुरियमणिवण्णसदिसा । व्याममत्तानीति एकव्यामप्पमाणानि । पेक्खुणानीति पिञ्जानि । नच्चेन ते धीतरं नो ददामीति हिरोत्तप्यं भिन्दित्वा नच्चित्तभावेनेव ते एवरूपस्स निल्लज्जस्स धीतरं नो ददामीति वत्वा हंसराजा तस्मि येव परिसमज्जे अत्तनो भागिनेय्य-हंसपोतकस्स धीतरं अदासि । मोरो हंसपोतिकं अलभित्वा लज्जित्वा ततोव उड्ढेत्वा^३ पलायि । हंसराजापि अत्तनो वसनट्ठानमेव गतो ।

सत्या न भिक्खवे ! इदानेवेस हिरोत्तप्यं भिन्दित्वा रतनसासना परिहीनो पुव्वे इत्थिरतनपटिलाभतोपि परिहीनोयेवाति इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा मोरो बहुभण्डिको भिक्खु अहोसि । हंसराजा पन अहमेवाति ।

नचजातकं [१८१]

३. सम्मोदमानजातकं

सम्मोदमानाति इदं सत्या कपिलवत्युं उपनिस्साय निग्रोधारामे विहरन्तो जातककलहं^१ आरब्ध कथेसि । सो कुणालजातके आविभविस्सति । तदा पन सत्या जातके आमन्तेत्वा महाराजानो जातकानं अञ्ज-
मञ्जं विग्गहो नाम न युत्तो तिरच्छानगतापि हि पुब्बे समग्गकाले पच्चामित्ते अभिभवित्वा सोत्थिम्पत्ता यदा
विवादमापन्ना तदा महाविनासं पत्ताति वत्वा जातिराजकुलेहि याचितो अतीतं आहरि-

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो वट्टकयोनियं निव्वत्तित्वा अनेकवट्टकसह-
स्सपरिवारो अरञ्जे वसति । तदा एको वट्टकलुद्धको तेसं वसनट्ठानं गन्त्वा वट्टकवस्सितं कत्वा तेसं सन्नि-
पतितभावं ज्ञत्वा तेसं उपरि जालं खिपित्वा परियन्तेसु मद्दन्तो सब्बे एकतो कत्वा पच्छिं पूरेत्वा घरं गन्त्वा ते
विक्किणित्वा तेन मूलेन जीविकं कप्पेति ।

अथेकदिवसं बोधिसत्तो ते वट्टके आह- अयं साकुणिको अम्हाकं जातके विनासं पापेति अहं
एकं उपायं जानामि येनेस अम्हे गण्हितुं न सक्खिस्सति । इतोदानि पट्ठाय एतेन अम्हाकं उपरि जाले खित्तमत्ते
एकेका एकेकस्मिं जालक्खिके सीसं ठपेत्वा जालं उक्खिपित्वा इच्छितट्ठानं हरित्वा एकस्मिं कण्टकगुम्बे
पक्खिपथ । एवं सन्ते हेट्ठा तेन तेन ठानेन पलायिस्सामाति ।

ते सब्बे साधूति पटिसुणिसु ।

दुतियदिवसे उपरि जाले^२ खित्ते बोधिसत्तेन वृत्तनयेनेव जालं उक्खिपित्वा एकस्मिं कण्टकगुम्बे खिपित्वा
सयं हेट्ठाभागेन ततो ततो पलायिसु । साकुणिकस्स गम्बतो जालं मोचेन्तस्सेव विकालो जातो । सो तुच्छहत्योव
अगमासि । पुनदिवसतो पट्ठायापि ते वट्टका तथेव करोन्ति । सोपि याव सुरियस्सत्थंगमना जालमेव मोचेन्तो
किञ्चि अलभित्वा तुच्छहत्योव गेहं गच्छति ।

अथस्स भरिया कुञ्जित्वा त्वं दिवसे दिवसे तुच्छहत्यो आगच्छसि, अञ्जम्पि ते वहि पोसितव्वट्ठानं
अत्थि मञ्जेति आह ।

साकुणिको- भद्दे ! मम अञ्जं पोसितव्वट्ठानं नत्थि । अपि च खो पन ते वट्टका समग्गा हुत्वा
विचरन्ति, मया खित्तमत्तं जालं आदाय कण्टकगुम्बे खिपित्वा गच्छन्ति । नखो पनेते सब्बकालमेव सम्मोदमाना
विहरिस्सन्ति । त्वं मा चिन्तयि । यदा ते विवादमापज्जिस्सन्ति तदा ते सब्बेव आदाय तव मुखं हासयमानो
आगच्छिस्सामीति वत्वा भरियाय इमं गाथमाह-

सम्मोदमाना गच्छन्ति जालमादाय पक्खिनो ।

यदा ते विवदिस्सन्ति तदा एहन्ति मे वसन्ति ॥

तत्थ यदा ते विवदिस्सन्तीति यस्मिं काले ते वट्टका नाना लद्धिका नानागाहा हुत्वा विवदिस्सन्ति
कलहं करिस्सन्तीति अत्थो । तदा एहन्ति मे वसन्ति तस्मिं काले सब्बेपि ते मम वसं आगच्छिस्सन्ति । अथाहं
त गहेत्वा तव मुखं हासयन्तो आगच्छिस्सामीति भरियं समस्सासेसि ।

कतिपाहस्सेव पन अच्चयेन एको वट्टको गोचरभूमिं ओतरन्तो असल्लक्खेत्वा अञ्जस्स सीसं अवकमि ।

तरो को मं सीसे अक्कमीति कुञ्जि । अहं असल्लेक्खेत्वा अक्कमिं, मा कुञ्जिति वुत्तेपि च कुञ्जियेव । ते पुनप्पुनं कथेन्ता त्वमेव मञ्जे जालं उक्खिपसीति अञ्जमञ्जं विवादं करिंसु । तेसु विवदन्तेसु बोधिसत्तो चिन्तेसि-विवादके सोत्थिभावो नाम नत्थि, इदानेव ते जालं न उक्खिपिस्सन्ति, ततो महत्तं विनासं पापुणिस्सन्ति, साकुणिको ओकासं लभिस्सति, मया इमस्मि ठाने न सक्का वसितुन्ति । सो अत्तनो परिसं आदाय अञ्जत्थ गतो ।

साकुणिकोपि खो कतिपाहच्चयेन आगन्त्वा वट्टकवस्सितं वस्सित्वा तेसं सन्निपतितानं उपरि जालं उक्खिपि । अथेको वट्टको-तुय्हं किर जालं उक्खिपन्तस्सेव मत्थके लोमानि पतितानि इदानि उक्खिपाति आह ।

अपरो तुय्हं किर जालं उक्खिपन्तस्सेव द्वीसु पक्खेसु पत्तानि पतितानि इदानि उक्खिपाति आह । इति तेसं त्वं उक्खिप त्वं उक्खिपाति वदन्तानञ्जेव साकुणिको जालं संखिपित्वा सव्वेव ते एकतो कत्वा पर्च्छि पूरेत्वा भरियं हासयमानो गेहं अगमासि ।

सत्था एवं महाराजा ! बातकानं कलहो नाम न युत्तो, कलहो हि विनासमूलमेव होतीति इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा अपण्डितवट्टको देवदत्तो अहोसि । पण्डित-वट्टको पन अहमेवाति । •

सम्मोदमानजातकं

४. मच्छजातकं

न मं सीतं न मं उण्हन्ति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो पुराणदुतियिकापलोभनं आरब्ध कथसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

तदा हि सत्या तं भिक्खुं सच्चं किर त्वं भिक्खु ! उक्कण्ठतोति पुच्छि । सच्चं भगवाति । केनासि उक्कण्ठापितोति ? पुराणदुतियिका मे भन्ते ! मधुरहत्थरसा तं जहितुं न सक्कोमीति ।

अथ नं सत्या—भिक्खु ! एसा हि इत्थी तव अनत्थकारिका । पुब्बेपि त्वं एतं निस्साय मरणं पापुणन्तो मं आगम्म मरणा मुत्तोति वत्वा अतीतं आहरि—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो तस्स पुरोहितो अहोसि । तदा केवट्टा नदियं जालं खिपिसु । अथेको महामच्छो रतिवसेन अत्तनो मच्छिया सद्धि कीळमानो आगच्छति । तस्स सा मच्छी पुरतो गच्छमाना जाल[१८३]गन्धं धायित्वा जालं परिहरमाना गता । सो पन कामगिद्धो लोलमच्छो जालकुच्छि-मेव पविट्ठो । केवट्टा तस्स जालं पविट्ठभावं अत्वा जालं उक्खिपित्वा मच्छं गहेत्वा अमारेत्वाव वालिकपिट्ठे खिपित्वा इमं अंगारेसु पचित्वा खादिस्सामाति अंगारे करोन्ति, सूलं तच्छेन्ति । मच्छो एतं अंगारतापनं वा सूलवेधनं वा अञ्जं वा पन दुक्खं न मं किलमेति । यं पन सा मच्छी अञ्जं सो नून रतिवसेन गतोति मयि दोमनस्स आपज्जति तदेव मं वाधतीति परिदेवमानो इमं गाथमाह—

न मं सीतं न मं उण्हं न मं जालस्मि वाधनं ।

यं च मं मञ्जते मच्छी अञ्जं सो रतिया गतोति ॥

तत्थ न मं सीतं न मं उण्हन्ति मच्छानं उदका नीहट्टकाले सीतं होति, तस्मिम्पि गते उण्हं होति । उदुभयं सन्धाय न मं सीतं न मं उण्हं वाधतीति परिदेवति । यम्पि अंगारेसु पच्चनमूलकं दृक्खं भविस्सति तम्पि सन्धाय न मं उण्हन्ति परिदेवतेव । न मं जालस्मि वाधनन्ति यम्पि मे जालस्मि वाधनं अहोसि तम्पि मं न वावेतीति परिदेवति । यं च मन्ति आदिसु अयं पिण्डत्थो—सा मच्छी मम जाले पतितस्स इमेहि केवट्टेहि गहितभात्रं अजानन्ती मं अपस्समाना सो मच्छो इदानि अञ्जं मच्छि कामरतिया गतो भविस्सतीति चिन्तेति तं तस्सा दोमनस्सप्पत्ताय चिन्तनं मं वाधतीति वालिकापिट्ठे निपन्नो परिदेवति ।

तस्मिं समये पुरोहितो दासपरिसपरिवुतो नहानत्थाय नदीतीरं आगतो । सो पन सब्बरुतञ्जू होति । तेनस्म मच्छपरिदेवनं सुत्वा एतदहोसि—अयं मच्छो किलेसपरिदेवनं परिदेवति । एवं आतुरचित्तो खो पनेस मिव्यमानोपि निरयेयेव निव्वत्तिस्सति, अहमस्स अवस्सयो भविस्सामीति केवट्टानं सन्तिकं गत्वा—हम्भो ! तुम्हे अम्हाकं एकदिवसम्पि व्यञ्जनत्थाय मच्छं न देयाति आह ।

केवट्टा—किं वदेथ सामि ! तुम्हाकं रुच्चनकमच्छं गण्हित्वा गच्छथाति आहंसु ।

अम्हाकं अञ्जेन कम्मं नत्थि, इमञ्जेव देयाति ।

गाह्थ सामीति ।

बोधिसत्तो तं उभोहि हत्थेहि गहेत्वा नदीतीरे निसीदित्वा—अम्भो मच्छ ! सचे ताहं अज्ज न पस्से-व्यं जीवितकम्मं पापुणेव्यासि । इदानि इतो पट्ठाय मा किलेसवसिको अहोसीति ओवदित्वा उदके विस्सज्जेत्वा नगरं पाविनि ।

सत्या इमं धम्मदेशनं आहरित्वा सच्चानि पकायेसि । सच्चपरियोसाने उक्कण्ठतभिक्खु सोतापत्ति-पत्ते पत्तिट्ठासि । सत्पापि अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा मच्छी पुराणदुतियिका अहोसि, मच्छो उक्कण्ठतभिक्खु, पुरोहितो अहमेव अहोसिन्ति ।

५. वट्टकजातकं

सन्ति पक्खाति इदं सत्था मगघेसु चारिकं चरमानो दावग्गिनिव्वापनं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

एकस्मिं हि समये सत्था मगघेसु चारिकं चरमानो अञ्जतरस्मिं मगघगामके पिण्डाय चरित्वा पच्छाभत्तं पिण्डपातपट्टिककन्तो भिक्खुगणपरिवृतो मग्गं पट्टिपज्जि । तस्मिं समये महादानो उट्ठहि । पुरतो च पच्छतो च वहू भिक्खू दिस्सन्ति । सोपि खो अग्गि एकधूमो एकजालो हुत्वा अवत्थरमानो आगच्छतेव । तत्थेके पृथुज्जनभिक्खू मरणभयभीता पट्टिग्गि दस्साम, तेन दड्ढट्ठानं इतरो अग्गि न ओत्थरिस्सतीति अरणिमहितं नीहरित्वा अग्गि करोन्ति । अपरे आहंसु — आवुसो ! तुम्हे किं नाम करोथ ? गगनमञ्जे ठितं चन्दं पाञ्चीन-लोकधातुतो उग्गच्छन्तं सहस्सरंसिपत्तिमण्डितं सुरियमण्डलं वेलातीरे ठिता, समुद्धं सिनेहं निस्साय ठिता सिनेरुञ्च अपस्सन्ता विय सदेवके लोके अग्गपुग्गलं अत्तना सिद्धिं गच्छन्तमेव सम्मासम्बुद्धं अनोलोकेत्वा पट्टिग्गि देमाति वदथ, बुद्धवलं नाम न जानाथ ? एथ सत्थु सन्तिकं गमिस्सामाति । ते पुरतो च पच्छतो च गच्छन्ता सन्नेपि एकतो हुत्वा दसवलस्स सन्तिकं अगमंसु ।

सत्था महाभिक्खुसंघपरिवारो अञ्जतरस्मिं पदेसे अट्ठासि । दावग्गि अभिभवन्तो विय विरवन्तो आगच्छति । आगन्त्वा तथागतस्स ठितट्ठानं पत्वा तस्स पदेसस्स सग्गन्ता सोळसकरीसमत्तं ठानं पत्तो उदके ओपिलापिततिणुक्का विय निव्वायि । विनिव्वेधतो वृत्तिसकरीसमत्तट्ठानं अवत्थरितुं नासक्खि । भिक्खू सत्थु गुणकथं आरभिसु—अहो ! बुद्धानं गुणा^१ नाम अयं हि नाम अचेतनो अग्गि बुद्धानं ठितट्ठानं अवत्थरितुं न सक्कोति, उदके तिणुक्का विय निव्वायति । अहो ! बुद्धानं आनुभावो नामाति ।

सत्था तेसं कथं सुत्वा न भिक्खवे ! एतं एतरहि मय्हं वलं थं इमं भूमिपदेसं पत्वा एस अग्गि निव्वायति । इदं पन मय्हं पोरानकसच्चवलं । इमस्मिं हि पदेसे सकलम्पि इमं कैप्पं अग्गि न जलिस्सति कप्पट्ठियपाटि-हारियं नामेतन्ति आह ।

अथायस्मा आनन्दो सत्थु निसीदनत्थाय चतुग्गुणं संघाटिं पञ्जपेसि । निसीदि सत्था पल्लकं आभु जित्वा । भिक्खुसंघोपि तथागतं वन्दित्वा परिवारेत्वा निसीदि । अथ सत्था इदं ताव भन्ते ! अम्हाकं पाकटं अतीतं पट्टिच्छन्नं तं नो प्राकटं करोथाति भिक्खूहि आयाचितो अतीतं आहरि-

अतीतवत्थु

अतीते मगघरट्ठे तस्मियेव पदेसे महावोधिसत्तो वट्टकयोनियं पट्टिसन्धिं गहेत्वा मातुकुच्छित्तो जातो अण्डकोसं पदान्तेत्वा निक्खन्तकाले महाभण्डुकप्पमाणे^२ वट्टकपोतको अहोसि । अथ नं मातापितरो कुलावके निपज्जापेत्वा [१८५] मुखतुण्डकेन गोचरं आहरित्वा पोसेन्ति । तस्स पक्खे पसारत्वा आकासेन गमनवलं वा पाद उक्खिपित्वा थले गमनवलं वा नत्थि । तञ्च पदेसं संवच्छरे संवच्छरे दावग्गि गण्हति । सो तस्मिम्पि समये महारवं रवन्तो तं पदेसं गण्हि । सक्रुणसंघा अत्तनो अत्तनो कुलावकेहि निक्खमित्वा मरणभयभीता विरवन्ता पलायन्ति । बोधिसत्तस्सापि मातापितरो मरणभयभीता बोधिसत्तं छड्ढेत्वा पलायिसु । बोधिसत्तो कुलावके निपन्नको व गोवं उक्खिपित्वा अवत्थरित्वा आगच्छन्तं अग्गि दिस्वा चिन्तेसि— सचे मय्हं पक्खे पमारत्वा आकासेन

गमनवलं भवेय्य उप्पत्तित्वा अञ्जत्य गच्छेय्यं, सचे पादे उक्खिपित्वा गमनवलं भवेय्य पदवारेण अञ्जत्य गच्छेय्यं । मातापितरोपि खो मे मरणभयभीता मं एकं पहाय अत्तानं परित्तायन्ता पलाता । इदानि मे अञ्जं पटिसरणं नत्थि अत्ताणोमिह असरणो, किन्नुखो अज्ज मया कातुं वट्टतीति । अथस्स एतदहोसि— इमस्मि लोके सीलगुणो नाम अत्थि, सच्चगुणो नाम अत्थि । अतीते पारमियो पूरेत्वा बोधितले निसीदित्वा अभिसम्बुद्धा सीलसमाधिपञ्चाविमुत्तिविमुत्तिञ्जाणदस्सनसम्पन्ना सच्चानुद्दयकारुञ्जखन्तिसमन्नागता सब्वसत्तेसु च समप्पवत्तमेत्ताभावना सब्वञ्जुवुद्धो नाम अत्थि, तेहि च पटिविद्धा धम्मगुणा नाम अत्थि, मयि चापि एकं सच्चं अत्थि संविज्जमानो एको सभावधम्मो पञ्जायति तस्मा अतीते बुद्धे चेव तेहि पटिविद्धगुणे च आवज्जित्वा मयि विज्जमानं सच्च-सभावधम्मं गहेत्वा सच्चकिरियं कत्वा अग्गि पटिक्कमापेत्वा अज्ज मया अत्तनो चेव सेससकुणानं च सोत्थिभावं कातुं वट्टतीति । तेन वुत्तं—

“अत्थि लोके सीलगुणो सच्चं सोचेय्यनुद्दया ।

तेन सच्चेन काहामि सच्चकिरियमनुत्तरं ॥

आवज्जित्वा धम्मवलं सरित्वा पुव्वके जिने ।

सच्चवलमवस्साय सच्चकिरिय अकासह ॥” न्ति^१ ।

अयं बोधिसत्तो अतीते परिनिव्वुत्तानं बुद्धानं गुणे आवज्जित्वा अत्तनि विज्जमानं सच्चसभावं आरव्वं सच्चकिरियं करोन्तो इमं गाथमाह—

सन्ति पक्खा अपतना सन्ति पादा अवञ्चना ।

माता पिता च निक्खन्ता जातवेद ! पटिक्कमाति ॥

तस्य सन्ति पक्खा अपतनाति मय्हं पक्खा नाम अत्थि उपलब्धन्ति । नो च खो सक्का एतेहि उप्पत्तितुं आकासेन गन्तुन्ति अपतना । सन्ति पादा अवञ्चनाति पादापि मे अत्थि । तेहि पन मे वञ्चितुं पादचारगमनेन गन्तुं न सक्काति [१८६] अवञ्चना । मातापिता च निक्खन्ताति ये च मं अञ्जत्य नेय्युं तेषि मरणभयेन मातापितरो निक्खन्ता । जातवेदाति अग्गि आलपति । सो हि जातोव वेदियति पञ्जायति तस्मा जातवेदोति वुच्चति — पटिक्कमाति पटिगच्छ निवत्ताति जातवेदं आणापेति ।

इति महासत्तो सचे मय्हं पक्खानं अत्थिभावो ते च पसारेत्वा आकामे अपतनभावो च सच्चं पादानं अत्थिभावो चेव^२ उक्खिपित्वा अवञ्चनभावो मातापितुन्नं मं कुलावके येव छड्डेत्वा पलातभावो च सब्बो सभाव-भूतो येव जातवेद ! एतेन सच्चेन त्वं इतो पटिक्कमाति । कुलावके निपन्नको व सच्चकिरियं अकासि । तस्स सह सच्चकिरियाय सोळसकरीसमत्ते ठाने जातवेदो पटिक्कमि पटिक्कमन्तो च पन ज्ञायमानो वने अञ्जं गतो उदके पन ओपिलापिता उक्का विथ तत्थेव निव्वायि । तेन वुत्तं—

“सह सच्चकते मय्हं महापज्जलितो सिखी ।

वज्जेसि सोळसकरीसानि उदकं पत्वा यथा सिखी ॥” ति^३ ।

तं पनेतं ठानं सकलेपि इमस्मि कप्पे अग्गिना अनभिभवतीयत्ता कप्पट्ठियपाटिहारियं नाम जातं । एवं बोधिसत्तो सच्चकिरियं कत्वा जीवितपरियोसाने यथाकम्मं गतो ।

सत्या न भिक्खवे ! इमस्स वनस्स अग्गिना अनज्जोत्तरणं एतरहि मय्हं वलं पोरानं पनेतं वट्टक-पीनककाले मय्हमेव सच्चवलन्ति इमं धम्मदेसनं आहरित्वा सच्चानि पकालेसि । सच्चपरियोसाने केचि सोतापन्ना अहेसुं केचि सकदागामिनो, केचि अनागामिनो अहेसुं, केचि अरहत्तं पत्ताति । सत्यापि अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा मातापितरो एतरहि मातापितरोव अहेसुं । वट्टकराजा पन अहमेवाति ।

वट्टकजातकं

६. सकुणजातकं

यं निस्सिताति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो दड्ढपण्णसालं भिक्खुं आरब्भ कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

एको किर भिक्खु सत्थुसन्तिके कम्मट्ठानं गहेत्वा जेतवनतो निक्खम्म कोसल्लेसु एकं पच्चन्तगामं उपनिस्साय एकस्मिं अरञ्जे सेनासने वसति । अथस्स पठममासे येव पण्णसाला डग्गित्थ।सो पण्णसाला मे दड्ढा दुक्खं वसामीति मनुस्सानं आचक्खि । मनुस्सा इदानि नो खेत्तं परिसुक्खं केदारो पायेंत्वा करिस्साम एतस्मिं पायिते वीजं वपित्वा वीजे वपिते वतिकत्वा वतिया कताय निड्डायित्वा लायित्वा महित्वाति एवं तं तं कम्मं अपदिसन्ता [१८७]येव तेमासं वीतिनामेसुं । सो भिक्खु तेमासं अब्भोकासे दुक्खं वसन्तो कम्मट्ठानं वड्ढेत्वा विसेसं निव्वत्तेतुं नासक्खि । पवारत्त्वा पन सत्थु सन्तिकं गन्त्वा वन्दित्वा एकमन्ते निसीदि ।

सत्या तेन सद्धिं पटिसन्थारं कत्वा— किं भिक्खु ! सुखेन वस्सं वुत्थोसि ? कम्मट्ठानं ते मत्थकं पत्तन्ति पुच्छि ।

सो तं पवुत्ति आचिक्खित्वा सेनासनसप्पायस्स मे अभावेन कम्मट्ठानं मत्थकं न पत्तन्ति आह ।
सत्या— पुव्वे भिक्खुः तिरच्छानगतापि अत्तनो सप्पायासप्पायं जानिंसु त्वं कस्मा न अञ्जासीति वत्वा अतीतं आहरि—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो सकुणयोनिं निव्वत्तित्वा सकुणसंघपरिवुत्तो अरञ्जायतने साखाविटपसम्पन्नं महारुक्खं निस्साय वसति । अथेकदिवसं तस्स रुक्खस्स साखासु अञ्जमञ्जं घंसन्तिसु चुण्णं पतति धूमो उट्ठाति । तं दिस्वा बोधिसत्तो चिन्तेसि—इमा द्वे साखा एवं घंसमाना अंगिं विस्सज्जेस्सन्ति सो पतित्वा पुराणपण्णानि गण्हिस्सति।ततो पट्ठाय इमम्पि रुक्खं ज्ञापेस्सति । न सक्का इध अम्हेहि वसितुं । इतो पलायित्वा अञ्जत्थ गन्तुं वट्टतीति । सो सकुणसंघस्स इमं गाथमाह—

यं निस्सिता जगतिरुहं विहंगमा स्वायं अंगिं पमुञ्चति ।

दिसा भजथ वक्कंगा ! जातं सरणतो भयन्ति ॥

तत्थ जगतिरुहन्ति जगती वुच्चति पठवी । तत्थ जातरुक्खो जगतिरुहोति वुच्चति । विहंगमाति विहं वुच्चति आकासं तत्थ गमनतो पक्खी विहंगमाति वुच्चन्ति । दिसाभजथाति इमं रुक्खं मुञ्चित्वा अञ्जतो पलायन्ता चतस्सो दिसा भजथ । वक्कंगाति सकुणे आलपति ते हि उजुगं ^१ गळं कदाचि कदाचि वंकं करोन्ति तस्मा वक्कंगाति वुच्चन्ति । वंका वा तंसं उभोसु पस्सेसु पक्खा जातातिपि वक्कंगा । जातं सरणतो भयन्ति अम्हाकं अवस्सयरुक्खतो येव भयं निव्वत्तं । एथ अञ्जत्थ गच्छामाति ।

बोधिसत्तस्स वचनकरा पण्डितसकुणा तन सद्धिं एकप्पहारेनेव उप्पत्तित्वा अञ्जत्थ गता । ये पन अपण्डिता ते एवमेवं आहंसु एस त्रिन्दुमत्ते उदके कुम्भीले पस्सतीति । तस्स वचनं अगहेत्वा तत्थेव वसिसु । ततो

नचिरस्सेव बोधिसत्तेन चिन्तिताकारेणेव अग्निं निव्वत्तित्वा तं रुक्खं अग्गहेसि । धूमं च जालासु च उट्ठितासु
धूमन्धा सकुणा अञ्जत्थ गन्तुं नासंक्खिसु अग्निं पतित्वा विनासं पापुणिसु ।

सत्या एवं भिक्खु ! पुट्ठे तिरच्छानगतापि रुक्खगगे वसन्ता अत्तनो सप्पयासप्पायं जानन्ति, त्वं
कस्मा न अञ्जासीति इमं धम्मदेसनं आहरित्वा सच्चानि पकासेसि । सच्चपरियोसाने [१८८] सो भिक्खु
सोतापत्तिफले पत्तिदुत्तितो सत्थापि अनुसन्धिं घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा बोधिसत्तस्स वचनकरा
सकुणा बुद्धपरिसा अहेसुं पण्डितसकुणो पन अहमेवाति ।

सकुणजातकं

७. तित्तिरजातकं

ये बद्धमपचायन्तीति^१ इदं सत्या सावर्त्थि गच्छन्तो सारिपुत्तत्थेरस्स सेनासनपट्टिवाहनं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

अनाथपिण्डकेन हि विहारं कारेत्या दूते पेसिते सत्या राजगहा निक्खम्म वेसालि पत्वा तत्थ यथाभिरन्तं विहरित्वा सावर्त्थि गमिस्सामीति मगं पट्टिपज्जि । तेन च समयेन छव्वग्गियानं अन्तेवासिका पुरतो पुरतो गत्त्वा ये रानं सेनासनेसु अगहित्तेस्वेव इदं सेनासनं अम्हाकं उपज्झायस्स इदं आचरियस्स इदं अम्हाकमेव भविस्सतीति सेनासनानि पळ्ळिबुज्जन्ति । पच्छा आगता थेरा सेनासनानि न लभन्ति । सारिपुत्तत्थेरस्सापि अन्तेवासिका थेरस्स सेनासनं परियेसन्ता न लभिसु ।

थेरो सेनासनं अलभन्तो सत्थु सेनासनंस्स अविदूरे एक्कस्मिं रुक्खमूले निसज्जाय च चंक्रमेन च वीतिनामेसि । सत्या पच्चूससमये निक्खमित्वा उक्कासि । थेरोपि उक्कासि । को एसोति ?

अहं भन्ते ! सारिपुत्ताति ।

सारिपुत्त ! इमाय वेलाय इव किं करोसीति ?

सो तं पवुत्ति आरोचेसि ।

सत्या थेरस्स वचनं सुत्वा इदानि ताव मयि जीवन्ते येव भिक्खू अञ्जमञ्जं अगारवा अप्पतिस्सा विहरन्ति, परिनिव्वृते नुखो किं करिस्सन्तीति आवज्जेन्तस्स धम्मसंवेगो उदपादि । सो पभाताय रत्तिया भिक्खु-संघं सन्निपातापेत्वा भिक्खू पुच्छि— सच्चं किर भिक्खवे ! छव्वग्गिया पुरतो पुरतो गत्त्वा थेरानं भिक्खूनं सेनासनं पट्टिवाहन्तीति ?

सच्चं भगवाति ।

ततो छव्वग्गिये गरहित्वा धम्मि कथं कत्वा भिक्खू आमन्तेसि— को नुखो भिक्खवे ! अग्गासनं अग्गोदकं अग्गपिण्डं अरहतीति ?

एकच्चे भिक्खू खत्तियकुला पव्वजितोति आहंसु, एकच्चे ब्राह्मणकुला, एकच्चे गहपतिकुला पव्वजितोति । अपरे विनयधरो, धम्मकथिको, पठमस्स ज्ञानस्स लाभी, दुतियस्स, ततियस्स, चतुत्थस्स ज्ञानस्स लाभीति । अपरे सोतापन्नो, सकदागामी, अनागामी, अरहा तेविज्जो छळभिञ्जोति आहंसु ।

एवं तेहि भिक्खूहि अत्तनो अत्तनो रुचिवसेन अग्गासनादिरहानं कथितकाले सत्या आह— न भिक्खवे ! मय्हं सासने अग्गासनादीनि पत्वा खत्तियकुला पव्वजितो पमाणं, न ब्राह्मणकुला, न गहपतिकुलापव्वजितो, न विनयधरो, न सुत्तन्तिको, नाभिवम्मिको, न पठमज्झानादिलाभिनो, न सोतापन्नादयो पमाणं । अथ खो भिक्खवे ! इमस्मिं सासने यथावुड्ढं अभिवादनपच्चुट्ठानं अञ्जलिकम्मं सामीचिकम्मं कातव्वं अग्गासनं अग्गोदकं अग्गपिण्डो लद्धव्वो, इदमेत्थ पमाणं । तस्मा वुड्ढतरो भिक्खु एतेसं अनुच्छविको, इदानि खो पन भिक्खवे ! सारिपुत्तो मय्हं अग्गसावको अनुधम्मचक्कप्पवत्तको ममानन्तरं सेनासनं लद्धं अरहति । सो इमं रत्ति सेनासनं अलभन्तो रुक्खमूले वीतिनामेसि । तुम्हे इदानेव एवं अगारवा अप्पतिस्सा गच्छन्ते-गच्छन्ते काले किन्ति कत्वा विहरिस्सथाति !

१ स्या०—बुद्धमपचायन्ति ।

अथ तेसं ओवादान्तथाय— पुत्रे भिक्खवे ! तिरच्छानगतापि नखो पनेतं अम्हाकं पतिरूपं य मयं अञ्जमञ्जं अगारवा अप्पतिस्सा असभागवुत्तिनो विहरेय्याम । अम्हेसु महल्लकतरं जानित्वा तस्स अभिवादानादीनि करिस्सामाति साधुकं वीमंसित्वा अयं नो महल्लकोत्ति जत्वा तस्स अभिवादानादीनि कत्वा देवपथं पूरयमाना गताति वत्वा अतीतं आहरिः—

अतीतवत्थु

अतीते हिमवन्तपस्से एकं महानिग्रोधं उपनिस्साय तयो सहाया विहरिंसु—तित्तिरो मक्करो हत्थीति । ते अञ्जमञ्जं अगारवा अप्पतिस्सा असभागवुत्तिनो अहेसुं । अथ नेसं एतदहोसि—न युत्तं अम्हाकं एवं विहरितुं । यन्नून मयं यो नो महल्लकतरो तस्स अभिवादानादीनि करोन्ता विहरेय्यामाति ।

को पन नो महल्लकतरोत्ति चिन्तेत्वा एकदिवसं अत्थेसो उपायोति तयोपि जना निग्रोधमूले निसीदित्वा तित्तिरो च मक्कटो च हत्थि पुच्छिसु— सम्म हत्थि ! त्वं इमं निग्रोधरुक्खं कीवप्पमाणकालतो पट्ठाय जानासीति ?

सो आह— सम्मा ! अहं तरुणपोतककाले इमं निग्रोधगच्छं अन्तरसत्थीसु कत्वा गच्छामि । अन्तरित्वा ठितकाले च पन मे एतस्स अगसाखा नाभिं घट्टेति । एवाहं इमं गच्छकालतो पट्ठाय जानामीति ।

पुन उभोपि जना पुरिमनयेनेव मक्कटं पुच्छिसु ।

सो आह— अहं सम्मा ! मक्कटच्छापको समानो भूमियं निसीदित्वा गीवं अनुक्खिपित्वाव इमस्स निग्रोधपोतकस्स अगंगुरं खादामि । एवाहं इमं खुद्दककालतो पट्ठाय जानामीति आह ।

अथ इतरे उभोपि पुरिमनयेनेव तित्तिरं पुच्छिसु ।

सो आह—सम्मा ! पुत्रे असुर्कास्मि नाम ठाने महानिग्रोधरुक्खो अहोसि । अहं तस्स फलानि खादित्वा एतस्मिं ठाने वच्चं पातेसि, ततो एस रुक्खो जातो । एवाहं इमं अजातकालतो पट्ठाय जानामि । तस्सा अहं तुम्हेहि जातिया महल्लकतरोत्ति ।

एवं वुत्ते मक्कटो च हत्थी च तित्तिरपण्डितं आहंसु— सम्म ! त्वं अम्हेहि महल्लकतरो । इतो पट्ठाय मयं तव सक्कारगरुकारमाननवन्दनपूजनानि चैव अभिवादनपच्चुट्ठानं अञ्जलिकम्मसामीचिकम्मनि च करिस्साम, अपवादे च ते ठस्साम । त्वं पन इतो पट्ठाय अम्हाकं ओवादानुसासिं ददेय्यासीति ।

ततो पट्ठाय तित्तिरो तेसं ओवादानं अदासि, सीलेसु पतिट्ठापेसि, सयम्पि सीलानि समादियि । ते तयोपि जना पच्चसु सीलेसु पतिट्ठाय अञ्जमञ्जं सगारवा सप्पतिस्सा सभागवुत्तिनो हुत्वा जीवितपरियोसाने देवलोक्परायणा अहेसुं ।

तेसं तिण्णं समादानं तित्तिरियन्नह्मचरियं नाम अहोसि । ते हि नाम भिक्खवे ! तिरच्छानगता अञ्जमञ्जं सगारवा सप्पतिस्सा विहरिंसु । तुम्हेपि एवं स्वाक्खाते धम्मविनये पव्वजित्वा कस्मा अञ्जमञ्जं अगारवा अप्पतिस्सा विहरथ ? अनुजानामि भिक्खवे ! इतो पट्ठाय तुम्हाकं यथावुड्ढं अभिवादनपच्चट्ठानं अञ्जलिकम्मसामीचिकम्मं यथावुड्ढं अगगासनं अगगोदकं अगगपण्डं । न इतो पट्ठाय च नवकतरेण वुड्ढतरो सेनासनेन पट्टिवाहितव्वो । यो पट्टिवाहेय्य आपत्ति दुक्कटस्साति । एवं सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अभिसम्बुद्धो हुत्वा इमं गाथमाह—

ये वद्धमपचायन्ति नरा धम्मस्स कोविदा ।

दिट्ठेव धम्मे पासंसा सम्पराये च सुगतीति ॥

तत्थ ये वद्धमपचायन्तीति जातिवद्धो वयोवद्धो गुणवद्धोति तयो वद्धा । तेसु जातिसम्पन्नो जातिवद्धो नाम । वयो ठितो वयोवद्धो नाम । गुणसम्पन्नो गुणवद्धो नाम । तेसु गुणसम्पन्नो वयोवद्धो ईमस्मिं ठाने वद्धोति

अधिष्येतो । अपचायन्तीति जेट्ठापचायिककम्मेन पूजेन्ति । धम्मस्स कोविदाति जेट्ठापचायनधम्मे कोविदा कुसला दिट्ठेव धम्मेति इमस्मिं येव अत्तभावे । पासंसाति पंससाति पंससारहा । सम्पराये च सुग्गतीति सम्परेतब्बो इमं लोकं हित्वा गन्तव्वो परलोकोपि तेसं सुगति येव होतीति । अयं पनेत्थ पिण्डत्थो! भिक्खवे! खत्तिया वा होन्तु ब्राह्मणा वा वेस्सा वा सुद्धा वा गहट्ठा वा पच्चजिता वा तिरच्छानगता वा ये केचि सत्ता जेट्ठापचित्तिकम्मे छेका कुसला, गुणसम्पन्नानं वयोवृद्धानं अपचित्तिं करोन्ति, ते इमस्मिं च अत्तभावे जेट्ठापचित्तिकारकाति पसंसं वण्णनं थोमनं लभन्ता कायस्स च भेदा सग्गे निव्वत्तन्तीति ।

एवं सत्था जेट्ठापचित्तिकम्मस्स गुणं कथेत्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा हत्थिनागो मोगल्लानो अहोसि । मक्कटो सारिपुत्तो । तित्तिरपण्डितो पन अहमेवाति ।

तित्तिरजातकं

८. वक्रजातकं

नाचचन्तनिकतिप्यञ्जोति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो चीवरवड्डकं भिक्खुं आरब्ध कथेसि ।

पञ्चपक्षवत्थु

एको किर जेतवनवासिको भिक्खु यं किञ्चि चीवरे कत्तव्वं छेदनघट्टनविचारणसिच्चवनादिकं कम्मं तत्थ सुकुसलो । सो ताय कुसलताय चीवरं वड्डेति । तस्मा चीवरवड्डकोत्वेव पन्नायित्थ । किं पनेस करोतीति? जिण्णपिलोतिकासु हत्थकम्मं दस्सेत्वा सुफस्सितं मनापं चीवरं कत्वा रजनपरियोसाने पिट्ठोदकेन रजित्वा संखेन घंसित्वा उज्जलं मनुञ्जां कत्वा निक्खपति । चीवरकम्मं कातुं अजानन्ता भिक्खू अहते साट्ठके गहेत्वा तस्स सन्तिकं आगन्त्वा मयं चीवरं कातुं न जानाम चीवरं नो कत्वा देथाति वदन्ति । सो चीवरं आवुसो ! कथिरमानं चिरेन निट्ठाति । मया कतचीवरमेव अत्थि इमे साट्ठके ठपेत्वा गण्हित्वा गच्छथाति नीहरित्वा दस्सेति । ते तस्स वण्णसम्पर्पित्तं येव दिस्वा अन्तरं अजानन्ता थिरन्ति सञ्जाय अहतसाट्ठके चीवरवड्डकस्स दत्त्वा गण्हित्वा गच्छन्ति । तं तेहि थोकं किलिट्ठकाले उण्होदकेन धोवियमानं अत्तनो पकर्ति दस्सेति । तत्थ तत्थ जिण्णट्ठानं पञ्जायति । ते विप्यटिसारिनो होन्ति । एवं आगतागते पिलोतिकाहि वञ्चेन्तो सो भिक्खु सव्वत्थ पाकटो जातो ।

यथा चेस जेतवने तथा अञ्जातरस्मिं गामकेपि एको चीवरवड्डको लोकं वञ्चेतीति । तस्स सम्भत्ता भिक्खू— भन्ते ! जेतवने किर एको चीवरवड्डको एवं लोकं वञ्चेतीति आरोचयिसु ।

अथस्स एतदहोसि हन्दाहं तं नगरवासिकं वञ्चेमीति पिलोतिकचीवरं अतिमनापं कत्वा सुरत्तं रजित्वा तं पारुपित्वा जेतवनं अगमासि ।

इतरो तं दिस्वां व लोभं उप्पादेत्वा—भन्ते ! इमं चीवरं तुम्हेहि कतन्ति पुच्छि ।

आम आवुसोति ।

भन्ते चीवरं मय्हं देथ, तुम्हे अञ्जं लभिस्सथाति ।

आवुसो ! मयं गामवासिका दुल्लभप्पच्चया इमाहं तुय्हं दत्त्वा अत्तना किं पारुपिस्सामीति ?

भन्ते ! मम सन्तिके अहतसाट्ठका अत्थि, ते गहेत्वा तुम्हाकं चीवरं करोथाति ।

आवुसो ! मया एत्थ हत्थकम्मं दस्सितं तथि पन एवं वदन्ते किं सकका कातुं ? गण्हाहि नन्ति तस्स पिलोतिकचीवरं दत्त्वा अहतसाट्ठके आदाय तं वञ्चेत्वा पक्कामि । जेतवनवासिकोपि तं चीवरं पारुपित्वा कतिपाहच्चयेन उण्होदकेन धोवन्तो जिण्णपिलोतिकभावं दिस्वा लज्जितो । गामवासिचीवरवड्डकेन किर जेतवनवासिको वञ्चितोति तस्स वञ्चितभावो संघमज्जे पाकटो जातो । अथेक दिवसं भिक्खू धम्मसभायं तं कथं कथेन्ता निसीदिसु ।

सत्या आगन्त्वा— कायनुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छि ।

ते तमत्यं आरोचयिसु ।

सत्या— न भिक्खवे ! जेतवनवासी चीवरवड्डको इदानेव अञ्जे वञ्चेति पुव्वेपि वञ्चेसि येव । न गामवासिकेनपि इदानेव एस जेतवनवासी चीवरवड्डको वञ्चितो पुव्वेपि वञ्चितो येवाति वत्त्वा अतीतं आहरि—

अतीतवत्थु

अतीते एकर्स्म अरञ्जायतने बोधिसत्तो अञ्जतरं पडुमसरं निस्साय ठित्ते रक्खे रक्खदेवता हुत्वा

निव्वत्ति । तदा अञ्चतरस्मि नातिमहन्ते सरे निदाघसमये उदकं मन्दं अहोसि, बहू चेत्य मच्छा होन्ति । अथेको वको ते मच्छे दिस्वा एकेनुपायेन इमे मच्छे वञ्चेत्वा खादिस्सामीति गन्त्वा उदकपरियन्ते चिन्तेन्तो निसीदि । अयं न मच्छा दिस्वा— किं अय्य ! चिन्तेन्तो निसिन्नोसीति पुञ्छसु । तुम्हाकं चिन्तेन्तो निसिन्नोमहीति ।

अम्हाकं किं चिन्तेसि अय्याति ?

इमस्मि सरे उदकं परित्तं गोचरो च मन्दो निदाघो च महन्तो । इदानिमे मच्छा किं नाम करिस्सन्ती-
ति तुम्हाकं चिन्तेन्तो निसिन्नोमहीति ।

अथ किं करोम अय्याति ?

तुम्हे सचे मय्हं वचनं करेय्याथ अहं वो एकेकं मुखतुण्डकेन गहेत्वा एकं पञ्चवण्णपट्टमसञ्छन्नं महा-
सरं नेत्वा विस्सज्जेय्यन्ति ।

अय्य ! पठमकप्पिकतो पट्ठाय मच्छानं चिन्तनकवको नाम नत्थि । त्वं अम्हेसु एकेकं खादितुकामो-
सीति, न मयं तुय्हं सद्दहामाति ।

नाहं खादिस्सामि । सचे पन सरस्स अत्थिभावं मय्हं न सद्दहथ एकेकं मच्छं मया सद्धि सरं पस्सित्तुं
पेसेयाति ।

मच्छा तस्स सद्दहित्वा अयं जलेपि थलेपि समत्थोति एकं काणमहामच्छं अदंसु—इमं गहेत्वा गच्छथाति ।

सो तं गहेत्वा नेत्वा सरे विस्सज्जेत्वा सव्वं सरं दस्सेत्वा पुनानेत्वा तेसं मच्छानं सन्तिके विस्सज्जेसि ।
सोनेसं मच्छानं सरस्स सम्पत्तिं वण्णेसि । ते तस्स कथं सुत्वा गन्तुकामा हुत्वा साधु अय्य ! अम्हे गण्हित्वा गच्छा-
हीति आहंसु । वको पठमं तं काणमहामच्छमेव गहेत्वा सरतीरं नेत्वा सरं दस्सेत्वा सरतीरे जाते वरणरुक्खे
निलीयित्वा तं विटपन्तरे पक्खिपित्वा तुण्डेन विज्जन्तो जीवितक्खयं पापेत्वा मंसं खादित्वा कण्टके रुक्खमूले
पातेत्वा पुन गन्त्वा विस्सट्ठो मे सो मच्छो अञ्जो आगच्छत्ति एतेनुपायेन एकेकं गहेत्वा सव्वमच्छके खादित्वा
पुन आगतो एकमच्छम्पि नाद्दस ।

एको पनेत्थ कक्कटको अवसिट्ठो । वको तम्पि खादितुकामो हुत्वा— भो ! कक्कटक ! मया सव्वे
मच्छे नेत्वा पट्टमसञ्छन्ने महासरे विस्सज्जिता । एहि तम्पि नेस्सामीति ।

मं गहेत्वा गच्छन्तो कथं गण्हिस्ससीति ?

डसित्वा गण्हिस्सामीति ।

त्वं एवं गहेत्वा गच्छन्तो मं पातेस्ससि । नाहं तथा सद्धि गमिस्सामीति ।

मा भायि अहं तं सुगहितं गहेत्वा गमिस्सामीति ।

कक्कटको चिन्तेसि—इमस्स मच्छे नेत्वा सरे विस्सज्जनं नाम नत्थि । सचे पन मं सरे विस्सज्जेस्सति
इच्चेतं कुसलं नो चे विस्सज्जेस्सति गीवमस्स छिन्दित्वा जीवितं हरिस्सामीति । अथ नं एवमाह— सम्म वक !
न खो त्वं सुगहितं गहेत्तुं सक्खिस्ससि । अम्हाकं पन गहनं सुगहणं— सचाहं अलेन तव गीवं गहेत्तुं लभिस्सामि,
तव गीवं सुगहितं कत्वा तथा सद्धि गमिस्सामीति ।

सो तं वञ्चेत्तुकामो एस मन्ति अजानन्तो साधूति सम्पटिच्छि । कक्कटको अत्तनो अलेहि कम्मा-
रसण्डासेन विय तस्स गीवं सुगहितं कत्वा इदानि गच्छाति आह । सो तं नेत्वा सरं दस्सेत्वा वरणरुक्खाभिमुखो
पायासि । कक्कटको आह— मातुल ! अयं सरो एत्तो त्वं पन इत्तो नेसीति ।

वको पियमातुलको अति भगिनिपुत्तोसि मे त्वन्ति वत्वात्वं एस मं उक्खिपित्वा विचरन्तो मय्हं
दासोति सञ्चं करोसि मञ्जे पस्सेतं वरणरुक्खमूले कण्टकरासि, यथा मे सव्वमच्छा खादिता तम्पि तथेव
खादिस्सामीति आह ।

कक्कटको एते मच्छा अत्तनो वालताय तथा खादिता । अहं पन ते मं खादितुं न दस्तामि । तञ्जेव पन विनासं पापेस्सामि । त्वं हि वालताय मया वञ्चितभावं न जानासि । मरन्ता उभोपि मरिस्साम । एस ते सीसं छिन्दित्वा भूमियं खिपिस्सामीति वत्वा सण्डासेन विय अलेहि तस्स गीवं निप्पीलेसि ।

सो वत्तकतेन मुखेन अक्खीहि अस्सुना पग्घरन्तेन मरणभयतज्जितो— सामि ! अहं तं न खादिस्सामि । जीवितं मे देहीति आह ।

यदि एवं, ओतरित्वा सरस्मि मं विस्सज्जेहीति ।

सो निवत्तित्वा सरमेव ओतरित्वा कक्कटकं सरपरियन्ते पंकपिट्ठे ठपेसि ।

कक्कटको कत्तरिकाय कुमुदनालं कप्पेत्तो विय तस्स गीवं कप्पेत्वा उदकं पाविसि । तं अच्छरियं दिस्वा वरणरुक्खे अधिवत्था देवता साधुकारं ददमाना वनं उन्नादयमाना मधुरस्सरेण इमं गाथमाह—

नाच्चन्तनिकतिप्पञ्जो निकत्या सुखमेधति ।

आराधेति निकतिप्पञ्जो वको कक्कटकामिवाति ॥

तद्य नाच्चन्तनिकतिप्पञ्जो निकत्यासुखमेधतीति निकति वुच्चति वञ्चना । निकतिप्पञ्जो वञ्चन-पञ्जो पुग्गलो, ताय निकत्या निकतिया वञ्चनाय, न अच्छन्तं सुखमेधतीति निच्चकाले सुखस्मिञ्जेव पतिट्ठालुं न सक्कोति एकंसेन पन विनासं पापुणाति येवाति अत्थो । आराधेतीति पटिलभति । निकतिप्पञ्जोति केराटिक-भावा सिक्खित्तपञ्जो पापपुग्गलो अत्तना कतस्स पापस्स फलं पटिलभति विन्दतीति अत्थो । कथं ? वको कक्क-टकामिव यथा वको कक्कटका गीवच्छेदनं पापुणाति एवं पापपुग्गलो अत्तना कतपापतो दिट्ठधम्मे वा सम्प-रायं वा भयं आराधेति पटिलभतीति । इममत्थं पकासेन्तो महासत्तो वनं उन्नादेन्तो धम्मं देसेसि ।

सत्था—न भिक्खवे ! इदागेव गामवासीचीवरवड्ढकेनेस वञ्चितो । अतीतेपि वञ्चितो येवाति इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा सो वको जेतवनवासी चीवरवड्ढको अहोसि । कक्कटको गामवासी चीवरवड्ढको अहोसि । रुक्खदेवता पन अहमेवाति ।

वकजातकं

६. नन्दजातकं

मञ्जे सोवण्यो रासीति—इदं सत्या जेतवने विहरन्तो सारिपुत्तथेरस्स सद्विहारिकं आरब्धं कथेसि ।

पच्चपन्नवत्थु

सो किर भिक्खु सुवचो अहोसि वचनक्खमो थेरस्स महन्तेनुस्साहेन उपकारं करोति । अथेकं समयं थेरो सत्यारं आपुच्छित्वा चारिकं चरन्तो दक्खिणागिरिजनपदं अगमासि । सो भिक्खुतत्थगतकाले मानत्थद्धो हुत्वा थेरस्स वचनं न करोति । आवुसो ! इदं नाम करोहीति वुत्ते पन थेरस्स पटिपक्खो होति । थेरो तस्स आसयं न जानाति । सो तत्थ चारिकं चरित्वा पुन जेतवनं आगतो । सो भिक्खु थेरस्स जेतवनविहारं आगतकालोतो पट्ठाय पुन तादिसोव जातो । थेरो तथागतस्स आरोचेसि— भन्ते ! मय्हं एको सद्विहारिको एकास्मिं ठाने सतेन कीतदासो विय होति, एकास्मिं ठाने मानत्थद्धो हुत्वा इदं नाम करोहीति वुत्ते पटिपक्खो होतीति ।

सत्या— नायं सारिपुत्त ! भिक्खु इदानेव एवंसीलो, पुव्वेपेस एकं ठानं गतो सतेन कीतदासो विय होति, एकं ठानं गतो पटिपक्खो पटिसत्तु होतीति वत्वा थेरेन याचितो अतीतं आहरि—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो एकास्मिं कुट्टुम्बियकुले पटिसन्धिं गण्हि । तस्सेको सहायको कुट्टुम्बिको सयं महल्लको । भरिया पनस्स तरुणी । सा तं निस्साय पुत्तं पटिलभि । सो चिन्तेसि— अयं इत्थिका तरुणत्ता ममच्चयेन किञ्चिदेव पुरिसं गहेत्वा इमं धनं विनासेय्य पुत्तस्स मे न ददेय्य । यन्नूनाहं इमं धनं पठविगतं करेय्यन्ति ।

घरे नन्दं नाम दासं गहेत्वा अरञ्जं गन्त्वा एकास्मिं ठाने तं धनं निदहित्वा तस्स आचिक्खित्वा— तात नन्द ! इमं धनं मम अच्चयेन मय्हं पुत्तस्स आचिक्खेय्यासि । मा च नं परिच्चजित्था ति ओवदित्वा कालमकासि ।

पुत्तोपिस्स अनुक्कमेन वयप्पत्तो जातो । अथ नं माता आह— तात ! तव पिता नन्दं दासं गहेत्वा धनं निधेसि तं आहरापेत्वा कुट्टुम्बं सण्ठपेहीति ।

सो एकदिवसं नन्दं आह— मातुल ! अत्थि किञ्चि मय्हं पितरा धनं निदहितन्ति ?

आम सामीति ।

कुहिं तं निदहितन्ति ?

अरञ्जे सामीति । तेनहि गच्छामाति कुद्दालपिटकं आदाय निधिट्ठानं गन्त्वा— कहं मातुल ! धनन्ति आह ।

नन्दो आरुह् धनमत्थके ठत्वा धनं निस्साय मानं उप्पादेत्वा—अरे ! दासिपुत्त ! चेटक ! कुतो ते इमस्मिं ठाने धनन्ति कुमारं अक्कोसति ।

कुमारो तस्स फरसवचनं सुत्वा असुणन्तो विय— तेनहि गच्छामाति— तं गहेत्वा पटिनिवत्तित्वा पुन द्वे तयो दिवसे अतिक्कमित्वा अगमासि । नन्दो तथेव अक्कोसति ।

कुमारो तेन सद्धिं फरसवचनं अवत्वाव निवत्तित्वा अयं दासो इतो पट्ठाय धनं आचिक्खित्वाभीति

गच्छति गन्त्वा पन अक्कोसति । तत्थ कारणं न जानामि । अत्थि नु खो पन मे पितुसहायो कुटुम्बिको तं पटि-
पुच्छित्वा जानिस्सामीति । बोधिसत्तस्स सन्तिकं गन्त्वा सव्वं तं पर्वत्ति आरोचेत्वा— किन्नु खो तात ! कारणन्ति
पुच्छिं ।

बोधिसत्तो— यस्मिं ते तात ! ठाने ठितो नन्दो अक्कोसति तत्थेव ते पितुसन्तकं धनं । तस्मा ते यदा
नन्दो अक्कोसति तदा नं एहि दास ! किं अक्कोसीति आकड्ढित्वा कुद्दालं गहेत्वा तं ठानं भिन्दित्वा कुलसन्तकं
धनं नीहरित्वा दासं उक्खिपापेत्वा धनं आहराति वत्वा इमं गाथमाह—

मञ्जे सोवण्णयो रासि सोवण्णमाला च नन्दको ।

यत्थ दासो आमजातो ठितो थुल्लानि गज्जतीति ॥

तत्थ मञ्जेति एवं अहं जानामि । सोवण्णयोति सुन्दरो वण्णो एत्तेसन्ति सोवण्णानि । कानि
तानि? रजतमणिकञ्चनपवालादिरतनानि । इमस्मिं हि ठाने सव्वानेतानि सुवण्णानीति अधिप्पेतानि । तेसं रासि
सोवण्णयो रासि । सोवण्णमाला चाति तुय्हं पितु सन्तका सुवण्णमालापि च एत्थेवाति मञ्जामि । नन्दको यत्थ
दासोति यस्मिं ठाने ठितो नन्दको दासो । आमजातोति आम अहं वो दासीति एवं दासव्यं उपगताय आमदासी-
संखाताय दासिया पुत्तो । ठितो थुल्लानि गज्जतीति सो यस्मिं ठाने ठितो थुल्लानि फरसवचनानि वदति तत्थेव
ते कुलधनं एवमहन्तं मञ्जामीति । बोधिसत्तो कुमारस्स धनगहणुपायं आचिक्खि ।

कुमारो बोधिसत्तं वन्दित्वा धरं गन्त्वा नन्दं आदाय निधिठानं गन्त्वा यथानुसिद्धं पटिपज्जित्वा
तं धनं आहरित्वा कुटुम्बं सण्ठपेत्वा बोधिसत्तस्स ओवादे ठितो दानादीनि पुञ्जानि कत्वा जीवितपरियोसाने
यथाकम्मं गतो ।

सत्था—पुत्रेपेस एवंसीलो येवाति वत्वा इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समो-
वानेसि । तदा नन्दो सारिपुत्तस्स सद्धिविहारिको अहोसि । कुटुम्बिकपुत्तो सारिपुत्तो पण्डितकुटुम्बिको पन अह-
मेवाति ।

नन्दजातकं

१०. खदिरङ्गारजातकं

कामं पतानि निरयन्ति—इदं सत्था जेतवने विहरन्तो अनाथपिण्डकस्स दानं आरब्भ कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थुं

अनाथपिण्डको हि विहारमेव आरब्भ चतुपण्णासकोटिधनं बुद्धसासने परिच्चजित्वा विकिरित्वा उपेत्या तीणि रतनानि अञ्जत्थ रतनसञ्जमेव अनुप्पादेत्वा सत्थरि जेतवने विहरन्ते देवसिकं तीणि महाउपट्ठानानि गच्छति । पातोव एकवारं गच्छति, कतपातरासो एकवारं, सायण्हे एकवारं । अञ्चानिपि अन्तरूपट्ठानानि होन्ति येव । गच्छन्तो च किन्नुखो आदाय आगतोति सामणेरा वादहरावा हत्थम्पि मे ओलोकेय्युन्ति तुच्छहत्थो नाम न गतपुव्वो । पातो व गच्छन्तो यागुं गाहापेट्वा गच्छति । कतपातरासो सप्पिनवनीतमधुफाणितादीनिपि सायण्हसमये गन्धमालावत्थहत्थोति । एवं दिवसे दिवसे परिच्चजन्तस्स पनस्स परिच्चागे पमाणं नत्थि । बहु वोहारूपजीविनोपिस्स हत्थतो पण्णे आरोपेट्वा अट्ठारसकोटिसंखं धनं इणं गण्हिसुं । ते महासेट्ठि न आहरापेति । अञ्चा पनस्स कुलसन्तका अट्ठारसकोटियो नदीतीरे निदहित्वा ठपिता वातोदकेन नूदीकूले भिन्ने महासमुद्दं पविट्ठा । ता यथापिहितलञ्छिता व लोहचाटियो अण्णवकुञ्छियं पवट्ठन्ता विचरन्ति । गेहे पनस्स पञ्चन्नं भिक्खुसतानं निच्चभत्तं निवद्धमेव होति । सेट्ठिनो हि गेहं भिक्खुसंघस्स चातुमहापथे खणितपोक्खरणीसदिसं सब्भिव्खूनं मातापितुट्ठाने ठितं । तेनस्स घरं सम्मासम्बुद्धोपि गच्छति, असीतिमहाथेरापि गच्छन्ति येव । सेसभिक्खूनं पन आगच्छन्तानं च पमाणं नत्थि । तं पन घरं सत्तभूमकं सत्तद्वारकोट्ठकपतिमण्डितं ।

तस्स चतुत्थे द्वारकोट्ठके एका मिच्छादिट्ठका देवता वसति । सा सम्मासम्बुद्धे गेहं पविसन्ते अत्तनो विमाने ठातुं न सक्कोति, दारके गहेत्वा ओतरित्वा भूमियं तिट्ठति । असीतिमहाथेरेसुपि अवसेसथेरेसुपि पविसन्तेसु च निक्खमन्तेसु च तथेव करोति । सा चिन्तेसि—समणे च गोतमे सावकेसु चस्स इमं गेहं पविसन्तेसु मय्हं सुखं नाम नत्थि, निच्चकालं ओतरित्वा ओतरित्वा भूमियं ठातुं न सक्खिस्सामि । यथा इमे एतं घरं नप्पविसन्ति तथा मया कातुं वट्ठतीति ।

अथेकदिवसं सयनूपगतस्सेव महाकम्मन्तिकस्स सन्तिकं गन्त्वा ओभासं फरित्वा अट्ठासि । को एत्थाति च वुत्ते अहं चतुत्थद्वारकोट्ठके निव्वत्तदेवताति ।

करुमा आगतासीति ?

तुम्हे सेट्ठिस्स किरियं न पस्सथ अत्तनो पच्छिमकालं अनोलोकेत्वा धनं नीहरित्वा समणं गोतमं येव पुजेति, न वणिज्जं पयोजेति, न कम्मन्ते पट्ठपेति । तुम्हे सेट्ठि तथा ओवदथ यथा अत्तनो कम्मं करोति यथा च समणो गोतमो ससावको इमं घरं नप्पविसति तथा करोयाति ।

अथ नं सो आह—ब्रालदेवते ! सेट्ठी धनं विस्सज्जेन्तो निव्यानिके बुद्धसासने विस्सज्जेति । सो सचे मं चूलायं गहेत्वा विक्किणस्सति नेवाहं किञ्चि कथेस्सामि । गच्छ त्वन्ति ।

सा पुनेकदिवसं सेट्ठिनो जेट्ठपुत्तं उपसंकमित्वा तथेव ओवदि । सो पि नं पुरिमनयेनेव तज्जेसि । सेट्ठिना पन सिद्धि कथेतुं येव न सक्कोति ।

सेट्ठिनोपि निरन्तरं दानं देन्तस्स वोहारे अकरोन्तस्स अये मन्दीभूते धनं परिक्खयं अगमासि । अथस्स अनुक्कमेन दालिद्वियप्पत्तस्स परिभोगसाटकसयनभोजनानिपि पुराणसदिसानि न भविसु । एवंभूतोपि

भिक्खुसंघस्स दानं देति । पणीतं पन कत्वा दातुं न सक्कोति । अथ नं एकदिवसं वन्दित्वा निसिन्नं सत्था— दीयति पन ते गहपति ! कुले दानन्ति पुच्छि ।

सो—दिश्यति भन्ते ! तञ्च खो कणाजिकं विलंगदुतियन्ति आह ।

अथ नं सत्था— गहपति ! लूखं दाने देमीति मा चित्तं संकोचयित्थ, चित्तिस्मि हि पणीते बुद्धपच्चे-
कबुद्धबुद्धसावकानं दिन्नं दानं लूखं नाम न होति ।

कस्मा ?

विपाकमहन्तत्ताति आह । चित्तम्पि पणीतं कातुं सक्कोन्तस्स दानं लूखं नाम नत्थीति चेत्तं
एवं वेदितव्वं—

“नत्थि चित्ते पसन्नम्हि अप्पिका नाम दक्खिणा ।

तथागते वा सम्बुद्धे अथवा तस्स सावके ॥

न किरत्थि अनोमदस्सिसु परिचरिया बुद्धेसु अप्पिका ।

सुक्खाय अलोणिकाय च पस्स फलं कुम्मासपिण्डया” ति ।

अपरम्पि नं आह— गहपति ! त्वं ताव लूखं दानं ददमानो अट्ठन्नं अरियपुग्गल्लानं देसि अहं वेला-
मकाले सकलजम्बुदीपं उन्नङ्गलं कृत्वा सत्तरतनानि ददमानो पञ्चमहानदियो एकोघपुण्णं कत्वा विय च
महादानं पवत्तयमानो तिसरणगतं वा पञ्चसीलरक्खकं वा कञ्चि नालत्थं दक्खिण्येय्यपुग्गला नाम एवं दुल्लभा
तस्मा लूखं मम दानन्ति मा चित्तं संकोचयित्थाति एवं च पन कत्वा वेलामसुत्तं कथेसि ।

अथ खो सा देवता इस्सरकाले सेट्ठिना सद्धिं कथेतुम्पि असक्कोन्ती इदानायं दुग्गतत्ता मम वचनं
गण्हिस्सतीति मञ्जमाना अड्ढरत्तसमये सिरिगम्भं पविसित्वा ओभासं फरित्वा आकासे अट्ठासि । सेट्ठी तं
दिस्वा— को एसोति आह ।

अहं महासेट्ठि ! चतुत्थद्वारकोट्ठके अधिवत्था देवताति ।

किमत्थं आगतासीति ?

तुय्हं ओवादं कथेतुकामा हुत्वाति ।

तेन हि कथेहीति ।

महासेट्ठि ! त्वं पच्छिमकालं न चिन्तेसि पुत्तधीतरो न ओलोकेसि, समणस्स ते गोतमस्स
सासने बहुधनं विप्पकिण्णं सो त्वं अतिवेलं धनविस्सज्जनेन वा वणिज्जकम्मान्तानं अकरणेन वा समणं
गोतमं निस्साय दुग्गतो जातो । एवम्भूतोपि समणं गोतमं न मुञ्चसि । अज्जापि ते समणा घरं पविसन्ति
येव यं ताव तेहि नीतं तं न सक्का पच्चाहरापेतुं गहितमेव होतु इतो पट्ठाय पन सयं च समणस्स गोतमस्स सन्तिकं
मा गमित्थ सावकानञ्चस्स इमं घरं पविसितुं मा अदासि, समणं गोतमं निवत्तित्वापि अनोलोकेन्तो अत्तनो
वोहारे च वणिज्जं च कत्वा कुटुम्बं सण्ठपेहीति ।

अथ नं सो एवमाह— अयं तथा मय्हं दातव्वओवादोति ।

आम अयन्ति ।

तादिसानं देवतानं सतेनपि सहस्सेनपि सतसहस्सेनपि अकम्पनीयो अहं दसवलेन कतो मम हि सद्धा
सिनेह विय अचला सुप्पत्तिट्ठिता । मया निय्याणिके रतनसासने धनं विस्सज्जितं अयुत्तं ते कथितं । बुद्धसासने
पहारो दिन्नो । एवरूपाय अनाचाराय दुस्सीलाय कालकण्णिाया सद्धिं तथा मम एकगेहे वसनकिच्चं नत्थि, सीधं
मम गेहा निक्खमित्वा अञ्जत्थ गच्छाति ।

सा सोतापन्नस्स अरियसावकस्स वचनं सुत्वा ठातुं असक्कोन्ती अत्तनो वसनट्ठानं गत्त्वा दारके

हृत्थेन गहेत्वा निक्खमि । निक्खमित्वा च पन अञ्जत्थ वसनट्ठानं अलभमाना सेट्ठिं खमापेत्वा तत्थेव वसिस्सामीति नगरपरिग्गाहकदेवपुत्तस्स सन्तिकं गत्त्वा तं वन्दित्वा अट्ठासि ।

केनत्थेन आगतासीति च वुत्ता अहं सामि ! अनुपधारेत्वा अनाथपिण्डकेन सद्धिं कथेसिं, सो मं कुञ्जित्वा वसनट्ठाना निक्कड्ढि । मं सेट्ठिस्स सन्तिकं नेत्वा खमापेत्वा वसनट्ठानं मे देथाति ।

किं पन तया सेट्ठि वुत्तो ति ?

इतो पट्ठाय वुद्धुपट्ठानं संधुपट्ठानं माकरि, समणस्स गोतमस्स घरे पवेसनं मा अदासीति । एवं मे वुत्तो सामीति ।

अयुत्तं तया वुत्तं, सासने पहारो दिन्नो । अहं तं आदाय सेट्ठिनो सन्तिकं गन्तुं न उस्सहामीति ।

सा तस्स सन्तिका संगहं अलभित्वा चतुन्नं महाराजानं सन्तिकं अगमासि । तेहिपि तथेव पटिक्वित्ता सक्कं देवराजं उपसंक्रमित्वा तं पवत्ति आचिक्खित्वा—अहं देव ! वसनट्ठानं अलभमाना दारके हृत्थेन गहेत्वा अत्ताणा विचरामि तुम्हाकं सिरिया मय्हं वसनट्ठानं दापेथाति सुट्ठुतरं याचि ।

सोपि नं आह-तया अयुत्तं कतं, जिनसासने पहारो दिन्नो । अहम्पि तं निस्साय सेट्ठिना सद्धिं कथेत्तुं न सक्कोमि । एकं पन ते सेट्ठिस्स खमनूपायं कथेस्सामीति ।

साधु देव ! कथेहीति ।

महासेट्ठिस्स हृत्थतो मनुस्सेहि पण्णे आरोपेत्वा अट्ठारसकोटिसंखं धनं गहितं अत्थि त्वं तस्स आयुत्तकवेसं गहेत्वा कञ्चि अजानापेत्वा तानि पण्णानि आदाय कतिपयेहि यक्खतरुणेहि परिवारिता एकेन हृत्थेन पण्णं एकेन लेखनिं गहेत्वा तेसं गेहं गत्त्वा गेहमज्झे ठिता अत्तनो यक्खानुभावेन ते उत्तासेत्वा इदं तुम्हाकं इण-पण्णं, अम्हाकं सेट्ठी अत्तनो इस्सरकाले तुम्हे न किञ्चि आह इदानि दुग्गतो जातो तुम्हेहि गहितकहापणानि देथाति अत्तनो यक्खानुभावं दस्सेत्वा सव्वापि ता अट्ठारसहिरञ्जकोटियो साधेत्वा सेट्ठिस्स तुच्छकोट्ठके पूरेत्वा अञ्जं अचिरवतीनदीतीरे निहितधनं नदीकूले भिन्ने समुद्दं पविट्ठं अत्थि तम्पि अत्तनो आनुभावेन आहरित्वा कोट्ठे पूरेत्वा अञ्जम्पि असुकट्ठाने नाम अस्सामिकं अट्ठारसकोटिमत्तमेव धनं अत्थि तम्पि आहरित्वा तुच्छ-कोट्ठके पूरेहि, इमाहि चतुपण्णासकोटीहि इमं तुच्छकोट्ठके पूरणेन दण्डकम्मं कत्वा महासेट्ठिं खमापेहीति ।

सा साधु देवाति तस्स वचनं सम्पटिच्छित्वा वुत्तनयेनेव सव्वं धनं आहरित्वा अड्ढरत्तसमये सेट्ठिस्स सिरिगव्वं पविसित्वा ओभासं फरित्वा आकासे अट्ठासि ।

को एसोति वुत्ते अहं ते महासेट्ठि ! चतुत्थद्वारकोट्ठके अधिवत्था अन्धवालदेवता मया महामोहमू-ल्हाय वुद्धगुणो अजानित्वा पुरिमेसु दिवसेसु तुम्हेहि सद्धिं किञ्चि कथितं अत्थि तं मे दोसं खमथ सक्कस्स हि मे देवराजस्स वचनेन तुम्हाकं इणं सोधेत्वा अट्ठारसकोटियो समुद्दं गता अट्ठारसकोटियो तस्मिं तस्मिं ठाने अस्सामिकधनस्स अट्ठारसकोटियोति चतुपण्णासकोटियो आहरित्वा तुच्छकोट्ठं पूरणेन दण्डकम्मं कतं जेतव-नविहारं आरव्वं परिक्खयं गतधनं सव्वं सम्पिण्डितं वसनट्ठानं अलभमाना किलमामि मया अञ्जाणताय कथितं मनसि अकत्वा खमथ महासेट्ठीति आह ।

अनाथपिण्डको तस्सा वचनं सुत्वा चिन्तेसि—अयं च देवता दण्डकम्मं च मे कतन्ति वदति अत्तनो च दोसं पटिजानाति सत्था इमं चिन्तेत्वा अत्तनो गुणे जानापेस्सति सम्मासम्बुद्धस्स नं दस्सेस्सामीति । अथ नं आह—अम्म देवते ! सचेसि मं खमापेतुकामा सत्थुसन्तिके मं खामापेहीति ।

साधु एवं करिस्सामि सत्थु पन मं सन्तिकं गहेत्वा गच्छाहीति ।

सो साधूति वृत्वा विभाताय रत्तिया पातोव तं गहेत्वा सत्थुसन्तिकं गत्त्वा ताय कतकम्मं सव्वं तथागतस्स आरोचेसि ।

सत्था तस्स वचनं सुत्वा इध गहपति ! पापपुग्गलोपि याव पापं न पच्चति ताव भद्रानि पस्सति यदा पनस्स पापं पच्चति तदा पापमेव पस्सति । भद्रपुग्गलोपि याव भद्रं न पच्चति ताव पापानि पस्सति, यदा पनस्स भद्रं पच्चति तदा भद्रमेव पस्सतीति वत्वा इमा धम्मपदे द्वे गाथा अभासि—

“पापोपि पस्सति भद्रं याव पापं न पच्चति ।
यदा च पच्चति पापं अथ पापो पापानि पस्सति ॥
भद्रोपि पस्सति पापं याव भद्रं न पच्चति ।
यदा च पच्चति भद्रं अथ भद्रो भद्रानि पस्सती” ति ।

इमासं च पन गाथानं परियोसाने सा देवता सोतापत्तिफले पतिट्ठासि । सा चक्कङ्कितेसु सत्थु पादेसु निपतित्वा मया भन्ते ! रागरत्ताय दोसदुट्ठाय मोहमूलहाय अविज्जन्धाय तुम्हाकं गुणे अजानन्तिया पापकं वचनं वुत्तं तं मे खमथाति सत्थारं खमापेत्वा महासेट्ठिं खमापेसि ।

तस्मिं समये अनाथपिण्डको सत्थु पुरतो अत्तनो गुणं कथेसि— भन्ते ! अयं देवता वुद्धपट्ठानादीनि मा करोहीति वारयमानापि मं वारेतुं नासक्खि दानं न दातव्वन्ति इमाय वारियमानोपहं अदासिमेव ननु एस भन्ते ! मय्हं गुणोति ?

सत्था— त्वं खोसि गहपति ! सोतापन्नो अरियसावको अचलसद्धो विसुद्धदस्सनो तुय्हं इमाय अप्पसक्खदेवताय वारन्तिया अवारितभावो नाच्छरियो यं पन पुव्वे पण्डिता अनुप्पन्ने वुद्धे अपरिपक्के बाणे ठिता कामावचरिस्सरेन मारेन आकासे ठत्वा सचे दानं दस्ससि इमास्मिं निरये पच्चिस्ससीति असीतिहत्थगम्भीरं अंगारकासुं दस्सेत्वा मा दानं अदासीति वारिता पट्टमकण्णिकमज्जे ठत्वा अदंसु इदं अच्छरियन्ति वत्वा अनाथ-पिण्डकेन याचितो अतीतं आहरि—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो वाराणसीसेट्ठिस्स कुले निव्वत्तित्वा नानप्पकारेहि सुखूपकरणेहि देवकुमारो विय संबड्ढियमानो अनुक्कमेन विञ्जुतं पत्वा सोलसवस्सकालेयेव सव्व-सिप्पेसु निप्फत्ति पत्तो । सो पितु अच्चयेन सेट्ठिट्ठाने ठत्वा चतुसु नगरद्वारेसु चतस्सो दानसालायो मज्जे नगरस्स एकं अत्तनो निवेसनद्वारे एकन्ति छ दानसालायो कारेत्वा महादानं देति, सीलं रक्खति, उपोसथकम्मं करोति । अथेकदिवसं पातरासवेलाय बोधिसत्तस्स नानगरसे मनुञ्चभोजने उपनीयमाने एको पच्चेकवुद्धो सत्ताहच्चयेन निरोवा उट्ठाय भिक्खाचारवेलं सल्लवखेत्वा अज्ज मया वाराणसीसेट्ठिस्स गेहद्वारं गन्तुं वट्ठतीति नागलतादन्तकट्ठं खादित्वा अनोतत्तदहे मुखं धोवित्वा मनोसिलातले ठितो निवासेत्वा कायवन्धनं वन्धित्वा चीवरं पारुपित्वा इद्धिमयमत्तिकपत्तं आदाय आकासेनागन्त्वा बोधिसत्तस्स भत्ते उपनीतमत्ते गेहद्वारे अट्ठासि ।

बोधिसत्तो तं दिस्वाव धासना वुट्ठाय निपच्चाकारं दस्सेत्वा कम्मकारकं ओलोकेसि । किं करोमि सामीति च वुत्ते अय्यस्स पत्तं आहरथाति आह । तं खणञ्जेव मारो पापिमा विकम्पमानो उट्ठाय अयं पच्चेक-वुद्धो इतो सत्तमे दिवसे आहारं लभि । अज्ज अलभन्तो विनस्सिस्सति इमं च विनासेस्सामि सेट्ठिनो च दानन्तरायं करिस्सामीति तं खणञ्जेव आगन्त्वा अन्तरवत्थुमिह असीतिहत्थमत्तं अंगारकासुं निम्मिणि । सा खदिरंगारपुण्णा सम्पज्जलिता सजोतिभूता अवीचिमहानिरयो विय खायित्थ । तं पन मापेत्वा सयं आकासे अट्ठासि । पत्तहरणत्थाय गच्छमानो पुरिसो तं दिस्वा महाभयप्पत्तो निवत्ति ।

बोधिसत्तो— किं तात ! निवत्तोसीति पुच्छि ।

अयं सामि ! अन्तरवत्थुमिह महती अंगारकासु सम्पज्जलिता सजोतिभूताति ।

अयञ्चो अयञ्चोति एवं आगतागता सव्वेपि भयप्पत्ता वेगेन पलायिसु ।

वोधिसत्तो चिन्तेसि— अज्ज मय्हं दानन्तरायं कातुकामो वसवत्ती मारो उय्युत्तो भविस्सति, न खो पन जानाति मारसतेन मारसहस्सेनापि मय्हं अकम्पियभावं । अज्जदानि मय्हं वा मारस्स वा वलमहन्ततं आनुभावमहन्ततं जानिस्सामीति तं यथासज्जितमेव भत्तपातिं सयं आदाय गेहा निवखम्म अंगारकासुतटे ठत्वा आकासं उल्लोकेत्वा मारं दिस्वा— कोसि त्वन्ति आह ।

अहं मारोति ।

अयं अंगारकासु तथा निम्मिताति ?

आम मयाति ।

किमत्थायाति ?

तव दानस्स अन्तरायकरणत्थाय च पच्चेकवुद्धस्स च जीवितनासनत्थायाति ।

वोधिसत्तो— नेव त अहं अत्तनो दानस्स अन्तरायं न पच्चेकवुद्धस्स जीवितन्तरायं कातुं दस्सामि । अज्जदानि मय्हं वा तुय्हं वा वलमहन्ततं आनुभावमहन्ततं जानिस्सामीति अंगारकासुया तटे ठत्वा— भन्ते ! पच्चेकवरवुद्ध ! अहं इमिस्सापि अंगारकासुया अधोसीसो पतमानोपि न निवत्तिस्सामि केवलं तुम्हे मया दिन्न-भोजनं पतिगण्हाति वत्वा इमं गाथमाह—

कामं पतामि निरयं उद्धपादो अवंसिरो ।

नानरियं करिस्सामि हन्द पिण्डं पटिग्गहाति ॥

तत्रायं पिण्डत्थो भन्ते ! पच्चेकवरवुद्ध ! सत्ते अहं तुम्हाकं पिण्डपातं देत्तो एकसेनेव इमं निरयं उद्धपादो अवंसिरो हुत्वा पतामि तथापि यदिदं अदानं च असीलियं च अरियेहि अकातव्वत्ता अनरियेहि च कातव्वत्ता अनरियन्ति वुच्चति न तं अनरियं करिस्सामि हन्द इमं मया दीयमानं पिण्डं पटिग्गह पतिगण्हाहीति । एत्थ च हन्दाति ववस्सग्गत्ये निपातो ।

एवं वत्वा वोधिसत्तो दल्हसमादानेन भत्तपातिं गहेत्वा अंगारकासुमत्थकेन पक्खन्तो । तावदेव असीतिहत्थगम्भीराय अंगारकासुया तलतो उपरूपपरि जातं अत्तसत्तमं एकं महापट्टुमं उग्गन्त्वा वोधिसत्तस्स पादं सम्पटिच्छि । ततो महातुम्बमत्ता रणुउग्गन्त्वा महासत्तस्स मुद्धनि ठत्वापतित्वा सकलसरीरं सुवण्णचुण्ण-समोकिण्णमिव अकासि । सो पट्टुमकर्णिकाय ठत्वा नानगरसभोजनं पच्चेकवुद्धस्स पत्ते पतिट्ठापेसि । सो तं पटिग्गहेत्वा अनुमोदनं कत्वा पत्तं आकासे खिपित्वा पस्सन्तस्सेव महाजनस्स सयम्पि वेहासं अट्ठभुग्गन्त्वा नान-प्पकारं वलाहकपर्न्ति मद्मानो विय हिमवन्तमेव गतो ।

मारोपि पराजितो दोमनस्सं पत्वा अत्तनो वसनट्ठानमेव गतो । वोधिसत्तो पन पट्टुमकर्णिकाय ठितक्रोव महाजनस्स दानसीलसंवण्णनेन धम्मं देसेत्वा महाजनेन परिवुत्तो अत्तनो निवेसनमेव पविसित्वा यावजीवं दानादीनि पुञ्जानि करित्वा यथाकम्मं गतो ।

सत्या-न इदं गहपति ! अच्छरियं यं त्वं एवं दस्सनसम्पन्नो एतरहि देवताय न कम्पितो पुट्ठेपि पिण्ड-तेहि कतमेव अच्छरियन्ति इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा पच्चेकवुद्धो तत्थेव परिनिव्वायि । मारं पराजेत्वा पट्टुमकर्णिकाय ठत्वा पच्चेकवुद्धस्स पिण्डपातदायको वाराणसीसेट्ठि पन अहमेवाति ।

खदिरङ्गारजातकं

कुलावकवग्गो चतुत्थो

५. अथकामवग्गवण्णना

१. लोसकजातकं

यो अथकामस्साति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो लोसकतिस्सत्येरं नाम आरब्ध कथेसि ।

पच्चपन्नवत्थु

को पनेस लोसकतिस्सत्येरो नामाति ? कोसलरट्ठे एको अत्तनो कुलनासको केवट्टपुत्तको अलाभी भिक्खू । सो किर निव्वत्तट्ठानतो चवित्वा कोसलरट्ठे एकस्मिं कुलसहस्सवासे केवट्टगामे एकस्सा केवट्टिया कुच्छिस्मिं पटिसन्धिं गण्हि । तस्स पटिसन्धिग्गहणदिवसे तं कुलसहस्सं जालहत्थं नदियं च तलाकादिसु व मच्छे परियेसन्तं एकं खुद्दकमच्छम्पि नालत्थ । ततो पट्ठाय च ते केवट्टे परिहायन्ति येव तस्मिं कुच्छिगते येव तेसं गामो सत्तवारे अग्गिना दड्ढो सत्तवारे रञ्जा दण्डितो । एवं अनुक्कमेन दुग्गता जाता । ते चिन्तयिमु-पुव्वे अम्हाकं एवरूपं नत्थि इदानि पन परिहायाम अम्हाकं अन्तरे एकाय कालकण्णिथा भवित्त्वं द्वे वग्गा होमाति । पञ्च पञ्च कुलसतानि एकतो अहेसुं । ततो यत्थ तस्स मातापितरो सो कोट्ठासो परिहायति इतरो वड्ढति । ते तम्पि कोट्ठासं द्विधा, तम्पि द्विधाति एवं याव तमेव कुलं एकं अहोसि ताव विभजित्वा तेसं कालकण्णिभावं जत्वा पोथेत्वा निक्कड्ढिसु ।

अथस्स माता किच्छेन जीवमाना परिपक्के गम्भे एकस्मिं ठाने विजायि । पच्छिमभविकसत्तं न सवका नासेतुं अन्तोघटे दीपो विय हिस्स हृदये अरहत्तस्स उपनिस्सयो जलति । सा तं दारकं पटिजग्गित्वा आधावित्वा परिधावित्वा विचरणकाले एकमस्स कपालकं हत्थे दत्वा पुत्तं एकं घरं पविसाति पेसेत्वा पलाता ।

सो ततो पट्ठाय एककोव हुत्वा तत्थ भिक्खं परियेसित्वा एकस्मिं ठाने सयति । न नहायति न सरीरं पटिजग्गति, पंसुपिसाचको विय किच्छेन जीविकं कप्पेति । सो अनुक्कमेन सत्तवस्सिको हुत्वा एकस्मिं गेहद्वारे उक्खलिधोवनस्स छड्ढितट्ठाने काको विय एक्केकं सित्थकं उच्चिनित्वा खादति ।

अथ नं धम्मसेनापति सावन्थियं पिण्डाय चरमानो दिस्वा अयं सत्तो अतिकारञ्जप्पत्तो कतरगाम-वासिको नु खोति तस्मिं वड्ढेत्वा एहि रेति आह । सो गत्त्वा थेरं वन्दित्वा अट्ठासि । अथ नं थेरो-कतरगाम-वासिकोसि कहं वा ते मातापितरोति पुच्छि ।

अहं भन्ते । निप्पच्चयो, मय्हं मातापितरो मं निस्साय किलन्तम्हाति मं छड्ढेत्वा पलाताति ।

अपि पन पव्वजिस्ससीति ?

भन्ते ! अहं ताव पव्वजेय्यं मादिसं पन कपणं को पव्वाजेस्सतीति ।

अहं पव्वाजेस्साभीति ।

साधु पव्वाजेथाति ।

थेरो तस्स खादनीयं भोजनीयं दत्वा तं विहारं नेत्वा सहत्थेनेव नहापेत्वा पव्वाजेत्वा परिपुण्णवस्सं उपसम्पादेसि । सो महल्लककाले लोसकतिस्सत्येरोति पञ्चायित्थ निप्पुञ्जो अप्पलाभो । तेन किर असदिसदानेपि कुच्छिपूरो न लद्धपुव्वो, जीवितघटनमत्तकमेव लभति । तस्स हि पत्ते एकस्मिञ्जेव यागुं उल्लुके दिन्ने पत्तो समत्तिक्तिको विय हुत्वा पञ्चायति । अथ मनुस्सा इमस्स पत्तो पूरोति हेट्ठा यागुं देन्ति । तस्स पत्ते यागुं दानकाले मनुस्सानं भाजने यागुं अन्तरवायतीतिपि वदन्ति । खज्जकादिसुपि एसेव नयो । सो अपरेन समयेन विपस्सं वड्ढेत्वा अग्गफले अरहत्ते पतिट्ठितोपि अप्पलाभोव अहोसि । अथस्स अनुपुव्वेन आयुसंखारेसु परिही-नेसु परिनिव्वाणदिवसो सम्पापुणि ।

धम्मसेनापति आवज्जेन्तो तस्स परिनिव्वाणभावं ज्ञत्वा अयं लोसकतिस्सत्थेरो अज्ज परिनिव्वा-
यिंस्सति । अज्ज मया एतस्स यावदत्थं आहारं दातुं वट्ठीतीति नं आदाय सावत्थि पण्डाय पाविसि । थेरो तं निस्साय
ताव बहुमनुस्साय सावत्थिया हत्थं पसारत्वा वन्दनमत्तम्पि नालत्थ । अथ नं थेरो गच्छावुसो ! आसनसालाय
निसीदाति उय्योजेसि । ततो आगतमेव मनुस्सा अय्यो आगतोति आसने निसीदापेत्वा भोजेन्ति । थेरो पि
इमं लोसकस्स देथाति लद्धाहारं पेसेसि । तं गहेत्वा गता लोसकत्थेरं असरित्वा सयमेव भुञ्जिसु ।
अथ थेरस्स उट्ठाय विहारं गमनकाले लोसकतिस्सत्थेरो गन्त्वा थेरं वन्दि, थेरो निवत्तित्वा ठितकोव
लद्धं ते आवुसो ! भत्तन्ति पुच्छि ।

थेरो संवेगप्पत्तो कालं ओलोकेसि । कालो अतिककन्तो । थेरो- होतावुसो ! इधेव निसीदाति
लोसकत्थेरं आसनसालाय निसीदापेत्वा कोसलरञ्जो निवेसनं अगमासि । राजा थेरस्स पत्तं गाहापेत्वा भत्तस्स
अकालोति पत्तपूरं चतुमधुरं दापेसि ।

थेरो तमादाय गन्त्वा एहावुसो तिस्स ! इमं चतुमधुरं भुञ्जाति वत्वा पत्तं गहेत्वाव अट्ठासि ।
सो थेरे गारवेन लज्जन्तो न परिभुञ्जति, अथ नं थेरो सहावुसो तिस्स ! अहं इमं पत्तं गहेत्वाव ठस्सामि त्वं
निसीदित्वा परिभुञ्ज, सचे इमं पत्तं हत्थतो मुञ्चेय्यं किञ्चि न भवेय्याति आह ।

अथायस्मा लोसकतिस्सत्थेरो अग्गिस्सरे धम्मसेनापतिमिह पत्तं गहेत्वा ठिते चतुमधुरं परिभुञ्जि ।
तं थेरस्स अरियिद्विवलेन परिक्खयं न अगमासि । तदा लोसकतिस्सत्थेरो यावदत्थं उदरपूरं कत्वा परिभुञ्जि ।
तं दिवसमेव च अनुपादिसेसाय निव्वाणधातुया परिनिव्वायि । सम्मासम्बुद्धो तस्स सन्तिके ठत्वा सरीरनिक्खेपं
कारेसि । धातुयो गहेत्वा चेतियं करिसुं ।

तदा भिक्खू धम्मसभायं सन्निपतित्वा-आवुसो ! लोसकत्थेरो अपुञ्जो अप्पलाभी एवरूपेन नाम
अपुञ्जेन अप्पलाभिना कथं अरियधम्मो लद्धोति कथेन्ता निसीदिसु ।

सत्या धम्मसभायं गन्त्वा- काय नुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छि ।
ते इमाय नाम भन्तेति आरोचेसुं ।

सत्या-भिक्खवे एसो भिक्खु अत्तनो अप्पलाभिभावञ्च अरियधम्मलाभीभावं च अत्तनाव अकासि ।
अयं हि पुव्वे परेसं लाभन्तरायं कत्वा अप्पलाभी जातो अनिच्चं दुक्खं अनत्ताति विपस्सनाय युत्तभावस्स
फलेन अरियधम्मलाभी जातोति वत्वा अतीतं आहरि-

अतीतवत्थु

अतीते कस्सपसम्मासम्बुद्धकाले अञ्जतरो भिक्खु एकं कुटुम्बिकं निस्साय गामकावासे वसति
पकत्तो सीलवा विपस्सनाय युत्तपयुत्तो । अथेको खीणासवत्थेरो समवत्तवासं वसमानो अनुपुव्वेन तस्स
भिक्खुनो उपट्ठाककुटुम्बिकस्स वसनगामं सम्पत्तो । कुटुम्बिको थेरस्स इरियापथे येव पसीदित्वा पत्तं
आदाय घरं पवेसेत्वा सक्कच्चं भोजेत्वा थोकं धम्मकथं सुत्वा थेरं वन्दित्वा- भन्ते ! अम्हाकं धुरविहारमेव
गच्छय मयं सायण्हसमये आगन्त्वा पस्सिस्सामाति आह ।

थेरो विहारं गन्त्वा नेवासिकत्थेरं वन्दित्वा आपुच्छित्वा एकमन्तं निसीदि । सोपि तेन सद्धि पटि-
सन्थारं कत्वा- लद्धो ते आवुसो ! भिक्खाहारोति पुच्छि ।

आम लद्धोति ।

कहं लद्धोति ?

तुम्हाकं धुरंगामे कुटुम्बिकघरेति । एवञ्च पन वत्वा अत्तनो सेनासनं पुच्छित्वा पटिजग्गित्वा पत्त-
चीवरं पटिसामेत्वा ज्ञानसुखेन फलसुखेन वीतिनामेन्तो निसीदि ।

सोपि कुटुम्बिको सायण्हे गन्धमालञ्चेव दीपतेलञ्च गाहापेत्वा विहारं गन्त्वा नेवासिकत्येवं वन्दित्वा भन्ते ! एको आगन्तुकत्येरो अत्थि आगतो नु खोति पुच्छि ।

आम आगतोति ।

इदानि कहन्ति ?

असुकसेनासने नामाति ।

सो तस्स सन्तिकं गन्त्वा वन्दित्वा एकमन्तं निसिन्नो धम्मकथं सुत्वा सीतलवेलाय चेतियं च वोदिं च पूजेत्वा दीपे जालेत्वा उभोपि जने निमन्तेत्वा गतो । नेवासिकत्येरोपि खो अयं कुटुम्बिको परिभिन्नो सचायं भिक्खु इमास्मि विहारे वसिस्सति न मं एस किस्मिं च गणयिस्सतीति थेरे अनत्तमनतं आपज्जित्वा इमास्मि विहारे एतस्स अवसनाकारो मया कातुं वट्ठीतीति तेन उपट्ठानवेलाय आगतेन सर्द्धि किञ्चि न कथेसि ।

खीणासवत्येरो तस्स अञ्जासयं जानित्वा अयं थेरो मम कुले वा लाभेत्वा गणे वा अपनिवुद्धभावं न जानीतीति अत्तनो वसनट्ठानं गन्त्वा ज्ञानसुखेन फलसुखेन वीतिनामेसि ।

नेवासिकोपि पुनदिवसे नखपिट्ठेन गण्डं पहरित्वा, नखेन द्वारं आकोटेत्वा, कुटुम्बिकस्स गेहं अगमासि । सो तस्स पत्तं गहेत्वा पञ्जत्तासने निसीदापेत्वा—आगन्तुकत्येरो कुहिं भन्तेति, पुच्छि ।

नाहं तव कुलूपकस्स पवत्तिं जानामि, । गण्डं पहरन्तो द्वारं आकोटेन्तो पवोथेतुं नासक्खि । हिय्यो तव गेहे पणीतभोजनं भुञ्जित्वा जीरापेतुं असक्कोन्तो इदानि निहं ओक्कन्तो येव भविस्सति । त्वं पसीदमानो एवरूपेसु ठानेसु येव पसीदसीति आह ।

खीणासवत्येरोपि अत्तनो भिक्खाचारवेले सल्लक्खेत्वा सरीरं पटिज्जित्वा पत्तचीवरमादाय आकासे उप्पत्तित्वा अञ्जत्थ अगमासि ।

सो कुटुम्बिको नेवासिकत्येवं सप्पिमधुसक्कराभिसंखतं पायासं पायेत्वा पत्तं गन्धचुण्णेहि उच्चट्ठेत्वा पुन पूरेत्वा— भन्ते ! सो थेरो मग्गकिलन्तो भविस्सति इदमस्स हरथाति अदासि ।

इतरो अप्पटिक्खित्वाव गहेत्वा गच्छन्तो सचे सो भिक्खु इमं पायासं पिविस्सति गोवाय गहेत्वा निक्कड्ढियमानोपि न गमिस्सति । सचे पनाहं इमं पायासं मनुस्सस्स दस्सामि पाकटं मे कम्मं भविस्सति । सचे उदके ओपिलापेस्सामि उदकपिट्ठे सप्पि पञ्चायिस्सति । सचे भूमियं छड्डेस्सामि काकसन्निपातेन पञ्चायिस्सति । कथं नु खो इमं छड्डेय्यन्ति उपधारेन्तो एकं ज्ञामक्खेत्तं दिस्वा अंगारे वियूहित्वा तत्थ पक्खित्वा उपरि अंगारेहि पटिच्छादेत्वा विहारं गतो । तं भिक्खुं अदिस्वा चिन्तेसि— अट्ठा सो भिक्खु खीणासवो मम अञ्जासयं विदित्वा अञ्जत्थ गतो भविस्सति । अहो ! मया उदरहेतु अयुत्तं कतन्ति । तावदेवस्स महन्तं दोमनस्सं उदपादि । ततो पट्ठायेव च मनुस्सपेतो हुत्वा नचिरस्सेव कालं कत्वा निरये निव्वत्ति ।

सो बहूनि वस्ससतसहस्सानि निरये पच्चित्वा पक्कावसेसेन पटिपाटिया पञ्चजातिसतेसु यक्खो हुत्वा एकदिवसम्पि उदरपूरं आहारं न लभि । एकदिवसं पन गन्धमलं उदरपूरं लभि । पुन पञ्चजातिसतेसु सुनखो अहोसि । तदापि एकदिवसं भत्तवमनं उदरपूरं लभि । सेसकाले पन तेन उदरपूरो आहारो नाम न लद्धपुत्रो । सुनखयोनितो पन चवित्वा कासिरट्ठे एकस्मिं गामे दुग्गतकुले निव्वत्ति । तस्स निव्वत्तितो पट्ठाय तं कुलं परमदुग्गतमेव जातं । नाभितो उद्धं उदककञ्जिकमत्तम्पि न लभि । तस्स पन मित्तविन्दकोति नामं अहोसि । मातापित्तरो छातकट्टक्खं अधिवासेतुं असक्कोन्ता गच्छ कालकणिकाति तं पोथेत्वा नीहरिंसु । सो अप्परिसरणो विचरन्तो वाराणासि अगमासि ।

तदा वोधिसत्तो वाराणसियं दिसापामोक्खो आचरियो हुत्वा पञ्चमाणवकसतानि सिप्पं वाचेति । तदा वाराणसिवासिनो दुग्गतानं परिव्वयं दत्वा सिप्पं सिक्खापेन्ति । अयम्पि मित्तविन्दको

बोधिसत्तस्स सन्तिके पुञ्चसिप्पं सिक्खति । सो फहसो अनोवादक्खमोत्तं तं पहरन्तो विचरति बोधिसत्तेन ओवदियमानोपि ओवादं न गण्हाति । तं निस्साय आयोपिस्स मन्दो जातो । अथ सो माणवकेहि सिद्धिं भण्डित्वा ओवादं अगण्हन्तो ततो पलायित्वा आहिण्डन्तो एकं पच्चन्तगामं गत्वा भति कत्वा जीवति । सो तत्थ एकाय दुग्गतित्थिया सिद्धिं संवासं कप्पेसि । सा तं निस्साय द्वे दारके विजायि । गामवासिनो अम्हाकं सुसासनं दुस्सासनं आरोचेय्यासीति मित्तविन्दकस्स भति दत्त्वा तं गामं द्वारे कुटिकाय वसापेसु । तं पन मित्तविन्दकं निस्साय ते [२०७] पच्चन्तगामवासिनो सत्तक्खत्तुं राजदण्डं अदंसु । सत्तक्खत्तुं तलाकं छिज्जि ।

ते चिन्तयिसु अम्हाकं पुब्बे इमस्स मित्तविन्दकस्स अनागमनकाले एवरूपं नत्थि इदानि पनस्स आगतकालतो पट्ठाय परिहायामाति तं पोथेत्वा नीहरिसु । सो अत्तनी दारके गहेत्वा अञ्जत्थ गच्छन्तो एकं अमनुस्सपरिग्गहं अट्ठवि पाविसि । तत्थस्स अमनुस्सा द्वे दारके च भरियञ्च मारेत्वा मंसं खादिसु ।

सो ततो पलायित्वा ततो ततो आहिण्डन्तो एकं गम्भीरं नाम पट्टनगामं नावाविस्सज्जनदिवसे येव पत्त्वा कम्मकरो हुत्वा नावं अभिरुहि । नावा समुद्दिपिट्ठे सत्ताहं गत्वा सत्तमे दिवसे समुद्दमज्जे आकोटेत्वा ठपिता विय अट्ठसि । ते कालकणिसलाकं विचारेसु^१ । सत्तक्खत्तुं मित्तविन्दकस्सेव पापुणि । मनुस्सा तस्सेकं वेणुकलापकं दत्त्वा हत्थे गहेत्वा समुद्दे खिपिसु । तस्मिं खित्तमत्ते नावा अगमासि । मित्तविन्दको वेणुकलापे निपज्जित्वा समुद्दिपिट्ठे गच्छन्तो कस्सपसम्मासम्बुद्धकाले रक्खितसीलस्स फलेन समुद्दिपिट्ठके एकास्मिं फळिकविमाने चतस्सो देवधीतरो पटिलभित्वा तासं सन्तिके सुखं अनुभवमानो सत्ताहं वसि ।

ता पन विमानपेतियो सत्ताहं सुखं अनुभवन्ति सत्ताहं दुक्खं । दुक्खं अनुभवितुं गच्छमाना 'याव मयं आगच्छाम ताव इधेव होहीति' वत्त्वा अगमंसु ।

मित्तविन्दको तासं गतकाले वेणुकलापे निपज्जित्वा पुरतो गच्छन्तो रजतविमाने अट्ठदेवधीतरो लभि । ततोपि परं गच्छन्तो मणिविमाने सोळस, कणकविमाने द्वत्तिस देवधीतरो लभि । तासम्पि वचनं अकत्त्वा परतो गच्छन्तो अन्तरदीपके एकं यक्खनगरं अदस । तत्थेका यक्खिणी अजरूपेन विचरति । मित्तविन्दको तस्सा यक्खिणीभावं अजानन्तो अजमंसं खादिस्सामीति तं पादे अगाहेसि । सा यक्खानुभावेन तं उक्खिपित्वा खिपि । सो ताय खित्तो समुद्दमत्थकेन गत्त्वा दाराणसियं परिखापिट्ठे एकास्मिं कण्टकगुम्बमत्थके पतित्वा पवट्टमानो भूमियं पतित्ठसि ।

तस्मिं च समये तस्मिं परिखापिट्ठे रञ्जो अजिका चरमाना चोरा हरन्ति । अजिकगोपका चोरे गण्हिस्सामाति एकमन्तं निलीना अट्ठंसु । मित्तविन्दको पवट्टित्वा भूमियं ठितो ता अजिका दिस्वा चिन्तेसि—अहं समुद्दे एकास्मिं दीपके अजिकं पादे गहेत्वा ताय खित्तो इध पतितो । स चेपनिदानि एकं अजिकं पादे गहेस्सामि सा मं परतो समुद्दिपिट्ठे विमानदेवतानं सन्तिके खिपिस्सतीति । सो एवं अयोनिसो मनसिकरित्वा अजिकं पादे गण्हि । सा गहितमत्ता विरवि । अजिकगोपका इतोचितो च आगत्त्वा तं गहेत्वा एत्तकं कालं राजकुले अजिकाय खादको एस चोरोति तं कोट्टेत्वा बन्धित्वा रञ्जो सन्तिकं नेन्ति । [२०८]

तस्मिं खणे बोधिसत्तो पञ्चसतमाणवकपरिवृतो नगरा निक्खम्म नहायित्तुं गच्छन्तो मित्तविन्दकं दिस्वा सञ्जानित्वा ते मनुस्से आह । ताता ! अयं अम्हाकं अन्तेवासिको कस्मा तं गण्हित्थाति ? अजिकचोरको अय्य ! एकं अजिकं पादे गण्हि तस्मा गहितोति । तेनहेतं अम्हाकं दासं कत्वा देथ अम्हे निस्साय जीविस्सतीति । ते साधु अय्याति तं विस्सज्जेत्वा अगमंसु । अथ नं बोधिसत्तो मित्तविन्दक त्वं एत्तकं कालं कहां वसीति पुच्छि । सो सब्बं अत्तना कतकम्मं आरोचेसि । बोधिसत्तो अत्थकामानं वचनं अकरोन्तो एतं दुक्खं पापुणन्तीति वत्त्वा इमं गाथमाह—

यो अत्यकामस्स हितानुकम्पिनो ओवज्जमानो न करोति सासनं,
अजिघा पादमोलुब्ध मित्तको विद्य सोचतीति ।

तत्थ अत्यकामस्साति वुड्ढि इच्छन्तस्स । हितानुकम्पिनोति हितेन अनुकम्पमानस्स । ओवज्जमानोति मुदुकेन हितचित्तेन ओवदियमानो । न करोति सासनन्ति अनुसत्थि न करोति दुव्वचो अनोवादको होति । मित्तको विद्य सोचतीति यथा अयं मित्तविन्दको अजाय पादं गहेत्वा सोचति किलमति एवं निच्चकालं सोचतीति इमाय गाथाय बोधिसत्तो धम्मं देसेसि ।

एवं तेन थेरेन एत्तके अदाने तीसु येव अत्तभावेसु कुच्छिपूरो लद्धपुव्वो यक्खेन हुत्वा एकदिवसं गम्भ-
मलं लद्धं, सुनखेन हुत्वा एकदिवसं भत्तवमनं, परिनिव्वाणदिवसे धम्मसेनापतिस्सानुभावेन चतुमधुरं लद्धं ।
एवं परस्स लाभन्तरायकरणं नाम महादोसन्ति वेदित्त्वं ।

तस्मिं पन काले सोपि आचरियो मित्तविन्दकोपि यथाकम्मं गता^१ । सत्था एवं भिक्खवेः अत्तना अप्प-
लाभीभावञ्च अरियधम्मलाभीभावञ्च सयमेव एसो अकासीति इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धि घटेत्वा
जातकं समोधानेसि । तदा मित्तविन्दको लोसकतिस्सत्थेरो अहोसि । दिसापामोकखाचरियो पन अहमेवाति ।

लोसकजातकं ।

२. कपोतजातकं

यो अत्यकामस्साति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो अञ्जतरं लोलभिक्षुं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

तस्स लोलभावो नवकनिपाते काकजातके आवीभविस्सति । तदा पन तं भिक्षुं अयं [२०९] भन्ते ! भिक्षु लोलोति सत्यु आरोचेसुं ।

अय नं सत्या सच्चं किर त्वं भिक्षु ! लोलोति पुच्छि ।

आम भन्तेति ।

सत्या पुत्रेपि त्वं भिक्षु ! लोलो लोलकारणा जीवितकखयं पत्तो पण्डितापि तं निस्साय अत्तनो वसनट्ठाना परिहीनाति वत्वा अतीतं आहरि—

अतीतवत्थु

अतीते बाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो पारापतयोनियं निव्वत्ति । तदा बाराणसीवासिनो पुञ्जकामताय तस्मिं तस्मिं ठाने सकुणानं सुखवासत्थाय थुसपच्छियो ओलम्बेन्ति । बाराणसिसेट्ठिनोपि भत्तकारको अत्तनो महानसे एकं थुसपच्छि ओलम्बेत्वा ठपेसि । बोधिसत्तो तत्थ वासं कप्पेसि । सो पातोव निक्खमित्वा गोचरे चरित्वा सायं आगन्त्वा तत्थ वसन्तो कालं खेपेति । अथेकदिवसं एको काको महानसमत्थकेन गच्छन्तो अम्बिलानम्बिलमच्छमंसानं धूपनवासं घायित्वा लोभं उप्पादेत्वा किन्नु खो निस्साय इमं मच्छमंसं लभिस्सामीति अविदूरे निसीदित्वा परिगण्हन्तो सायं बोधिसत्तं आगन्त्वा महानसं पविसन्तं दिस्वा इमं पारापतं निस्साय मच्छमंसं लभिस्सामीति पुन दिवसे पातोव आगन्त्वा बोधिसत्तस्स निक्खमित्वा गोचरत्थाय गमनकाले पिट्ठितो पिट्ठतो अगमासि ।

अथ नं बोधिसत्तो—कस्मा त्वं सम्म ! अम्हेहि सद्धिं चरसीति आह ।

सामि ! तुम्हाकं किरिया मय्हं रुच्चति । इतो पट्ठाय तुम्हे उपट्ठहिस्सामीति ।

सम्म ! तुम्हे अञ्जगोचरा, मयं अञ्जगोचरा । तुम्हेहि अम्हाकमुपट्ठानं दुक्करन्ति ।

सामि ! तुम्हाकं गोचरगहणकाले अहम्पि गोचरं गहेत्वा तुम्हेहि सद्धिं येव गमिस्सामीति ।

साधु, केवलन्ते अप्पमत्तेन भवित्त्वन्ति ।

एवं बोधिसत्तो काकं ओवदित्वा गोचरे चरन्तो तिणवीजादीनि खादति । बोधिसत्तस्स पन गोचरगहणकाले काको गन्त्वा गोमयपिण्डं अपनेत्वा पाणके खादित्वा उदरं पूरेत्वा बोधिसत्तस्स सन्तिकं आगन्त्वा सामि ! तुम्हे अतिवेलं चरथ अतिवहुभक्खेन नाम भवितुं न वट्टीति वत्वा बोधिसत्तेन गोचरं गहेत्वा सायं आगच्छन्तेन सद्धिं येव महानसं पाविसि । भत्तकारको अम्हाकं कपोतो अञ्जम्पि गहेत्वा आगतोति वत्वा काकस्सपि पच्छि ठपेसि । ततो पट्ठाय द्वे जना वसन्ति ।

अथेकदिवसं सेट्ठिस्स वहुं मच्छमंसं आहरिसु । तं आदाय भत्तकारको महानसे तत्थ तत्थ ओलम्बेसि । काको तं दिस्वा लोभं उप्पादेत्वा स्वे गोचरभूमिं अगन्त्वा मया इदमेव खादित्त्वन्ति रत्तिं तित्तिणन्तो निपज्जि । पुन दिवसे बोधिसत्तो गोचराय गच्छन्तो—एहि सम्म ! काकाति आह ।

सामि ! तुम्हे गच्छथ मय्हं कुच्छिरोगो अत्वीति ।

सम्म ! काकानं कुच्छिरोगो नाम कदाचि न भूतपुव्वो । रत्तिं तीसु यामेसु एकेकस्मिं [२१०] यामे

मुच्छिता होन्ति । दीपवद्दि गलितकाले पन नेसं मुहुत्तं तित्ति होति । त्वं इमं मच्छमंसं खादितुकामो भविस्ससि, एहि मनुस्सपरिभोगो नाम तुम्हाकं दुप्परिभुञ्जियो मा एवरूपं अकासि, मया सद्धि येव गोचराय गच्छाद्दीति ।

न सक्कोमि सामीति ।

तेनहि पञ्जायिस्ससि सकेन कम्मेन लोभवसं अगन्त्वा अप्पमत्तो होहीति तं ओवदित्वा बोधिसत्तो गोचराय गतो । भत्तकारको नानप्पकारं मच्छमंसविकत्ति सम्पादेत्वा उसुमं निञ्चापनत्थं भाजनानि थोकं विव-
रित्वा रसपरिस्सावनकरोटिं भाजनमत्थके ठपेत्वा वहि निक्खगित्वा सेदं पुच्छमानो अट्ठासि ।

तस्मिं खणे काको पच्छितो सीसं उक्खिपित्वा भत्तगेहं ओलोकेन्तो तस्सा निक्खमित्ताभावं जत्वा—
अयं दानि मय्हं मनोरथं पूरेत्वा मंसं खादितुं कालो किन्नुखो महामंसं खादामि उदाहुं चुण्णिकमंसन्ति चिन्तेत्वा
चुण्णिकमंसेन नाम खिप्पं कुञ्चिं पूरेतुं न सक्का महन्तं मंसखण्डं आहरित्वा पच्छियं निक्खिपित्वा खादमानो
निपज्जिस्सामीति पच्छितो उप्पतित्वा रसकरोटियं निलीयि । सा किलीति सद्धमकासि । भत्तकारको तं सद्धं
सुत्वा किन्नुखो एतन्ति पविट्ठो काकं दिस्वा अयं दुट्ठकाको मया सेट्ठिनो पवंकमंसं खादितुकामो अहं खो पन
सेट्ठि निस्साय जीवामि न इमं वालं, किम्मे इमिनाति द्वारं पिधाय काकं गहेत्वा सकलसरीरे पत्तानि लुञ्चित्वा
अट्ठसिगिवेरं लोणजीरकाय कोट्टेत्वा अम्बिलत्थकेन आलोठेत्वा तेनस्स सकलसरीरं मक्खेत्वा तं काकं पच्छियं
खिपि । सो अधिमत्तवेदनाभिभूतो तित्तिणायन्तो निपज्जि । बोधिसत्तो सायं आगन्त्वा तं व्यसनप्पत्तं दिस्वा
लोल काक ! मम वचनं अकत्वा तव लोभं निस्साय महादुक्खं पत्तोसीति वत्वा इमं गायमाह—

यो अत्थकामस्स हितानुकम्पिनो ओवज्जमानो न करोति सासनं ।

कपोतकस्स वचनं अकत्वा अमित्तहत्थत्थगतोव सेतीति ॥

तत्थ कपोतकस्स वचनं अकत्वाति पारापत्तस्स हितानुसासनि वचनं अकत्वा अमित्तहत्थत्थगतो
व सेतीति अमित्तानं अनत्थकारकानं दुक्खूप्पादकपुग्गलानं हत्थपथं गतो । अयं काको विय पुग्गलो महन्तं व्यसनं
पत्वा अनुसोचमानो सेतीति ।

बोधिसत्तो इमं गार्थं वत्वा इदानि मया च एतस्मिं ठाने न सक्का वसितुन्ति अञ्जात्थ गतो । काको
पि तत्थेव जीवितक्खयं पत्तो । अथ नं भत्तकारको सद्धिं पच्छिया गहेत्वा संकारट्ठाने छड्डेसि । [२११]

सत्थापि न त्वं भिक्खु ! इदानेव लोलो पुव्वेपि लोलो येव तञ्च पन ते लोलं निस्साय पण्डितापि
सकम्हा आवासा परिहीना ति इमं धम्मदेसनं आहरित्वा सञ्चानि पकासेसि । सच्चपरियोसाने सो भिक्खू
अनागामिफलं पत्तो । सत्था अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा काको लोलभिक्खु अहोसि । पारापतो
पन अहमेवाति ।

३. वेळुकजातकं

यो अत्यकामस्साति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो अञ्जतरं दुव्वचभिक्षुं आरब्ध कथेसि ।

पच्चपन्नवत्थु

तं हि भगवा सच्चं किर त्वं भिक्षु! दुव्वचोति पुच्छित्वा सच्चं भन्तेति वुत्ते न त्वं भिक्षु । इदानेव दुव्वचो पुव्वेपि दुव्वचो येव दुव्वचत्ता येव पण्डितानं वचनं अक्त्वा सप्पमुखे जीवितक्खयं पत्तोसीति वत्वा अतीतं आहरि-

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो कासिरट्ठे महाभोगकुले निव्वत्तो । विञ्जुतं पत्वा कामेसु आदीनवं नेक्खम्मे चानिसंसं दिस्वा कामे पहाय हिमवन्तं पविसित्वा इसिपव्वज्जं पव्वजित्वा कसिण-परिकम्मं कत्वा पच्च अभिञ्जा अट्ठ समापत्तियो उप्पादेत्वा ज्ञानमुखेन वीतिनामेन्तो अपरभागे महापरिवारो पच्चहि तापससतेहि परिवुतो गणस्स सत्या हुत्वा विहासि ।

अथेको आसिविसपोतको अतनो धम्मताय चरन्तो अञ्जतरस्स तापसस्स अस्समपदं पत्तो । तापसो तस्मिं पुत्तसिनेहं उप्पादेत्वा तं एकस्मिं वेळुपव्वे सयापेत्वा पटिजग्गति । तस्स वेळुपव्वे सयनतो वेळुको त्वेव नामं अकंसु । तं पुत्तसिनेहेन पटिजग्गनतो तापसस्स वेळुकपितात्वेव नामं अकंसु । तदा बोधिसत्तो एको किर तापसो आसीविसं पटिजग्गतीति सुत्वा पक्कोसित्वा सच्चं किर त्वं आसिविसं जग्गसीति पुच्छित्वा सच्चन्ति वुत्ते आसिविसेन सद्धि विस्सासो नाम नत्थि, मा एव जग्गसीति आह । तापसो आह-सो मे आचरिय ! पुत्तो नाहं तेन विना वत्तितुं सक्खिस्सामीति ।

तेनहि एतस्सेव सन्तिका जीवितक्खयं पापुणस्ससीति ।

तापसो बोधिसत्तस्स वचनं न गण्हि, आसिविसम्पि जहितुं नासक्खि ।

ततो कतिपाहच्चयेनेव सव्वे तापसा फलाफलत्थाय गन्त्वा गतट्ठाने फलाफलस्स सुलभभावं दिस्वा द्वे तयो दिवसे तत्थेव वसिसु । वेळुकपितापि तेहि सद्धि गच्छन्तो [२१२] आसीविसं वेळुपव्वे येव सयापेवा पिदहित्वा गतो । सो पुन तापसेहि सद्धि द्वीहतोहच्चयेन आगन्त्वा वेळुकस्स गोचरं दस्सामीति वेळुपव्वं उग्घाटेत्वा -एहि पुत्त ! छातकोसीति हत्थं पसारसि ।

आसिविसो द्वीहं तीहं निराहारताय कुञ्जित्वा पसारितहत्थे डसित्वा तापसं तत्थेव जीवितक्खयं पापेत्वा अरञ्जं पाविसि । तापसा नं दिस्वा बोधिसत्तस्स आरोचेसु । बोधिसत्तो तस्स सरीरकिच्चं कारेत्वा इसिगणस्स मज्जे निसीदित्वा इसीनं ओवादवसेन इमं गाथमाह-

यो अत्यकामस्स हित्तानुकम्पिनो ओवज्जमानो न करोति सासनं ।

एवं सो निहतो सेति वेळुकस्स तथा पिताति ॥

तत्थ एव सो निहतो सेतीति यो हि इसीनं ओवादं न गण्हाति सो यथा एस तापसो आसीविसमुखे पूतिभावं पत्वा निहतो सेति एवं महाविनासं पत्वा निहतो सेतीति अत्थो । एवं बोधिसत्तो इसिगणं ओवदित्वा चत्तारो ब्रह्मविहारे भावेत्वा आयुपरियोसाने ब्रह्मलोके उप्पज्जि ।

सत्यापि न त्वं भिक्षु ! इदानेव दुव्वचो पुव्वेपि दुव्वचो येव । दुव्वचभावेनेव च आसीविसमुखे पूतिभावं पत्तोति इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा वेळुकपिता दुव्वचभिक्षु अहोसि, सेसपरिसा बुद्धपरिसा, गणसत्या पन अहमेवाति ।

वेळुकजातकं

४. मकसजातकं

सेय्यो अमित्तिोति इदं सत्या मगधेसु चारिकं चरमानो अञ्जतरस्मि गामके वालगामिकमनुस्से
आरम्भ कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

तयागतो किर एकास्मि समये सावत्थितो मगधरट्ठं गन्त्वा तत्थ चारिकं चरमानो अञ्जतरं गामकं
सम्पापुणि । सो च गामको येभ्येन अन्धवालमनुस्सेहि येव उस्सन्नो । तत्थेकदिवसं ते अन्धवालमनुस्सा सन्नि-
पत्तिवा-भो ! अम्हे अरञ्जं पविसित्वा कम्मं करोन्ते मकसा खादन्ति तप्पच्चया अम्हाकं कम्मच्छेदो
होति । सव्वेव धनूनि चैव धावुधानि च आदाय गन्त्वा मकसेहि सद्धि युञ्जित्वा सव्वमकसे विञ्जित्वा
छिन्दित्वा च मारेमाति मन्तयित्वा अरञ्जं गन्त्वा मकसे विञ्जित्वा अञ्जामञ्जं विञ्जित्वा च पहरित्वा
च दुक्खप्पत्ता आगन्त्वा अन्तोगामे च गाममज्जे च गामद्वारे च निपज्जिसु । [२१३]

सत्या भिक्खुसंघपरिवृतो तं गामं पिण्डाय पाविसि । अवसेसा पण्डितमनुस्सा भगवन्तं दिस्वा
गामद्वारे मण्डपं कत्वा वुद्धपमुखस्स भिक्खुसंखस्स महादानं दत्त्वा सत्थारं वन्दित्वा निसीदिसु । सत्या तस्मिं तस्मिं
ठाने पतितमनुस्से दिस्वा ते उपासके पुच्छि-वहू इमे गिलानमनुस्सा किं एतेहि कतन्ति ?

भन्ते ! एते मनुस्सा मकसयुद्धं करिस्सामाति गन्त्वा अञ्जामञ्जं विञ्जित्वा सयं गिलाना जाताति ।

सत्या-न इदानेव अन्धवालमनुस्सा मकसे पहरिस्सामाति अत्तानं पहरन्ति पुव्वेपि मकसं पहरिस्सा-
माति परं पहरणकमनुस्सा अहेसुं येवाति वत्वा तेहि मनुस्सेहि याचितो अतीतं आहरि-

अतीतवत्थु

अतीते त्रारणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो वणिज्जाय जीविकं कप्पेति । तदा कासिरट्ठे
एकास्मि पच्चन्तगामे वहू वड्ढकी वसन्ति । तत्थेको खल्लातवड्ढकी^१ इखं तच्छति । अथस्स एको मकसो तम्ब-
लोहथालकपिट्ठिसदिसे सीसे निसीदित्वा सत्तिया पहरन्तो विय सीसं मुखतुण्डकेन विञ्जित्वा । सो अत्तनो सन्तिके
निसिन्नं पुत्तं आह-तात ! मय्हं सीसं मकसो सत्तिया पहरन्तो विय विञ्जित्ति निवारहेहि नन्ति ।

तात ! अधिवासेहि एकप्पहारेण तं मारेस्सामीति ।

तस्मिं समये वोधिसत्तो पि अत्तनो भण्डं परियेसमानो तं गामं पत्वा तस्स वड्ढकीसालाय निसिन्नो
होति । अथ सो वड्ढकी पुत्तं आह-तात ! इमं मकसं वारेहीति । सो वारेस्सामि ताताति तिखिणं महाफरसुं
उक्खपित्वा पितु पिट्ठिपस्से ठत्वा मकसं पहरिस्सामीति पितु मत्थकं द्विधा भिन्दि । वड्ढकी तत्थेव जीवितवखयं
पत्तो । वोधिसत्तो तस्स तं कम्मं दिस्वा पच्चामित्तोपि पण्डितोव सेय्यो । सो हि दण्डभयेनापि मनुस्से न मारे-
स्सतीति चिन्तेत्वा इमं गाथमाह-

सेय्यो अमित्तो मत्तिया उपेतो न त्वेव मित्तो मतिविप्पहीनो ।

मकसं वधिस्सन्ति हि एलमूगो पुत्तो पितु अग्निदा उत्तमंगन्ति ॥

तत्थ सेय्योति पवरो उत्तमो । मत्तिया उपेतोति पञ्जाय समन्नागतो । एलमूगोति लालामुखो^२ वालो ।
पुत्तो पितु अग्निदा उत्तमंगति अत्तनो वालताय पुत्तोपि हुत्वा पितु उत्तमंगं मत्थकं मकसं मारिस्सामीति द्विधा
भिन्दि । तस्मा वालमित्ततो पण्डितो अमित्तोव सेय्योति । इमं गाथं वत्वा वोधिसत्तो उट्ठाय यथाकम्मं गतो
वड्ढकिस्सापि जातका सरीरकिच्चं अकंसु ।

सत्या एवं उपासका ! पुव्वेपि मकसं पहरिस्सामाति परं पहरणकमनुस्सा अहेसुं येवाति । इमं
वम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा गाथं वत्वा पक्कन्तो पण्डितवाणियो
पन अहमेव अहोसिन्ति ।

५, रोहिणीजातकं

सेय्यो अमित्तोति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो एकं अनाथपिण्डकसेट्ठिनो दासि आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

अनाथपिण्डकस्स किर एका रोहिणी नाम दासी अहोसि । तस्सा वीहिपहरणट्ठाने आगन्त्वा महल्लिका माता निपज्जि । तं मक्खिका परिवारेत्वा सूचिया विज्झमाना विय खादन्ति । सा धीतरं आह—
अम्म ! मक्खिका मं खादन्ति । एता वारेहीति ।

सा वारेस्सामि अम्माति मुसलं उक्खिपित्वा मातुसरीरे मक्खिका मारेत्वा विनासं पापेस्सामीति मातरं मुसलेन पहरित्वा जीवितवख्यं पापेसि । नं दिस्वा माता मे मताति रोदितुं आरभि । तं पवुत्ति सेट्ठिस्स आरोचेसुं । सेट्ठी तस्सा सरीरकिच्चं कारेत्वा विहारं गन्त्वा सब्बं तं पवुत्ति सत्थु आरोचेसि । सत्या—नखो गहपति ! एसा मातुसरीरे मक्खिका मारेमीति इदानेव मूसलेन पहरित्वा मातरं मारेसि पुब्बेपि मारेसि येवाति वत्वा तेन याचितो अतीतं आहरि—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो सेट्ठिकुले निव्वत्तित्वा पितु अच्चयेन सेट्ठिट्ठानं पापुणि । तस्सापि रोहिणी नाम दासी अहोसि । सापि अत्तनो वीहिपहरणट्ठानं आगन्त्वा निपन्नाय १ मातरा मक्खिका मे अम्म वारेहीति वुत्ता एवमेवं मुसलेन पहरित्वा मातरं जीवितवख्यं पापेत्वा रोदितुं आरभि । बोधिसत्तो तं पवुत्ति सुत्वा अमित्तोपि हि इमस्मिं लोके पण्डितो व सेय्योति चिन्तेत्वा इमं गाथमाह—

सेय्यो अमित्तो मेधावी यञ्चे बालानुकम्पको ।

पस्स रोहिणिकं जम्मि मातरं हन्त्वान सोचतीति ॥

तत्थ मेधावीति पण्डितो वाणी विभावी । यञ्चे बालानुकम्पकोति एत्थ एत्थ यन्ति लिंगविपल्लासो कतो । चेति नामत्थे निपातो । यो नाम बालो अनुकम्पको ततो सतगुणेन सहस्सगुणेन पण्डितो अमित्तो होन्तोपि सेय्यो येवाति अत्थो । अथवा—यन्ति पटिसेधनत्थे निपातो नो चे बालानुकम्पकोति अत्थो । जम्मिन्ति लामिकं दन्वं । मातरं हन्त्वा सोचतीति मक्खिकां मारेस्सामीति मातरं हन्त्वान इदानि अयं बाला—सयमेव रोदति परिदेवति । इमिना कारणेन इमस्मिं लोके अमित्तोपि पण्डितो व सेय्योति । बोधिसत्तो पण्डितं पसंसन्तो इमाय गाथाय धम्मं देसेसि ।

सत्या न खो गहपति ! एसा इदानेव मक्खिका मारेस्सामीति मातरं घातेसि पुब्बेपि घातेसि येवाति इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा माता येव माता अहोसि, धीता येव धीता, महासेट्ठी पन अहमेव अहोसिति ।

रोहिणीजातकं [२१५]

६, आरामदूसकजातकं

न वे अनत्यकुसलेनाति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो अञ्जतरस्मि कोसलगामके उय्यानदूसकं
आरम्भ कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्यु

सत्या किर कोसलेसु चारिकं चरमानो अञ्जतरं गामकं सम्पापुणि । तत्येको कुटुम्बिको तयागतं
निमन्तेत्वा अत्तनो उय्याने निसीदापेत्वा वृद्धपमुखस्स संघस्स दानं दत्त्वा—भन्ते ! यथाहच्चिया इमस्मि उय्याने
विचरयाति आह ।

भिक्षू उट्ठाय उय्यानपालं गहेत्वा उय्याने विचरन्ता एकं अंगणट्ठानं दिस्वा उय्यानपालं पुच्छिणु-
उपासक ! इमं उय्यानं अञ्जत्य सन्दच्छायं^१ इमस्मि पन ठाने कोचि रक्खो वा गच्छो वा नत्थि, किन्नु
खो कारणंति ?

भन्ते ! इमस्स उय्यानस्स रोपनकाले एको गामदारको उदकं सिञ्चिन्तो इमस्मि ठाने रक्खपोतके
उम्मूलं कत्वा मूलप्पमाणेन उदकं सिञ्चि । ते रक्खपोतका मिलायित्वा मता । इमिना कारणेन इदं ठानं अंगणं
जातन्ति । भिक्षू सत्यारं उपसंकमित्वा एतमत्थं आरोचेसु^२ । सत्या न भिक्षवे ! सो गामदारको इदानेव आरा-
मदूसको पुव्वेपि आरामदूसको येवाति वत्वा अतीतं आहरि-

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वाराणसियं नक्खत्तं घोसियसु । नक्खत्तभेरिस्सद्वसवण-
कालतो पट्ठाय सकलनगरवासिनो नक्खत्तनिस्सितका हुत्वा विचरन्ति । तदा रज्जो उय्याने वहु मक्कटा
वसन्ति । उय्यानपालो चिन्तेसि—नगरे नक्खत्तं घुट्ठं । इमे वानरे उदकं सिञ्चयाति वत्वा अहं नक्खत्तं कीळि-
स्सामीति जेट्ठकवानरं उपसंकमित्वा—सम्म वानरजेट्ठक ! इमं उय्यानं तुम्हाकम्पि वहुपकारं, तुम्हे एत्थ
पुप्फफलपल्लवानि खादथ । नगरे नक्खत्तं घुट्ठं, अहं नक्खत्तं कीळिस्सामि । यावाहं न आगच्छामि ताव
इमस्मि उय्याने रक्खपोतकेसु उदकं सिञ्चितुं सक्खिस्सयाति पुच्छि ।

साधु सिञ्चिस्सामीति ।

तेनहि अप्पमत्ता होयाति उदकं सिञ्चनत्थाय तेसं चम्मकूटे^२ चेव दासकूटे च दत्त्वा गतो ।

वानरा चम्मकूटे चेव दासकूटे च गहेत्वा रक्खपोतकेसु उदकं सिञ्चन्ति । अथ ने वानरजेट्ठको एवमाह—
भो वानरा ! उदकं नाम रक्खित्तव्वं, तुम्हे रक्खपोतकेसु उदकं सिञ्चन्ता उप्पाटेत्वा उप्पाटेत्वा मूलं ओलोकेत्वा
गम्भीरगतेसु मूलेसु वहुं उदकं सिञ्चथ, अगम्भीरगतेसु अप्पं । पच्छा अम्हाकं उदकं दुल्लभं भविस्सतीति ।

ते साधूति सम्पटिच्छित्वा तथा अकंसु । तस्मि समय एको पण्डितपुरिसो राजुय्याने ते वानरे तथा
करोन्ते दिस्वा एवमाह—भो वानरा ! कस्मा तुम्हे रक्खपोतके उप्पाटेत्वा उप्पाटेत्वा मूलप्पमाणेन उदकं
सिञ्चयाति ? ते एवं नो वानरजेट्ठको ओवदतीति आहंसु । सो तं वचनं सुत्वा—अहो वत भो ! वाला अप-
ण्डिता अत्थं करिस्सामाति अनत्यमेव करोन्तीति चिन्तेत्वा इमं गाथमाह—[२१६]

न वे अनत्यकुसलेन अत्यचरिया चुखावहा ।

हापेति अत्थं दुम्भेधो कपि आरामिको ययाति ॥

तत्थ वेति निपातमत्तं । अनत्थकुसलेनाति अनत्थे अनायतने कुसलेन अत्थे आयतने कारणे अकुसलेन जाति अत्थो । अत्थचरियाति वड्ढिकिरिया । सुखावहाति एवरूपेन अनत्थकुसलेन कायिकचेतसिकसुखसंखातस्स अत्थस्स चरिया न सुखावहा, न सक्का आवहितुन्ति अत्थो । किं कारणा ? एकन्तेनेव हि हापेति अत्थं दुम्मेघोति बालपुग्गलो अत्थं करिस्सामीति अत्थं हापेत्वा अनत्थमेव करोति । कपि आरामिको यथाति यथा आरामे नियुत्तो आरामरक्खणको मक्कटो अत्थं करिस्सामीति अनत्थमेव करोति । एवं यो कोचि अनत्थकुसलो तेन न सक्का अत्थचरियं आवहितुं । सो तञ्जेव^१ अत्थं हापेति येवाति ।

एवं सो पण्डितपुरिसो इमाय गाथाय वानरजेट्ठकं गरहित्वा अत्तनो परिसं आदाय उय्याना निक्खमि । सत्या न भिक्खवे ! एस गामदारको इदानेव आरामदूसको पुब्बेपि आरामदूसको येवाति वत्वा इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा वानरजेट्ठको आरामदूसकगामदारको अहोसि । पण्डितपुरिसो पन अहमेवाति ।

आरामदूसकजातकं ।

७. वारुणिजातकं

न वे अनत्यकुसलेनाति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो वारुणीदूसकं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्यु

अनाथपिण्डकस्स किर सहायो एको वारुणिवाणिजो तिखिणं वारुणिं योजेत्वा हिरञ्जसुवण्णादीनि गहेत्वा विक्किणन्तो महाजने सन्निपतिते तात ! त्वं दातव्वमूलं गहेत्वा वारुणिं देहिंति अन्तेवासिकं आणापेत्वा सयं नहायितुं अगमासि । अन्तेवासिको महाजनस्स वारुणिं देन्तो मनुस्से अन्तरन्तरा लोणसक्खरं आहरापेत्वा खादन्ते दिस्वा सुरा अलोणिका भविस्सति लोणमेत्थ पक्खिपिस्सामीति मुराचाटियं नाळिमत्तं लोणं पक्खिपित्वा तेसं सुरं अदासि । ते मुखं पूरेत्वा छड्ढेत्वा—किं ते कतन्ति पुच्छिन्नु ।

तुम्हे सुरं पिपित्वा लोणं आहरापेन्तो दिस्वा लोणेन योजेसिन्ति ।

एवरूपं नाम मनापं वारुणिं नासेसि वालाति तं गरहित्वा उट्टायुट्टाय पक्कन्ता ।

वारुणिवाणिजो आगन्ता एकम्पि अदिस्वा—वारुणिपायका कहं गताति पुच्छि ।

सो तमत्थं आरोचेसि ।

अथ नं आचरियो—वाल ! एवरूपा नाम ते सुरा नासितीति गरहित्वा गन्त्वा इमं कारणं अनाथपिण्डकस्स आरोचेसि ।

अनाथपिण्डको अत्थि नो इदं कथापारभतन्ति जेतवनं गन्त्वा [२१७] सत्यारं वन्दित्वा एतमत्थं आरोचेसि ।

सत्या—न एस गहपति ! इदानेव वारुणीदूसको पुव्वेपि वारुणीदूसको येवाति वत्वा तेन याचितो अतीतं आहरि—

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो वाराणसियं सेट्ठी अहोसि । तं उपनिस्साय एको वारुणीवाणिजो जीवति । सो तिखिणं सुरं योजेत्वा इमं विक्किणाहीति अन्तेवासिकं वत्वा नहायितुं गतो । अन्तेवासिको तस्मिं गतमत्ते येव सुराय लोणं पक्खिपित्वा इमिनाव नयेन सुरं विनासेसि । अथस्स आचरियो आगन्त्वा तं कारणं अत्वा सेट्ठिस्स आरोचेसि । सेट्ठि अनत्यकुसला नाम वाला अत्थं करिस्सामाति अनत्यमेव करोन्तीति वत्वा इमं गाथमाह—

न वे अनत्यकुसलेन अत्थचरिया सुखवहा ।

हापेति अत्थं दुम्भेवो कोण्डञ्जो वारुणिं यथाति ॥

तत्थ कोण्डञ्जो वारुणिं यथाति यथा अयं कोण्डञ्जनामको अन्तेवासिको अत्थं करिस्सामीति लोणं पक्खिपित्वा वारुणिं हापेसि परिहापेसि विनासेसि एवं सव्वोपि अनत्यकुसलो अत्थं हापेतीति । बोधिसत्तो इमाय गाथाय वम्मं देसेसि ।*

सत्यापि न एस गहपति ! इदानेव वारुणीदूसको पुव्वेपि वारुणीदूसको येवाति वत्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा वारुणीदूसको इदानिपि वारुणीदूसको अहोसि । वाराणसीसेट्ठि पन अहमेवाति ।

वारुणिजातकं

८. वेद्वभजातकं

अनुपायेन यो अत्यन्ति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो दुव्वचं भिक्खुं आरब्भ कथेसि ।

पच्चपन्तवत्थु

तं हि भिक्खुं सत्या न त्वं भिक्खु ! इदानेव दुव्वचो पुव्वेपि दुव्वचो येव । तेनेव च कारणेन पण्डितान वचनं अकत्वा तिण्हेन असिना द्विधा कत्वा छिन्नो हुत्वा मग्गे निपत्तित्थ । तं च एककं निस्साय पुरिससहस्सं जीवितक्खयं पत्तन्ति वत्वा अतीतं आहरि-

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते एकास्मि गामके अञ्जातरो ब्राह्मणो वेद्वभं^१ नाम मन्तं जानाति । सो किर मन्तो अनग्घो महारहो नक्खत्तयोगे लद्धे तं मन्तं परिवत्तेत्वा आकासे उल्लोकिते आकासतो सत्तरतनवस्सं वस्साति । तदा बोधिसत्तो तस्स ब्राह्मणस्स सन्तिके सिप्पं उग्गण्हाति । अथेकदिवसं ब्राह्मणो बोधिसत्तं आदाय कोन चिदेव करणीयेन अत्तनो गामा निक्खमित्वा [२१८] चेतिरट्ठं^२ अगमासि । अन्तरामग्गे च एकास्मि अरञ्जाट्ठाने पञ्चसता पेसनकचोरा नामपन्थघातं करोन्ति । ते बोधिसत्तं च वेद्वभब्राह्मणं च गण्हंसु ।

कस्मा पनेते पेसनकचोराति वुच्चन्ति ? ते किर द्वे जने गहेत्वा एकं धनाहरणत्थाय पेसेन्ति तस्मा पेसनकचोरातेव वुच्चन्ति । तेपि च एकास्मि अरञ्जाट्ठाने ठिता पितापुत्ते गहेत्वा पितरं त्वं अम्हाकं धनं आहरित्वा पुत्तं गहेत्वा याहीति वदन्ति । एतेनुपायेन मातुधीतरो गहेत्वा मातरं विस्सज्जेन्ति । जेट्ठकणिट्ठे गहेत्वा जेट्ठकभातिकं विस्सज्जेन्ति । आचरियन्तेवासिके गहेत्वा अन्तेवासिकं विस्सज्जेन्ति । ते तस्मिम्पि काले वेद्वभब्राह्मणं गहेत्वा बोधिसत्तं विस्सज्जेसुं ।

बोधिसत्तो आचरियं वन्दित्वा-अहमेकाहद्वीहच्चयेन आगमिस्सामि तुम्हे मा भायित्थ, अपि च खो पन मम वचनं करोथ । अज्ज धनवस्सापनकनक्खत्तयोगो भविस्सति । मा खो तुम्हे दुक्खं असहन्ता मन्तं परिवत्तेत्वा धनं वस्सापयित्थ । सचे वस्सापेस्सथ तुम्हे विनासं पापुणिससथ इमे च पञ्चसता चोराति एवं आचरियं ओवदित्वा धनत्थाय अगमासि ।

चोरापि सुरिये अत्यंगते ब्राह्मणं वन्धित्वा निपज्जापेसुं । तं खणञ्जेव पाचीनलोकाधातुतो परिपुण्णं चन्दमण्डलं उट्ठहि । ब्राह्मणो नक्खत्तं ओलोकेन्तो, धनवस्सापनकनक्खत्तयोगो लद्धो, किम्मे दुक्खेन अनुभूतेन मन्तं परिवत्तेत्वा रतनवस्सं वस्सापेत्वा चोरानं धनं दत्वा यथानुखं गमिस्सामीति चिन्तेत्वा, चोरे आमन्तेसि-भो चोरा ! तुम्हे मं किमत्थाय गण्हित्थाति ?

धनत्थाय अब्धाति ।

सचे वो धनेन अत्थो खिप्पं मं वन्धना मोचेत्वा सीसं नहापेत्वा अहतवत्थाति अच्छादेत्वा गन्धेहि विलिम्पापेत्वा पुप्फानि पिलन्वापेत्वा ठपेत्थाति ।

चोरा तस्स कथं सुत्वा तथा अकंसु । ब्राह्मणो नक्खत्तयोगं अत्वा मन्तं परिवत्तेत्वा आकासं उल्लोकेसि । तावदेव आकासा रतनानि पत्तिसु । चोरा तं धनं संकड्ढित्वा उत्तरासंगेसु भण्डिकं कत्वा पायिसु । ब्राह्मणोपि तेसं पच्छतोव अगमासि ।

अथ ते चोरे अञ्जे पञ्चसता चोरा गण्हसु । किमत्थं अम्हे गण्हथाति च वुत्ते धनत्थायाति आहंसु । यदि वो धनेन अत्थो एतं ब्राह्मणं गण्हथ एसो अकासं उल्लोकेत्वा धनं वस्सापेसि । अम्हाकम्पेतं एतेनेव दिन्नन्ति ।

चोरा चोरे विस्सज्जेत्वा अम्हाकम्पि धनं देहीति ब्राह्मणं गण्हसु ।

ब्राह्मणो—अहं तुम्हाकं धनं ददेय्यं धनवस्सापनकनक्खत्तयोगो पन इतो संवच्छरमत्थके भविस्सति । यदि वो धनेन अत्थो अधिवासेथ तदा धनवस्सं वस्सापेस्सामीति आह ।

चोरा कुञ्जित्वा—अम्हो दुट्ठब्राह्मण ! [२१९] अञ्जेसं इदानेव धनं वस्सापेत्वा अम्हे अञ्जं संवच्छरं अधिवासापेसीति—तिण्हेन असिना ब्राह्मणं द्विधा छिन्दित्वा मग्गे छड्ढेत्वा वेगेन अनुवन्धित्वा तेहि चोरेहि सद्धि युञ्जित्वा ते सव्वेपि मारेत्वा धनं आदाय पुन द्वे कोट्ठासा हुत्वा अञ्जमञ्जं युञ्जित्वा अड्ढ-तियानि पुरिससतानि घातेत्वा एतेन उपायेन याव द्वे जना अवसिट्ठा अहेसुं ताव अञ्जमञ्जं घातरियसु ।

एवं तं पुरिससहस्सं विनासं पत्तं । ते पन द्वे जना उपायेन तं धनं आहरित्वा एक्कस्मिं गामसमीपे गहनट्ठाने धनं पटिच्छदेत्वा एको खगं गहेत्वा रक्खन्तो निसीदि । एको तण्डुले गहेत्वा भत्तं पचापेतुं गामं पाविसि । लोभो च नामेस विनासमूलमेवाति । धनसन्तिके निसिन्नो चिन्तेसि—तस्मिं आगते इमं धनं द्वे कोट्ठासा^१ भविस्सन्ति यन्नूनाहं तं आगतमत्तमेव खग्गेन पहरित्वा घातेय्यन्ति । सो खगं सन्नय्हित्वा तस्स आगमनं ओलोकेन्तो निसीदि ।

इतरोपि चिन्तेसि—त धनं द्वे कोट्ठासा भविस्सन्ति यन्नूनाहं भत्ते विसं पक्खित्वा तं पुरिसं भोजेत्वा जीवितक्खयं पापेत्वा एक्कोव धनं गण्हेय्यन्ति । सो निट्ठिते भत्ते सयं भुञ्जित्वा सेसके विसं पक्खित्वा तं आदाय तत्थ अगमासि ।

तं भत्तं ओतारेत्वा ठितमत्तमेव इतरो खग्गेन द्विधा तं पटिच्छन्ने ठाने छड्ढेत्वा तं च भत्तं भुञ्जित्वा सयम्पि तत्थेव जीवितक्खयं पापुणि ।

एवं तं धनं निस्साय सव्वेपि विनासं पापुणिसु । बोधिसत्तोपि खो एकाहद्वीहच्चयेन धनं आदाय आगतो । तस्मिं ठाने आचरियं अदिस्वा विप्पकिण्णं पन धनं दिस्वा आचरियेन मम वचनं अकत्वा धनं वस्सापितं भविस्सति सव्वेहि विनासं पत्तेहि भवित्त्वन्ति महामग्गेन पायासि । गच्छन्तो आचरियं महामग्गे द्विधा छिन्नं दिस्वा मम वचनं अकत्वा मत्तोति दारुणि उद्धरित्वा चित्तकं कत्वा आचरियं ज्ञापेत्वा वनपुप्फेहि पूजेत्वा पुरतो गच्छन्तो जीवितक्खयं पत्ते पञ्चसते पुरतो अड्ढतियसतेति अनुक्कमेन अवसाने द्वे जने जीवितक्खयं पत्तं दिस्वा चिन्तेसि—इमं द्वीहि ऊनं पुरिससहस्सं विनासं पत्तं अञ्जेहि द्वीहि चोरेहि भवित्त्वं । तेपि सन्थम्भितुं न सक्खिस्सति कहन्नुखो ते गताति गच्छन्तो तेसं धनं आदाय गहणट्ठानपविट्ठमग्गं दिस्वा गच्छन्तो भण्डिक-वद्धस्स धनस्स रासि दिस्वा एकं भत्तपाति अवत्थरित्वा मत्तं अहस । ततो इदं नाम तेहि कत्तं भविस्सतीति सव्वं जत्वा कहन्नुखो सो पुरिसोति विचिनन्तो तम्पि पटिच्छन्ने ठाने अपविट्ठं^२ दिस्वा अम्हाकमाचरियो मम वचनं अकत्वा अत्तनो दुव्वचभावेन [२२०] अत्तनापि विनासं पत्तो अपरम्पि तेन पुरिससहस्सं विनासितं अनुपायेन वत्त अकारणेन अत्तनो वुड्ढिं पत्थयमाना^३ अम्हाकमाचरियो विय महाविनासमेव पापुणिससन्तीति चिन्तेत्वा इमं गायमाह—

अनुपायेन यो अत्थं इच्छति सो विहञ्जति ।

चेता हंसु वेद्वं सव्वे ते व्यसनमज्झगूति ॥

तत्थ सो विहञ्जतीति सो अनुपायेन अत्तनो अत्थं वुड्ढिं सुखं इच्छामीति अकाले वायामं करोन्तो

पुगलो विहञ्जति किलमति महाविनासं पापुणाति । चेताति चेतियरट्ठवासिनो चोरा । हनिंसु वेदवभन्ति वेदवभमन्तवसेन वेदवभोति लद्धनामं ब्राह्मणं हनिंसु । सव्वे ते व्यसनमज्झगूति ते पि च सव्वे अनवसेसा अञ्जमञ्जं घातयमाना व्यसनं अधिगच्छिंसु पटिलभिसूति ।

एवं बोधिसत्तो—यथा अम्हाकं आचरियो अनुपायेन अट्ठाने परक्कमं करोन्तो धनं वस्सापेत्वा अत्तना जीवित्तक्खयं पत्तो अञ्जेसञ्च पञ्चन्नम्पि जनसतानं विनासप्पच्चयो जातो । एवमेव यो अञ्जोपि अनुपायेन अत्तनो अत्थं इच्छित्वा वायामं करिस्सति सव्वो सो अत्तना च विनस्सिस्सति परेसं च विनासप्पच्चयो भविस्सतीति—वनं उन्नादेत्वा देवतासु साधुकारं ददमानासु इमाय गाथाय धम्मं देसेत्वा तं धनं उपायेन अत्तनो गेहं आहरित्वा दानादीनि पुञ्जानि करोन्तो यावतायुकं ठत्वा जीवितपरियोसाने सग्गपथं पूरयमानो अगमासि ।

सत्थापि न त्वं भिक्खु ! इदानेव दुव्वचो, पुव्वेपि दुव्वचोव, दुव्वचत्ता पन महाविनासं पत्तोति इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा वेदवभब्राह्मणो दुव्वचभिक्खु अहोसि, अन्तेवासिको पन अहमेवाति ।

नक्खत्तजातकं

नक्खत्तं पतिमानेन्तति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो अञ्जतरं आजीवकं^१ आरञ्ज कथेसि ।

पच्चपन्नवत्थु

सावत्थियं किरेकं कुलधीतरं जनपदे एको कुलपुत्तो अत्तनो पुत्तस्स वारेत्वा असुकदिवसे नाम गण्हिस्सामीति दिवसं ठपेत्वा तस्मिं दिवसे सम्पत्ते अत्तनो कुलूपकं आजीवकं पुच्छि-भन्ते ! अञ्ज मयं एकं मंगलं करिस्साम सोभनं नुखो नक्खत्तन्ति ?

सो अयं मं पठमं अपुच्छित्वाव दिवसं ठपेत्वा इदानि पटिपुच्छति[२२१]होत्तु, सिक्खापेस्सामि नन्ति कुञ्जित्वा-अञ्ज असोभनं नक्खत्तं । मा अञ्ज मंगलं करित्थ । सचे करिस्सथ महाविनासो भविस्सतीति आह ।

तस्मिं कुले मनुस्सा तस्स सद्वहित्वा तं दिवसं न गच्छिसु । नगरवासिनो सब्बं मंगलकिरियं कत्वा तेसं अनागमनं दिस्वा तेहि अञ्ज दिवसो ठपितो नो च खो आगता अम्हाकम्पि बहुं खयं कम्मं गतं । किं नो तेहि ? अम्हाकं धीतरं अञ्जस्स दस्सामीति यथाकतेनेव मंगलेन धीतरं अञ्जस्स अदंसु ।

इतरे पुनदिवसे आगन्त्वा देथ नो दारिकन्ति आहंसु ।

अथ ने सावत्थिवासिनो जनपदवासिनो नाम तुम्हे छिन्नगहपतिका पापमनुस्सा । दिवसं ठपेत्वा अवञ्जाय नागता । आगतमग्गेनेव पटिगच्छथ । अम्हेहि अञ्जेसं दारिका दिन्नाति परिभासिसु । ते तेहि सिद्धिं कलहं कत्वा दारिकं अलभित्वा यथागतमग्गेनेव गता ।

तेनपि आजीवकेन तेसं मनुस्सानं मंगलन्तरायकतभावो भिक्खूनमन्तरे पाकटो जातो । ते भिक्खू धम्मसभायं सन्निपतिता आवुसो ! आजीवकेन कुलस्स मंगलन्तरायो कतोति कथयमाना निसीदिसु ।

सत्था आगन्त्वा-काय नुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छि ?

ते-इमाय नामाति कथयिसु ।

न भिक्खवे ! इदानेव आजीवको तस्स कुलस्स मंगलन्तरायं करोति । पुब्बेपि एस तेसं कुञ्जित्वा मंगलन्तरायं अकासि येवाति वत्वा अतीतं आहरि-

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते नगरवासिनो जनपदवासिनं धीतरं वारेत्वा दिवसं ठपेत्वा अत्तनो कुलूपकं आजीवकं पुच्छिसु-भन्ते ! अञ्ज अम्हाकं एका मंगलकिरिया, सोभनं नुखो नक्खत्तन्ति ?

सो इमे अत्तनो रुचिया दिवसं ठपेत्वा इदानि मं पुच्छन्तीति कुञ्जित्वा अञ्ज नेसं मंगलन्तरायं करिस्सामीति चिन्तेत्वा-अञ्ज असोभनं नक्खत्तं । सचे करोथ महाविनासं पापुणिससथाति आह । ते तस्स सद्वहित्वा नागामिसु ।

जनपदवासिनो तेसं अनागमनं अत्वा-ते अञ्ज दिवसं ठपेत्वापि न आगता किन्नो तेहीति, अञ्जेसं धीतरं अदंसु ।

नगरवासिनो पुनदिवसे आगन्त्वा दारिकं याचिसु । जनपदवासिनो-तुम्हे नगरवासिनो नाम् छिन्नहिरिका गहपतिका दिवसं ठपेत्वा दारिकं न गण्हित्थ । मयं तुम्हाकं अनागमनभावेन अञ्जेसं अदम्हाति ।

नखत्तजातकं

मयं आजीवकं पटिपुच्छित्वा नखत्तं न सोभनन्ति नागता । देय नो दारिकन्ति ।

अम्हेहि तुम्हाकं अनागमनभावेन अञ्जसं दिन्ना । इदानि दिन्नदारिकं कथं पुन आनेस्सामाति ।

एवं तेसु अञ्जमञ्जं कलहं करोन्तेसु एको नगरवासी पण्डितपुरिसो एकेन कम्मेन जनपदं गतो तेसं नगरवासीनं मयं आजीवकं पुच्छित्वा नखत्तस्स असोभनभावेन नागताति कथेन्तानं सुत्वा-नखत्तेन को अत्यो ! ननु दारिकाय लद्धभावोव नखत्तन्ति वत्वा इमं गाथमाह-

नखत्तं पतिमानेन्तं^३ अत्यो वालं उपच्चगा ।

अत्यो अत्यस्स नखत्तं किं करिस्सन्ति तारकाति ॥

तत्प पतिमानेन्तन्ति ओलोकेन्तं । इदानि नखत्तं भविस्सति इदानि भविस्सतीति आगमयमानं । अत्यो वालं उपच्चगाति एवं नगरवासिकं वालं दारिकटिलाभसंखातो अत्यो अतिवकन्तो । अत्यो अत्यस्स नखत्तन्ति यं अत्यं परियेसन्तो चरति सो पटिलद्धो अत्योव अत्यस्स नखत्तं नाम । किं करिस्सन्ति तारकाति इतरे पन आकासे तारका किं करिस्सन्ति ! कतरत्थं साधेन्तीति अत्यो । नगरवासिनो कलहं कत्वा दारिकं अलभित्वाव अगमंमु ।

सत्यापि न भिक्खवे ! एस आजीवको इदानेवस्स कुलस्स मंगलन्तरायं करोति पुब्बेपि अकासि ये-वाति इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुत्तन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा आजीवको एतरहि आजीवकोव अहोसि । तानिपि कुलानि इदानि कुलानेव गाथं वत्वा ठितो, पण्डितपुरिसो पन अहमेवाति ।

नखत्तजातकं

१०. दुग्धमेधजातकं

दुग्धमेधानन्ति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो लोकतथचरियं आरब्ध कथेसि । सा द्वादसनिपाते महा-
कण्ठजातके आवीभविस्सति ।

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो तस्स रज्जो अग्गमहेसिया कुच्छिस्मि
पटिसिन्धि गण्हि । तस्स मातु कुच्छितो निक्खन्तस्स नामगहणदिवसे ब्रह्मदत्तकुमारोति नामं अकंमु । सो सोळ-
^१सवस्सुदेसिको हुत्वा तक्कसिलायं सिप्पं उग्गण्हित्वा तिण्णं वेदानं पारं गन्त्वा अट्ठारसन्नं विज्जट्ठानानं निष्क-
त्ति पापुण्णि । अथस्स पिता ओपरज्जं अदासि ।

तस्मिं समये वाराणसिवासिनो देवतामंगलिका ह्येन्ति । देवतं नमस्सन्ति । बहूअजेळककुक्कुटसूक-
रादयो वधित्वा नानप्पकारेहि पुप्फगन्धेहि चैव मंसलोहितेहि च वलिकम्मं करोन्ति । बोधिसत्तो चिन्तेसि-
इदानि सत्ता देवतामंगलिका बहू पाणवधं करोन्ति । महाजानो येभ्येन अघम्मस्मियेव निविट्ठो । अहं पितु
अच्चयेन रज्जं लभित्वा एकम्पि अकिलमेत्वा उपायेनेव पाणवधं कातुं न दस्सामीति ।

सो एकदिवसं रथमभिरुह्य नगरा निक्खन्तो अट्ठस एकस्मि महन्ते वटरुक्खे महाजनं सन्निपतितं
तस्मिं रुक्खे निव्वत्तदेवताय सन्तिके पुत्तधीतुयसधनादिसु यं यं इच्छति तं तं पत्येन्तं^२ । सो रथा [२२३]
ओरुह्य तं रुक्खं उपसंकमित्वा गन्धपुप्फेहि पूजेत्वा उदकेन अभिसेकं कत्वा रुक्खं पदक्खिणं कत्वा देवता-
मंगलिको विय हुत्वा देवतं नमस्सित्वा रथं आरुह्य नगरमेव पाविसि ।

ततो पट्ठाय इमिनाव नियामेन अन्तरन्तरे तथ्य गन्त्वा देवतामंगलिको विय पूजं करोति । सो
अपरेन समयेन पितु अच्चयेन रज्जे पतिट्ठाय चतस्सो अगतियो वज्जेत्वा दस राजधम्मे अकोपेन्तो धम्मेन
रज्जं कारेन्तो चिन्तेसि-मय्हं मनोरथो मत्थकं पत्तो । रज्जे पतिट्ठितोस्मि । यं पनाहं पुब्बे एकं अत्थं चिन्तयिं
इदानि तं मत्थकं पापेस्सामीति । अमच्चे च ब्राह्मणगहपतिकादयो च सन्निपातापेत्वा आमन्तेसि-जानाय
भो ! मया केन कारणेन रज्जं पत्तन्ति ?

न जानाम देवाति ।

अपि वोहं अमुकं नाम वटरुक्खं गन्धादीहि पूजेत्वा अज्जलिं पग्गहेत्वा नमस्समानो दिट्ठपुब्बोति?
आम देवाति ।

तदाहं पत्यनं अकासि-सचे रज्जं पापुणिस्सामि वलिकम्मं ते करिस्सामीति तस्सा मे देवताय
आनुभावेन इदं रज्जं लद्धं । इदानि तस्सा वलिकम्मं करिस्सामि तुम्हे पपञ्चं अकत्वा खिप्पं देवताय वलिकम्मं
सज्जेयाति ।

किं गण्हाम देवाति ?

भो ! अहं देवताय आयाचमानो ये च मय्हं रज्जे पाणातिपातादीनि पञ्चदुस्सीलकम्मानि दस अकु-
सलकम्मपथे समादाय वत्तिस्सन्ति ते घातेत्वा अन्तवट्ठिमंसलोहितादीहि वलिकम्मं करिस्सामीति आयाचिं ।
तस्सा तुम्हे एवं भेरिं चरापेथ, अम्हाकं राजा उपराजकाले येव एवं आयाचि सचाहं रज्जं पापुणिस्सामि ये मे

रज्जे दुस्सीला भविस्तन्ति ते संभ्वे घातेत्वा वलिकम्मं करिस्सामीति । सो इदानीं पञ्चविधं दसविधं दुस्सीलकम्मं समादाय वत्तमानानं दुस्सीलानं सहस्सं घातापेत्वा तेसं हृदयमंसादीनि गाहापेत्वा देवताय वलिकम्मं कारेतुकामो—एवं नगरवासिनो जानन्तूति । एवञ्च पन वत्वा ये दानि इतो पट्ठाय दुस्सीलकम्मं वत्तिस्सन्ति तेसं सहस्सं घातेत्वा यञ्जो यजित्वा आयाचनतो मुच्चिस्सामीति एतमत्थं पकासेन्तो इमं गाथमाह—

दुग्धमेधानं सहस्सेन यञ्जो मे उपयाचितो ।

इदानीं खो हं यजिस्सामि बहू अधम्मिको जनोति ॥

तत्थ दुग्धमेधानं सहस्सेनाति इदं कम्मं कातुं वट्ठति इदं न वट्ठतीति अजाननभावेन दससु वा पन अकुसलकम्मपर्येषु समादाय वत्तनभावेन दुट्ठा मेधा एतेसन्ति दुग्धमेधा । तेसं दुग्धमेधानं निष्पञ्जानं बालपुग्गलानं गणित्वा गहितेन सहस्सेन । यञ्जो मे उपयाचितोति मया देवतं उपसंकमित्वा एवं यजिस्सामीति यञ्जो याचितो । इदानीं खो हं यजिस्सामिति सो अहं इदानीं आपाचनेन रज्जस्स पट्टिलद्धत्ता इदानीं यजिस्सामि किं कारणं ? इदानीहि बहू अधम्मिको जनो [२२४] तस्मा इदानेव नं गहेत्वा वलिकम्मं करिस्सामीति ।

अमच्चा बोधिसत्तस्स वचनं सुत्वा साधु देवाति द्वादसयोजनिके वाराणसीनगरे भेरिं चरापेसुं । भेरिया आणं सुत्वा एकम्पि दुस्सीलकम्मं समादाय ठितो एको पुरिसोपि नाहोसि । इति याव बोधिसत्तो रज्जं कारेसि ताव एकपुग्गलोपि पञ्चसु वा दससु वा दुस्सीलकम्मेषु एकम्पि कम्मं करोन्तो न पञ्जायित्थ । एवं बोधिसत्तो एकपुग्गलम्पि अकिलमेन्तो सकलरट्ठवासिनो सीलं रक्खापेत्वा सयम्पि दानादीनि पुञ्जानि करित्वा जीवितपरियोसाने अत्तनो परिसं आदाय देवनगरं पूरेन्तो अगमासि ।

सत्थापि न भिक्खवे ! तथागतो इदानेव लोकस्स अत्थं चरति पुञ्चेपि चरि येवाति इमं धम्मदेसनं बाहरित्वा अनुसिन्धि घटेत्वा जातकं समोवानेसि । तदा परिसा बुद्धपरिसा अहेसुं । वाराणसीराजा पन अहमेवाति ।

• दुग्धमेधजातकं

अत्यकामवग्गो पञ्चमो पठसपण्णासको

६. आसिंसवग्गवण्णना

१. महासीलवजातकं

आसिंसेथेव पुरिसोति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो ओस्सट्ठविरियं भिक्खुं आरब्भ कथेसि ।

पच्चपन्नवत्थु

तं हि सत्या सच्चं किर त्वं भिक्खु ! ओस्सट्ठविरियोति पुच्छि । आम भन्तेति च वुत्ते-कस्मा त्वं भिक्खु ! एवरूपे निय्यानिकसासने पच्चजित्वा विरियं ओस्सज्जि ? पुव्वे पण्डिता रज्जा परिहायित्वापि अत्तनो विरिये ठत्वाव नट्ठम्पि यसं पुन उप्पादयिंसूति वत्वा अतीतं आहरि-

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो रज्जो अगमहेसिया कुच्छिस्मि निव्वत्तो । तस्स नामगहणदिवसे सीलवकुमारोति नामं अकंसु । सो सोळसवस्सपदेसिकोव सव्वसिप्पेसु निष्फर्त्ति पत्वा अपरभागे पितु अच्चयेन रज्जे पत्तिट्ठितो महासीलवराजा नाम अहोसि धम्मिको धम्मराजा । सो नगरस्स चतुसु द्वारेसु चतस्सो, मज्जे एकं निवेशनद्वारे एकन्ति छ दानसालायो कारेत्वा कपणद्विकानं दानं देति सीलं रक्खति उपोसथकम्मं करोति । खन्तिमेत्तानुद्दयसम्पन्नो अंके निसिन्नं पुत्तं विय सव्वसत्ते परितोसयमानो धम्मेन रज्जं कारेति । तस्सेको अमच्चो अन्तेपुरे पट्टुब्भित्वा^३ अपरभागे पाकटो जातो । अमच्चा रज्जो आरोचेसुं ।

राजा परिगण्हन्तो अत्तना[२२५]पच्चक्खतो ञ्त्वा तं अमच्चं पक्कोसापेत्वा-अन्ववाल! अयुत्तं ते कत्तं न त्वं मम विजिते वसितुं अरहसि, अत्तनो धनं च पुत्तदारे च गहेत्वा अञ्जत्थयाहीति रट्ठा पव्वाजेसि ।

सो कासिरट्ठं अतिक्कम्मू कोसलराजानं उपट्ठहन्तो अनुक्कमेन रज्जो अन्भन्तरे विस्सासिको जातो । सो एकदिवसं कोसलराजानं आह-देव ! वाराणसीरज्जं नाम निम्मक्खिकमधुपटलसदिसं राजा अतिमुट्टुको अप्पेनेव बलवाहनेन सक्का वाराणसिरज्जं गण्हितुन्ति ।

राजा तस्स वचनं सुत्वा वाराणसीरज्जं नाम महा अयं च अप्पेनेव बलवाहनेन सक्का गण्हितुन्ति आह । किन्नुखो पयुत्तकचोरो सियाति चिन्तेत्वा-पयुत्तकोसि मज्जेति आह ।

नाहं देव ? पयुत्तको, सच्चमेव वदामि । सचे मे न सदहय मनुस्से पेसेत्वा पच्चन्तगामं हनापेथ । ते मनुस्से गहेत्वा अत्तनो सन्तिकं नीते चोरानं धनं दत्वा विस्सज्जेस्सतीति ।

राजा अयं अतिविय सूरुो हुत्वा कथेति वीमंसिस्सामि तावाति-अत्तनो पुरिसे पेसेत्वा पच्चन्तगामं हनापेसि । ते चोरे गहेत्वा वाराणसीरज्जो दस्सेसुं । राजा ते दित्वा-ताता ! कस्मा गामं हनथाति पुच्छि ।

जीवितुं असक्कोन्ता देवाति ।

अथ कस्मा मम सन्तिकं न आगमित्य ? इतो दानि पट्ठाय एवरूपं मांकरित्थाति तेसं धनं दत्वा विस्सज्जेसि ।

ते गन्त्वा कोसलरज्जो तं पवुत्ति आरोचेसुं । सो एत्तकेनापि गन्तुं अविस्सहन्तो पुन मज्जे जनपदं हनापेसि । तेपि चोरे राजा तथेव धनं दत्वा विस्सज्जेसि । सो एत्तकेनापि अगन्त्वा पुन पेसेत्वा अन्तरवीथियं विलुम्पापेसि । राजा तेसम्पि चोरानं धनं दत्वा विस्सज्जेसि येव । तदा कोसलराजा अतिविय धम्मिको राजातिं ञ्त्वा वाराणसीरज्जं गहेस्सामीति बलवाहनं आदाय निय्यासि ।

तदा पन वाराणसीरञ्जो मत्तवारणेपि अभिमुखं आगच्छन्ते अनिवत्तनधम्मा, असन्नियापि सीसे पतन्तिया असन्तसनसभावा सीलवमहाराजस्स रुचियासति सकलजम्बुदीपे रज्जं गहेतुं समत्या सहस्स-मत्ता अभेज्जवरसूरमहायोधा होन्ति । ते कोसलराजा आगच्छतीति सुत्वा राजानं उपसंकमित्वा—देव ! कोसलराजा किर वाराणसीरज्जं गण्हस्सामीति आगच्छति । गच्छाम मयं अम्हाकं रज्जसीमं अतोक्कन्त-मत्तमेव नं पोथेत्वा गण्हामाति वदिंसु ।

ताता ! मं निस्साय अञ्जेसं किलमनकिच्चं नत्थि । रज्जत्थिका रज्जं गग्हन्तु । मा गमित्वाति निवारेसि ।

कोसलराजा रज्जसीमं अतिकममित्वा जनपदमज्जं पाविसि । अमच्चा पुनपि राजानं उपसंकमित्वा तेथेव वदिंसु । राजा पुरिमनयेनेव निवारेसि । कोसलराजा बाहनगरेठत्वा रज्जं वा देतु युद्धं वाति सीलव[२२६] महाराजस्स सासनं पेसेसि । राजा तं सुत्वा नत्थि मया सद्धि युद्धं, रज्जं गण्हातूति पटिसासनं पेसेसि ।

पुनपि अमच्चा राजानं उपसंकमित्वा—देव ! न मयं कोसलरञ्जो नगरं पव्विसितुं देम, वहिनगरे येव नं पोथेत्वा गण्हामाति आहंसु ।

राजा पुरिमनयेनेव निवारेत्वा नगरद्वारानि अवापुरापेत्वा सद्धि अमच्चसहस्सेन महातले पल्लक-मज्जे निसीदि ।

कोसलराजा महन्तेन वलवाहनेन वाराणसि पाविसि । सो एकम्पि पटिसत्तुं अपस्सन्तो रञ्जो निवेसनद्वारं गत्वा अमच्चगणपरिवृतो अपारुतद्वारे निवेसने अलंकतपटियत्तं महातलं आरुह्ण निसिन्नं निरप-राधं सीलवमहाराजानं सद्धि अमच्चसहस्सेन गण्हापेत्वा गच्छथ इमं राजानं अमच्चेहि पच्छावाहं^१ गाळ्हवन्धनं वन्धित्वा आमकसुसानं नेत्वा गळ्पमाणे आवाटे खणित्वा यथा एकोपिं हत्थं उक्खिपितुं न सक्कोति एवं पंसुं^२ पक्खिपित्वा निखणथ । रत्ति सिगाला आगन्त्वा एतेसं कातव्वयुत्तकं करिस्सन्तीति आह ।

मनुस्सा चोररञ्जो आणं सुत्वा राजानं सद्धि अमच्चेहि पच्छावाहं गाळ्हवन्धनं वन्धित्वा निक्ख-मिंसु । तस्मिम्पि काले सीलवमहाराजा चोररञ्जो आघातमत्तम्पि नाकासि । तेसुपि अमच्चेसु एवं वन्धित्वा नीयमानेसु एकोपि रञ्जो वचनं भिन्दितुं समत्थो नाम नाहोसि । एवं सुविनीता किरस्स परिस्ता । अथ ते राजपुरिस्ता सामच्चं सीलवराजानं आमकसुसानं नेत्वा गळ्पमाणे आवाटे खणित्वा सीलवमहाराजानं मज्जे उभोसु पस्सेसु सेसामच्चेति एवं सव्वेपि आवाटे ओतारेत्वा पंसुं आकिरित्वा धनं आकोटेत्वा अगमंसु । सीलव-राजा अमच्चे आमन्तेत्वा चोररञ्जो उपरि कोपं अकत्वा मेत्तमेव भावेथ ताताति ओवदि ।

अथ अड्ढरत्तसमये मनुस्समंसं खादिस्सामाति सिगाला^२ आगमिंसु । ते दिस्वा राजा च अमच्चा च एकप्पहारेनेव सद्धमकंसु । सिगाला भीता पलायिंसु । ते निवत्तित्वा ओलोकेन्ता पच्छतो कस्सचि अनागमनभावं ज्ञत्वा पुन पच्चारगमिंसु । इतरेपि तत्थेव सद्धमकंसु । एवं याव तत्तियं पलायित्वा पुन ओलोकेन्तो तेसु एकस्सापि अनागमनभावं ज्ञत्वा वज्जप्पत्ता एते भविस्सन्तीति मूरा हुत्वा निवत्तित्वा पुन तेसु सद्धं करोन्तेसुपि न पलायिंसु । जेट्ठकसिगालो राजानं उपगञ्छि । सेसा सेसानं सन्तिकं अगमंसु । उपायकुसलो राजा तस्स अत्तनो सन्तिकं आगतभावं ज्ञत्वा डसितुं ओकासं देत्तो विय गीवं उक्खिपित्वा तं गीवाय इस्मानं हनुकट्ठिकेन आकड्ढित्वा यन्ते पक्खिपित्वा विय गाळ्हकं गण्हि । नागवलेन रञ्जा हनुकट्ठिकेन आकड्ढित्वा गीवायं दळ्हं गहित्तिसिगा-लो अत्तानं मोचेतुं [२२७] असक्कोन्तो मरणभयतज्जितो महाविरवं विरवि । अवसेससिगाला तस्स तं अट्ट-स्सरं सुत्वा एकेन पुरिस्सेन गहित्तो भविस्सतीति अमच्चे उपसंकमितुं असक्कोन्तो मरणभयतज्जिता सव्वे पला-

यिसु । रञ्जो हनुकट्टिकेन यन्ते पक्खपित्वा विय दळ्हं कत्वा गहितसिगाणे अपरापरं सञ्चरन्ते पंसु मिथि-
ला अहोसि । सोपि सिगालो मरणभयभीतो चतुहि पादेहि रञ्जो उपरिमभागे पंसु अपव्वूहि । राजा पंसुनो
सिथिलभावं जत्वा सिगालं विस्सज्जेत्वा नागवलो थामसम्पन्नो अपरापरं संचरन्तो उभो हृत्ये उक्खित्वा
आवाटमुखवट्टियं ओलुब्भ वातच्छिन्नवलाहको विय निक्खमित्वा ठितो अमच्चे अस्सासेत्वा पंसु वियूहित्वा
सव्वे उद्धरित्वा अमच्चपरिवृतो आमकसुसाने अट्ठासि ।

तस्मिं समये मनुस्सा एकं मतमनुस्सं आमकसुसाने छड्डेन्ता द्विअं यक्खानं सीमन्तरिकाय छट्टेमुं ।
ते यक्खा तं मतमनुस्सं भाजेतुं असक्कोन्ता-मयं इमं भाजेतुं न सक्कोम अयं सीलवराजा धम्मिको एस नो भा-
जेत्वा दस्सति एतस्स सन्तिकं गच्छामाति-तं मतमनुस्सं पादे गहेत्वा आकड्डेन्ता रञ्जो सन्तिकं गत्वा-
देव ! अम्हाकं इमं भाजेत्वा देहीति आहंसु ।

भो यक्खा ! अहं इमं तुम्हाकं भाजेत्वा ददेय्यं, अपरिसुद्धो पनम्हि नहायिस्सागि तावाति ।

यक्खा चोररञ्जो ठपितवासितउदकं अत्तनो आनुभावेन आहरित्वा रञ्जो नहानत्थाय अदंसु ।
नहात्वा ठितस्स संहरित्वा ठपिते चोररञ्जो साटके आहरित्वा अदंसु । ते निवासेत्वा ठितस्स चतुजातिगन्ध-
समुग्गं आहरित्वा अदंसु । गन्धे विलिम्पित्वा ठितस्स सुवण्णसमुग्गे मणितालवण्टेसु ठपितानि नानापुप्फानि आह-
रित्वा अदंसु । पुप्फानि पिलन्वित्वा ठितकाले-अञ्जं किं करोमाति पुच्छिमु ।

राजा अत्तनो छातकाकारं दस्सेसि ।

ते गत्वा चोररञ्जो सम्पादितं नानगरसभोजनं आहरित्वा अदंसु । राजा नहानानुलित्तो^१
मण्डितपसाधितो नानगरसभोजनं भुञ्जि । यक्खा चोररञ्जो ठपितवासितपानीयं सुवण्णभिकारेनेव सुवण्ण-
सरक्केनपि सद्धि आहरिसु । अथस्स पानीयं पिवित्वा मुखं विक्खालेत्वा हृत्ये धोवितकाले चोररञ्जो सम्पादितं
पञ्चसुगन्धिकपरिवारं^२ तम्बूलं आहरित्वा अदंसु । तं खादित्वा ठितकाले-अञ्जं किं करोमाति पुच्छिसु ।

गत्वा चोररञ्जो उस्सीसके निक्खित्तं मंगलखगं आहरयाति ।

ते तस्मिं गत्वा आहरिसु । राजा खगं गहेत्वा तं मतमनुस्सं उजुकं ठपापेत्वा मत्थकमज्जे असिना
पहरित्वा द्वे कोट्ठासे कत्वा द्विन्नं यक्खानं समविभत्तमेव विभजित्वा अदासि । दत्त्वा च पन खगं धोवित्वा
सन्नयहित्वा अट्ठासि । अथ ते यक्खा मनुस्समंसं खादित्वा सुहिता हुत्वा तुट्ठचित्ता-[२२८] अञ्जं ते
महाराज ! किं करोमाति पुच्छिसु ।

तेनहि तुम्हे अत्तनो आनुभावेन मं चोररञ्जो सिरिगम्भे ओतारेथ । इमे च अमच्चे अत्तनो अत्तनो
गेहे पतिट्ठापेशाति ।

ते साधु देवाति सम्पटिच्छित्वा तथा अकंसु ।

तस्मिं समये चोरराजा अलंकतसिरिगम्भे सिरिसयनपिट्ठे निपन्नो निद्दायति । राजा तस्स पमत्तस्स
निद्दायन्तस्स खगतलेन उदरं पहरि । सो भीतो पवुज्जित्वा दीपालोकेन सीलवमहाराजानं सञ्जानित्वा सयना
वुट्ठाय सति^३ उपट्ठेत्वा ठितो राजानं आह-महाराज ! एवरूपाय रत्तिया गहितारक्खे पिहितद्वारे भवने-
आरक्खमनुस्सेहि निरोकासे ठाने खगं सन्नयित्वा अलंकतपटियत्तो कथं नाम त्वं इमं सयनपिट्ठं आगतोति ?

राजा अत्तनो आगमनाकारं सव्वं वित्थारतो कथेसि ।

तं नुत्वा चोरराजा संविग्गमानसो-महाराज ! अहं मनुस्सभूतोपि समानो तुम्हाकं गुणं न जानामि ।
परेसं लोहितमंसखादकेहि पन कक्खळेहि फरसेहि यक्खेहि तव गुणा ज्ञाता ! न दानाहं नरिन्द ! एवरूपे सील-

सम्पन्ने तयि दुब्धिस्सामीति-खगं आदाय सपथं कत्वा राजानं खमापेत्वा महासयने निपज्जापेत्वा अत्तनो खुद्द-
कमञ्चके निपज्जित्वा पभाताय रत्तिया उट्ठिते सुरिये भेरिञ्चरापेत्वा सव्वसेनियो च अमच्चब्राह्मणगहपतिके
च सन्निपातापेत्वा तेसं पुरतो आकासे पुण्णचन्दं उक्खिपन्तो विय सीलवरञ्जो गुणे कथेत्वा परिसमज्जे येव
पुन राजानं खमापेत्वा रञ्जं पटिच्छापेत्वा इतो पट्ठाय तुम्हाकं उप्पन्नो चोरूपह्वो मय्हं भारो मया गहितार-
क्खा तुम्हाकं रञ्जं कारेयाति वत्वा पेसुञ्जकारस्स आणं कत्वा अत्तनो बलवाहनं आदाय सकरट्ठमेव गतो ।

सीलवमहाराजापि खो अलंकतपटियत्तो सेतच्छत्तस्स हेट्ठा सरभपादके कञ्चनपल्लंके निसिन्नो
अत्तनो सम्पत्ति ओलोकेत्वा अयं च एवरूपा सम्पत्ति अमच्चसहस्सस्स च जीवितपटिलाभो मयि विरियं अकरो-
न्ते नकिञ्चि अभविस्स, विरियवलेन पनाहं नट्ठं च इमं यसं पटिलिभि, अमच्चसहस्सस्स च जीवितदनं अदासि,
आसाच्छेदं वत्त अक्त्वा विरियमेव कत्तव्वं, क्तविरियस्स हि फलं नाम एवं समिज्जतीति चिन्तेत्वा उदानवसेन
इमं गाथमाह-

आसिसेथेव पुरिसो न निव्विन्देय पण्डितो ।

पस्सामि वोहं अत्तानं यथा इच्छि तथा अहूति ॥

तत्थ आसिसेथेवाति एवाहं विरियं आरभन्तो इमम्हा दुक्खा मुञ्चिस्सामीति अत्तनो विरियवले
आसं करोयेव । न निव्विन्देय पण्डितोति पण्डितो उपायकुसलो युत्तट्ठाने विरियं करोन्तो अहं इमस्स विरियस्स
फलं न लभिस्सामीति न उक्कड्ढेय्य, आसाच्छेदकम्मं न करेय्याति अत्थो । पस्सामि वोहं अत्तानन्ति एत्थ वोति
निपातमत्तं । अहं अज्ज अत्तानं पस्सामि । यथा इच्छि तथा अहूति अहं हि आवाटे निखातो तम्हा दुक्खा मुञ्चित्वा
पुन अत्तनो रज्जसम्पत्तिं इच्छि सो अहं इमं सम्पत्ति पत्तं अत्तानं पस्सामि यथेवाहं पुव्वे इच्छि तथेव मे अत्ता
जातोति । एवं बोधिसत्तो अहो वत्त भो ! सीलसम्पन्नानं विरियफलं नाम समिज्जतीति इमाय गाथाय उदानं
उदानेत्वा यावजीवं पुञ्जानि करित्वा यथाकम्मं गतो ।

सत्थापि इमं धम्मदेसनं आहरित्वा सच्चानि पकासेसि । सच्चपरियोसाने ओस्सट्ठविरियो भिक्खु
अरहत्ते पतिट्ठासि । सत्था अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा पदुट्ठामच्चो देवदत्तो अहोसि ; अमच्च-
सहस्सं बुद्धपरिसा, सीलवमहाराजा पन अहमेवाति ।

महासीलवजातकं

२. चूलजनकजातकं

वायमेथं व पुरिसोति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो ओस्सट्ठविरियमेव आरुम कर्येनि । तत्थ यं वत्तव्वं तं सव्वं महाजनकजातके आवीभविस्सति । जनकराजा पन सेतच्छत्तस्म हेट्ठा निशित्तो इमं गाथमाह—

वायमेथेव पुरिसो न निद्विन्देय्य पण्डितो ।

पस्सामि वोहं अत्तानं उदका थलमुव्वतन्ति ॥

तत्थ वायमेथेवाति वायामं करोथेव । उदका थलमुव्वतन्ति उदकतो थलमुत्तिण्णं थले पत्तिट्ठित्तं अत्तानं पस्सामीति । इधापि ओस्सट्ठविरियो भिक्खु अरहत्तपत्तो । जनकराजा सम्माणम्बुद्धोव अहोसीति ।

चूलजनकजातकं

३. पुष्पपातिजातकं

तत्थ पुष्पपातियोति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो विसवारुणि आरब्भ कथेसि ।

पञ्चपन्नवत्थु

एकं समयं सावत्थियं सुराधुत्ता सन्नपित्त्वा मन्तयिसु—सुरामूलं नो खीणं कहन्नु खो लभिस्सामाति ।
अथेको कक्खलधुत्तो आह—मा चिन्तयित्थ, अत्थेको उपायोति ।

कतरुपायो नामाति ?

अनाथपिण्डको अंगुलिमुट्टिका पिलन्धीत्वा मट्ठसाटकनिवत्थो राजुपट्ठानं गच्छति, मयं सुरा-
पानिय^१ विसञ्जीकरणभेसज्जं पक्खपित्त्वा आपाणं सज्जेत्वा निसीदित्वा अनाथपिण्डकस्स आगमनकाले इतो
एहि महासेट्ठीति पक्कोसित्वा तं सुरं पायेत्वा विसञ्जीभूतस्स अंगुलिमुट्टिका च साटके च गहेत्वा सुरामूलं
करिस्सामाति ।

ते साधूति सम्पटिच्छित्वा तथा कत्वा सेट्ठिस्स आगमनकाले पटिमग्गं गन्त्वा—सामि ! इतो
ताव आगच्छय अयं अम्हाकं सन्तिके अतिमनापा सुरा, थोकं पिवित्वा गच्छथाति वदिसु ।

सोतापन्नो अरियसावको किं सुरं पिविस्सति ! अनत्थिको समानोपि पन इमे धुत्ते परिगण्हिस्सामीति
तेसं आपाणभूमिं गन्त्वा तेसं किरियं ओलोकेत्वा अयं सुरा इमेहि इमिना नाम कारणेन योजिताति वत्वा इतो-
दानि पट्ठाय इमे इतो पलापेस्सामीति चिन्तेत्वा आह—अरे दुट्ठधुत्ता ! तुम्हे सुरापातियं भेसज्जं पक्खपित्त्वा
आगतागते पायेत्वा विसञ्जी कत्वा विळुम्पिस्सामाति आपाणमण्डलं सज्जेत्वा निसिन्ना केवलं इमं सुरं वण्णेथ ।
एकोपि वो उक्खपित्त्वा पिवितुं न उस्सहति । सचे अयं अयोजितका अस्स तुम्हे च पिवेय्याथाति ।

ते धुत्ते तज्जेत्वा ततो पलापेत्वा अत्तनो गेहं गन्त्वा धुत्तेहि कतकारणं तथागतस्स आरोचेस्सामीति
जेतवनं गन्त्वा सत्थु आरोचेसि ।

सत्था—न इदानि ताव गहपति ! ते धुत्ता तं वञ्चेतुकामा जाता पुब्बे पन पण्डितेपि वञ्चेतुकामा
अहेसुन्ति वत्वा तेन याचितो अतीतं आहरि—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो वाराणसीसेट्ठि अहोसि । तदापेते धुत्ता एव-
मेव सम्मन्तेत्वा सुरं योजेत्वा वाराणसीसेट्ठिस्स आगमनकाले पटिमग्गं गन्त्वा एवमेव कथयिसु । सेट्ठि अनत्थि-
को हुत्वा ते पटिमण्हितुकामो गन्त्वा तेसं किरियं ओलोकेत्वा इदन्नाम एते कातुकामा पलापेस्सामि ते इतोति
चिन्तेत्वा एवमाह—भो धुत्ता ! सुरं पिवित्वा राजकुलं गन्तुं नाम न युत्तं । राजानं दिस्वा पुन आगच्छन्तो
जानिस्सामि । तुम्हे इधेव निसीदथाति ।

राजुपट्ठानं गन्त्वा पच्चागच्छि । धुत्ता—इतो एथ सामीति ।

सो तत्थ गन्त्वा भेसज्जयोजिता पातियो ओलोकेत्वा एवमाह—भो धुत्ता ! तुम्हाकं किरिया मय्हं
न रुच्चति तुम्हाकं सुरापातियो यथापूरिताव ठित्ता, तुम्हे केवलं सुरं वण्णेथ न पन पिवथ । स चायं मनापा अस्स
तुम्हेपि पिवेय्याथ इमाय पन विससंयुत्ताय भवितव्वन्ति तेसं मनोरथं भिन्दन्तो इमं गाथमाह—

तथेव पुण्णपातियो अञ्जायं वत्तते कथा ।

आकारकेन जानामि न चायं भद्दिका^१ सुराति ॥

तत्थ तथेवाति यथा मया गमनकाले दिट्ठा इदानिपि इमा सुरापातियो तथेव पुण्णा । अञ्जायं वत्तते कथाति या अयं तुम्हाकं सुरावण्णनकथा वत्तति, सा अञ्जावअभूता अतच्छा यदि हि एसा सुरा मनापा अस्स तुम्हेपि पिवेय्याथ उपड्ढपातियो अवसिस्सेय्युं । तुम्हाकं पन एकेनापि सुरा न पीता । आकारकेन जानामीति तस्मा इमिना कारणेन जानामि । न चायं भद्दिका सुराति नेव अयं भद्दिका सुरा, विसयोजिताय एताय भवित्त-
व्वन्ति । धुत्ते गहेत्वा यथा न पुंन एवरूपं करोन्ति तथा ते तज्जेत्वा विस्सज्जेसि । सो यावजीवं दानादीनि पुञ्जानि करित्वा यथाकम्मं गतो ।

सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा धुत्ता एतरहि धुत्ता वाराणसीसेट्ठि पन अहन्तेन समयेनाति ।

पुण्णपातिजातकं

४. फलजातकं

नायं रुक्खो दुरारुहोति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो एकं फलकुसलं उपासकं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

एको किर सावत्थिवासी कुट्टुम्बिको वुद्धपमुखं संधं निमन्तेत्वा अत्तनो आरामे निसीदापेत्वा यागुख-
ज्जकं दत्त्वा उय्यानपालं आणापेसि—भिकखूहि सद्धि उय्याने विचरित्वा अय्यानं अम्वादीनि नानाफलानि देहीति ।

सो साधूति सम्पटिच्छित्त्वा भिकखूसंधं आदाय उय्याने विचरन्तो रुक्खं ओलोकेत्वाव एतं फलं
आमं एतं न सुपक्कं एतं सुपक्कन्ति जानाति । यं सो वदति तं तथेव होति ।

भिकखू गन्त्वा तथागतस्स आरोचेसुं—भन्ते ! अयं उय्यानपालो फलकुसलो । भूमियं ठितोव रुक्खं
ओलोकेत्वा एतं फलं आमं एतं न सुपक्कं एतं सुपक्कन्ति जानाति । यं सो वदति तं तथेव होतीति ।

सत्था—न भिकखवे ! अयमेव उय्यानपालो फलकुसलो पुब्बे पन पण्डितापि फलकुसला अहेसुन्ति
वत्त्वा अतीतं आहरि—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो सत्थवाहकुले निव्वत्तित्वा वयप्पत्तो पञ्चहि
सकटसतेहि वणिज्जं करोन्तो एकस्मिं काले महावत्तनिअटविं पत्त्वा अटविमुखे ठत्त्वा सब्बे मनुस्से सन्निपाता-
पेत्वा—इमिस्सा अटविथा विसरुक्खा नाम होन्ति विसपत्तानि विसपुप्फानि विसफलानि विसमधूनि होन्ति
येव । पुब्बे तुम्हेहि अपरिभुत्तं यं किञ्चि पत्तं वा पुप्फं वा फलं वा मं अनापुच्छित्त्वा मा खादित्थाति आह ।

ते साधूति सम्पटिच्छित्त्वा अटविं ओतरिंसु ।

अटविमुखे च एकस्मिं गामद्वारे किम्फलरुक्खो नाम अत्थि । तस्स खन्धसाखापालासपुप्फफलानि
सव्वानि अम्बसदिसानेव होन्ति, न केवलं वण्णसण्ठानतो गन्धरसेहिपिस्स आमपक्कानि फलानि अम्बफल-
सदिसानेव । खादितानि पन हलाहलविसं विय तं खणं येव जीवितक्खयं पापेन्ति ।

पुरतो गच्छन्ता एकच्चे लोलपुरिसा [२३२] अम्बरुक्खो अयन्ति सञ्जाय फलानि खादिंसु ।
एकच्चे सत्थवाहं पुच्छित्त्वा व खादिस्सामाति हत्थेन गहेत्वा अट्ठंसु । ते सत्थवाहे आगते—अय्य ! इमानि अम्ब-
फलानि खादामाति पुच्छिसु ।

बोधिसत्तो नायं अम्बरुक्खोति अत्त्वा—किम्फलरुक्खो नामेस नायं अम्बरुक्खो मा खादित्थाति—वा-
रेत्वा ये खादिंसु तेपि वमापेत्वा चतुमधुरं पायेत्वा अरोगे अकासि ।

पुब्बे पन इमस्मिं रुक्खमूले मनुस्सा निवासं कप्पेत्वा अम्बफलानीति इमानि विसफलानि खादित्वा
जीवितक्खयं पापुणन्ति । पुन दिवसे गांमवासिजो निक्खमित्त्वा मतमनुस्से दिस्वा पादे गण्हित्वा पटिच्छन्नट्ठाने
छेड्ढेत्वा सकटेहि सद्धि येव सव्वन्तेसं सन्तकं गहेत्वा गच्छन्ति ।

ते तं दिवसम्पि अरुणुगामनकाले येव मय्हं वलिवद्दा भविस्सन्ति मय्हं सकटं मय्हं भण्डन्ति वेगेन
तं रुक्खमूलं गन्त्वा मनुस्से निरोगे दिस्वा—कथं तुम्हे इमं रुक्खं नायं अम्बरुक्खोति जानित्थाति पुच्छिसु ।

ते मयं न जानाम सत्थवाहजेट्ठको नो जानातीति आहंसु ।

मनुस्सा बोधिसत्तं पुच्छिसु—पण्डित, किन्ति कत्त्वा त्वं इमस्स रुक्खस्स अनम्बरुक्खभावं अञ्जासीति ?

सो द्वीहि कारणेहि अञ्जासिन्ति वत्त्वा इमं गाथमाह—

नायं रक्खो दुरारुहो नपि गामतो आरका ।

आकारकेन जानामि नायं साधुफलो दुमीति ॥

तत्थ नायं रक्खो दुरारुहोति अयं विसरक्खो न दुक्खारुहो होति । उक्खपित्वा ठपिननिस्सेणि विय सुखेन आरोहितुं सककाति वदति । नपि गामतो आरकाति गामतो दूरे ठितोपि न होति गामद्वारे ठितो येवाति दीपेति । आकारकेन जानामीति इमिना दुविधेन कारणेनाहं इमं रक्खं जानामि किन्ति ! नायं साधुफलो दुमीति सचे हि अयं मधुरफलो अम्वरक्खो अभविस्स एवं सुग्वारुहे अविदूरे ठिते एतस्मि एकस्मि फलं न तिट्ठेय्य, फलखादकमनुस्सेहि निच्चं परिवृतोव अस्स । एवं अहं अत्तनो जाणेन परिच्छिन्दित्वा इमस्स विसरक्खभावं अञ्जासिन्ति महाजनस्स धम्मं देसेत्वा सोत्थिगमनं गतो ।

सत्यापि एवं भिक्खवे ! पुब्बे पण्डिता फलकुसला अहेसुन्ति इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुमान्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा परिसा बुद्धपरिसा अहेसुं सत्यवाहो पन अहमेवाति ।

फलजातकं

९. पञ्चावुधजातकं

यो अलीनेन चित्तेनाति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो एकं ओस्सट्ठविरियं भिक्खुं आरब्भं कथेसि ।

पञ्चुपन्नवत्थु

तं हि भिक्खुं सत्या आमन्तेत्वा—सच्चं किर त्वं भिक्खु ! ओस्सट्ठविरियोति पुच्छित्वा [२३३] सच्चं भगवाति वुत्ते—भिक्खु ! पुब्बे पण्डिता विरियं कातुं युत्तट्ठाने विरियं कत्वा रज्जसम्पत्तिं पापुणिस्सूति वत्वा अतीतं आहरि—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो तस्स रज्जो अग्गमहेसिया कुच्छिस्मि निव्वत्ति । तस्स नामगहणदिवसे अट्ठसतं ब्राह्मणे सन्नकामेहि सन्तप्पेत्वा लक्खणानि पटिपुच्छिसु । लक्खणकुसला ब्राह्मणा लक्खणसम्पत्तिं दिस्वा पुञ्जसम्पन्नो महाराज ! कुमारो तुम्हाकं अच्चयेन रज्जं पापुणिस्सति पञ्चावुधकम्मे पञ्जातो पाकटो जम्बुदीपे अग्गपुरिसो भविस्सतीति व्याकरिमु । ब्रह्मणानं बचनं सुत्वा कुमारस्स नामं गणहन्ता पञ्चावुधकुमारोति नामं अकंसु ।

अथ नं विञ्जुतं पत्वा सोळसवस्सप्पदेसे ठितं राजा आमन्तेत्वा—तात ! सिप्पं उग्गण्हाहीति आह ।

कस्स सन्तिके उग्गण्हामि देवाति ?

गच्छ तात ! गन्धाररट्ठे तक्कसिलानगरे दिसापामोक्खस्सु आचरियस्स सन्तिके सिप्पं उग्गण्हा, इदमस्स आचरियस्स भागं ददेय्यासीति सहस्सं दत्त्वा उय्योजेसि ।

सो तत्थ गन्त्वा सिप्पं सिक्खित्वा आचरियेन दिन्नं पञ्चावुधं गहेत्वा आचरियं वन्दित्वा तक्कसिलानगरतो निक्खमित्वा सन्नद्धपञ्चावुधो वाराणसीमगं पटिपज्जि । सो अन्तरामग्गे सिलेसलोमयक्खेन नाम अधिट्ठितं एकं अट्ठवि पापुणि । अथ नं अट्ठविमुखे मनुस्सा दिस्वा—भो माणव ! मा इमं अट्ठवि पाविसि सिलेसलोमयक्खो नामेत्य अत्थि सो दिट्ठदिट्ठमनुस्से जीवितक्खयं पापेतीति वारयिंसु ।

बोधिसत्तो अत्तानं तक्केन्तो असम्भीतकेसरसीहो विय अट्ठवि पाविसि येव । तस्मि अट्ठविमज्जं सम्पत्ते सो यक्खो तालमत्तो हुत्वा कूटागारमत्तं सीसं चक्कप्पमाणानि^१ अक्खनि कन्दळमकुलमत्ता द्वे दाठा च मापेत्वा सेतमुखो कवरकुच्छि नीलहत्थपादो हुत्वा बोधिसत्तस्स अत्तानं दस्सेत्वा—कहं यासि, तिट्ठ भक्खो मेति आह ।

अथ नं बोधिसत्तो—यक्ख ! अहं अत्तानं तक्केत्वा इध पविट्ठो । त्वं अप्पमत्तो हुत्वा मं उपगच्छेय्यासि । विसपीतेन हि तं सरेन विज्जित्वा एत्येव पातेस्सामीति सन्तज्जेत्वा हलाहलविसपीतं सरं सन्नय्हित्वा मुञ्चि । सो यक्खस्स लोमेषु येव अल्लीयि । ततो अञ्जन्ति एवं पञ्जा सरे मुञ्चि । सव्वे तस्स लोमेषु येव अल्लीयिसु ।

यक्खो सव्वेपि ते सरे पोठेत्वा अत्तनो पादमूले येव पातेत्वा बोधिसत्तं उपसंकमि । बोधिसत्तो पुनपि तं तज्जेत्वा खगं कड्ढित्वा पहरि । तत्तिसंगुलायतो खग्गो लोमेषु येव अल्लीयि । अथ नं कणपेन पहरि । सोपि लोमेषु येव अल्लीयि । तस्स अल्लीन [२३४] भावं जत्त्वा मुग्गरेन पहरि । सोपि लोमेषु येव अल्लीयि । तस्स अल्लीनभावं जत्त्वा—भो यक्ख ! न ते अहं पञ्चावुधकुमारो नामानि सुतपुञ्जो ? अहं तथा अधिट्ठितं अट्ठवि पविसन्तो न धनुआदीनि तक्केत्वा पविट्ठो अत्तानं येव पन तक्केत्वा पविट्ठो, अज्ज तं पोठेत्वा चुण्णविचुण्णं करिस्सामीति अभीतसीहनादं नाम दस्सेत्वा उन्नदित्वा दक्खिणहत्थेन यक्खं पहरि । हत्थो लोमेषु येव अल्लीयि

वामहृत्थेन पहरि, सोपि अल्लीयि । दक्खिणपादेन पहरि, सोपि अल्लीयि । वामपादेन पहरि, सोपि अल्लीयि । सीसेन तं पोठेत्वा चुण्णविचुण्णं करिस्सामीति सीसेन पहरि, तम्पि लोमेषु येव अल्लीयि । सो पञ्चमु ठानेमु वद्धो ओलम्बन्तोपि निम्भयो निस्सारज्जोव अहोसि ।

यक्खो चिन्तेसि-अयं एको पुरिससीहो पुरिसाजानीयो न पुरिसमत्तोव । मादिसेन नामस्स वयथेन गहितस्स सन्तासमत्तम्पि न भविस्सति । मया इमं मग्गं हतन्तेन एकोपि एवरूपो पुरिसो न दिट्ठपुट्ठो । कस्मा नुखो एस न भायतीति ! सो तं खादितुं अविस्सहन्तो-कस्मा नुखो त्वं माणव ! मरणभयं न भायसीति पुच्छि ।

किं कारणा यक्ख भायिस्सामि ? एकस्मिं हि अत्तभावे एकं मरणं नियतमेव, अपि च मय्हं कुच्छिम्हि वजिरावुधं अत्थि, सचे मं खादिस्ससि तं च आवुधं जीरेतुं न सक्खिस्ससि । तं ते अन्तानि खण्डावण्डं छिन्दित्वा जीवितक्खयं पापेस्सति । इति उभोपि नस्सिस्साम । इमिना कारणेनाहं न भायामीति । इदं किर बोधिमत्तो अत्तनो अब्भन्तरे वाणावुधं सन्धाय कथेसि ।

तं सुत्वा यक्खो चिन्तेसि-अयं माणवो सच्चमेव भणति इमस्स पुरिससीहस्स मरीरतो मूग्गवीजमत्तम्पि मंसखण्डं मय्हं कुच्छि जीरेतुं न सक्खिस्सति विस्सज्जेस्सामि नन्ति मरणभयतज्जितो बोधिसत्तं विस्सज्जेत्वा-माणव ! पुरिससीहो त्वं । न ते अहं मंसं खादिस्सामि । त्वं अज्ज राहुमुखा मुत्तचन्दो विय मम हत्थतो मुञ्चित्वा आतिसुहज्जमण्डलं तोसेन्तो याहीति आह ।

अयं नं बोधिसत्तो आह-यक्ख ! अहं ताव गच्छिस्सामि त्वं पन पुव्वेपि अकुसलं कत्वा लुट्ठो लोहितपाणी पररुधिरमंसभक्खो यक्खो हुत्वा निव्वत्तो । सचे इधापि ठत्वा अकुसलमेव करिस्ससि अन्धकारा अन्धकारमेव गमिस्ससि । मं दिट्ठकालतो पट्ठाय पन न सक्का तथा अकुसलं कातुं पाणातिपातकम्मं नाम निरये तिरच्छानयोनियं पेट्तिविसये असुरकथे च निव्वत्तेति मनुस्सेसु निव्वत्तट्ठाने अप्पायुकसंवत्तनिकं होतीति ।

एवमादिना नयेन पञ्चन्नं दुस्सील्यकम्मानं [२३५] आदीनवं पञ्चन्नं सीलानं आनिसंसं च कथेत्वा नानाकारणेहि यक्खं तज्जेत्वा धम्मं देसेत्वा दमेत्वा निव्विसेवनं कत्वा पञ्चसु सीलेसु पतिट्ठापेत्वा तस्सा येव नं अटविया वलिपटिगाहकं देवतं कत्वा अम्पमादेन ओवदित्वा अटवितो निक्खमन्तो अटवीमुखे मनुस्सानं आचिक्खित्वा सन्नद्वपञ्चावुधो वाराणासि गन्त्वा मातापित्तरो दिस्वा अपरभागे रज्जे पतिट्ठाय धम्मेन रज्जं कारेन्तो दानादीनि च पुञ्जानि करित्वा यथाकम्मं अगमासि । सत्यापि इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अभिसम्बुद्धो हुत्वा इमं गाथमाह-

यो अलीनेन चित्तेन अलीनमनसो नरो ।

भावेति कुसलं धम्मं योगक्खेमस्स पत्तिया ॥

पापुणे अनुपुव्वेन सव्वसंयोजनक्खयन्ति ।

तत्थायं पिण्डत्यो । यो पुरिसो अलीनेन असंकुचितेन चित्तेन पकतियापि अलीनमनो अलीनज्जासयो हुत्वा अनवज्जट्ठेन कुसलं सत्ततिसवोधिपक्खियभेदं धम्मं भावेति वड्ढेति विसालेन चित्तेन विपस्सनं अनुयुञ्जति । चतुहि योगेहि खेमस्स निव्वाणस्स पत्तिया सो एवं सव्वसंखारेसु अनिच्चं दुक्खं अनत्ता ति तिलक्खणं आरोपेत्वा तरुणविपस्सनतो पट्ठाय उप्पन्ने बोधिपक्खियधम्मे भावेन्तो अनुपुव्वेन एकं संयोजनम्पि अनवसेसेत्वा सव्वसंयोजनानं खयकरस्स चतुत्थमग्गस्स परियोसाने उत्पन्नता सव्वसंयोजनक्खयोति संखं गतं अरहत्तं पापुण्ययाति ।

एवं सत्था अरहत्तेन धम्मदेसनाय कूटं गहेत्वा मत्थके चत्तारि सच्चानि पकासेसि । सच्चपरियोसाने सो भिक्खु अरहत्तं पापुणि । सत्यापि अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा यक्खो अंगुलिमालो अहोसि । पञ्चावुधकुमारो नाम अहमेवाति ।

६. कञ्चनकखंधजातकं

यो पृष्टेन चित्तेनाति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो अञ्जतरं भिक्षुं आरब्ध कथेसि ।

पञ्चपन्नवत्यु

एको किर सावत्थिवासी कुलपुत्तो सत्थु धम्मदेसनं सुत्वा रतनसासने उरं दत्त्वा पव्वजि । अथस्स आचरियुपज्जाया—आवुसो ! एकविधेन सीलं नाम, दुविधेन, त्रिविधेन, चतुर्विधेन, पञ्चविधेन, छव्विधेन, सत्तविधेन, अट्ठविधेन, नवविधेन, दसविधेन, बह्विधेन सीलं नाम; इदं चुल्लसीलं नाम, इदं मज्झिमसीलं नाम, इदं महासीलं नाम, इदं पातिमोक्खसंवरसीलं नाम, इदं इन्द्रियसंवरसीलं नाम, इदं आजीवपारिमुद्धिसीलं नाम, इदं पञ्चयपटिसेवनसीलं नामाति सीलं आचिकखन्ति ।

सो [२३६] चिन्तेसि—इदं सीलं नाम अतिबहुं । अहं एत्तकं समादाय वत्तितुं न सक्खिस्सामि । सीलं पूरेतुं असक्कोन्तस्स नाम पव्वज्जाय को अत्थो ? अहं गिही हुत्वा दानादीनि पुञ्जानि च करिस्सामि पुत्तदारञ्च पोसेस्सामीति ।

एवञ्च पन चिन्तेत्वा—भन्ते ! अहं सीलं रक्खितुं न सक्खिस्सामि, असक्कोन्तस्स च नाम पव्वज्जाय को अत्थो ? अहं हीनायावत्तिस्सामि । तुम्हाकं पत्तचीवरं गण्हाति आह ।

अथ नं आचरियुपज्जाया आहंसु—आवुसो ! एवं सन्ते दसवलं वन्दित्वा याहीति ।

ते तं आदाय सत्थु सन्तिकं धम्मसभं अगमंसु ।

सत्या तं दिस्वाव—किं भिक्खवे ! अनत्थिकं भिक्षुं आदाय आगतत्थाति आह ।

भन्ते ! अयं भिक्खु अहं सीलं रक्खितुं न सक्खिस्सामीति पत्तचीवरं निग्घादेति । अथ नं मयं गहेत्वा आगताति ।

कस्मा पन तुम्हे भिक्खवे ! इमस्स भिक्खुनो बहुं सीलं आचिकखथ ? यत्तकं एस रक्खितुं सक्कोति तत्तकमेव रक्खिस्सति । इतो पट्ठाय तुम्हे एवं मा किञ्चि अवचुत्थ । अहमेत्थ कत्तव्वं जानिस्सामीति । एहि त्वं भिक्खु ! किन्ते बहुना सीलेन ? तीणि येव सीलानि रक्खितुं सक्खिस्ससीति ?

सक्खिस्सामि भन्तेति ।

तेन हि त्वं इतो पट्ठाय कायद्वारं वचीद्वारं मनोद्वारन्ति तीणि द्वारीणि रक्ख । मा कायेन पापकम्मं करि । मा वाचाय, मा मनसा । गच्छ, मा हीनायावत्ति । इमानि तीणि येव सीलानि रक्खाति ।

एत्तावता सो भिक्खू तुट्ठमानसो—साधु भन्ते, रक्खिस्सामि इमानि तीणि सीलानीति सत्थारं वन्दित्वा आचरियुपज्जायेहि सद्धिं येव अगमासि ।

सो तानि तीणि सीलानि पूरेन्तोव अञ्जासि—आचरियुपज्जायेहि मय्हं आचिकखितं सीलम्पि एत्तकमेव । ते पन अत्तनो अवुद्धभावेन मं बुज्जापेतुं नासक्खिसुं । सम्मासम्बुद्धो अत्तनो बुद्धसुबुद्धताय अनुत्तरधम्मराजताय एत्तकं सीलं तीसु येव द्वारेसु पक्खिपित्वा मं गण्हापेसि । अवस्सयो वत मे सत्या जातोति विपस्सनं वड्ढेत्त्रा कतिपाहेनेव अरहन्ते पतिट्ठासि ।

तं पवुत्तिं अत्वा धम्मसभायं सन्निपतिता भिक्खू—आवुसो ! तं किर भिक्खुं सीलानि रक्खितुं न सक्कोमीति हीनायावत्तन्तं सव्वंसीलानि तीहि कोट्ठासेहि पक्खिपित्वा गाहापेत्वा सत्या अरहत्तं पापेसि । अहो ! बुद्धा नाम अच्छरियमनुस्साति बुद्धगुणे कथेन्ता निसीदिसु ।

सत्या आगन्त्वा—काय नृत्य भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छि ।

इमाय नामाति वुत्ते—भिक्खवे ! अतिगरुकोपि भारो कोट्ठासवसेन भाजेत्वा द्विधो लहको विय होति । पुव्वेपि पण्डिता महन्तं कञ्चनक्खन्धं लभित्वा उक्खिपितुं असक्कोन्ता विभागं कत्वा उक्खिपित्वा अगमंसूति क्त्वा अतीतं आहरि— [२३७]

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेत्ते बोधिसत्तो एकस्मिं गामके कस्सको अहोसि । सो एकदिवसं अञ्जतरस्मिं छड्डितगामके खेत्ते कस्सि कसति । पुव्वेपि च तस्मिं गामे एको विभवसण्णो सेट्ठी अरुमत्तपरिमाणं^३ चतुहत्यायामं कञ्चनक्खन्धं निदहित्वा कालमकासि । तस्मिं बोधिसत्तस्स नंगलं लगित्वा अट्ठामि । सो मूलसन्तानकं भविस्सतीति पंसुं वियूहन्तो तं दिस्वा पंसुना पटिच्छादेत्वा दिवसं कसित्वा अत्यं गते नुरिये युगनंगलादीनि एकमन्ते निक्खिपित्वा कञ्चनक्खन्धं गण्हित्वा गच्छिस्सामीति तं उक्खिपितुं नासक्खि ।

असक्कोन्तो निसीदित्वा—एत्तकं कुच्छिभरणाय भविस्सति, एत्तकं निदहित्वा ठपेस्सामि, एत्तकेन कम्मन्ते संयोजेस्सामि, एत्तकं दानादिपुञ्जकिरियाय भविस्सतीति चत्तारो कोट्ठासे अकासि ।

तस्सेवं विभक्तकालेसो कञ्चनक्खन्धो सल्लहको विय अहोसि । सो तं उक्खिपित्वा घरं नेत्वा चतुधा विभजित्वा दानादीनि पुञ्जानि कत्वा यथाकम्मं गतोति । भगवा इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अभिन्नम्युद्धो हुत्वा इमं गाथमाह—

यो पहट्ठेन चित्तेन पहट्ठमनसो नरो ।

भावेति कुसलं धम्मं योगक्खेमत्स पत्तिया ॥

पापुणं अनुपुव्वेन सव्वसंयोजन क्खयन्ति ॥

तत्थ पहट्ठेनाति विनीवरणेन । पहट्ठमनसोति ताय एव विनीवरणताय पहट्ठमनसो सुवण्णं विय पहंसित्वा समुज्जोतितसप्पमासकतचित्तो हुत्वाति अत्यो ।

एवं सत्या अरहत्तनिकूटेन देसनं निट्ठपेत्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा कञ्चनक्खन्धं लद्धपुरिसो अहमेव अहोसिन्ति ।

७. वानरिन्दजातकं

यस्तेते चतुरो धम्माति इदं सत्या वेळुवने विहरन्तो देवदत्तस्स वधाय परिसक्कनं आरब्भ कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

तस्मिं हि समये सत्या देवदत्तो वधाय परिसक्कतीति सुत्वा न भिक्खवे ! इदानेव देवदत्तो मय्हं वधाय परिसक्कति पुव्वेपि परिसक्कि येव, तासमत्तम्पि पन कातुं न सक्खीति वत्वा अतीतं आहरि-

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो कपियोनियं निव्वत्तित्वा बुद्धिमन्वाय अस्स-पोतकप्पमाणो थामसम्पन्नो एकचरो हुत्वा नदीतीरे विहरति । तस्सा पन नदिया वेमज्जे एको दीपको नानप्प-कारेहि अम्बपणसादीहि फलरुक्खेहि सम्पन्नो । बोधिसत्तो नागवलो थामसम्पन्नो नदिया ओरिमतीरतो उप्पत्तित्वा दीपकस्स ओरतो [२३८] नदीमज्जे एको पिट्ठिपासाणो अत्थि तस्मिं निपतति । ततो उप्पत्तित्वा तस्मिं दीपके पतति । तत्थ नानप्पकारानि फलानि खादित्वा सायं तेनेव उपायेन पच्चागन्त्वा अत्तनो वसनट्ठाने वसित्वा पुनदिवसेपि तथेव करोति । इमिना नियामेन तत्थ वासं कप्पेति ।

तस्मिं पन काले एको कुम्भीलो सपजापतिको तस्सा नदिया वसति । तस्स सा भरिया बोधिसत्तं अपरापरं गच्छन्तं दिस्वा बोधिसत्तस्स हृदयमंसे दोहळं उप्पादेत्वा कुम्भीलं आह-मय्हं खो अय्य ! इमस्स वानरि-न्दस्स हृदयमंसे दोहळो उप्पन्नोति ।

कुम्भीलो-साधु भोति ! लच्छसीति वत्वा-अज्ज तं सायं दीपकतो आगच्छन्तमेव गण्हिस्सामीति गन्त्वा पिट्ठिपासाणे निपज्जि ।

बोधिसत्तो दिवसं चरित्वा सायणहसमये दीपके ठितोव पासाणं ओलोकेत्वा-अयं पासाणो इवानि उच्चतरो खायति, किन्नुखो कारणन्ति चिन्तेसि ।

तस्स किर उदकप्पमाणञ्च पासाणप्पमाणञ्च सुववत्थापितमेव होति । तेनस्स एतदहोसि-अज्ज इमिस्सा नदिया उदकं नेव हायति न वड्ढति, अथ च पनायं पासाणो महा हुत्वा पञ्जायति कच्चिनुखो एत्थ मय्हं गहणत्थाय कुम्भीलो निपन्नोति, सो वीमंसामि ताव नन्ति तत्थेव ठत्वा पासाणेन सद्धिं कथेन्तो विय भो पासाणाति वत्वा पटिवचनं अलभन्तो यावत्ततियं पासाणाति आह । पासाणो किं पटिवचनं न दस्सति ? पुनपि नं वानरो-किं भो पासाण ! अज्ज मय्हं पटिवचनं न देसीति आह ।

कुम्भीलो-अद्धा अञ्जेसु दिवसेसु अयं पासाणो वानरिन्दस्स पटिवचनं अदासि, दस्सामिद्वानिस्स पटिवचनन्ति चिन्तेत्वा-किं भो ! वानरिन्दाति आह ।

कोसि त्वन्ति ?

अहं कुम्भीलोति ।

किमत्थं एत्थ निपन्नोसीति ?

तव हृदयमंसं पत्थयमानोति ।

बोधिसत्तो चिन्तेसि-अञ्जो मे गमनमग्गो नत्थि, अज्ज मया एस कुम्भीलो वञ्चेतव्वोति । अथ नं

एवमाह— सम्म कुम्भील ! अहं अत्तानं तुय्हं परिच्चजिस्सामि त्वं मुखं विवरित्वा मं तव सन्तिकं आगतकाले गण्हाहीति ।

कुम्भीलानं हि मुखे विवटे अक्खीनि निमीलन्ति । सो तं कारणं असल्लक्खेत्वा मुखं विवरि । अथस्स अक्खीनि पिथीयिसु । सो मुखं विवरित्वा अक्खीनि निमीलेत्वा निपज्जि ।

बोधिसत्तो तथाभयं वत्वा दीपका उप्पतितो गन्त्वा कुम्भीलस्स मत्थकं अक्कमित्वा ततो उप्प-
तितो विज्जुल्लता विय विज्जोत्तमानो परतीरे अट्ठासि ।

कुम्भीलो तं अच्छरियं दिस्वा इमिना वानरिन्देन अतिच्छेरकं कतन्ति चिन्तेत्वा भो वानरिन्द !
[२३९] इमस्मि लोके चतुहि धम्मेहि समन्नागतो पुग्गलो पच्चामित्ते अभिभवति ते सव्वेपि तुय्हं अवभन्तरे
अत्थि मज्जेति वत्वा इमं गाथमाह—

यस्सेते चतुरो धम्मा वानरिन्द ! यथा तव ।

सच्चं धम्मो धितो चागो दिट्ठं सो अतिवत्ततीति ॥

तत्थ यस्सति यस्स कस्सचि पुग्गलस्स । एतेति इदानि वत्तव्वे पच्चक्खतो निट्ठिसति । चतुरो धम्माति
चत्तारो गुणा । सच्चन्ति वचीसच्चं, मम सन्तिकं आगमिस्सामीति हि वत्वा मुसावादं अक्त्वा आगतो येवाति ।
एतं ते वचीसच्चं । धम्मोति विचारणपञ्जा । एवं कते इदन्नाम भविस्सतीति । एसा ते विचारणपञ्जा । धितोति
अव्वोच्छिन्नं विरियं वुच्चति । एतम्पि ते अत्थि । चागोति अत्तपरिच्चागो । त्वं अत्तानं परिच्चजित्वा मम सन्तिकं
आगतो यम्पनाहं गण्हितुं नासकिंख मय्हमेवेत्थ दोसो । दिट्ठन्ति पच्चामित्तं । सो अतिवत्ततीति यस्स पुग्गलस्स
यथा तव एवं एते चत्तारो धम्मा अत्थि सो यथा मं अज्ज त्वं अतिक्कन्तो तथेव अत्तनो पच्चामित्तं अतिक्कमति
अभिभवतीति ।

एवं कुम्भीलो बोधिसत्तं पसंसित्वा अत्तनो वसनट्ठानं गतो । सत्था—न भिक्खवे देवदत्तो इदानेव
मय्हं वधाय परिसक्कति पुव्वेपि परिसक्कियेवाति । इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समो-
धानेमि । तदा कुम्भीलो देवदत्तो अहोसि, भरियास्स चिञ्चामाणविका । वानरिन्दो पन अहमेवाति ।

वानरिन्दजातकं

८. तयोधम्मजातकं

यस्स एतेति इदम्पि सत्था वेळुवने विहरन्तो वधाय परिसक्कनमेव आरब्भ कथेसि ।

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते देवदत्तो वानरयोनिं निव्वत्तित्वा हिमवन्तपदेसे यूथं परिहरन्तो अत्तानं पटिच्चजातानं वानरपोतकानं बुद्धिप्पत्तानं इमे यूथं परिहरेय्युन्ति भयेन दन्तेहि डसित्वा तेसं वीजानि उप्पाटेति ।

तदा बोधिसत्तोपि तं येव पटिच्च एकस्सा वानरिया कुच्छिम्मिह पटिसन्धि गण्हि । अथ सा वानरी गम्भस्स पतिट्ठितभावं वत्वा अत्तनो गम्भं अनुरक्खमाना अञ्जं पव्वतपादं अगमासि । सा परिपन्नकगम्भा बोधिसत्तं विजायि । सो बुद्धिमन्वाय विञ्जुत्तं पत्तो थामसम्पन्नो अहोसि । 'सो एकदिवसं मातरं पुच्छि- अम्म ! मय्हं पिता कहन्ति ?

तात ! असुर्कस्मि नाम पव्वतपादे यूथं परिहरन्तो वसतीति ।

अम्म ! तस्स मं सन्तिकं नेहीति ।

तात ! न सक्का तथा [२४०] पितु सन्तिकं गन्तुं । पिता हि ते अत्तानं पटिच्च जातानं वानरपोतकानं यूथपरिहरणभयेन दन्तेहि डसित्वा वीजानि उप्पाटेतीति ।

अम्म ! नेहि मं तत्थ, अहं जानिस्सामीति । ।

सा पुत्तं आदाय तस्स सन्तिकं अगमासि । सो वानरो अत्तनो पुत्तं दिस्वाव अयं वड्ढन्तो मय्हं परिहरितुं न दस्सति । इदानेव मारेतव्वोति एतं आलिगन्तो विय गाळ्हं पीळेत्वा जीवितक्खयं पापेस्सामीति चिन्तेत्वा-एहि तात ! एत्तकं कालं कहं गतोसीति-बोधिसत्तं आलिगन्तो विय निप्पीळेसि । बोधिसत्तो पन नागवलो थामसम्पन्नो । सोपि तं निप्पीळेसि । अथस्स अट्ठीनि भिज्जनाकारप्पत्तानि अहेसुं ।

अथस्स एतदहोसि-अयं वड्ढन्तो मं मारेस्सति । केन नुखो उपायेन पुरेतरञ्जेव मारेय्यन्ति । ततो चिन्तेसि-अयं अविदूरे रक्खसपरिग्गहीतो सरो तत्थ नं रक्खसेन खादापेस्सामीति । अथ नं एवमाह-तात ! अहं महल्लको, इमं यूथं तुय्हं निर्यादेमि । अज्जेव तं राजानं करोमि । असुर्कस्मि नाम ठाने सरो अत्थि । तत्थ द्वे कुमुदिनियो तिस्सो उप्पलिनियो पञ्च पदुमिनियो पुप्फन्ति । गच्छ ततो पुप्फानि आहराति ।

सो साधु तात ! आहरिस्सामीति गन्त्वा सहसा अनोतरित्वा समन्ता पदं परिच्छिन्दन्तो ओत्तिण्ण-पदं येव अद्दस न उत्तिण्णपदं । सो-इमिना सरेन रक्खसपरिग्गहितेन' भवितव्वं, मय्हं पिता अत्तना वधितुं असक्कोत्तो रक्खसेन मं खादापेतुकामो भविस्सति, अहं इमं च सरं न ओतरिस्सामि, पुप्फानि च गहेस्सामीति-निरुदकं ठानं गन्त्वा वेगं गहेत्वा उप्पतित्वा पुरतो गच्छन्तो निरुदके आकासे ठितानेव द्वे पुप्फानि गहेत्वा परतीरे पति । परतो च ओरिमतीरं आगच्छन्तो तेनेवुपायेन द्वे गण्हि । एवं उभोसु पस्सेसु रासिं करोन्तो पुप्फानि च गण्हि रक्खसस्स च आणट्ठानं न ओतरि ।

अथस्स इतो उत्तारि उक्खित्तुं न सक्खिस्सामीति तानि पुप्फानि गहेत्वा एर्कस्मि ठाने रासिं करो-न्तस्स सो रक्खसो मया एत्तकं कालं एवरूपो पञ्जवा अच्छरियपुरिसो न दिट्ठपुव्वो । पुप्फानि च नाम यावदि-

च्छकं गहितानि, मय्हं च आणट्ठानं न ओतरीति उदकं द्विधा भिन्दन्तो उदकतो उट्ठाय बोधिसत्तं उपसंक्रमित्वा—
वानरिन्द ! इमस्मि लोके यस्स तंयो धम्मा अत्थि सो पच्चामित्तं अभिभोति ते सव्वेपि तव अब्भन्तरे अत्थि
मञ्जेति वत्वा बोधिसत्तस्स श्रुतिं करोन्तो इमं गाथमाह—

यस्स एते तयो धम्मा वानरिन्द ! यथा तव ।

दक्खियं सूरियं पञ्जा दिट्ठं सो अतिवत्ततीति ॥ [२४१]

तथ दक्खियन्ति दक्खभावो सम्पत्तभयं विधमित्तुं जाननपञ्जाय सम्पयुत्तउत्तमविरियस्सेतं नामं ।
सूरियन्ति सूरभावो निवभयभावस्सेतं नामं । पञ्जाति पञ्जापन पट्ठपनाय उपायपञ्जायेतं नामं ।

एवं सो दकरक्खसो इमाय गाथाय बोधिसत्तस्स श्रुतिं कत्वा—इमानि पुप्फानि किमत्थं हरसीति
पुच्छि ।

पिता मं राजानं कातुकामो, तेन कारणेन हरामीति ।

न सक्का तादिसेन उत्तमपुरिसेन पुप्फानि गहितुं, अहं गण्हिस्सामीति उक्खपित्वा तस्स पच्छतो
पच्छतो अगमासि ।

अथस्स पिता दूरतोव तं दिस्वा अहं इमं रक्खसभत्तं भविस्सतीति पहिणिं, सो दानेस रक्खसं पुप्फानि
गाहापेन्तो आगच्छति इदानिम्हि नट्ठोति चिन्तेन्तो सत्तधा हृदयफालनं पत्वा तत्थेव जीवितक्खयं पत्तो । सेस-
वानरा सन्निपत्तित्वा बोधिसत्तं राजानं अकंसु ।

सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा यूथपति देवदत्तो
अहोसि, यूथपतिपुत्तो पन अहमेवाति ।

तयोधम्मजातकं

६. भेरिवादजातकं

धमे धमेति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो अञ्जतरं दुव्वचं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

तञ्चिह भिक्खुं सत्या-सच्चं किर त्वं दुव्वचोसीति पुच्छित्वा सच्चं भगवाति वुत्ते- न त्वं भिक्खु !
इदानव दुव्वचो पुव्वेपि दुव्वचो येवाति वत्वा अतीतं आहरि-

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो भेरिवादककुले निव्वत्तित्वा गामके वसति ।
सो वाराणसियं नक्खत्तं घुट्ठन्ति सुत्वा समज्जमण्डले भेरिं वादेत्वा धनं आहरिस्सामीति पुत्तं आदाय तत्थ
गन्त्वा भेरिं वादेत्वा वहुं धनं लभि । तं आदाय अत्तनो नामं गच्छन्तो चोराटवि पत्वा पुत्तं निरन्तरं भेरिं वादे-
न्तं वारेसि-तात ! निरन्तरं अवादेत्वा मग्गपटिपन्नं इस्सरभेरिं विय अन्तरन्तरा वादेहीति । सो पितरा
वारियमानोपि भेरिसद्देनेव चोरे पलापेस्सामीति वत्वा निरन्तरमेव वादेसि ।

चोरा पठमञ्जेव भेरिसद्दं सुत्वा इस्सरभेरि भविस्सतीति पलायित्वा अतिविय एकावद्धं सद्दं सुत्वा
नायं इस्सरभेरि भविस्सतीति आगन्त्वा उपधारेत्वा द्वे येव जने दिस्वा पोथेपेत्वा विळ्ळिम्पिसु^१ ।

बोधिसत्तो किच्छेन वत नो लद्धं धनं एकावद्धं कत्वा वादेन्तो नासेसीति वत्वा इमं गाथमाह-

धमे धमे नातिधमे अतिधन्तं हि पापकं ।

धन्तेन सतं लद्धं अतिधन्तेन नासितन्ति ॥ [२४२]

तत्थ धमे धमेति धमेय्य नो न धमेय्य । भेरिं वादेय्य । न न वादेय्याति अत्थो । नातिधमेति अतिक्क-
मेत्वा पन निरन्तरमेव कत्वा न वादेय्य । किं कारणा ? अतिधन्तं हि पापकन्ति निरन्तरं भेरिवादं इदानि अम्हाकं
पापकं लामकं जातं । धन्तेन सतं लद्धन्ति नगरे भेरिवादानेन कहापणसतं लद्धं । अतिधन्तेन नासितन्ति इदानि पन
मे पुत्तेन वचनं अकत्वा यमिदं अटवियं अतिधन्तं तेन अतिधन्तेन सव्वं नासितन्ति ।

सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा पुत्तो दुव्वचभिक्खु
अहोसि । पिता पन अहमेवाति ।

भेरिवादजातकं

१०. सङ्घधमनजातकं

धमे धमेति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो दुव्वचमेव आरब्ध कथेसि ।

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो सङ्घधमककुले निव्वत्तित्वा वाराणसियं नक्खत्ते घुट्ठे पितरं आदाय सङ्घधमनकम्मेन धनं लभित्वा आगमनकाले चोराटवियं पितरं निरन्तरं सङ्घं धमन्तं वारेसि । सो सङ्घसद्देन चोरे पलापेस्सामीति निरन्तरमेव धमि । चोरा पुरिमनयेनेव आगन्त्वा विळुम्पिसु । वोधिसत्तोपि पुरिमनयेनेव गाथं अभासि—

धमे धमे नातिधमे अतिधन्तञ्जिह पापकं ।

धन्तेनाधिगता भोगा ते तातो विधमी धमन्ति ॥

तत्थ ते तातो विधमी धमन्ति ते सङ्घं धमित्वा लद्धभोगे मम पिता पुनप्पुनं धमेन्तो विधमीति विद्धं-
सेसि विनासेसीति ।

सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा पिता दुव्वचभिक्षु
अहोसि, पुत्तो पन अहमेवाति ।

सङ्घधमनजातकं

आसिसवगो छट्ठो

७. इत्थीचग्गवणणा

१. असातमन्तजातकं

असा लोकित्थियो नामाति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो उक्कण्ठितभिक्षुं आरब्ध कथेसि ।
तस्स वत्थु उम्मदन्तिजातके^१ आवीभन्निस्सति ।

पच्चुपन्नवत्थु

तं पन भिक्षुं सत्या-भिक्षु ! इत्थियो नाम असा असत्थियो लामिका पच्छिमिका । त्वं एवरूपं
लामिकं इत्थिं निस्साय कस्मा उक्कण्ठितोति वत्वा अतीतं आहरि- [२४३]

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो गन्धाररट्ठे तक्कसिलायं ब्राह्मणकुले निव्व-
त्तित्वा विञ्चुतं पत्तो । तीमु वेदेसु सव्वसिपेसु च निप्फत्तिम्पत्तो दिसापामाक्खो आचरियो अहोसि । तदा वारा-
णसियं एकस्मिं ब्राह्मणकुले पुत्तस्स जातदिवसे अग्गि गहेत्वा अनिच्चायन्तं ठपयिसु । अथनं ब्राह्मणकुमारं सोळस-
वस्सकाले मातापितरो आहंसु -पुत्त ! मयं तव जातदिवसे अग्गि गहेत्वा ठपयिम्हा सच्चे ब्रह्मलोकपरायणो
भवितुकामो तं अग्गि आदाय अरञ्जे पविसित्वा अग्गि भगवन्तं नमस्समानो ब्रह्मलोकपरायणो होहि ।
सच्चे अगारं अज्झावसितुकामो तक्कसिलं गन्त्वा दिसापामोक्खस्स आचरियस्स सन्तिके सिप्पं उग्गहिहत्वा कुटुम्बं
सण्ठपेहीति ।

माणवो-नाहं सक्खिस्सामि अरञ्जे अग्गि परिचरितुं, कुटुम्बमेव सण्ठपेस्सामीति-माता-
पितरो वन्दित्वा आचरियभागं सहस्सं गहेत्वा तक्कसिलं गन्त्वा सिप्पं उग्गहिहत्वा पच्चागमि । मातापितरो
पनस्स अनत्थिका धरावासेन । अरञ्जे अग्गि परिचरापेतुकामा होन्ति ।

अथ नं माता इत्थीनं दोसं दस्सेत्वा अरञ्जे पसेत्तुकामा सो आचरियो पण्डितो व्यत्तो सक्खिस्सति
मे पुत्तस्स इत्थीनं दोसं कथेतुन्ति चिन्तेत्वा आह-उग्गहितन्ते तात ! सिप्पन्ति ?

आम अम्माति ।

असातमन्तापि ते उग्गहिताति ?

न उग्गहिता अम्माति ।

तात ! यदि ते असातमन्ता न उग्गहिता किन्नाम ते सिप्पं उग्गहितं ? गच्छ उग्गहेत्वा एहीति ।

सो सावूति पुन तक्कसिलाभिमुखो पायासि ।

तस्सपि आचरियस्स माता महल्लिका वीसंवस्ससत्तिका । सो तं सहत्था नहापेन्तो भोजेन्तो पायेन्तो
पटिजग्गति । अञ्जे मनुस्सा तं तथा करोन्तं जिगुच्छन्ति । सो चिन्तेसि यच्चूनाहं अरञ्जे पविसित्वा तत्थ मातरं
पटिजग्गन्तो विहरेय्यन्ति । अथेकस्मिं विवित्ते अरञ्जे उदकफासुकट्ठाने पण्णसालं कारेत्वा सप्पितण्डुलादीनि
आहरापेत्वा मातरं उक्खिपित्वा तत्थ गन्त्वा मातरं पटिजग्गन्तो वासं कप्पेसि ।

सोपि खो माणवो तक्कसिलं गन्त्वा आचरियं अपस्सन्तो कहां आचरियोति पुच्छित्वा तं पवत्ति
सुत्वा तत्थ गन्त्वा वन्दित्वा अट्ठासि ।

१. स्या०-उम्मादयन्तिजातके ।

अथ नं आचरियो—किन्नुखो तात ! अतिसीघं आगतोसीति ?
 ननु अहं तुम्हेहि असातमन्तो नाम न उग्गण्हापितोति ?
 को पन ते असातमन्ते उग्गण्हितव्वे कत्वा कथेसीति ?
 मय्हं माता आचरियाति ।

वोधिसत्तो चिन्तेसि असातमन्ता नाम केचि नत्थि । इमस्स पन माता इमं इत्थिदोसे जानापेतुकामा भविस्सतीति । [२४४]

अथ नं—साधु तात! दस्सामि ते असातमन्ते । त्वं अज्ज आदिं कत्वा मम ठाने ठत्वा मम मातरं सहत्था नहापेन्तो भोजेन्तो पायेन्तो पटिजग्गहि । हत्थपादसीसपिट्ठिसम्वाहनादीनि चस्सा करोन्तो—अय्ये ! जरं पत्तकालेपि ताव ते एवरूपं सरीरं, दहरकाले कीदिसं अहोसीति हत्थपरिकम्मादिकरणकाले हत्थपादादीनं वण्णं कथेय्यासि । यं च ते मम माता कथेति तं अलज्जन्तो अनिगूहन्तो मय्हं आरोचेय्यासि एवं करोन्तो असातमन्ते लच्छसि । अकरोन्तो न लच्छसीति ।

सो साधु आचरियाति तस्स वचनं सम्पटिच्छित्वा ततो पट्ठाय सब्बं यथावुत्तविधानं अकासि । अथस्सा तस्मि माणवे पुनप्पुनं वण्णयमाणे अयं मया सद्धि अभिरमितुकामो भविस्सतीति अन्धाय जराजिण्णाय अब्भन्तरे किलेसो उप्पज्जि । सा एकदिवसं अत्तनो सरीरवण्णं कथयमानं माणवं आह—मया सद्धि अभिरमितुं इच्छसीति ?

अय्ये ! अहं ताव इच्छेय्यं आचरियो पन गरुकोति ।

सचे मं इच्छसि पुत्तं मे मारेहीति ।

अहं आचरियस्स सन्तिके एत्तकं सिप्पं उग्गण्हित्वा किलेसमत्तं निस्साय किन्ति कत्वा आचरियं मारेस्सामीति ?

तेनहि सचे त्वं मं न परिच्चजसि अहमेव नं मारेस्सामीति ?

एवं इत्थियो नाम असा लामिका पच्छिमिका तथारूपे नाम वये ठिता रागचित्तं उप्पादेत्वा किलेसं अनुवत्तमाना एवं उपकारकं पुत्तं मारेतुकामा जाता । माणवो सब्बं तं कथं बोधिसत्तस्स आरोचेसि । बोधिसत्तो सुट्ठु ते माणव ! कत्तं मय्हं आरोचेन्तेनाति वत्वा, मातुं आयुसंखारं ओलोकन्तो अज्जेव मरिस्सतीति अत्वा—एहि माणव ! वीमंस्सिस्सामि नन्ति एकं उदुम्बररुक्खं छिन्दित्वा अत्तनो पमाणेन कट्ठरूपकं कत्वा ससीसं पारुपित्वा अत्तनो सयनट्ठाने उत्तानं निपज्जापेत्वा रज्जुकं वन्धित्वा अन्तेवासिकं आह—तात ! फरसुं आदाय गन्त्वा मम मातु सञ्चं देहीति ।

माणवो गन्त्वा—अय्ये ! आचरियो पण्णसालायं अत्तनो सयनट्ठाने निपन्नो । रज्जुसञ्जा मे वद्धा, इमं फरसुं आदाय गन्त्वा सचे सक्कोसि मारेहि नन्ति आह ।

त्वं मं न परिच्चजिस्ससीति ?

किं कारणा परिच्चजिस्सामीति ?

सा फरसुं आदाय पवेधमाना उट्ठाय रज्जुसञ्जाय गन्त्वा हत्थेन परामसित्वा अयं मे पुत्तोति सञ्जाय कट्ठरूपकस्स मुखतो साट्ठके अपनेत्वा फरसुं आदाय एकप्पहारेनेव मारेस्सामीति गीवायमेव पहरित्वा टन्ति सहे^१ उप्पन्ने रक्खभावं अञ्जासि ।

अय बोधिन्नत्तेन किं करोसि अम्माति वुत्ते वञ्चितमहीति तत्थेव मरित्वा पतिता । अत्तनो किर पण्णसालाय निपन्नायपि तं खणं ताय मरितव्वमेव । सो तस्सा मतभावं अत्वा सरीर [२४५] किच्चं कत्वा

आच्छाहनं' निन्द्यापेत्वा वनपुष्पेहि पूजेत्वा माणवं आदाय पण्णसालद्वारे निशीदित्वा—तात! पाटियेक्को असात-
मन्तो नाम नत्थि । इत्थियो असाता नाम तव माता असातमन्ते उग्गण्हाति मम सन्तिकं पेसयमाना इत्थीनं दोसं
जाननत्थं पेसेसि । इदानि पन ते पच्चक्खमेव मम मातु दोसा दिट्ठा । इमिना कारणेन इत्थियो नाम असा-
लामिकाति जानेय्यासीति तं ओवदित्वा उय्योजेसि ।

सोपि आचरियं वन्दित्वा मानापितुञ्जं सन्तिकं अगमासि । अथ नं माता पुच्छि—उग्गहिता ते असातमन्ताति?

आम अम्माति ।

इदानि किं करिस्ससि पच्चजित्वा अग्गि वा परिचरिस्ससि अगारमज्जे वा वसिस्ससीति ?

माणवो—मया अम्म ! पच्चक्खतो इत्थीनं दोसा दिट्ठा । अगारेण मे किच्चं नत्थि पच्चजिस्सामह-

न्ति अत्तनो अधिप्पायं पकासेन्तो इमं नाथमाह—

असा लोकित्थियो नाम वेला तासं न विज्जति ।

सारत्ता च पगव्भा च सिखी सव्वघसो यथा ।

ता हित्वा पच्चजिस्सामि विवेकमनुब्रूहयन्ति ॥

तत्थ असाति असत्थियो लामिका । अथवा, तासं वुच्चति सुखं । तं तामु नत्थि अत्तनि पटिवद्धचित्तानं
असातमेव देन्तीतिपि असाता दुक्खदायुभूताति अत्थो । इमस्स पनत्थस्स दीपनत्थाय इदं सुत्तं आहरितव्वं—

“माया चेत्ता मरीची च सोको रोगो चुपद्दो,

खरा च वन्धना चेता मच्चुपासो गुहासयो ।

तामु यो विस्ससे पोसो सो नरेसु नराधमो ति ॥”

लोकित्थियोति लोके इत्थियो । वेला तासं न विज्जतीति अम्म ! तासं इत्थीनं किलेसुप्पत्तिं पत्वा
वेला संवरो मरियादा पमाणन्नामेतं नत्थि । सारत्ता च पगव्भा चाति वेला च एतासं नत्थि । पच्चसु कामगु-
णेषु सारत्ता अल्लीना तथा कायपागव्भिभयेन वाचापागव्भिभयेन मनोपागव्भिभयेनाति तिविधेन पागव्भिभयेन
समन्नागतत्ता पगव्भा चेता । एतासं हि अन्तरे कामद्वारादीनि पत्वा संवरो नाम नत्थि । लोला काकप-
टिभानाति दस्सेति । सिखी सव्वघसो यथाति अम्म ! यथा जालसिखाय सिखीति सङ्घं गतो । अग्गि
नाम गूथगतादिभेदं अनुचिम्पि सप्पिमधुफाणितादिभेदं सुचिम्पि इट्ठम्पि अनिट्ठम्पि यं यदेव लभति सव्वं
घसति खादति तस्मा सव्वघसोति वुच्चति । तथेव ता इत्थियोपि हत्थियेण्डगोमेण्डादयो वा होन्तु हीनजच्चा
हीनकम्मन्ता खत्तियादयो वा होन्तु उत्तमकम्मन्ता हीनुक्कट्ठभावं अचिन्तेत्वा लोकस्सादवसेन किलेससन्थवे
उप्पन्ने यं यं लभन्ति सव्वमेव सेवन्तीति सव्वघससिखीसदिसा होन्ति तस्मा सिखी सव्वघसो यथा तथा-
वेताति वेदितव्वा । ता हित्वा पच्चजिस्सामीति [२४६] अहं ता लामिका दुक्खदायुभूता इत्थियो हित्वा
अरञ्जं पविसित्वा इसिपव्वज्जं पच्चजिस्सामी । विवेकमनुब्रूहयन्ति कायविवेको चित्तविवेको उपधिविवेकोति
तयो विवेका । तेषु इध कायविवेकोपि वट्ठति चित्तविवेकोपि । इदं वुत्तं होति अहं अम्म ! पच्चजित्वा
कसिणपरिकम्मं कत्वा अट्ठसमापत्तियो पच्चवभिञ्जायो च उप्पादेत्वा गणतो कायं किलेसेहि च चित्तं
विवेचेत्वा इमं विवेकं ब्रूहेन्तो वड्ढेन्तो ब्रह्मलोकपरायणो भविस्सामि । अलं मे अगारेनाति । एवं इत्थियो
गरहित्वा मातापितरो वन्दित्वा पच्चजित्वा वुत्तप्पकारं विवेकं ब्रूहेन्तो ब्रह्मलोकपरायणो अहोसि ।

सत्यापि एवं भिक्खु ! इत्थियो नाम असालामिका दुक्खदायिकाति इत्थीनं अगुणं कथेत्वा सच्चानि
पकासेसि । सच्चपरियोसाने सो भिक्खु सोतापत्तिफले पतिट्ठहि । सत्या अनुसन्धिं घटेत्वा जातकं समोधा-
नेसि । तदा माता भद्राकापिलानी, पिता महाकस्सपो अहोसि, अन्तेवासिको आनन्दो, आचरियो पन अहमेवाति ।

२. अण्डभूतजातकं

यं ब्राह्मणोति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो उक्कण्ठितमेव आरब्ध कथेसि ।

पञ्चपन्नदत्थु

तं हि सत्या सच्चं किर त्वं भिक्षु ! उक्कण्ठितोति पुच्छित्वा सच्चन्ति वुत्ते—भिक्षु इत्यियो नाम अरक्खिया । पुव्वे पण्डिता इत्थि गव्भतो पट्ठाय रक्खन्ता रक्खितुं नासक्खिसूति वत्वा अतीतं आहरि—

अतीतदत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मादत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो तस्स अग्गमहेसिया कुच्छिस्मि निव्वत्तित्वा वयप्पत्तो सव्वसिप्पेसु निप्फत्ति पत्वा पितु अच्चयेन रज्जे पतिट्ठाय धम्मेन रज्जं कारेसि । सो पुरोहितेन सद्धि दूतं कीळति । कीळन्तो पन—

सव्वा नदी वंकगता सव्वे कट्ठमया वना ।

सव्वित्थियो करे पापं लभमाना निवातकेति ॥

इमं दूतगीतं गायन्तो रजतफलके सुवण्णपासके खिपति । एवं कीळन्तो पन राजा निच्चं जिनाति । पुरोहितो पराजियति । सो अनुक्कमेन घरे विभवे परिकखयं गच्छन्ते चिन्तेसि—एवं सन्ते सव्वं इमस्मि घरे खीयिस्सति परियेसित्वा पुरिसन्तरं अगतं एकं मातुगामं घरे करिस्सामीति । अथस्स एतदहोसि—अञ्जपुरिसं दिट्ठपुव्वं इत्थि रक्खितुं न सक्खिस्सामि गव्भतो पट्ठायेकं मातुगामं रक्खित्वा तं वयप्पत्तं वसे [२४७] ठपेत्वा एकपुरिसिकं कत्वा गाळ्हं आरक्खं संविदहित्वा राजकुलतो धनं आहरिस्सामीति ।

सो च अंगविज्जाय छेको होति । अथेकं दुग्गतित्थि गव्भिर्णि दिस्वा धीतरं विजायिस्सतीति वत्वा तं पक्कोसापेत्वा परिव्वयं दत्वा घरे येव वसापेत्वा विजातकाले धनं दत्वा उय्योजेत्वा तं कुमारिकं अञ्जेसं पुरिसानं दट्ठुं अदत्वा इत्थीनं येव हत्थे दत्वा पोसापेत्वा वयप्पत्तकाले तं अत्तनो वसे ठपेसि । यावच्चेसा वड्ढति ताव रञ्जा सद्धि दूतं न कीळि ।

तं पन वसे ठपेत्वा—महाराज ! दूतं कीळामाति आह ।

राजा साधूति पुरिमनयेनेव कीळि ।

पुरोहितो रञ्जा गायित्वा पासकं खिपनकाले ठपेत्वा मम माणविकन्ति आह ।

ततो पट्ठाय पुरोहितो जिनाति, राजा पराजियति । वोधिसत्तो इमस्स घरे एकपुरिसिकाय एकाय इत्थिया भवितव्वन्ति परिगण्हापेन्तो अत्थिभावं वत्वा सीलमस्सा भिन्दापेस्सामीति एकं धुत्तं पक्कोसापेत्वा-सक्खसि पुरोहितस्स इत्थिया सीलं भिन्दितुन्ति आह । सक्कोमि देवाति । अथस्स राजा धनं दत्वा तेन हि खिप्पं निट्ठापेहीति तं पहिणि ।

सो रञ्जो सन्तिका धनं आदाय गन्धधूपचुण्णकप्पूरादीनि गहेत्वा तस्स घरतो अविदूरे सव्वगन्धा-पणं पसारोसि । पुरोहितस्सपि गेहं सत्तभूमकं सत्तद्वारकोट्ठकं हेति । सव्वेसुपि द्वारकोट्ठकेसु इत्थीनञ्जेव आर-क्खो । ठपेत्वा पन ब्राह्मणं अञ्जो पुरिसो गेहं पविसितुं लभन्तो नाम नत्थि । कच्चवरच्छड्डनपच्छिम्पि सोधेत्वायेव

पवेसेन्ति । तं माणविकं पुरोहितो चैव ददृष्टुं लभति, तस्सा च एका परिचारिका इत्थि । अथस्सा सा परिचारिका गन्धपुष्पमूलं गहेत्वा गच्छन्ती तस्सेव धुत्तस्स आपणसमीपेन गच्छति ।

सो अयं तस्सा परिचारिकाति सुट्ठु अत्वा एकदिवसं तं आगच्छन्ति दिस्वाव आपणा उट्ठाय गन्त्वा तस्सा पादमूले पतित्वा उभोहि हत्थेहि पादे गाळ्हं गहेत्वा—अम्म ! एत्तकं कालं कहं गतासीति परिदेवि ।

अथ सेसापि पयुत्तकधुत्ता एकमन्तं ठत्वा—हत्थपादमुखसण्ठानेहि च आकप्पेन च मातापुत्ता एकसदिसा येवाति आहंसु ।

सा इत्थी तेसु तेसु कथेन्तेसु अत्तनो असदृहत्वा अयं मे पुत्तो भविस्सतीति सयम्पि रोदितुं आरभि । ते उभोपि कन्दित्वा रोदित्वा अञ्जमञ्जं आलिंगित्वा अट्ठंसु ।

अथ सो धुत्तो आह—अम्म ! कहं वससीति ?

किन्नरलीळ्हाय वसमानाय रूपसोभगपत्ताय पुरोहितस्स दहरित्थिया उपट्ठानं कुरुमाना वसामि ताताति ।

इदानि कहं यासि अम्माति ?

तस्सा गन्धमालादीनं अत्थायाति ।

अम्म ! किन्ते अञ्जत्थ गतेन इतो पट्ठाय ममेव सन्तिका हराति मूलं अगहेत्वाव वहूनि तम्बूल-तक्कोलादीनिचेव नाना पुष्फानि च अदासि । [२४८]

माणविका वहूनि गन्धपुष्फादीनि आहरन्ति दिस्वा—किं अम्म ! अज्ज अम्हाकं ब्राह्मणो पसन्नोति आह ।

कस्मा एवं वदसीति ?

इमेसं बहुभावं दिस्वाति ।

न ब्राह्मणो बहुं मूलं अदासि , मया पनेतं मय्हं पुत्तस्स सन्तिका आनीतन्ति ।

ततो पट्ठाय सा ब्राह्मणेन दिन्नं मूलं अत्तनाव गहेत्वा तस्सेव सन्तिका गन्धपुष्फादीनि आहरति । धुत्तो कतिपाहच्चयेन गिलानालयं कत्वा निपज्जि ।

सा तस्स आपणद्वारं गन्त्वा तं अदिस्वा—कहं मे पुत्तोति पुच्छि ।

पुत्तस्स ते अफासुकं जातन्ति ।

सा तस्स निपन्नट्ठानं गन्त्वा निसीदित्वा पिट्ठिं परिमज्जन्ती—किन्ते तात ! अफासुकन्ति पुच्छि ।

सो तुण्ही अहोसि ।

किं न कथेसि पुत्ताति ?

अम्म ! मरन्तेनापि तुय्हं कथेतुं न सक्काति ।

मय्हं अकथेत्वा कस्स कथेसि ताताति ?

अम्म ! मय्हं अञ्जं अफासुकं नत्थि, तस्सा पन माणविकाय वण्णं सुत्वा पटिवद्धचित्तोस्मि जातो तं लभन्तो जीविस्सामि अलभन्तो इधेव मरिस्सामीति ।

तात ! मय्हं एस भारो मा त्वं एतं निस्साय चिन्तयीति ।

तं अस्सासेत्वा वहूनि गन्धपुष्फादीनि आदाय माणविकाय सन्तिकं गन्त्वा—पुत्तो मे अम्म ! मम सन्तिका तव वण्णं सुत्वा पटिवद्धचित्तो जातो किं कातव्वन्ति ?

सच्चे आनेतुं सक्कोथ मया कतोकासो येवाति ।

सा तस्सा वचनं सुत्वा ततो पट्ठाय तस्स गेहस्स कण्णकण्णेहि बहुं कचवरं संकड्ढित्वा पुष्फपच्छि-

या गहेत्वा गच्छन्ती सोधनकाले आरक्खित्थिया उपरि छड्डेनि । गा तेन अट्टियमाना अपेनि । एतरा नेनेव निया-
मेन या या किञ्चि कथेति तस्सा तस्सा उपरि कचवरं छड्डेनि । ततो पट्ठाय यं यं गा आहरति या हरति
वा तं न काचि सोधेतुं उस्सहति । तस्मि काले सा तं धुत्तं पुप्फपच्छियं निपज्जापेत्वा माणविकाय सन्तिकं
अतिहरि । धुत्तो माणविकाय सीलं भिन्दित्वा एकाहद्वीहं पासादे येव अहोणि । पुरोहिने वहि निकयन्ते उभो
अभिरमन्ति । तस्मि आगते धुत्तो निलीयति ।

अथ नं सा एकाहद्वीहच्चयेन-सामि ! इदानि तव गन्तुं वट्टनीति आह ।

अहं ब्राह्मणं पहरित्वा गन्तुकामोति ।

सा-एवं होतूति-धुत्तं निलीयापेत्वा ब्राह्मणे आगते एवमाह-अहं अय्य ! तुम्हंमु वीणं वादेन्तेमु
नच्चित्तुं इच्छामीति ।

साधु भद्रे ! नच्चस्मूति वीणं वादेसि ।

तुम्हंसे ओलोकेन्तेसु लज्जामि मुखं पन वो साटकेन वन्धित्वा नच्चिस्सामीति ।

सचे लज्जासि एवं करोहीति ।

माणविका धनसाटकं गहेत्वा तस्स अक्खीनि पिदहमाना मुखं वन्धि । ब्राह्मणो मुग्गं वन्धापेत्वा
वीणं वादेसि । सा मुहुत्तं नच्चित्वा-अय्य ! अहं ते एकवारं सीसे पहरितुकामाति आह ।

इत्थिलोलो ब्राह्मणो किञ्चि कारणं अजानन्तो-पहराहीति आह ।

माणविका धुत्तस्स सञ्जमदासि । [२४९] सो सणिकं आगन्त्वा ब्राह्मणस्स पिट्ठिपस्से ठत्वा
सीसे कप्परेन^१ पहरि । अक्खीनि पतनाकारप्पत्तानि अहेसुं । सीसे गण्डो उट्ठहि ।

सो वेदनट्टो हुत्वा -आहर ते हत्यन्ति आह ।

माणविका अत्तनो हत्थं उक्खिपित्वा तस्स हत्थे ठपेसि ।

ब्राह्मणो-हत्थो मुदुको पहारो पन थद्वोति आह ।

धुत्तो ब्राह्मणं पहरित्वा निलीयि । माणविका तस्मि निलीने ब्राह्मणस्स मुखतो साटकं मोचेत्वा तेलं
आदाय सीसे पहारं सम्वाहि^२ । ब्राह्मणे वहि निक्खन्ते पुन सा इत्थी धुत्तं पच्छियं निपज्जापेत्वा नीहरि । सो
रञ्जो सन्तिकं गन्त्वा सव्वं तं पवत्ति आरोचेसि ।

राजा अत्तनो उपट्ठानं आगतं ब्राह्मणं आह-दूतं कीळाम ब्राह्मणाति ।

साधु महाराजाति ।

राजा दूतमण्डलं सज्जापेत्वा पुरिमनयेनेव दूतगीतं गायित्वा पासे खिपति । ब्राह्मणो माणविकाय
तपस्स भिन्नभावं अजानन्तो-ठपेत्वा मम माणविकन्ति आह । एवं वदन्तोपि पराजितो येव ।

राजा जानित्वा-ब्राह्मण ! किं ठपेसि ? माणविकाय ते तपो भिन्नो । त्वं मातुगामं गव्भतो
पट्ठाय रक्खन्तो सत्तसु ठानेसु आरक्खं करोन्तो रक्खितुं सक्खिस्सामीति मज्जसि ? मातुगामो नाम कुच्छियं
पक्खिपित्वा चरन्तेनापि रक्खितुं न सकका एकपुरिसिका इत्थी नाम नत्थि । तव माणविका नच्चित्तुकामाह्मीति
वत्वा वीणं वादेन्तस्स तव साटकेन मुखं वन्धित्वा अत्तनो जारं तव सीसे कप्परेन पहारापेत्वा उय्योजेसि ।
इदानि किं ठपेसीति वत्वा इमं गायमाह-

यं ब्राह्मणो अवादेसी वीणं सम्मुखवेठित्तो ।

अण्डभूता भता भरिया तासु को जातु विस्ससेति ॥

तत्थ यं ब्राह्मणो अवादेसि वीणं सम्मुखवेठित्तोति येन कारणेन ब्राह्मणो धनसाटकेन सह मुखेन

वेठितो हुत्वा वीणं वादेसि । तं कारणं न जानातीति अत्थो । तम्पि हि सा वञ्चेतुकामा एवमकासि । ब्राह्मणो पन तं इत्थीनं बहुमायाभावं न जानन्तो मातुगामस्स सद्दहित्वा मं एसा लज्जतीति एवं सञ्जी अहोसि । तेनस्स अञ्जाणभावं पकासेन्तो राजा एवमाह । अयमेत्थ अधिप्पायो । अण्डभूता भता भरियाति अण्डं वुच्चति वीजं वीजभूता मातु कुच्छित्तो अनिक्खन्तकालेयेव आभता आनीता । भताति वा पुट्ठाति अत्थो । का सा ? भरिया पजापती पादपरिचारिका । सा हि भत्तवत्थादीहि भरितव्वताय भिन्नसंवरताय लोकधम्महेहि भरितव्वताय वा भरियाति वुच्चति । तासु को जातु विस्ससेति जातूति एकंसाधिवचनं । तासु मातु कुच्छित्तो पट्ठाय रक्खियमानासुपि एवं विकारं आपज्जन्तीसु भरियासु को [२५०] नाम पण्डितपुरिसो एकंसेन विस्ससे ? निव्विकारा एता मय्हन्ति को सद्दहेय्याति अत्थो । असद्धम्मवसेन हि आमन्तकेसु निमन्तकेसु विज्जमानेसु मातुगामो नाम न सक्का रक्खितुन्ति ।

एवं बोधिसत्तो ब्राह्मणस्स धम्मं देसेसि । ब्राह्मणो बोधिसत्तस्स धम्मदेसनं सुत्वा निवेसनं गन्त्वा तं माणविकं आह—तया किर एवरूपं पापकम्मं कतन्ति ?

अय्य ! को एवमाह ? न करोमि, अहमेव पर्हरिं न अञ्जो कोचि । सचे न सद्दहत्थ अहं तुम्हे ठपेत्वा अञ्जस्स पुरिसस्स हत्थसम्फस्सं न जानामीति सच्चकिरियं कत्वा अग्गि पविसित्वा तुम्हे सद्दहापेस्सामीति ।

ब्राह्मणो एवं होतूति महन्तं दारुरासिं कारेत्वा अग्गि दत्त्वा तं पक्कोसापेत्वा—सचे अत्तनो सद्दहसि अग्गि पविसाति आह ।

माणविका अत्तनो परिचारिकं पठममेव सिक्खापेसि—अम्म ! तव पुत्तं तत्थ गन्त्वा मम अग्गि पविसनकाले हत्थगहणं कातुं वदेहीति । सा गन्त्वा तथा अवच । धुत्तो आगन्त्वा परिसमज्जे अट्ठासि । सा माणविका ब्राह्मणं वञ्चेतुकामा महाजनमज्जे ठत्वा ब्राह्मण ! तं ठपेत्वा अञ्जस्स पुरिसस्स हत्थसम्फस्सं नाम न जानामि । इमिना सच्चेन अयं अग्गि मा मं ज्ञापेसीति—अग्गि पविसितुं आरद्धा ।

तस्मिं खणे धुत्तो—पस्सथ भो पुरोहितब्राह्मणस्स कम्मं एवरूपिं माणवि अग्गि पवेसापेतीति—गन्त्वा तं माणविकं हत्थे गण्हि । सा हत्थं विस्सज्जापेत्वा पुरोहितं आह—अय्य ! मम सच्चकिरिया भिन्ना । न सक्का अग्गि पविसितुन्ति ।

किं कारणाति ?

अज्ज मया एवं सच्चकिरिया कत्ता ठपेत्वा मम सामिकं अञ्जं पुरिसस्स हत्थसम्फस्सं न जानामीति । इदानि चम्हि इमिना पुरिसेन हत्थे गहिताति ।

ब्राह्मणो वञ्चितो अहं इमायाति वत्त्वा तं पोथेत्वा नीहरापेसि । एवं असद्धम्मसमन्नागता किरेता इत्थिया कीवमहन्तम्पि पापकम्मं कत्वा अत्तनो सामिकं वञ्चेतुं नाहं एवरूपं करोमीति दिवसम्पि सपथं कुरुमाना नानाचित्ताव होन्ति । तेन वुत्तं—

“चोरीनं बहुवुद्धीनं यासु सच्चं सुदुल्लभं,
थीनं भावो दुराजानो मच्छस्सेवोदके गतं ।
मुसा तासं यथा सच्चं सच्चं तासं यथा मुसा,
गावो बहुतिणस्सेव ओमसन्ति वरं वरं ।
चोरियो कठिना हेता वाळा चपलसक्खरा,
न ता किञ्चि न जानन्ति यं मनुस्सेसु वञ्चन”न्ति ।

सत्था एवं अरक्खियो मातुगामोति इमं धम्मदेसनं आहरित्वा सच्चानि पकासेसि । सच्चपरियो-साने उक्कण्ठितभिव्खु सोतापत्तिफले पतिट्ठहि । सत्थापि अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा वाराणसीराजा अहमेव अहोसिन्ति ।

३. तक्कजातकं

कोयना अकतञ्जूचाति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो उक्कण्ठतभिकखुञ्जेव आरव्व भ कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

तच्चिह सत्था सच्चं किर त्वं भिकखु ! उक्कण्ठतोति पुच्छित्वा सच्चन्ति वुत्ते इत्थियो नाम अकत-
तञ्जू मित्तदुभा कत्त्मा ता निस्साय उक्कण्ठतोसीति वत्त्वा अतीतं आहरि-

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मादत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो इसिपव्वज्जं पव्वजित्वा गंगातीरे अस्समं
मापेत्वा समापत्तियो चेव अभिञ्जा च निव्वत्तेत्वा ज्ञानरतिसुखेन विहरति । तस्मिं समये वाराणसीसेट्ठिनो
धीता वुट्ठकुमारी नाम चण्डा अहोसि फरुसा दासकम्मकरे अक्कोसति पहरति । अथ नं एकदिवसं परिवार-
मनुस्सा गहेत्वा गंगाय कीळिस्सामाति अगमंसु । तेसं कीळन्तानं येव सुरियत्थंगमनवेला जाता । मेघो उट्ठहि ।
मनुस्सा मेघं दिस्वा इतोचितो च वेगेन पलायिसु । सेट्ठिधीताय दासकम्मकरा अज्जम्हेहि एत्तिस्सा पिट्ठि
पस्सितुं वट्ठतीति तं अन्तो उदकस्मिञ्जेव छड्ढेत्वा उत्तरिसु । देवो पावस्सि । सुरियोपि अत्थं गतो । अन्व-
कारो जातो । ते ताय विनाव गेहं गन्त्वा कहां साति वुत्ते गंगातो ताव उत्तिण्णा अथ नं न जानाम कहां गताति ।
आतका विचिनित्वा पि न पस्सिसु ।

सा महाविरवं विरवन्ती उदकेन व्यूहमाना अड्ढरत्तसमये वोधिसत्तस्स पण्णसालासमीपं पापुणि ।
सो तस्सा सद्दं सुत्वा मातुगामस्स सद्दो परित्ताणमस्सा करिस्सामीति तिणुक्कं आदाय नदीतीरं गन्त्वा तं दिस्वा
मा भायि मा भायीति अस्सासेत्वा नागवलो थामंसम्पन्नो नदिं तरमानो गन्त्वा तं उक्खिपित्वा अस्समपदं आने-
त्वा अग्गि कत्वा अदासि । सीते विगते मधुरानि फलाफलानि उपनामेसि । तानि खादित्वा ठितं कत्थ वासि-
कासि ? कथं च गंगायं पतित्तासीति पुच्छि । सा तं पवत्ति आरोचेसि । अथ नं त्वं एत्थेव वसाति पण्णसालाय
वसापेन्तो द्वीहीतीहं सयं अब्भोकासे वसित्वा इदानि गच्छाति आह । सा इमं तापसं सीलभेदं पापेत्वा गहेत्वा
गमिस्सामीति न गच्छति । अथ गच्छन्ते काले इत्थिकुत्तं इत्थिलीळ्हं दस्सेत्वा तस्स सीलभेदं कत्वा ज्ञानं अन्तर-
घापेसि । सो तं गहेत्वा अरञ्जे येव वसति । [२५२]

अथ नं सा आह-अय्य ! किं नो अरञ्जवासेन ? मनुस्सपथं गमिस्सामाति ।

सो तं आदाय एकं पच्चन्तगामकं गन्त्वा तक्कभतियाव जीविकं कप्पेत्वा तं पोसेति । तस्स तक्कं
विक्कणित्वा जीवतीति तक्कपण्डतोति नामं अकंसु । अथस्स ते गामवासिनो परिव्वयं दत्त्वा अम्हाकं सुयुत्त-
दुयुत्तकं आचिक्खन्तो एत्थ वसाति गामद्वारे कुटियं वासेसु ।

तेन च समयेन चोरा पव्वता ओरुय्ह पच्चन्तं पहरन्ति । ते एकदिवसं तं गामं पहरित्वा गामवासि-
केहियेव भण्डानि उक्खिपापेत्वा गच्छन्ता तम्पि सेट्ठिधीतरं गहेत्वा अत्तनो वसनट्ठानं गन्त्वा सेसजनं विस्स-
ज्जेमुं । चोरजेट्ठको पन तस्सा रूपे वज्झित्वा तं अत्तनो भरियं अकासि । वोधिसत्तो इत्थन्नामा कहन्ति पुच्छि ।
चोरजेट्ठकेन गहेत्वा अत्तनो भरिया कत्ताति च सुत्वापि न सा तत्थ मया विना वसिस्सति पलायित्वा आगच्छि-
स्सतीति तस्सा आगमनं ओलोकेन्तो तत्थेव वसि । सेट्ठिधीतापि चिन्तेसि-अहं इव सुखं वसामि । । कदाचि मं
तक्कपण्डतो किञ्चिदेव निस्साय आगन्त्वा इतो आदाय गच्छेय्य अथेतस्सा सुखा परिहायिस्सामि यन्नूनाहं

सम्पिष्यायमाना विय तं पक्कोसापेत्वा घातापेय्यन्ति । सा एकं मनुस्सं पक्कोसित्वा—अहं इध दुक्खं जीवामि, तक्कपण्डितो मं आगन्त्वा आदाय गच्छतूति—सासनं पेसेसि ।

सो तं सासनं सुत्वा सद्वहित्वा तत्थ गन्त्वा गामद्वारे ठत्वा सासनं पेसेसि । सा निक्खमित्वा तं दिस्वा अय्य ! सचे मयं इदानि गच्छिस्साम चोरजेट्ठको अनुवन्धित्वा उभोपि अम्हे घातेस्सति रत्तिभागे गच्छिस्सामाति तं आनेत्वा भोजेत्वा कोट्ठके निसीदापेत्वा सायं चोरजेट्ठकस्स आगन्त्वा सुरं पिवित्वा मत्तकाले—सामि ! सचे इमाय वेलाय तव सपत्तं^१ पस्सेय्यासि किन्ति नं करेय्यासीति आह ।

इदञ्चिदञ्च करिस्सामीति ।

किं पन सो दूरे ? ननु कोट्ठके निसिन्नोति ?

चोरजेट्ठको उक्कं आदाय तत्थ गन्त्वा तं दिस्वा गहेत्वा गेहमज्जे पातेत्वा कप्परादीहि यथारुचिं पोथेसि । सो पोथियमानोपि अञ्जं किञ्चि अवत्वा “कोधना अकतञ्जू च पिसुणा मित्तदूभिकाति” एत्तकमेव वदति । चोरो तं पोथेत्वा वन्धित्वा निपज्जापेत्वा सायमासं भुञ्जित्वा सधि । पवुद्धो जिण्णाय सुराय पुन तं पोथेतुं आरभि । सोपि तानेव चत्तारि पदानि वदति । चोरो चिन्तेसि—अयं एवं पोथियमानोपि अञ्जं किञ्चि अवत्वा इमानेव चत्तारि पदानि वदति पुच्छिस्सामि नन्ति तं पुच्छि—अम्भो पुरिस ! त्वं एवं पोथियमानोपि कस्मा एतानेव पदानि वदसीति ? [२५३]

तक्कपण्डितो—तेनहि सुणाहीति तं कारणं आदितो पट्ठाय कथेसि—अहं पुव्वे अरञ्ज-वासिको एको तापसो ज्ञानलाभी । स्वाहं एतं गंगाय बृहहमानं उत्तारेत्वा पटिजग्गि । अथ मं एसा पलोभेत्वा ज्ञाना परिहापेसि । स्वाहं अरञ्जं पहाय एतं पोसेन्तो पच्चन्तगामके वसामि । अथेसा चोरेहि इधानीता अहं दुक्खं वसामि, आगन्त्वा मं नेतूति मय्हं सासनं पेसेत्वा इदानि तव हत्थे पातेसि । इमिना कारणेनाहं एवं कथेमीति ।

चोरो चिन्तेसि—या एसा एवरूपे गुणसम्पन्ने उपकारके एवं विप्पटिपज्जि सा मय्हं कतरन्नाम उपट्ठवं न करेय्य ? हारेतव्वा एसाति । सो तक्कपण्डितं अस्सासेत्वा तं पवोधेत्वा खग्गं आदाय निक्खम्म एवं पुरिसं गाम-द्वारे घातेस्सामीति वत्वा ताय सद्धि वहिगामं गन्त्वा एतं हत्थे गण्हाति तं ताय हत्थे गाहापेत्वा खग्गं आदाय तक्क-पण्डितं पहरन्तो विय तं द्विधा छिन्दित्वा ससीसं नहात्वा^२ तक्कपण्डितं कतिपाहं पणीतभोजनेन सन्तप्पेत्वा—इदानि कहं गमिस्ससीति आह ।

तक्कपण्डितो—घरावासेन मे किच्चं नत्थि इसिपव्वज्जं पव्वजित्वा तत्थेव अरञ्जे वसिस्सामितीति आह ।

तेन हि अहम्पि पव्वजिस्सामीति । उभोपि पव्वजित्वा तं अरञ्जायतनं गन्त्वा पञ्चअभिञ्जा अट्ठ च समापत्तियो निव्वत्तेत्वा जीवितपरियोसाने ब्रह्मलोकपरायणा अहेसुं ।

सत्था इमानि द्वे वत्थूनि कथेत्वा अनुसन्धि घटेत्वा अभिसम्बुद्धो हुत्वा इमं गाथमाह—

कोधना अकतञ्जू च पिसुणा च विभेदिका ।

ब्रह्मचरियं चर भिक्खु ! सो सुखं न विहाहितीति ॥

तत्रायं पिण्डत्यो—भिक्खु ! इत्थियो नामेता कोधना उप्पन्नं कोधं निवारेतुं न सक्कोन्ति । अकत-ञ्जू च अत्तिमहन्तम्पि उपकारं न जानन्ति । पिसुणा च पियसुञ्जभावकरणमेव कथं कथेन्ति । विभेदिका मित्ते भिन्दन्ति मित्तभेदनकथं कथनसीलायेव । एवरूपेहि पापकम्मैहि समन्नागता एता किन्ते एताहि? ब्रह्मचरियं चर भिक्खु ! अयं हि मेथुनविरति परिसुद्धट्ठेन ब्रह्मचरियं नाम तं चर सो सुखं न विहाहित्ति सो त्वं एतं ब्रह्म-

चरियवासं वसन्तो ज्ञानसुखं भग्गसुखं फलसुखं च न विहाहिसि । एतं सुखं न विजहिस्ससि । एतस्मा सुखा न परिहायिस्ससीति अत्थो । न परिहायसीतिपि पाठो । अयमेवत्थो ।

सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा सच्चानि पयासेसि । सच्चपरियोसाने उक्कण्ठितभिव्खू सोतापत्तिफले पत्तिट्ठहि । सत्थापि जातकं समोधानेसि । तदा चोरजेट्ठको आनन्दो अहोसि । तवकपण्डितो पन अहमेवाति ।

तवकजातकं [२५४]

४. दुराजानजातकं

मासु नन्द इच्छति मन्ति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो एकं उपासकं आरब्ध कथेसि ।

पञ्चपन्नवत्यु

एको किर सावत्थिवासी उपासको तीसु सरणेसु पञ्चसु च सीलेसु पतिट्टितो बुद्धमामको धम्म-
मामको संघमामको । भरिया पनस्स दुस्सीला पापधम्मा । यं दिवसं मिच्छाचारं चरति तं दिवसं सतकीता
दासी विय होति । मिच्छाचारस्स पन अकतदिवसे सामिनी विय होति चण्डा फरसा । सो तस्सा भावं जानितुं
न सक्कोति । अथ ताय उव्वाल्हो बुद्धूपट्टानं न गच्छति । अथ नं एकदिवसं गन्धपुप्फानि आदाय आगन्त्वा
वन्दित्वा निसिन्नं सत्या आह—किन्तु खो त्वं उपासक ! सत्तट्टदिवसे बुद्धूपट्टानं नागच्छसीति ?

घरणी मे भन्ते ! एकास्मि दिवसे सतकीता दासी विय होति एकास्मि सामिनी विय चण्डा फरसा ।
अहं तस्सा भावं जानितुं न सक्कोमि । स्वाहं ताय उव्वाल्हो बुद्धूपट्टानं नागच्छामीति ।

अथस्स वचनं सुत्वा सत्या—उपासक ! मातुगामस्स भावो नाम दुज्जानोति । पुव्वेपि ते पण्डिता
कथयिंसु । त्वं पन तं भवसंखेपगतत्ता सल्लवखेतुं न सक्कोसीति वत्वा तेन याचितो अतीतं आहरि—

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो दिसापामोवखो आचरियो हुत्वा पञ्चमाणव-
कसतानि सिप्यं सिक्खापेति । अथेको तिरोरट्टवासिको ब्राह्मणमाणवको आगन्त्वा तस्स सन्तिके सिप्यं उग-
ण्हन्तो एकाय इत्थिया पटिवद्धचित्तो हुत्वा तं भरियं कत्वा तस्मिं येव वाराणसीनगरे वसन्तो द्वे तस्सो वेला
आचरियस्स उपट्टानं न गच्छति । सा पनस्स भरिया दुस्सीला पापधम्मा । मिच्छाचारं चिण्णदिवसे दासी विय
होति । आचिण्णदिवसे सामिनी विय चण्डा फरसा होति । सो तस्सा भावं जानितुं असक्कोन्तो ताय उव्वाल्हो
आकुलचित्तो आचरियस्स उपट्टानं न गच्छति । अथ नं सत्तट्टदिवसे अतिक्कमित्वा आगतं—किं माणव !
न पञ्चायसीति आचरियो पुच्छि । सो—भरिया मं आचरिय ! एकदिवसं इच्छति पत्थेति दासी विय निहत-
माना होति एकदिवसे सामिनी विय थद्धा चण्डा फरसा । अहं तस्सा भावं जानितुं न सक्कोमि । ताय
उव्वाल्हो आकुलचित्तो तुम्हाकं उपट्टानं नागतोम्हीति ।

आचरियो—एवमेतं माणव ! इत्थियो नाम दुस्सीला अनाचारं चिण्णदिवसे सामिकं अनुवत्तन्ति
दासी विय निहतमाना होन्ति । अनाचिण्णदिवसे पन मानत्थद्धा हुत्वा सामिकं न गणेन्ति । एवं इत्थियो
नामेता अनाचारा दुस्सीला तासं भावो नाम दुज्जानो । तासु इच्छन्तीसुपि अनिच्छन्तीसुपि मज्झत्तेनेव भवि-
तव्वन्ति वत्वा तस्सोवादवसेन इमं गाथमाह—

मा सु नन्दि इच्छति मं मा सु सोचि न इच्छति ।

थीनं भावो दुराजानो मच्छस्सेवोदके गतन्ति ॥

तथ मासु नन्दि इच्छति मन्ति सुकारो निपातमत्तं । अयं इत्थी मं इच्छति पत्थेति मयि सिनेहं करो-
तीति मा तुस्सि । मा सु सोचि न इच्छतीति अयं मं न इच्छतीतिपि मा सोचि । तस्सा इच्छमानाय नन्दि,
अनिच्छमानाय च सोकं अकत्वा मज्झत्तोव होहीति दीपेति । थीनं भावो दुराजानोति इत्थीनं भावो नाम इत्थि-
मायाय पटिच्छन्नता दुराजानो । यथा किं ? मच्छस्सेवोदके गतन्ति यथा मच्छगमनं उदकेन पटिच्छन्नता
दुज्जानं तेनेव सो केवट्टे आगते उदकेन गमनं पटिच्छादेत्वा पलायति । अत्तानं गण्हितुं न देति ।
एवमेव इत्थियो महन्तम्पि दुस्सीलकम्मं कत्वा मयं एवरूपं न करोमाति अत्तना कतकम्मं इत्थिमायाय
पटिच्छादेत्वा सामिके वञ्चेन्ति । एवं इत्थियो नामेता पापकम्मा दुराचारा । तासु मज्झत्तो येव
सुखितो होतीति ।

एवं बोधिसत्तो अन्तेवासिकस्स ओवादं अदासि । ततो पट्टाय सो तस्सा उपरि मज्झत्तो अहोसि । सापिस्स भरिया आचरियेन किर मे दुस्सीलभावो जातोति ततो पट्टाय न अनाचारं चरि । सापि तस्स उपासकस्स इत्थी सम्मासम्बुद्धेन किर मय्हं दुराचारभावो जातोति ततो पट्टाय पापकम्मं नाम न अकासि ।

सत्यापि इमं धम्मदेसनं आहरित्वा सच्चानि पकासेसि । सच्चपरियोसाने उपासको सोतापत्तिफले पत्तिट्टहि । सत्या अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा जयम्पतिका येव इदानि जयम्पतिका । आचरियो पन अहमेव अहोसिन्ति ।

दुराजानजातकं ।

५. अनभिरतिजातकं

यथा नदी च पन्थो चाति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो तथारूपं येव उपासकं आरब्ध कथेसि ।

पच्चपन्नवत्थु

सो पन परिगणहन्तो तस्सा दुस्सीलभावं ज्ञत्वा च भण्डितो चित्तव्याकुलताय सत्तट्टुदिवसे उपट्टानं न आगमासि । सो एकदिवसं विहारं गन्त्वा तथागतं ब्रन्दित्वा निसिन्नो कस्मा सत्तट्टुदिवसानि नागतोसीति वृत्ते—भरिया मे भन्ते ! दुस्सीला । तस्सा उपरि व्याकुलचित्तताय नागतोम्हीति ।

सत्या—उपासक ! इत्थीसु अनाचारा एताति कोपं अकत्वा मज्झत्तेनेव भवितुं वट्टतीति । पुव्वेपि ते पण्डिता कथयिंसु । त्वं पन भवन्तरेण पट्टिच्छन्नत्ता तं कारणं न सत्तलक्खेसीति वत्वा तेन याचितो अतीतं आहरि—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो पुरिमनयेनेव दिसापामोवखो आचरियो अहोसि । अथस्स अन्तेवासिको भरियाय दोसं दिस्वा व्याकुलचित्तताय कतिपाहं अनागन्त्वा एकदिवसं आचरियेण पुच्छित्तो तं कारणं निवेदेसि । (२५६)

अथस्स आचरियो—तात ! इत्थियो नाम सब्बसाधारणा । तासु दुस्सीला एताति पण्डिता कोपं न करोन्तीति वत्वा ओवादवसेन इमं गाथमाह—

यथा नदी च पन्थो च पानागारं सभा पपा ।

एवं लोकित्थियो नाम नासं कुज्झन्ति पण्डिताति ॥

तत्थ यथा नदीति यथा अनेकतित्था नदी नहानत्थाय सम्पत्तसम्पत्तानं चण्डालादीनं खत्तियादीनम्पि साधारणा, न तत्थ कोचि नहायितुं न लभति नाम । पन्थोति आदीसुपि यथा महामग्गोपि सब्बेसं साधारणो, न कोचि तेन गन्तुं न लभति । पानागारम्पि सुरागेहं सब्बेसं साधारणं । यो यो पातुकामो सब्बो तत्थ पविसतेव । पुञ्जत्थिकेहि तत्थ तत्थ मनुस्सानं निवासत्थाय कता सभापि साधारणा । न तत्थ कोचि पविसितुं न लभति । महामग्गे पानीयचाटियो ठपेत्वा कता पपापि सब्बेसं साधारणा । न तत्थ कोचि पानीयं पिवितुं न लभति । एवं लोकित्थियो नाम एवमेवं तात माणव ! इमस्मिं लोके इत्थियोपि सब्बसाधारणा । तेनेव साधारणट्ठेन नदीपन्थपानागारसभापपासदिसा । तस्मा नासं कुज्झन्ति पण्डिता एतासं इत्थीनं लामिका एता अनाचारा दुस्सीला सब्बसाधारणाति चिन्तेत्वा पण्डिता छेका बुद्धिसम्पन्ना न कुज्झन्तीति ।

एवं वोधिसत्तो अन्तेवासिकस्स ओवादं अदासि । सो तं ओवादं सुत्वा मज्झत्तो अहोसि । भरियापिस्स आचरियेण किरम्मिह ज्ञाताति ततो पट्टाय पापकम्मं न अकासि । तस्सापि उपासकस्स भरिया सत्थारा किरम्मिह ज्ञाताति ततो पट्टाय पापकम्मं न अकासि ।

सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा सच्चानि पकासेसि । सच्चपरियोसाने उपासको सोतापत्तिफले पतिट्ठासि । सत्थापि अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा जयम्पत्तिकाव एतरहि जयम्पत्तिका । आचरियब्राह्मणो पन अहमेव अहोसिन्ति ।

६. सुदुलक्षणाजातकं

एका इच्छा पुरे आसीति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो संकिलेसं आरब्ध कथेसि ।

पञ्चपन्नवत्यु

एको किर सावत्थिवासी कुलपुत्तो सत्यु धम्मदेसनं सुत्वा रतनसासने उरं^१ दत्त्वा पव्वजित्वा पटि-
पन्नको योगावचरो अविस्सट्ठकम्मट्टानो हुत्वा एकदिवसं सावत्थियं पिण्डाय चरमानो एकं अलंकतपटियत्तं
इत्थि दिस्वा सुभवसेन इन्द्रियानि भिन्दित्वा ओलोकेसि । तस्सवन्तरे किलेसो चलि । वासिया आकोटि-
तखीरुक्खो विय अहोसि । सो ततो पट्टाय किलेसवसिको हुत्वा नेव कायस्सादं न चित्तस्सादं (२५७) लभति ।
भन्तमिगसप्पटिभागो सासने अनभिरतो परुल्लहकेसलोमो दीघनखो किलिट्टुचीवरो अहोसि ।

अथस्स इन्द्रियविकारं दिस्वा सहायका भिक्खू-किन्तु खो ते आवुसो ! न यथा पोरानानि इन्द्रिया-
नीति पुच्छिस्सु ।

अनभिरतोस्मि आवुसोति ।

अथ नं ते सत्यु सन्तिकं नयिस्सु । सत्या किं भिक्खवे ! अनिच्छमानं भिक्खुं आदाय आगतत्थाति
पुच्छि ।

अयं भन्ते ! भिक्खु अनभिरतोति ।

सच्चं किर त्वं भिक्खु ! अनभिरतोति ?

सच्चं भगवाति ।

को तं उक्कण्ठापेसीति ?

अहं भन्ते ! पिण्डाय चरन्तो एकं इत्थि इन्द्रियानि भिन्दित्वा ओलोकेसि । अथ मे किलेसो चलि ।
तेनम्हि उक्कण्ठतोति ।

अथ नं सत्या-अनच्छरियमेतं भिक्खु ! यं त्वं इन्द्रियानि भिन्दित्वा विसभागारम्मणं सुभवसेन
ओनोकेन्तो किलेसेहि कम्पितो । पुव्वे पञ्चाभिञ्जाअट्टसमापत्तिलाभिनो ज्ञानवलेन किलेसे विक्खम्भेत्वा
विमुद्धचित्ता गगनतलचरा बोधिसत्तापि इन्द्रियानि भिन्दित्वा विसभागारम्मणं ओलोकयमाना ज्ञाना परि-
हायित्वा किलेसेहि कम्पिता महादुक्खं अनुभाविस्सु । नहि सिनेरुउप्पाटनकवातो हत्थिमत्तमुण्डपव्वतकं महा-
जम्बुउम्मूलकवातो छिन्नतटे विरुल्लहगच्छकं महासमुद्दं वा पन सोसनकवातो खुट्टकतलाकं किस्मिच्चि देव गण्हति,
एवं उत्तमवृद्धीनं नाम विसुद्धचित्तानं बोधिसत्तानं अञ्जाणभावकरा किलेसा तथि किं लज्जिस्सन्ति ? विसु-
द्धापि सत्ता संकिलिस्सन्ति । उत्तमयससमगिंनोपि अयसं पापुण्णतीति वत्वा अतीतं आहरि-

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो कासिरट्ठे एकस्स महाविभवस्स ब्राह्मणस्स कुले
निव्वत्तित्वा विञ्जुत्तं पत्तो सव्वसिप्पानं पारं गन्त्वा कामे पहाय एसिपव्वज्जं पव्वजित्वा कसिणपरिकम्मं
कत्वा अभिञ्जा च समापत्तियो च उप्पादेत्वा ज्ञानसुखेन वीतिनामेन्तो हिमवन्तप्पदेसे वासं कप्पेसि । सो
एकस्मि काले न्णोणम्बिलमेवनत्याय हिमवन्ता ओतरित्वा वाराणसियं पत्वा राजुय्याने वसित्वा पुनदिवसे कत-
मरीर-गट्टिजग्गतो रत्तन्नाकमयं निवासनपासपनं सण्ठपेत्वा अजिनं एकस्मि असे कत्वा जटामण्डलं वन्धित्वा
वारिकामजादाय वाराणसियं भिक्खाय चरमानो रज्जो घरद्वारं पापुणि ।

राजा चस्स चरियाविहारे^३ येव पसीदित्वा पक्कोसापेत्वा महारहे आसने निसीदापेत्वा पणीतेन खादनीयभोजनीयेन सन्त्पेत्वा तं कतानुमोदनं उय्याने वसनत्थाय याचि ।

सो सम्पटिच्छित्वा राजगेहे भुञ्जित्वा राजकुलं ओववदमानो तस्मिं उय्याने सोलसवस्सानि वसि । अथेकदिवसं राजा कुपितं पच्चन्तं वूपसमेत्तुं गच्छन्तो मुद्गुलकखणं नाम अग्गमहेसिं (२५८) अप्पमत्ता अय्यस्स उपट्ठानं करोहीति वत्वा अगमासि । बोधिसत्तो रञ्जो गतकालतो पट्टाय अत्तनो रुच्चनवेलाय गेहं गच्छति । अथेकदिवसं मुद्गुलकखणा बोधिसत्तस्स आहारं सम्पादेत्वा अज्ज अय्यो चिरायतीति गन्धोदकेन नहायित्वा सव्वालंकारपतिमण्डिता महातले चुल्लसयनं पञ्जापेत्वा बोधिसत्तस्स आगमनं ओलोकयमाना निपज्जि ।

बोधिसत्तोपि अत्तनो वेलं सत्तलक्खेत्वा ज्ञाना वुट्टाय आकासेनेव राजनिवेशनं अगमासि । मुद्गुल-
कखणा वाकचीरसद्दं सुत्वाव अय्यो आगतोति वेगेन उट्टहि । तस्सा वेगेन उट्टहन्तिया महसाटको भरिसि । तापसो सीहपञ्जरेण पविसन्तो देविथा विसभागरूपारम्मणं दिस्वा इन्द्रियाणि भिन्दित्वा सुभवसेन ओलो-
केसि । अयस्स अब्भन्तरे किलेसो चलि । वासिया पहटखीरखखो विय अहोसि । तावदेवस्स ज्ञानं अन्तर-
घायि । छिन्नपक्खो काको विय अहोसि । सो ठितकोव आहारं गहेत्वा अभुञ्जित्वाव किलेसकम्पितो पासादा ओरुय्ह उय्यानं गन्त्वा पण्णसालं पविसित्वा फलकत्थरसयनस्स हेट्ठा आहारं ठपेत्वा विसभागारम्मणे बद्धो किलेसग्गिना ड्य्हमानो निराहारताय सुक्खमानो सत्तदिवसानि फलकत्थरके निपज्जि ।

सत्तमे दिवसे राजा पच्चन्तं वूपसमेत्वा आगतो नगरं पदक्खिणं कत्वा निवेशनं अगन्त्वाव अय्यं परसा-
मीति उय्यानं गन्त्वा पण्णसालं पवितित्वा तं निपन्नकं दिस्वा एकं अफासुकं जातं मञ्जैति पण्णसालं सोधापेत्वा पादे परिमज्जन्तो—किं अय्य ! अफासुकन्ति पुच्छि ।

महाराज ! अञ्जं मे अफासुकं नत्थि, किलेसवसेन पनम्हि पटिवद्धचित्तो जातोति ।

कहं पटिवद्धन्ते अय्य ! चित्तन्ति ?

मुद्गुलकखणाय महाराजाति ।

साधु अय्य ! अहं मुद्गुलकखणं तुम्हाकं दम्मीति तापसं आदाय निवेशनं पविसित्वा देविं सव्वालंका-
रपतिमण्डितं कत्वा तापसस्स अदासि । ददमानो येव मुद्गुलकखणाय सञ्जामदासि तथा अत्तनो वलेन अय्यं रक्खित्तुं वायमित्तव्वन्ति ।

साधु देव ! रक्खिस्सामीति ।

तापसो देविं गहेत्वा राजनिवेशना ओतरि । अथ नं महाद्वारतो निक्खन्तकाले—अय्य ! अम्हाकं
एकं गेहं लद्धं वट्टति । गच्छ राजानं गेहं याचाहीति आह ।

तापसो गन्त्वा गेहं याचि । राजा मनुस्सानं वच्चकुटिकिच्चं साधयमानं एकं छड्डितं गेहं दापेसि ।
सो देविं गहेत्वा तत्थ अगमासि । सा पविसित्तुं न इच्छति ।

किं कारणा न पविससीति ?

असुचिभावेनाति ।

इदानि किं करोमीति ?

पटिजग्गाहि नन्ति वत्वा रञ्जो सन्तिकं पेसेत्वा गच्छ, कुट्टालं आहर, पच्छिं आहराति आहरापेत्वा
असुचिं च संकारञ्च छड्डापेत्वा गोमयं आहरापेत्वा लिम्पापेत्वा पुनपि गच्छ, मञ्चं आहर, दीपं आहर, अत्थ-
रणं आहर, चाटिं (२५९) आहर, घटं आहराति एकमेकं आहरापेत्वा पुन उदकाहरणादीनं अत्थाय आणापेसि ।
सो घटं आदाय उदकं आहरित्वा चाटिं पूरेत्वा नहानोदकं सज्जेत्वा सयनं अत्थरि ।

अथ नं सयने एकतो निसीदन्तं फासुकासु गहेत्वा आकड्डित्वा तव समणभावं वा ब्राह्मणभावं वा न
जानासीति ओनमेत्वा अत्तनो अभिमुखं आकड्डि । सो तस्मिं काले सति पटिलभि । एत्तके पन काले अञ्जा-

णो अहोसि । एवं अञ्जाणकरणा किलेसा नाम । “कामच्छन्दनीवरणं भिक्खवे ! अन्धकरणं अञ्जाण-
करण”न्ति आदिमेत्य वत्तव्वं । सो सति पटिलभित्वा चिन्तेसि । अयं तण्हा वड्डमाना मम चतूहि अंपायेहि
सीसं उक्खिपितुं न दस्सति अञ्जेव मया इमं रञ्जो निय्यादेत्वा हिमवन्तं पविसितुं वट्टतीति । सो तं आदाय
राजानं उपसंकमित्वा—महाराज ! तव देविया मय्हं अत्थो नत्थि, केवलं मे इमं निस्साय तण्हा वड्डिताति
वत्वा इमं गाथमाह :-

एका इच्छा पुरे आसि अलद्धा मुट्टुलक्खणं ।

यतो लद्धा अलारक्खी इच्छा इच्छं विजायथाति ॥

तत्रायं पिण्डत्योः—महाराज ! मय्हं इमं तव देविं मुट्टुलक्खणं अलभित्वा पुरे अहो वताहं एतं
लभेय्यन्ति एका इच्छा आसि एकाव तण्हा उप्पज्जि । यतो पन मे अयं अलारक्खी विसालनेत्ता सोभनलोचना
लद्धा अथ मे सा पुरिमिका इच्छा गेहतण्हं उपकरणतण्हं उपभोगतण्हन्ति उपरूपरि अञ्जं नानप्पकारं इच्छं
विजायथ जनेसि, उप्पादेसि । सा खो पन मे एवं वड्डमाना इच्छा अपायतो सीसं उक्खिपितुं न दस्सति ।
अन्नम्मे इमाय भरियाय त्वं येव तव भरियं गण्ह । अहं पन हिमवन्तं गमिस्सामीति ।

तावदेव नट्ठं ज्ञानं उप्पादेत्वा आकासे निसिन्नो धम्मं देसेत्वा रञ्जो ओवादं दत्वा आकासेनेव हिम-
वन्तं गन्त्वा पुन मनुस्सपथं नाम नागमासि । ब्रह्मविहारे पन भावेत्वा अपरिहीनज्झानो ब्रह्मलोके निव्वत्ति ।

सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा सच्चानि पकासेसि । सच्चपरियोसाने सो भिक्खु अरहत्ते येव पति-
ट्टासि । सत्यापि अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा राजा आनन्दो, मुट्टुलक्खणा उप्पलवण्णा,
इसि पन अहमेवाति ।

मुट्टुलक्खणा जातकं ।

७. उच्छ्रद्धाजातकं

उच्छ्रद्धे देव ! मे पुत्तोति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो अञ्जतरं जानपदित्थिं आरब्ध कथेसि ।

पञ्चपन्नवत्थु

एकस्मिं हि समये कोसलरट्ठे तयो जना अञ्जतरस्मिं अटविमुखे कसन्ति । (२६०) तस्मिं समये अन्तोअटवियं चोरा मनुस्से विलुम्पित्वा पलायिसु । मनुस्सा ते चोरे परियेसित्वा अपस्सन्ता तं ठानं आगन्त्वा तुम्हे अटवियं विलुम्पित्वा इदानि कस्सका वियं होथाति । ते चोरा इमेति वन्धित्वा आनेत्वा कोसलरञ्जो अदंसु । अथेका इत्थी आगन्त्वा अच्छादनम्मो देथ, अच्छादनम्मो देथाति परिदेवन्ती पुनप्पुनं राजनिवेसनं परियाति । राजा तस्सा सद्दं सुत्वा देथिमिस्सा अच्छादनन्ति आहं । साटकं गहेत्वा अदंसु । सा तं दिस्वा नाहं एतं अच्छादनं याचामि, सामिकच्छादनं याचामीति आह । मनुस्सा गन्त्वा रञ्जो निवेदयिसु न किरेसा इमं अच्छादनं कथेति सामिकच्छादनं कथेतीति ।

अथनं राजा पक्कोसापेत्वा—त्वं किर सामिकच्छादनं याचसीति पुच्छि ।

आम देव ! इत्थिया हि सामिको अच्छादनं नाम । सामिकम्हि असति सहस्समूलम्पि साटकं निवत्था इत्थी नग्गा येव नाम । इमस्स पनत्थस्स साधनत्थं :—

“नग्गा नदी अनोदिका नगं रट्ठं अराजिकं,
इत्थीपि विधवा नग्गा यस्सापि दस भातरो”ति ।

इदं सुत्तं आहरितव्वं । राजा तस्सा पसन्नो इमे ते तयो जना के होन्तीति पुच्छि ।

एको मे देव ! सामिको, एको भाता, एको पुत्तोति ।

राजा-अहन्ते तुट्ठो इमेसु तीसु एकं देमि । कतमं इच्छसीति पुच्छि ।

सा आह—अहं देव ! जीवमाना एकं सामिकं लभिस्सामि, पुत्तम्पि लभिस्सामेव, मातापितुन्नं पन मे मतत्ता-भाताव दुल्लभो । भातरम्मो देहि देवाति ।

राजा तुस्सित्वा तयोपि विस्सज्जेसि । एवं तं एकिकं निस्साय तयो जना दुक्खतो मुत्ता । तं कारणं भिक्खुसङ्घे पाकटं जातं । अथेकदिवसं भिक्खू धम्मसभायं सन्निपत्तिता—आवुसो ! एकं इत्थि निस्साय तयो जना दुक्खा मुत्ताति तस्सा गुणकथाय निसीदिसु ।

सत्या आगन्त्वा कायनुत्थ भिक्खवे एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वुत्ते—
न भिक्खवे ! एसा इत्थी इदानेव ते तयो जने दुक्खा मोचेसि, पुव्वेपि मोचेसि येवाति वत्ता अतीतं आहरि-

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते तयो जना अटविमुखे कसन्तीति सव्वं पुरिमसदिसमेव । तदा पन रञ्जा तीसु जनेसु कं इच्छसीति वुत्ते सा आह—तयोपि दातुं न सक्कोथ देवाति ।

आम न सक्कोमीति ।

सचे तयो दातुं न सक्कोथ, भातरम्मो देथाति ।

पुत्तकं वा सामिकं वा गण्ह, किन्ते भातराति च वुत्ता—एते नाम देव ! सुलभा, भाता पन दुल्लभोति वत्ता इमं गाथमाहः—

उच्छ्रद्धे देव ! मे पुत्तो पथे धावन्तिया पति ।

तञ्च देसं न पस्सामि यतो सोदरियमानयेति ॥ (२६१)

तत्थ उच्छङ्गे देव ! मे पुत्तोति देव ! मय्हं पुत्तो उच्छङ्गो येव । यथा हि अरञ्जं पविसित्वा उच्छङ्गो कत्वा साकं^१ उच्चिनित्वा तत्थ पक्खिपन्तिया उच्छङ्गो साकं नाम सुलभं होति, एवं इत्थिया पुत्तोपि सुलभो । उच्छङ्गोसाकसदिसोव । तेन वृत्तं—उच्छङ्गो देव ! मे पुत्तोति । पथे धावन्तिया पत्तीति मग्गं आरुह् एक्किकाय गच्छमानायपि हि इत्थिया पति नाम सुलभो दिट्ठादिट्ठे येव होति । तेन वृत्तं—पथे धावन्तिया पत्तीति । तञ्च देसं न पस्सामि यतो सोइरियमानयेति यस्मा पन मे मातापितरो नत्थि तस्मा इदानि तं मातुकुच्छिसङ्खातं अञ्जं देसं न पस्सामि यतो अहं समाने उदरे जातत्ता सहजदरियसङ्खातं भातरं आनेय्यं, तस्मा भातरं येव मे देयाति । राजा सच्चं एसा वदतीति तुट्ठचित्तो तयोपि जने वन्धनागारतो आनेत्वा अदासि । सा तयोपि ते जने गहेत्वा गता ।

सत्यापि न भिक्खवे ! इदानेव पुव्वेपेसा इमे तयो जने दुक्खा मोचेसि येवाति इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । अतीते चत्तारो एतरहि चत्तारोव । राजा पन अहं तेन समयेनाति ।

उच्छङ्गजातकं ।

८. साकेतजातकं

यस्मिं मनो निविसतीति इदं सत्या साकेतं निसाय अञ्जनवने विहरन्तो एकं ब्राह्मणं आरब्ध कथेसि ।

पञ्चपन्नवत्यु

भगवतो किर भिक्खुसङ्घपरिवृतस्स साकेतं निस्साय अञ्जनवनं पविसनकाले एको साकेतनगरवासी महल्लकब्राह्मणो नगरतो वहि गच्छन्तो अन्तरद्वारे दसवलं दिस्वा पादेसु पतित्वा गोप्फकेसु गाल्हं गहेत्वा—तात ! ननु नाम पुत्तेहि जिण्णकाले मातापितरो पटिजग्गितव्वा ? कस्मा एत्तकं कालं अम्हाकं अत्तानं न दस्सेसि ? मया ताव दिट्ठोसि मातरं पन पस्सित्तुं एहीति—सत्थारं गहेत्वा अत्तनो गेहं अगमासि । सत्था तत्थ गन्त्वा निसीदि पञ्चत्ते आसने सद्धिं भिक्खुसङ्घेन । ब्राह्मणीपि इदानि मे पुत्तो आगतोति आगन्त्वा सत्थु पादेसु पतित्वा—तात ! एत्तकं कालं कहं गतोसि ? ननु नाम मातापितरो महल्लका उपट्ठातव्वाति परिदेवि । पुत्तधीतरोपि एथ भातरं वन्दथाति वन्दापेसि । उभो तुट्ठमानसा महादानं अदंसु । सत्था भत्तकिच्चं निट्ठापेत्वा तेसं द्विन्नम्पि जनानं जरासुत्तं कथेसि । सुत्तपरियोसाने उभोपि अनागामिफले पतिट्ठहिंसु । सत्था उट्ठायासना अञ्जनवनमेव अगमासि ।

भिक्खू धम्मसभायं सन्निसिन्ना कथं समुट्ठापेसुं—आवुसो ! ब्राह्मणो तथागतस्स पिता सुद्धोदनो, माता (२६२) महामायाति जानाति । जानन्तोव सद्धिं ब्राह्मणिया तथागतं अम्हाकं पुत्तोति वदति । सत्थापि अधिवासेति । किञ्चु खो कारणन्ति ?

सत्था तेसं कथं सुत्वा—भिक्खो ! उभोपि ते अत्तनो पुत्तमेव पुत्तोति वदन्तीति वत्वा अतीतं आहरिः—

अतीतवत्यु

भिक्खवे ! अयं ब्राह्मणो अतीते निरन्तरं पञ्चजातिसतानि मरुहं पिता अहोसि । पञ्चजातिसतानि चुल्लपिता, पञ्चजातिसतानि महापिता, एसापि ब्राह्मणी निरन्तरमेव पञ्चजातिसतानि माता अहोसि, पञ्चजातिसतानि चुल्लमाता, पञ्चजातिसतानि महामाता । एवाहं दियड्ढजातिसहस्सं ब्राह्मणस्स हत्थे संबड्ढो दियड्ढजातिसहस्सं ब्राह्मणिया हत्थे संबड्ढोति तीणि जातिसहस्सानि कथेत्वा अभिसम्बुद्धो हुत्वा इमं गाथमाहः—

यस्मिं मनो निविसति चित्तं वापि पसीदति,

अदिट्ठपुब्बके पोसे कामं तस्मिम्पि विस्ससेति ।

तत्थ—यस्मिं मनो निविसतीति यस्मिं पुगले दिट्ठमत्ते येव चित्तं पतिट्ठाति । चित्तं वापि पसीदतीति यस्मिं दिट्ठमत्ते चित्तं पसीदति मुट्ठकं होति । अदिट्ठपुब्बके पोसेति पकतिया तस्मिं अत्तभावे अदिट्ठपुब्बेपि पुगले । कामं तस्मिम्पि विस्ससेति अनुभूतपुब्बसिनेहेनेव तस्मिम्पि पुगले एकसेन विस्ससेति विस्सासं आपज्जति येवाति अत्थो ।

एवं सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धिं घट्टेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा ब्राह्मणो च ब्राह्मणी च एते एव अहेसुं । पुत्तोपि अहमेवाति ।

साकेतजातकं ।

९. विसवन्तजातकं

धिरत्यु तं विसं वन्तन्ति इदं सत्या जतवने विहरन्तो धम्मसेनापतिं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्यु

थेरस्स किर पिट्ठखज्जकं खादनकाले मनुस्सा संघस्स वहुं पिट्ठखादनीयं गहेत्वा विहारं अगमंसु । भिक्खुसङ्घस्स गहितावसेसं वहुं अतिरित्तं अहोसि । मनुस्सा—भन्ते ! अन्तोगामगतानम्पि गण्हथाति आहंसु । तस्मिं खणे थेरस्स सद्धिविहारी दहरो अन्तोगामं गतो होति । तस्स कोट्टासं गहेत्वा तस्मिं आनागच्छन्ते अति-दिवाहोतीति थेरस्स अदंसु । थेरेन तस्मिं परिभुत्ते दहरो आगमासि ।

अथ नं थेरो—मयं आवुसो ! तुय्हं ठपितखादनीयं परिभुञ्जिम्हाति आह ।

सो—मवुरं नाम भन्ते ! कस्स अप्पियन्ति आह ।

महायेरस्स संवेगो उदपादि । सो इतो पट्ठाय पिट्ठखादनीयं न खादिस्सामीति अधिट्ठहि । ततो पट्ठाय किर सारिपुत्तथेरेन पिट्ठखादनीयं नाम न खादित्तपुव्वं । तस्स पिट्ठखादनीयं अखादनभावो भिक्खुसङ्घे [२६३] पाकटो जातो । भिक्खू तं कथं कथेन्ता धम्मसभायं सन्निसीदिंसु ।

अथ सत्या—कायनुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निशिन्नाति पुच्छि । इमाय नामाति च वुत्ते भिक्खवे ! सारिपुत्तो एकवारं जहितकं जीवितं परिच्चजन्तोपि न गण्हति येवाति वत्वा अतीतं आहरि :—

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्तो रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तोपि विसवेज्जकुले निव्वत्तित्वा वेज्जकम्मेन जीविकं कप्पेति । अयेकं जनपदमनुस्सं सप्पो डसि । तस्स ज्ञातका पमादं अकत्वा खिप्पं वेज्जं आनयिसु ।

वेज्जो आह—किन्ताव ओसधेन, परिभावित्वा विसं हरामि । दट्टसप्पं आवाहेत्वा दट्टट्टानतो तेनेव विसं आकड्ढापेमीति ।

सप्पं आवाहेत्वा विसं आकड्ढापेहीति ।

सो सप्पं आवाहेत्वा तथा अयं दट्ठोति आह ।

आम मयाति ।

तथा दट्टट्टानतो त्वं येव मुखेन विसं आकड्ढाहीति ।

मया एकवारं जहितकविसं पुन न गहितपुव्वं । नाहं मया जहितविसं कड्ढिस्सामीति ।

सो दारुणि आहरापेत्वा अग्गि कत्वा आह—सत्ते अत्तनो विसं नाकड्ढसि इमं अग्गिं प विसाति । सप्पो अपि अग्गि पविसिस्सामि नेवत्तना एकवारं जहितविसं पच्चावमिस्सामीति वत्वा इमं गाथमाहः—

धिरत्यु तं विसं वन्तं यमहं जीवितकारणा,

वन्तं पच्चावमिस्सामि मतम्मे जीविता वरन्ति ।

तस्य धिरत्युति गरहणत्ये निपातो । तं विसन्ति यमहं जीवितकारणा वन्तं विसं पच्चावमिस्सामि तं वन्तं विसं धिरत्यु । सत्तम्मे जीविता वरन्ति तस्स विसस्स अपच्चावमनकारणा यं अग्गि पविसित्वा मरणं, तं मम जीविततो वरन्ति अत्यो ।

एदञ्च पन वत्वा अग्गि पविसित्तुं पायासि । अथ नं वेज्जो निवारेत्वा नं पुरिसं ओसधेहि च मन्तेहि च निव्विमं अरोगं कत्वा सप्पस्स सीलानि दत्वा इतो पट्ठाय मा कञ्चि विहेठेहीति विस्सज्जेसि ।

सत्यापि न भिक्खवे ! सारिपुत्तो एकवारं जहितकं जिवितम्पि परिच्चजन्तो पुन गण्हतीति इमं धम्म-देन्नं आहृत्त्वा अनुसन्धिं वट्टेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा सप्पो सारिपुत्तो अहोसि । वेज्जो पन अहमेवाति ।

१०. कुदालजातकं

न तं जितं साधु जितन्ति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो चित्तहृत्थसारिपुत्तथेरं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

सो किर सावत्थियं एको कुलदारको । अथकदिवसं कसित्वा आगच्छन्तो विहारं पविसित्वा एकस्स थेरस्स पत्ततो सिनिद्धं मधुरं पणीतभोजनं लभित्वा चिन्तेसि—मयं रत्तं दिवं सहत्थेन नाना कम्मानी कुरु-मानापि एवरूपं मधुराहारं न लभाम, मयापि समणेन भवितव्वन्ति ।

सो पव्वजित्वा मासद्धमासच्चयेन अयोनिस्सो मंसिकरोन्तो किलेसवसिको हुत्वा विव्वभमित्वा पुन भत्तेन किलमन्तो आगन्त्वा पव्वजित्वा अभिघम्मं उग्गण्हि । इमिनाव उपायेन छ्वारे विव्वभमित्वा पव्वजितो । ततो सत्तमे भिक्खुभावे सत्तप्पकरणिको हुत्वा बहूभिक्खू धम्मं वाचेन्तो विपस्सनं वड्ढेत्वा अरहत्तं पापुणि । अथस्स सहायका भिक्खू—किन्नुखो आवुसो ! चित्त ! पुव्वे विय ते एतरहि किलेसा न वड्ढेन्तीति परिहासं करित्तु ।

आवुसो ! अबव्वो दानाहं इतो पट्टाय गिहीभावस्साति ।

एवं तस्मिं अरहत्तं पत्ते धम्मसभायं कथा उदपादि—आवुसो ! एवरूपस्स नाम अरहत्तस्स उपनिस्सये सति आयस्सा चित्तहृत्थसारिपुत्तो छक्खत्तुं उप्पव्वजितो । अहो ! महादोसो पुथुज्जनभावोति ।

सत्या आगन्त्वा कायनुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निभिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वुत्ते—भिक्खवे ! पुथुज्जनचित्तं नाम लहुकं दुन्निग्गहं, आरम्भणवसेन गन्त्वा अल्लीयति । एक वारं अल्लीनं न सक्का होति खिप्पं मोचेत्तुं । एवरूपस्स चित्तस्स दमथो साधु । दन्तमेव हि तं सुखं आवहतीति वत्वा आह—

“दुन्निग्गहस्स लहुनो यत्थ कामनिपातिनो,

चित्तस्स दमथो साधु चित्तं दन्तं सुखावहं” ।^१

तस्स पन दुन्निग्गहणताय पुव्वेपि पण्डिता एकं कुदालकं निस्साय तं जहितुं असक्कोन्ता लोभवसेन छक्खत्तुं उप्पव्वजित्वा सत्तमे पव्वजितभावे भानं उप्पादेत्वा तं लोभं निग्गण्हिसूति वत्वा अतीतं आहरिः—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो मणिककुले निव्वत्तित्वा विञ्जुत्तं पापुणि । कुदालपण्डितोतिस्स नामं अहोसि । सो कुदालकेन भूमिपरिकम्मं कत्वा साकञ्चेव अलानुकुम्भण्डिएलालुकादीनि च वपित्वा तानि विक्किणन्तो कपणजीविकं कप्पेति । तं हिस्स एकं कुदालकं ठपेत्वा अञ्जं धनं नाम नत्थि । सो एकदिवसं चिन्तेसि किम्मे घरावासेन ? निक्खमित्वा पव्वजिस्सामीति । अथेकदिवसं तं कुदालकं पटि-च्छन्नट्टाने ठपेत्वा इसिपव्वज्जं पव्वजित्वा तं कुदालकमनुस्सरित्वा लोभं छिन्दित्तुं असक्कोन्तो कुण्ठ-कुदालकं निस्साय उप्पव्वजि । एवं दुतियं ततियम्पीति छ वारे तं कुदालकं पटिच्छन्ने टाने निक्खपित्वा पव्वजितो वेवुप्पव्वजितो च । [२६५]

सत्तमे पन वारे चिन्तेसि अहं ममु इमं कुण्ठकुदालकं निस्साय पुनप्पुनं उप्पव्वजितो । इदानि तं महा-नदियं पक्खपित्वा पव्वजिस्सामीति । नदीतीरं गन्त्वा सचस्स पतितट्टानं पस्सिस्सामि पुनागन्त्वा उद्धरित्तु-कामता भेवेय्याति तं कुदालकं दण्डे गहेत्वा नागवलो थामसम्पन्नो सीसस्स उपरिभागे तिक्खत्तुं आविञ्जेत्वा^२ अक्खीनि निम्मीलेत्वा नदीमज्जे खिपित्वा जितं मे जितं मेति तिक्खत्तुं सीहनादं नदि ।

१ धम्मपद, चित्तवग्गो ।

२ स्या०—श्राविज्भित्वा ।

तस्मिं खणे वाराणसीराजा पच्वन्तं वूपसमेत्वा आगतो नदिया सीसं नहायित्वा सव्वालङ्कारपति-
मण्डितो हृत्थिक्खन्धेन गच्छमानो तं वोधिसत्तस्स सद्दं सुत्वा अयं पुरिसो जितं भेति वदति, कोनुखो एतेन जितो ?
पक्कोसथ नन्ति पक्कोसापेत्वा—भो ! पुरिस ! अहं ताव विजितसङ्गामो इदानि जयं गहेत्वा आगच्छामि,
तया पन को जितोति पुच्छि ।

वोधिसत्तो—महाराज ! तया सङ्गाम-सहस्सम्पि सङ्गामसत्तसहस्सम्पि जिनन्तेन दुज्जितमेव
किलेसानं अजितत्ता । अहं पन अब्भत्तरे लोभं निग्गण्हन्तो किलेसे जिणन्ति कथेन्तो येव महानदि ओलोकेत्वा
आपोकसिणारम्मणं भानं निव्वत्तेत्वा सम्पत्तानुभावो आकासे निसीदित्वा रञ्जो धम्मं देसेन्तो इमं गायमाह—

न तं जितं साधु जितं यं जितं अवजीयति,
तं खो जितं साधु जितं यं जितं नावजीयतीति ।

तस्य न तं जितं साधु जितं यं जितं अवजीयतीति यं पच्वामित्ते पराजिणित्वा रद्धं जितं पटिलद्धं पुन
जितेहि पच्वामित्तेहि अवजीयति तं जितं साधु नाम न होति । कस्मा ? पुन अवजीयनतो । अपरो नयो-
जितं वुच्चति जयो । यो पच्वामित्तेहि सद्धि युञ्जित्वा अधिगतो जयो पुन तेसु जिनन्तेसु पराजयो होति सो
न साधु, न सोभनो । कस्मा ? यस्मा पुन पराजयोव होति । तं खो जितं साधु जितं यं जितं नाव जीयतीति
यं खो पन पच्वामित्ते निम्मयत्वा जितं पुन तेहि नावजीयति, यो वा एकवारं लद्धो जयो पुन पराजयो न होति
तं जितं साधु जितं सोभनं । सो जयो साधु सोभनो नाम होति । कस्मा ? पुन नावजीयनतो । तस्मा त्वं
महाराज ! सहस्सक्खत्तुम्पि सत्तसहस्सक्खत्तुम्पि सङ्गामसीसं जिणित्वापि सङ्गामयोवो नाम न होति ।
किं कारणा ? अत्तनो किलेसानं अजितत्ता । यो पन एकवारम्पि अत्तनो अब्भत्तरे किलेसे जिनाति अयं
उत्तमो सङ्गामसीसयोवोति आकासे निसिन्नको एवं बुद्धलील्हाय रञ्जो धम्मं देसेसि । उत्तमसङ्गामयोध-
भावो पनेत्थ :—

“यो सहस्सं सहस्सेन सङ्गामे मानुसे जिने,
एकं च जेय्यंमत्तानं स वे सङ्गामजुत्तमो”ति ।^१

इदं सुत्तं साधकं । रञ्जो पन धम्मं सुणन्तस्सेव तदङ्गपहानवसेन किलेसा पहीणा पव्वज्जाय चित्तं
नमि । राजवलस्सापि तथेव किलेसा पहीयिसु ।

राजा—इदानि तुम्हे कहं गमिस्सथाति ? वोधिसत्तं पुच्छि ।

हिमवन्तं पविसित्वा इसिपव्वज्जं पव्वजिस्सामि महाराजाति ।

राजा तेनहि अहम्पि पव्वजिस्सामीति वोधिसत्तेनेव सद्धि निक्खमि । वलकायो ब्राह्मणगहपतिका
सव्वा सेणियोति सव्वोपि तस्मिं ठाने सन्निपतितो जनकायो रञ्जा सद्धि येव निक्खमि । वाराणसीवासिनो
अम्हाकं किर राजा कुद्दालपण्डितस्स धम्मदेसनं सुत्वा पव्वज्जाभिमुखो हुत्वा सद्धि वलकायेनेव निक्खन्तो मयं
इध किं करिस्सामाति द्वादसयोजनिकाय वाराणसिया सकलनगरवासिनो निक्खमिसु । द्वादसयोजनिका
परिस्सा अहोसि । तं आदाय वोधिसत्तो हिमवन्तं पाविसि तस्मिं खणे सक्कस्स देवरञ्जो निसिन्नासनं उण्हा-
कारं दस्सेसि ।

सो आवज्जमानो कुद्दालपण्डितो महाभिनिक्खमणं निक्खन्तोति दिस्वां महासमागमो भविस्सति
वसनट्टानं लद्धं वट्टतीति विस्सकम्मं^२ आमन्तेत्वा—तात ! कुद्दालपण्डितो महाभिनिक्खमणं निक्खन्तो वसन-
ट्टानं लद्धं वट्टति । त्वं हिमवन्तप्पदेसं गन्त्वा सममूभिभागे दीघसो तिसयोजनं वित्थारतो पण्णरसयोजनं
अस्समपदं मापेहीति आह । सो साधु देवाति पटिस्सुत्वा गन्त्वा तथा अकासि । अयमेत्थ सङ्खेपो । वित्थारो
पन हत्थीपालजातके आवीभविस्सति । इदञ्च हि तञ्च एकपरिच्छेदमेव ।

विस्सकम्मोपि अस्समपदे पण्णसालं मापेत्वा दुस्सद्दे भिगे च सकुणे च अमनुस्से च पटिवकमापेत्वा तेन तेन दिसाभागेन एकपदिकमग्गं निम्मिनित्वा अत्तनो वसनट्टानमेव अगमासि । कुद्वालपण्डितोपि तं परिसं आदाय हिमवन्तं पविसित्वा सक्कदत्तियं अस्समपदं गन्त्वा विस्सकम्मेन मापितं पव्वजित-परिक्खारं गहेत्वा पठमं अत्तना पव्वजित्वा पच्छा परिसं पव्वाजेत्वा अस्समपदं भाजेत्वा अदासि । सत्त राजानो सत्त रज्जानि छड्डुयिसु । तिसयोजनं अस्समपदं पूरि । कुद्वालपण्डितो सेसकसिणेषुपि परिकम्मं कत्वा ब्रह्मविहारे भावेत्वा परिसाय कम्मट्टानं आचिक्खि । सव्वे समापत्तिलाभिनो हुत्वा ब्रह्मविहारे भावेत्वा ब्रह्मलोक-परायणा अहेसुं । ये पन तेसं पारिचरियं अकंसु ते देवलोकपरायणा अहेसुं । (२६७)

सत्या एवं भिक्खवे ! चित्तन्नामेतं किलेसवसेन अल्लीनं दुम्मोच्चयं होति उप्पन्ना लोभधम्मा दुप्पजहा एवहूपेपि पण्डिते अञ्जाणे करोन्तीति इमं धम्मदेसनं आहरित्वा सच्चानि पकासेसि । सच्च परियोसाने केचि सोतापन्ना अहेसुं, केचि सकदागामिनो, केचि अनागामिनो, केचि अरहत्तं पापुणिसु । सत्यापि अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा राजा आनन्दो अहोसि । परिसा बुद्धपरिसा, कुद्वालपण्डितो पन अहमेवाति ।

कुद्वालजातकं ।

इत्थिवग्गो सत्तमो ।

८. “वरणवग्गवणणा”

१. वरणजातकं

यो पुव्वे करणीयानीति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो कुटुम्बियपुत्तत्तिसत्थेरें आरब्भ कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

एकस्मिं किर दिवसे सावत्थिवासिनो अञ्जमञ्जं साहायका तिसमत्ता कुलपुत्ता गन्धपुप्फवत्थादीनि गहेत्वा सत्थु धम्मदेसनं सुणिस्सामाति महाजनपरिवुता जेतवनं गन्त्वा नागमालक-विसालमालकादिसु थोकं निसीदित्वा सायणहसमये सत्थरि सुरभि-गन्धवासिताय गन्धकुटितो निक्खमित्वा धम्मसभं गन्त्वा अल-ङ्कतवुद्धासने निसिन्ने सपरिवारा धम्मसभं गन्त्वा सत्थारं गन्धपुप्फेहि पूजेत्वा चक्कड्ढिकततलेसु फुल्लपदुम-ससिरीकेसु पादेसु वन्दित्वा एकमन्तं निसिन्ना धम्मं सुणिंसु । अथ नेसं एतदहोसि यथा यथा खो मयं भगवता धम्मं देसितं आजानाम्.....पे०.....पव्वजेय्यामाति । ते तथागतस्स धम्मसभातो निक्खन्तकाले तथागतं उपसङ्कमित्वा वन्दित्वा पव्वज्जं याचिसु । तेसं सत्था पव्वज्जं अदासि ।

ते आचरियुपज्जाये आराधेत्वा उपसम्पदं लभित्वा पञ्च वस्सानि आचरियुपज्जायानं सन्तिके वसित्वा द्वे मातिका पगुणं कत्वा कप्पियाकप्पियं जत्वा तिससो अनुमोदना उग्गण्हित्वा चीवरानि सिव्वेत्वा रजित्वा समणधम्मं करिस्सामाति आचरियुपज्जाये आपुच्छित्वा सत्थारं उपसङ्कमित्वा वन्दित्वा एकमन्तं निसीदित्वा—मयं भन्ते ! भवेसु उक्कण्ठिता जातिजराव्याधिमरणभयभीता तेसं नो संसारपरिमोचनत्थाय कम्मट्टानं कथेयाति याचिसु । सत्था तेसं अट्ठत्तिसाय कम्मट्टानेसु सप्पायं विदित्वा एकं कम्मट्टानं कथेसि ।

ते सत्थु सन्तिके कम्मट्टानं गहेत्वा सत्थारं वन्दित्वा पदक्खिणं कत्वा परिवेणं गन्त्वा आचरियुपज्जाये ओलोकेत्वा पत्तचीवरं आदाय समणधम्मं करिस्सामाति निक्खामिसु ।

अथ नेसं अब्भन्तरे एको भिक्खु नामेन कुटुम्बियपुत्त तिससत्थेरो नाम कुसीतो हीनविरियो रसगिद्धो । सो एवं चिन्तेसि अहं नेव अरञ्जे वसितुं न पधानं पदहितुं न [२६८] भिक्खाचरियाययापेतुं सक्खिस्सामि, को मे गमनेन अत्थो निवत्तिससामीति । सो विरियं ओस्सजित्वा ते भिक्खू अनुगन्त्वा निवत्ति । तेपि खो भिक्खू कोसलेसु चारिकं चरमाना अञ्जातरं पच्चन्तगामं गन्त्वा तं उपनिस्साय एकस्मिं अरञ्जायतने वस्सं उपगन्त्वा अन्तो तेमासं अप्पमत्ता घटेन्ता वायमन्ता विपस्सनागव्भं गाहापेत्वा पठविं उन्नादयमाना अरहत्तं पत्वा वुत्थ-वस्सा पवारेत्वा पटिलद्धगुणं सत्थु आरोचेस्सामाति ततो निक्खमित्वा अनुपुव्वेन जेतवनं पत्वा पत्तचीवरं पटि-सामेत्वा आचरियुपज्जाये दिस्वा तथागतं दट्टुकामा सत्थु सन्तिकं गन्त्वा वन्दित्वा निसीदिसु । सत्था तेहि सद्धिं मधुरपटिसन्यारं अकासि । ते कतपटिसन्यारा अत्तनो पटिलद्धगुणं तथागतस्स आरोचेसुं । सत्था ते भिक्खू पसंसि ।

कुटुम्बियपुत्तत्तिसत्थेरो सत्थारं तेसं गुणकथं कथेन्तं दिस्वा सयम्पि समणधम्मं कातुकामो जातो । तेपि खो भिक्खू मयम्पि भन्ते ! तमेव अरञ्जावासं गन्त्वा वसिस्सामाति सत्थारं आपुच्छिसु । सत्था साधूति अनुजानि । ते सत्थारं वन्दित्वा परिवेणं अगमंसु । अथ सो कुटुम्बियपुत्तत्तिसत्थेरो रत्तिभागसमनन्तरे अच्चारट्टविरियो हुत्वा अतिवेगेन समणधम्मं करोन्तो मज्झिमयामसमनन्तरे आलम्बणफलकं निस्साय ठित-कौव निदायन्तो परिवत्तित्वा पति । उरट्टिकं तस्स भिज्जि । वेदना महन्ता जाता । तेसं भिक्खूनं तं पटि-जग्गन्तानं गमनं न सम्पज्जि ।

अथ ने उपट्टानवेलायं आगते सत्था पुच्छि—ननु तुम्हे भिक्खवे ! स्वे गमिस्सामाति हिद्यो आपुच्छि याति ?

आम भन्ते ! अपि च खो पनम्हाकं सहायको कुटुम्बियपुत्तत्तिसत्थेरो अकाले अतिवेगेन समणधम्मं करोन्तो निदाभिभूतो परिवत्तित्वा पतितो उरट्टिकस्स भिन्ना तं निस्साय अम्हाकं गमनं न सम्पन्नन्ति ।

सत्या न भिक्खवे ! इदानेवेस अत्तनो हीनविरियभावेन अकाले अतिवेगेन विरियं करोन्तो तुम्हाकं गमनन्तरायं करोति. पुञ्चपेस तुम्हाकं गमनन्तरायं अकासि येवाति वत्वा तेहि याचितो अतीतं आहरिः—

अतीतवत्थु

अतीते गन्धाररट्टे तक्कसिलायं वोधिसत्तो दिसापामोक्खो आचरियो हुत्वा पञ्चमाणवकसत्तानि सिप्पं उग्गण्हापेति । अथस्स ते माणवा एक-दिवसं दारुं आहरणत्थाय अरञ्जं गन्त्वा दारुनि उद्धरिसु । तेसं अन्तरे एको कुसीतमाणवो महन्तं वरणरुक्खं दिस्वा सुक्खरुक्खो एसोति सञ्जाय मुहुत्तं ताव निपज्जित्वा पच्छा रुक्खं अभिरुहित्वा दारुनि पातेत्वा आदाय गमिस्सामीति उत्तरसाटकं पत्थरित्वा निपज्जित्वा काकच्छमानो निहं ओक्कमि । इतरे माणवका दारुकलापे वन्धित्वा आदाय गच्छन्ता तं पादेन पिट्ठियं पहरित्वा पवोधेत्वा अगमंसु । [२६६]

कुसीतमाणवो उट्ठाय अक्खीनि पुञ्छित्वा पुञ्छित्वा अविगतनिट्ठोव तं रुक्खं अभिरुहित्वा साखं गहेत्वा अत्तनो अभिमुखं आकड्ढित्वा भञ्जन्तो भिज्जित्वा उट्ठितकोटिया अत्तनो अक्खिं भिन्दापेत्वा एकेन हृद्येन तं पिधाय एकेन हृद्येन अल्लदारुनि भञ्जित्वा रुक्खतो ओरुह दारुकलापं वन्धित्वा उक्खिपित्वा वेगेन गन्त्वा तेहि पातितानं दारुनं उपरि पातेसि । तं दिवसं च जनपदगामके एकं कुलं स्वे ब्राह्मणवाचकं करिस्सामाति आचरियं निमन्तेसि । आचरियो माणवके आह—ताता ! स्वे एकं गामं गन्तव्वं तुम्हे पन निराहारा न सक्खिस्सथ गन्तुं पातोव यागुं पचापेत्वा तत्थ गन्त्वा अत्तनो लद्धकोट्टासं च अम्हाकं पत्तकोट्टासं च सव्वं आदाय आगच्छथाति ।

ते पातोव यागुपाचनत्थाय दासि उट्ठापेत्वा खिप्पं नो यागुं पचाहीति आहंसु । सा दारुनि गण्हन्ती उपरि ठितानि अल्लवरणदारुनि गहेत्वा पुनप्पुनं मुखवातं ददमानापि अंगि उज्जालेतुं असक्कोन्ती सुरियं उट्ठापेसि । माणवका अति दिवा जातो इदानि न सक्का गन्तुन्ति आचरियस्स सन्तिकं अगमिसु । आचरियो किं ताता ! न गतत्थाति ? आम आचरिय ! न गतम्हाति । किं कारणाति ? असुको नाम कुसीतमाणवो अम्हेसि सिद्धिं दारुवनं गन्त्वा वरणरुक्खमूले निट्ठायित्वा पच्छा वेगेनारुह अक्खि भिन्दापेत्वा अल्लवरणदारुनि आहरित्वा अम्हेहि आनीतदारुनं उपरि पक्खिपि । यागुपाचिका तानि सुक्खदारुसञ्जाय गहेत्वा याव सुरियस्सुग्गमना उज्जालेतुं नासक्खि । इमिना नो कारणेन गमनन्तरायो जातोति । आचरियो माणवेन कत्तकम्मं सुत्वा अन्धवालानं कम्मं निस्साय एवरूपाव परिहानि होतीति वत्वा इमं गाथं समुट्ठापेसिः—

यो पुव्वे कारणीयानि पच्छा सो कातुमिच्छति,

वरणकट्ठभञ्जोव स पच्छा अनुत्पतीति ।

तत्थ—स पच्छा अनुत्पतीति यो कोचि पुग्गलो इदं पुव्वे कत्तव्वं इदं पच्छाति अवीमंसित्वा पुव्वे कारणीयानि पठममेव कत्तव्वकम्मनि पच्छा करोति अयं वरणकट्ठभञ्जो अम्हाकं माणवको विय सो वालपुग्गलो पच्छा अनुत्पत्ति सोचति परिदेवतीति अत्थो । एवं वोधिसत्तो अन्तेवासिकानं इमं कारणं कथेत्वा दानादीनि पुञ्जानि कत्वा जीवित्परियोसाने यथाकम्मं गतो ।

सत्या न भिक्खवे ! इदानेवेस तुम्हाकं अन्तरायं करोति पुव्वेपि अकासि येवाति वत्वा इमं धम्म-देसनं आहरित्वा अनुसन्धि घट्टेत्वा जातकं समोधानेसिं तदा अक्खिभेदम्पत्तो माणवो उरुभेदम्पत्तो भिक्खु अहोसि । सेसमाणवा बृद्धपरिसा, आचरियब्राह्मणो पन अहमेवाति । (२७२)

२. सीलवनागजातकं

अकतञ्जुस्स पोस्साति इदं सत्था वेल्वने विहरन्तो देवदत्तं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

धम्मसभायं भिक्खू आवुसो ! देवदत्तो अकतञ्जु तथागतस्स गुणे न जानातीति कथेन्ता निसीदिसु । सत्था आगन्त्वा कायनुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वुत्ते—न भिक्खवे ! इदानेव देवदत्तो अकतञ्जु पुव्वेपि अकतञ्जु येव । न कदाचि मय्हं गुणं जानातीति वत्था तेहि याचितो अतीतं आहरि :—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो हिमवन्तप्पदेसे हत्थियोनियं निव्वत्ति । सो मातु-कुच्छित्तो निक्खन्तो सव्वसेतो अहोसि रजतपुञ्जसन्निभो । अक्खीनि पनस्स मणिगुलसदिसानि पञ्जायमान-पञ्चप्पसादानि अहेसुं, मुखं रत्तकम्बलसदिसं, सोण्डं सुवण्णविन्दुपतिमण्डितं रजतदामं विय चत्तारो पादा कत-लाखापरिकम्मा विय, एवमस्स दसहि पारमीहि अलङ्कतो रूपगप्पत्तो अत्तभावो अहोसि । अथ नं विञ्जुत्तं पत्तं सकलहिमवन्ते वारणा सन्निपतित्वा उपट्टहन्ता विचरिसु । एवं सो असीतिसहस्सवारणपरिवारो हिम-वन्तप्पदेसे वसमानो अपरभागे गणे दोसं दिस्वा गणम्हा कायविवेकं गन्त्वा एककोव अरञ्जे वासं कप्पेसि । सीलवन्तताय च पनस्ससीलवनागराजात्वेव नामं अहोसि । अथेको वाराणसीवासिको वनचरको हिमवन्तं पविसित्वा अत्तनो आजीवभण्डकं गवेसमानो दिसा ववत्थापेतुं असक्कोन्तो मग्गमूल्हो हुत्वा मरणभयभीतो वाहा पग्गय्ह परिदेवमानो चरति ।

वोधिसत्तो तस्स तं वलवपरिदेवितं सुत्वा इमं पुरिसं दुक्खा मोचेस्सामीति कारुञ्जेन चोदितो तस्स सन्तिकं अगमासि । सो तं दिस्वाव भीतो पलायि । वोधिसत्तो तं पलायन्तं दिस्वा तत्थेव अट्टासि । सो पुरिसो वोधिसत्तं ठितं दिस्वा अट्टासि । वोधिसत्तो पुन अगमासि । सो पुन पलायित्वा तस्स ठितकाले ठत्वा चिन्तेसि । अयं वारणो मम पलायनकाले तिट्ठति ठितकाले आगच्छति नायं मय्हं अनत्थकामो इमम्हा प्पन मं दुक्खा मोचतुकामोव भविस्सतीति सूरुो हुत्वा अट्टासि । वोधिसत्तो, तं उपसङ्कमित्वा—कस्मा भो ! त्वं पुरिस ! परिदेवमानो विचरसीति पुच्छि ।

सामि ! दिसा ववत्थापेतुं असक्कोन्तो मग्गमूल्हो हुत्वा मरणभयेनाति ।

अथ नं वोधिसत्तो अत्तनो वसनट्टानं नेत्वा कतिपाहं फलाफलेहि सन्तप्पेत्वा भो पुरिस ! मा भायि अहं तं मनुस्सपथं नेस्सामीति अत्तनोपिट्ठे निसीदापेत्वा मनुस्सपथं पायासि । (२७१) अथ खो सो मित्तद्दुभी पुरिसो सचे कोचि पुच्छिस्सति आचिक्खित्त्वं भविस्सतीति वोधिसत्तस्स पिट्ठे निसिन्नो येव रक्खनिमित्तं पव्वतनिमित्तं उपघारेन्तोव गच्छति । अथ नं वोधिसत्तो अरञ्जा नीहरित्वा वाराणसीगामी महामग्गे ठपेत्वा भो पुरिस ! इमिना मग्गेन गच्छ मय्हं पन वसनट्टानं पुच्छित्तोपि अपुच्छित्तोपि मा कस्सचि आचिक्खीति तं उय्योजेत्वा अत्तनो वसनट्टानं येव अगमासि ।

अथ सो पुरिसो वाराणसिं गन्त्वा अनुविचरन्तो दन्तकारवीथीं पत्वा दन्तकारे दन्तविकतियो कूरुमाने दिग्घा—किम्पन भो ! जीवदन्तमि लभित्वा गण्हेय्याथाति ?

भो कि वदसि ? जीवदन्तो नाम मतहत्थिदन्ततो महग्घतरति ।

तेनहि अहं वो जीवदन्तं आहरिस्सामीति पाथेय्यं गहेत्वा खरककचं आदाय वोधिसत्तस्स वसनट्टानं अगमासि । वोधिमत्तो तं दिस्वा—किमत्थं आगतोसीति पुच्छि ।

अहं सामि ! दुग्गतो कपणो जीवितुमसक्कोन्तो तुम्हे दन्तखण्डं याचित्वा सचे दस्सथ तं आदाय गन्त्वा विक्रिणित्वा तेन मूनेन जीविस्सामीति आगतोति ।

होतु भो ! दन्तं ते दस्सामि सचे दन्तकप्पनत्थाय ककचं अत्थीति ।

ककचं गहेत्वा आगतोमिह सामीति ।

तेनहि दन्ते ककचेन कन्तित्वा आदाय गच्छाति ।

बोधिसत्तो पादे सम्मिञ्जेत्वा गोनिसिन्नकं निसीदि । सो तस्स द्वेपि अग्गदन्ते छिन्दि ।

बोधिसत्तो ते दन्ते सोण्डाय गहेत्वा-भो ! पुरिस ! नाहं एते दन्ता मय्हं अप्पिया अमनापात्ति दम्मि, इमेहि पन मे दन्तेहि सहस्सगुणेन सतसहस्सगुणेन सव्वधम्मपटिवेधनसमत्थं सव्वञ्जुत्तञ्जाणं पियतरं, तस्स मे इदं दन्तदानं सव्वञ्जुत्तञ्जाणपटिविज्झनत्थाय होतूति सव्वञ्जुत्तञ्जाणस्स आवज्जनं कत्वा दन्तयुगलं अदासि ।

सो तं आदाय गन्त्वा विक्किणित्वा तस्मिं मूले खीणे पुन बोधिसत्तस्स सन्तिकं गन्त्वा-सामि ! तुम्हाकं दन्ते विक्किणित्वा लद्धमूलं मय्हं इणसोधनमत्तमेव जातं, अवसेसदन्ते मे देथाति आह ।

बोधिसत्तो साधूति पटिस्सुणित्वा पुरिमनयेनेव कप्पापेत्वा अवसेसदन्ते अदासि । सो तेपि विक्किणित्वा पुन आगन्त्वा-सामि ! जिवित्तुं न सक्कोमि, मूलदाठा मे देहीति आह ।

बोधिसत्तो साधूति वत्वा पुरिमनयेनेव निसीदि । सो पापपुरिसो महासत्तस्स रजतदामसदिसं सोण्डं मद्दमानो केलासकूटसदिसं कुम्भं अभिरुहित्वा उभो दन्तकोटियो पण्हिया पहरन्तो मंसं वियूहित्वा कुम्भं आरुय्ह खरककचेन मूलदाठा कप्पेत्वा पक्कामि । बोधिसत्तस्स दस्सनूपचारं विजहन्ते विजहन्ते येव पन तस्मिं पापपुरिसे चतुनहुताधिकानि द्वियोजनसतसहस्सानि वहलघनपठवी सिनेरुयुगन्धरादयो महाभारे दुग्गन्धजेगुच्छानि [२७२] गूथमुत्तादीनि च धारेतुं समत्थापि तस्स अगुणरासिं धारेतुं असक्कोन्ति विय भिज्जित्वा विवरमदासि । तावदेव अविच्चिमहानिरयतो जाला निक्खमित्वा तं मित्तदुभीपुरिसं कुलसन्तकेन कम्बलेन पारुपन्ति विय परिविखपित्वा गण्हि । एवं तस्स पापपुग्गलस्स पठविं, पविट्टकाले तस्मिं वनसण्डे अधिवत्था रुक्खदेवता अकतञ्जु मित्तदुभिपुग्गलं चक्कवत्तिरज्जं दत्वापि तोसेतुं न सक्कोतीति वनं उन्नादेत्वा धम्मं देसयमाना इमं गाथमाहः-

अकतञ्जुस्स पोसस्स निच्चं विवरदस्सिनो,
सव्वं चे पठविं दज्जा नेव नं अभिराधयेति ।

तत्थ-अकतञ्जुस्साति अत्तनो कतगुणं अजानन्तस्स । पोसस्साति पुरिसस्स । विवरदस्सिनोति छिद्दमेव ओकासमेव ओलोकेन्तस्स । सव्वं चे पठविं दज्जाति सचेपि तादिसस्स पुग्गलस्स सकलं चक्कवत्तिरज्जं इमं वा पन महापठविं परिवत्तेत्वा पठवोजं ददेय्य । नेव नं अभिराधयेति एवं करोन्तोपि एवरूपं कतगुणविद्धंसकं कोचि परितोसेतुं वा पसादेतुं वा न सक्कुण्येयाति अत्थो । एवं सा देवता तं वनं उन्नादेत्वा धम्मं देसेसि । बोधिसत्तो यावतायुकं ठत्वा यथाकम्मं अगमासि ।

सत्था न भिक्खवे ! देवदत्तो इदानेव अकतञ्जु पुव्वेपि अकतञ्जुयेवाति वत्वा इमं धम्मदेसनं आहर्त्त्वा अनुसन्धि घट्टेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा मित्तदुभी पुग्गलो देवदत्तो अहोसि रुक्खदेवता सारिपुत्तो, सीलवनागराजा पन अहमेवाति ।

सीलवनागराजजातकं ।

३. सच्चंकिरजातकं

सच्चं किरवमाहंसति इदं सत्या वेनुवने विहरन्तो वधाय परिसक्कनं आग्न्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्यु

भिक्षुसङ्घस्मिं हि धम्मसभायं निसीदित्वा आवुसो ! देवदत्तो सत्यु गुणं न जानाति वधायेव परि-
सक्कतीति देवदत्तस्स अगुणं कथेन्ते सत्या आगन्त्वा कायनुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय मन्निमिन्नाति पुच्छित्वा
इमाय नामाति वुत्ते न भिक्खवे ! इदानेव देवदत्तो मरुहं वधाय परिसक्कति पुट्ठेपि परिम्विक येवाति वत्वा
अतीतं आहरिः—

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते तस्स द्दुट्टकुमारो नाम पुत्तो अहोमि । कवखन्नो फणसो
पहटासीविसोपमो अनक्कोसित्वा वा अपहरित्वा वा केनचि सद्धिं न कथेति । 'सो अन्तो जनस्म च वहिजनस्स
च अक्खिम्हि पतितरजं विय खादित्तुं आगतपिसाच्चो विय च अमनापो अहोसि उव्वेजनीयो ।

सो एकदिवसं नदीकीलं कीलितुकामो महन्तेन परिवारेण नदी तीरं अगमासि । तरिम खणे महामेवो
उट्ठहि । दिसा अन्धकारा जाता । सो दासपेस्सजनं आह—एथ भणे ! मं गहेत्वा नदीमज्झं नेत्वा नहापेत्वा
आनेथाति ।

ते तं तत्थ नेत्वा किं नो राजा करिस्सति, इमं पापपुरिसं एत्येव मारेमानि-मन्तयित्वा एत्य गच्छ
कालकण्णीति उदके नं ओपिलापेत्वा पच्चत्तरित्वा तीरे अट्ठंसु ।

कहं कुमारोति च वुत्ते न मयं कुमारं पस्साम मेघं उट्ठितं दिस्वा उदके निमृज्जित्वा पुरतो आगतो
भविस्सतीति । अमच्चा रञ्जो सन्तिकं अगमंसु ।

राजा—कहं मे पुत्तोति पुच्छि ।

न जानाम देव ! मेघे उट्ठिते पुरतो आगतो भविस्सतीति सञ्जाय आगतम्हाति ।

राजा द्वारं विवरापेत्वा नदीतीरं गन्त्वा विचिण्थाति तत्थ तत्थ विचिणापेसि । कोचि कुमारं नादस ।
सो पि खो मेघन्धकारे देवे वस्सन्ते नदिया बुद्दहमानो एकं दारुखन्धं दिस्वा तत्थ निसीदित्वा मरणभयतज्जितो
परिदेवमानो गच्छति ।

तस्मिं पन काले वाराणसीवासी एको सेट्ठी नदीतीरे चत्तालीसकोटिधनं निदहित्वा धनतण्हाय धन-
पिट्ठे सप्पो हुत्वा निव्वत्ति । अपरो तस्मिं येव पदेसे तिसकोटियो निदहित्वा धनतण्हाय तत्थेव उन्दुरो हुत्वा
निव्वत्ति । तेसं वसनट्ठानं उदकं पाविसि । ते उदकस्स पविट्टमग्गेनेव निक्खमित्वा सोतं छिन्दन्ता गन्त्वा
नं राजकुमारेण अभिनिसिन्नं रुक्खन्धं पत्वा एको एकं कोटि इतरो इतरं आरुह्य खन्धपिट्ठेव निपर्ज्जिसु ।
तस्सायेव खो पन नदिया तीरे एको सिम्बलीरुक्खो अत्थि । तत्थेको सुवंपोतको वसति । सोपि रुक्खो
उदकेन धोतमूलो नदीपिट्ठे पति सुवंपोतको देवे वस्सन्ते उप्पतित्वा गन्तुं असक्कोत्तो गन्त्वा तस्सेव खन्धस्स
एकपस्से निलीयि । एवं ते चत्तारो जना एकतो बुद्दहमाना गच्छन्ति ।

बोधिसत्तोपि खो तस्मिं काले कासिरट्ठे उदिच्च ब्राह्मणकुले निव्वत्तित्वा बुद्धिप्पत्तो इसिपव्वज्जं पव्व-
जित्वा एकास्मि नदीनिवत्तने पण्णसालं मापेत्वा वसति । सो अड्ढरत्तसमये चङ्कममानो तस्स राजकुमारस्स
वलवपरिदेवनसहं सुत्वा चिन्तेसि—मादिसे नाम मेत्तानुद्दयसम्पन्ने तापसे पस्सन्ते एतस्स पुरिसस्स मरणं अयुत्तं
उदकतो उट्ठरित्वा तस्स जीवितदानं दस्सामीति । सो तं मा भायि मा भायीति अस्सासेत्वा उदकसोतं छिन्दन्तो
गन्त्वा तं दारुखन्धं एकाय कोटिया गहेत्वा आकड्ढन्तो नागवलो थामसम्पन्नो एकवेगेण तीरं पत्वा कुमारं उक्खि-
पित्वा तीरे पतिट्ठापेसि । तेपि सप्पादयो दिस्वा [२७४] उक्खिपित्वा अस्समपदं नेत्वा अग्गिं जालेत्वा ते
दुव्वलतराति पठमं सप्पादीनं सरीरं सेदेत्वा पच्छा राजकुमारस्स सरीरं सेदेत्वा तम्पि अरोगं कत्वा आहारं
देन्तोपि पठमं सप्पादीनं येव दत्वा पच्छा तस्स फलाफलानि उपनामेसि ।

राजकुमारो अयं कूट तापसो मं राजकुमारं अगणेतवा तिरच्छानगतानं सम्मानं करोतीति बोधिसत्ते आघातं वन्धि । ततो कतिपाहच्चयेन सब्रसेसुपि तेषु थामवलप्पत्तेसु नदिया ओघे पच्छिन्ने सप्पो तापसं वन्दित्वा आहः—

भन्ते ! तुम्हेहि मय्हं महाउपकारो कतो न खो पनाहं दलिद्वो । असुकट्टाने मे चत्तालीस हिरञ्जकोटियो निदहित्वा ठपिता । तुम्हाकं धनेन किच्चे सति सब्रमेतं धनं तुम्हाकं दातुं सक्कोमि, तं ठानं आगन्त्वा दीघाति पक्कोसेय्याथाति वत्वा पक्कामि ।

उन्दुरोपि तथेव तापसं निमन्तेत्वा अत्थे सति असुकट्टाने ठत्वा—उन्दुराति पक्कोसेय्याथाति वत्वा पक्कामि ।

सुवो पन तापसं वन्दित्वा—भन्ते ! मय्हं धनं नत्थि रत्तसालीहि पन वो अत्थे सति असुकत्ताम मय्हं वसनट्टानं तत्थ गन्त्वा सुवाति पक्कोसेय्याथ । अहं ज्ञातकानं आरोचेत्वा अनेकसकटपूरमत्ता रत्तसालियो आहरापेत्वा दातुं सक्कोमीति वत्वा पक्कामि ।

इतरो पन मित्तदुभीधम्मसेसु धम्मताय किञ्चि अवत्वा एव तं अत्तनो सन्तिकं आगतं मारेस्सतमीति चिन्तेत्वा—भन्ते ! मयि रज्जे पतिट्ठिते आगच्छेय्याथ अहं वो चतुहि पच्चयेहि उपट्ठहिस्सामीति वत्वा पक्कामि ।

सो गन्त्वा न चिरस्सेव रज्जे पतिट्ठासि । बोधिसत्तो वीमंसिस्सामि ताव तेति पठमं सप्पस्स सन्तिके आगन्त्वा अविदूरे ठत्वा दीघाति पक्कोसि । सो एकवचनेनेव निक्खमित्वा बोधिसत्तं वन्दित्वा भन्ते ! इमस्मि ठाने चत्तालीसहिरञ्जकोटियो ता सव्वापि नीहरित्वा गण्हाति आह । बोधिसत्तो एवमत्थु उप्पन्ने किच्चे जानिस्सामीति तं निवत्तापेत्वा उन्दुरस्स सन्तिकं गन्त्वा सहमकासि । सोपि खो तथेव पटिपज्जि । बोधिसत्तो तम्पि निवत्तापेत्वा सुवस्स सन्तिकं गन्त्वा सुवाति पक्कोसि । सोपि एकवचनेनेव खक्खगतो ओतरित्वा बोधिसत्तं वन्दित्वा किं भन्ते ! मय्हं ज्ञातकानं वत्वा हिमवन्तप्पट्ठेसतो तुम्हाकं सयं जानसाली आहरापेमीति पुच्छि । बोधिसत्तोपि अत्थे सति जानिस्सामीति तम्पि निवत्तापेत्वा इदानि राजानं परिगण्हिस्सामीति गन्त्वा राजुय्याने वसित्वा पुनदिवसे आकप्पसम्पत्तिं कत्वा भिक्खाचारवत्तेन नगरं पाविसि ।

तस्मिं खणे सो मित्तदुभी राजा अलंकतहत्थिक्खन्धवरगतो महन्तेन परिवारेण नगरं पदक्खणं करोति । सो बोधिसत्तं दूरतोव दिस्वा—अयं कूटतापसो मम सन्तिके [२७५] भुत्वा भुत्वा वसितुकामो आगतो, याव परिस्समज्जे अत्तनो मय्हं कतगुणं नप्पकासेति तावदेवस्स सीसं छिन्दापेस्सामीति पुरिसे ओलोकेसि । किं करोम देवाति च वुत्ते—एस कूटतापसो मं किञ्चि याचितुकामो आगच्छति मञ्जे । एतस्स कालकण्णिक तापसस्स मं पस्सितुं अदत्ताव एतं गहेत्वा पच्छावाहं वन्धित्वा चतुक्के चतुक्के पहरन्ता नगरा निक्खामेत्वा आघातने सीसमस्स छिन्दित्वा सरीरं सूले उत्तासेथाति आह ।

ते साधूति सम्पटिच्छित्वा गन्त्वा निरपराधं महासत्तं वन्धित्वा चतुक्के चतुक्के पहरन्ता आघातनं नेतुं आरंभिसु । बोधिसत्तो पहटपहट्टाने अम्म ताताति अकन्दित्वा निव्विकारो इमं गाथमाहः—

सच्चं किरवमाहंतु नरा एकच्चिया इध,
कट्टं निप्फविनं सेय्यो नत्वेवेकच्चियो नरोति ।

तत्थ—सच्चं किरवमाहंतुति अवितथमेव किर एवं वदन्ति । नरा एकच्चिया इधाति इधकच्चे पण्डितपुरिसा । कट्टं निप्फविनं सेय्योति नदिया वुय्हमानं सुक्खदारं निप्फविनं उत्तारेत्वा थले ठपितं सेय्यो—सुन्दरतरो, एवं हि वदमाना ते पुरिसा सच्चं किर वदन्ति । किं कारणा ? तं हि यागुभत्तादीनं पचनत्थाय सीतातुरानं विसीवनत्थाय अञ्जेसम्पि च परिस्सयानं हरणत्थाय उपकारं होति । नत्वेवेकच्चियो नरोति एकच्चो पन मित्तदुभी अकतञ्जू पापपुरिसो ओघेन वुय्हमानो हत्थे गहेत्वा उत्तारितो नत्वेव वरं । तथाहि अहं इमं पापपुरिसं उत्तारेत्वा इमं अत्तनो दुक्खं आहरिन्ति ।

एवं पहटपहट्टाने इमं गाथमाह ।

तं सुत्वा ये तत्थ पाण्डितपुरिसा ते आहंसु किं पन भो ! पव्वजित ! तया अम्हाकं रज्जो अत्थि कोचि गुणो कतोति ?

बोधिसत्तो तं पव्वत्ति आरोचेत्वा एवमिमं महोघतो उत्तारेन्तो अहमेव अत्तनां दुक्खं अफासि । न वत मे पोरानक पाण्डितानं वचनं कतन्ति अनुस्सरित्वा एवं वदामीति आह ?

तं सुत्वा खत्तियन्नाह्वणादयो नगरवासिनो स्वायं मित्तदुभी राजा एवं गुणसम्पन्नस्स अत्तनो जीवित-
दायकस्स गुणमत्तभि न जानाति तं निस्साय कुतो अम्हाकं वड्ढि । गण्हथ नन्ति कुपिता समन्ततो उट्टुहित्वा
उसुसत्तिपासाणमुग्गरादिप्पहारेहि हत्थिकखन्धगतमेव तं घातेत्वा पादे गहेत्वा कड्ढित्वा परिखापिट्ठे छड्ढेत्वा
बोधि सत्तं अभिसिञ्चित्वा रज्जे पतिट्ठापेसुं ।

सो धम्मेन रज्जं कारेन्तो पुन एकदिवसं सप्पादयो परिगण्हितुकामो महन्तेन परिवारेन सप्पस्स वसन-
ट्टानं गन्त्वा—डीघाति पक्कोसि ।

सप्पो आगन्त्वा वन्दित्वा—इदन्ते सामि ! धनं गण्हाति आहं ।

राजा चत्तालीमहिग्ग्ज्जाकोटिधनं अमच्चे [२७६] पटिच्छापेत्वा उन्दुरस्स सन्तिकं गन्त्वा उन्दुराति
पक्कोसि ।

सोपि आगन्त्वा वन्दित्वा तिसकोटिधनं निय्यादेसि । राजा तम्पि अमच्चे पटिच्छापेत्वा सुवस्स
वसनट्टानं गन्त्वा सुवाति पक्कोसि ।

सोपि आगन्त्वा पादे वन्दित्वा—किं सामि ! सालि आहरामीति आह ।

राजा सालीहि अत्थे सत्ति आहरिस्ससि एहि गच्छामाति सत्ततिया हिरग्ग्ज्जाकोटीहि सद्धि ते तयोपि
जने गाहापेत्वा नगरं गन्त्वा पासादवरे महातलं आरुह्य धनं संगोपापेत्वा सप्पस्स वसनत्थाय सुवण्णनालिं
उन्दुरस्स फलिकगुहं सुवस्स सुवण्णपञ्जरं कारापेत्वा सप्पस्स च सुवस्स च भोजनत्थाय देवसिकं कञ्चनतट्टके
मधुलाजे उन्दुरस्स गन्धसालितण्डुले दापेसि । दानादीनि च पुञ्जानि करोति । एवं ते चत्तारोपि जना
यावजीवं समग्गा सम्मोदमाना विहरित्वा जीवितक्खये यथाकम्मं अगमंसु ।

सत्था न भिक्खवे ! देवदत्तो इदानेव मय्हं वधाय परिसक्कति पुव्वेपि परिसक्कि येवाति वत्वा इमं
धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा दुट्टुराजा देवदत्तो अहोसि, सप्पो सारि-
पुत्तो, उन्दुरो मोग्गल्लानो, सुवो आनन्दो, रज्जं पत्तो धम्मराजा पन अहमेवाति ।

सच्चंकिरजातकं ।

४. रुक्खधम्मजातकं

साधु सम्बहुला ज्ञातीति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो उदककलहेन अत्तनो ज्ञातकानं महाविनासं पच्चु-
पट्टितं जत्वा आकासेन गत्वा रोहिणिया नदिया उपरि पल्लङ्केन निसीदित्वा नीलरंसि विस्सज्जेत्वा ज्ञातके
संवेजेत्वा आकासा ओरुह् नदीतीरे निसिन्नो तं कलहं आरब्ध कथेसि । अयमेत्थ सङ्खेपो । वित्यारो पन
कृणालजातके आवीभवस्सति ।

पच्चुपन्नवत्यु

तदा पन सत्या ज्ञातके आमन्तेत्वा—महाराजा ! तुम्हेहि ज्ञातकेहि नाम समग्गेहि सम्मोदमानेहि
भवितुं वट्टति ज्ञातकानं हि सामगिया सति पच्चामित्ता न ओकासं लभन्ति । तिट्टन्तु ताव मनुस्सभूता अचेत-
नानं रुक्खानम्पि सामग्गी । लद्धुं वट्टति । अतीतस्मिं हि हिमवन्तप्पदेसे महावातो सालवनं पहरि । तस्स
पन सालवनस्स अञ्जमञ्जरुक्खगच्छगुम्बलताहि सम्बद्धत्ता एकरुक्खम्पि पातेतुं असवकोन्तो मत्थकमत्थकेनेव
अगमासि । एकं पन अङ्गणे ठितं साखाविटपसम्पन्नम्पि महारुक्खं अञ्जेहि रुक्खेहि असम्बद्धत्ता उम्मुलेत्वा
भूमियं पातेसि । इमिना कारणेन तुम्हेहिपि समग्गेहि सम्मोदमानेहि भवितुं वट्टतीति वत्वा तेहि याचितो अतीतं
आहरि [२७७] ।

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते पठमं उप्पन्नो वेस्सवणो महाराजा चवि । सवको अञ्जं
वेस्सवणं ठपेसि । एतस्मिं वेस्सवणे परिवत्ते पच्छा निव्वत्तवेस्सवणो रुक्खगच्छगुम्बलतानं अत्तनो अत्तनो
रुच्चनट्टाने विमानं गण्हन्तूति सासनं पेसेसि ।

तदा बोधिसत्तो हिमवन्तप्पदेसे एकस्मिं सालवनं रुक्खदेवता हुत्वा निव्वत्ति । सो ज्ञातके आह—तुम्हे
विमानानि गण्हन्ता अङ्गणंठितरुक्खेसु मा गण्हित्थ, इमस्मिं पन सालवने मया गहितविमानं परिवारेत्वाव
गण्हथाति । तत्थ बोधिसत्तस्स वचनकरा पण्डितदेवता बोधिसत्तस्स विमानं परिवारेत्वाव ठित विमानानि
गण्हिसु । अपण्डिता पन किं अम्हाकं अरञ्जे विमानेहि ? मयं मनुस्सपथे व गामनिगमराजधानिद्वारेसु
विमानानि गण्हिस्साम, गामादयो हि उपनिस्साय वसमाना देवता लाभगयसग्गप्पत्ता होन्तीति वत्वा मनुस्स-
पथे अङ्गणट्टाने निव्वत्तमहारुक्खेसु विमानानि गण्हिसु ।

अथेकास्मिं दिवसे महती वातवुट्ठि उप्पज्जि । वातस्स अतिथद्धताय दल्हमूला वनजेट्टकरुक्खापि
सम्भग्गसाखाविटपा समूला निपतिंसु । तं पन अञ्जमञ्जं सम्बन्धनेन ठित सालवनं पत्वा इतोचितो च
पहरन्तो एकरुक्खम्पि पातेतुं नासक्खि । भग्गविमाना देवता निप्पटिसरणा दारके हत्थेसु गहेत्वा हिमवन्तं
गत्वा अत्तनो पवतिं सालवने देवतानं कथयिसु । ता तासं एवं आगतभावं बोधिसत्तस्स आरोचेसुं ।

बोधिसत्तो पण्डितानं वचनं अगहेत्वा निप्पच्चयट्टानं गता नाम एवरूपाव होन्तीति वत्वा धम्मं देसेन्तो
इमं गाथमाहः—

साधु सम्बहुला ज्ञाती अपि रुक्खा अरञ्जाजा ।

वातो वहति एकट्ठं ब्रह्मन्तम्पि वनप्पतिन्ति ।

तत्थ—सम्बहुला ज्ञातीति चत्तारो उपादाय ततुत्तरिं सतसहस्सम्पि सम्बहुला नाम । एवं सम्ब-
हुला अञ्जमञ्जं निस्साय वसन्ता ज्ञातका । साधूति सोभना पसत्या परेहि अप्पवंसियाति अत्थो । अपि
रुक्खा अरञ्जाजाति तिट्टन्तु मनुस्सभूता अरञ्जे जातरुक्खापि सम्बहुला अञ्जमञ्जं पत्थम्भेन ठिता साधु-
येव रुक्खानम्पि हि सम्पच्चयभावाने लद्धुं वट्टति । वातो वहति एकट्ठन्ति पुरत्थिमादिभेदो वातो वायन्तो
अङ्गणट्टाने ठितं एकट्ठं एककमवे ठितं । ब्रह्मन्तम्पि वनप्पतिन्ति साखा विटपसम्पन्नं महारुक्खम्पि वहति
उम्मुलेत्वा पातेतीति अत्थो ।

बोधिसत्तो इमं कारणं कथेत्वा आयुक्खये यथाकम्मं गतो । सत्यापि एवं महाराजा ! ज्ञातकानं
ताव सामगियेव [२७८] लद्धुं वट्टति । समग्गा सम्मोदमाना पियसंवासमेव वसथाति इमं धम्मदेसनं आह-
रित्वा जातकं समोधानेसि । तदा देवता वुट्ठपरिसा अहेसुं । पण्डितदेवता पन अहमेवाति ।

रुक्खधम्मजातकं ।

५. मच्छजातकं

श्रमित्यनय पञ्जुन्नाति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो अतना वस्सापितवस्सं आरब्भ कयेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

एकस्मिं किर समये कोसलरट्ठे देवो न वस्सि । सस्सानि मिलायन्ति । तेसु तेसु ठानेसु तलाकपोवखरणिस्सरा सुस्सन्ति । जेतवनद्वारकोट्टकसमीपे जेतवनपोवखरणियापि उदकं छिज्जि । कललगहनं पविस्सित्वा निपन्ने मच्छकच्छपे काककुललादयो कणयग्गसदिसेहि तुण्डेहि कोट्टत्वा नीहरित्वा नीहरित्वा विप्फन्दमाने खादन्ति ।

सत्या मच्छकच्छपानं तं व्यसनं दिस्वा महाकरुणाय उस्साहितहृदयो अज्ज मया देवं वस्सापेतुं वट्टतीति पभाताय रत्थिया सरीरपटिजगनं कत्वा भिक्खाचारवेणं सल्लकखेत्वा महाभिवखुसङ्घपरिवृतो बुद्धलील्हाय सार्वत्थिय पिण्डाय पविस्सित्वा पच्छाभत्तं पिण्डपातपटिकन्तो सावत्थितो विहारं गच्छन्तो जेतवनपोवखरणिया सोपाने ठत्वा आनन्दत्थेरं आमन्तेसि—आनन्द ! उदकसाटिकं आहर जेतवन पोवखरणियं नहायिस्समीति ।

ननु भन्ते ! जेतवन पोवखरणियं उदकं छिन्नं कललमत्तमेव अवसिट्ठन्ति ?

आनन्द ! बुद्धवलं नाम महन्तं आहर त्वं उदकसाटिकन्ति ।

थेरो आहरित्वा अदासि । सत्या एकेन अन्तेन उदकसाटिकं निवासेत्वा एकेनन्तेन सरीरं पारुपित्वा जेतवनपोवखरणियं नहायिस्सामीति सोपाणे अट्ठासि ।

तं खणञ्जेव सक्कस्स पण्डुकम्बलसिलासनं उण्हाकारं दस्सेसि । सो किञ्चु खोति आवज्जेन्तो तं कारणं ञत्वा वस्सवलाहकदेवराजानं पक्कोसापेत्वा तात ! सत्या जेतवनपोवखरणियं नहायिस्समीति धुरसोपाणे ठितो, खिप्पं सकलकोसलरट्ठं एकमेघं कत्वा वस्सापेहीति ।

सो साधूति सम्पटिच्छित्वा एकं वलाहकं निवासेत्वा एकं पारुपित्वा मेघगीतं गायन्तो पाचीनलोकधातुमुखो पक्खन्दि । पाचीनदिसाभागे खलमण्डलमत्तं एकं मेघपटलं उट्ठाय सपतपटलसहस्सपटलं हुत्वा अभित्यनन्तं विज्जुलतं निच्छारेत्तं अवोमुखं ठपित उदककुम्भाकारेण वस्समानं सकलं कोसलरट्ठं महोधेन विय अज्भोत्थरि । देवो अच्छिन्नधारं वस्सन्तो मुहुत्तेनेव जेतवनपोवखरणिं पूरेसि । धुरसोपानं आहच्च उदकं अट्ठासि । [२७६]

सत्या पोवखरणियं नहायित्वा रत्तट्टुपट्टं निवासेत्वा कायवन्धनं बन्धित्वा सुगतमहाचीवरं एकसं कत्वा भिक्खुसङ्घपरिवृतो गन्त्वा गन्धकुटिपरिवेणे पञ्जात्तवरवुद्धासने निसीदित्वा भिक्खुसङ्घेण वत्ते दस्सित्ते उट्ठाय मणि पाणफलके ठत्वा भिक्खुसङ्घस्स ओवादं दत्वा उय्योजेत्वा सुरभिगन्धकुटि पविस्सित्वा दक्खिणेण पस्सेनसीहसेय्यं कप्पेत्वा सायणहूसमये धम्मसभायं सन्निपतितानं भिक्खून्—पस्सथावुसो ! दसवलस्स खन्तिमेत्तानुद्दयसर्मत्तं विविधसस्सेसु मिलायन्तेसु नानाजलासयेसु सुस्सन्तेसु मच्छकच्छपेसु महादुक्खं पापुणन्तेसु काहञ्जं पटिच्च महाजनं दुक्खा मोचेस्सामीति उदक साटिकं निवासेत्वा जेतवनपोवखरणिया धुरसोपाने ठत्वा मुहुत्तेन सकलकोसलरट्ठं महोधेन ओपिलापेन्तो विय देवं वस्सापेत्वा महाजनं कायिकचेतसिकदुक्खतो मोचेत्वा विहारं पविट्ठोति कथाय वत्तमानाय—गन्धकुटितो निक्खमित्वा धम्मसभं आगन्त्वा कायन्तुथ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्धिसिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वुत्ते न भिक्खवे ! तथागतो इदानेव महाजने किलमन्ते देवं वस्सापेसि पुञ्जे तिरच्छानयोनियं निव्वत्तित्वा मच्छराजकालेपि वस्सापेसि थेवाति वत्वा अतीतं आहरिः—

अतीतवत्थु

अतीते इमस्मिं येव कोसलरट्ठे इमिस्साव सावत्थिया इमस्मिं येव जेतवनपोवखरणिद्वाने एका वल्लिगहनपरिक्खित्ता कन्दरा अहोसि । तदा वोधिसत्तो मच्छयोनियं निव्वत्तित्वा मच्छगणपरिवृतो तत्थ पटिवसति । यथा पन इदानि एवमेवं तदापि तस्मिं रट्ठे देवो न वस्सि । मनुस्सानं सस्सानि मिलायिस्सु । वापि आदिसु

उदकं छिज्जि । मच्छकच्छपा कललगहनं पविसिसु । इमिस्सापि कन्दराय मच्छा कललगहनं पविसित्वा तस्मि तस्मि ठाने निलीयिसु । काकादयो तुण्डेन कोट्टेत्वा नहिरित्वा खादिसु ।

बोधिसत्तो जातिसङ्घस्स तं व्यसनं दिस्वा इमं हि एतेसं दुक्खं ठपेत्वा मं अञ्जोमोचेतुं समत्थो नाम नत्थि, सच्चकिरियं कत्वा देवं वस्सापेत्वा जातके मरणदुक्खा मोचेस्सामीति कालवण्णं कद्दमं द्विधा विवूहित्वा निक्खमित्वा अञ्जनरुक्खसारघटिकवण्णमहामच्छो सुधोतलोहितङ्कमणि सदिसानि अक्खीनि उम्मीलेत्वा आकासं उल्लोकेत्वा पज्जुन्नदेवराजस्स सद्दं दत्त्वा—भो पज्जुन्न ! अहं जातके निस्साय दुक्खितो, त्वं मयि सीलवन्ते किलमन्ते कस्मा देवं न वस्सापेसि ? मया समानजातिकानं खादनद्वाने निव्वत्तित्वा तण्डुलप्पमाणम्पि मच्छं आदि कत्वा खादितपुव्वो नाम नत्थि, अञ्जोपि [२८०] मे पाणो सञ्चिच्च जीविता न वरोपितपुव्वो । इमिना सच्चेन देवं वस्सापेत्वा जातिसङ्घं मे दुक्खा मोचेहीति वत्वा परिचारकचेटकं आणापेन्तो विय पज्जुन्नं देवराजानं आलपन्तो इमं गाथमाहः—

अभित्थनय पज्जुन्न ! निर्धिं काकस्स नासय,
काकं सोकाय रन्धेहि मञ्च सोका पमोचयाति ।

तत्थ—अभित्थनय पज्जुन्नाति पज्जुन्नो वुच्चति मेघो, अयं पन मेघवसेन लद्धनामं वस्सवलाहकदेवराजानं आलपति । अयं किरस्स अधिप्पायो । देवो नाम अनभित्थनन्तो विज्जुलतं अनिच्छारेन्तो पवस्सन्तोपि न सोभति, तस्मा त्वं अभित्थनन्तो विज्जुलतं निच्छारेन्तो वस्सापेहीति । निर्धिं काकस्स नासयाति काका कललं पविसित्वा ठित्ते मच्छे तुण्डेन कोट्टेत्वा नीहिरित्वा खादन्ति, तस्मा नेसं अन्तोकलले मच्छा निर्धीति वुच्चन्ति, तं काकसङ्घस्स निर्धिं देवं वस्सापेन्तो उदकेन पटिच्छादेत्वा नासेहीति । काकं सोकाय रन्धेहीति काकसङ्घो इमिस्सा कन्दराय उदकेन पुण्णाय मच्छे अलभमानो सोचिस्सति, तं काकगणं त्वं इमं कन्दरं पूरेन्तोपि सोकाय रन्धेहि । सोकस्सत्थाय पापय । यथा अन्तो निज्झानलक्खणं सोकं पापुणाति एवं करोहीति अत्थो । मञ्च सोका पमोचयाति एत्थ चकारो सम्पण्डनत्थो । एवं मं च मम जातके च सव्वेव इमम्हा मरणसोका मोचेहीति ।

एवं बोधिसत्तो परिचारकचेटकं आणापेन्तो विय पज्जुन्नं आलपित्वा सकलकोसलरट्ठे महावस्सं वस्सापेत्वा महाजनं मरणदुक्खा मोचेत्वा जीवितपरियोसाने यथाकम्मं गतो ।

सत्था न भिक्खवे ! तथागतो इदानेव देवं वस्सापेति, पुव्वेपि मच्छयोनियं निव्वत्तोपि वस्सापेसि येवाति वत्वा इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धिं घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा मच्छगणो बुद्धपरिसा अहोसि, पज्जुन्नदेवराजा आनन्दो, मच्छराजा पन अहमेवाति ।

मच्छजातकं ।

६. असङ्खियजातकं

असंक्रियोमिह गामम्हीति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो एकं सावत्थिवासिं उपासकं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्यु

सो किर सोतापन्नो अरियसावको केनचिदेव करणीयेन एकेन सकटसत्थवाहेन सद्धिं मगं पटिपज्जित्वा एकास्मि अरञ्जट्टाने सकटानि मोचेत्वा खन्धावारवन्धे कते सत्थवाहस्स अविदूरे अञ्जतरस्मि रुक्खमूले चङ्कमति । अत्तनो कालं सल्लक्खेत्वा [२८१] पञ्चसता चारा खन्धावारं विलुम्पिस्सामाति धनुमुग्गरादि हत्था तं ठानं परिवारयिंसु । उपासकोपि चङ्कमि येव । चोरा नं दिस्वा अट्टा एस खन्धावारं रक्खको भविस्सति इमस्स निहं ओक्कन्तकाले विलुम्पिस्सामाति अज्झोत्थरित्तुं असक्कोन्ता तत्थ तत्थेव अट्टंसु । सोपि उपासको पठमयामेपि मज्झिमयामेपि पच्छिमयामेपि चङ्कमञ्जेव अधिट्ठासि । पच्चूसकाले जाते चोरा ओकासं अलभन्ता गहित्तगहिते पासाणमुग्गरादयो छड्डेत्वा पलायिंसु ।

उपासकोपि अत्तनो कम्मं निट्ठापेत्वा पुन सार्वत्थि आगन्त्वा सत्थारं उपसङ्कमित्वा—भन्ते ! अत्तानं रक्खमाना पररक्खका होन्तीति पुच्छि ।

आम उपासक ! अत्तानं रक्खन्ता परं रक्खति, परं रक्खन्तो अत्तानं रक्खतीति ।

सो याव सुभासितमिदं भन्ते ! भगवता ।

अहं एकेन सत्थवाहेन सद्धिं मगं पटिपन्नो रुक्खमूले चङ्कमन्तो रक्खिस्सामीति सकलसत्थं रक्खन्ति आह ।

सत्या उपासक ! पुव्वेपि पण्डिता अत्तानं रक्खन्ता परं रक्खिंसूति वत्वा तेन याचितो अतीतं आहरिः—

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो ब्राह्मणकुले निव्वत्तित्वा वयप्पत्तो कामेसु आदीनवं दिस्वा इसिपव्वज्जं पव्वजित्वा हिमवन्ते वसन्तो लोणम्विलसेवनत्थाय जनपदं आगन्त्वा जनपदचारिकं चरन्तो एकेन सत्थवाहेन सद्धिं मगं पटिपज्जित्वा एकास्मि अरञ्जट्टाने सत्थे निविट्ठे सत्थतो अविदूरे भानसुखेन वीतिनामेन्तो अञ्जतरस्मि रुक्खमूले चङ्कमं अधिट्ठासि । अथ खो पञ्चसता चोरा सायमासभत्तस्स भुत्तकाले तं सकटसत्थं विलुम्पिस्सामाति आगन्त्वा परिवारयिंसु । ते तं तापसं दिस्वा सचे अयं अम्हे पस्सिस्सति सत्थवासिकानं आरोचेस्सति एतस्स निहं पगतवेलाय विलुम्पिस्सामाति तत्थेव अट्टंसु । तापसो सकलम्पि रत्तिं चङ्कमियेव ।

चोरा ओकासं अलभित्वा गहित्तगहिते मुग्गरपासाणे छड्डेत्वा सकटसत्थवासीनं सहं वत्वा—भो सत्थवासिनो ! सचे एस रुक्खमूले चङ्कमणकतापसो अज्ज नाभविस्स सव्वे महाविलोपं पत्ता अभविस्सथ, स्वे तापसस्स महासक्करं करेय्याथाति वत्वा पक्कमिंसु ।

अ पमाताय रत्तिया चारेहि छड्डित्ते मुग्गरपासाणादयो दिस्वा भीता वोधिसत्तस्स सन्तिकं गन्त्वा वन्दित्वा—भन्ते ! दिट्ठा वो चोराति पुच्छिंसु ।

आमावुसो ! दिट्ठाति ।

भन्ते ! एत्तके वो चोरे दिस्वा भयं वा सारज्जं वा न उप्पज्जीति ?

वोधिसत्तो—आवुसो ! चोरे दिस्वा भयं नाम सधनस्स होति, अहं पन निट्ठनो, स्वाहं किं भायिस्सामि ? मट्ठं हि गामेपि अरञ्जे पि वसन्तस्स भयं वा सारज्जं वा नत्थीति वत्वा तेसं धम्मं देसेन्तो इमं गायमाह [२८२]

असङ्कियोमिह गामम्हि अरञ्जे नत्थि मे भयं,

उज्जमगं समारुहो मेत्ताय करुणाय चाति ।

तत्थ—असङ्ख्योम्हि गाम्भीति सङ्काय नियुत्तो पतिट्टितोति सङ्कियो, न सङ्कियो असङ्कियो, अहं गामे वसन्तोपि सङ्काय अप्पतिट्टितत्ता असङ्कियो निव्वभयो निरासङ्कोति दीपेति । अरञ्जेति गाम-गामूपचारविनिम्मुत्ते ठाने । उज्जुमग्गं समारल्हो मेत्ताय करुणाय चाति अहं तिकचतुक्कज्झानिकाहि मेत्ताकरुणाहि कायवंकादिविरहितं उज्जुं ब्रह्मलोकगामीमग्गं आरल्होति वदति । अथ वा—परिसुद्धसीलताय कायवचीमनोवङ्कविरहितं उज्जुं देवलोकमग्गं आरल्होम्हीति दस्सेत्वा ततो उत्तरिं मेत्ताय करुणाय च पतिट्टितत्ता उज्जुं ब्रह्मलोकमग्गमिपि आरल्होम्हीतिपि दस्सेति । अपरिहीनज्झानस्स हि एकन्तेन ब्रह्मलोकपरायणत्ता मेत्ताकरुणादयो उज्जुमग्गा नाम ।

एवं बोधिसत्तो इमाय गाथाय धम्मं देसेत्वा तुट्टुचित्तेहि तेहि मनुस्सेहि सक्कतपूजितो यावजीवं चत्तारो ब्रह्मविहारे भावेत्वा ब्रह्मलोके निव्वत्ति ।

सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा सत्थवासिनो बुद्धपरिसा अहेसुं, तापसो पन अहमेवाति ।

असङ्ख्यजातकं ।

७. महासुपिनजातकं

लापूनि सीदन्तीति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो सोलसमहासुपिने आरब्ध कथेसि'।

पञ्चपन्नवत्यु

एकदिवसं किर कोसलमहाराजा रत्तिं निद्वूपगतो पच्छिमे यामे सोलस महासुपिने दिस्वा भीततसितो पत्रुज्झित्वा इमेसं सुपिनानं दिद्वुत्ता किन्नुखो मे भविस्सतीति मरणभयतज्जितो सयनपिट्ठे निसिन्नकोव वीतिनामेसि ।

अथ नं पभाताय रत्तिया ब्राह्मणपुरोहिता उपसङ्कमित्वा सुखमसयित्थ महाराजाति पुच्छिसु ।

कुतो मे आचरिया सुखं ? अज्जाहं पञ्चूससमये सोलस महामुपिने पस्सि । सोमिह तेसं दिद्वुकालतो पट्टाय भयप्पत्तोति ।

वदेथ महाराज ! सुत्वा जानिस्सामाति वुत्ते ब्राह्मणानं दिद्वुसुपिने कथेत्वा—किन्नुखो मे इमेसं दिद्वुकारणा भविस्सतीति पुच्छि ।

ब्राह्मणा हत्थे विघ्निसु । कस्मा हत्थे विघ्नय्याति च वुत्ते—कक्खला महाराज ! सुपिनाति ।

का नेसं निप्फत्ति भविस्सतीति ?

रज्जन्तरायो जीवितन्तरायो भोगन्तरायोति' इमेसं तिण्णं अन्तरायानं अञ्जतरोति ।

सप्पटिकम्मा अप्पटिकम्माति ?

कामं एते सुपिना अतिफरुसत्ता [२८३] अप्पटिकम्मा, मयं पन ते सप्पटिकम्मे करिस्साम, एते पट्टिकमापेत्तुं असक्कोन्तानं अम्हाकं सिक्खितभावो नाम किं करिस्सतीति ?

किं पन कत्वा आचरिया पट्टिकमापेस्सयाति ?

सव्वचतुवकेन यञ्जं यजिस्साम महाराजाति ।

राजा भीततसितो तेन हि आचरिया मम जीवितं तुम्हाकं हत्थे, खिप्पं मे सोत्थि करोथाति आह ।

अथ खो मल्लिका देवी तं कारणं जत्वा राजानं उपसङ्कमित्वा पुच्छि किन्नु खो महाराज ! ब्राह्मणा पुनप्पुनं सञ्चरन्तीति ?

सुखित्ता त्वं अम्हाकं कण्णमूले आसीविसं चरन्तं न जानासीति ।

किं एतं महाराजाति ?

मया एवरूपा दुस्सुपिना दिद्वु ब्राह्मणा तिण्णं अन्तरायानं अञ्जतरो पञ्जायतीति वत्वा तेसं पट्टिघाताय यञ्जं यजायाति वत्वा पुनप्पुनं सञ्चरन्तीति ।

किं पन ते महाराज ! सदेवके लोके अग्गब्राह्मणो सुपिनपट्टिकम्मं पुच्छित्तीति ?

कतरो पनेस भद्दे सदेवके लोके अग्गब्राह्मणोति ?

सदेवके लोके अग्गपुग्गलं सव्वञ्जं विसुद्धं निक्किलेसं तथागतं गोतमं महान्नाह्मणं न जानासि ?

सो हि भगवा सुपनन्तरं जानेय्य, गच्छ तं पुच्छ महाराजाति ।

साधु देवीति राजा विहारं गत्वा सत्थारं वन्दित्वा निसीदि ।

सत्या मधुरस्सरं निच्छारेत्वा—किन्नुखो महाराज ! अतिप्पगेव आगतोसीति ?

अहं भन्ते ! पञ्चूससमये सोलस महासुपिने दिस्वा भीतो ब्राह्मणानं आरोचेसि । ब्राह्मणा कक्खला महाराज ! सुपिना, एतेसं पट्टिघादतन्त्याय सव्वचतुवकेन यञ्जं यजिस्सामाति यञ्जं सज्जेन्ति । वह पाणा मरणभयतज्जिता । तुम्हे च सदेवके लोके अग्गपुग्गलो, अतीतानागत पञ्चुप्पन्नं उपादाय नत्थि सो ज्ञेय्यधम्मो यो वो ज्ञानमुखे आपायं नागच्छति । एतेसं मे सुपिनानं निप्फत्ति कथेथ भगवाति ।

एवमेतं महाराज ! सदेवके लोके मं ठपेत्वा अञ्जो एतेसं सुपिनानं अन्तरं वा निष्फत्ति वा जानितुं समत्यो नाम नत्थि अहं ते कथेस्सामि । अपि च खो त्वं दिट्ठनियामेनेव सुपिने कथेहीति ।

साधु ! भन्तेति राजा दिट्ठनियामेनेव कथेतुं आरभिः—

“उसभा ख्खा गावियो गवा च
अस्सो कंसो सिगाली च कुम्भो
पोक्खरणी च अपाकचन्दनं [२८४]
लापूनि सीदन्ति सिला प्लवन्ति
मण्डूकियो कण्हसप्पे गिलन्ति;
काकं सुवण्णा परिवारयन्ति
तसावका एलकानं भयाहीति ।”

इमं मातिकं त्तिक्खपित्वा कथेसि ।

(१) भन्ते ! एकं ताव सुपिनं एवं अद्दंसं—चत्तारो अञ्जनवण्णा कालउसभा युज्झिस्सामात्ति चतूहि दिसाहि राजङ्गणं आगन्त्वा उसभयुद्धं पस्सिस्सामात्ति महाजने संन्निपतिते युज्झनाकारं दस्सेत्वा नदित्वा गज्जित्वा अयुज्झित्वाव पटिक्कन्ता । इमं पठमं सुपिनं अद्दंसं । इमस्स को विपाकोत्ति ?

महाराज ! इमस्सविपाको नेव तव न मम काले भविस्सति । अनागते पन अधम्मिकानं कपणराजूनं अधम्मिकानं च मनुस्सानं काले लोके विपरिवत्तमाने कुसले ओस्सन्ने अकुसले उस्सन्ने लोकस्स परिहायनकाले देवो न सम्मा वस्सिस्सति मेघपादा च छिज्जिस्सन्ति, सस्सानि मिलायिस्सन्ति दुट्ठिभवखं भविस्सति वरिसित्तु-कामा विय चतूहि दिसाहि मेघा उट्ठित्वा इत्थिकाहि आतपे पत्थटानं वीहिआदीनं तेमनभयेन अन्तो पवेसित्त-काले, पुरिसेसु कुट्टालपिटकहत्थेसु आलि वन्धनत्थाय निवखन्तेसु वस्सनाकारं दस्सेत्वा गज्जित्वा विज्जुलता निच्छारेत्वा ते उसभा विय अयुज्झित्वा अवस्सित्वाव पलायिस्सन्ति अयमेतस्स विपाको । तुय्हं पन तप्पच्चया कोचि अन्तरायो नत्थि, अनागतं आरब्भ दिट्ठसुपिनो एस । ब्राह्मणा पन अत्तनो जीवित्तवुत्ति निस्साय कथयि-सूति ।

एवं सत्था सुपिनस्स निष्फत्ति कथेत्वा आह—दुतियं कथेहि महाराजात्ति ।

(२) दुतियं भन्ते ! एवं अद्दंसं—खुट्टका ख्खा चेव गच्छा च पठविं भिन्दित्वा विदत्थिमत्तम्पि रतनमत्तम्पि अनुगन्त्वा व पुप्फन्ति चेव फलन्ति च । इमं दुतियं अद्दंसं । इमस्स को विपाकोत्ति ?

महाराज ! इमस्सापि विपाको लोकस्स परिहीनकाले मनुस्सानं परित्तायुककाले भविस्सति । अनागतस्मिं हि सत्ता तिच्चारागा भविस्सन्ति, असम्पत्तवयाव कुमारियो पुरिसन्तरं गन्त्वा उत्तुनियो चेव गट्ठिभ-नियो च हुत्वा पुत्तधीताहि वड्ढिस्सन्ति । खुट्टक ख्खानं पुप्फं विय हि तासं उत्तुनीभावो, फलं विय च पुत्त-धीतरो भविस्सन्ति । इतोनिदानम्पि ते भयं नत्थि । ततियं कथेहि महाराजात्ति ।

(३) महागावियो भन्ते तदहुजातानं वच्छानं खीरं पिवन्तियो अद्दंसं । अयं मे ततियो सुपिनो । इमस्स को विपाकोत्ति ?

इमस्सापि विपाको अनागते एव मनुस्सानं जेट्टापचायिककम्मस्स नट्टकाले भविस्सति । अनागतस्मिं हि सत्ता मातापित्तुसु वा सस्सुसस्सुरेसु वा लज्जं अनुपट्टपेत्वा सयमेव कुट्टुम्वं संविदहित्वा व घासच्छादनमत्तम्पि महल्लकानं दातुकामा दस्सन्ति [२८५] अदातु कामा न दस्सन्ति । महल्लका अनाथा असयंवसी दारके आरा-वेत्वा जीविस्सन्ति । तदहुजातानं वच्छकानं खीरं पिवन्तियो महागावियो विय । इतोनिदानम्पि ते भयं नत्थि । चतुत्थं कथेहीति ।

(४) धुरवाहे भन्ते ! आरोहपरिणाहसम्पन्ने महागोणे युगपरम्पराय अयोजेत्वा तरुणे गोदम्मे धुरे योजेन्ते अद्दंसं । ते धुरं वहित्तुं असवकोन्ता छड्ढेत्वा अद्दंसु । सकटानि नप्पवत्तिसु । अयं मे चतुत्थो सुपिनो । इमस्स को विपाकोत्ति ?

इमस्सापि विपाको अनागते एव अधम्मिकराजूनं काले भविस्सति । अनागतस्मिं हि अधम्मिकक-
पणराजानो पाण्डितानं पवेणिकुसलानं कम्मं नित्थरणसमत्थानं महामत्तानं यसं न दस्सन्ति धम्मसभायं विनि-
च्छयट्टानेपि पण्डिते वोहारकुसले महल्लके अमच्चे न ठपेस्सन्ति, तव्विपरीतानं पन तरुणतरुणानं यंसं दस्सन्ति,
तथा रूपे एव च विनिच्छयट्टाने ठपेस्सन्ति । ते राजकम्मामिं चैव युत्तायुत्तञ्च अजानन्ता नेव तं यसं उविख-
पित्तुं सक्खिस्सन्ति, न राजकम्मामिं नित्थरित्तुं । ते असक्कोन्ता कम्मधुरं छड्ढेस्सन्ति महल्लकापि पण्डितामच्चा
यसं अलभन्ता किच्चानि नित्थरित्तुं समत्थापि किं अम्हाकं एतेहि ? भयं वोहिरका जाता, अम्भन्तरिका तरुण-
दारका जानिस्सन्तीति उप्पन्नानि कम्मामिं न करिस्सन्ति, एवं सव्वथापि तेसं राजूनं हानियेव भविस्सति, धुरं
वहित्तुं असमत्थानं वच्छदम्मानं धुरे योजितकालो विय धुरवाहानं महागोणनं युगपरम्पराय अयोजितकालो
विय भविस्सति । इतोनिदानम्पि ते भयं नत्थि । पञ्चमं कथेहीति ।

(५) भन्ते ! एकं उभतो मुखं अस्सं अद्दसं तस्स द्वीसु पस्सेसु यवसं देन्ति । सो द्वीहि मुखेहि खादति ।
अयं मे पञ्चमो सुपिनो । इमस्स को विपाकोति ?

इमस्सापि अनागते अधम्मिकराजकाले येव विपाको भविस्सति । अनागतस्मिं हि अधम्मिकवाल-
राजानो अधम्मिके लोलमनुस्से विनिच्छये ठपेस्सन्ति । ते पापपुञ्जेसु अनादरा वाला सभायं निसीदित्वा
विनिच्छयं देन्ता उभिन्नम्पि अत्थपच्चत्थिकानं हत्थतो लञ्चं गहेत्वा खादिस्सन्ति । अस्सो विय द्वीहि मुखेहि
यवसं । इतोनिदानम्पि ते भयं नत्थि । छट्ठं कथेहीति ।

(६) भन्ते ! महाजनो सतसहस्सग्घनिकं सुवण्णपातिं सम्मज्जित्वा इध पस्सावं करोहीति एकस्स
जरसिगालस्स उपनामेसि । तं तत्थ पस्सावं करोन्तं अद्दसं । अयं मे छट्ठो सुपिनो । इमस्स को विपाकोति ?

इमस्सापि विपाको अनागते येव भविस्सति । अनागतस्मिं हि अधम्मिका विजातिराजानो जाति-
सम्पन्नानं कुलपुत्तानं आसंकाय यसं न दस्सन्ति अकुलीनानमेव वड्ढेस्सन्ति । एवं महाकुलानि दुग्गतानि
भविस्सन्ति लामक [२८६] कुलानि इस्सरानि । ते च कुलीन-पुरिसा जीवित्तुं असक्कोन्ता इमे निस्साय
जीविस्सामाति अकुलीनानं धीतरो दस्सन्ति । इति तासं कुलधीतानं अकुलीनेहि सद्धिं संवासो जरसिगा-
लस्स सुवण्णपातियं पस्सावकरणसीदसो भविस्सति । इतोनिदानम्पि ते भयं नत्थि । सत्तमं कथेहीति ।

(७) भन्ते ! एको पुरिसो रज्जुं वट्टेत्वा वट्टेत्वा पादमूले निक्खिपति, तेन निसिन्नपीठस्स हेट्ठा सयिता
एका छातसिगाली तस्स अजानन्तस्सेव तं खादति । एवाहं अद्दसं । अयं सत्तमो सुपिनो । इमस्स को विपाकोति ?

इमस्सापि अनागते येव विपाको भविस्सति । अनागतस्मिं हि इत्थियो पुरिसलोला सुरालोलाअलं-
कारलोला विसिखालोला आमिसलोला भविस्सन्ति दुस्सीला दुराचारा । ता सामिकेहि कसिगोरक्खादीनि
कम्मामिं कत्वा किच्छेन कसिरेन सम्भतं धनं जारेहि सद्धिं सुरम्पिवन्तियो मालागन्धविलेपनं धारयमाना
अन्तोगेहे अच्चायिकम्पि किच्चं अनोलोकेत्वा गेहे परिक्खेपस्स उपरिभागेन छिद्दट्टानेहिपि जारे उपधारयमाना
स्वे वपितव्वयुत्तकं वीजम्पि कोट्टेत्वा यागुभत्तखज्जकादीनि सम्पादेत्वा खादमाना विलुम्पिस्सन्ति हेट्ठा पीठके
निपन्नछातसिगाली विय वट्टेत्वा वट्टेत्वा पादमूले निक्खित्तरज्जुं । इतो निदानम्पि ते भयं नत्थि ।
अट्ठमं कथेहीति ।

(८) भन्ते ! राजद्वारे वड्ढेहि तुच्छकुम्भेहि परिवारेत्वा ठपितं एकं महन्तं पूरितकुम्भं अद्दसं, चत्ता-
रोपि पन वण्णा चत्तुहि दिसाहि चत्तुहि अनुदिसाहि च घटेहि उदकं आहरित्वा आहरित्वा पूरितकुम्भमेव पूरन्ति,
पूरितपूरितं उदकं उत्तरित्वा पलायति, ततोपि पुनपुनं तत्थेव उदकं आसिञ्चन्ति, तुच्छकुम्भे ओलोकेन्तापि
नत्थि । अयं मे अट्ठमो सुपिनो । इमस्स को विपाकोति ?

इमस्सापि अनागते येव विपाको भविस्सति, अनागतस्मिं हि लोको परिहायिस्सति, रट्ठं निरोजं भवि-
स्सति, राजानो दुग्गता कपणा भविस्सन्ति, यो इस्सरो भविस्सति तस्स भण्डागारे सतसहस्समत्ता कहापणा
भविस्सन्ति, ते एवं दुग्गता सव्वे जानपदे अत्तनोव कम्मे^१ कारेस्सन्ति उपद्दुता मनुस्सा सके कम्मन्ते छड्ढेत्वा

राजूनञ्जेव अत्याय पुव्वन्नापरन्नानि च वपेन्ता रक्खन्ता लायन्ता मद्दन्ता पवेसेन्ता उच्छुक्खेत्तानि करोन्ता यन्तानि करोन्ता यन्तानि वाहेन्ता फाणितादीनि पचन्ता पुप्फारामे च फलारामे च करोन्ता तत्थ तत्थ निप्फन्नानि पुव्वन्नादीनि आहरित्वा रञ्जो कोट्टागारमेव पूरेस्सन्ति, अत्तनो गेहेसु तुच्छकोट्टकेसु ओलोकेन्तापि न भविस्सन्ति, तुच्छतुच्छकुम्भे अनोलोकेत्वा पूरितकुम्भे पूरणसदिसमेव भविस्सन्ति । इतो निदानम्पि ते भयं नत्थि । नवमं कथेहीति । [२८७]

(९) भन्ते ! एकं पच्चवण्णपदुमसञ्छन्नं गम्भीरं सव्वतोत्तित्थं पोक्खरणिं अद्दसं, समन्ततो द्विपदचतुप्पदा ओतरित्वा तत्थ पानीयं पिबन्ति । तस्सा मज्जे गम्भीरद्वाने उदकं आविलं, तीरप्पदेसेसु द्विपददत्तुप्पदानं अक्कमनद्वाने अच्छं विप्पसन्नमनाविलं, एवाहं अद्दसं । अयम्मे नवमो सुपिनो । इमस्स को विपाकोति ?

इमस्सापि अनागते एव विपाको भविस्सन्ति । अनागतस्मिं हि राजानो अधम्मिका भविस्सन्ति छन्दादि वसेन अर्गातिं गच्छन्ता रज्जं कारेस्सन्ति धम्मेन विनिच्छयं नाम न दस्सन्ति लञ्चवित्तका भविस्सन्ति धनलोला, रट्टवासिकेसु नेसं खन्तिमेत्तानुद्दया नाम न भविस्सन्ति, कवखला फरसा उच्छयन्ते उच्छगण्टिका विय मनुस्से पीलेन्ता पीलेन्ता नानप्पकारेहि वलिं उप्पादेत्वा धनं गण्हस्सन्ति । मनुस्सा वलिपीलिता किञ्चि दातुं असक्कोन्ता गामनिगमादयो छड्डेत्वा पच्चन्तं गत्वा वासं कप्पेस्सन्ति, मज्जिभमजनपदो सुञ्जो भविस्सन्ति । पच्चन्तो धनवासो सेय्यथापि पोक्खरणिया मज्जे उदकं आविलं परियन्ते विप्पसन्नं । इतो निदानम्पि ते भयं नत्थि । दसमं कथेहीति ।

(१०) भन्ते ! एकस्सा येव कुम्भिया पच्चमानं ओदनं अपाकं अद्दसं । अपाकन्ति विचारेत्वा विभजित्वा ठपितं विय तीहाकारेहि पच्चमानं एकस्मिं पस्से अतिकिलिन्नो होति, एकस्मिं उत्तण्डुलो एकस्मिं सुपक्कोति । अयम्मे दसमो सुपिनो । इमस्स को विपाकोति ?

इमस्सापि अनागते येव विपाको भविस्सन्ति । अनागतस्मिं हि राजानो अधम्मिका भविस्सन्ति, तेसु अधम्मिकेसु राजपुत्तापि ब्राह्मणगहपतिकापि नेगमजानपदापीति समणब्राह्मणे उपादाय सव्वे मनुस्सा अधम्मिका भविस्सन्ति । ततो नेसं आरक्खदेवता वलिपटिग्गाहिका देवता ख्वखदेवता आकासट्टदेवता अधम्मिका भविस्सन्ति । एवं देवतापि अधम्मिका भविस्सन्ति । अधम्मिकराजूनं रज्जे वाता विसमा खरा वायिस्सन्ति, ते आकासट्ट विमानानि कप्पेस्सन्ति, तेसु कम्पितेसु देवता कुपिता देवं वस्सितुं न दस्सन्ति । वस्समानोपि सकलरट्ठे एकप्पहारेण न वस्सिस्सन्ति । वस्समानोपि सव्वत्थ कसिकम्मस्स वा वप्पकम्मस्स वा उपकारो हुत्वा न वस्सिस्सन्ति, यथा च रट्ठे एवं जनपदेपि गामेपि एकतलाकसरेपि एकप्पहारेण न वस्सिस्सन्ति, तलाकस्स उपरिभागेवस्सन्तो हेट्टाभागे न वस्सिस्सन्ति, हेट्टा वस्सन्तो उपरि न वस्सिस्सन्ति, एकस्मिं भागे सस्सं अतिवस्सेन नासेस्सन्ति, एकस्मिं अवस्सनेन मिलापेस्सन्ति, एकस्मिं सम्मा वस्समानो सम्पादेस्सन्ति । एवं एकस्स रञ्जो रज्जे वुत्तसस्सा तिप्पकारा भविस्सन्ति, एककुम्भिया ओदनो विय । इतो निदानम्पि ते भयं नत्थि । एकादसमं कथेहीति । [२८८]

(११) भन्ते ! सतसहस्सगघनिकं चन्दनसारं पूतितक्केन विक्किणन्ते अद्दसं । अयं मे एकादसमो सुपिनो । इमस्स को विपाकोति ?

इमस्सापि अनागते एव मय्हं सासने परिहायन्ते विपाको भविस्सन्ति । अनागतस्मिं हि पच्चयलोला अलज्जिभिकखू बहू भविस्सन्ति, ते मया पच्चयलोलुप्पं निम्मथेत्वा कथितधम्मदेसनं चीवरादिचतुपच्चयहेतु परेसं देसेस्सन्ति, पच्चयेहि मुञ्चित्वा नित्थरणपक्खे ठिता निव्वाणाभिमुखं कत्वा देसेतुं न सक्खिस्सन्ति । केवलं पदव्यञ्जनसम्पत्तिं चैव मधुरसद्दं च सुत्वा महग्धानि चीवरादीनि दस्सन्ति चैव दातुकामा च होन्तीति, अपरे अन्तरवीथिचतुक्कराजद्वारादिसु निसीदित्वा कहापणड्ढकहापण पाद मासकरूपादीनिपि निरसाय देसिस्सन्ति, इति मया निव्वाणगघनकं कत्वा देसितं धम्मं चतुपच्चयत्थाय चैव कहापणड्ढकहापणादीनं अत्याय च विक्किणित्वा देसेन्ता सतसहस्सगघनिकं चन्दनसारं पूतितक्केन विक्किणन्ता विय भविस्सन्ति । इतो निदानम्पि ते भयं नत्थि । द्वादसमं कथेहीति ।

(१२) भन्ते ! तुच्छलापूनि उदके सीदन्तानि अहंसं । इमस्स को विपाकोति ?

इमस्सापि अनागते अघम्मिकराजकाले लोके विपरिवत्तन्ते येव विपाको भविस्सति, तदा हि राजानो जातिसम्पन्नानं कुलपुत्तानं यसं न दस्सन्ति, अकुलीनानं येव दस्सन्ति, ते इस्सग भविस्सन्ति । इतरे दलिद्दा, राजसम्मुखेपि राजद्वारेपि अमच्चसम्मुखेपि विनिच्छयद्वानेपि तुच्छलावुसदिसानं अकुलीनानञ्चोव कथा ओसीदित्वा ठिता विय निच्चला सुप्पतिट्ठिता भविस्सन्ति, सङ्घसन्निपातेसुपि सङ्घकम्मगणकम्मद्वानेसु चैव पत्तचीवरपरिवेणादिविनिच्छयद्वानेसु च दुस्सीलानं पापपुग्गलानञ्चोव कथा निय्यानिका भविस्सति न लज्जी-भिकखूनन्ति एवं सव्वथापि तुच्छलापुसीदनकालो विय भविस्सति । इतो निदानमिपि ते भयं नत्थि । तेरसमं कथेहीति ।

(१३) भन्ते ! महन्तमहन्ता कूटागारप्पमाणा घनसिला नावा विय उदके प्लवमाना अहंसं । इमस्स को विपाकोति ?

इमस्सापि तादिसे येव काले विपाको भविस्सति । तदा हि अघम्मिकराजानो अकुलीनानं यसं दस्सन्ति, ते इस्सरा भविस्सन्ति, कुलीना दुग्गता तेसु न केचि गारवं करिस्सन्ति इतरेसु येव करिस्सन्ति राजसम्मुखे वा अमच्चसम्मुखे वा विनिच्छयद्वाने वा विनिच्छयकुसलानं घनसिलासदिसानं कुलपुत्तानं कथा न ओगाहित्वा पतिट्ठहिस्सति । तेसु कथेन्तेसु किं इमे कथेन्तीति इतरे परिहासमेव करिस्सन्ति, भिक्खुसन्निपातेपि वुत्तप्प कारेसु ठानेसु नेव पेसले भिक्खू गरुकातव्वे मञ्जीस्ससन्ति, नापि तेसं कथा परियोगाहित्वा पतिट्ठहिस्सति । सिलानं प्लवनकालो विय भविस्सति । इतो निदानमिपि ते भयं नत्थि । चद्दुसमं कथेहीति । [२८६]

(१४) भन्ते ! खूदकमधुकपुप्फप्पमाणा मण्डूकियो महन्ते कण्हसप्पे वेगेन अनुवन्धित्वा उप्पलनाले विय छिन्दित्वा छिन्दित्वा मंसं खादित्वा गिलन्तियो अहंसं अयं चद्दुसमो सुपिनो । इमस्स को विपाकोति ?

इमस्सापि लोके परिहायन्ते अनागते एव विपाको भविस्सति । तदा हि मनुस्सा तिच्चरागा दुज्जातिका किलेसानुवत्तिका हुत्वा तरुणतरुणानं अत्तनो भरियानं वसे वत्तिस्सन्ति गेहे दासकम्मकरादयोपि गोमहिंसाद-योपि हिरञ्जसुवण्णमिपि सव्वं तासं येव आयत्तं भविस्सति । असुकं हिरञ्जसुवण्णं वा परिच्छेदादि जातं वा कहन्ति वुत्ते यत्थ वा तत्थ वा होतु किं तुय्हमिना व्यापारेन ? त्वं मय्हं घरे सन्तं वा असन्तं वा जानितुकामो जातोति वत्वा नानप्पकारेहि अक्कोसित्वा मुखसत्तीहि कोट्टेवा दासचेटके विय च अत्तनो वसे कत्वा अत्तनो इस्सरियं पवत्तेस्सन्ति । एवं मधुकपुप्फप्पमाणानं मण्डूकपोत्तिकानं आसीविसे कण्हसप्पे गिलनकालो विय भविस्सति । इतो निदानमिपि ते भयं नत्थि । पण्णरसमं कथेहीति ।

(१५) भन्ते ! दसहि असद्धम्मेहि समन्नागतं गामगोचरं काकं कञ्चनवण्णताय^१ सुवण्णाति लद्ध-नामेसुवण्णराजहंसे परिवारेन्ते अहंसं । इमस्स को विपाकोति ?

इमस्सापि अनागते दुव्वलराजकाले येव विपाको भविस्सति । अनागतस्मि हि राजानो हत्थिसिप्पा-दिसु अकुसला युद्धेसु अविसारदा भविस्सन्ति । ते अत्तनो रज्जे विपत्तिं आसंकमाना समानजातिकानं कुल-पुत्तानं इस्सरियं अदत्त्वा अत्तनो पादमूलिकनहापकप्पकादीनं दस्सन्ति । जातिगोत्तसम्पन्ना कुलपुत्ता राज-कुले पतिट्ठं अलभमाना जीविकं कप्पेतुं असमत्था हुत्वा इस्सरिये ठिते जातिगोत्तहीने अकुलीने उपदुहन्ता विचरिस्सन्ति । सुवण्णराजहंसेहि काकस्स परिवारितकालो विय भविस्सति । इतो निदानमिपि ते भयं नत्थि । सोलसमं कथेहीति ।

(१६) भन्ते ! पुव्वे दीपिनो एलके खादन्ति । अहं पन एलके दीपिनो अनुवन्धित्वा मुस्मुरूति खादन्ते अहंसं, अथञ्चो तसावका एलके दूरतो दिस्वा तसिता भयप्पत्ता हुत्वा एलकानं भया पलायित्वा गुम्बगहनानि पविसित्वा निलीयिस्सु । एवाहं अहंसं । इमस्स को विपाकोति ।

इमस्सापि अनागते अघम्मिकराजकाले येव विपाको भविस्सति । तदा हि अकुलीना राजवल्लभा इस्सरा भविस्सन्ति कुलीना अप्पञ्जाता दुग्गता । ते राजवल्लभा राजानं अत्तनो कथं गाहापेत्वा विनिच्छ-

यद्वानादिसु बलवन्तो हुत्वा कुलीनानं पवेणिआगतानं खेतवत्यादीनि अम्हाकं सन्तकानि एतानीति अभियुञ्जित्वा ते न तुम्हाकं अम्हाकन्ति आगन्त्वा विनिच्छयद्वानादिसु विवदन्ते वेत्तलतादीहि पहरापेत्वा गीवाय गहेत्वा अप-
कड्ढापेत्वा [२९०] अत्तनो पमाणं न जानाथ अम्हेहि सद्धि विवदथ ? इवानि वो रञ्जो कथेत्वा हृत्यपाद-
च्छेदनादीनि कारेस्सामाति सन्तज्जेस्सन्ति । ते तेसं भयेन अत्तनो सन्तकानि वत्थूनि तुम्हाकं येवेतानि गण्-
थाति नीय्यादेत्वा अत्तनो गेहानि पविसित्वा भीता निपज्जिस्सन्ति । पापभिक्षूपि पेसले भिक्षू यथारुचि
विहेठेस्सन्ति ते पेसला भिक्षू पटिसरणं अलभमाना अरञ्जं पविसित्वा गहणद्वानेसु निलीयिस्सन्ति । एवं
हीनजच्चेहि चवे पापभिक्षूहि च उपद्दुतानं जातिमन्तकुलपुत्तानं चव पेसलानं भिक्षूनं च एलकानं भयेन
तसावकानं पलायनकालो विय भविस्सति । इतो निदानम्पि ते भयं नत्थि । अयम्पि हि सुपिनो अनागतञ्जो व
आरब्ध दिट्ठो । ब्राह्मणा पन न धम्मे सुधम्मताय तयि सिनेहेन तं कथयिंसु । वहुं धनं लभिस्सामाति आमि-
चक्खुताय जीवितवृत्तिं निस्साय कथयिंसूति ।

एवं सत्या सोलसन्नं महासुपिनानं निष्फत्तिं कथेत्वा न खो महाराज ! एतरहि त्वञ्जोव इमे सुपिने
अहंस, पोराराणकराजानोपि अहंसंसु । ब्राह्मणापि तेसं एवमेव इमे सुपिने गहेत्वा यञ्जामत्थके खिपिंसु, ततो
पण्डितेहि दिन्नेन नयेन गन्त्वा बोधिसत्तं पुच्छिंसु । पोराराणकापि तेसं इमे सुपिने कथेन्ता इमिनाव नियामेन
कथेसुन्ति वत्वा तेन याचितो अतीतं आहरिः—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारन्ते बोधिसत्तो उदिच्च ब्राह्मणकुले निव्वत्तित्वा वयप्पत्तो इसि-
पव्वज्जं पव्वजित्वा अभिञ्जा चव समापत्तियो च निव्वत्तेत्वा हिमवन्तप्पदेसे भानकीलं कीलन्तो विहरति ।
तदा वाराणसियं ब्रह्मदत्तो इमिनाव नियामेन इमे सुपिने दिस्वा ब्राह्मणो पुच्छि । ब्राह्मणा एवमेव यञ्जं यजितुं
आरभिसु ।

तेसु पुरोहितस्स अन्तेवासी मोग्गवो पण्डितो व्यत्तो आचरियं आह—आचरिय ! तुम्हेहि मयं तयो वेदे
उग्गण्हापिता । ननु तेसु एकं मारेत्वा एकस्स सोत्थिकम्मस्स करणन्नाम नत्थीति ?

तात ! इमिना उपायेन अम्हाकं बहुं धनं उप्पज्जिस्सति । त्वं पन रञ्जो धनं रक्खितुकामो मञ्जो ति ।
माणवो—तेन हि आचरिय ! तुम्हे तुम्हाकं कम्मं करोथ अहं तुम्हाकं सन्तिके किं करिस्सामीति विच-
रन्तो रञ्जो उय्यानं अगमासि ।

तं दिवसञ्जोव बोधिसत्तोपि तं कारणं जत्वा अज्ज मयि मनुस्सपथं गते महाजनस्स वन्धना मोक्खो
भविस्सतीति आकासेन गन्त्वा उय्याने ओतरित्वा सुवण्णपटिमा विय मङ्गलसिलातले निसीदि । माणवो
बोधिसत्तं उपसङ्कमित्वा वन्दित्वा एकमन्तं निसीदित्वा पटिसन्थारं अकासि ।

बोधिसत्तोपि तेन [२९१] सद्धि मञ्चुरपटिसन्थारं कत्वा—किन्नुखो माणव ! राजा धम्मेन रज्जं
करोतीति पुच्छि ।

भन्ते ! राजा नाम धम्मिको अपि च खो पन तं ब्राह्मणा अतित्थे पक्खन्दापेन्ति । राजा सोलससुपिने
दिस्वा ब्राह्मणानं आरोचेसि । ब्राह्मणा यञ्जं यजिस्सामाति आरद्धा । किन्नु खो भन्ते ! अयं नाम इमेसं
सुपिनानं निष्फत्तीति राजानं सञ्जापेत्वा तुम्हाकं महाजनं भया मोचेत्तुं न वट्टतीति ?

मयं खो माणव ! राजानं न जानाम, राजापि अम्हे न जानाति । सचे पन इधागन्त्वा पुच्छेय्य कथ-
य्यामस्स मयन्ति ।

माणवो अहं भन्ते ! आनेस्सामि । तुम्हे मयागमनं उदिक्खन्ता मुहुत्तं निसीदथाति बोधिसत्तं पटि-
जानापेत्वा रञ्जो सन्तिकं गन्त्वा—महाराज ! एको आकासचारिको तापसो तुम्हाकं उय्याने ओतरित्वा
तुम्हेहि दिट्ठसुपिनानं निष्फत्तिं कथेस्सामीति तुम्हे पक्कोसतीति आह ।

राजा तस्स कथं सुत्वा तावदेव महन्तेन परिवारेन उय्यानं गन्त्वा तापसं वन्दित्वा एकमन्तं निसिन्नो
पुच्छि—तुम्हे किर भन्ते ! मया दिट्ठसुपिनानं निष्फत्तिं जानाथाति ?

आम महाराजाति !

तेन हि कथेयाति ।

कथेमि महाराज ! यथादिदृष्टे ताव सुपिने मं सावेहीति ।

साधु भन्तेति राजा—

उसभा रुक्खा गावियो गवा च
अस्सो कंसो सिगाली च कुम्भो,
पोक्खरणी च अपाकचन्दनं ।
लापूनि सीदन्ति सिला प्लवन्ति
मण्डूकियो कण्हसप्पे गिलन्ति,
काकं सुवण्णा परिवारयन्ति
तसावका एलकानं भयाहीति ।

वत्वा पसेनदि कोसल रञ्जो कथितनियामेनेव सुपिने कथेसि ।

वोधिसत्तोपि तेसं इदानि सत्थारा कथितनियामेनव वित्थारतो निष्फत्ति कथेत्वा परियोसाने सयं इदं कथेसिः—

“विपरियासो वत्तति न इधमत्थीति”

तत्रायं अत्थो—अयं महाराज ! इमेसं सुपिनानं निष्फत्ति । यं पनेतं तेसं पटिघातत्थाय यञ्जकम्मं वत्तति तं विपरियासो वत्तति विपरीततो वत्तति, विपल्लासेन वत्ततीति वुत्तं होति । किं कारणा ? इमेसं हि निष्फत्ति नाम लोकस्स विपरिवत्तनकाले अकारणस्स कारणन्ति गहणकाले कारणस्स अकारणन्ति छद्दुनकाले अभूतस्स भूतन्ति गहणकाले भूतस्स अभूतन्ति जहनकाले अलज्जीनं उस्सन्नकाले लज्जीनं च परिहीनकाले भविस्सति । नयिधमत्थि इदानि पन तव वा मम वा [२.६२] काले इध इमस्मिं पुरिसयुगे वत्तमाने एतेसं निष्फत्ति नत्थि । तस्मा एतेसं पटिघाताय वत्तमानं यञ्जकम्मं विपल्लासेन वत्तति । अलन्तेन, नत्थि ते इतो निदानं भयं वा छम्भितत्तं वाति । महापुरिसो राजानं समस्सासेत्वा महाजनं वन्धना मोचेत्वा पुन आकासे ठत्वा रञ्जो ओवादं दत्वा पञ्चसु सीलेसु पतिट्ठापेत्वा इतो पट्टाय महाराज ! ब्राह्मणेहि सद्धिं एकत्तो हुत्वा पसुघातयञ्जं नाम मा यजीति धम्मं देसेत्वा आकासेनेव अत्तनो वसनट्टानं अगमासि ।

राजापि तस्स ओवादे ठितो दानादीनि पुञ्जानि कत्वा यथाकम्मं गतो । सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा सुपिनपच्चया ते भयं नत्थि हारेथ यञ्जन्ति यञ्जं हारेत्वा महाजनस्स जीवितदानं दत्वा अनुसन्धिं घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा राजा आनन्दो अहोसि, माणवो सारिपुत्तो, तापसो पन अहमेवाति ।

परिनिवृत्ते पन भगवति सङ्गीतिकारका उसभा रुक्खादीनि एकादस^१ पदानि अट्टकथं आरोपेत्वा “लापूनी” ति आदीनि पञ्चपदानि एकं गार्थं कत्वा एककनिपातपालिं आरोपेसुन्ति ।

महासुपिनजातकं ।

८. इत्लीसजातकं

उभो खञ्जाति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो मच्छरिय कोसियसेट्टि आरब्भ कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

राजगहनगरस्स किर अविदूरे सक्खरं नाम निगमो । तत्थेको मच्छरियकोसियो नाम सेट्ठी असीति-
कोटिविभवो पटिवसति । सो त्तिराग्गेन तेलविन्दुमत्तम्पि नेव परेसं देति न अत्तना परिभुञ्जति । इति तस्स
तं विभवजातं नेव पुत्तदारादीनं न समण्णाद्वाहणानं अत्थं अनुभोति । रक्खसपरिग्गहितपोक्खरणी विय अपरि-
भोगं तिट्ठति ।

सत्या एक दिवसं पच्चूससमये महाकरुणासमापत्तितो वुट्ठाय सकललोकधातुयं बोधनेय्यवन्धवे ओलो-
केन्तो पञ्चचत्तालीसयोजन-मत्थके वसन्तस्स तस्स सेट्ठिनो सपजापतिकस्स सोतापत्तिफलस्सूपनिस्सयं अट्ठस ।

ततो पुरिमतरदिवसे पन सो राजानं उपट्ठातुं राजगेहं गन्त्वा राजुपट्ठानं कत्वा आगच्छन्तो एकं छात-
ज्भक्तं जनपदमनुस्सं कुम्मासपूरं कपल्लपूर्वं खादन्तं दिस्वा तत्थ पिपासं उप्पादेत्वा अत्तनो घरं गन्त्वा चिन्तेसि
सचाहं कपल्लपूर्वं खादितुकामोम्हीति वक्खामि वहु मया सिद्धिं खादितुकामा भविस्सन्ति एवं मे वहुनि तण्डुल-
सप्पिफाणितादीनि परिक्खयं गमिस्सन्ति । न कस्सचि कथेस्सामीति तण्हं अधिवासेन्तो विचरति । सो गच्छन्ते
काले (२६३) उप्पण्डुप्पण्डुकजातो धमनिसन्थतगतो जातो । ततो तण्हं अधिवासेतुं असक्कोन्तो गन्धं
पविसित्वा मञ्चकं उपगूहित्वा निपज्जि । एवं गतोपि धनहानिभयेन कस्सचि किञ्चि न कथेसि ।

अथ नं भरिया उपसङ्कमित्वा पिट्ठिं परिमज्जित्वा—किं ते सामि ! अफासुकन्ति पुच्छि ।

न मे किञ्चि अफासुकं अत्थीति ।

किन्नु खो ते राजा कुपितोति ?

राजापि मे न कृप्यतीति ।

अथ किं ते पुत्तधीताहि वा दासकम्मकरादीहि वा किञ्चि अमनापं कतं अत्थीति ?

एवरूपम्पि मे नत्थि ।

किस्मिच्चि पन ते तण्हा अत्थीति ?

एवं वुत्तेपि धनहानिभयेन किञ्चि अवत्वा निस्सट्ठोव निपज्जि ।

अथ नं भरिया—कथेहि सामि ! किस्मिं ते तण्हाति आह ।

सो वचनं परिगिलन्तो विय अत्थि मे एका तण्हाति आह ।

किं ते तण्हा सामीति ? कपल्लपूर्वं खादितुकामोम्हीति ।

अथ किमत्थं न कथेसि किं त्वं दलिद्दो ? इदानि सकलसक्खरनिगमवासीनं पहोनके कपल्लपवे पचि-
स्सामीति ?

किं ते तेहि, ते अत्तनो कम्मं कत्वा खादिस्सन्तीति ।

तेन हि एकरच्छवासीनं पहोनके पचामीति ?

जानामहन्तव महद्धनभावन्ति ।

इमिस्मिं गेहमत्ते^१ सव्वेसं पहोनकं कत्वा पचामीति ?

जानामहन्तव महज्जासयभावन्ति ।

तेन हि ते पुत्तदारमत्तस्सेव पहोनकं कत्वा पचामीति ?

किं ते एतेहीति ?

१. स्या० गेहसामन्ते ।

किं पन तुय्हं च मय्हं च प्होनकं कत्वा पचामीति ?

त्वं किं करिस्ससीति ?

तेन हि एकस्सेव ते प्होनकं कत्वा पचामीति ।

इमस्मिं ठाने पच्चमाने बहू पच्चासिसन्ति । सकलतण्डुले ठपेत्वा भिन्नतण्डुले च उद्धनकपल्लादीनि च आदाय थोकं खीरसप्पिमधुफाणितं च गहेत्वा सत्तभूमकस्स पासादस्स उपरि महातलं आरुय्ह पच । तत्थाहं एककोव निसीदित्वा खादिस्सामीति ।

सा साधूति पटिस्सुणित्वा गहेत्तव्वं गाहापेत्वा पासादं अभिरुय्ह दासियो विस्सज्जेत्वा सेट्ठि पक्कोसापेसि । सो आदितो पट्टाय द्वारानि पिदहन्तो सव्वद्वारेसु सूचिघटिकानि दत्वा सत्तमं तलं अभिरुहित्वा तत्थपि द्वारं पिदहित्वा निसीदि । भरियापिस्स उद्धने अग्गि जालेत्वा कपल्लकं आरोपेत्वा पूवे पचित्तुं आरभि ।

अथ सत्था पातोव महामोगल्लानत्थेरं आमन्तेसि—एसो मोगल्लान ! राजगहस्स अविदूरे सक्खरनिगमे मच्छरियकोसियसेट्ठी कपल्लपूवे खादिस्सामीति अञ्जे सं दस्सनभयेन सत्तभूमकपासादे कपल्लपूवे पाचापेति । त्वं तत्थ गन्त्वा तं सेट्ठि दमेत्वा निव्विसेवनं कत्वा उभोपि जयम्पतिके पूवे च खीरसप्पिमधुफाणित्तादीनि च गाहापेत्वा अत्तनो बलेन जेतवनं आनेहि । अज्जाहं पच्चहि भिक्खूसतेहि सद्धि विहारे येव निसीदिस्सामी, पूवेहेव भत्तकिच्चं करिस्सामीति आह । थेरो साधु भन्तेति सत्थु वचनं सम्पटिच्छित्वा तावदेव इद्धिबलेन तं निगमं गन्त्वा तस्स पासादस्स सीहपञ्जरद्वारे सुनिवत्थो सुपारुतो आकासे येव मणिरूपकं विय अट्ठासि । [२६४]

महासेट्ठिनो थेरं दिस्वा हृदयमंसं कम्पि । सो अहं एवरूपानञ्जेव भयेन इमं ठानं आगतो, अयं च आगन्त्वा वातपानद्वारे ठितोति गहेत्तव्वगहरां अपस्सन्तो अग्गिम्हि पक्खित्तलोरासवखरा विय रोसेन तटतटायन्तो एवमाह—समण ! आकासे ठत्वा ताव किं लभिस्ससि ? आकासे अपदे पदं दस्सेत्वा चङ्कमन्तोपि नेव लभिस्ससीति आह ।

थेरो तस्मिं येव ठाने अपरापरं चङ्कमि ।

सेट्ठि—चङ्कमन्तो किं लभिस्ससि ? आकासे पल्लङ्केन निसीदमानोपि न लभिस्ससि येवाति आह ।

थेरो पल्लङ्कं आभुजित्वा निसीदि ।

अथ नं—निसिन्नो किं लभिस्ससि ? आगन्त्वा वातपानउम्मारे ठितोपि न लभिस्ससीति आह ।

अथ थेरो उम्मारे अट्ठासि ।

अथ नं—उम्मारे ठितोपि किं लभिस्ससि ? धूमायन्तोपि न लभिस्ससि येवाति आह ।

थेरो धूमायि । सकलपासादो एकधूमो अहोसि । सेट्ठिनो अक्खीनं सूचिया विज्जनकालो विय जातो । गेहज्जायनभयेन पज्जलन्तोपि न लभिस्ससीति अवत्वा चिन्तेसि अयं समणो सुट्ठु लग्गो अलद्धा न गमिस्सति, एकमस्स पूवं दापेस्सामीति, भरियं आह—भद्दे ! एकं खुट्टपूवं पचित्त्वा समणस्स दत्वा उय्योजेहि नन्ति ।

सा थोकञ्जेव पिट्ठं कपल्लपातियं पक्खिपि । महापूवो हुत्वा सकलं पाति पूरेत्वा उद्धमातो अट्ठासि । सेट्ठी तं दिस्वा बहुं तथा पिट्ठं गहितं भविस्सतीति सयमेव दव्विकण्णेन थोकं पिट्ठं गहेत्वा पक्खिपि । पूवो पुरिमपूवतो महन्ततरो जातो, एवं यं यं पचति सो सो महन्तमहन्तोव होति ।

सो निव्विन्नो भरियं आह—भद्दे ! इमस्स एकं पूवं देहीति ।

तस्सा पच्छित्तो एकं पूवं गण्हन्तिया. सव्वे एकावद्धा अल्लीयिसु । सा सेट्ठि आह—सामि ! सव्वे पूवा एकतो लग्गा विसुं कातुं न सक्कोमीति ।

अहं करिस्सामीति सोपि कातुं नासक्खि । उभो जना कोटियं गहेत्वा कड्डन्तापि वियोजेतुं नासक्खिसु येव । अथस्स पूवेहि सद्धि वायमन्तस्सेव सरीरतो सेदा मुच्चिसु । पिपासा च पच्छिज्जि ।

ततो भरियं आह—भद्दे ! न मे पूवेहि अत्थो, पच्छिया सद्धि येव इमस्स भिक्खुस्स देहीति ।

सा पच्छि आदाय थेरं उपसङ्कमित्वा सव्वे पूवे थेरस्स अदासि ! थेरो उभिन्नम्पि धम्मं देसेसि । तिण्णां रतनानं गुणे कथेसि । अत्थि दिन्नं अत्थि यिट्ठन्ति दानादीनं फलं गगनतले पुण्णाचन्दं विय दस्सेसि ।

तं सुत्वा पसन्नचित्तो सेट्ठी-भन्ते ! आगन्त्वा इमस्मि पल्लङ्के निसीदित्वा पूवे परिभुञ्जथाति आह ।

थेरो-महासेट्ठी ! सम्मासम्बुद्धो पूवे खादिस्सामीति पञ्चहि भिक्खुसतेहि सद्धि विहारे निसिन्नो तुम्हाकं रुचिया सति सेट्ठीभरियं पूवे च खीरादीनि च गण्हापेश सत्थु सन्तिकं गमिस्सामाति [२६५] आह । कहां पन भन्ते ! एतरहि सत्थाति ?

इतो पञ्चचत्तालीसयोजनमत्थके जेतवनविहारे सेट्ठीति ।

भन्ते ! कालं अनतिककमित्वा एत्तकं अद्धानं कथं गमिस्सामाति ?

महासेट्ठी ! तुम्हाकं रुचिया सति अहं वो अत्तनो इद्धिवलेन नेस्सामि, तुम्हाकं पासादे सोपाणासीसं अत्तनो ठाने येव भविस्सति सोपाणापरियोसानं पन जेतवनद्वारकोट्टके भविस्सति । उपरि पासादा हेट्टापासादं ओतरणकालमत्तेन वो जेतवनं नेस्सामीति ।

सो साधु भन्तेति सम्पटिच्छि ।

थेरो सोपाणासीसं तत्थेव कत्वा सोपाणापादमूलं जेतवनद्वारकोट्टके होतूति अधिट्ठासि । तथेव अहोसि । इति थेरो सेट्ठी च सेट्ठीभरियं च उपरिपासादा हेट्टा पासादं ओतरणकालतोव खिप्पतरं जेतवनं सम्पापेसि । ते उभोपि सत्थारं उपसङ्कमित्वा कालं आरोचेसुं । सत्था भत्तगं पविसित्वा पञ्चात्तवरवुद्धासने निसीदि सद्धि भिक्खुसङ्घेन । महासेट्ठी बुद्धपमुखस्स भिक्खु सङ्घस्स दक्खिणोदकं अदासि । सेट्ठीभरिया तथागतस्स पत्ते पूवे पतिट्ठापेसि । सत्था अत्तनो यापनमत्तं गण्हि । पञ्चसता भिक्खूपि तथेव गण्हिसु । सेट्ठी खीरसप्पिमधुफाणितसक्खरादीनि ददमानो अगमासि ।

सत्था पञ्चहि भिक्खुसतेहि सद्धि भत्तकिच्चं निट्ठापेसि । महासेट्ठीपि सद्धि भरियाय यावदत्थं खादि । पूवानं परियोसानमेव न पञ्जायति । सकलविहारे भिक्खूनं च विघासादानं च दिन्नेपि परियन्तो न पञ्जायति । भन्ते ! पूवा परिकखयं न गच्छन्तीति भगवतो आरोचेसुं । तेन हि जेतवनद्वारकोट्टके छड्ढेत्थाति । अथ ने द्वारकोट्टकस्स अविदूरे पव्भारट्टाने छड्ढयिसु । अज्जापि तं ठानं कपल्लपूवपव्भारन्तेव पञ्जायति । महासेट्ठी सह भरियाय भगवन्तं उपसङ्कमित्वा एकमन्तं अट्ठासि । भगवा अनुमोदनं अकासि । अनुमोदनापरियोसाने उभोपि सोतापत्तिफले पतिट्ठाय सत्थारं वन्दित्वा द्वारकोट्टके सोपाणं आरुह्य अत्तनो पासादे येव पतिट्ठहिसु । ततो पट्ठाय महासेट्ठी असीतिकोटिधनं बुद्धसासने येव विकिरि ।

पुन दिवसे सम्मासम्बुद्धे सावत्थियं पिण्डाय चरित्वा जेतवनं आगम्म भिक्खूनं सुगतोवादं दत्वा गन्धकुटि पविसित्वा पतिसल्लीने सायण्हसमये धम्मसभायं सन्नपित्त्वा भिक्खू-पस्सथावुसो ! महामोगल्लानत्ये रस्सानुभावं मच्छरियसेट्ठी ! मुहुत्तेनव दमेत्वा निव्विसेवनं कत्वा पूवे गाहापेत्वा जेतवनं आनेत्वा सत्थु सम्मुखं कत्वा सोतापत्तिफले पतिट्ठापेसि । अहो ! महानुभावो थेरोति थेरस्स गुणकथं कथेन्ता निसीदिसु ।

सत्था आगन्त्वा कायनुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वुत्ते भिक्खवे ! कुलदमकेन [२६६] नाम भिक्खुना कुलं अविहेठेत्वा अकिलमेत्वा पुप्फतो रेणुं गण्हन्तेन भमरेण विय उपसङ्कमित्वा बुद्धगुरो जानापेतव्वन्ति वत्वा थेरं पसंसन्तो :-

यथापि भमरो पुप्फं वण्णगन्धं अहेठयं,

पलेति रसमादाय एवं गामे मुनी चरे"ति ।

इमं धम्मपदे गाथं वत्वा उत्तरिम्पि थेरस्स गुणं पकासेतुं-न भिक्खवे ! इदानेव मोगल्लानेन मच्छरियसेट्ठी दमितो पुव्वेपि तं दमेत्वा कम्मफलसम्बन्धं जानापेसि येवाति वत्वा अतीतं आहरि:-

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वाराणसियं इल्लीसो नाम सेट्ठी अहोसि, असीतिकोटिविभावो पुरिसदोससमन्नागतो खञ्जो कुणी विसमअक्खिमण्डलो अस्सद्धो अप्पसन्नो मच्छरी, नेव अञ्जोसं देतिन सयं परिभुञ्जति । रक्खसपरिगहित्तपोक्खरणी वियस्स गेहं अहोसि । मातापित्तरो पनस्स याव सत्तमा कुलपरिवट्टा

दायका दानपतिनो, सो सेट्टिट्ठानं लभित्वा येव कुलवंसं नासेत्वा दानसालं ज्ञापेत्वा याचके पोथेत्वा निक्कड्डित्वा धनमेव सण्ठापेसि । सो एकदिवसं राजूपट्ठानं गन्त्वा अत्तनो धरं आगच्छन्तो एकं मग्गकिलन्तं जानपदमनुस्सं एकं सुरावारकं आदाय पीठके निसीदित्वा अम्बिलसुराय कोसकं पूरेत्वा पूरेत्वा पूतिमच्छकेन उत्तरिभङ्गेन पिवन्तं दिस्वा सुरं पातुकामो हुत्वा चिन्तेसि सचाहं सुरं पिविस्सामि मयि पिवन्ते बहू पिवितुकामा भविस्सन्ति एवं मे धनपरिक्खयो भविस्सतीति सो तण्हं अधिवासेन्तो विचरित्वा गच्छन्ते गच्छन्ते काले अधिवासेतुं असक्कोन्तो विहतकप्पासो विय पण्डुकसरीरो अहोसि धमनिसन्थतगतो जातो । अथेकदिवसं गव्भं पविसित्वा मञ्चकं उपगूहित्वा निपज्जि । तमेनं भरिया उपसङ्कमित्वा पिठिं परिमज्जित्वा किन्ते सामि अफासुकान्ति पुच्छि । सव्वं हेट्ठा कथितनियामेनेव वेदितव्वं ।

तेन हि एककस्सेव ते पहोनकं सुरं करोमीति पन वुत्ते गेहे सुराय कारियमानाय बहू पच्चासिंसन्ति । अन्तरापणतो आहरापेत्वापि न सक्का इध निसिन्नेन पातुन्ति मासकमत्तं दत्त्वा अन्तरापणतो सुरावारकं आहरापेत्वा चेटकेन गाहापेत्वा नगरा निक्खम्म नदीतीरं गन्त्वा महामग्गसमीपे एकं गुम्भं पविसित्वा सुरावारकं ठपयित्वा गच्छ त्वन्ति चेटकं दूरे निसीदापेत्वा कोसकं पूरेत्वा सुरं पातुं आरभि ।

पिता पनस्स दानादीनं पुञ्जानं कतत्ता देवलोके सक्को हुत्वा निव्वरति । सो तस्मिं खणे पवत्तति नुखो मे दानगं उदाहु नोति आवज्जेन्तो तस्स च अप्पवत्ति दिस्वा पुत्तस्स च [२९७] कुलवंसं नासेत्वा दानसालं ज्ञापेत्वा याचके निक्कड्डित्वा मच्छरियभावे पतित्ठाय अञ्जोसं दातव्वं भविस्सतीति भयेन गुम्भं पविसित्वा एककस्सेव सुरं पिवनभावञ्च दिस्वा गच्छामि तं सङ्खोभेत्वा दमेत्वा कम्मफलसम्बन्धं जानापेत्वा दानं दापेत्वा देवलोके निव्वत्तनारहं करोमीति मनुस्सपथं ओतरित्वा इल्लीससेट्ठिना निव्विसेसं^१ खञ्जकुर्णिगि विसमचक्खुलं अत्तभावं निम्मिनित्वा राजगहनगरं^२ पविसित्वा रञ्जोनिवेसनद्वारे ठत्वा अत्तनो आगतभावं आरोचापेत्वा पविसत्तुति वुत्ते पविसित्वा राजानं वन्दित्वा अट्ठासि ।

राजा किं महासेट्ठि ! अवेलाय आगतोसीति आह ।

आम आगतोमिह देव ! धरे मे असीतिकोटिमत्तं धनं अत्थि, तं देवो आहरापेत्वा अत्तनो भण्डागारे पूरापेत्तुति ।

अलं महासेट्ठि ! तव धनतो अम्हाकं गेहे बहुतरं धनन्ति ।

सचे देव ! तुम्हाकं कम्मं नत्थि यथारुचिया नं गहेत्वा दानं दम्मीति ।

देहि महासेट्ठीति ।

सो साधु देवाति राजानं वन्दित्वा निक्खमित्वा इल्लीससेट्ठिनो गेहं अगमासि । सव्वे उपट्ठाकमनुस्सा परिवारेसुं । एकोपि नायं इल्लीसोति जानितुं समत्थो नत्थि । सो गेहं पविसित्वा अन्तो उम्मारे ठत्वा दोवारिकं पक्कोसापेत्वा—यो अञ्जो मया समानरूपो आगन्त्वा ममेत्तं गेहन्ति पविसितुं आगच्छति तं पिट्ठियं पहरित्वा नीहरेय्याथात्ति वत्वा, पासादं आरुह्य महारहे आसने निसीदित्वा सेट्ठिभरियं पक्कोसापेत्वा सिताकारं^३ दस्सेत्वा—भद्दे ! दानं देमाति आह ।

तस्स तं वचनं सुत्वाव सेट्ठिभरिया च पुत्तधीतरो च दासकम्मकरादयो च एत्तकं कालं दानं दातुं चित्तम्पि नत्थि, अज्ज पन सुरं पिवित्वा मुदुचित्तो हुत्वा दातुकामो जातो भविस्सतीति वदिसु ।

अथ नं सेट्ठिभरिया—यथारुचिया देथ सामीति आह ।

तेन हि भेरिवादकं पक्कोसापेत्वा सुवण्णरजतमणिमुत्तादीहि अत्थिका इल्लीससेट्ठिस्स धरं गच्छन्तुति सकलनगरे भेरिं चरापेहीति ।

सा तथा कारेसि । महाजनो पच्छिपसिञ्चकादीनि गहेत्वा गेहद्वारे सन्निपति । सक्को सत्तरतनपूरे गव्भे विवरापेत्वा तुम्हाकं दम्मि यावदत्थं गहेत्वा गच्छथात्ति आह । महाजनो धनं नीहरित्वा महातले रासि कत्वा आभतभाजनानि पूरेत्वा गच्छति । अञ्जतरो पन जनपदमनुस्सो इल्लीससेट्ठिनो गोणो तस्सेव रथे योजेत्वा सत्तहि रतनेहि पूरेत्वा नगरा निक्खम्म महामग्गं पटिपज्जित्वा तस्स गुम्बस्स अविदूरेन रथं पाजेन्तो—

१. स्या०—सदिसं । २. स्या०—वाराणसीनगरं । ३. स्या०—सेट्ठि आकारं ।

वस्ससतं जीव सामि इल्लीससेट्टि ! तन्निससायदानि मे यावजीवं कम्मं अकत्वा जीवितव्वं जातं, तवेव रथो तवेव गोणा तवेव गेहे सत्तरतनानि! नेव मातरा [२६८] दिन्नानि न पितरा तन्निससाय लद्धानि सामीति-सेट्टिनो गुणकयं कथेन्तो गच्छति ।

सो तं सट्ठं सुत्वा भीततसितो चिन्तेसि अयं मम नामं गहेत्वा इदञ्चिदञ्च वदति, कच्चि नुखो रञ्जा मम धनं लोकास्स दिन्नन्ति गुम्वा निक्खमित्वा गोणे च रथञ्च सञ्जानित्वा-अरे ! दुट्टचेटक ! मय्हं गोणा मय्हं रथोति वत्वा गत्त्वा गोणे नासारज्जुयं गण्हि ।

गहपतिको रथा ओरुह-अरे ! दुट्टचेटक ! इल्लीसमहासेट्ठी सकलनगरस्स दानं देति, त्वं किं अहोसीति ? पक्खन्दित्वा असनि पातेन्तो विय खन्वे पहरित्वा रथं आदाय अगमासि ।

सो पन कम्पमानो उट्ठाय पंसुं पुञ्छित्वा पुञ्छित्वा वेगेन गत्त्वा रथं गण्हि । गहपतिको रथा ओत-रित्वा केसेसु गहेत्वा नामेत्वा कप्परप्पहारेहि गले गहेत्वा आगतमग्गाभिमुखं खिपित्वा पक्कामि । एत्तावता-पिस्स सुरामदो छिज्जि ।

सो कम्पमानो वेगेन निवेसनद्वारं गत्त्वा धनं आदाय गच्छन्ते महाजने दिस्वा-अम्भो ! किं नामेतं ? किं राजा मम धनं विलुम्पापेतीति तं तं गत्त्वा गण्हाति । गहितगहिता पहरित्वा पादमूले येव पातेन्ति । सो वेदनामत्तो^१ गेहं पविसितुं आरभि ।

द्वारपाला-अरे दुट्टगहपति ! कहां पविससीति वंसपेसिकाहि पोथेत्वा गीवायं गहेत्वा नीहरिसु ।

सो ठपेत्वा इदानि राजानं नत्थि मे अञ्जो कोचि पटिसरणोति रञ्जो सन्तिकं गत्त्वा-देव ! मम गेहं तुम्हे विलुम्पापेथाति ।

नाहं सेट्टि ! विलुम्पापेमि ननु त्वमेव आगत्त्वा सचे तुम्हे न गण्हथ अहं मम धनं दानं दस्सामीति नगरे भेरिं चरापेत्वा दानं अदासीति ?

नाहं देव ! तुम्हाकं सन्तिकं आगच्छामि, किं तुम्हे मय्हं मच्छरियभावं न जानाथ ? अहं तिरणगेन तेलविन्दुम्पि न कस्सचि देमि । यो सो दानं देति तं पक्कोसापेत्वा वीमंसथ देवाति ।

राजा सक्कं पक्कोसापेसि । द्विन्नं जनानं विसेसं नेव राजा जानाति न अमच्चा ।

मच्छरियसेट्ठी-किं देव ! न जानाथ अहं सेट्ठी, अयं न सेट्ठीति आह ।

मयं न सञ्जानाम, अत्थि ते कोचि सञ्जाननकोति ?

भरिया मे देवाति ।

भरियं पक्कोसापेत्वा कतरो ते सामिकोति पुञ्छिसु । सा अयन्ति सक्कस्सेव सन्तिके अट्ठासि । पुत्त-धीतरो दासकम्मकरादयो पक्कोसापेत्वा पुञ्छिसु । सब्बे सक्कस्सेव सन्तिके तिट्ठन्ति ।

पुन सेट्ठी चिन्तेसि मय्हं सीसे पिलका अत्थि केसेहि पटिच्छन्ना । तं खो पन कप्पको एव जानाति तं पक्कोसापेस्सामीति । सो-कप्पको मं देव ! सञ्जानाति तं पक्कोसापेहीति आह ।

तस्मिं पन काले बोधिसत्तो तस्स कप्पको होति । राजा तं पक्कोसापेत्वा-इल्लीससेट्टि जानासीति पुञ्छि । [२६९]

सीसं ओलोकेत्वा सञ्जानामि देवाति ।

तेन हि द्विन्नम्पि सीसं ओलोकेहीति ।

तस्मिं खणे सक्को सीसे पिलकं मापेसि । बोधिसत्तो द्विन्नम्पि सीसं ओलोकेन्तो पिलका दिस्वा महा-राज ! द्विन्नम्पि सीसे पिलका अत्थेव । नाहं एतेसु एकस्सापि इल्लीसभावं सञ्जानितुं सक्कोमीति वत्वा इमं गाथमाह :-

उभो खञ्जा उभो कृणी उभो विसमचक्खुला,^२

उभिन्नं पिलका जाता नाहं पस्सामि इल्लिसन्ति ।

१. स्या०--वेदनाप्पत्तो ।

२. स्या०--विसमचक्खुला ।

तत्थं—उभोति द्वेषि जना । खञ्जाति कुण्ठकपादा । कुणीति कुण्ठहत्या । विसमचङ्खुलाति विस-
मअक्खिमण्डला केकरा । पिलकाति द्विन्नम्पि एकास्मिं येव सीसप्पदेसे एकसण्ठानाव द्वे पिलका जाता ।
नाहं पस्सामीति अहं इमेसु अयं नाम इल्लीसोति न पस्सामि । एकस्सापि इल्लीसभावं न जानामीति अवोच ।

वोधिसत्तस्स वचनं सुत्वा सेट्ठी कम्पमानो धनसोकेन सर्ति पच्चुपट्टापेतुं असक्कोन्तो तत्थेव पति ।
तस्मिं खणे सक्को—नाहं महाराज ! इल्लीसो सक्कोहमस्मीति महतिया सक्कलील्हाय आकासे अट्टासि ।
इल्लीसस्स मुखं पुञ्छित्वा उदकेन सिञ्चिसु । सो उट्टाय सक्कं देवराजानं वन्दित्वा अट्टासि । अथ नं सक्को
आह—इल्लीस ! इदं धनं मम सन्तकं न तव । अहं हि ते पिता त्वं मम पुत्तो । अहं दानादीनि पुञ्जानि
कत्वा सक्कत्तं पत्तो त्वम्पन मे वंसं उपच्छिन्दित्वा अदानसीलो हुत्वा मच्छरिये पतिट्टाय दानसालायो भापेत्वा
याचके निक्कड्ढित्वा धनमेव सण्ठपेसि । तं नेव त्वं परिभुञ्जसि न अञ्जोसं देति । रक्खसपरिग्गहितं विय
सरं तिट्ठति । सचे मे दानसाला पाकतिका कत्वा दानं दस्ससि इच्चेतं कुसलं, नो चे दस्ससि सव्वं ते धनं अन्तर-
धापेत्वा इमिना इन्दवजिरेन सीसं छिन्दित्वा जीवितक्खयं पापेस्सामीति आह ।

इल्लीससेट्ठी मरणभयेन सन्तज्जितो इतो पट्टाय दानं दस्सामीति पटिञ्जं अदासि । सक्को तस्स
पटिञ्जं गहेत्वा आकासे निसिन्नकोत्र धम्मं देसेत्वा तं सीलेसु पतिट्टापेत्वा सक्कानमेव अगमासि । इल्लीसोपि
दानादीनि पुञ्जानि कत्वा सग्गपरायणो अहोसि ।

सत्था न भिक्खवे ! इदानेव मोग्गल्लानो मच्छरियसेट्ठि दमेति, पुव्वेपेस इमिना दमितो येवाति वत्वा
इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा इल्लीसो मच्छरियसेट्ठी अहोसि ।
सक्को देवराजा मोग्गल्लानो । राजा आनन्दो । कप्पको पन अहमेवाति । [३००]

इल्लीसजातकं ।

६. खरस्सरजातकं

यतो विलुत्ता च हता च गावोति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो अञ्जतरं अमच्चं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्यु

कोसलरञ्जो किर एको अमच्चो राजानं आराधेत्वा पच्चन्तगामे राजलर्वलि^१ लभित्वा चोरेहि सद्धिं एकतो हुत्वा अहं मनुस्से आदाय अरञ्जं पविसिस्सामि तुम्हे गामं विलुम्पित्वा उपड्डं मय्हं ददेय्याथाति वत्वा पगेव मनुस्से सन्निपातेत्वा अरञ्जं गन्त्वा चोरेसु आगन्त्वा गावियो घातेत्वा मंसं खादित्वा गामं विलुम्पित्वा गतेसु सायण्हसमये महाजनपरिवृतो आगच्छति । तस्स न चिरेनेव तं कम्मं पाकटं जातं । मनुस्सा रञ्जो आरोचेसु । राजापि तं पक्कोसापेत्वा दोसं पतिट्ठापेत्वा सुनिगाहितं निग्गहेत्वा अञ्जं गामभोजकं पेसेत्वा जेतवनं गन्त्वा तथागतं वन्दित्वा भगवतो एतमत्यं आरोचेसि ।

भगवा—न महाराज ! इदानेव एस एवंसीलो, पुव्वेपि एवंसीलो येवाति वत्वा तेन याचितो अतीतं आहरिः—

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्तो रज्जं कारेन्तो एकस्स अमच्चस्स पच्चन्तगामं अदासि । सब्बं पुरिमस-दिसमेव । तदा पन बोधिसत्तो वणिज्जाय पच्चन्ते विचरन्तो तस्मिं गामके निवासं कप्पेसि । सो तस्मिं गाम-भोजके सायण्हसमये महाजनपरिवारेण भेरिया वज्जमानाय आगच्छन्ते अयं दुट्ठुगामभोजको चोरेहि एकतो हुत्वा गामं विलुम्पापेत्वा चोरेसु पलायित्वा अट्ठवि पविट्ठेसु इदानि उपसन्तुपसन्तो विय भेरिया वज्जमानाय आगच्छतीति इमं गाथमाहः—

यतो विलुत्ता च हता च गावो
दड्ढानि गेहानि जनो च नीतो,
अथंगमा पुत्तहताय पुत्तो
खरस्सरं देण्डिमं वादयन्तोति ।

तत्य—यतोति यदा । विलुत्ता च हता चाति विलुम्पित्वा च नीता मंसं खादनत्थाय च हता । गावोति गोरूपानि । दड्ढानीति अंगि दत्वा भापितानि । जनो च नीतोति करमरगाहं गहेत्वा नीतो । पुत्तहताय पुत्तोति हतपुत्ताय पुत्तो । निल्लज्जोति अत्यो । छिन्नहिरोत्तप्पस्स हि माता नाम नत्थि । इति सो तस्सा जीवन्तोपि हतपुत्तद्वाने तिट्ठतीति हतपुत्ताय पुत्तो नाम होति । खरस्सन्ति थद्धसद्धं । देण्डिमन्ति पट्टहभेरिं ।

एवं बोधिसत्तो इमाय गाथाय तं परिभासि । न चिरेनेव च तस्स तं कम्मं पाकटं जातं । अथस्स राजा दोसानुरूपं निगाहं अकासि ।

सत्या—न महाराज ! इदानेवेस एवंसीलो पुव्वेपि [३०१] एवं सीलो येवाति वत्वा इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा अमच्चो इदानि अमच्चो येव, गाथाय उदाहारण-कण्डितमनुस्सो पन अहमेवाति ।

खरस्सरजातकं ।

१०. भीमसेनजातकं

यं ते पविकत्थितं पुरेति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो अञ्जतरं विकत्यिकं भिक्खुं आरब्ध कथेसि ।

पञ्चपन्नवत्थु

एको किर भिक्खु—आवुसो ! अम्हाकं जातिसमा जाति, गोत्तसमं गोत्तं नाम नत्थि । मयं एवरूपे नाम महाखत्तियकुले जाता, गोत्तेन वा धनेन वा कुलप्पदेसेन वा अम्हेहि सदिसो नाम नत्थि । अम्हाकं सुवण्ण-रज्जादीनं अन्तो नत्थि । दासकम्मकरापि नो सालिमंसोदनं भुञ्जन्ति । कासिकवत्थं निवासेन्ति, कासि-कविलेपनं विलिम्पन्ति, मयं पव्वजितभावेन एतरहि एवरूपानि लूखानि भोजनानि भुञ्जाम, लूखानि चीवरानि धरेमाति—थेरनवकमज्झिमानं भिक्खूनं अन्तरे विकत्येन्तो जाति आदिवसेन वम्भेन्तो वञ्चेन्तो विचरति ।

अयस्स एको भिक्खु कुलप्पदेसं परिगण्हित्वा तं विकत्यनभावं भिक्खूनं कथेसि । भिक्खू धम्मसभायं सन्निपतिता—आवुसो ! असुको नाम भिक्खु एवरूपे निय्यानिकसासने पव्वजित्वा विकत्येन्तो वम्भेन्तो वञ्चेन्तो विचरतीति एतस्स अगुणं कथयिंसु ।

सत्या आगन्त्वा कायनुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वुत्ते न भिक्खवे ! सो भिक्खु इदानेव विकत्येन्तो वम्भेन्तो वञ्चेन्तो विचरति, पुव्वेपि विकत्येन्तो वम्भेन्तो वञ्चेन्तो विचरीति वत्वा अतीतं आहरिः—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो एकस्मिं निगमगामे उदिच्च-ब्राह्मणकुले निव्व-त्तित्वा वयप्पत्तो तक्कसिलायं दिसापामोक्खस्स आचरियस्स सन्तिके तयो वेदे अट्टारस विज्जाट्टानानि उग्ग-हेत्वा सव्वसिप्पे निष्फत्ति पत्वा चुल्लधनुग्गहपण्डितो नाम अहोसि । सो तक्कसिलातो निक्खमित्वा सव्व-समयसिप्पानि परियेसमानो मंहिसकरट्ठं अगमासि । इमस्मिं पन जातके वोधिसत्तो थोकं रस्सो ओनता-कारो अहोसि । सो चिन्तेसि सचाहं कञ्चि राजानं उपसङ्कमिस्सामि सो एवं रस्ससरीरो त्वं किं अम्हाकं कम्मं करिस्ससीति वक्खति । यन्नूनाहं आरोहपरिनाहसम्पन्नं अभिरूपं एकं पुरिसं फलकं कत्वा तस्स पिच्छा-याय जीविकं कप्पेय्यन्ति । [३०२]

सो तथारूपं पुरिसं परियेसमानो भीमसेनस्स नामेकस्स तन्तवायस्स तन्तविननट्टानं गन्त्वा तेन सिद्धि पटिसत्थारं कत्वा सम्म ! त्वं किं नामोसीति पुच्छि । अहं भीमसेनो नामाति । किं पन त्वं एवं अभिरूपो उपधिसम्पन्नो हुत्वा इमं लामककम्मं करोसीति ? जीवितुं असक्कोन्तोति । सम्म ! मा एतं कम्मं करि सकलजम्बुदीपे मया सदिसो धनुग्गहो नाम नत्थि; सचे पनाहं कञ्चि राजानं पस्सेय्यं सो मं एवं रस्सो अयं किं अम्हाकं कम्मं करिस्सतीति कोपेय्य । त्वं राजानं दिस्वा अहं धनुग्गहोति वक्खेय्यासि । राजा ते परिव्वयं दत्वा वुत्ति निवद्धं दस्सति । अहं ते उप्पन्नकम्मं करोन्तो तव पिट्टिच्छायाय जीविस्सामि एवं उभोपि सुखिता भविस्साम । करोहि मम वचनन्ति आह । सो साधूति सम्पटिच्छि ।

अयं नं आदाय वाराणसिं गन्त्वा सयं चुल्लधनुपट्टाको हुत्वा तं पुरतो कत्वा राजद्वारे ठत्वा रञ्जे ओ आरोचापेसि । आगच्छतूति च वुत्ते उभोपि पविसित्वा राजानं वन्दित्वा अट्ठंसु । किं कारणा आगत्थाति च वुत्ते भीमसेनो आह—अहं धनुग्गहो मया सदिसो नाम सकलजम्बुदीपे धनुग्गहो नत्थीति । किं पन भरो ! लभन्तो मं उपट्टहिस्ससीति ? अद्धमासे सहस्सं लभन्तो उपट्टहिस्सामि देवाति । अयं ते पुरिसो को होतीति ? चुल्लउपट्टाको देवाति । साधु उपट्टहाति । ततो पट्टाय भीमसेनो राजानं उपट्टहति । उप्पन्नं किच्चं पनस्स वोधिसत्तोव नित्थरति ।

तेन खो पन समयेन कासिरट्ठे एकस्मि अरञ्जे बहुन्नं मनुस्सानं सञ्चरणमगं व्यग्घो छड्डापेति । वहु मनुस्से गहेत्वा गहेत्वा खादति । तं पवत्ति रञ्जो आरोचेसु । राजा भीमसेनं पक्कोसापेत्वा—सक्खिस्ससि तात ! नं व्यग्घं गण्हितुन्ति आह ।

देव ! किं धनुगहो नामाहं यदि व्यग्घं गहेतुं न सक्कोमीति ?

राजा तस्स परिव्वयं दत्त्वा उय्योजेसि । सो घरं गत्त्वा बोधिसत्तस्स कथेसि । बोधिसत्तो—साधु सम्म ! गच्छाति आह ।

त्वम्पन न गमिस्ससीति ?

आम न गमिस्सामि, उपायं पन ते आचिक्खिस्सामीति ।

आचिक्ख सम्माति ।

त्वं व्यग्घस्स वसनट्टानं सहसा एककोव मा अगमासि । जानपदमनुस्से पन सन्निपातेत्वा एकं वा द्वे वा धनुसहस्सानि गाहापेत्वा तत्थ गत्त्वा व्यग्घस्स उट्ठितभावं जत्त्वा पलायित्वा एकं गुम्भं पविसित्वा उदरेन निपज्जेय्यासि । जानपदाव व्यग्घं पोयेत्वा गण्हिस्सन्ति तेहि व्यग्घे गहिते त्वं दन्तेहि एकं वल्लि छिन्दित्वा कोटियं गहेत्वा मतव्यग्घस्स सन्तिकं गत्त्वा—भो ! केनेस व्यग्घो मारितो ? अहं इमं व्यग्घं गोणां विय वल्लिया वन्धित्वा रञ्जो सन्तिकं नेस्सामीति वल्लि [३०३] अत्याय गुम्भं पविट्ठो । मया वल्लिया अनाभताय एव केनेस व्यग्घो मारितोति कथेय्यासि । अथ ते जानपदा भीततसिता सामि ! मा रञ्जो आचिक्खाति वहुं धनं दस्सन्ति । व्यग्घो तथा गहितो भविस्सति रञ्जोपि सन्तिका वहुं धनं लभिस्ससीति ।

सो साधूति गत्त्वा बोधिसत्तेन कथितनियामेनेव व्यग्घं गहेत्वा अरञ्जं खेमं कत्वा महाजनपरिवुत्तो वाराणसियं आगत्त्वा राजानं दिस्वा गहितो मे देव ! व्यग्घो अरञ्जं खेमं कतन्ति आह । राजा तुट्ठो वहुं धनं अदासि ।

पुनेकदिवसं एकं मगं महिसो छड्डापेतीति रञ्जो आरोचयिसु । राजा तथेव भीमसेनं पेसेसि । सोपि बोधिसत्तेन दिन्नयेन व्यग्घं विय तम्पि गहेत्वा आगच्छि । राजा पुन वहुं धनं अदासि । महत्तं इस्सरियं जातं । सो इस्सरियमदमत्तो बोधिसत्ते अवञ्जं कत्वा तस्स वचनं न गण्हाति । नाहं तं निस्साय जीवामि, किं त्वञ्जेव पुरिसोति आदीनि फस्सवचनानि वदति ।

अथ कतिपाहच्चयेनेवेको सपत्तराजा आगत्त्वा वाराणसि उपसन्धित्वा रज्जं वा देतु युद्धं वाति रञ्जो सासनं पेसेसि । राजा युञ्जाहीति भीमसेनं पेसेसि । सो सव्वसन्नाहसन्नद्धो भटवेसं गहेत्वा सुसन्नद्धस्स वारणस्स पिट्ठे निसीदि । बोधिसत्तोपि तस्स मरणभयेन सव्वसन्नाहसन्नद्धो भीमसेनस्सेव पच्छिमासने निसीदि । वाराणो महाजनपरिवुत्तो नगरद्वारेन निक्खमित्वा सङ्गामसीसं पापुरिण । भीमसेनो युद्धभेरिसहं सुत्वाव कम्पितुं आरद्धो । बोधिसत्तो इदानेस हत्थिपिट्ठा पतित्वा मरिस्सतीति हत्थितो अपतनत्थं भीमसेनं योत्तेन परिक्खपित्वा गण्हि । भीमसेनो सम्पहारट्टानं दिस्वा मरणभयतज्जितो सरीरवलञ्जेन हत्थिपिट्ठि दूसेसि ।

बोधिसत्तो—न खो ते भीमसेन ! पुरिमेन पच्छिमं समेति । त्वं पुब्बे सङ्गामयोधो विय अहोसि । इदानि हत्थिपिट्ठि दूसेसीति वत्त्वा इमं गाथमाहः—

यं ते पविकत्थितं पुरे

अथ ते पूतिसरा सजन्ति पच्छा-

उभ यं न समेति भीमसेन !

युद्धकथा च हदञ्च ते विहञ्जन्ति ।

तत्थ—यं ते पविकत्थितं पुरेति यं तथा पुब्बे किं त्वञ्जेव पुरिसो नाहं पुरिसो । संगामयोधोति विकत्थितं, वम्भवचनं वुत्तं इदं ताव एकं । अथ ते पूतिसरा सजन्ति पच्छातिअथ ते इमे पूतिभावेन सरणभावेन च

६. अपायिम्हवग्गवणना

१. सुरापानजातकं

अपायिम्ह अनच्चिम्हाति इदं सत्था कोसम्बियं उपनिस्साय घोसितारामे विहरन्तो सागतत्थेरं आरब्भ कयेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

भगवति सावत्थियं वस्सं वसित्वा चारिकागमनेन भद्दवतिकं नाम निगमं सम्पत्ते गोपालका पसु-
पालका कस्सका पथाविनो च सत्थारं दिस्वा वन्दित्वा—मा भन्ते ! भगवा अम्बत्तित्थं अगमासि । अम्ब-
त्तित्थे जटिलस्स अस्समे अम्बत्तित्थको नाम नागो आसीविसो घोरविसो, सो भगवन्तं विहेठेय्याति वारयिसु ।

भगवा तेसं कथं असुरणन्तो विय तेसु यावत्तियं वारयमानेसुपि अगमासियेव । तत्र सुदं भगवति भद्द-
वतिकाय अविदूरे अञ्जातरस्मि वनसण्डे विहरन्ते तेन समयेन बुद्धुपट्टाको सागतो नाम थेरो पोथुज्जनिकाय
इद्विया समन्नागतो तं अस्समं उपसङ्कमित्वा तस्स नागराजस्स वसनट्टाने तिण्णसन्धारकं पञ्जापेत्वा पल्ल-
ङ्केन निसीदि । नागो मक्खं असहमानो धूमायि [३०५] । थेरोपि धूमायि । नागो पज्जलि, थेरोपि पज्जलि ।
नागस्स तेजो थेरं न वाधति । थेरस्स तेजो नागं वाधति । एवं सो खणेन तं नागराजानं दमेत्वा सरणोसु चेव
पत्तिट्ठापेत्वा सत्थु सन्तिकं अगमासि ।

सत्थापि भद्दवतिकायं यथाभिरन्तं विहरित्वा कोसम्बि अगमासि । सागतत्थेरेन नागस्स दमितभावो
सकलजनपदं पत्थरि । कोसम्बिनगरवासिनो सत्थु पच्चुगमनं कत्वा सत्थारं वन्दित्वा सागतत्थेरस्स सन्तिकं
गत्त्वा वन्दित्वा एकमन्तं ठिता एवमाहंसु—भन्ते ! यं तुम्हाकं दुल्लभं तं वेदय्याथ तदेव मयं पटियादेस्सामाति ।

थेरो तुण्ही अहोसि । छव्वग्गिया पनाहंसु—आवुसो ! पव्वजितानं नाम कापोतिका सुरा दुल्लभा
चेव मनापा च सचे तुम्हे थेरस्स पसन्ना कापोतिकं सुरं पटियादेत्थाति ।

ते साधूति सम्पटिच्छित्वा सत्थारं स्वातनाय निमन्तेत्वा नगरं पविसित्वा अत्तनो अत्तनो गेहे थेरस्स
दस्सामाति कापोतिकं सुरं पसन्नं पटियादेत्वा थेरं निमन्तेत्वा घरे घरे पसन्नं अदंसु । थेरो पिवित्वा सुरामदमत्तो
नगरतो निक्खमन्तो द्वारन्तरे पत्तित्वा विप्पलपमानो निपज्जि ।

सत्था कतभत्तकिच्चो नगरा निक्खमन्तो थेरं तेनाकारेण निपन्नं दिस्वा—गण्हथ भिक्खवे ! सागतन्ति
गाहापेत्वा आरामं अगमासि । भिक्खू थेरस्स सीसं तथागतस्स पादमूले कत्वा तं निपज्जापेसुं । सो परिवत्तित्वा
पादे तथागताभिमुखे कत्वा निपज्जि । सत्था भिक्खू पटिपुच्छि—किन्नुखो भिक्खवे ! यं पुब्बे सागतस्स
मयि गारवं तं इदानि अत्थीति ?

नत्थि भन्तेति ।

भिक्खवे ! अम्बत्तित्थकं नागराजानं को दमेसीति ?

सागतो भन्तेति ।

किं पनेतरहि भिक्खवे ! सागतो उदकदेड्ढुभकम्पि दमेतुं सक्कुण्णेय्याति ?

नोहेतं भन्ते !

अपि नु खो भिक्खवे ! एवरूपं पातुं युत्तं यं पिवित्वा एवं विसञ्जी होतीति ?

अयुक्तं भन्तेति ।

अथ खो भगवा थेरं गरहित्वा भिक्खू आमन्तेत्वा सुरामेरयपाने पाचित्तियन्ति रिक्खापदं पञ्जापेत्वा उट्टायासना गन्धकुटि पाविसि । धम्मसभायं सन्निपतिता भिक्खू सुरामेरयपानस्स अवण्णं कथयिंसु । याव महादोसञ्चेतं आवुसो ! सुरापानन्नाम ताव पञ्जासम्पन्नं नाम इद्धिमन्तं सागतं यथा सत्यु गुणमत्तम्पि न जानाति तथा अकासीति ।

सत्या आगत्वा कायनुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वुत्ते न भिक्खवे ! इदानेव सुरं पिवित्वा पव्वजिता विसञ्जनो होन्ति ! पुव्वेपि अहेसुं येवाति वत्वा अतीतं आहरि :- [३०६]

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारन्ते बोधिसत्तो कासिरट्ठे उदिच्च-ब्राह्मणकुले निव्वत्तित्वा वयप्पत्तो इसिपव्वज्जं पव्वजित्वा अभिञ्जा च समापत्तियो च उप्पादेत्वा भानकीलं कीलन्तो हिमवन्तप्पदेसे वसति पञ्चहि अन्तेवासिकसतेहि । अथ नं वस्सानसमये सम्पत्ते अन्तेवासिका आहंसु-आचरिय ! मनुस्सपथं गन्त्वा लोणम्बलं सेवित्वा आगच्छामाति ।

आवुसो ! अहं इधेव वसिस्सामि तुम्हे पन गन्त्वा सरीरं सन्तपेत्वा वस्सं वीतिनामेत्वा आगच्छयाति ।

ते साधूति आचरियं वन्दित्वा वाराणसियं गन्त्वा राजुय्याने वसित्वा पुनदिवसे वहिद्वारगामे येव भिक्खाय चरित्वा सुहिता हुत्वा पुनदिवसे नगरं पविसिंसु । मनुस्सा सम्पयायमाना भिक्खं अदंसु । कतिपाहच्चयेन च रञ्जोपि आरोचेसुं-देव ! हिमवन्ततो पञ्चंसता इसयो आगन्त्वा उय्याने वसन्ति धोरतपा परिवारित्तिन्द्रिया^१ सीलवन्तोति । राजा तेसं गुणे सुत्वा उय्यानं गन्त्वा वन्दित्वा कतपटिसन्यारो वस्सानं चातुमासं तत्येव वसनत्याय पटिञ्जं गहेत्वा निमन्तेसि । ते ततो पट्टाय राजगेहे^२ येव भुञ्जित्वा उय्याने वसन्ति ।

अथेकदिवसं नगरे सुरानक्खत्तं नाम अहोसि । राजा पव्वजितानं सुरा दुल्लभाति वहुं उत्तमं सुरं दापेसि । तापसा सुरं पिवित्वा उय्यानं गन्त्वा सुरामदमत्ता हुत्वा एकच्चे उट्टाय नच्चिसु, एकच्चे गायिसु । नच्चित्वा गायित्वा खारियादीनि अवत्यरित्वा निद्दायित्वा सुरामदे छिन्ने पवुज्झित्वा तं अत्तनो विप्पकारं दिस्वा न अम्हेहि पव्वजितसारुपं कतन्ति रोदित्वा परिदेवित्वा मयं आचरियेन विना एवरूपं पापं करिम्हाति तं खण्णञ्जोव उय्यानं पहाय हिमवन्तं गन्त्वा पटिसामितपरिक्खारा आचरियं वन्दित्वा निसीदित्वा-किञ्चु खो ताता ! मनुस्सपथे अकिलममाना सुखं वसित्थ समग्गवासं च पन वसित्याति पुच्छिता-आचारिय ! सुखं वसिम्ह अपि च खो मयं अपातव्वयुत्तकं पिवित्वा विसञ्जी भूता सति पच्चुपट्टपेतुं असक्कोन्ता नच्चिम्ह चेव गायिम्ह चाति एतमत्थं आरोचेन्ता इमं गथं समुट्टापेत्वा आहंसु:-

अपायिम्ह अनच्चिम्ह अगायिम्ह रुदिम्ह च,

विसञ्जाकराणि पीत्वा दिट्ठा नाहुम्ह वानराति ।

तत्थ अपायिम्हाति सुरम्पिविम्ह । अनच्चिम्हाति तं सुरं पिवित्वा हत्थुपादे लोलेन्ता नच्चिम्ह । अगायिम्हाति मुखं विवरित्वा आयतकेन सरेन गायिम्ह । रुदिम्ह वाति पुन विप्पटिसारिनो एवरूपं नाम अम्हेहि कतन्ति रोदिम्ह । दिट्ठानाहुम्ह वानराति एवरूपं सञ्जाविनासनतो विसञ्जाकराणि सुरं पीत्वा एतदेव साधु यं वानरा नाहुम्हाति ।

एवं ते अत्तनो अगुणं कथेसुं । बोधिसत्तो गरुसंवासरहितानं नाम एवरूपं होति येवाति ते तापसे गरहित्वा पुन एनरूपं मा करित्थाति तेसं ओवादं दत्वा अपरिहीनज्झानो ब्रह्मलोकपरायणो अहोसि ।

सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । इतो पट्टाय हि अनुसन्धि घटेत्वाति इवम्पि न वक्खाम । तदा इसिगणो बुद्धपरिसा अहोसि, गणसत्या पन अहमेवाति ।

२. मित्तविन्दजातकं

अतिक्कम्म रमणकन्ति इदं सत्या जेवने विहरन्तो एकं दुव्वचभिक्खुं आरब्भ कथेसि । इमस्स पन जातकस्स कस्सपसम्मासम्बुद्धकालिकं वत्थुं दसकतिपाते महामित्तविन्दजातके आवीभविस्सति । तदा पन वोधिसत्तो इमं गाथमाहः—

अतिक्कम्म रमणकं सदामत्तं च दूभकं,
स्वासि पासाणमासीनो यस्मा जीवन् मोक्खसीति ।

तत्थ—ररमणकन्ति तस्मिं काले फलिकस्स नामं फलिकपासादं च अतिक्कन्तोसीति दीपेति । सदामत्तं चाति रजतस्स नामं, रजतपासादं च अतिक्कन्तोसीति दीपेति । दूभकन्ति मणिनो नामं, मणिपासादं च अतिक्कन्तोसीति दीपेति । स्वासीति सोसि त्वं । पासाणेमासिनोति उरचक्कं नाम पासाणमयं वा होति रजतमयं वा मणिमयं वा तं पन पासाणमयं सो च तेन आसीनो अभिनिविट्ठो अज्भोत्थटो, तस्मा पासाणेन आसीनत्ता पासाणासीनोति वत्तव्वे व्यञ्जनसन्धिवसेन मकारं आदाय पासाणमासीनोति वुत्तं । पासाणं वा आसीनो तं उरचक्कं आसज्ज पापुणित्वा ठित्तोति अत्थो । यस्मा जीवं न मोक्खसीति, यस्मा उरचक्का याव ते पापं न खीयति ताव जीवन्तो येव न मुच्चिस्ससि तं आसीनोसीति ।

इमं गाथं वत्वा वोधिसत्तो अत्तनो देवद्वानमेव गतो । मित्तविन्दकोपि उरचक्कं उक्खिपित्वा महादुक्खं अनुभवमानो पापकम्मे परिक्खीरो यथाकम्मं गतो । सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा मित्तविन्दको दुव्वचभिक्खुं अहोसि । देवराजा पन अहमेवाति ।

मित्तविन्दजातकं ।

३. कालकण्णजातकं

मित्तो हवे सत्तपदेन होतीति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो एकं अनाथपिण्डकस्स मित्तं आरब्भ कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

सो किर अनाथपिण्डकेन सेट्ठि सहपंसुकीलितो एकाचरियस्सेव [३०८] सन्तिके उग्गहितसिण्णो नामेन कालकण्णी नाम । सो गच्छन्ते काले दुग्गतो हुत्वा जीवितुं असक्कोन्तो सेट्ठिनो सन्तिकं अगमासि । सो तं समस्सासेत्वा परिव्वमयं दत्त्वा अत्तनो कुटुम्बं पटिच्छापेसि । सो सेट्ठिनो उपकारको हुत्वा सव्वकिच्चानि करोति । तं सेट्ठिस्स सन्तिकं आगतकाले—तिट्ठ कालकण्ण ! निसीद कालकण्ण ! भुञ्ज कालकण्णीति वदन्ति ।

अथेक दिवसं सेट्ठिनो मित्तामच्चा सेट्ठि उपसङ्कमित्त्वा एवमाहंसु—महासेट्ठि ! मा एतं तव सन्तिके करि । तिट्ठ कालकण्ण ! निसीद कालकण्ण ! भुञ्ज कालकण्णीति हि इमिना सद्देन यक्खोपि पलायेय्य न चेस तया समानो दुग्गतो दुरुपेतो कि ते इमिनाति ?

अनाथपिण्डको—नामं नाम वोहारमत्तं न तं पण्डिता पमाणं करोन्ति । सुत्तमङ्गलिकेन नाम भवितु न वट्ठति । न सक्का मया नाममत्तं निस्साय सहपंसुकीलितं सहायं परिच्चजितुन्ति । तेसं वचनं अनादाय एकदिवसं अत्तनो भोगगामं गच्छन्तो तं गेहरक्खकं कत्वा अगमासि ।

चोरा सेट्ठी किर गामकं गतो गेहमस्स विलुम्पिस्सामाति नानावुधहत्था रत्तिभागे आगन्त्वा गेहं परिवारेसु । इत्तरोपि चोरानञ्जोव आगमनं आसङ्कमानो अनिदायन्तोव निसीदि । सो चोरानं आगतभावं जत्वा मनुस्से पवोवेत्वा त्वं सङ्खं धम, त्वं आलिङ्गं वादेहीति महासमज्जं कारेन्तो विय सकलनिवेसनं एकसद्दं कारेसि । चोरा सुञ्जं गेहन्ति दुस्सुतं अम्हेहि इधेव महासेट्ठीति पासाणमुग्गरादीनि तत्थेव छड्ढेत्वा पलायिसु ।

पुनदिवसे मनुस्सा तत्थ तत्थ छड्ढित्ते पासाणमुग्गरादयो दिस्वा संवेगप्पत्ता हुत्वा—सचे अज्ज एवरूपो वुद्धिसम्पन्नो घरविचारको नाभविस्स चोरेहि यथारुचिया पविसित्वा सव्वगेहं विलुम्पितं अस्स । इमं दल्हमित्तं निस्साय सेट्ठिनो वड्ढि जाताति तं पसंसित्वा सेट्ठिस्स भोगगामतो आगतकाले सव्वं तं पर्वत्ति आरोचयिसु ।

अथ ते सेट्ठी अवोच—तुम्हे एवरूपं मम गेहरक्खकं मित्तं निक्कड्ढापेथ । सचायं तुम्हाकं वचनेन मया निक्कड्ढित्तो अस्स अज्ज मे कुटुम्बं किञ्चि नाभविस्स । नामं नाम अप्पमाणं, हितचित्तमेव पमाणन्ति । तस्स उत्तरितरं परिव्वयं दत्त्वा अत्थि दानि मे इदं कथापाभतन्ति सत्थु सन्तिकं गन्त्वा आदितो पट्टाय सव्वं तं पर्वत्ति भगवतो आरोचेसि ।

सत्था—न खो गहपति ! इदानेव कालकण्णमित्तो अत्तनो मित्तस्स घरकुटुम्बं रक्खति पुव्वेपि रक्खेवाति वत्त्वा तेन याचितो अतीतं आहरि—[३०९]

अतीतवत्थु

अतीतं वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो महायसो सेट्ठी अहोसि । तस्स कालकण्णी नाम मित्तोति सव्वं पच्चुप्पन्नसदिसमेव । वोधिसत्तो भोगगामतो आगतो तं पर्वत्ति सुत्वा सचे मया तुम्हाकं वचनेन एवरूपो मित्तो निक्कड्ढित्तो अस्स अज्ज मे कुटुम्बं किञ्चि नाभविस्साति वत्त्वा इमं गाथमाह—

इल्लीसजातकं

कालकणिजातकं

मित्तो हवे सत्तपदेन होति
सहायो पन द्वादसकेन होति,
मासद्धमासेन च जाति होति ।
तदुत्तरि अत्तसमोपि होति
सोहं कथं अत्तसुखस्स हेतु,
चिरसन्धुतं^१ कालकणीं जहेय्यन्ति ।

तस्य हवेति निपातमत्तं, मेत्तायतीति मित्तो । मेत्ति पच्चुपट्टापेति सिनेहं करोतीति अत्थो । सो पनेस सत्तपदेन होतीति एकतो सत्तपदवीतिहारगमनमत्तेन होतीति अत्थो । सहायो पन द्वादसकेन होतीति सव्वकिच्चानं एकतो करणवसेन सव्विरियापथेसु । सह गच्छतीति सहायो । सो पनेस द्वादसकेन होति । द्वादसाहं एकतो निवासेन होतीति अत्थो^२ । मासद्धमासेन चाति मासेन वा अद्धमासेन वा । जाति होतीति जाति-समो होति । तदुत्तरिन्ति ततो उत्तरि एकतो निवासेन । अत्तसमोपि होति येषु । जहेय्यन्ति एवरूपं सहायं कथं जहेय्यन्ति मित्तरसे गुणं कथेसि ।

ततो पट्टाय पुन कोच्चि तस्सन्तरे वत्ता नाम नाहोसि । सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समो-धानेसि । तदा कालकणी आनन्दो अहोसि, वाराणसीसेट्ठी पन अहमेवाति ।

४. अत्यस्सद्वारजातकं

पञ्चपन्नवत्यु .

आरोग्यमिच्छे परमं च लाभन्ति इदं सत्या जेतवने विरहन्तो एकं अत्यकुसलं कुलपुत्रं आरम्भ कथेसि ।

सावत्थियं हि एकस्स महाविभवस्स सेट्ठिनो पुत्तो जातिया सत्तवस्सो पञ्जवा अत्यकुसलो । सो एक-दिवसं पितरं उपसङ्गमित्वा “अत्यस्स द्वारपञ्हं” नाम पुच्छि । सो तं न जानाति । अथस्स एतदहोसि—अयं पञ्हो अतिसुखुमो । ठपेत्वा सव्वञ्जुवुद्धं अञ्जो उपरि भवग्गेन हेट्ठा च अवीचिना परिच्छिन्ने लोकसन्नि-वासे एतं पञ्हं कथेतुं समत्यो नाम नत्थीति । सो पुत्तं आदाय वहुं मालागन्धविलेपनं ग्राह्यापेत्वा जेतवनं गन्त्वा सत्यारं पूजेत्वा वन्दित्वा एकमन्तं निसिन्नो भगवन्तं एतदवोच [३१०]—अयं भन्ते ! द्वारको पञ्जवा, अत्य-कुसलो मं “अत्यस्स द्वारपञ्हं” नाम पुच्छि । अहं तं पञ्हं अजानन्तो तुम्हाकं सन्तिकं आगतो, साधु मे भगवा तं पञ्हं कथेतूति ।

सत्या—पुव्वेपाहं उपासक ! इमिना कुमारकेनेतं पञ्हं पुट्ठो । मया चस्स कथितो । तदा नं एस जानाति । इदानि पन भवसङ्खेपगतत्ता न सल्लक्खेतीति वत्वा तेन याचितो अतीतं आहरिः—

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो महाविभवो सेट्ठी अहोसि । अथस्स पुत्तो सत्त-वस्सिको जातिया पञ्जवा अत्यकुसलो सो एकदिवसं पितरं उपसङ्गमित्वा—तात ! अत्यस्स द्वारं नाम किन्ति ‘अत्यस्स द्वारपञ्हं’ पुच्छि ।

अथस्स पिता तं पञ्हं कथेन्तो इमं गायमाह :—

आरोग्यमिच्छे परमं च लाभं
सीलं च बुद्धानुमतं सुतं च,
धम्मानुवत्ती च अलीनता च
अत्यस्स द्वारा पमुखा छलेतेति ।

तत्य —आरोग्यमिच्छे परमं च लाभन्ति चकारो निपातमतं । तात ! पठममेव आरोग्यसङ्खातं परमं लाभं इच्छेय्याति इममत्थं दीपेन्तो एवमाह । तत्य आरोग्यं नाम सरीरस्स चैव चित्तस्स च अरोगभावो अनातुरता । सरीरे हि रोगातुरे नेव अलद्धं भोगलाभं उप्पादेतुं सक्कोति न लद्धं परिभुञ्जितुं अनातुरे पन उभयम्पेतं सक्कोति । चित्ते च किलेसातुरे नेव अलद्धं भानादिलाभं उप्पादेतुं सक्कोति न लद्धं पुन समापत्ति-वसेन परिभुञ्जितुं, एतस्मि रोगे सति अलद्धोपि लाभो न लब्धति, लद्धोपि निरत्यको होति, असति पनेतस्मि अलद्धोपि लाभो लब्धति, लद्धोपि सात्यको होतीति आरोग्यं परमो लाभो नाम । तं सव्वपठमं इच्छित्तव्वं इद-मेकमत्यस्स द्वारन्ति अयमेत्य अत्यो । सीलं चाति आचारसीलं । इमिना लोकचारित्तं दस्सेति । बुद्धानु-मतन्ति गुणबुद्धानं पण्डितानं अनुमतं, इमिना ज्ञाणसम्पन्नानं गहनं ओवादं दस्सेति । सुतं चाति कारणनि-स्सितं सुतं । इमिना इमस्मि लोके अत्यनिस्सितं वाहुसच्चं दस्सेति । धम्मानुवत्ती चाति तिविधस्स सुचरित-धम्मस्स अनुवत्तनं । इमिना दुच्चरितधम्मं वज्जेत्वा सुचरितधम्मानुवत्तनभावं दस्सेति । अलीनता चाति चित्तस्स अलीनता अनीचता । इमिना चित्तस्स असंकोचं परणीतभावं उत्तमभावं दस्सेति । अत्यस्स द्वारा पमुखा छलेतेति

अत्यो नाम वडिड, तस्स वडिडसङ्खातस्स लोकियलोकुत्तरस्स अत्यस्स एते पमुखा उत्तमा छ द्वारा उपाया अधिगममुखानीति । [३११]

एवं बोधिसत्तो पुत्तस्स अत्यद्वारपञ्चं कथेसि । सो ततो पट्टाय तेसु छसु धम्मेसु वत्ति । बोधिसत्तोपि दानादीनि पुञ्जानि कत्वा यथाकम्मं गतो । सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा पुत्तोव पच्चुप्पन्नो पुत्तो, महासेट्ठी पन अहमेवाति ।

अत्यस्सद्वारजातकं ।

९. किम्पक्कजातकं

आयति दोसं नाञ्जायाति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो एकं उक्कण्ठितभिक्षुं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्यु

अञ्जतरो किर कुलपुत्तो बुद्धसासने उरं दत्त्वा पव्वजितो एकदिवसं सावत्थियं पिण्डाय चरन्तो एकं अलङ्कतइत्थिं दिस्वा उक्कण्ठि । अथ नं आचरियुपज्झाया सत्यु सन्तिकं आनयिंसु ।

सत्या-सच्चं किर त्वं भिक्षु ! उक्कण्ठतोति पुच्छित्वा सच्चन्ति वुत्ते-पच्चकामगुणा नामेते भिक्षु ! परिभोगकाले रमणीया । सो पन तेसं परिभोगो निरयादिसु पटिसन्धिदायकत्ता किम्पक्कफलपरिभोगसदिसो होति । किम्पक्कफलं नाम वण्णगन्धरससम्पन्नं खादितं पन अन्तानि खण्डेत्वा जीवितक्खयं पापेति । पुञ्चे बहुजना तस्स दोसं अदिस्वा वण्णगन्धरसेसु वज्झित्वा तं फलं परिभुञ्जित्वा जीवितक्खयं पापुणिसूति वत्त्वा तेहि याचितो अतीतं आहरिः-

अतीतवत्यु

अतीते चाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो सत्यवाहो हुत्वा पच्चहि सकटसतेहि पुव्वन्ता-परन्तं गच्छन्तो अटविमुखं पत्त्वा मनुस्से सन्निपातेत्वा-इमिस्सा अटविया विसख्खो नाम अत्थि । मा खो मं अनापुच्छा पुञ्चे अखादितपुव्वानि फलाफलानि खादित्थाति ओवदि ।

मनुस्सा अटविं अतिक्कमित्त्वा अटविमुखे एकं किम्पक्कख्खं फलभारनमितसाखं अद्दंसु । तस्स खन्वसाखापत्तफलानि सण्ठानवण्णरसगन्धेहि अम्बसदिसानेव । तेसु एकच्चे वण्णगन्धरसेसु वज्झित्वा अम्ब-फलसञ्जाय फलानि खादिसु । एकच्चे सत्यवाहं पुच्छित्वा खादिस्सामाति गहेत्वा अट्ठंसु ।

बोधिसत्तो तं ठानं पत्त्वा ते गहेत्वा ठिते फलानि छट्ठापेत्वा ये खादमाना अट्ठंसु ते वमनं कारेत्वा तेसं भेसज्जं अदासि । तेसु एकच्चे अरोगा जाता पठममेव खादित्वा ठिता पन जीवितक्खयं पत्ता । बोधिसत्तोपि इच्छित्तद्दानं सोत्थिना गन्त्वा लाभं लभित्वा पुन सकट्टानमेव आगन्त्वा दानादीनि पुञ्जानि कत्त्वा यथाकम्मं गतो । सत्या तं वत्युं कथेत्वा अभिसम्बुद्धो हुत्वा इमं गाथमाहः-

आयतिदोसं नाञ्जाय यो कामे पतिसेवति,

विपाकन्ते हनन्ति नं किम्पक्कमिव भक्खितन्ति ।

तत्थ-आयतिदोसं नाञ्जायाति अनागते दोसं नाञ्जाय अजानित्वाति अत्थो । यो कामे पतिसेवतीति यो वत्युकामे च किलेसकामे च पतिसेवति । विपाकन्ते हनन्ति नन्ति ते कामा तं पुरिसं अत्तनो विपाकसङ्खाते अन्ते निरयादिसु उप्पन्नं नानप्पकारेण दुक्खेन संयोजयमाना हनन्ति । कथं ? किम्पक्कमिव भक्खितन्ति यथा परिभोगकाले वण्णगन्धरससम्पत्तिया मनापं किम्पक्कफलं अनागतं दोसं अदिस्वा भक्खितं अन्ते हन्ति जीवित-क्खयं पापेति एवं परिभोगकाले मनापापि कामा विपाककाले हनन्तीति ।

देसनं यथानुसन्धिं पापेत्वा सच्चानि पकासेसि । सच्चपरियोसाने उक्कण्ठितभिक्षु सोतापत्तिफलं पापुणि । सेसपरिसायपि केचि सोतापन्ना, केचि सकदागामिनो, केचि अनागामिनो केचि अरहन्तो अहेसुं । सत्यापि इमं वम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा परिसा बुद्धपरिसा अहोसि । सत्यवाहो पन अहमेवाति ।

किम्पक्कजातकं ।

६. सीलवीमंसनजातकं

सीलं किरेव कल्याणन्ति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो एकं सीलवीमसकं ब्राह्मणं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्यु

सो किर कोसलराजानं निस्साय जीवति । तिसरणागतो अखण्डपञ्चसीलो, तिष्णां वेदानं पारगू । राजा अयं सीलवाति तस्स अतिरेकसम्मानं करोति ।

सो चिन्तेसि—अयं राजा मय्हं अञ्जो हि ब्राह्मणो हि अतिरेकसम्मानं करोति अतिविय मं गरं कत्वा पस्सति, किन्नु खो एस मम जातिगोत्तकुलप्पदेससिप्पसम्पत्तिं निस्साय इमं सम्मानं करोति, उदाहु सीलसम्पत्तिं, वीमंसिस्सामि तावाति ।

सो एकदिवसं राजुपट्टानं गन्त्वा घरं आगच्छन्तो एकस्स हेरञ्जिकस्स फलकतो अनापुच्छित्वा एकं कहापरं गहेत्वा अगमासि । हेरञ्जिको ब्राह्मणो गरुभावेन किञ्चि अवत्वा निसीदि । पुनदिवसे द्वे कहापरौ गण्हि । हेरञ्जिको तथेव अधिवासेसि । ततियदिवसे कहापरणमुट्ठि अगहेसि । अथ नं हेरञ्जिको अज्ज ते ततियो दिवसो राजकुटुम्भं विलुम्पन्तस्साति राजकुटुम्भविलुम्पकचोरो मे गहितोति तिक्वत्तुं विरवि । अथ नं मनुस्सा इतो चित्तो चागन्त्वा चिरन्दानि त्वं सीलवा विय विचरीति द्वे तयो पहारे दत्त्वा वन्धित्वा रञ्जो दस्सेसु ।

राजा विप्पटिसारी हुत्वा—कस्मा ब्राह्मण ! एवरूपं दुस्सीलकम्मं करोसीति ? वत्वा गच्छ तस्स राजाणं करोथाति आह ।

ब्राह्मणो—नाहं महाराज ! चोरोति आह ।

अथ कस्मा राजकुटुम्भिकस्स फलकतो [३१३] कहापरौ गण्हीति ?

एतं मया तयि मम अतिसम्मानं करोन्ते किन्नु खो राजा मम जातिआदीनि निस्साय अतिसम्मानं करोति, उदाहु सीलं निस्सायाति वीमंसनत्यायकतं, इदानि पन मया एकसेन ज्ञातं यथा सीलमेव निस्साय तथा मम सम्मानो कतो न जातियादीनि, तथाहि मे इदानि राजाणं कारेसीति वत्वा स्वाहं इमिना कारणेन इमस्मि लोके सीलमेव उत्तमं सीलं पमुखन्ति सन्निट्टानं गतो, इमस्स पनाहं सीलस्स अनुच्छविकं करोन्तो गेहे ठितो किलेसे परिभुञ्जन्तो न सक्खिस्सामि कातुं, अज्जेव जेतवनं गन्त्वा सत्यु सन्तिके पव्वजिस्सामि पव्वज्जं मे देहि देवाति वत्वा राजानं अनुजानापेत्वा जेतवनाभिमुखो पायासि ।

अथ नं जातिसुहज्जवन्ववा सन्निपत्तित्वा निवारेतुं असक्कोन्ता निर्वत्तिसु । सो सत्यु सन्तिकं गन्त्वा पव्वज्जं याचित्वा पव्वज्जं च उपसम्पदं च लभित्वा अविस्सट्टकम्मट्टानो विपस्सनं वड्ढेत्वा अरहत्तं पत्वा सत्थारं उपसङ्गमित्वा भन्ते ! मय्हं पव्वज्जा मत्थकं पत्ताति अञ्जं व्याकासि । तस्स तं अञ्जान्याकरणं भिक्खु-सङ्घे पाकटं जातं । अथेकदिवसं धम्मसभायं सन्निपत्तिता भिक्खू-आवुसो ! असुको नाम रञ्जो उपट्टाकब्राह्मणो अत्तनो सीलं वीमंसित्वा राजानं आपुच्छित्वा पव्वजित्वा अरहत्ते पत्तिट्ठितोति तस्स गुणं कथयमाना निसी-दिसु ।

सत्या आगन्त्वा--कायनुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वुत्ते-न भिक्खवे ! इदानि अयमेव ब्राह्मणो अत्तनो सीलं वीमंसित्वा पव्वजित्वा अत्तनो पत्तिट्ठं अकासि । पुव्वेपि पण्डिता अत्तनो सीलं वीमंसित्वा पव्वजित्वा अत्तनो पत्तिट्ठं करिसूति वत्वा तेहि याचितो अतीतं आहरिः—

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसिय ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो तस्स पुरोहितो अहोसि दानाधिमुत्तो सीलज्भासयो अखण्डपञ्चसीलो । राजा सेसब्राह्मणो हि अतिरेकं तस्स सम्मानं करोतीति, सव्वं पुरिमसदिसमेव ।

वोधिसत्ते पन वन्धित्वा रञ्जो सन्तिकं निय्यमाने अहिगुण्ठिका अन्तरवीथियं सप्पं कीलापेन्ता तं नङ्गुट्ठे गण्हन्ति, गीवाय गण्हन्ति, गले वेठेन्ति ।

वोधिसत्तो ते दिस्वा—मा ताता ! एतं सप्पं नङ्गुट्ठे गण्हय, मा गीवाय, मा गले वेठेय, अयं हि वो डसित्वा जीवितक्खयं पापेय्याति आह ।

अहिगुण्ठिका—अयं ब्राह्मण ! सप्पो सीलवा आचारसम्पन्नो तादिसो दुस्सीलो न होति । त्वं पन अत्तनो दुस्सीलताय अनाचारेण राज कुट्टुम्बविलुम्पकचोरोति वन्धित्वा नीयसीति आहंसु ।

सो चिन्तेसि—सप्पापि ताव अडंसन्ता अविहेठेन्ता सीलवन्तोति नामं लभन्ति । किमङ्ग पन मनुस्स-भूता ? सीलं येव इमस्मिं लोके उत्तमं । नत्थि ततो उत्तरितरन्ति ।

अथ नं नेत्वा रञ्जो दस्सेसुं । [३१४]

राजा—किं इदं ताताति ? पुच्छि ।

राजकुट्टुम्बविलुम्पक चोरो देवाति ।

तेन हिस्स राजारणं करोथाति ।

ब्राह्मणो—नाहं महाराज ! चोरोति आह ।

अथ कस्मा कहापणे अग्गहेसीति च वुत्तो पुरिमनयेनेव सव्वं आरोचेन्तो स्वाहं इमिना कारणेण इमस्मिं लोके सीलमेव उत्तमं सीलं पामोक्खन्ति सन्निट्ठानं कतोति वत्वा तिट्ठतु ताव, इदं आसीविसोपि ताव अडंसन्तो अविहेठेन्तो सीलवाति वत्तव्वतं लभति । इमिनापि कारणेण सीलमेव उत्तमं, सीलं पवरन्ति सीलं वण्णेन्तो इमं गाथमाहः—

सीलं किरेव कल्याणं सीलं लोके अनुत्तरं

पस्स घोरविसो नागो सीलवाति न हञ्जतीति ।

तत्थ—सीलं किरेवाति कायवाचाचित्तेहि अवीतिककमणसङ्खातं आचारसीलमेव । किराति अनु-स्सववसेन वदति । कल्याणन्ति सुन्दरतरं । अनुत्तरन्ति जेट्टुकं सव्वगुणदायकं । पस्साति अत्तना दिट्ठकारणं अभिमुखं करोन्तो कथेसि । सीलवाति न हञ्जतीति घोरविसोपि समानो अडसनअविहेठनमत्तकेन सिलवाति पसंसं लभति । न हञ्जति न विहञ्जतीति इमिनापि कारणेण सीलमेव उत्तमन्ति ।

एवं बोधिसत्तो इमाय गाथाय रञ्जो धम्मं देसेत्वा कामे पहाय इसिपव्वज्जं पव्वजित्वा हिमवन्तं पवि-सित्वा पञ्च अभिञ्जा अट्ट समापत्तियो निव्वत्तेत्वा ब्रह्मलोकपरायणो अहोसि । सत्था इमं धम्मदेसनं आह-रित्वा जातकं समोधानेसि । तदा राजा आनन्दो, राजपरिसा बुद्धपरिसा अहोसि, पुरोहितो पन अहमेवाति ।

सीलवीमंसनजातकं ।

७. मङ्गलजातकं

यस्स मङ्गला समूहताति इदं सत्या वेलुवने विहरन्तो एकं साटकलक्खणप्राहारं आरब्भ कर्येसि ।

पच्चपन्नवत्थु

राजगहवासिको किरिको ब्राह्मणो कोतूहलमङ्गलिको तीसु रतनेसु अप्पसन्नो मिच्छादिट्ठि अड्ढो महद्धनो महाभोगो । तस्स समुग्गे ठपितं साटकयुगं मूसिका खादिसु । अथस्स सीसं नहायित्वा साटके आहरयाति वुत्त-काले मूसिकाय खादितभावं आरोचयिसु । सो चिन्तेसि—सचे इदं मूसिकदट्ठं साटकयुगं इमस्मि गेहे भवि-स्सति महाविनासो भविस्सति । इदं हि अवमङ्गलं, कालकणीसदिसं पुत्तधीतादीनम्पि दासकम्मकरादीनं वा न सक्का दातुं । यो हि इदं गर्णहस्सति सव्वस्स महाविनासो भविस्सति । आमकसुसाने तं छड्डापेस्सामि । न खो पन सक्का दासादीनं हत्ये दातुं । ते हि एत्य लोभं उप्पादेत्वा इमं [३१५] गहेत्वा विनासं पापुण्युं । पुत्तस्स तं हत्ये दस्सामीति ।

सो पुत्तं पक्कोसापेत्वा तमत्यं आरोचेत्वा—त्वम्पि नं तात ! हत्येन अफुसित्वा दण्डकेन गहेत्वा आम-कसुसाने छड्डेत्वा ससीसं नहायित्वा एहीति पेसेसि ।

सत्यापि खो तं दिवसं पच्चूससमये वेनेय्यवन्ववे आलोकेन्तो इमेसं पितापुत्तानं सोतापत्तिफलस्स उप-निस्सयं दिस्वा मिगवीथि गहेत्वा मिगलुक्को विय गन्त्वा आमकसुसानद्वारे निसीदि छब्बण्णवुद्धरस्मियो विस्स-ज्जेन्तो । मारावो पितु वचनं सम्पटिच्छित्त्वा अगारसप्पं विय तं युगसाटकं यट्ठिकोटिया गहेत्वा आमकसुसानद्वारं पापुणि । अथ नं सत्या—किं करोसि मारावाति आह । भो गोतम ! इदं साटकयुगं मूसिकाय दट्ठं, काल-कणीसदिसं हलाहलविसूपमं । मम पिता अञ्चो एतं छड्डेन्तो लोभं उप्पादेत्वा गण्हेय्याति भयेन मं पहिरिण । अहमेतं छड्डेत्वा सीसं नहायित्वा गमिस्सामीति आगतोमिह भो गोतमाति ।

तेन हि छड्डेहीति ।

मारावो छड्डेसि । सत्या अम्हाकन्दानि वट्ठतीति तस्स सम्मुखाव अवमङ्गलं भो गोतम ! एतं कालक-कणीसदिसं मा गण्हि, मा गण्हीति तस्मि वारयमाने येव गहेत्वा वेलुवनाभिमुखो पायासि । मारावो वेगेन गन्त्वा पितु आरोचेसि—तात ! मया आमकसुसाने छड्डितं साटकयुगं समणो गोतमो अम्हाकं वट्ठतीति मया वारियमानोपि गहेत्वा वेलुवनं गतोति ।

ब्राह्मणो चिन्तेसि—तं साटकयुगं अवमङ्गलं कालकणीसदिसं । तं वलज्जेन्तो समणोपि गोतमो नस्सिस्सति, विहारोपि नस्सिस्सति । ततो अम्हाकं गरहा भविस्सति । समणस्स गोतमस्स अञ्चो बहू साटकं दत्त्वा तं छड्डापेस्सामीति ।

सो बहू साटके गाहापेत्वा पुत्तेन सट्ठि वेलुवनं गन्त्वा सत्यारं दिस्वा एकमन्तं ठितो एवमाह सच्चं किर ते भो गोतम ! आमकसुसाने साटकयुगं गहितन्ति ?

सच्चं ब्राह्मणाति ।

भो गोतम ! तं साटक युगं अवमङ्गलं तुम्हे नं परिभुञ्जमाना नस्सिस्सथ, सकलविहारोपि नस्सिस्सति । सचे वो निवासनं वा पारुपनं वा नप्पहोति इमे साटके गहेत्वा तं छड्डापेयाति ।

अथ नं सत्या—मयं ब्राह्मण ! पव्वजिता नाम अम्हाकं आमकसुसाने अन्तरवीथियं संकारट्टाने नहा-नत्तित्ये महामग्गेति एवरूपेसु ठानेसु छड्डिता वा पतिता वा पिलोतिका वट्ठति, त्वम्पन न इदानेव पुव्वेपि एवं लद्धिको येवाति वत्त्वा तेन याचितो अतीतं आहरिः—

अतीतवत्थु

अतीते मगधरट्ठे राजगहनगरे धम्मिको मगधराजा रज्जं कारेसि । तदा बोधिसत्तो एकस्मि उदिच्च-ब्राह्मणकुले निव्वत्तित्वा विञ्जुत्तं पत्तो इसिपव्वज्जं पव्वजित्वा अभिञ्जा च [३१६] समापत्तियो च निव्व-

त्तेत्वा हिमवन्ते वसमानो एकस्मिन् काले हिमवन्ततो निक्खमित्वा राजागहनगरे राजुय्यानं पत्वा तत्थ वसित्वा दुतियदिवसे भिक्खाचारत्याय नगरं पाविसि । राजा तं दिस्वा पक्कोसापेत्वा पासादे निसीदापेत्वा भोजेत्वा उय्याने येव वसनत्याय पटिञ्जं गण्हि । वोधिसत्तो रञ्जो निवेसने भुञ्जित्वा उय्याने वसति ।

तस्मिन् काले राजगहनगरे दुस्सलक्खणब्राह्मणो नाम अहोसिं । तस्स समुग्गे ठपितं सटकयुगन्ति सव्वं पुरिमसदिसमेव । माणवे पन सुसानं गच्छन्ते वोधिसत्तो पठमतरं गन्त्वा सुसानद्वारे निसीदित्वा तेन छड्ढितं साटकयुगं गहेत्वा उय्यानं अगमासि । माणवो गन्त्वा पितु आरोचेसि । पिता राजकुलूपको तापसो नस्सेय्याति वोधिसत्तस्स सन्तिकं गन्त्वा-तापस ! तथा गहितसाटके छड्ढेहि मा नस्सीति आह ।

तापसो-अम्हाकं सुसाने छट्ढितपिलोतिका वट्टति न मयं कोतूहलमङ्गलिका कोतूहलमङ्गलं नामेतं न बुद्धपच्चेकबुद्धवोधिसत्तेहि वणिणत्तं, तस्मा पण्डितेन कोतूहलमङ्गलिकेन न भवितव्वन्ति ब्राह्मणस्स धम्मं देसेसि ।

ब्राह्मणो धम्मं सुत्वा दिट्ठि भिन्दित्वा वोधिसत्तं सरणं गतो । वोधिसत्तोपि अपरिहीनज्झानो ब्रह्मलोकपरायणो अहोसि । सत्यापि इमं अतीतं आहरित्वा अभिसम्बुद्धो हुत्वा ब्राह्मणस्स धम्मं देसेन्तो इमं गायमाहः-

यस्स मङ्गला समूहता
उप्पाता सुपिना च लक्खणा च,
स मङ्गलदोस वीतिवत्तो
युगयोगाधिगतो न जातु मेतीति ।

तत्थ यस्समङ्गला समूहताति यस्स अरहतो खीणासवस्स दिट्ठमङ्गलं सुतमङ्गलं मुत्तमङ्गलन्ति एते मङ्गला समुच्छिन्ना । उप्पाता सुपिना च लक्खणा चाति एवरूपो चन्दग्गाहो भविस्सति, एवरूपो सुरियग्गाहो भविस्सति, एवरूपो नक्खत्तग्गाहो भविस्सति, एवरूपो उक्कापातो भविस्सति, एवरूपो दिसाडाहो भविस्सतीति इमे पञ्च महाउप्पाता नानप्पकारका सुपिना सुलक्खणं दुब्बगलक्खणं इत्थिलक्खणं पुरिसलक्खणं दासलक्खणं दासिलक्खणं असिलक्खणं उसभलक्खणं आवुधलक्खणं वत्थलक्खणन्ति एवमादिकानि लक्खणानि इमे च दिट्ठिद्वाना यस्स समूहता न एतेहि उप्पातादीहि अत्तनो मङ्गलं वा अवमङ्गलं वा पच्चेति । स मङ्गलदोसवीतिवत्तीति सो खीणासवो सव्वमङ्गलदोसवीतिवत्तो अतिक्कन्तो पजहित्वा ठितो ।

युगयोगाधिगतो न जातुमेतीति कोधो च उपनाहो च मक्खो च पलासो चाति आदिना नयेन द्वे द्वे एकतो आगतकिलेसा युगा नाम । कामयोगो, [३१७] भवयोगो, दिट्ठियोगो, अविज्जायोगोति इमे संसारे योजनभावतो चत्तारो योगा नाम । ते युगा च योगा चाति युगयोगे अधिगतो अभिभवित्वा गतो वीतिवत्तो समतिककन्तो खीणासवो भिक्खु । न जातुमेतीति पुन पटिसन्धिवसेन एकसेनेव इमं लोकं न एति नागच्छतीति ।

एवं सत्या इमाय गाथाय ब्राह्मणस्स धम्मं देसेत्वा पुन सच्चानि पकासेसि । सच्चपरियोसाने ब्राह्मणो सद्धिं पुत्तेन सोतापत्तिफले पतिट्ठहि । सत्या जातकं समोधानेसि । तदा एतेव पितापुत्ता अहेसुं । तापसो पन अहमेवाति ।

मङ्गलजातकं ।

द. सारम्भजातकं

कल्याणमेव मुञ्चेय्याति इदं सत्या सावत्थियं उपनिस्साय जेतवने विहरन्तो ओमसवादसिक्खापदं आरम्भ कथेसि ।

द्वेपि वत्थूनि हेट्ठा नन्दिविसालजातके वृत्तसदिसानेव । इमस्मिं पन जातके बोधिसत्तो गन्धाररट्ठे तक्कसिलायं अञ्जतरस्स ब्राह्मणस्स सारम्भो नाम वलिवद्दो अहोसि । सत्या इदं अतीतवत्थुं कथेत्वा अभिसम्बुद्धो हुत्वा इमं गायमाहः—

कल्याणमेव मुञ्चेय्य नहि मुञ्चेय्य पापिकं,
मोक्खो कल्याणिया साधु मुत्वा तपति पापिकन्ति ।

तत्थ—कल्याणमेव मुञ्चेय्याति चतुदोसविनिम्मुत्तं कल्याणं सुन्दरं अनवज्जं वाचमेव मुञ्चेय्य, विस्सज्जेय्य, कथेय्य । नहि मुञ्चेय्य पापिकन्ति पापिकं लामिकं परेसं अप्पियं अमनापं न मुञ्चेय्य, न कथेय्य । मोक्खो कल्याणिया सावूति कल्याणवाचाय विस्सज्जनमेव इमस्मिं लोके साधु सुन्दरं भट्ठकं । मुत्वा तपति पापिकन्ति पापिकं फल्सं वाचं मुञ्चित्वा विस्सज्जेत्वा कथेत्वा सो पुग्गलो तपति सोचति किलमतीति ।

एवं सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधनेसि । तदा ब्राह्मणो आनन्दो अहोसि, ब्राह्मणी उप्पलवण्णा, सारम्भो पन अहमेवाति ।

सारम्भजातकं ।

९. कुहकजातकं

वाचाव किर ते आसीति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो एकं कुहकं आरब्ध कथेसि । कुहनवत्युं उदा-
लजातके आवीभवित्सति ।

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते एकं गामकं उपनिस्साय एको कूटजटिलकुहकतापसो वसति ।
एको कुटुम्बिको तस्स अरञ्जे पण्णसालं कारेत्वा तस्य नं वासेन्तो अत्तनो गेहे पणीताहारेण पटिग्जगति ।
सो तं कूटजटिलं सीलवा एसोति सद्वहित्वा चोरभयेन सुवण्णानिक्खसतं तस्स पण्णसालं नेत्वा भूमिगतं कत्वा
इदं ओलोक्येय्यासि भन्तेति आह । अयं नं तापसो-पव्वजितानं नाम आवुसो ! एवरूपं कथेतुं न वट्टति
अम्हाकं परसन्तके लोभो नाम नत्थीति आह ।

सो-सावु भन्तेति तस्स वचनं सद्वहित्वा पक्कामि । दुट्टतापसो सक्का एत्तकेन जीवितुन्ति कतिपाहं
अतिक्कमित्वा तं सुवण्णं गहेत्वा अन्तरामग्गे एकास्मि ठाने ठपेत्वा आगन्त्वा पण्णसालायमेव वसित्वा पुनदिवसे
तस्स गेहे भत्तकिच्चं कत्वा एवमाह-आवुसो ! मयं तुम्हे निस्साय चिरं वसिम्ह, अतिचिरं एकास्मि ठाने
वसन्तानं मनुस्सेहि सद्धि संसग्गो होति । संसग्गो च नाम पव्वजितानं मलं । तस्मा गच्छामहन्ति वत्वा तेन
पुनप्पुनं याचियमानोपि निवत्तितुं न इच्छि ।

अयं नं सो-एवं सन्ते गच्छथ भन्तेति याव गामद्वारं अनुगन्त्वा निवत्ति ।

तापसो थोकं गन्त्वाव इमं कुटुम्बिकं मया वञ्चेतुं वट्टतीति चिन्तेत्वा जटानं अन्तरे तिरां ठपेत्वा
पटिनिवत्ति ।

कुटुम्बिको-किं भन्ते ! निवत्तित्याति पुच्छि ।

आवुसो ! तुम्हाकं गहेच्छदनतो मे जटासु एकं तिरां लग्गं, अदिन्नादानं च नाम पव्वजितानं न वट्टति
तं आदाय आगतोम्हीति ।

कुटुम्बिको-छड्ढेत्वा गच्छथ भन्तेति वत्वा तिरासलाकम्पि नाम परसन्तकं न गण्हति, अहो कुक्कु-
च्चको मे अय्योति पत्तीदित्वा वन्दित्वा उय्योजेसि ।

तदा पन बोधिसत्तेन भण्डत्याय पच्चन्तं गच्छन्तेन तस्मिन् निवेशने निवासो गहितो होति । सो ताप-
सस्स वचनं नुत्वाव अद्दा इमिना दुट्टतापसेन इमस्स किञ्चि हटं भविस्सतीति कुटुम्बिकं पुच्छि-अत्थि पन ते सम्म !
किञ्चि एतस्स तापसस्स सन्तिके निक्खत्तन्ति ?

अत्थि सम्म ! सुवण्णानिक्खसतन्ति ।

तेन हि गच्छ नं उपधारेहीति ।

सो पण्णसालं गन्त्वा तं अदिस्वा वेगेनागन्त्वा नत्थि सम्माति आह ।

न ते सुवण्णं अञ्जेन गहितं, तेनेव कूटतापसेन गहितं । एहि तं अनुवन्धित्वा गण्हामाति वेगेन गन्त्वा
दूटतापसं गण्हित्वा हरेहि च पादेहि च पांथेत्वा सुवण्णं आहरापेत्वा गण्हिसुं । बोधिसत्तो सुवण्णं दिस्वा
निकामत्तं नाम हरमानो अमज्जित्वा तिरामत्ते सत्तोसीति वत्वा तं गरहन्तो इमं गायमाहः-

वाचाव किर ते आसि सण्हा सखिलभाणिनो,
निपमत्ते अस्सज्जित्थो नो च निक्खसतं हरन्ति ।

तस्य-वाचाव किर ते आसि सण्हा सखिलभाणिनोति पव्वजितानं तिरामत्तम्पि अदिन्नं आदातुं न
वट्टतीति एवं सतिवत्तं मुदुवचनं वदन्तरस वाचा एव किर ते गण्हा आसि । वचनमत्तमेव मट्टं अहोसीति अत्थो ।

तिणमत्ते असज्जित्योति कूटजटिल ! एकस्सा तिणसलाकाय कुक्कुच्चं कुरुमानो त्वं सत्तो आसत्तो लग्गो अहोसि ।
नो च निक्कसतं हरन्ति इमं पन निक्खसतं हरन्तो असत्तो निल्लग्गोव जातोसीति ।

एवं बोधिसत्तो तं गरहित्वा मास्सु पुन कूटजटिल ! एवरूपमकासीति ओवादं दत्त्वा यथाकम्मं गतो ।
सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा—न भिक्खवे ! इदानेवेस भिक्खु कुहको पुट्ठेपि कुहको येवाति वत्त्वा जातकं
समोधानेसि । तदा कूटतापसो कुहकभिक्खु अहोसि, पण्डितपुरिसो पन अहमेवाति ।

१०. अंकतञ्जुजातकं

यो पुञ्चे कतकल्याणोति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो अनाथपिण्डकं आरब्ध कथेसि ।

पञ्चुपन्नवत्यु

तस्स किरिको पञ्चन्तवासिको सेट्ठी अदिट्टुसहायो अहोसि । सो एकदा पञ्चन्ते उट्टानकभण्डस्स पञ्च सकटसतानि पूरेत्वा कम्मन्तिकमनुस्से आह—गच्छथ भो ! इमं भण्डं सार्वत्थि नेत्वा अम्हाकं सहायस्स अनाथपिण्डकमहासेठिस्स पञ्चक्खेन विक्किरिण्णत्वा पटिभण्डं आहरथाति ।

ते सावूति तस्स वचनं सम्पटिच्छित्त्वा सार्वत्थि गत्वा महासेट्ठि दिस्वा पण्णाकारं दत्त्वा तं पवत्ति आरोचेसुं । महासेट्ठि स्वागतं वोति तेसं आवासं च परिव्वयं च दापेत्वा सहायस्स सुखं पुच्छित्त्वा भण्डं विक्किरिण्णत्वा पटिभण्डं दापेसि । ते पञ्चन्तं गत्वा तमत्थं अत्तनो सेट्ठिस्स आरोचेसुं ।

अथापरभागे अनाथपिण्डकोपि तथेव पञ्च सकटसतानि तत्थ पेसेसि । मनुस्सा तत्थ गत्वा पण्णाकारं आदाय पञ्चन्तवासिकसेट्ठि पस्सिसु । सो कृतो आगच्छथाति पुच्छित्त्वा सार्वत्थितो तुम्हाकं सहायस्स अनाथपिण्डकस्स सन्तिकाति वुत्ते अनाथपिण्डकोति कस्सचि पुरिसस्स नामं भविस्सतीति परिहासं कत्वा पण्णाकारं गहेत्वा गच्छथ तुम्हेति उय्योजेसि । नेव निवासं न परिव्वयं दापेसि । ते सयमेव भण्डं विक्किरिण्णत्वा पटिभण्डं आदाय सार्वत्थि आगत्त्वा सेठिस्स तं पवत्ति आरोचेसुं ।

अथ सो पञ्चन्तवासी पुनपि एकवारं तथेव पञ्च सकटसतानि सार्वत्थि पेसेसि । मनुस्सा पण्णाकारं आदाय महासेट्ठि पस्सिसु । ते पन दिस्वा अनाथपिण्डकस्स गेहे मनुस्सा मयं [३२०] सामि ! एतेसं निवासञ्च भत्तञ्च परिव्वयञ्च जानिस्सामाति वत्त्वा तेसं सकटानि वहिनगरे तथारूपे ठाने मोचापेत्वा तुम्हे इधेव वसथ अम्हाकं वो घरे यांगुभत्तञ्च परिव्वयौ च भविस्सतीति गत्वा दासकम्मकरे सन्निपातेत्वा मज्झिमयामसमनन्तरे पञ्चेव सकटसतानि विलुम्पित्वा निवासनपारुपनानिपि तेसं अच्छिन्दित्वा गोणे पलापेत्वा सकटानि विचक्कानि कत्वा भूमियं ठपेत्वा चक्कानिपि गण्हित्वाव अगमंसु । पञ्चन्तवासिनो निवासनमत्तस्सापि सामिका अहुत्वा भीता वेगेन पलायित्वा पञ्चन्तमेव गता । सेट्ठिस्स मनुस्सापि तं पवत्ति महासेट्ठिनो आरोचेसुं ।

सो अत्थि दानि कथापाभतन्ति सत्यु सन्तिकं गत्वा आदितो पट्टाय सब्बं तं पवत्ति आरोचेसि । सत्या—न खो गहपति ! सो पञ्चन्तवासी इदानेव एवंसीलो पुञ्चेपि एवंसीलकोव अहोसीति वत्त्वा तेन याचितो अतीतं आहरिः—

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो वाराणसियं महाविभवो सेट्ठी अहोसि । तस्सेको पञ्चन्तवासिको सेट्ठी अदिट्टुसहायोति सब्बं अतीतवत्युं पञ्चुपन्नवत्युसदिसमेव । बोधिसत्तो पन अत्तनो मनुस्सेहि अज्ज अम्हेहि इदं नामकतन्ति आरोचिते पठमं अत्तनो कतं उपकारं अजानन्ता पञ्छापि एवरूपं लभन्ति येवाति वत्त्वा सम्पत्तपरिसाय धम्मं देसेन्तो इमं गाथमाहः—

यो पुञ्चे कतकल्याणो कतत्थो नावबुज्जति,

पञ्छा किञ्चे समुपन्ने कत्तारं नाविगच्छतीति ।

तत्रायं पिण्डत्थो—खत्तियादिसु यो कोचि पुरिसो पुञ्चे पठमतरं अञ्जेन कतकल्याणो कतूपकारो कतत्थो निष्फादिताकिञ्चो हुत्वा तं परेन अत्तनि कतं कल्याणं चैव अत्थञ्च न जानाति सो पञ्छा अत्तनो किञ्चे समुपन्ने तस्स किञ्चस्स कत्तारं नाधिगच्छति न लभतीति ।

एवं व्रीधिसत्तो इमाय गाथाय धम्मं देसेत्वा दानादीनि पुञ्जानि कत्वा यथाकम्मं गतो । सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा पच्चन्तवासी इदानपि पच्चन्तवासी येव वाराणसीसेट्ठी पन अहमेवाति ।

श्रकतञ्जु जातकं ।

अपायिम्हवग्गो नवमो । [३२१]

१०. लित्तवग्गवणणा

१. लित्तजातकं

लित्तं परमेन तेजसाति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो अपच्चवेक्खितपरिभोगं आरब्भ कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्यु

तस्मिं किर काले भिक्खू चीवरादीनि लभित्वा येभ्य्येन अपच्चवेक्खित्वा परिभुञ्जन्ति । ते चत्तारो पच्चये अपच्चवेक्खित्वा परिभुञ्जमाना येभ्य्येन निरयतिरच्छानयोनितो न मुच्चन्ति ।

सत्या तं कारणं ञ्त्वा भिक्खूनं अनेकपरियायेन धम्मकथं कथेत्वा अप्पच्चवेक्खितपरिभोगे आदीनवं दस्सेत्वा—भिक्खवे ! भिक्खुना नाम चत्तारो पच्चये लभित्वा अपच्चवेक्खित्वा परिभुञ्जितुं न वट्टति । तस्मा इतो पट्टाय पच्चवेक्खित्वा परिभुञ्जेय्याथाति । पच्चवेक्खणविधिं दस्सेन्तो “इध भिक्खवे ! भिक्खु पटिसङ्खायोनिस्सो चीवरं पटिसेवति सीतस्स पटिघातायाति” आदिना नयेन तन्ति ठपेत्वा—भिक्खवे ! चत्तारो पच्चये एवं पच्चवेक्खित्वा परिभुञ्जितुं वट्टति । अपच्चवेक्खितपरिभोगो नाम हलाहलविसपरिभोगसदिसो । पोरणका हि अपच्चवेक्खित्वा दोसं अजानित्वा विसं परिभुञ्जित्वा विपाकन्ते महादुक्खं अनुभविंस्सति वत्वा अतीतं आहरिः—

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो अञ्जतरस्मिं महाभोगकुले निव्वत्तित्वा वयप्पत्तो अक्खधुत्तो अहोसि । अथापरो कूटक्खधुत्तो वोधिसत्तेन सद्धिं कीलन्तो अत्तनो जये वत्तमाने केलिमण्डलं न भिन्दति, पराजयकाले पन अक्खं मुखे पक्खिपित्वा अक्खो नट्ठोति केलिमण्डलं भिन्दित्वा पक्कमति । वोधिसत्तो तस्स कारणं ञ्त्वा होतु जानिस्सामेतथ पतिरूपन्ति अक्खे आदाय अत्तनो घरे हलाहलविसेन रञ्जेत्वा पुनप्पुन सुक्खापेत्वा ते आदाय तस्स सन्तिकं गन्त्वा एहि सम्म ! अक्खेहि कीलामाति आह । सो साधु सम्माति केलिमण्डलं सज्जेत्वा तेन सद्धिं कीलन्तो अत्तनो पराजयकाले एकं अक्खं मुखे पक्खिपि । अथ नं वोधिसत्तो तथा करोन्तं दिस्वा गिलाहि ताव पच्छा इदं नामेतन्ति जानिस्ससीति चोदेतुं इमं गायमाहः—

लित्तं परमेन तेजसा

गिलमक्खं पुरिसो न वुञ्जति,

गिल रे ! गिल पापधुत्तक !

पच्छा ते कट्टकं भविस्सतीति ।

तत्थ—लित्तन्ति मक्खितं रञ्जितं । परमेन तेजसाति उत्तमतेजसा सम्पन्नेन हलाहलविसेन । गिलन्ति गिलन्तो । अक्खन्ति गुलकं । न वुञ्जतीति अयं मे गिलतो इदं नाम करिस्सतीति न जानाति । गिल रेति गिलाहि अरे ! गिलाति पुनपि चोदेन्तो वदति । पच्छा ते कट्टकं भविस्सतीति इमस्मिं ते अक्खे गिलिते पच्छा एतं विसं तिखिणं भविस्सतीति अत्यो । [३२२]

सो वोधिसत्तस्स कथेन्तस्सेव विसवेगेन मुच्छितो अक्खीनि परिवत्तेत्वा खन्वं नामेत्वा पति । वोधिसत्तो इदानिस्स जीवितदानं दातुं वट्टतीति ओसघपरिभावितं वमनयोगं दत्वा वमेत्वा सप्पिफाणितमधुसक्करादयो तञ्च खादापेत्वा अरोगं कत्वा पुन एवरूपं मा अकासीति ओवदित्वा दानादीनि पुञ्जानि कत्वा ययाकम्मं गतो ।

सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा भिक्खवे ! अपच्चवेक्खितपरिभोगो नाम अपच्चवेक्खित्वा कतविसपरिभोगसदिसो होतीति वत्वा जातकं समोवानेसि । तदा पण्डितधुत्तो अहमेव अहोसि । कूटधुत्तो पनेत्य न कथीयति । यथा चेत्य एवं सञ्चत्य । यो पन इमस्मिं काले न पञ्जायति सो न कथिय्यतेवाति ।

लित्तजातकं ।

२. महासारजातकं

उक्कट्ठे सूरमिच्छन्तीति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो आयस्मन्तं आनन्दत्थेरं आरब्भ कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

एकस्मिं हि समये कोसलरञ्जो इत्थियो चिन्तयिंसु वुद्धुप्पादो नाम दुल्लभो तथा मनुस्सपटिलाभो परिपुण्णायतनता च, मयञ्च इमं दुल्लभं खणसमवायं लभित्वापि अत्तनो रुचिया विहारं गन्त्वा धम्मं वा सोतुं पूजं वा कातुं दानं वा दातुं न लभाभ । मञ्जूसाय पक्खित्ता विय वसाम । रञ्जो कथेत्वा अम्हाकं धम्मं देसेतुं अनुच्छविकं एकं भिक्खुं पक्कोसापेत्वा तस्स सन्तिके धम्मं सोस्साम । ततो यं सक्खिस्साम तं उग्गण्हिस्साम दानादीनि च पुञ्जानि करिस्साम । एवं नो अयं खणपटिलाभो सफलो भविस्सतीति ।

ता सव्वापि राजानं उपसङ्कमित्वा अत्तना चिन्तितं कारणं कथयिंसु । राजा साधूति सम्पटिच्छि ।

अथेकदिवसं राजा उय्यानकीलं कीलितुकामो उय्यानपालं पक्कोसापेत्वा उय्यानं सोधेहीति आह । उय्यानपालो उय्यानं सोधेन्तो सत्थारं अञ्जतरस्मिं रुक्खमूले निसिन्नं दिस्वा रञ्जो सन्तिकं गन्त्वा सुद्धं देव ! उय्यानं अपि चेत्य अञ्जतरस्मिं रुक्खमूले भगवा निसिन्नोति आह । राजा—साधु सम्म ! सत्थु सन्तिके धम्मम्पि सोस्सामाति अलङ्कतरथं अभिरुह्य उय्यानं गन्त्वा सत्थु सन्तिकं अगमासि ।

तस्मिञ्च समये छत्तपाणी नामेको अनागाभी उपासको सत्थु सन्तिके धम्मं सुणमानो निसिन्नो होति । राजा नं दिस्वा आसङ्कमानो मुहुत्तं ठत्वा पुन सचायं पापको भवेय्य न सत्थु सन्तिके निसीदित्वा धम्मं सुणेय्य । अपापकेन इमिना भवितव्वन्ति चिन्तेत्वा सत्थारं उपसङ्कमित्वा वन्दित्वा एकमन्तं निसीदि । उपासको वुद्धगारवेन रञ्जो पच्चुट्ठानं वा वन्दनं वा नाकासि । तेनस्स राजा अनत्तमनो अहोसि । [३२३]

सत्था तस्स अनत्तमनभावं जत्वा उपासकस्स गुणं कथेसि—अयं महाराज ! उपासको बहुस्सुतो आगतागमो कामेसु वीतरागोति ।

राजा न इमिना ओरकेन भवितव्वं यस्स सत्था गुणं वण्णेतीति चिन्तेत्वा—उपासक ! वदेय्यासि येन ते अत्योति आह ।

उपासको साधूति सम्पटिच्छि । राजा सत्थु सन्तिके धम्मं सुत्वा सत्थारं पदक्खिणं कत्वा पक्कामि ।

सो एकदिवसं उपरिपासादे महावातपानं विवरित्वा ठितो तं उपासकं भुत्तपातरासं छत्तमादाय जेतवने गच्छन्तं दिस्वा पक्कोसापेत्वा एवमाह—त्वं किर उपासक ! बहुस्सुतो अम्हाकं च इत्थियो धम्मं सोतुकामा चैव उग्गहेतुकामा च । साधु वतस्स सचे तासं धम्मं वाचेय्यासीति ।

देव ! गिहीनं नाम राजन्तेपुरे धम्मं देसेतुं वा वाचेतुं वा नप्पतिरुपं, अय्यानमेव पतिरुपन्ति ।

राजा सच्चमेस वदतीति तं उय्योजेत्वा इत्थियो पक्कोसापेत्वा—भद्दे ! अहं तुम्हाकं धम्मदेसनत्थाय च धम्मवाचनत्थाय च सत्थु सन्तिकं गन्त्वा एकं भिक्खुं याचामि । असीतिया महासावकेसु कतरं याचामीति आह ।

ता सव्वापि मन्तेत्वा धम्मभण्डागारिकं आनन्दत्थेरमेव आरोचेसुं ।

राजा सत्थु सन्तिकं गन्त्वा वन्दित्वा एकमन्तं निसिन्नो एवमाह—भन्ते ! अम्हाकं गेहे इत्थियो आनन्दत्थेरस्स सन्तिके धम्मं सोतुञ्च उग्गण्हितुं च इच्छन्ति । साधु वतस्स सचे थेरो अम्हाकं गेहे धम्मं देसेय्य चैव वाचेय्य चाति ।

सत्था साधूति सम्पटिच्छित्वा थेरं आणापेसि । ततो पट्टाय रञ्जो इत्थियो थेरस्स सन्तिके धम्मं सुणन्ति चैव उग्गण्हन्ति च । अथेकदिवसं रञ्जो चूलामणि नट्ठो । राजा तस्स नट्टभावं सुत्वा अमच्चे

आगापेसि सव्वे अन्तोवलञ्जनकमनुस्से गहेत्वा चूलामणिं आहरापेथाति । अमच्चा मातुगामे आदिं कत्वा चूलामणिं परिपुच्छन्ता अदिस्वा महाजनं किलमेन्ति ।

तं दिवसं आनन्दत्येरो राजनिवेशनं पविट्ठो । यथा ता इत्थियो पुव्वे थेरं दिस्वाव हट्टुत्तुठा धम्मं सुणन्ति चेव उग्गण्हन्ति च तथा अकत्वा सव्वा दोमनस्सप्पत्ताव अहेसुं । ततो थेरेन कस्मा तुम्हे अज्ज एवरूपा जाताति पुच्छिता—एवमाहंसु—भन्ते ! रञ्जो चूलामणिं परियेसिस्सामाति अमच्चा मातुगामे उपादाय अन्तोवलञ्जनके किलमेन्ति न जानाम कस्स किं भविस्सति । तेनम्हा दोमनस्सप्पत्ताति ।

थेरो मा चित्तेथाति ता समस्सासेत्वा रञ्जो सन्तिकं गत्वा पञ्चत्तासने निसीदित्वा मणिं किर ते महाराज ! नट्ठोति पुच्छि ।

आम भन्तेति ।

असक्खि पन तं आहरापेतुन्ति ?

भन्ते ! सव्वं अन्तोजनं गहेत्वा किलमेन्तोपि न सक्कोमि आहरापेतुन्ति ।

महाराज ! महाजनं अकिलमेत्वाव आहरणुपायो अत्थीति । [३२४]

कतल्पायो भन्तेति ?

पिण्डदानं महाराजाति ?

कतरपिण्डदानं भन्तेति ?

महाराज ! यत्तकेसु आसङ्का अत्थि ते गहेत्वा एकेकस्स एकेकं पलालपिण्डं वा मत्तिकापिण्डं वा दत्त्वा इमं पच्चूसकाले आहरित्वा असुकट्टाने नाम पातेथाति वत्तव्वं । येन गहितो भविस्सति सो तस्मिं पक्खि-पित्वा आहरिस्सति । सचे पठमदिवसे येव पातेन्ति इच्चेतं कुसलं, नो चे पातेन्ति दुतियदिवसेपि ततियदिवसेपि तथेव कातव्वं । एवं महाजनो च न किलमिस्सति मणिञ्च लभिस्ससीति । एवं वत्वा थेरो अगमासि ।

राजा वुत्तनयेनेव तयो दिवसे दापेसि । नेव मणिं आहरिंसु । थेरो ततियदिवसे आगन्त्वा—किं महा-राज ! पातितो मणीति पुच्छि ।

न पातेन्ति भन्तेति ।

तेन हि महाराज ! महातलस्मिञ्चोव पटिच्छन्नट्टाने महाचाटिं ठपापेत्वा उदकस्स पूरापेत्वा साणिं परिकिखपापेत्वा सव्वे अन्तोवलञ्जनमनुस्सा च इत्थियो च उत्तरासङ्गं कत्वा एकेकोव अन्तो साणिं पविसित्वा हृत्यं धोवित्वा आगच्छत्तुति वदेहीति ।

थेरो इमं उपायं आचिक्खित्वा पक्कामि । राजा तथा कारेसि । मणिचोरो चिन्तेसि धम्मभण्डागारिको इमं अविकरणं आदाय मणिं अदस्सापेत्वा ओस्सक्खिस्सतीति पातेतुं दानि वट्टतीति मणिं पटिच्छन्नं कत्वा आदाय अन्तोसाणिं पविसित्वा चाटियं पातेत्वा निक्खमि । सव्वेसं निक्खन्तकाले उदकं छड्डेत्वा मणिं अहंसु ।

राजा थेरं निस्साय महाजनं अकिलमेत्वाव मे मणिं लद्धोति तुस्सि । अन्तोवलञ्जनकमनुस्सापि थेरं निस्साय मयं महादुक्खतो मुत्तम्हाति तुस्सिसुं । थेरस्सानुभावेन रञ्जो चूलामणिं लद्धोति थेरस्सानुभावो सकलनगरे चेव भिक्खुसङ्घे च पाकटो जातो । धम्मसभायं सन्निसिन्ना भिक्खू थेरस्स गुणं वण्णयिंसु—आवुसो ! आनन्दत्येरो अत्तनो बहुस्सुतताय पण्डित्त्वेन उपायकुसलताय महाजनं अकिलमेत्वा उपायेनेव रञ्जो मणिं दस्सेसीति ।

सत्या आगन्त्वा—कायनुत्थं भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वुत्ते न भिक्खवे ! इदानि आनन्देनेव परहत्थगतं भण्डं दस्सितं, पुव्वेपि पण्डिता महाजनं अकिलमेत्वा उपा-येनेव तिरच्छन्नहत्थूपगमण्डकं दस्सयिंसुति वत्त्वा अतीतं आहरिः—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रञ्जं कारेन्ते बोधिसत्तो सव्वसिप्पेसु निष्फात्तं पत्तो तस्सेव अमच्चो अहोसि । अथेकदिवसं राजा महत्तेन परिवारेण उय्यानं गत्वा वनन्तरानि विचरित्वा उदककीलं कीलितुकामो मङ्गल-पोद्गरणिं ओत्तस्सिवा इरयागारमि पक्कसि । इत्थियो अत्तनो अत्तनो [३२५] सासूपगगीवूपगादीनि आभ-

रणानि ओमुञ्चित्वा उत्तरासङ्गेषु पक्खपित्वा समुग्गपिट्ठेषु ठपेत्वा दासियो पटिच्छापेत्वा पोक्खरणि ओत्-
रिस्सु ।

अथेका उय्यानमक्कटी साखन्तरे निसिन्ना देविं पिलन्धनानि ओमुञ्चित्वा उत्तरासङ्गेषु पक्खपित्वा
समुग्गपिट्ठेषु ठपयमानं दिस्वा तस्सा मुत्ताहारं पिलन्धितुकामा हुत्वा दासिया पमादं ओलोकयमाना निसीदि,
दासीपि तं रक्खमाना तहं तहं ओलोकयमाना निसिन्ना येव पचलायितुमारभि । मक्कटी तस्सा पमादभावं
जत्वा वातवेगेन ओत्तरित्वा महामुत्ताहारं गीवाय पटिमुञ्चित्वा वातवेगेन उप्पतित्वा साखन्तरे निसीदित्वा
अञ्जासं मक्कटीनं दस्सनभयें एकस्मिं रक्ख सुसिरट्ठाने ठपेत्वा उपसन्तुपसन्ता विय तं रक्खमाना निसीदि ।

सापि खो दासी पटिवुञ्चित्वा मुत्ताहारं अपस्सन्ती कम्पमाना अञ्जं उपायं अदिस्वा पुरिसो देविया
मुत्ताहारं गहेत्वा पलातोति महाविरवं विरवि । आरक्खमनुस्सा ततो ततो सन्निपतित्वा तस्सा वचनं सुत्वा
रञ्जो आरोचयिस्सु । राजा चोरं गण्हथाति आह । पुरिसा उय्याना निक्खमित्वा चोरं गण्हथ गण्हथाति
इतो चितो च ओलोकेन्ति ।

अथेको जानपदो वलिकारकपुरिसो तं सहं सुत्वा कम्पमानो पलायि । तं दिस्वा राजपुरिसा अयं चोरो
भविस्सतीति अनुवन्धित्वा तं गहेत्वा पोथेत्वा—अरे द्दुट्ठचोर ! एवं महासारं नाम पिलन्धनं अवहरिस्स-
सीति परिभासिस्सु^१ ।

सो चिन्तेसि सचाहं न गण्हामीति वक्खामि अज्ज मे जीवितं नत्थि, पोथेन्तो येव मं मारेस्सन्ति । सम्प-
टिच्छामि नन्ति । सो—आम सामि ! गहितं मेति आह ।

अथ नं वन्धित्वा रञ्जो सन्तिकं नयिस्सु । राजापि नं पुच्छि—गहितं ते महासारपिलन्धनन्ति ?
आम देवाति ।

इदानि तं कहन्ति ?

देव ! मया महासारं नाम मञ्चपीठम्पि न दिट्ठपुव्वं, सेट्ठी पन मं महासारपिलन्धनं गण्हापेसि ।
सोहं गहेत्वाव तस्स अदासि ! सो तं जानातीति ।

राजा सेट्ठि पक्कोसापेत्वा—गहितं ते इमस्स हत्थतो महासारपिलन्धनन्ति पुच्छि ।

आम देवाति ।

कहं तन्ति ?

पुरोहितस्स मे दिन्नन्ति ।

पुरोहितम्पि पक्कोसापेत्वा तथेव पुच्छि । सोपि सम्पटिच्छित्वा गन्धव्वस्स मे दिन्नन्ति आह ।

नम्पि पक्कोसापेत्वा—पुरोहितस्स ते हत्थतो महासारपिन्धनं गहितन्ति पुच्छि ।

आम देवाति ।

कहं तन्ति ?

किलेसवसेन मे वण्णदासिया दिन्नन्ति ।

तम्पि पक्कोसापेत्वा पुच्छि । सा न गण्हामीति आह । ते तञ्च जने पुच्छन्तानञ्जो व सुरियो अत्यं
गतो । [३२६]

राजा इदानि विकालो जातो स्वे जानिस्सामाति ते पञ्चजने अमच्चानं दत्त्वा नगरं पाविसि । बोधि-
सत्तो चिन्तेसि—इदं पिलन्धनं अन्तोवलञ्जे नट्ठं अयं च गहपतिको वहिवलञ्जो, द्वारेपि वलवा रक्खो, तस्मा
अन्तोवलञ्जनकानम्पि नं गहेत्वा पलायितुं न सक्का । एवं नेव वहिवलञ्जनकानं न अन्तो उय्याने वलञ्ज-
नकानं गहणुपायो दिस्सति । इमिना दुग्गतमनुस्सेन सेट्ठिस्स मे छिन्नन्ति कथेन्तेन अत्तनो मोक्खत्याय कथितं
भविस्सति । सेट्ठिनापि पुरोहितस्स मे दिन्नन्ति कथेन्तेन एकतो हुत्वा नित्थरिस्सामीति चिन्तेत्वा कथितं भवि-
स्सति । पुरोहितेनापि गन्धव्वस्स मे दिन्नन्ति कथेन्तेन वन्धनागारे गन्धव्वं निस्साय सुखेन वसिस्सामाति चिन्तेत्वा-
कथितं भविस्सति । गन्धव्वेनापि वण्णदासिया मे दिन्नन्ति कथेन्तेन अनुक्कण्ठता वसिस्सामाति चिन्तेत्वा

कथितं भविस्सति । इमेहि पञ्चहिपि अचोरेहि भवितव्वं उय्याने मक्कटा व्हू पिलन्धनेन एकस्सा मक्कटिया हत्थे आरूल्हेन भवितव्वन्ति ।

सो राजानं उपसङ्गमित्वा—महाराज ! चोरे अम्हाकं निय्यादेथ मयं तं किच्चं सोधेस्सामाति—आह । राजा साधु पण्डित ! सोधेहीति तस्स निय्यादेसि । बोधिसत्तो अत्तनो दासपुरिसे पक्कोसित्वा ते पञ्च जने एकस्मिञ्चो व ठाने वसापेत्वा समन्ता आरक्खं कत्वा कण्णं दत्वा यं ते अञ्जामञ्जं कथेन्ति तं मय्हं आरो-
चेथाति—वत्वा पक्कामि । ते तथा अकंसु ।

ततो मनुस्सानं सन्निसिन्नवेलाय सेट्ठी तं गहपतिकं आह—अरे दुट्टुगहपतिक ! तथा अहं मया वा त्वं कहं दिट्ठुपुव्वो ? कदा ते मय्हं पिलन्धनं दिन्नन्ति आह ।

सामि महासेट्ठि ! अहं महासारं नाम रक्खसारपादकं मञ्च पीठकम्पि न जानामि ! तं निस्साय पन मोक्खं लभिस्सामीति एवं अवचं । मा मे कुञ्च सामीति ।

पुरोहितोपि सेट्ठि आह—महासेट्ठि त्वं इमिना पिलन्धनं अत्तनो अदिन्नकमेव मय्हं कथं अदासीति ? मयम्पि द्वे इस्सरा अम्हाकं एकतो हुत्वा ठितकाले कम्मं खिप्पं निप्पजिस्सतीति कथेसिन्ति ।

गन्धव्वोपि पुरोहितं आह—ब्राह्मण ! कदा तथा मय्हं पिलन्धनं दिन्नन्ति ? अहं तं निस्साय वसनट्टाने सुखं वसिस्सामीति कथेसिन्ति ।

वण्णदासीपि गन्धव्वं आह—अरे दुट्टुगन्धव्व ! अहं कदा तव सन्तिकं गतपुव्वा त्वं वा मम सन्तिकं आगतपुव्वो, कदा ते मय्हं पिलन्धनं दिन्नन्ति ?

भगिनि ! किं कारणा कुञ्चसि ? अम्हेसु पञ्चसु एकतो वसन्तेसु घरावासो भविस्सति अनुक्कण्ठ-
माना सुखं वसिस्सामाति कथेसिन्ति । [३२७]

बोधिसत्तो पयोजितमनुस्सानं सन्तिका तं कथं सुत्वा तेसं तत्थतो अचोरभावं जत्वा मक्कटिया गहित-
पिलन्धनं उपायेनेव पातेस्सामीति भेण्डुमयानि^१ बहूनि पिलन्धनानि कारापेत्वा उय्याने मक्कटियो गाहापेत्वा हत्थपादगीवासु भेण्डुपिलन्धनानि पिलन्धापेत्वा विस्सजेसि इतरा मक्कटी पिलन्धनं रक्खमाना उय्यानेयेव निसीदि ।

बोधिसत्तो मनुस्से आणापेसि गच्छथ तुम्हे उय्याने सव्वमक्कटियो उपधारेथ यस्सा तं पिलन्धनं पस्सथ तं उत्तासेत्वा पिलन्धनं गण्ठथाति । तापि खो मक्कटियो पिलन्धनं नो लद्धन्ति तुट्ठिपहट्ठा उय्याने विचरन्तियो तस्सा सन्तिकं गन्त्वा पस्सथ अम्हाकं पिलन्धनन्ति आहंसु । सा मक्खं असहमाना किं इमिना भेण्डुपिलन्धनेनाति मुत्ताहारं पिलन्धित्वा निक्खमि ।

अथ नंते पुरिसा दिस्वा पिलन्धनं छड्डापेत्वा आहरित्वा बोधिसत्तस्स अदंसु । सो तं आदाय रञ्जो
दस्सेत्वा—इदं ते देव ! पिलन्धनं, ते पञ्चपि अचोरा । इदं पन उय्याने मक्कटिया आभतन्ति आह ।

कथं पन ते पण्डित ! मक्कटिया हत्थं आरूल्हभावो ज्ञातो ? कथं ते गहितन्ति ?

सो सव्वं आचिक्ख । राजा तुट्टुमानसो सङ्गामसीसादिसु नाम सूरदयो इच्छित्त्वा होन्तीति बोधि-
सत्तस्स थुतिं करोन्तो इमं गायमाह :-

उक्कट्ठे सूरमिच्छन्ति मन्तीसु अकुतूहलं,
पियञ्च अन्नपाणम्हि अत्थे जाते च पण्डितन्ति ।

तत्थ—उक्कट्ठेति उपकट्ठे उभतो वूल्हे सङ्गामे सम्पहारे वत्तमानेति अत्थो । सूरमिच्छन्तीति असनियामि
मत्यके पतमानाय अपलायिनं सूरं इच्छन्ति । तस्मिं खणे एवरूपो सङ्गामयोवो पत्थेतव्वो होति । मन्तीसु अकु-
तूहलन्ति कत्तव्वाकत्तव्वकिच्चं सम्मन्तनकाले उप्पन्ने मन्तीसु यो अकुतूहलो अविक्किण्णवाचो मन्तं न
भिन्दति तं इच्छन्ति तादिसो तेसु ठानेसु पत्थेतव्वो होति । पियञ्च अन्नपाणम्हीति मधुरे अन्नपाणे पच्चुपट्ठित्ते
सहपरिभुञ्जनत्याय पियपुगलं पत्थेन्ति तादिसो तस्मिं काले पत्थेतव्वो होति । अत्थे जाते च पण्डितन्ति

अथ्यगम्भीरे किस्मिन्निदेव कारण या शब्दे वा उवाच पण्डितं विचक्षणं दृच्छन्ति, नव्यान्पो हि नानि न समये पद्वेत्तव्यो ह्यनीति ।

एवं राजा बोधिमत्तं वग्नेत्या बोधेता श्रमदत्तं तस्मैन्नो महामेषो विम मन्ति, रभोति पृथेव्या तन्मोवादे दृवा दानादीनि पुञ्ज्यानि कतत यथाकम्पं गतो । [३२८]

बोधिमन्तोति यथाकम्पं गतो । मत्प्राति द्मं धम्मदेवतं आहृत्वा येवम्पं गुतं यथेव्या ज्ञातं गमो-
धानेनि । तदा राजा आनन्दो अहोमि, पण्डितामन्चो एन अहमेवाति ।

महासारजातकं ।

३. विस्सासभोजनजातकं

न विस्ससे अविस्सत्येति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो विस्सासभोजनं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

तस्मिं किर समये येभुय्येन भिक्खू मातरा नो दिन्नं पितरा नो दिन्नं भातरा भगिनिया चुल्लभातरा चुल्लपितरा मातुलेन मातुलानिया दिन्नं, अम्हाकं गिहीकालेपि भिक्खुकालेपि एते दातुं युत्तरूपा वाति ज्ञातीहि दिन्ने चत्तारो पच्चये विस्सत्या हुत्वा अपच्चवेक्खित्वा परिभुञ्जन्ति ।

सत्या तं कारणं ज्ञत्वा भिक्खूनां मया धम्मदेसनं कातुं वट्ठीति भिक्खू सन्निपातापेत्वा—भिक्खवे ! भिक्खुना नाम जातीहिपि अज्जातीहिपि दिन्नके चत्तारो पच्चये पच्चवेक्खित्वाव परिभोगो कातव्वो । अपच्चवेक्खितं परिभोगं कत्वा हि कालं कुरुमानो भिक्खुयक्खपेतअत्तभावतो न मुच्चति । अपच्चवेक्खितपरिभोगो नामेस विसपरिभोगसदिसो । विसं हि विस्सासिकेन दिन्नकम्पि अविस्सासिकेन दिन्नकम्पि मारेतियेव । पुव्वेपि विस्सासेन दिन्नविसं परिभुञ्जित्वा जीवितक्खयं पत्ताति वत्वा तेहि याचितो अतीतं आहरिः—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो महाविभवो सेट्ठी अहोसि । तस्सेको गोपालको किट्टसम्वाधसमये गावो गहेत्वा अरञ्जं पविसित्वा तत्थ गोपल्लिकं कत्वा रक्खन्तो वसति । सेट्ठिनो च कालेन कालं गोरसं आहरति । अथस्स गोपल्लिकाय अविदूरे सीहो निवासं गण्हि । गावीनं सीहसन्तासेन मिलातानं खीरं मन्दं अहोसि । अथ नं एकदिवसं सर्पि आदाय आगतं सेट्ठी पुच्छि किन्नुखो सम्म गोपालक ! मन्दं सप्पीति ? सो तं कारणं आचिक्खि ।

अत्थि पन सम्म ! तस्स सीहस्स कत्थचि पटिवद्धोति ?

अत्थि सामि ! एकाय मिगमातुकाय सर्दि संसगोति ।

सक्का पन तं गाहापेतुन्ति ?

सक्का सामीति ।

तेनहि नं गहेत्वा तस्सा नलाटतो पट्टाय सरीरे लोमानि विसेन पुनप्पुनं रजित्वा सुक्खापेत्वा द्वे तयो दिवसे अतिक्कामेत्वा तं मिगमातुकं विस्सज्जेहि । सो तस्सा सिनेहेन सरीरं लेहित्वा जीवितक्खयं पापुणिससति । अथस्स चम्मनखदाठा चेव वसञ्च गहेत्वा आगच्छेय्यासीति हलाहलविसं दत्त्वा उय्योजेसि ।

सो गोपालको जालं खिपित्वा उपायेन तं मिगमातुकं गण्हित्वा तथा अकासि । सीहो [२२६] तं दिस्वाव बलवासिनेहेन तस्सा सरीरं लेहित्वा जीवितक्खयं पापुणि गोपालकोपि चम्मादीनि गहेत्वा वोधिसत्तस्स सन्तिकं अगमासि । वोधिसत्तो तं कारणं ज्ञत्वा परेसु सिनेहो नाम न कत्तव्वो । एवं बलसम्पन्नोपि सीहो मिगराजा किलेसवसेन संसगं निस्साय मिगमातुकाय सरीरं लेहन्तो विसपरिभोगं कत्वा जीवितक्खयं पत्तोति वत्वा सम्पत्तपरिसाय धम्मं देसेन्तो इमं गायमाहः—

न विस्ससे अविस्सत्ये विस्सत्येपि न विस्ससे,

विस्सासा भयमन्वेति सीहं व मिगमातुकाति ।

तत्रायं सट्खेपत्यो । यो पुव्वे सहायो अत्तनि अविस्सत्यो अहोसि तस्मिं अविस्सत्ये यो पुव्वेपि निव्वभयो अत्तनि विस्सासिको येव तस्मिं विस्सत्येपि न विस्ससे नेव विस्सासं करेय्य । किं कारणा विस्सासा भयमन्वेति यो हि मित्तेपि अमित्तेपि विस्सासो ततो भयमेव आगच्छति । कथं ? सीहं मिगमातुका यथा मित्तसन्धववसेन कतविस्सासाय मिगमातुकाय सन्तिका सीहस्स भयं अन्वेतं उपगतं सम्पत्तन्ति अत्यो । यथा वा विस्सासवसेन सीहं मिगमातुका अन्वेतुकामा उपगताति अत्यो ।

एवं वोधिसत्तो सम्पत्तपरिसाय धम्मं देसेत्वा दानादीनि पुञ्जानि कत्वा यथाकम्मं गतो । सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा महासेट्ठी अहमेव अहोसिन्ति ।

विस्सासभाजनजातकं ।

४. लोमहंसजातकं

सो ततो सो सीतोति इदं सत्या वेसालि उपनिस्साय पाठिकारामे विहरन्तो सुनक्खत्तं आरब्ध कयेसि ।

पञ्चपन्नवत्यु

एकस्मिं हि समये सुनक्खत्तो सत्यु उपट्टाको हुत्वा पत्तचीवरमादाय विचरमानो कोरक्खत्तियस्स धम्मं रोचेन्तो दसवलस्स पत्तचीवरं निव्यादेत्वा कोरक्खत्तियं निस्साय वसित्वा तस्स कालकञ्जकअसुरयोनियं निव्वत्त-
काले गिही हुत्वा नत्थि समणस्स गोतमस्स उत्तरिमनुस्सधम्मा अलमरियञ्जाणदस्सविसेसो तक्कपरियाहत्तं
समणो गोतमो धम्मं देसेति वीमंसानुचरितं सयंपटिभाणं यस्स च रव्वस्स अत्थाय धम्मो देसितो सो न निव्याति
तक्करस्स सम्मा दुक्खक्खयायाति वेसालियं तिण्णं पाकारानं अन्तरे विचरन्तो सत्यु अवण्णं भासति ।

अथायस्मा सारिपुत्तो पिण्डाय चरन्तो तस्सेवं अवण्णं भासन्तस्स सुत्वा पिण्डपातपटिक्कन्तो तमत्थं
भगवतो आरोचेसि ।

भगवा—कोधनो सारिपुत्त ! सुनक्खत्तो मोघपुरिसो [३३०] कोधवसेनेवमाह । कोधवसेनापि पन
सो न निव्याति तक्करस्स सम्मादुक्खक्खयायाति वदन्तो अजानित्वापि मय्हं अगुणमेव भासति, नखो पन सो
मोघपुरिसो मय्हं गुणं जानाति, मय्हं हि सारिपुत्त ! छ अभिञ्जा नाम अत्थि, अयम्पि मे उत्तरिमनुस्सधम्मोव
दसवलानि अत्थि चतुवेसारज्जञ्जाणं अत्थि, चतुयोनिपरिच्छेदकञ्जाणं अत्थि, पञ्चगतिपरिच्छेदकञ्जाणं
अत्थि, अयम्पि मे उत्तरिमनुस्सधम्मोव एवं उत्तरिमनुस्सधम्मसमन्नागतं पन मं यो एवं वेदय्य नत्थि समणस्स
गोतमस्स उत्तरिमनुस्सधम्मोति. सो तं वाचं अप्पहाय तं चित्तं अप्पहाय तं दिट्ठि अप्पटिनिस्सज्जित्वा यथाभतं
निक्खित्तो एवं निरयेति एवं अत्तनो विज्जमानउत्तरिमनुस्सधम्मस्स गुणं कथेत्वा सुनक्खत्तो किर सारिपुत्त !
कोरक्खत्तियस्स दुक्करकारिकाय मिच्छातपे पसन्नो । मिच्छातपे पसीदन्तेन पन मयि एव पसीदित्तुं वट्टति ।
अहं हि इतो एकनवुतिकप्पमत्थके अत्थि नुखो एत्थ सारोति वाहिरकमिच्छातपं वीमंसन्तो चतुरङ्ग समन्नागतं
ब्रह्मचरियवासं वसि, तपस्सी सुदं होमि परमतपस्सी लूखो सुदं होमि परमलूखो, जेगुच्छी सुदं होमि परमजेगुच्छी
पविवित्तो सुदं होमि परमपविवित्तोति वत्वा थेरेन याचितो अतीतं आहरि ।

अतीतवत्यु

अतीते एकनवुतिकप्पमत्थके बोधिसत्तो वाहिरकतपं वीमंसिस्सामीति आजीवकपव्वज्जं पव्वजित्वा
अचेलको अहोसि रजोजल्लिको । पविवित्तो अहोसि एकविहारी मनुस्से दिस्वा मिगो विय पलायि । महाविकट-
भोजनो अहोसि वच्छगोमयादीनि परिभुञ्जि । अप्पमाद विहारत्थाय अरञ्जे एकस्मिं भिसनके वनसण्डे
विहासि, तस्मिं विहरन्तो हिमपातसमये अन्तरट्टके रत्तिं वनसण्डा निक्खमित्वा अब्भोकासे विहरित्वा सुरिये
उगगते वनसण्डं पविसति सो यथा रत्तिं अब्भोकासे हिमोदकेन तिन्तो तथेव दिवा वनसण्डतो पघरन्तेहि
उदकविन्दूहि तेमियति एवं अहोरतं सीतदुक्खं अनुभोति । गिम्हानं पन पच्छिमे मासे दिवा अब्भोकासे विहरित्वा
रत्तिं वनसण्डं पविसति, सो यथा दिवा अब्भोकासे आतपेन परिलाहप्पत्तो तथेव रत्तिं निवाते वनसण्डे परिलाहं
पापुणाति, सरीरा सेदधारा मुच्चन्ति । अथस्स पुव्वे अस्सुतपुव्वा अयं गाथा पटिभासिः—

सो ततो सो सीतो एको भिसनके वने ।

नग्गो न चग्गिमासीनो एसनापसुतो मुनीति ॥

तत्थ—सो ततोति सुरियसन्तापेन सुततो । सो सीतोति हिमोदकेन सुसीतो सुट्ठुत्तिन्तो । एको भिसनके
वनेति यत्थ पविट्टानं येभुय्येन लोमानि हंसन्ति तथारूपे भिसनके [३३१] वनसण्डे एको अदुतियोव अहोसिन्ति
दीपेति ।

नग्गो न चग्गिमासीनोति नग्गो च न च अग्गिमासीनो तथा सीतेन पीलियमानोपि नेव निवासनपारूपनं
वा आदियं न अग्गि आगम्म निसीदित्तिं दीपेति । एसनापसुतोति अब्रह्मचरियेपि तस्मिं ब्रह्मचरियसञ्जी हुत्वा

ब्रह्मचरियमेवेतं एसना च गवेसना च उपायो ब्रह्मलोकस्साति एवं ताय ब्रह्मचरियेसनाय पसुतो अनुयुत्तो उस्सुक्कं आपन्नो अहोसिन्ति दस्सेति । मुनीति मुनि खो एस मोनत्याय पटिपन्नोति एवं लोकेन सम्भावितो अहोसिन्ति दीपेति ।

एवं चतुरङ्गसमन्नागतं पन ब्रह्मचरियं चरित्वा बोधिसत्तो मरणकाले' उपट्ठितं निरयनिमित्तं दिस्वा इदं वत्तसमादानं । निरत्थकन्ति जत्वा तं खणञ्जे व तं लद्धि भिन्दित्वा सम्मादिट्ठि गहेत्वा देवलोके निव्वत्ति । सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । अहं तेन समयेन सो आजीवको अहोसिन्ति ।

लोमहंसजातकं ।

५. महासुदस्सनजातकं

अनिच्चा वत-संखाराति इदं सत्या परिनिव्वाणमञ्चके निपन्नो आनन्दत्थेरेस्स मा भन्ते ! भगवा इमस्मिं खुद्दकनगरकेत्यादिवचनं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

तथागते जेतवने विहरन्ते सारिपुत्तत्थेरो कत्तिकपुण्णमायं नालकगामके जातोवरके परिनिव्वायि । महामोगल्लानो कत्तिकमासस्सेव कालपक्खे आमावसियं परिनिव्वायि । एवं परिनिव्वुते अग्गसावकयुगे अहम्मि कुसिनारायं परिनिव्वायिस्सामीति अनुपुव्वेन चारिकं चरमानो तत्थ गत्त्वा यमकसालानमन्तरे उत्तरसीसके मञ्चके अनुट्टानसेय्याय निपज्जि ।

अथ नं आयस्सा आनन्दत्थेरो—मा भन्ते ! भगवा इमस्मिं खुद्दकनगरके विसमे उज्जङ्गलनगरके साखानगरके परिनिव्वायि । अञ्जोसं चम्पाराजगहादीनं महानगरानं अञ्जातरस्मि भगवा परिनिव्वाय तूति याचि ।

सत्या—मा आनन्द ! इमं खुद्दकनगरं उज्जङ्गलनगरकं साखानगरकन्ति वदेहि । अहं हि पुव्वे सुदस्सनचक्कवत्तिराजकाले इमस्मिं नगरे वसिं तदा इदं द्वादसयोजनिकेन रतनपाकारेण परिक्वत्तं महानगरं अहोसीति वत्त्वा थेरेण याचितो अतीतं आहरन्तो महासुदस्सनसुत्तन्तं कथेसि ।

अतीतवत्थु

तदा पन महासुदस्सनं सुधम्मपासादा ओतरित्वा अविदूरे सत्तरतनमये तालवने पञ्चत्तस्मि कप्पियमञ्चके दक्खिणेण पत्सेन अनुट्टानसेय्याय निपन्नं दिस्वा इमानि ते देव ! [३३२] चतुरासीतिनगरसहस्सानि कुसावतीराजवानिपमुखानि । एत्थ छन्दं करोहीति सुभट्टाय देविया वुत्ते महासुदस्सनो, मा देवि एवं अवच । अथ खो एत्थ छन्दं विनेहि मा अपेक्खं अकासीति एवं मं ओवदाति वत्त्वा किं कारणा देवाति पुच्छितो अज्जाहं कालकिरियं करिस्सामीति आह । अथ नं देवी रुदमाना अक्खीनि पुच्छित्वा किच्छेण कसिरेण तथा वत्त्वा रोदि परिदेवि । सेसापि चतुरासीतिसहस्सा इत्थियो रोदिसु परिदेविसु । अमच्चादिसुपि एकोपि अधिवासेतुं नासक्खि । सव्वेपि रोदिसु ।

वोधिसत्तो—अलं भणे ! मा सट्ठमकत्थाति सव्वे निवारेत्वा देविं आमन्तेत्वा मा त्वं देवि ! रोदि मा परिदेवि । तिलमत्तोपि हि सङ्खारो निच्चो नाम नत्थि सव्वेपि अनिच्चा भेदनधम्मा एवाति वत्त्वा देवि ओवदन्तो इमं गाथमाहः—

अनिच्चा वत सङ्खारा उप्पादवयधम्मिनो ।

उप्पज्जित्वा निरुज्जन्ति तेसं दूपसमो सुखोति ॥

तत्थ—अनिच्चा वत सङ्खाराति भट्टे ! सुभट्टादेवि ! यत्तकेहि पच्चयेहि समागन्त्वा कता खन्वाय-तनादयो सङ्खारा सव्वे ते अनिच्चा येव नाम । एतेसु हि रूपं अनिच्चं-पे-विज्जाणं अनिच्चं । चक्खुं अनिच्चं-पे-धम्मा अनिच्चा । यं किञ्चि सविज्जाणकअविज्जाणकरतनं सव्वं तं अनिच्चमेव । इति अनिच्चा वत सङ्खाराति गण्ह । कस्मा ? उप्पादवयधम्मिनोति सव्वेहेते उप्पादवयधम्मिनो चेव वयधम्मिनो च उप्पज्जन-भिज्जनसभावा येव । तस्मा अनिच्चाति वेदितव्वा । यस्मा च अनिच्चा तस्मा उप्पज्जित्वा निरुज्जन्तीति उप्पज्जित्वा ठित्ति पत्त्वापि निरुज्जन्ति येव । सव्वेवहेते निव्वत्तमाना उप्पज्जन्ति नाम भिज्जमाना निरुज्जन्ति नाम ।

तेसं उप्पादे सति येव ठित्ति नाम होति, ठित्तिया सति येव भङ्गो नाम होति । न हि अनुप्पन्नस्स ठित्ति नापि ठित्तं अभेज्जनकं नाम अत्थि । इति सव्वेपि संखारा तीणि खणानि पत्त्वा तत्थ तत्थेव निरुज्जन्ति । तस्मा

१. सी०—लवखणानि ।

सव्वेपिमे अनिच्चा खणिका इत्तरा अट्ठुवा पभङ्गुनो चलिता समीरिता अनद्धनिया पयाता तावकालिका निस्सारा तावकालिकट्ठेन मायामरीचिफेणसदिसा । तेसु भदे ! सुभद्दादेवि ! कस्मा सुखसञ्जं उप्पादेसि ? एवं पन गण्ह । तेसं बूपसमो सुखोति सव्ववट्ठवूपसमतो तेसं बूपसमो नाम निव्वणं तदेवेकं एकन्ततो सुखं अञ्जं सुखं नाम नत्थीति ।

एवं महासुदस्सनो अमतमहानिव्वणणेन देसनाय कूटं गहेत्वा अवसेसस्सापि महाजनस्स दानं देथ, सीलं रक्खथ, उपोसथकम्मं करोथाति ओवादं दत्त्वा देवलोकपरायणो अहोसि । सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा सुभद्दादेवी राहुलमाता अहोसि, परिनायकरतनं राहुलो अहोसि, सेसपरिसा बुद्धपरिसा, महासुदस्सनो पन अहमेवाति ।

महासुदस्सनजातकं । [३३३]

६. तेलपत्तजातकं

समतिक्तिकं अनवसेसकन्ति इदं सत्या सुम्भरट्ठे सेतकं नाम निगमं उपनिस्साय अञ्जतरस्मि वनसण्डे विहरन्तो जनपदकल्याणिसुत्तं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

तत्रहि भगवा—सेय्यथापि भिक्खवे ! जनपदकल्याणी जनपदकल्याणीति खो भिक्खवे ! महाजनकायो सन्निपतेय्य । सा खो पनेसा जनपदकल्याणी परमपासाविनी नच्चे परमपासावनी गीते जनपदकल्याणी नच्चति गायेतीति खो भिक्खवे ! भीयो सोमत्ताय महाजनकायो सन्निपतेय्य । अथ पुरिसो आगच्छेय्य जीवितुकामो अमरितुकामो सुखकामो दुक्खपटिक्कूलो । तमेनं एवं वदेय्युं अयं ते अम्भोपुरिस ! समतिक्तियो तेलपत्तो 'अन्तरेण च महासमयं' अन्तरेण च जनपदकल्याणिया हारेतव्वो । पुरिसो च तं दुक्खित्तासिको पिट्ठितो पिट्ठितो अनुवन्धिस्सति यत्थेव नं थोकम्पि छड्ढेस्ससि तत्थेव ते सिरं पातेस्सामीति । तं किम्मञ्जथ भिक्खवे ! अपि नु खो सो पुरिसो अमुं तेलपत्तं अमनसिकरित्वा बहिद्धा पमादं आहरेय्याति ?

नोहेतं भन्ते ।

उपमा खो म्यायं भिक्खवे ! कता अत्थस्स विञ्जापनाय । अयमेत्थ अत्थो—समतिक्तियोतेलपत्तोति खो भिक्खवे ! कायगतायेतं सतिया अधिवचनं । तस्मातिह भिक्खवे ! एवं सिक्खितव्वं कायगता नो सति भाविता भविस्सति सुसमारद्धाति एवं हि वो भिक्खवे ! सिक्खितव्व'न्ति इमं जनपदकल्याणिसुत्तं सात्थं सव्यञ्जनं कथेसि ।

तत्रायं सङ्खेपत्थो । जनपदकल्याणीति जनपदमिह कल्याणि उत्तमा छसरीरदोसरहिता पच्चकल्याणसमन्नागता । सा हि यस्मा नातिदीघा नातिरस्सा नातिकिसो नातिथूला नातिकाली नाच्चोदाता अत्तिकन्ता मानुसकं वण्णं अप्पत्ता दिव्वं वण्णं तस्मा छसरीरदोसरहिता । छविकल्याणं मंसकल्याणं नहारुकल्याणं अट्टिकल्याणं वयोकल्याणन्ति इमेहि पन पच्चहि कल्याणेहि समन्नागता पच्चकल्याणसमन्नागता नाम । तस्सा हि आगन्तुकोभासकिच्चं नाम नत्थि अत्तनो सरीरोभासेनेव द्वादसहत्थे ठाने आलोकं करोति पियङ्गुसमा वा होति सुवण्णसमा वा । अयमस्सा छविकल्याणता । चत्तारो पनस्सा हत्थपादा मुखपरियोसानञ्च लाखारसपरिकम्मकता विय रत्तपवालरत्तकम्बलसदिसं होति । अयमस्सा मंसकल्याणता । वीसति नखपत्तानि मंसतो अमुत्तट्टाने लाखारसपूरितानि विय मुत्तट्टाने खीरधारासदिसानि । अयमस्सा नहारुकल्याणता । द्वत्तिस दन्ता सुफुस्सिता सुधोतवजिरपन्ति विय खायन्ति अयमस्सा अट्टिकल्याणता । वीसं वस्ससत्तिकापि पन समाना सोलसवस्सुट्टेसिका विय होति निव्वलि [३३४] पलिता । अयमस्सा वयोकल्याणता ।

परमपासाविनीति एत्थ पन पसवनं पसवो पवत्तीति अत्थो । पसवोयेव पासावो । परमो पासावो परमपासावो, सो अस्सा अत्थीति परमपासावीनी । नच्चे च गीते च उत्तमपवत्ति सेट्टकिरिया उत्तममेव नच्चं नच्चति गीतञ्च गायतीति वुत्तं होति । अथ पुरिसो आगच्छेय्याति न अत्तनो रुचिया आगच्छेय्य । अयं पनेत्थ अधिप्पायो । अथेवं महाजनमज्जे जनपदकल्याणिया नच्चमानाय साघुसाघूति साघुकारेसु च अङ्गुलिपोठनेसु चेलुक्खेपेसु च पवत्तमानेसु तं पवत्ति सुत्वा राजा वन्धनागारतो एकं पुरिसं पक्कोसापेत्वा निगतानि भिन्दित्वा समतिक्तिकं सुपरिपुण्णं तेलपत्तं तस्स हत्थे दत्त्वा उभोहि हत्थेहि दत्तं गाहापेत्वा एकं असिहत्थं पुरिसं आणापेसि एतं गहेत्वा जनपदकल्याणिया समज्जट्टानं गच्छ यत्थेव चैस पमादं आगम्म एकम्पि तेलविन्दुं छड्ढेति तत्थेवस्स सीसं छिन्दाति । सो पुरिसो असिं उक्खिपित्वा तं तज्जेन्तो तत्थ नेसि । सो मरणभयतज्जितो जीवितुकामताय पमादवसेन तं अमनसिकत्वा सकिम्पि अक्खीनि उम्मिलेत्वा तं जनपदकल्याणिं न ओलोकेसि । एवं भूतपुव्वमेवेतं वत्थुं । सुत्ते पन परिकप्पवसेनेतं वुत्तन्ति वेदितव्वं ।

१. स्या० —अन्तरे । २. स्या० —महाजनकायस्स ।

उपमा खो म्यायन्ति एत्थ पन तेलपत्तस्स ताव कायगतासतिया ओपम्मसंसन्दनं कतमेव । एत्थ पन राजा विय कम्मं दठव्वं, असि विय किलेसा, उक्खित्तासिकपुरिसो विय मारो, तेलपत्तहत्यपुरिसो विय कायगतासतिभावको विपस्सकयोगावचरो । इति भगवा कामगतासति भावेतुकामेन भिक्खुना तेलपत्तहत्येन तेन पुरिसेन विय सति अविस्सज्जेत्वा अप्पमत्तेन कायगतासति भावेतव्वाति इमं सुत्तं आहरित्वा दस्सेसि ।

भिक्खू इमं सुत्तं च अत्थं च सुत्त्वा एवमाहंसु—दुक्करं भन्ते ! तेन पुरिसेन कतं तथारूपं जनपदकल्याणिं अनोलोकेत्वा तेलपत्तं आदाय गच्छन्तेनाति ।

सत्या न भिक्खवे ! तेन दुक्करं कतं, सुकरमेवेतं । कस्मा ? उक्खित्तासिकेन पुरिसेन सन्तज्जेत्वा निय्यमानताय । यं पन पुञ्जे पण्डिता अप्पमादेन सति अविस्सज्जेत्वा अभिसङ्खटं दिव्वरूपमिं इन्द्रियानि भिन्दित्वा अनोलोकेत्वाद् गन्त्वा रज्जं पापुणिसु एतं दुक्करन्ति वत्वा तेहि याचितो अतीतं आहरि :—

श्रुतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो तस्स रज्जं पुत्तसतस्स सव्वकनिट्ठो हुत्वा निव्वत्तित्वा अनुपुव्वेन विञ्जुत्तं पापुणि । तदा च रज्जो गेहे पच्चेकवुद्धा भुञ्जन्ति । बोधिसत्तो तेस वेय्यावच्चं करोति । सो एकदिवसं चिन्तेसि, मम वहु भातरो लच्छामि नुखो अहं इमस्मि नगरे कुलसन्तकं रज्ज उदाहु नोति । अथस्स एतदहोसि । पच्चेकवुद्धे पुच्छित्वा जानिस्सामीति । सो [३३५] दुत्तियदिवसे पच्चेकवुद्धेसु आगतेसु धम्मकरकं आदाय पानीयं परिस्सावेत्वा पादे धोवित्वा तेलेन मक्खेत्वा तेस अन्तरे खज्जकं खादित्वा निसिन्नकाले वन्दित्वा एकमन्तं निसिन्नो तमत्थं पुच्छि ।

अथ नं ते अवोचुं—कुमार ! न त्वं इमस्मि नगरे रज्जं लभिस्ससि इतो पन वीसंयोजनसतमत्यके गन्धाररट्ठे तक्कसिलानगरं नाम अत्थि तत्थ गन्तुं सक्कोन्तो इतो सत्तमे दिवसे रज्जं लच्छसि । अन्तरामग्गे पन महावत्तनि अटवियं परिपन्थो अत्थि, तं अटवि परिहरित्वा गच्छन्तस्स वीसत्तियोजनसतिको मग्गो होति, उजुकं गच्छन्तस्स पञ्जासयोजनानि होन्ति सो हि अमनुस्सकन्तारो नाम तत्थ यक्खणियो अन्तरामग्गे गांसे च सालायो च मापेत्वा उपरि सुवण्णतारकविचित्तवितानं महारहं सेय्यं पञ्जापेत्वा नानाविरागपट्टसाणियो परिक्खपित्वा दिव्वालङ्कारेहि अत्तभावं मण्डेत्वा सालासु निसीदित्वा गच्छन्ते पुरिसे मधुराहि वाचाहि सङ्गण्हित्वा किलन्तरूपा विय पञ्जायथ इधागन्त्वा निसीदित्वा पानीयं पिवित्वा गच्छथाति पक्कोसित्वा आगतानं आसनानि दत्वा अत्तनो रूपलीलहाविलासेहि पलोभेत्वा किलेसवसिके कत्वा अत्तना सद्धि अज्जाचारे कते तत्थेव ते लोहितेन पग्धरन्तेन खादित्वा जीवितक्खयं पापेन्ति । रूपगोचरसत्तं रूपेनेव गण्हन्ति, सहगोचरं मधुरेन गीतवादितसद्देन गन्धगोचरं दिव्वगन्वेहि रसगोचरं तस्स दिव्वेन नानगरसभोजनेन फोट्टवगोचरं तस्स उभतो लोहितकूपधानेहि दिव्वसयनेहि गण्हन्ति । सचे इन्द्रियानि भिन्दित्वा ता अनोलोकेत्वा सति पच्चुपट्टपेत्वा गमिस्ससि सत्तमे दिवसे तत्थ रज्जं लभिस्ससीति ।

बोधिसत्तो—होतु भन्ते ! तुम्हाकं ओवादं गहेत्वा किं ता ओलोकेस्सामीति पच्चेकवुद्धेहि परित्तं कारापेत्वा परित्तवालिकञ्चेव परित्तउदकञ्च परित्तसुत्तञ्च आदाय पच्चेकवुद्धे च मातापितरो च वन्दित्वा निवेसनं गन्त्वा अत्तनो पुरिसे आह—अहं तक्कसिलायं रज्जं गहेतुं गच्छामि, तुम्हे इधेव तिट्थाति ।

अथ नं पञ्च जना आहंसु मयमिं अनुगच्छामाति ।

न सक्का तुम्हेहि अनुगन्तुं अन्तरामग्गे किर यक्खणियो रूपादिगोचरे मनुस्से एवञ्चेवञ्च रूपादीहि पलोभेत्वा गण्हन्ति, महापरिपन्थो अहं पन अत्तानं तक्केत्वा गच्छामीति ।

किम्पन ते देव ! मयं तुम्हेहि सद्धि गच्छन्ता अत्तनो पियानि रूपादीनि ओलोकेस्सामि ? मयं हि तथेव गमिस्सामाति ।

बोधिसत्तो—तेनहि अप्पमत्ता होथाति ते पञ्च जने आदाय मग्गं पटिपज्जि । यक्खणियो गामादीनि मापेत्वा निसीदिसु । तेसु रूपगोचरो पुरिसो ता यक्खणियो ओलोकेत्वा रूपारम्मणे पटिवद्धो थोकं ओहीयि ।

बोधिसत्तो—किं भो ! थोकं ओहीयसीति आह ।

देव ! थोदा मे रजन्ति थोकं सालायं निसीदित्वा आगच्छामीति ।

अम्भो ! [३३६] एता यक्खणियो मा खो पत्येसीति ।

यं होति तं होतुं न सक्कोमि देवाति ।

तेनहिं पञ्जायिस्ससीति इतरे चत्तारो आदाय अगमासि ।

सोपि रूपगोचरको तासं सन्तिकं अगमासि, ता अत्तना सिद्धिं अज्झाचारे कते तं तत्येवं जीवितक्खयं पापेत्वा पुरतो गत्वा अञ्जं सालं मापेत्वा नानातुरियानि गहेत्वा गायमाना निसीदिसु । तत्थ सहगोचरको ओहीयि । तम्पि खादित्वा पुरतो गत्वा नानप्पकारे गन्धकरण्डे पूरेत्वा आपणं पसारत्वा निसीदिसु । तत्थ गन्धगोचरको ओहीयि । तम्पि खादित्वा पुरतो गत्वा नानग्गरसानं दिव्वभोजनानं भाजनानि पूरेत्वा ओदनिकापणं पसारत्वा निसीदिसु । तत्थ रसगोचरको ओहीयि । तम्पि खादित्वा पुरतो गत्वा दिव्वसयनानि पञ्जापेत्वा निसीदिसु । तत्थ फोट्टव्वगोचरको ओहीयि । तम्पि खादिसु । बोधिसत्तो एककोव अहोसि । अथेका यक्खणि अतिखरमन्तो वतायं अहं तं खादित्वाव निवत्तिस्सामीति बोधिसत्तस्स पच्छतो पच्छतो अगमासि । अटवियं परभागे वनकम्मिकादयो यक्खणि दिस्वा—अयं ते पुरतो गच्छन्तो पुरिसो किं होतीति पुच्छिसु ।

कोमारसामिको मे अय्याति ।

अम्भो ! अयं एवं सुकुमारा पुप्फदामसदिसा सुवण्णवण्णा कुमारिका अत्तनो कुलं छड्ढेत्वा भवन्तं तक्केत्वा निक्खन्ता, कस्मा एतं किलमेत्वा आदाय न गच्छसीति ?

नेसा अय्या ! मय्हं प्रजापती, यक्खणी एसा । एताय मे पञ्चमनुस्सा खादिताति ।

अय्या ! पुरिसा नाम कुट्टकाले अत्तनो पजापतियो यक्खणियोपि करोन्ति पेटिनियोपीति । सा गच्छमाना गम्भिणीवण्णं दस्सेत्वा पुन सकिं विजातवण्णं कत्वा पुत्तं अड्केनादाय बोधिसत्तं अनुवन्धि । दिट्ठदिट्ठा पुरिमनयेनेव पुच्छिन्ति । बोधिसत्तोपि तथेव वत्वा गच्छन्तो तक्कसिलं पापुणि । सा पुत्तं अन्तरघापेत्वा एकिकाव अनुवन्धि । बोधिसत्तो नगरद्वारं गत्वा एकिस्सा सालाय निसीदि । सा बोधिसत्तस्स तेजेन पविसित्तुं असक्कोन्ती दिव्वरूपं मापेत्वा सालाद्वारे अट्टासि । तस्मिं समये तक्कसिलातो राजा उय्यानं गच्छन्तो तं दिस्वा पटिवद्धचित्तो हुत्वा गच्छिमिस्सा सस्सामिकअस्सामिकभावं जानाहीति मनुस्सं पेसेसि ।

सो तं उपसङ्कमित्वा—सस्सामिकासीति पुच्छि ।

आम अय्य ! अयं मे सालायं निसिन्नो सामिकोति ।

बोधिसत्तो—नेसा मय्हं प्रजापती, यक्खणी एसा । एताय मे पञ्च मनुस्सा खादिताति आह ।

सा—पुरिसा नाम अय्या ! कुट्टकाले यं इच्छन्ति तं वदन्तीति आह ।

सो उभिन्नम्पि वचनं रञ्जो आरोचेसि । राजा अस्सामिकभण्डं नाम राजसन्तकं होतीति यक्खणिं पक्कोसापेत्वा एकहत्थिपिट्ठे निसीदापेत्वा नगरं पदक्खणं कत्वा पासादं आरुह्य तं अगमहेसिट्ठाने ठपेसि । सो नहातानुलित्तो सायमासं भुञ्जित्वा [३३७] सिरिसयनं अभिरुहि । सापि यक्खणी अत्तनो उपकप्पनकं आहारं आहरित्वा अलङ्कतपटियत्ता सिरिसयने रञ्जा सिद्धिं निपज्जित्वा रञ्जो रतिवसेन सुखसमप्पितस्स निपन्नकाले एकेन पस्सेन परिवत्तित्वा परोदि । अयं नं राजा—किं भद्दे ! रोदसीति पुच्छि ।

देव ! अहं तुम्हेहि मग्गे दिस्वा आनीता । तुम्हाकञ्च गेहे वड्ढ इत्थियो साहं सपत्तीनं अन्तरे वसमाना कथाय उप्पन्नाय को तुय्हं मातरं वा पितरं वा गोत्तं वा जातिं वा जानाति ? त्वं अन्तरामग्गे दिस्वा आनीता नामाति सीसे गहेत्वा निष्पीलियमाना विय मड्कु भविस्सामि । सचे तुम्हे सकलरज्जे इस्सरियञ्च आणञ्च मय्हं ददेय्याथ कोचि मय्हं चित्तं कोपेत्वा कथेतुं न सक्खिस्सतीति ।

भद्दे ! मय्हं सकलरट्टवासिनो न किञ्चि होन्ति । नाहं एतेसं सामिको ये पन राजाणं कोपेत्वा अकत्तव्वं करोन्ति नेसञ्जं वाहं सामिको इमिना कारणेन न सक्का तुय्हं सकलरट्टे इस्सरियञ्च आणञ्च दातुन्ति ।

तेनहिं देव ! सचे रट्टे वा नगरे वा आणं दातुं न सक्कोय अन्तोनिवसेने अन्तोवलञ्जनकानं उपरिमम वसे वत्तनत्थाय आणं देय देवाति ।

राजा दिव्वफोट्टव्वेन वड्ढो तस्सा वचनं अतिक्कमित्तुं असक्कोन्तो साधु भद्दे ! अन्तोवलञ्जनकेसु तुय्हं आणं दम्मि, त्वं एते अत्तनो वसे वत्तापेहीति आह । सा साधूति सम्पटिच्छित्वा रञ्जो निदं ओक्कन्तकाले

यक्खनगरं गत्वा यक्खे पक्कोसित्वा अत्तनो राजानं जीवितक्खयं पापेत्वा अट्टिमत्तं सेसेत्वा सव्वं नहारुचम्ममंस-
लोहितं खादि । अवसेसयक्खा महाद्वारतो पट्टाय अन्तोनिवेशने कुक्कुरकुक्कुरे आदिं कत्वा सव्वे खादित्वा
अट्टिसेसे अकंसु । पुनदिवसे द्वारं यथापिहितमेव दिस्वा मनुस्सा फरसूहि कवाटानि कोट्टेत्वा अन्तो पविसित्वा
सव्वं निवेशनं अट्टिकपरिपुण्णं दिस्वा सच्चं वत सो पुरिसो आह नायं मय्हं पजापती यक्खिणी एसाति । राजा
पन किञ्चि अजानित्वाव तं गेहे अत्तनो भरियं अकासि । सा यक्खे पक्कोसित्वा सव्वं जनं खादित्वा गता भवि-
स्सतीति आहंसु ।

बोधिसत्तोपि तं दिवसं तस्सा येव सालायं परित्तवालिकं सीसे पक्खिपित्वा परित्तसुत्तं परिक्खिपित्वा
खग्गं गहेत्वा ठितकोव अरुणं उट्ठापेसि । मनुस्सा सकलराजनिवेशनं सोधेत्वा हरितुपलित्तं कत्वा उपरि गन्धेहि
विलिम्पित्वा पुप्फानि विकिरित्वा पुप्फदामानि ओसारेत्वा धूपं दत्त्वा नवमाला बन्धित्वा सम्मन्तरियसु—भो !
हिय्यो सो पुरिसो दिव्वरूपं मापेत्वा पच्छतो आगच्छन्ति यक्खिणिं इन्द्रियानि भिन्दित्वा ओलोकनमत्तम्पि न
अकासि, सो अतिविय उलारसत्तो धितिमा ज्ञाणसम्पन्नो तादिसे पुरिसे रज्जं अनुसासन्ते सव्वं रट्टं सुखितं भवि-
स्सति तं राजानं करोमाति । अथ सव्वे अमच्चा च नागरा च एकच्छन्दा हुत्वा बोधिसत्तं उपसङ्कमित्वा देव !
तुम्हे इमं रज्जं कारेथाति वत्वा नगरं पवेसेत्वा रतनरासिम्हि ठपेत्वा अभिसिञ्चित्वा तक्कसिलाराजानं अंकसु ।

सो चत्तारि अगतिगमनानि वज्जेत्वा दस राजघम्मे अकोपेत्वा धम्मेन रज्जं कारेन्तो दानादीनि पुञ्जानि
कत्वा यथाकम्मं गतो । सत्था इमं अतीतं आहरित्वा अभिसम्बुद्धो हुत्वा इमं गायमाह :—

समतित्तिकं अनवसेसकं तेलपत्तं यथा परिहरेय्य ।

एवं सच्चित्तमनुरक्खे सतिया पत्ययानो दिसं अगतपुब्बन्ति ॥

तत्थ—समतित्तिकन्ति अन्तो मुखवट्टिलेखं पापेत्वा सम्भरित्तं । अनवसेसकन्ति अनवसिञ्चनकं
अपरिस्सावनकं कत्वा । तेलपत्तन्ति पक्खित्ततिलतेलपत्तं । परिहरेय्याति हरेय्य आदाय गच्छेय्य । एवं
सच्चित्तमनुरक्खेति तं तेलभरित्तं पत्तं विग्र अत्तनो चित्तं कायगतासतिया गोचरे चेव सम्पयुत्तसतिया चाति उभिन्न-
मन्तरे पक्खिपित्वा यथा मुहुत्तम्पि वहिद्धा गोचरे न विक्खिपति तथा पण्डितो योगावचरो रक्खेय्य गोपेय्य ।
किं कारणा ? एतस्स हिः—

दुग्निग्गहस्स लहुनो यत्थ कामनिपात्तिनो ।

चित्तस्स दमथो साधु चित्तं दन्तं सुखावहं ॥

तस्माः— सुदुद्दसं सुनिपुणं यत्थ कामनिपात्तिनं ।

चित्तं रक्खेथ मेधावी चित्तं गुत्तं सुखावहं ॥

इदं हिः— दूरङ्गमं एकचरं असरीरं गुहासयं ।

ये चित्तं सञ्जमेस्सन्ति मोक्खन्ति मारवन्धना ॥

इतरस्स पनः— अनवट्टित्तित्तस्स सद्धम्मं अविजानतो ।

परिप्लवप्पसादस्स पञ्जा न परिपूरति ॥

थिरकम्मट्टानसहायस्स पनः—

अनवस्सुत्तित्तस्स अनन्वाहत्तेतसो ।

पुञ्जापापहीनस्स नत्थि जागरतो भयं ॥

तस्मा एतंः— फन्दनं चपलं चित्तं दूरक्खं दुग्निवारयं ।

उजुं करोति मेधावी उसुकारोव तेजनं ॥

एवं उजुं करोन्तो सच्चित्तमनुरक्खे । पत्ययानो दिसं अगतपुब्बन्ति इमस्मिं कायगतासतिकम्मट्टाने कम्मं
आरभित्वा अनमतग्गे संसारे अगतपुब्बं दिसं पत्येन्तो पिहेन्तो वुत्तनयेनेव सकं चित्तं रक्खेय्याति अत्थो । का
पनेसा दिसा नाम ?— [३३६]

मातापिता दिसा पुब्बा आचरिया दक्खिणां दिसा ।

पुत्तदारा दिसा पच्छा मित्तामच्चा च उत्तरा ।

दासकम्मकरा हेट्ठा उद्धं समणब्राह्मणा,
एता दिसा नमस्सेय्य अप्पमत्तो^१ कुले गिहीति^२ ।

एत्थ ताव पुत्तदारादयो दिसाति वुत्ता—

दिसा चतस्सो विदिसा चतस्सो
उद्धं अघो दसदिसा इमायो,
कतमं दिसं तिट्ठति नागराजा
यमद्दसा सुपिने छव्विसाणन्ति ।^३

एत्थ पुरत्थिमादिभेदा दिसाव दिसाति वुत्ता ।

आगारिनो अन्नदपानवत्थदा
अव्हायिकानम्पि दिसं वदन्ति,
एसा दिसा परमा सेतकेतु !
यं पत्त्वा दुक्खी सुखिनो भवन्तीति ।^४

एत्थ पन निव्वाणं दिसाति वुत्तं । इधापि तदेव अधिप्पेतं । तं हि खयं विरागन्ति आदीहि दिस्सति,
तस्मा दिसाति वुच्चति । अनमतग्गे पन संसारे केनचि वालपुथुज्जनेन सुपिनेनपि अगतपुव्वताय अगतपुव्वा
दिसा नामाति वुत्तं । तं पत्थयन्तेन कायगतासत्तिया योगो करणीयोति । एवं सत्था निव्वाणेन देसनाकूटं
गहेत्त्वा जातकं समोधानेसि । तदा राजपरिसा बुद्धपरिसा अहोसि, रज्जप्पत्तकुमारो पन अहमेवाति ।

तेलपत्तजातकं ।

७. नामसिद्धिजातकं

जीवकञ्च मत्तं दिस्वाति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो एकं नामसिद्धिकं भिक्खुं आरब्ध कथेसि ।

पच्चपन्नवत्यु

एको किर कुलपुत्तो नामेन पापको नाम । सो सासने उरं दत्त्वा पच्चजितो भिक्खूहि एहावुसो पापक ! तिट्ठावुसो पापकाति वुच्चमानो चिन्तेसि लोके पापकं नाम लामकं कालकण्णिमूतन्ति वुच्चति, अञ्जं मङ्गल-पटिसंयुत्तं नामं आहरापेस्सामीति । सो आचरियुपज्जाये उपसङ्कमित्वा—भन्ते ! मय्हं नामं अवमङ्गलं अञ्जाम्मे नामं करोथाति आह ।

अथ नं ते एवमाहंसु—आवुसो ! नामं नाम पण्णत्तिमत्तं । नामेन काचि अत्यसिद्धि नाम नत्थि । अत्तनो नामेनेव [३४०] सन्तुट्ठो होहीति ।

सो पुनप्पुनं याचियेव । तस्सायं नामसिद्धिकभावो भिक्खुसङ्घे पाकटो जातो । अथेकदिवसं धम्म-सभायं सन्निसिन्ना भिक्खू कथं समुट्ठपेसुं—आवुसो ! असुको किर भिक्खु नामसिद्धिको मङ्गलं नामं आहरापेतीति । अथ सत्या धम्मसभं आगन्त्वा काय नुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वुत्ते न भिक्खवे ! सो इदानेव नामसिद्धिको पुब्बेपि सो नामसिद्धिको येवाति वत्त्वा अतीतं आहरिः—

अतीतवत्यु

अतीते तक्कसिलायं बोधिसत्तो दिसापामोक्खो आचरियो हुत्वा पच्चमाणवकसतानि मन्ते वाचेसि । तस्सेको माणवो पापको नाम नामेन । सो एहि पापक ! याहि पापकाति वुच्चमानो चिन्तेसि—मय्हं नामं अव-मङ्गलं अञ्जं नामं मे आहरापेस्सामीति । सो आचरियं उपसङ्कमित्वा—आचरिय ! मय्हं नामं अव-मङ्गलं अञ्जाम्मे नामं करोथाति आह ।

अथ नं आचरियो अवोच—गच्छ तात ! जनपदचारिकं चरित्वा अत्तनो अभिरुचितं एकं मङ्गलं नामं गहेत्वा एहि, आगतस्स ते नामं परिवत्तेत्वा अञ्जं नामं करिस्सामीति ।

सो सावूति पाथेय्यं गहेत्वा निक्खन्तो गामेन गामं चरन्तो एकं नगरं पापुणि । तत्थ चेको पुरिसो कालकतो जीवको नाम नामेन । सो तं व्यातिजनेन आलाहनं नीयमानं दिस्वा—किनामको नामेस पुरिसोति पुच्छि ।

जीवको नामेसोति ।

जीवकोपि मरतीति ?

जीवकोपि मरति अजीवकोपि मरति । नामं नाम पण्णत्तिमत्तं । त्वं वालो मञ्जेति ।

सो तं कथं सुत्त्वा नामे मज्झत्तो हुत्वा अन्तो नगरं पाविसि । अथेकं दासि भति अददमानं सामिका द्वारे निसीदापेत्वा रज्जुया पहरन्ति । तस्सा च धनपालीति नामं होति । सो अन्तरवीथिया गच्छन्तो तं पोथियमानं दिस्वा—कस्मा इमं पोथेयाति पुच्छि ।

भति दातुं न सक्कोतीति ।

किम्पनस्सा नामन्ति ?

धनपाली नामाति ।

नामेन धनपाली समानापि भतिमत्तं दातुं न सक्कोतीति ?

धनपालियोपि अघनपालियोपि दुग्गता होन्ति । नामं नाम पण्णत्तिमत्तं । त्वं पन वालो मञ्जेति ।

सो नामे मज्झत्ततरो हुत्वा नगरा निक्खम्ममग्गं पटिपन्नो अन्तरामग्गे मग्गमूल्हं पुरिसं दिस्वा—

अम्मो ! किं करोन्तो विचरसीति पुच्छि ।

मग्गमूल्होहि सामीति ।

किम्पन ते नामन्ति ?

पन्थको नामाति ।

पन्थकापि मग्गमूलहा होन्तीति ?

पन्थकोपि अपन्थकोपि मग्गमूलहो होति । नामं नाम पण्णत्तिमत्तं । त्वं वालो मञ्जोति ।

सो नामे अतिमञ्जुत्तो हुत्वा बोधिसत्तस्स सन्तिकं गन्त्वा किं तात ! नामं रोचेत्वा आगतोसीति च वुत्ते—आचरिय ! जीवकापि नाम मरन्ति अजीवकापि, धनपालियोपि दुग्गता होन्ति अधनपालियोपि, पन्थकापि [३४१] मग्गमूलहा होन्ति अपन्थकापि । नामं नाम पण्णत्तिमत्तं । नामेन सिद्धि नत्थि । कम्मेनेव सिद्धि । अलं मय्हं अञ्जेन नामेन । तदेव मे नामं होतूति आह ।

बोधिसत्तो तेन दिट्ठञ्च कतञ्च संसन्देत्वा इमं गाथमाहः—

जीवकञ्च मतं दिस्वा धनपालिञ्च दुग्गतं,
पन्थकञ्च वने मूल्हं पापको पुनरागतोति ।

तत्थ पुनरागतोति इमानि तीणि कारणानि दिस्वा पुन आगतो । रकारो सन्धिवसेन वुत्तो ।

सत्था इमं अतीतं आहरित्वा न भिक्खवे ! इदानेवेष नामसिद्धिको पुव्वेपेस नामसिद्धिको येवात्ति वत्त्वा जातकं समोधानेसि । तदा नामसिद्धिको इदानिपि नामसिद्धिको येव आचरियपरिसा बुद्धपरिसा । आचरियो पन अहमेवात्ति ।

नामसिद्धिजातकं ।

८. कूटवाणिजजातकं

साधु खो पण्डितो नामाति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो एकं कूटवाणिजं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्यु

सावत्यियं हि द्वे जना एकतोव वणिज्जं करोन्ता भण्डं सकटेनादाय जनपदं गत्वा लद्धलाभा पच्चाग-
मिसु । तेसु कूटवाणिजो चिन्तेसि—अयं बहू दिवसे दुब्भोजनेन चैव दुक्खसेय्याय च किलन्तो इदानि अत्तनो
घरे नानगरसेहि यावदत्यं सुभोजनं भुञ्जित्वा अजीरकेन मरिस्सति अथाहं इमं सब्बं भण्डं तयो कोट्टासे कत्वा
एकं तस्स दारकानं दस्सामि द्वे कोट्टासे अत्तनो गहेस्सामीति । सो अज्ज भाजेस्साम स्वे भाजेस्सामाति भण्डं
भाजेतुं न इच्छि । अथ नं पण्डितवाणिजो अकामकं निप्पीलेत्वा भाजापेत्वा विहारं गत्वा सत्थारं वन्दित्वा
कतपटिसन्यारो अतिपपञ्चो ते कतो इधागन्त्वापि चिरेन वुद्धुपट्टानं आगतोसीति वुत्ते तं पवत्ति भगवतो आरो-
चेसि ।

सत्या—न खो सो उपासक ! इदानेव कूटवाणिजो पुब्बेपि कूटवाणिजो येव इदानि पन तं वञ्चेतु
कामो जातो पुब्बे पण्डितेपि वञ्चेतुं उस्सहीति वत्वा तेन याचितो अतीतं आहरि—

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो वाराणसियं वाणिजकुले निव्वत्ति । नामगहणदिवसे
चस्स पण्डितोति नाममकंसु । सो वयप्पत्तो अञ्जेन वाणिजेन सद्धि एकतो हुत्वा वणिज्जं करोति । तस्स
अतिपण्डितोति नामं अहोसी । ते वाराणसितो पञ्चहि सकट [३४२] सतेहि भण्डं आदाय जनपदं गत्वा
वणिज्जं कत्वा लद्धलाभा पुन वाराणसि आगमिसु । अथ नेसं भण्डभाजनकाले अतिपण्डितो आह—मया
द्वे कोट्टासा लद्धव्वाति ।

किं कारणा ?

त्वं पण्डितो, अहं अतिपण्डितो । पण्डितो एकं लद्धं अरहति । अति पण्डितो द्वेति ।

ननु अम्हाकं द्विन्नमिपि भण्डमूलमिपि गोणादयोपि समसमायेव । कस्मा त्वं द्वे कोट्टासे लद्धं अरहसीति ?
अतिपण्डितभावेनाति ।

एवं ते कथं वद्धेत्वा कलहं अकंसु । ततो अतिपण्डितो अत्येको उपायोति चिन्तेत्वा अत्तनो पितरं एकस्मि
सुसिररुक्खे पवेसेत्वा त्वं अम्हेसु आगतेसु अतिपण्डितो द्वे कोट्टासे लद्धं अरहतीति वेदय्यासीति वत्वा वोधिसत्तं
उपसङ्कमिक्खा सम्म ! मय्हं द्विन्नं कोट्टासानं युत्तभावं वा अयुत्तभावं वा एसा रुक्खदेवता जानाति । एहि नं
पुच्छिस्सामाति तं तत्थ नेत्वा—अय्ये ! रुक्खदेवते ! अम्हाकं अट्टं पच्छिन्दाति आह ।

अयस्स पिता सरं परिवत्तेत्वा तेनहि कथेयाति आह ।

अय्ये ! अयं पण्डितो अहं अतिपण्डितो, अम्हेहि एकतो वोहारो कतो, तत्थ केन किं लद्धव्वन्ति ?
पण्डितेन एको कोट्टासो, अतिपण्डितेन द्वे कोट्टासा लद्धव्वाति ।

वोधिसत्तो एवं विनिच्छित्तं अट्टं सुत्वा इदानि देवताभावं वा अदेवताभावं वा जानिस्सामीति पलालं
आहरित्वा सुसिरं पूरेत्वा अग्नि अदासि । अतिपण्डितस्स पिता जालाय फुट्टुकाले अद्दञ्जायेन सरीरेन उपरि
आरुह्ण सायं गहेत्वा ओलम्बन्तो भूमियं पतित्वा इमं गाथमाहः—

साधु खो पण्डितो नाम नत्वेव अतिपण्डितो,

अतिपण्डितेन पुत्तेन पनम्हि उपकूलितोति ।

तत्थ—साधु सो पण्डितो नामाति इमस्मि लोके पण्डितञ्चेन समन्नागतो कारणाकारणञ्जु पुग्गलो
साधु सोभनो । अतिपण्डितोति नाममत्तेन अतिपण्डितो कूटपुरिसो नत्वेव वरं । पनम्हि उपकूलितोति थोकेन-
म्हि भामो अद्दञ्जामतोव मुत्तोति अत्यो ।

ते उभोपि मज्जे भिन्दित्वा समञ्जो वकोट्ठासं गणित्वा यथाकम्मं गता । सत्या पुब्बेपेस
कूटवाणिजो येवाति वत्वा इमं अतीतं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा कूटवाणिजो पच्चुप्पन्नो कूट-
वाणिजोव, पण्डितवाणिजो पन अहमेवाति ।

कूटवाणिजजातकं ।

६. परोसहस्रजातकं

परोसहस्रसम्पि समागतानन्ति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो पुथुज्जनपुच्छकं पञ्चं आरम्भ कथेसि । वत्थुं सरभङ्गजातके आवीभविस्सति । [३४३]

पच्चुपन्नवत्थु

एकस्मिं पन समये भिक्खू धम्मसभायं सन्निपतिता आवुसो ! दसवलेन सङ्घित्तेन कथितं धम्मसेना-पतिसारिपुत्तो वित्थारेण व्याकासीति थेरस्स गुणकथाय निसीदिसु । सत्या आगन्त्वा काय नुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वुत्ते न भिक्खवे ! सारिपुत्तो इदानेव मया सङ्घित्तेन मासितं वित्थारेण व्याकरोति, पुव्वेपि व्याकासि येवाति वत्वा अतीतं आहरिः—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो उदिच्चब्राह्मणकुले निव्वत्तित्वा तक्कसिलायं सव्वसिप्पानि उग्गण्हित्वा कामे पहाय इसिपव्वज्जं पव्वजित्वा पञ्चाभिञ्जा अट्टुसमापत्तियो निव्वत्तेत्वा हिमवन्ते विहासि । परिवारोपिस्स पञ्चतापससतानि अहेसुं । अयस्स जेट्टन्तेवासी वस्सारत्तसमये उपडढं इसिगणं आदाय लोणम्बिलसेवनत्थाय मनुस्सपथं अगमासि । तदा बोधिसत्तस्स कालकिरियसमयो जातो । अथ तं अन्तेवासिका आचरिय, कतरो वो गुणो लद्धोति अधिगमं पुच्छंसु । सो नत्थि किञ्चीति वत्वा आभस्सरब्रह्मलोके निव्वत्ति । बोधिसत्ता हि अरूपसमापत्तिलाभिनो हुत्वापि अभव्वट्टानत्ता आरूपे न निव्वत्तन्ति । अन्तेवासिका आचरियस्स अधिगमो नत्थीति आलाहने सक्कारं न करिंसु ।

जेट्टन्ते वासिको आगन्त्वा कहं आचरियोति पुच्छित्वा कालकतोति सुत्वा—अपि आचरियं अधिगमं पुच्छित्थाति आह ।

आम पुच्छिमहाति ।

किं कथेसीति ?

नत्थि किञ्चीति तेन वुत्तं अथस्स अम्हेहि सक्कारो न कतोति आहंसु ।

जेट्टन्तेवासिको—तुम्हे आचरियस्स वचनत्थं न जानित्थ, आकिञ्चञ्जायतनसमापत्तिलाभी आचरि-योति आह ।

ते तस्मिं पुनप्पुनं कथेन्तेपि न सद्दिहंसु । बोधिसत्तो तं कारणं ज्ञत्वा अन्धवाला मम जेट्टन्तेवासिकस्स न सद्दहन्ति इमं तेसं कारणं पाकटं करिस्सामीति ब्रह्मलोका आगन्त्वा अस्समपदमत्थके महन्तेनानुभावेन आकासे ठत्वा जेट्टन्तेवासिकस्स पञ्जानुभावं वण्णन्तो इमं गायमाहः—

परोसहस्रसम्पि समागतानं कन्देय्युं ते वस्ससतं अपञ्जा,

एकोव सेय्यो पुरिसो सपञ्जा यो भासितस्स विजानाति अत्थन्ति ।

तत्थ—परोसहस्रसम्पीति अतिरेकसहस्रसम्पि । समागतानन्ति सन्निपतितानं भासितस्स अत्थं जानितुं असक्कोन्तानं बालानं । कन्देय्युं ते वस्ससतं अपञ्जाति ते एवं समागता अपञ्जा इमे बाला तापसा विय वस्ससतम्पि वस्ससहस्रसम्पि रोदेय्युं परिदेवेय्युं रोदमानापि पन अत्थं वा कारणं वा नेव जानेय्युन्ति दीपेति । एकोव सेय्यो पुरिसो सपञ्जाति एवरूपानं [३४४] बालानं परोसहस्रसतोपि एको पण्डितपुरिसोव सेय्यो घरतरोति अत्थो । कीदिसो सपञ्जाति ? यो भासितस्स विजानाति अत्थन्ति स्वायं जेट्टन्तेवासिको वियाति ।

एवं महासत्तो आकासे ठितोव धम्मं देसेत्वा तापसगणं बुज्झापेत्वा ब्रह्मलोकमेव गतो । तेपि तापसा जीवितपरियोसाने ब्रह्मलोकपरायणा अहेसुं । सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा जेट्टन्तेवासिको सारिपुत्तो अहोसि । महाब्रह्मा पन अहमेवाति ।

परोसहस्रजातकं ।

१०. असातरूपजातकं

असातं सातरूपेणाति इदं सत्या कुण्डियनगरं उपनिस्साय कुण्डधानवने विहरन्तो कोलियराजधीतरं सुप्पवासं उपासिकं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

सा हि तस्मिं समये सत्तवस्सानि कुच्छिन्ना गव्भं परिहरित्वा सत्ताहं मूलहगव्भा अहोसि । अधिमत्ता वेदना वर्त्तिसु । सा एवं अधिमत्तवेदनाभितुन्नापि सम्मासम्बुद्धो वत सो भगवा यो एवरूपस्स दुक्खस्स पहाणाय धम्मं देसेति । सुपटिपन्नो वतस्स भगवतो सावकसङ्घो यो एवरूपस्स दुक्खस्स पहाणाय पटिपन्नो । सुसुखं वत निव्वाणं यत्थेव रूपं दुक्खं नत्थीति इमेहि तीहि वितक्केहि दुक्खं अधिवासेसि । सा सामिकं पक्कोसापेट्था तं च अत्तनो पर्वत्ति वन्दनसासनं च आरोचेतुं सत्थु सन्तिकं पेसेसि ।

सत्या वन्दनसासनं सुत्वाव सुखिनीं होतु सुप्पवासा कोलियधीता सुखिनी अरोगा अरोगं पुत्तं विजाय-
त्ति आह । सहवचनेनेव पन भगवतो सुप्पवासा कोलियधीता सुखिनी अरोगा अरोगं पुत्तं विजायि । अथस्सा सामिको गेहं गन्त्वा तं विजातं दिस्वा अच्छरियं वत भोति अतिविय तथागतस्सानुभावोति अच्छरियम्भुतचित्त-
जातो अहोसि । सुप्पवासापि पुत्तं विजायित्वा सत्ताहं बुद्धपमुखस्स सङ्घस्स महादानं दातुकामा पुन निमन्त-
णत्थाय तं पेसेसि ।

तेन खो पन समयेन महामोग्गल्लानस्स उपट्टाकेन बुद्धपमुखो सङ्घो निमन्तितो होति । सत्या सुप्प-
वासाय दानस्स ओकासदानत्थाय थेरं तस्स सन्तिकं पेसेत्वा तं सञ्जापापेट्था सत्ताहं तस्सा दानं पटिग्गहेसि
सद्धिं भिक्खुसङ्घेन । सत्तमे पन दिवसे सुप्पवासा पुत्तं सीवलीकुमारं मण्डेत्वा सत्थारञ्चेव भिक्खुसङ्घञ्च
वन्दापेसि । तस्मिं पटिपाटिया सारिपुत्तत्थेरस्स सन्तिकं नीते थेरो तेन सद्धिं—कच्चि ते सीवलि ! खमनी-
यन्ति पटिसन्थारं! अकासि ।

सो—कुतो मे भन्ते ! [३४५] सुखं स्वाहं सत्तवस्सानि लोहकुम्भियं वसिन्ति थेरेन सद्धिं एवरूपं
कथं कथेसि ।

सुप्पवासा तस्स वचनं सुत्वा सत्ताहजातो मे पुत्तो अनुबुद्धेन धम्मसेनापतिना सद्धिं मन्तेतीति सोमनस्स-
प्पत्ता अहोसि ।

सत्या—अपिनु सुप्पवासे ! अञ्जोपि एवरूपे पुत्ते इच्छसीति आह ।

सचे भन्ते ! एवरूपे अञ्जो सत्त पुत्ते लभेय्यं इच्छेय्यामेवाहन्ति ।

सत्या उदानं उदानेत्वा अनुमोदनं कत्वा पक्कामि । सीवलीकुमारोपि खो सत्तवस्सिककाले येव सासने
उरं दत्त्वा पव्वजित्वा परिपुण्णवस्सो उपसम्पदं लभित्वा पुञ्जवा लाभगयसग्गप्पत्तो हुत्वा पठवि उन्नादेत्वा
अरहत्तं पत्वा पुञ्जवन्तानं अन्तरे एतदग्गट्टानं पापुणि । अथेक दिवसं भिक्खू धम्मसभायं सन्निपतित्वा—
आवुसो ! सीवलित्थेरो नाम एवरूपो महापुञ्जो पत्थितपत्थिनो पच्छिमभविकसत्तो सत्तवस्सानि लोह-
कुम्भियं वसि सत्ताहं मूलहगव्भभावं आपज्जि अहो ! माता महन्तं दुक्खं अनुभवि, किन्नुखो कम्मं अकंसूति
कथं समुट्टापेसुं ।

सत्या तत्थगन्त्वा कायनुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वृत्ते
भिक्खवे ! सीवलिनो महापुञ्जवतो च सत्तवस्सानि लोहकुम्भियं निवासो च सत्ताहं मूलहगव्भभावप्पत्ति
च अत्तना कतकम्ममूलकाव, तस्सा सुप्पवासायपि सत्त वस्सानि कुच्छिन्ना गव्भपरिहरणं दुक्खञ्च सत्ताहं
मूलहगव्भदुक्खञ्च अत्तना कतकम्ममूलकमेवाति वत्वा तेहि याचितो अतीतं आहरिः—

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो तस्स अग्गमहेसिया कुच्छिस्मि पटिमन्धि गण्हित्वा वयप्पत्तो तवकसिलायं सव्वसिप्पानि उग्गण्हित्वा पितु अचचयेन रज्जं पत्वा धम्ममेन रज्जं कारेसि । तस्मिं समये कोसलमहाराजा महन्तेन वलेन आगन्त्वा वाराणसिं गहेत्वा तं राजानं मारेत्वा तस्मेव अग्गमहेसिं अत्तनो अग्गमहेसिं अकासि । वाराणसिरञ्जो पन पुत्तो पितु मरणकाले निद्धमनद्वारेण पलायित्वा वलं संहरित्वा वाराणसिं आगन्त्वा अविदूरे निसीदित्वा तस्सा रञ्जो पण्णं पेसेसि—रज्जं वा देतु युद्धं वाति ।

सो युद्धं देमीति पटिपण्णं पेसेसि ।

राजकुमारस्स पन माता तं सासनं सुत्वा युद्धेन कम्मं नत्थि^१ सव्वदिसामु सञ्चारं पच्छिन्दित्वा वाराणसी-नगरं परिवारेतु, ततो दारुदकभत्तपरिक्खयेन किलन्तमनुत्सं नगरं विनाव युद्धेन गण्हिस्समीति पण्णं पेमेगि ।

सो मातु सासनं सुत्वा सत्तदिवमानि सञ्चारं पच्छिन्दित्वा नगरं रुन्धि । नागरा सञ्चारं अलभमाना सत्तमे दिवसे तस्स रञ्जो सीमं गहेत्वा [३४६] कुमारस्स अदंगु । कुमारो नगरं पविगित्वा रज्जं गहेत्वा आयुपरियोसाने यथाकम्मं गतो, सो एतरहि सत्त दिवसानि सञ्चारं पच्छिन्दित्वा नगरं रुन्धित्वा गहितकम्म-निस्सन्देन सत्तवस्मानि लोहकुम्भियं वसित्वा सत्ताहं मूल्हगव्वभावं आपज्जि । यं पन सो पदुमुत्तरपादमूले लाभीनं अग्गो भवेय्यन्ति महादानं दत्वा पत्थनं अकासि यच्च विपस्सीवुद्धकाले नागरेहि सद्धि महस्सग्घनकं गुलदधिं दत्वा पत्थनं अकासि तस्सानुभावेन लाभीनं अग्गो जातो मुप्पवासापि नगरं रुन्धित्वा गण्ह ताताति पेसित-भावेन सत्त वस्सानि कुच्छिना गव्वं परिहरित्वा सत्ताहं मूल्हगव्वभा जाताति । सत्था इमं अतीतं आहरित्वा अभिसम्बुद्धो हुत्वा इमं गाथमाहः—

असातं सातरूपेण पियरूपेण अप्पियं,

दुक्खं सुखस्स रूपेण पमत्तमतिवत्ततीति ।

तत्थ असातं सातरूपेणाति अमधुरमेव मधुरपतिरूपकेन । पमत्तमतिवत्ततीति असातं अप्पियं दुक्खन्ति एतं तिविधम्पि एतेन सातरूपादिना आकारेण सतिविप्पवासवसेन पमत्तं पुग्गलं अतिवत्तति अभिभवति अज्झो-त्यरतीति अत्थो ।

इदं भगवता यच्च ते मातापुत्ता इमिना गव्वभपरिहरण गव्वभावाससङ्घातेन असातादिना पुव्वे नगरं रुन्धनसातादिप्पतिरूपकेण अज्झोत्यटा यच्च इदानि सा उपासिका पुनपि सत्तवत्तुं एवरूपं असातं अप्पियं दुक्खं पेमवत्थुभूतेन पुत्तसङ्घातेन सातादिपतिरूपकेण अज्झोत्यटा हुत्वा तथा अवच, तं सव्वम्पि सन्धाय वुत्तन्ति वेदितव्वं । सत्था पन इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा नगरं रुन्धित्वा रज्जप्पत्तकुमारो सीवली अहोसि, माता सुप्पवासा, पिता पन वाराणसिराजा अहमेवाति ।

असातरूपजातकं ।

११. परोसतवग्गवर्णना

१. परोसतजातकं

परोसतञ्चेपि समागतानं
भायेय्युं ते वस्ससतं अपञ्जा ।
एकोव सेय्यो पुरिसो सपञ्जो
यो भासितस्स विजानाति अत्यनि । [३४८]

इदं जातकं वत्थुतो च वेय्याकरणतो च समोधानतो च परोसहस्सजातकसदिसमेव । केवलं हेत्थ
भायेय्युन्ति पदमत्तमेव विसेसो । तस्सत्थो वस्ससतम्पि अपञ्जा भायेय्युं ओलोकेय्युं उपधारेय्युं एवं ओलो-
केन्तापि पन अत्थं वा कारणं वा न पस्सन्ति, तस्मा यो भासितस्स अत्थं जानाति सो एकोव सपञ्जो सेय्योति ।

परोसतजातकं ।

२. पणिणकजातकं

यो दुक्खफुट्ठाय भवेय्य ताणन्ति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो एकां पणिणकं उपासकं आरब्ध कयेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

सो किर सावत्थिवासी उपासको नानप्पकारकानि मूलपण्णादीनि चैव लायुकुम्भण्णादीनि च विक्कि-
णित्वा जीविकं कप्पेति । तस्सेका धीता अभिरूपा पासादिका आचारसीलसम्पन्ना हिरोत्तप्परामन्नागता केवलं
निच्चप्पहसितमुखा । तस्सा समानकुलेसु वारेय्यत्याय आगतेसु सो चिन्तेसि—इमिस्सा वारेय्यं वत्तति अयञ्च
निच्चप्पहसितमुखा कुमारिकाधम्मो पन असति कुमारिकाय परकुलं गताय मातापितुञ्चं गरहा होति । अत्थि
नुखो इमिस्सा कुमारिकाधम्मो नत्थीति वीमंसिस्सामि नन्ति ।

सो एकदिवसं धीतरं पच्छि गाहापेत्वा पण्णत्याय अरञ्चं गन्त्वा वीमंसनवमेन किल्लेस निस्सितो विय
हुत्वा रहस्सकथं कथेत्वा तं हत्थे गण्धि । सा गहितमत्ताव रोदन्ती कन्दन्ती—अयुत्तमेतं तात ! उदकतो
अग्गिपातुभावसदिसं, मा एवरूपं करोथाति आह ।

अम्म ! मया वीमंसनत्थाय त्वं हत्थे गहिता, वदेहि अत्थिदानि ते कुमारिकाधम्मोति ?

आम तात ! अत्थि मया हि लोभवसेन न कोचि पुरिसो ओलोकितपुट्ठोति ।

सो धीतरं अस्सासेत्वा घरं नेत्वा मङ्गलं कत्वा परकुलं पेसेत्वा सत्थारं वन्दिस्सामीति गन्वमालादिहत्थो
जेटवन् गन्त्वा सत्थारं वन्दित्वा पूजेत्वा एकमन्तं निसीदि । चिरस्सागतोसीति च वुत्ते तमत्थं भगवतो आरोचेसि ।

सत्था—उपासक ! कुमारिका चिरं पट्टाय आचारसीलसम्पन्नाव, त्वं पन न इमं इदानेव एवं वीमंससि
पुट्ठेपि वीमंसि येवाति वत्ता तेन याचितो अतीतं आहरिः—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो अरञ्चो रुक्खदेवता हुत्वा निव्वत्ति । अयेको
वाराणसियं पणिणकउपासकोति वत्थुं पच्चुप्पन्नसदिसमेव । तेन पन सा वीमंसनत्थाय हत्थे गहितमत्ता धीता
परिदेवमाना इमं गायमाहः—

यो दुक्खफुट्ठाय्य भवेय ताणं
सो मे पिता दुट्ठि वने करोति,
सा कस्स कन्दामि वनस्स मज्झे
यो तायिता सो सहसा करोतीति ।

तत्थ—यो दुक्खफुट्ठाय भवेय्य ताणन्ति कायिकचेतसिकेहि दुक्खेहि फुट्टाय तायिता परित्तायिता पतिट्ठा
भवेय्य सो मे पिता दुट्ठि वने करोतीति सो मय्हं दुक्खपरित्तायको पिताव इमस्मि ठाने एवरूपं मित्तवुत्थिभकम्मं
करोति, अत्तनो जाताय धीतरि वीतिक्कमं कातुं मञ्जतीति अत्थो सा कस्स कन्दामीति कस्स रोदामि, को
मे पतिट्ठाभविस्सतीति दीपेति । यो तायिता सो सहसा करोतीति यो मय्हं तायिता रक्खिता अवस्सये भवितुं
अरहति सो पिता येव साहसिककम्मं करोतीति अत्थो ।

अथ नं पिता अस्सासेत्वा अम्म ! रक्खितत्तासीति पुच्छि । आम तात ! रक्खितो मे अत्ताति ।
सो तं घरं नेत्वा मण्डेत्वा मङ्गलं कत्वा परकुलं पेसेसि । सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा सच्चानि पकासेत्वा
जातकं समोधानेसि । सच्चपरियोसाने उपासको सोतापत्तिफले पतिट्ठहि । तदा पिताव एतरहि पिता, धीताव
धीता, तं कारणं पच्चक्खतो दिट्ठरुक्खदेवता पन अहमेवाति ।

३. वेरिजातकं

यत्थ वेरी निवसतीति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो अनाथपिण्डकं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

अनाथपिण्डको किर भोगगामं गत्वा आगच्छन्तो अन्तरामग्गे चोरे दिस्वा अन्तरामग्गे वसितुं न युत्तं सावत्थिमेव गमिस्सामीति वेगेन गोणे पाजेत्वा सावत्थिमेव आगत्वा पुन दिवसे विहारं गतो सत्थु एतमत्थं आरोचेसि । सत्था पुव्वेपि गहपति ! पण्डिता अन्तरामग्गे चोरे दिस्वा अन्तरा अविलम्बमाना अत्तनो वसनट्टानमेव गर्मिसूति वत्वा तेन याचितो अतीतं आहरिः—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो महाविभवो सेट्ठी हुत्वा एकं गामकं निमन्तणं भुञ्जनत्थाय गत्वा पच्चागच्छन्तो अन्तरामग्गे चोरे दिस्वा अन्तरामग्गे अवसित्वाव वेगेन गोणे पाजेन्तो अत्तनो गेहमेव आगत्वा नानगरसेहि भुञ्जित्वा महासयने निपन्नो चोरानं हत्थतो मुञ्चित्वा निवभयट्टानं अत्तनो गेहं आगतोम्हीति उदानवसेन इमं गायमाहः—

यत्थ वेरी निवसति न वसे तत्थ पण्डितो,

एकरत्तं द्विरत्तं वा दुक्खं वसति वेरिसूति ।

तत्थ—वेरीति वेरचेतनासमङ्गी पुग्गलो । निवसतीति पतिट्ठाति न वसे तत्थ पण्डितोति सो वेरी पुग्गलो यस्मि ठाने पतिट्ठितो हुत्वा वसति तत्थ पण्डितो पण्डित्थेन समन्नागतो न वसेय्य । किं कारणाति ? एक रत्तं द्विरत्तं वा दुक्खं वसति वेरिसूति वेरीनं हि अन्तरे वसन्तो एकाहम्पि द्वीहम्पि दुक्खमेव वसतीति अत्थो ।

एवं बोधिसत्तो उदानं उदानेत्वा दानादीनि पुञ्जानि कत्वा यथाकम्मं गतो । सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा अहमेव वाराणसीसेट्ठि अहोसिन्ति ।

वेरिजातकं ।

४. मित्तविन्दजातकं

चतुर्विंश अष्टज्जगमाति इदं सत्या जेनवने विहरन्तो एकं दुव्वचभिव्वुं आरब्भ कयेसि ।

वत्थुं हेट्ठा मित्तविन्दजातके वुत्तनयेनेव वित्त्यारेतव्वं । इदं पन जातकं कस्सपवुद्धकालिकं । तस्मिं हि काले उरच्चक्कं उक्खिपित्वा निरये पच्चमानो एको नेरयिको सत्तो भन्ते ! किन्नुखो पापं अकासिन्ति वोधि-
मत्तं पुच्छि । वोधिमत्तो तथा इदञ्चिदञ्च पापकम्मं कत्तन्ति वत्वा इमं गाथमाहः—

चतुर्विंश अष्टज्जगमा अट्ठाहिपि च सोलस,
सोलसाहि च वत्तिस अत्रिच्छं चक्कमासदो;
इच्छाहतस्स पोसस्स चक्कं भमति मत्थकेति ।

नेत्थ—चतुर्विंश अष्टज्जगमाति समुद्दन्तरे चतस्सो विमानपेतियो लभित्वा ताहि असन्नुट्ठो अतिच्छताय परतो गत्वा अपग अट्ठाविगतोसीनि अत्थो । सेसपदद्वयेपि एसेव नयो । अत्रिच्छं चक्कमासदोति एवं सकलाभेन असन्नुट्ठो अत्रिच्छं अत्र अत्र इच्छन्तो पुरतो लाभं पत्थेन्तो । इदानि चक्कमासदोति इदं उरच्चक्कं पत्तोसि । तस्मिं ने एवं इच्छाहतस्स पोसस्साति तप्हाय हतस्स उपहतस्सूतव । चक्कं भमति मत्थकेति पासाणचक्कं अयच्चक्कन्नि इमेसु द्वीसु ण्वुरधारं अयच्चक्कं तस्स मत्थके पुनप्पुनं पवत्तनवसेन भमन्तं दिस्वा एवमाह ।

वत्वा च पन अत्तनो देवलोकमेव गतो । सोपि नेरयिकसत्तो अत्तनो पापे खीणे यथाकम्मं गतो । सत्था एमं धम्मदेमनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा मित्तविन्दको दुव्वचभिव्वुं, देवपुत्तो पन अहमेवाति ।

मित्तविन्दजातकं [३५०] ।

५. दुव्वलकट्ठजातकं

बहुम्पेतं वने कट्ठन्ति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो एकं उत्तसितभिक्षुं आरब्ध कथोसि ।

पच्चुपन्नवत्यु

सो किर सावत्थिवासी एको कुलपुत्तो सत्यु धम्मदेसनं सुत्वा पव्वजित्वा मरणभीरुको अहोसि । रत्ति-
ट्टानदिवाट्टानेसु वातस्स वा वीजन्तस्स सुक्खदण्डकस्स वा पपतन्तस्स पक्खिच्चतुप्पदानं वा सद्दं सुत्वा मरणभय-
तज्जितो महारवं रवन्तो पलायति । तस्स हि मरितव्वं मयाति सतिमत्तम्पि नत्थि । सचे हि सो अहं मरिस्सा-
मीति जानेय्य न मरणतो भायेय्य, मरणसतिकम्मट्टानस्स पनस्स अभावितत्ताव भायति । तस्स सो मरणभीरु-
भावो भिक्खुसङ्घे पाकटो जातो ।

अथेकदिवसं धम्मसभायं भिक्खू कथं समुट्टापेसुं आवुसो ! असुको नाम भिक्खु मरणभीरुको मरणं
भायति, भिक्खुना नाम अवस्सं मया मरितव्वन्ति मरणसतिकम्मट्टानं भावेतुं वट्ठतीति । सत्या आगन्त्वा काय
नुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वुत्ते तं भिक्खुं पक्कोसापेत्वा सच्चं
किर त्वं मरणभीरुकोति पुच्छित्वा सच्चं भन्तेति वुत्ते भिक्खवे ! मा एतस्स भिक्खुनो अनत्तमना होथ, नायं
इदानेव मरणभीरुको पुव्वेपि मरणभीरुको येवाति वत्वा अतीतं आहरिः—

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो हिमवन्ते रुक्खदेवता हुत्वा निव्वत्ति । तस्मि
काले वाराणसीराजा अत्तनोमङ्गलहत्थि आनञ्जकारणं सिक्खापेतुं हत्थाचरियानं अदासि । तं आलाने
निच्चलं वन्धित्वा तोमरहत्था मनुस्सा परिवारेत्वा आनञ्जकारणं कारेन्ति । सो तं कारणं कारियमानो वेदना
अधिवासेतुं असक्कोन्तो आलानं भिन्दित्वा मनुस्से पलापेत्वा हिमवन्तं पाविसि । मनुस्सा नं गहेतुं असक्कोन्ता
निव्वत्तिसु । सो तत्थ मरणभीरुको अहोसि । वातसट्टानि सुत्वा कम्पमानो मरणभयतज्जितो सोण्डं विधू-
नित्वा वेगेन पलायति । आलाने वन्धित्वा आनञ्जकारणं करणकालो वियस्स होति । कायस्सादं वा चित्तस्सादं
वा अलभन्तो कम्पमानो विचरति । रुक्खदेवता तं दिस्वा खन्धविटपे ठत्वा इमं गाथमाहः—

बहुम्पेतं वने कट्ठं वातो भञ्जति दुव्वलं,

तस्स चे भायसि नाग ! किसो नून भविस्सतीति ।

तत्यायं पिण्डत्थो—यं एतं दुव्वलं कट्ठं पुरत्थिमादिभेदो वातो भञ्जति तं इमस्मि वने बहुं सुलभं
तत्थ तत्थ संविज्जति सचे त्वं तस्स भायसि एवं सन्ते निच्चं भीतो मंसलोहितक्खयं पत्वा किसो नून भविस्ससि
इमस्मि पन वने तव भयं नाम नत्थि तस्मा इतो पट्टाय मा भायीति । [३५१]

एवं देवता तस्स ओवादं अदासि । सोपि ततो पट्टाय निव्वभयो अहोसि । सत्या इमं धम्मदेसनं आह-
रित्वा सच्चानि पकासेत्वा जातकं समोधानेसि । सच्चपरियोसाने सो भिक्खु सोतापत्तिफले पतिट्ठहि । तदा
नागो अयं भिक्खु अहोसि, रुक्खदेवता पन अहमेवाति ।

दुव्वलकट्ठजातकं ।

६. उदञ्चनिजातकं

सुखं वत मं जीवन्तन्ति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो थुल्लकुमारिकपलोभनं आरब्ध कथेसि ।

पञ्चपन्नवत्यु

वत्युं तेरसकनिपाते चुल्लनारदकस्सपजातके आवीभविस्सति । तं पन भिक्खुं सत्या सच्चं किर त्वं भिक्खु ! उक्कण्ठतोति पुच्छित्वा सच्चं भगवाति वुत्ते—कथं ते चित्तं पटिवद्धन्ति पुच्छि ।

सो एकिस्सा थुल्लकुमारिकायाति आह ।

अथ नं सत्या—अयं ते भिक्खु ! अनत्यकारिका पुब्बेपि त्वं एतं निस्साय सीलव्यसनं पत्वा पज्जायन्तो विचरमानो पण्डिते निस्साय सुखं लभीति वत्वा अतीतं आहरिः—

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्तेति अतीतवत्युम्पि चुल्लनारदकस्सपजातके येव आवीभविस्सति । तदा पन वोधिसत्तो सायं फलाफले आदाय आगन्त्वा पण्णंसालं पविसित्वा विचरित्वा पुत्तं चुल्लतापसं एतदवोच—तात ! त्वं अञ्जेसु दिवसेसु दारुणि आहरसि पानीयं परिभोजनीयं आहरसि अग्गिं करोसि अज्ज पन एकम्पि अकत्वा कस्मा दुम्मुखो पज्जायन्तो निपन्नोसीति ?

तात ! तुम्हेसु फलाफलत्थाय गतेसु एका इत्थी आगन्त्वा मं पलोभेत्वा आदाय गन्तुं आरद्धा, अहं पन तुम्हेहि विस्सज्जितो गमिस्सामीति न गच्छि । असुकट्टाने पन तं निसीदापेत्वा आगतोम्हि, इदानि गच्छामहं ताताति ।

वोधिसत्तो न सक्का एवं निवत्तेतुन्ति जत्वा तेनहि तात ! गच्छ एसा पन तं नेत्वा यदा मच्छमंसादीनि वा खादितुकामा भविस्सति सप्पिलोणतण्डुलादीहि वा पनस्सा अत्थो भविस्सति तदा इदञ्चिदञ्चाहराति तं किलमेस्सति तदा मय्हं गुणं सरित्वा पलायित्वा इधेवागच्छेय्यासीति विस्सज्जेसि ।

सो ताय सद्धिं मनुस्सपथं अगमासि । अथ नं सा अत्तनो वसं गमेत्वा मंसं आहर मच्छं आहराति येन येन अत्थिका होति तं तं आहरापेति । तदा सो अयं मं अत्तनो दासं विय कम्मकरं विय च कत्वा पीलेतीति पलायित्वा पितु सन्तिकं आगन्त्वा पितरं वन्दित्वा ठितकोव इमं गाथमाहः—

सुखं वत वत मं जीवन्तं पचमाना उदञ्चनी ।

चोरी जायप्पवादेन तेलं लोणञ्च याचतीति ॥

तत्थ—सुखं वत मं जीवन्तन्ति तात ! तुम्हाकं सन्तिके मं सुखं जीवन्तं । पचमानाति तापयमाना पीलयमाना यं यं खादितुकामा होति तं तं पचमाना । उदकं अञ्चन्ति एतायाति उदञ्चनि । चाटितो वा कूपतो वा उदकं उस्सिञ्चनघटिकायेतं नामं । सा पन उदञ्चनी उदकं विय घटिकाय येन येनत्थिका होति तं तं आकड्ढति येवाति अत्थो । चोरी जायप्पवादेनाति भरियाति नामेन एकाचोरी मं मधुरवचनेन उपलापेत्वा तत्थ नेत्वा तेलं लोणञ्च यञ्च अञ्जाम्पि इच्छति तं सव्वं याचति दासं विय कम्मकरं विय च कत्वा आहरापेतीति तस्सा अगुणं कथेसि ।

अथ नं वोधिसत्तो अस्सासेत्वा होतु तात ! एहि त्वं मेत्तं भावेहि करुणं भावेहीति चत्तारो ब्रह्मविहारे आचिक्खि, कसिणपरिकम्मं आचिक्खि । सो न चिरस्सेव अभिञ्जा च समापत्तियो च निव्वत्तेत्वा ब्रह्मविहारे भावेत्वा सद्धिं पितरा ब्रह्मलोके निव्वत्ति ।

सत्या इमं वम्मदेसनं आहरित्वा सच्चानि पकासेत्वा जातकं समोधानेसि । सच्चपरियोसाने सो भिक्खु सोतापत्तिफले पतिट्ठहि । तदा थुल्लकुमारिकाव एतरहि थुल्लकुमारिका चुल्लतापसो उक्कण्ठतभिक्खु अहोसि पित्ता पन अहमेवाति ।

७. सालित्तजातकं

साधु खो सिप्पकं नामाति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो । एकं हंसपहरणकं भिक्खुं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

सो किरको सावत्थिवासी कुलपुत्तो सालित्तकसिप्पे निप्फत्ति पत्तो । सालित्तकसिप्पन्ति सक्खराखि-
पनसिप्पं वुच्चति । सो एकदिवसं धम्मं सुत्वा सासने उरं दत्त्वा पव्वजित्वा उपसम्पदं लभि । न पन सिक्खाकामो
न पटिपत्तिसारको अहोसि । सो एकदिवसं एकं दहरभिक्खुं आदाय अचिर वति गन्त्वा नहायित्वा नदीतीरे
अट्टासि । तस्मिं समये द्वे सेतहंसा आकासेन गच्छन्ति ।

सो तं दहरमाह—इमं पच्छिमहंसं सक्खराय अक्खिम्हि पहरित्वा पादमूले ते पातेमीति ।

इतरो—कथं पातेस्ससि । न सक्खिस्ससि पहरितुन्ति आह ।

इतरो—तिट्ठतु तावस्स ओरतो अक्खि परतो अक्खिम्हि नं पहरामीति । इदानि पन तं असन्तं कथेसीति ।
तेनहि उपधारेहीति एकं तियंसं सक्खरं गहेत्वा अङ्गुलिया परिवत्तेत्वा तस्स हंसस्स पच्छतो खिपि । सा
रन्ति सद्दं अकासि । हंसो परिस्सयेन भवितव्वन्ति निवत्तित्वा सद्दं सोतुं आरभि । इतरो तस्मिं खणे एकं
वट्टसक्खरं गहेत्वा तस्स निवत्तित्वा ओलोकेन्तस्स अपरभागे अक्खि पहरि । सक्खरा इतरम्पि अक्खि विनि-
विज्झित्वा गता । हंसो महारवं रवन्तो पादमूलेयेव पति । [३५३]

ततो ततो भिक्खू आगन्त्वा गरहित्वा अननुच्छविकं ते कतन्ति सत्थु सन्तिकं नेत्वा भन्ते ! इमिना
इदं कतन्ति तमत्थं आरोचिसु । सत्या तं भिक्खुं गरहित्वा न भिक्खवे ! इदानेवेस एतस्मिं सिप्पे कुसलो
पुव्वेपि कुसलोव अहोसीति वत्वा अतीतं आहरिः—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो तस्स अमच्चो अहोसि, तस्मिं काले रज्जो पुरो-
हितो अतिमुखरो होति बहुभाणी । तस्मिं कथेतुमारद्धे अज्जो ओकासमेव न लभन्ति । राजा चिन्तेसि कदा
नुखो एतस्स वचनूपच्छेदकं कच्चि लभिस्सामीति । सो ततो पट्टाय तथारूपं एकं उपधारेन्तो विचरति । तस्मिं
काले वाराणसियं एको पीठसप्पी सक्खराखिपनसिप्पे निप्फत्ति पत्तो होति । गामदारका तं रथकं आरोपेत्वा
आकड्डमाना वाराणसीनगरद्वारमूले एको विटपसम्पन्नो महानिग्रोधो अत्थि तत्यानेत्वा सम्परिचारेत्वा काकणि-
कादीनि दत्त्वा हत्थिरूपकं कर, अस्सरूपकं कराति वदन्ति । सो सक्खरा खिपित्वा निग्रोधपण्णेषु नानारूपानि
दस्सेति । सव्वानि पण्णानि छिद्दावच्छिद्दानेव अहेसुं ।

अथ वाराणसीराजा उय्यानं गच्छन्तो तं ठानं पापुणि । उस्सारणभयेन सव्वे दारका पलायिसु ।
पीठसप्पी तत्थेव निपज्जि । राजा निग्रोधमूलं पत्वा रथे निसिन्नो पत्तानं छिद्दताय छायां कवरकवरं दिस्वा उल्लो-
केन्तो सव्वेसं पत्तानं छिद्दभावं दिस्वा—केनेतानि एवं कतानीति पुच्छि ।

पीठसप्पिना देवाति ।

राजा इमं निस्साय ब्राह्मणस्स वचनूपच्छेदं कातुं सक्का भविस्सतीति चिन्तेत्वा कहं भणे ! पीठसप्पीति
पुच्छि । विचिनन्ता मूलन्तरे निपन्नं दिस्वा अयं देवाति आहंसु । राजा नं पक्कोसापेत्वा परिसं उस्सारेत्वा
पुच्छि—अम्हाकं सन्तिके एको मुखरब्राह्मणो अत्थि सक्खिस्ससि नं निस्सद्दं कानुन्ति ?

नालिमत्ता अजलण्डिका लभन्तो सक्खिस्सामि देवाति ।

राजा पीठसप्पि घरं नेत्वा अन्तोसाणियं निसीदापेत्वा साणियं छिद्दं कारेत्वा ब्राह्मणस्स छिद्दाभिमुखं
आसनं पञ्जापेत्वा नालिमत्ता सुक्खा अजलण्डिका पीठसप्पिस्स सन्तिके ठपापेत्वा ब्राह्मणं उपट्ठानकाले आगतं
तस्मिं आसने निसीदापेत्वा कथं समुट्ठापेसि । ब्राह्मणो अज्जोसं ओकासं अदत्त्वा रज्जा सद्धि कथेतुं आरभि ।

अथस्स सो पीठसप्पी साणिच्छिद्देन एकेकं अजलण्डिकं मक्खिकं पवेसेन्तो विय तालुतलम्हियेव पातेति । ब्राह्मणो आगतागतं नालियं तेलं पवेसेन्तो विय गिलति । सव्वा परिकखयं गमिंसु । तस्स ता नालिमत्ता अजलण्डिका कुच्छियं पविट्ठा अड्ढाल्हकमत्ता अहेसुं । राजा तासं परिकखीणभावं ज्ञत्वा आह—आचरिय ! तुम्हे अतिमुखरताय नालिमत्ता अजलण्डिका गिलन्ता किञ्चि न (३५४) जानित्थ इतोदानि उत्तरिं जीरापेतुं न सक्खिस्सथ गच्छ पियङ्गुदकं पिवित्वा छड्ढेत्वा अत्तानं अरोगं करोथाति ।

ब्राह्मणो ततो पट्टाय पिहितमुखो विय हुत्वा कथेन्तेनापि सिद्धिं अकथनसीलो अहोसि । राजा इमिना मे कण्णसुखं कतन्ति पीठसप्पिस्स सतसहस्सुट्टानके चतुसु दिसासु चत्तारो गामे अदासि । बोधिसत्तो राजानं उपसङ्कमित्वा—देव ! सिप्पं नाम लोके पण्डितेहि उग्गण्हितव्वं, पीठसप्पिना सालित्तकमत्तेनापि अयं सम्पत्ति लद्धाति वत्वा इमं गाथमाहः—

साधु खो सिप्पकं नाम अपि यादिसकीदिसं
पस्स खञ्जप्पहारेण लद्धा गामा चतुट्ठिसाति ।

तत्थ—पस्स खञ्जप्पहारेणाति पस्स महाराज ! इमिना नाम खञ्जस्स पीठसप्पिनो अजलण्डिका-पहारेण चतुट्ठिसा चत्तारो गामा लद्धा अञ्जोसं सिप्पानं को आनिसंसपरिच्छेदोति सिप्पगुणं कथेसि ।

सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा पीठसप्पी अयं भिक्खु अहोसि । राजा आनन्दो पण्डितामच्चो पन अहमेवाति ।

सालित्तजातकं । (३५५)

८. बाहियजातकं

सिक्खेय्य सिक्खितव्वानीति इदं सत्था वेसालिं उपनिस्साय महावने कूटागारसालायं विहरन्तो एकं लिच्छविं आरब्ध कथेसि ।

पच्चपन्नवत्थु

सो किर लिच्छवी राजा सद्धो पसन्नो बुद्धपमुखं भिक्खुसङ्घं निमन्तेत्वा अत्तनो निवेसने महादानं पवत्तेसि । भरिया पनस्स थूलङ्गपच्चङ्गा उद्धुमातकनिमित्तसदिसा अनाकप्पसम्पन्ना अहोसि । सत्था भत्तकिच्चावसाने अनुमोदनं कत्वा विहारं गत्वा भिक्खूनं ओवादं दत्वा गन्धकुटिं पाविसि । भिक्खू धम्मसभायं कयं समुट्ठापेसुं—आवुसो ! तस्स नाम लिच्छविरञ्जो ताव अभिरूपस्स तादिसा भरिया थूलङ्गपच्चङ्गा अनाकप्पसम्पन्ना कथं सो ताय सद्धिं अभिरमतीति ?

सत्था आगन्त्वा कौयनुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वुत्ते न भिक्खवे ! एस इदानेव पुव्वेपि थूलसरीराय एव इत्थिया सद्धिं अभिरमीति वत्वा तेहि याचितो अतीतं आहरिः—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो तस्स अमच्चो अहोसि । अथेका जानपदित्थी थूलसरीरा अनाकप्पसम्पन्ना भतिं कुरुमाना राजङ्गणस्स अविदूरेण गच्छमाना सरीरवलञ्जपीलिता हुत्वा निवत्थसाटकेन सरीरं पटिच्छादेत्वा [३५५] निसीदित्वा सरीरवलञ्जं मुञ्चित्वा खिप्पमेव उट्ठासि ।

तस्मिं खणे वाराणसीराजा वातपानेन राजङ्गणं ओलोकेन्तो तं दिस्वा चिन्तेसि अयं एवरूपे अङ्गणट्ठाने सरीरवलञ्जं मुञ्चमाना हिरोत्तप्यं अप्पहाय निवासनेनेव पटिच्छन्ना हुत्वा सरीरवलञ्जं मोचेत्वा खिप्पं उट्ठिता इमायं निरोगाय भवितव्वं । एतिस्सा वत्थु विसदं भविस्सति । विसदे पन वत्थुस्मिं एको पुत्तो लब्धमानो विसदो पुञ्जावा भविस्सति । इमं मया अगमहेसिं कातुं वट्टतीति । सो तस्सा अपरिगहितभावं ञ्जत्वा आणापेत्वा अगमहेसिंट्ठानं अदासि । सा तस्स पिया अहोसि मनापा, न चिरस्सेव एकं पुत्तं विजायि । सो पनस्सा पुत्तो चक्कवत्ती राजा अहोसि । बोधिसत्तो तस्सा सम्पत्तिं दिस्वा तथारूपं वचनोकासं लभित्वा देव ! सिक्खितव्वयुत्तकं नाम सिप्पकं कस्मा न सिक्खितव्वं ? यत्र हि नामायं महापुञ्जा हिरोत्तप्यं अप्पहाय पटिच्छन्नेनाकारेण सरीरवलञ्जं कुरुमाना तुम्हे आराधेत्वा एवरूपं सम्पत्तिं पत्ताति वत्वा सिक्खितव्वयुत्तकानं वण्णं कथेन्तो इमं गाथमाहः—

सिक्खेय्य सिक्खितव्वानि सन्ति सच्छन्दिनो जना,
बाहियापि सुहन्नेन राजानमभिराधयीति ।

तत्थ—सन्ति सच्छन्दिनोति तेसु तेसु सिप्पेसु सच्छन्दा जना अत्थियेव । बाहियाति बाहियजनपदे जाता संबद्धा इत्थी । सुहन्नेनाति हिरोत्तप्यं अप्पहाय पटिच्छन्नेनाकारेण हन्नं सुहन्नन्नाम । तेन सुहन्नेन । राजानमभिराधयीति देवं अभिराधेत्वा इमं सम्पत्तिं पत्ताति ।

एवं महासत्तो सिक्खितव्वयुत्तकानं सिप्पानं गुणं कथेसि ।

सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा जयम्पतिका^१ एतरहि जयम्पतिकाव पण्डितामच्चो पन अहमेवाति ।

६. कुरण्डकपूवजातकं

यथन्नो पुरिसो होतीति इदं सत्या सावत्थियं विहरन्तो महादुग्गतं आरब्ध कथेसि ।

पच्चपन्नवत्थु

सावत्थियं हि कदाचि एकमेव कुलं बुद्धपमुखस्स भिक्खुसङ्घस्स दानं देति । कदाचि तीणि चत्तारि एकतो हुत्वा, कदाचि गणाबन्धनेन, कदाचि वीथिसभागेन, कदाचि सकलनगरं छन्दकं संहरित्वा । तदा पन वीथिभत्तं नाम अहोसि । अय मनुस्सा बुद्धपमुखस्स सङ्घस्स यागुं दत्त्वा खज्जकं आहरथाति आहंसु । तदा (३५६) पनेको परेसं भतिकारको दुग्गतमनुस्सो तस्सा वीथियं वसमानो चिन्तेसि अहं यागुं दातुं न सक्खिस्सामि खज्जकं पन दस्सामीति सण्हसण्हं कुण्डकं वट्टपेत्त्वा उदकेन तेमेत्त्वा अक्कपण्णेन वेठेत्त्वा कुक्कुले पचित्त्वा इदं बुद्धस्स दस्सामीति तं आदाय गन्त्वा सत्थु पुरतो ठितो खज्जकं आहरथाति एकस्मि वचने वुत्तमत्ते सब्बपठमं गन्त्वा तं पूवं सत्थु पत्ते पत्तिट्ठापेसि । सत्या अञ्जे हि दीयमानं खज्जकं अगहेत्त्वा तमेव पूवखज्जकं परिभुञ्जि । तस्मिञ्जे पन खणो सम्मासम्भूद्धेन किर महादुग्गतस्स कुण्डकखज्जकं अजिगुच्छत्त्वा अमतं विय परिभुत्तन्ति सकलनगरं एककोलाहलमहोसि । राजाराजमहामत्तादयो अन्तमसो दोवारिके उपादाय सव्वेव सन्निपत्तित्वा सत्थारं वन्दित्वा महादुग्गतं उपसङ्कमित्त्वा—हन्द भो ! सतं गहेत्त्वा द्वे सतानि गहेत्त्वा पञ्च सतानि गहेत्त्वा अम्हाकं पत्ति देहीति वदिंसु ।

सो सत्थारं पटिपुच्छित्त्वा जानिस्सामीति सत्थु सन्तिकं गन्त्वा तमतथं अरोचेसि ।

सत्या धनं गहेत्त्वा वा अगहेत्त्वा वा सब्बसत्तानं पत्ति देहीति आह ।

सो धनं गहेतुं आरभि । मनुस्सा दिग्गुणचतुग्गुणअट्ठगुणदिवसेन ददन्ता नव हिरञ्जकोटियो अदंसु । सत्या अनुमोदनं कत्त्वा विहारं गन्त्वा भिक्खूहि वत्ते दस्सिते सुगतोवादं दत्त्वा गन्धकुटिं पाविसि ।

राजा सायण्हसमये महादुग्गतं पक्कोसापेत्त्वा सेट्ठिट्ठानेन पूजेसि । भिक्खू धम्मसभायं कथं समुट्ठापेसुं आवुसो ! सत्या महादुग्गतेन दिन्नं कुण्डकपूवं अजिगुच्छन्तो अमतं विय परिभुञ्जि महादुग्गतोपि बहुं धनुं च सेट्ठिट्ठानं च लभित्त्वा महासम्पत्तिं पत्तोति । सत्या आगन्त्वा कायनुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाथ सन्नि-
सिन्नान्ति पुच्छित्त्वा इमाय नामाति वुत्ते न भिक्खवे ! इदानेव मया अजिगुच्छन्तेन तस्स कुण्डकपूवो परिभुत्तो पुञ्चे रुक्खदेवता हुत्वा परिभुत्तोयेव तदापि चेस मं निस्साय सेट्ठिट्ठानं अलत्थेवाति वत्त्वा अतीतं आहरिः—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो एकस्मि एरण्डरुक्खे रुक्खदेवता हुत्वा निव्वत्ति । तदा तस्मि गामके मनुस्सा देवतामङ्गलिका होन्ति । अथेकस्मि छणो सम्पत्ते मनुस्सा अत्तनो अत्तनो रुक्ख-
देवतानं वलिकम्मं अकंसु । अथेको दुग्गतमनुस्सो ते मनुस्से रुक्खदेवता पटिजग्गन्ते दिस्वा एकं एरण्डरुक्खं पटिजग्गि । ते मनुस्सा अत्तनो अत्तनो देवतानं नानप्पकारानि मालागन्धविलेपनादीनि चेव खज्जभोज्जकानि च आदाय गच्छिंसु । सो पन कुण्डकपूवञ्चेव उलुङ्केन च उदकं आदाय गन्त्वा एरण्डरुक्खस्स अविदूरे ठत्त्वा चिन्तेसि, देवता नाम दिव्वखज्जकानि खादन्ति । [३५७] मय्हं देवता इमं कुण्डकपूवं न खादिस्सति । किं इमिना कारणेन नासेमि अहमेव नं खादिस्सामीति ततोव निवत्ति ।

बोधिसत्तो खन्धविट्ठे ठत्त्वा भो पुरिस ! सचे त्वं इस्सरो भवेय्यासि मय्हं मधुरखज्जकं ददेय्यासि त्वं पन दुग्गतो अहं तव पूवं न खादित्त्वा अञ्जं किं खादिस्सामि ? मा मे कोट्ठासं नासेहीति वत्त्वा इमं गायमाह :—

यथेना पुरिसा हाति तथेना तस्स देवता,
आहरेतं कणं पूवं मा मे भागं विनासयाति ।

तत्थ—यथन्नोति यथारूपभोजनो । तथन्नाति तस्स पुरिसस्स देवतापि तथारूपभोजनाव होति ।
आहरेतं कणं पूवन्ति एतं कुण्डकेन पक्कपूवं आनेहि मय्हं भागं मा विनासेहीति ।

सो निवत्तित्वा बोधिसत्तं ओलोकेत्वा वलिकम्ममकासि । बोधिसत्तो ततो ओजं परिभुञ्जित्वा—
पुरिस ! त्वं किमत्थं मं पटिजग्गसीति आह ।

दुग्गतोमिह सामि ! तं निस्साय दुग्गतभावतो मुञ्चिचतुकामताय पटिजग्गामीति ।

भो पुरिस ! मा चिन्तयि तथा कतञ्चुस्स कतवेदिनो पूजा कता इमं एरण्डं परिविखपित्वा निधि-
कुम्भियो गीवाय गीवं आहच्च ठिता, त्वं रञ्जो आचिक्खित्वा सकटेहि धनं आहरित्वा राजङ्गणो रासिं कारेहि,
राजा ते तुस्सित्वा सेट्ठिद्वानं दस्सतीति वत्वा बोधिसत्तो अन्तरधायि, सो तथा अकासि । राजा तस्स सेट्ठिद्वानं
अदासि । इति सो बोधिसत्तं निस्साय महासम्पत्तौ पत्वा यथाकम्मं गतो ।

सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा दुग्गतोव एतरहि दुग्गतो, एरण्डरुक्ख-
देवता पन अहमेवाति ।

कुण्डकपूवजातकं ।

१०. सव्वसंहारकपञ्हो

सव्वसंहारको नत्थीति अयं सव्वसंहारकपञ्हो सव्वाकारेण उम्मग्गजातके आवीभविस्सतीति ।

सव्वसंहारकपञ्हो निट्ठतो ।
परोसतवग्गो एकादसमो ।

१२. हंसीवग्गवण्णना

१. गद्रभपञ्हो

हंसी त्वं मञ्जासीति अयम्पि गद्रभपञ्हो उम्मग्गजातके येव आवीभविस्सति ।

गद्रभपञ्हो निट्ठतो ।

२. अमरादेवीपञ्हो

येन सत्तुबिलङ्गा चाति अयम्पि अमरादेविपञ्हो नाम तत्थेव आवीभविस्सति ।

अमरादेवीपञ्हो निट्ठतो ।

३. सिगालजातकं

सद्दहासि सिगालस्साति इदं सत्था वेलुवने विहरन्तो देवदत्तं आरब्ध कथेसि ।

पच्चपन्नवत्थु

तस्मिं हि समये भिक्खू धम्मसभायं सन्निपतित्वा आवुसो ! देवदत्तेन पच्चभिक्खुसत्तानि आदाय गयासीसं गन्त्वा यं समणो गोतमो करोति न सो धम्मो, यमहं करोमि अयमेव धम्मोति ते भिक्खू अत्तनो लद्धि गाहापेत्वा ठानप्पत्तं मुसावादं कत्वा सङ्घं भिन्दित्वा एकसीमायं द्वे उपोसथा कताति देवदत्तस्स अगुणकथं कथेन्ता निसीदिसु । सत्था आगन्त्वा कायनुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वृत्ते न भिक्खवे ! देवदत्तो इदानेव मुसावादी पुत्रेपि मुसावादीयेवाति वत्वा अतीतं आहरि :—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो सुसानवने^१ रुक्खदेवता हुत्वा निव्वत्ति । तदा वाराणसियं नक्खत्तं घुट्ठं, मनुस्सा यक्खवन्निकम्मं करोमाति तेसु तेसु चच्चररच्छादिसु ठानेसु मच्छमंसादीनि विप्पकिरित्वा कपालकेसु वहुं सुरं ठपरियसु । अथेको सिगालो अड्डरत्तसमये निद्धमने^२ नगरं पविसित्वा मच्छमंसं खादित्वा सुरं पवित्वा पुन्नागगच्छन्तरं पविसित्वा याव अरुणुग्गमना निहं ओक्कमि । सो पवुज्जित्वा आलोकंदिस्वा इवानि निक्खपितुं न सक्काति मग्गसमीपं गन्त्वा अदिस्समानो निपज्जित्वा अञ्जं मनुस्से दिस्वापि किञ्चि अवत्वा एकं ब्राह्मणं मुखधोवनत्थाय गच्छन्तं दिस्वा चित्तेसि ब्राह्मणा नाम धनलोला होन्ति, इमं धनेन पलोभेत्वा यथा मं उपकच्छन्तरे कत्वा उत्तरासङ्गणे पटिच्छादेत्वा नगरा नीहरति तथा करिस्सामीति । सो मनुस्सभासाय—ब्राह्मणाति आह ।

सो निवत्तित्वा को मं पक्कोसतीति आह ।

अहं ब्राह्मणाति ।

किं कारणाति ?

ब्राह्मण ! मय्हं द्वे कहापणसत्तानि अत्थि सत्थे मं उपकच्छन्तरे कत्वा उत्तरासङ्गणे पटिच्छादेत्वा यथा न कोचि पस्सति तथा नगरा निक्खामेतुं सक्कोसि तुय्हं ते कहापणे दस्सामीति ।

ब्राह्मणो धनलोभेन साधूति सम्पटिच्छित्वा तं तथा कत्वा आदाय नगरा निक्खमित्वा थोकं अगमासि ।

अथ नं सिगालो पुच्छि कतरं ठानं ब्राह्मणाति ।

असुकं नामाति ।

अञ्जं थोकं ठानं गच्छाति ।

एवं पुनप्पुनं वदन्तो महासुसानं पत्वा इध मं ओतारेहीति आह । तत्थ नं ओतारेसि । सिगालो—
तेनहि ब्राह्मण ! उत्तरसाटकं [३५६] पत्थराति आह ।

सो धनलोभेन साधूति पत्थरि ।

अथ नं इमं रुक्खमूलं खणाहीति पठविखरणे योजेत्वा ब्राह्मणस्स उत्तरसाटकं अभिरुह चतुसु कण्णेसु मज्जे चाति पच्चसु ठानेसु सरीरनिस्सन्दं पातेत्वा मक्खेत्वा चैव तेमेत्वा च सुसानवनं पाविसि । बोधिसत्तो रुक्खविट्ठे ठत्वा इमं गाथमाह :—

सद्दहासि सिगालस्स सुरापीतस्स ब्राह्मण !
सिप्पिकानं सतं नत्थि कुतो कंससता दुवेति ।

तत्थ—सद्दहासीति सद्दहेसि । अयमेव वा पाठो । पत्तियायसीति अत्थो । सिप्पिकानं सतं नत्थीति एतस्स हि सिप्पिकानं सतम्पि नत्थियं । कुतो कंससता दुवेति द्वे कहापरणसतानि पनस्स कूतोयेवाति ।

वोधिसत्तो इमं गाथं वत्वा गच्छ ब्राह्मण ! तव साटकं धोवित्वा नहायित्वा अत्तनो कम्मं करोहीति वत्वा अन्तरधायि । ब्राह्मणो तथा कत्वा वञ्चितो वतम्हीति दोमनस्सप्पत्तो पक्कामि । सत्था इमं धम्म-
देसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि ।

तदा सिगालो देवदत्तो अहोसि । रुक्खदेवता पन अहमेवाति ।

सिगालजातकं ।

४. मितचिन्तीजातकं

बहुचिन्ती अप्पचिन्ती चाति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो द्वे महल्लकत्थेरे आरट्ठ भ कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

ते किर जनपदे एकस्मि अरञ्जावासे वस्सं वसित्वा सत्थु दस्सनत्थाय गच्छिस्सामाति पाथेय्यं सज्जेत्वा अज्ज गच्छाम स्वे गच्छामाति मासं अतिक्रामेत्वा पुन पाथेय्यं सज्जेत्वा तथेव मासं पुन मासन्ति एवं अत्तनो कुसीतभावेन चैव निवासट्टाने च अपेक्खाय तयो मासे अतिक्रामित्वा ततो निक्खम्म जेतवनं गन्त्वा सभागट्टाने पत्तचीवरं पट्टिसामेत्वा सत्यारं पस्सिस्सु । अथ ते भिक्खू पुच्छिस्सु चिरं वो आवुसो ! वुद्धुपट्टानं अकरोन्तानं कस्मा एवं चिरायित्थाति ? ते तमत्थं आरोचेस्सु । अथ नेसं सो आलसियकूसीतभावो भिवखुसड्ढे पाकटो जातो, धम्मसभायम्पि तेसं भिक्खूनमेव आलसियभावं निस्साय कथं समुट्टापेस्सु ।

सत्या आगन्त्वा कायनुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वृत्ते ते पक्कोत्तापेत्वा सच्चं किर तुम्हे भिक्खवे ! अलसा कुसीताति पुच्छित्वा सच्चं भन्तेति वृत्ते न भिक्खवे ! इदानेवेते अलसा, पुत्रेपि अलसा चैव निवासट्टाने च सालया सापेक्खाति वत्वा अतीतं आहरिः—[२६०]

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वाराणसीनदियं तयो मच्छा अहेस्सु । बहुचिन्ती अप्पचिन्ती मितचिन्तीति तेसं नामाति, ते अरञ्जातो मनुस्सपथं आगमिस्सु । तत्थ मितचिन्ती इतरे द्वे एवमाह अयं मनुस्सपथो नाम सासङ्गको सप्पट्टिभयो, केवट्टा नानप्पकाराति जालकुमिणादीनि खिपित्वा मच्छे गण्हन्ति मयं अरञ्जमेव गच्छामाति । इतरे द्वे जना अलसताय चैव आमिसगिट्ठताय च अज्ज गच्छाम स्वे गच्छामाति तयो मासे अतिक्रामेस्सु । अथ केवट्टा नदियं जालं खिपिस्सु । बहुचिन्ती च अप्पचिन्ती च गोचरं गण्हन्ता पुरतो गच्छन्ति । ते अत्तनो अन्धवालताय जालगन्धं असल्लकखेत्वा जालकुच्छिमेव पविसिस्सु । मितचिन्ती पच्छतो आगच्छन्तो जालगन्धं सल्लकखेत्वा तेसञ्च जालकुच्छि पविट्टभावं जत्वा इमेसं कुसीतानं अन्धवालानं जीवितदानं दस्सामीति चिन्तेत्वा वहिपस्सेन जालकुच्छिट्टानं गन्त्वा जालकुच्छि फालेत्वा निक्खन्तसदिसो हुत्वा उदकं आलोलेन्तो जालस्स पुरतो पतित्वा पतित्वा पुन जालकुच्छि पविसित्वा पच्छिमभागेन फालेत्वा निक्खन्तसदिसो उदकं आलोलेन्तो पच्छिमभागेन पति । केवट्टा मच्छा जालं फालेत्वा गताति मञ्जामाना जालकोटियं गहेत्वा उक्खिपिस्सु । ते द्वेपि मच्छा जालतो मुञ्चित्वा उदके पतिस्सु । इति तेहि मितचिन्ति निस्साय जीवितं लद्धं । सत्या इमं अतीतं आहरित्वा अभिसम्बुद्धो हुत्वा इमं गाथमाहः—

बहुचिन्ती अप्पचिन्ती च उभो जाले अब्भरे,
मितचिन्ती अमोचेसि उभो तत्थ समागताति ।

तत्थ—बहुचिन्तीति बहुचिन्तनताय वितक्कवहुलताय एवं लद्धनामो । इतरेसुपि द्वीस् अयमेव नयो । उभो तत्थ समागताति मितचिन्ति निस्साय लद्धजीविता तत्थ उदके पुन उभोपि जना मितचिन्तिना सद्धि समागताति अत्थो ।

एवं सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा सच्चानि पकासेत्वा जातकं समोधानेसि । सच्चपरियोसाने महल्लका भिक्खू सोतापत्तिफले पतिट्ठहिस्सु । तदा बहुचिन्ती च अप्पचिन्ती च इमे द्वे अहेस्सु । मितचिन्ती पन अहमेवाति ।

५. अनुसासिकजातकं

यायञ्जामनुसासतीति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो एकं अनुसासिकं भिक्खुनि आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

सा किर सावत्थिवासिनी एका कुलधीता । पव्वजित्वा उपसम्पन्नकालतो पट्टाय समणधम्मं अननु-
युत्ता आमिमगिद्धा हुत्वा यत्थ अञ्जा भिक्खुनियो [३६१] न गच्छन्ति तादिमे नगरस्स एकदेसे पिण्डाय चरन्ति ।
अथस्सा मनुस्सा पगीतं पिण्डपातं देन्ति । सा रसतण्हाय वन्धित्वा सत्थे इमस्मिं पदेमे अञ्जापि भिक्खुनियो
पिण्डाय चरिस्सन्ति मय्हं लाभो परिहायिस्सति, यया एतं पदेसं अञ्जा नागच्छन्ति एवं मया कातुं वट्ठीति
चिन्तेत्वा भिक्खुनी उपस्सयं गन्त्वा—अथ्ये ! असुकट्टाने चण्डो हत्थी, चण्डो अरसो, चण्डो कुक्कुरो चरति ।
सपरिस्सयट्टानं । मा तत्थ पिण्डाय चरित्थाति, भिक्खुनियो अनुसासति ।

तस्सा सुत्वा एका भिक्खुनीपि तं पदेसं गोवं परिवत्तेत्वा न ओलोकेसि । तस्सा एकस्मिं दिवसे तस्मिं
पदेसे पिण्डाय चरन्तिया वेगेनेकं गेहं पविसन्तिया चण्डो मेण्डको पंहरित्वा ऊरट्टिकं भिन्दि । मनुस्सा वेगेन
उपधावित्वा द्विधा भिन्नं ऊरट्टिकं एकतो वन्धित्वा तं भिक्खुनि मञ्चेनादाय भिक्खुनि उपस्सयं नयिस्सु । भिक्खु
नियो अयं अञ्जा भिक्खुनियो अनुसासित्वा सयं तस्मिं पदेसे चरन्ती ऊरट्टि भिन्दापेत्वा आगताति परिहासं
अकंसु । तस्मिं ताय कतकारणं न चिरस्सेव भिक्खुसङ्घे पाकटं अहोसि ।

अयेकदिवसं धम्मसभायं भिक्खू आवुसो ! अनुसासिकभिक्खुनी अञ्जा अनुसासित्वा सयं तस्मिं
पदेसे चरमाना चण्डेन मेण्डकेन ऊरं भिन्दापेसीति तस्सा अगुणकथं कथेसुं । सत्था आगन्त्वा काय नुत्थ भिक्खवे !
एतरहि कयाय सन्निसिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वुत्ते न भिक्खवे ! इदानेव पुत्थेपेसा अञ्जे अनुसा-
सतियेव, सयं पन न वत्तति निच्चकाले दुक्खमेव अनुभवतीति वत्ता अतीतं आहरि :—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो अरञ्जे सकुणयोनियं निव्वत्तित्वा वयप्पत्तो
सकुणजेट्टको हुत्वा अनेकसकुणसतपरिवारो हिमवन्तं पाविसि । तस्स तत्थ वसनकाले एका चण्डा सकुणिका
महावत्तनि मग्गं गन्त्वा गोचरं गण्हाति । सा तत्थ सकटेहि पतितानि वीहिमुगवीजादीनि लभित्वा यथादानि
इमं पदेसं अञ्जे सकुणा नागच्छन्ति तथा करिस्सापीति चिन्तेत्वा सकुणसङ्घस्स ओवादं देति । महावत्त-
निमहामग्गे नाम सप्पटिभयो, हत्थिअस्सादयो चैव चण्डगोणयुत्तयानादीनि च सञ्चरन्ति, सहसा उप्पत्तिनुम्पि
न सक्का होति, न तत्थ गन्तव्वन्ति । सकुणसङ्घो तस्सा अनुसासिकात्वेव नामं अकंसि ।

सा एकदिवसं वत्तनिमहामग्गे चरन्ती महामग्गे वेगेनोगच्छन्तस्स यानस्स सहं सुत्वा निव्वत्तरवा ओलो-
केत्वा दूरे तावाति चरतियेव । अयं नं यानं वातवेगेन सीधमेव सम्पापुणि । सा उट्टातुं नासविख । चक्केन
द्विधा छिन्दित्वा गता । सकुणजेट्टको सकुणे समानेन्तो तं अदिस्वा अनुसासिका न दिस्सति उपधारेथ नन्ति
[३६२] आह । सकुणा उपधारेन्ता तं महामग्गे द्वेवा छिन्नं दिस्वा सकुणजेट्टकस्स आरोचेसुं । सकुणजेट्टको
सा अञ्जा सकुणिका वारेत्वा सयं तत्थ चरमाना द्वेवा छिन्ना किराति वत्ता इमं गाथमाह :—

यायञ्जामनुसासति सयं लोलुप्पचारिणी,

सायं विपक्खिका सेति हता चक्केन सालिकाति ।

तत्थ—यायञ्जामनुसासतीति यकारो पदसन्धिकरो । या अञ्जे अनुसासतीति अत्थो । सयं
सयति । हता चक्केन सालिकाति यानचक्केन हता सालिका सकुणिकाति ।

सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा अनुसासिका सकुणिका अयं अनुसासिका
भिक्खुनी अहोसि, सकुणजेट्टको पन अहमेवाति ।

अनुसासिकजातकं ।

६. दुव्वचजातकं

अतिकरमकराचरियाति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो एकं दुव्वचभिव्खुं आरव्वभ कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

तस्स वत्थुं नवकनिपाते गिञ्जझातके आवीभविस्सति । सत्या पन तं भिव्खुं आमन्तेत्वा भिव्खु ! न त्वं इदानेव दुव्वचो पुव्वेपि दुव्वचो । दुव्वचभावेनेव पण्डितानं ओवादं अकरोन्तो सत्तिप्पहारेण जीवितक्खयं पत्तोसीति वत्वा अतीतं आहरिः--

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो लङ्घननटकयोनियं पटिसिन्धि गहेत्वा वयप्पत्तो पञ्चवा उपायकुसलो अहोसि । सो एकस्स नटकस्स सन्तिके सत्तिलङ्घनसिप्पं सिक्खित्वा आचरियेण सद्धि सिप्पं दस्सेन्तो विचरति । आचरियो पनस्स चतुन्नञ्जेव सत्तीनं लङ्घनसिप्पं जानाति न पञ्चन्नं । सो एक-दिवसं एकास्मि गामके सिप्पं दस्सेन्तो सुरामदमत्तो पञ्च सत्तियो लङ्घिस्सामीति पटिपाटिया ठपेसि ।

अयं नं वोधिसत्तो अहं--आचरिय ! त्वं पञ्चसत्तिलङ्घनसिप्पं न जानासि, एकं सत्तिं हर । सचे लङ्घिस्ससि पञ्चमाय सत्तिया विद्धो मरिस्ससीति ।

सो सुरामदमत्तताय त्वं हि मय्हं पमाणं न जानासीति तस्स वचनं अनादियित्वा चतस्सो लङ्घेत्वा पञ्चमाय सत्तिया दण्डके मधुकपुप्फं विय आवुतो परिदेवमानो निपज्जि । अथ नं वोधिसत्तो पण्डितानं वचनं अक्त्वा इमं व्यसनं पत्तोसीति इमं गाथमाहः--

अतिकरमकराचरिय ! मय्हम्पेतं न रुच्चति,

चतुत्थे लङ्घयित्वाण पञ्चमायसि श्रावुतोति ।

तत्थ--अतिकरमकराचरियाति आचरिय ! अज्ज त्वं अतिकरं अकरि अत्तनो करणतो अतिरेककरणं अकरीति अत्थो । मय्हम्पेतं न रुच्चतीति मय्हं अन्तेवासिकस्सपि समानस्स एतं तव करणं न रुच्चति, तेन ते अहं पठममेव कथेसिन्ति दीपेति । अतुत्थे लङ्घयित्वाणाति चतुत्थे सत्तिफले अपतित्वा अत्तानं लङ्घयित्वा पञ्चमायसि श्रावुतोति पण्डितानं वचनं अगणहन्तो इदानि पञ्चमाय सत्तिया आवुतोसीति ।

इदं वत्वा आचरियं सत्तितो अपनेत्वा कत्तव्वयुत्तकं अकासि । सत्या इमं अतीतं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा आचरियो अयं दुव्वचो अहोसि । अन्तेवासिको पन अहमेवाति ।

दुव्वचजातकं ।

७. तित्तिरजातकं

अच्युगता अतिबलताति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो कोकालिकं आरब्ध कयेसि ।

पञ्चपन्नवत्यु

तस्स वत्थुं तेरसनिपाते तक्कारियजातके आवोभविस्सति । सत्या पन न भिक्खवे ! कोकालिको इदानेव अत्तनो वाचं निस्साय नट्ठो, पुव्वेपि नट्ठो येवाति वत्वा अतीतं आहरिः—

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो उदिच्चन्नाह्मणकुले निव्वत्तित्वा-वयप्पत्तो तक्क-सिलायं सव्व सिप्पानि उग्गण्हित्वा कामे पहाय इसिपव्वज्जं पव्वजित्वा पञ्चाभिञ्जा अट्ट समापत्तियो निव्वत्तेसि । हिमवन्तपदेसे सव्वो इसिगणो सन्नपत्तित्वा तं ओवादाचरियं कत्वा परिवारेसि । सो पञ्चन्नं इसिसतानं ओवादाचरियो हुत्वा भानकीलाय कीलन्तो हिमवन्ते वसि ।

तदा एको पण्डुरोगी तापसो कुठारिं गहेत्वा कट्ठं फालेति । अयेको मुखरतापसो तस्स सन्तिके निसी-दित्वा इध पहारं देहि इध पहारं देहीति तं तापसं रोसेसि । सो कृञ्जित्वा न दानि मे त्वं दारुफालनकसिप्पं सिक्खापनकाचरियोति तिण्हं कुठारिं उक्खिपित्वा एकप्पहारेनेव जीवितक्खयं पापेसि । वोधिसत्तो तस्स सरीर-किञ्चं कारेसि ।

तदा अस्समतो अविदूरे एकस्मिं वम्मिकपादे तित्तिरो वसति । सो सायं पातं वम्मिकमत्यके ठत्वा महावस्सितं वस्सि । तं सुत्वा एको लुट्ठको तित्तिरेन भवितव्वन्ति सहसञ्जाय गन्त्वा तं वधित्वा आदाय गतो । वोधिसत्तो तस्स सहं असुणन्तो असुकट्टाने तित्तिरो वसति, किन्नुखो तस्स सहो न सूयतीति तापसे पुच्छि । ते तस्स तमत्थं आरोचेस् ।

सो उभोपि तानि कारणानि संसन्देत्वा इसिगणमज्झे इमं गाथमाहः—[३६४]

अच्युगता अतिबलता अतिबलं पभासिता,
वाचा हनति दुम्भेधं तित्तिरं वातिवस्सितन्ति ।

तत्थ—अच्युगताति अति उग्गता । अतिबलताति पुनप्पुनं भासमानेन अतिबलसभावा । अति-बलं पभासिताति अतिक्कन्तवेला पमाणातिक्कमेन भासिता । तित्तिरं वातिवस्सितन्ति यथा तित्तिरं अतिवस्सितं हनति तथा एवरूपा वाचा दुम्भेधं बालपुग्गलं हन्तीति ।

एवं वोधिसत्तो इसिगणस्स ओवादं दत्वा चत्तारो ब्रह्मविहारे भावेत्वा ब्रह्मलोकपरायणो अहोसि । सत्यापि न—भिक्खवे ! कोकालिको इदानेव अत्तनो वचनं निस्साय नट्ठो, पुव्वेपि नस्सियेवाति इमं धम्म-देसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा दुव्वचतापसो कोकालिको अहोसि, इसिगणो बुद्धपरिसा । गण-सत्या पन अहमेवाति ।

तित्तिरजातकं ।

८. वटुकजातकं

नाचिन्तयन्तो पुरिसोति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो उत्तरसेट्टिपुत्तं आरब्ध कथेसि ।

पञ्चपन्नवत्यु

सावत्थियं किर उत्तरसेट्ठी नाम अहोसि महाविभवो । तस्स भरियाय कुच्छियं एको पुञ्जावा सत्तो ब्रह्मलोका चवित्वा पटिसन्धि गहेत्वा वयप्पत्तो अभिरूपो अहोसि ब्रह्मवण्णी । अथेकदिवसं सावत्थियं कत्ति-कच्छणो नक्खत्ते घुट्ठे सञ्चो लोको नक्खत्तनिस्सितो अहोसि । तस्स सहायका अञ्चो सेट्टिपुत्ता सपजापतिका अहेसुं । उत्तरसेट्टिपुत्तस्स पन दीघरत्तं ब्रह्मलोके वसितत्ता किलेसेसु चित्तं न अल्लीयति । अथस्स सहायका उत्तरसेट्टिपुत्तस्सापि एकं इत्थि आनेत्वा नक्खत्तं कीलिस्सामाति सम्मन्तयित्वा तं उपसङ्कमित्वा—सम्म ! इमस्मि नगरे कत्तिकरत्तिवारच्छणो घुट्ठो तुय्हम्पि एकं इत्थि आनेत्वा नक्खत्तं कीलिस्सामाति आहंसु ।

अतीतवत्यु

न ममत्यो इत्थियाति च वुत्तेपि नं पुनप्पुनं निवन्धित्वा सम्पटिच्छापेत्वा एकं वण्णदासिं सव्वालङ्कार-पतिमण्डितं कत्वा तस्स घरं नेत्वा त्वं सेट्टिपुत्तस्स सन्तिकं गच्छाति सयनघरं पेसेत्वा निक्खमिंसु । तं सय-नघरं पविट्टम्पि सेट्टिपुत्तो नेव ओलोकेति नालपति । सा चिन्तेसि अयं एवं रूपग्गप्पत्तं उत्तमविलाससम्पन्नं मं नेव ओलोकेति नालपति इदानि नं अत्तनो इत्थिकुत्तलीलाय ओलोकापेस्सामीति इत्थिलीलहे दस्सेन्ती पहट्टा-कारेण अग्गदन्ते विवरित्वा सितं अकासि । सेट्टिपुत्तो ओलोकेत्वा दन्तट्टिके निमित्तं गण्हि । अथस्स अट्टिक-सञ्जा उप्पज्जि । सकलम्पि तं सरीरं अट्टिकसङ्खलिका विय पञ्जायि । सो तस्सा परिव्वयं दत्वा गच्छाति उय्योजेसि । [३६५]

तं तस्स घरा ओत्तिण्णं एको इस्सरो अन्तरवीथियं दिस्वा परिव्वयं दत्वा अत्तनो घरं नेसि । सत्ताहे वीतिवत्ते नक्खत्तं ओसितं वण्णदासिया माता धीनु आगमनं अदिस्वा सेट्टिपुत्तानं सन्तिकं गन्त्वा कहं साति पुच्छि । ते उत्तरसेट्टिपुत्तस्स घरं गन्त्वा कहं साति पुच्छिसु ।

तद्वखण्येव तस्सा परिव्वयं दत्वा उय्योजेसिन्ति ।

अथस्सा माता रोदन्ती धीतरं मे न पस्सामि धीतरं मे समानेथाति उत्तरसेट्टिपुत्तं आदाय रञ्चो सन्तिकं अगमासि । राजा च अट्टं विनिच्छिनन्तो—इमे ते सेट्टिपुत्ता वण्णदासि आनेत्वा अदंसूति पुच्छि ।

आम देवाति ।

इदानि सा कहन्ति ?

न जानामि, तंखण्णञ्चो व नं उय्योजेसिन्ति ।

इदानि तं समानेत्तुं सक्कोसीति ?

न सक्कोमि देवाति ।

राजा—सचे समानेत्तुं न सक्कोति राजाणमस्स करोथाति आह ।

अयं नं पच्छावाहं बन्धित्वा राजाणं करिस्सामाति गहेत्वा पक्कमिंसु । सेट्टिपुत्तं किर वण्णदासिं समा-नेत्तुं असक्कोन्तं राजा राजाणं कारेतीति सकलनगरं एककोलाहलमहोसि । महाजनो उरे हत्थे ठपेत्वा किं नामेतं सामि ! अत्तनो वो अननुच्छविकं लद्धन्ति परिदेवति । सेट्ठीपि पुत्तस्स पच्छतो पच्छतो परिदेवन्तो गच्छति । सेट्टिपुत्तो चिन्तेसि इदं मय्हं एवरूपं दुक्खं अगारे वसनभावेण उप्पन्नं, सचे इतो मुच्चिस्सामि महा-गोतमसम्मासम्बुद्धस्स सन्तिके पव्वजिस्सामीति ।

सापि खो वण्णदासी तं कोलाहलसदं सुत्वा किं सदो नामेसोति पुच्छित्वा तं पवत्ति सुत्वा वेगेण ओत-रित्वा—उस्सरथ उस्सरथ सामि ! मं राजपुरिसानं दट्ठुं देथाति अत्तानं दस्सेसि ।

राजपुरिसा तं दिस्वा मातरं पट्टिच्छापेत्वा सेट्टिपुत्तं मुञ्चित्वा पक्कमिस्सु । सो सहायपरिवृत्तोव नदिं गन्त्वा ससीसं नहायित्वा गेहं गन्त्वा भुत्तपातरासो मातातिपरो पव्वज्जं अनुजानापेत्वा चीवरसाटके आदाय महन्तेन परिवारेण सत्यु सन्तिकं गन्त्वा वन्दित्वा पव्वज्जं याचित्वा पव्वज्जञ्च उपसम्पदञ्च लभित्वा अविस्सट्टकम्मट्टानो विपस्सनं वड्ढेत्वा न चिरस्सेव अरहत्ते पतिट्ठासि ।

अयेकदिवसं धम्मसभायं सन्निपतिता भिक्खू—आवुसो ! उत्तरसेट्टिपुत्तो अत्तनो भये उप्पन्ने सासनस्स गुणं जानित्वा इमम्हा दुक्खा मुच्चमानो पव्वजिस्सामीति चिन्तेत्वा सुचिन्तितेन मरणमुत्तो चेव पव्वजितो च अग्गफले पतिट्ठितोति तस्स गुणकथं कथेसुं । सत्था आगन्त्वा काय नुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्नि-
सिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वुत्ते न भिक्खवे ! उत्तरसेट्टिपुत्तोव अत्तनो भये उप्पन्ने इमिना उपायेण इमम्हा दुक्खा मुच्चिस्सामीति चिन्तेन्तो मरणभया मुत्तो अतीते पण्डितापि अत्तनो भये उप्पन्ने इमिना उपायेण इमम्हा दुक्खा मुच्चिस्सामीति चिन्तेत्वा मरणभयदुक्खतो मुच्चिसुयेवाति वत्त्वा अतीतं आहरिः—(३६६)

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो च्चुत्तिपटिसन्धिवसेन परिवत्तन्तो वट्टकयोनिं निव्वत्ति । तदा एको वट्टकलुट्टको अरञ्जो वहू वट्टके आहरित्वा गेहे ठपेत्वा गोचरं दत्त्वा मूले गहेत्वा आगतानं हत्थेवट्टके विक्कणन्तो जीविकं कप्पेति । सो एकदिवसं वहूहि वट्टकेहि सट्ठि वोधिसत्तम्पि गहेत्वा आनेसि ।

वोधिसत्तो चिन्तेसि—सचाहं इमिना दिन्नगोचरं पानीयञ्च परिभुञ्जिस्सामि अयं मं गहेत्वा आगतानं मनुस्सानं दस्सति । सचे पन न परिभुञ्जिस्सामि अहं मिलायिस्सामि । अथ मं मिलातं दिस्वा मनुस्सा न गण्हिस्सन्ति, एवं मे सोत्थि भविस्सति । इमं उपायं करिस्सामीति । सो तथा करोन्तो मिलायित्वा अट्टिचम्म-
मत्तो अहोसि । मनुस्सा तं दिस्वा न गण्हिस्सु । लुट्टको वोधिसत्तं ठपेत्वा सेसेसु वट्टकेसु परिवखीणेषु पच्छि नीह-
रित्वा द्वारे ठपेत्वा वोधिसत्तं हत्थतले कत्वा किं नुखो अयं वट्टकोति नं ओलोकेतुं आरट्ठो । अथस्स पमत्तभावं ज्ञत्वा वोधिसत्तो पक्खे पसारेत्वा उप्पतित्वा अरञ्जमेव गतो । अञ्जो वट्टका तं दिस्वा किन्नुखो न पञ्जा-
यसि कहं गतोसीति पुच्छित्वा लुट्टकेण गहितोम्हीति वुत्ते किं कत्वा मुत्तोसीति पुच्छिस्सु । वोधिसत्तो अहं तेन दिन्नगोचरं अगहेत्वा पानीयं अपिवित्वा उपायचिन्ताय मुत्तोति वत्त्वा इमं गाथमाहः—

नाचिन्तयन्तो पुरिसो विसेसमधिगच्छति,

चिन्तितस्स फलं पस्सं मुत्तोस्मि वधवन्धनाति ।

तत्थायं पिण्डत्थो । पुरिसो दुक्खं पत्त्वा इमिना नाम उपायेण इमम्हा दुक्खा मुच्चिस्सामीति अचिन्त-
यन्तो अत्तनो दुक्खा मोक्खसंखातं विसेसं नाधिगच्छति । इदानीं पन मया चिन्तितकम्मस्स फलं पस्स । तेनेव उपायेण मुत्तोस्मि वधवन्धना मरणतो च वन्धनतो च मुत्तो अहन्ति ।

एवं वोधिसत्तो अत्तना कत्तकारणं आचिक्खि ।

सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा मरणमुत्तो वट्टको पन अहमेवाति ।

वट्टकजातकं ।

९. अकालराविजातकं

अमातापितरि संबद्धोति^१ इदं सत्या जेतवने विहरन्तो एकं अकालराविं भिक्खुं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

सो किर सावत्यिवासी कुलपुत्तो सासने पव्वजित्वा वत्तं वा सिक्खं वा न उग्गण्हि । सो इमस्मि काले मया वत्तं कातव्वं, इमस्मि काले उपट्ठातव्वं, इमस्मि काले सज्झायितव्वन्ति न जानाति । पठमयामेपि [३६७] मज्झिमयामेपि पच्छिमयामेपि पव्वुद्धपव्वुद्धक्खण्येव महासद्दं करोति । भिक्खू निदं न लभन्ति । धम्मसभायं भिक्खू—आवुसो ! असुकभिक्खु एवरूपे रतनसासने पव्वजित्वा वत्तं वा सिक्खं वा कालं वा अकालं वा न जानातीति तस्स अगुणकथं कथेसुं । सत्या आगन्त्वा कायानुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वुत्ते न भिक्खवे ! इदानेवेस अकालरावी पुव्वेपि अकालरावीयेव । कालं कालं अजाननभावेन गोवाय वलिताय जीवितक्खयं पत्तोति वत्वा अतीतं आहरिः—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो उदिच्चब्राह्मणकुले निव्वत्तित्वा वयप्पत्तो सव्व-सिथ्येसु पारं गन्त्वा वाराणसियं दिसापामोक्खो आचरियो हुत्वा पञ्चसते माणवे सिप्पं वाचेसि । तेसं माण-वानं एको कालरावी कुक्कुटो अत्थि । ते तस्स वस्सितसद्देन उट्ठाय सिप्पं सिक्खन्ति । सो कालमकासि । ते अञ्जं कुक्कुटं परियेसन्ता चरन्ति । अथेको माणवको सुसानवने दारुनि उद्धरन्तो एकं कुक्कुटं दिस्वा आनेत्वा पञ्जरे ठपेत्वा पटिजगति । सो सुसाने वड्ढित्ता असुकवेलाय नाम वस्सितव्वन्ति अजानन्तो कदाचि अति-रत्तं वस्सति, कदाचि अरुणुगमने । माणवा तस्स अतिरत्तं वस्सितकाले सिप्पं सिक्खन्ता याव अरुणुगमना सिक्खित्तुं न सक्कोन्ति निहायमाना गहितट्टानम्पि न प्पस्सन्ति, अतिपभाते वस्सितकाले सज्झायस्स ओकासमेव न लभन्ति । माणवा अयं अतिरत्तं वा वस्सति अतिपभाते वा इमं निस्साय अम्हाकं सिप्पं न निट्ठायिस्सतीति तं गहेत्वा गीवं वट्टेत्वा जीवितक्खयं पापेत्वा अकालरावी कुक्कुटो अम्हेहि घातितोति आचरियस्स कथेसुं । आचरियो ओवादं अगहेत्वा संबड्ढितभावेन मरणप्पत्तोति वत्वा इमं गायमाहः—

अमातापितरिसंबद्धो अनाचरियकुले वसं,
नाथं कालं अकालं वा अभिजानाति कुक्कुटोति ।

तत्थ—अमातापितरिसंबद्धोति मातापितरो निस्साय तेसं ओवादं अगहेत्वा संबद्धो । अनाचरियकुले वसन्ति आचरियकुलेपि अवसमानो आचरिसिक्खापकं कञ्चिनिस्साय अवसितत्ताति अत्थो । कालं अकालं वाति इमस्मि काले वस्सितव्वं, इमस्मि काले न वस्सितव्वन्ति एवं वस्सितव्वयुत्तकालं वा अकालं वा एस कुक्कुटो न जानाति । अजाननभावेनेव जीवितक्खयं पत्तोति ।

इदं कारणं दस्सेत्वा वोधिसत्तो यावतायुकं ठत्वा यथाकम्मं गतो । सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा अकालरावी कुक्कुटो अयं भिक्खु अहोसि । अन्तेवासिका बुद्धपरिसा । आचरियो पन अहमेवाति ।

१०. बन्धनमौखजातकं

श्रवद्वा तत्थ वज्झन्तीति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो चिञ्चमाणविकं आरट्ठम कयंसि ।

पच्चपन्नवत्थु

तस्सा वत्थुं द्वादसकनिपात्ते महापट्टमजातके आवीभविस्सति । तदा पन सत्था न भिवखवे ! चिञ्च-
माणविका इदानेव मं अभूतेन अब्भाचिक्खति पुव्वेपि अब्भाचिविखयेवाति वत्था अतीतं आहरिः—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो पुरोहितस्स गोहे निव्वत्तित्वा वयप्पत्तो पितु अच्चं-
येन तस्सेव पुरोहितो अहोसि । तेन अग्गमहेसिया वरो दिन्नो होति—भद्दे ! यं इच्छसि तं वदेय्यासीति ।

सा एवमाह—मय्हं अञ्जो वरो नाम न दुल्लभो इतो पन ते पट्टाय अञ्जा इत्थी किलेसवसेन न
ओलोकेतव्वाति ।

सो पटिक्खपित्वा पुनप्पुनं निप्पीलियमानो तस्सा वचनं अतिक्कमित्तुं असवकोन्तो सम्पटिच्छित्वा
ततो पट्टाय सोलससु नाटकित्थिसहस्सेसु किलेसवसेन एकित्थिम्पि न ओलोकेसि । अथस्स पच्चन्तो कुप्पि ।
पच्चन्ते ठितयोधा चोरेहि सद्धिं द्वे तयो सड्ढगामे कत्वा इतो उत्तरिं मयं न सक्कोमाति रञ्जो पण्णं पेसेसुं ।
राजा तत्थ गन्तुकामो वलकायं संहरित्वा तं पक्कोसापेत्वा—भद्दे ! अहं पच्चन्तं गच्छामि तत्थ नानप्परानि
यद्धानि होन्ति जयपराजयोपि अनिवद्धो तादिसेसुं ठानेसु मातुगामो दुप्परिहारो, त्वं इधेव निवत्ताहीति अह ।

सा न सक्का देव ! मया निवत्तित्तुन्ति पुनप्पुनं रञ्जा पटिक्खत्ता आह—तेनहि एकेकं योजनं गत्त्वा
मय्हं सखदुक्खं जाननत्थ एकेकं मनुस्सं पेसेय्याथाति ।

राजा साधूति सम्पटिच्छित्वा वोधिसत्तं नगरे ठपेत्वा महन्तेन वलकायेन निवखमित्वा गच्छन्तो योजने
योजने एकेकं पुरिसं अम्हाकं आरोग्यं आरोचेत्वा देविया सुखदुक्खं जानित्वा आगच्छाति पेसेसि । सा आगता-
गतं पुरिसं राजा तं किमत्थं पेसेसीति पुच्छित्वा तुम्हाकं सुखदुक्खं जाननत्थयाति वुत्ते तेनहि एहीति तेन सद्धिं
असद्धम्मं पटिसेवति ।

राजा द्वित्तिसयोजनमग्गं गच्छन्तो द्वित्तिसजने पेसेसि । सा सव्वेहिपि तेहि सद्धिं तथेव अकासि । राजा
पच्चन्तं वूपसमेत्वा जनपदं समस्सासेत्वा पुन आगच्छन्तोपि तथेव द्वित्तिस जने पेसेसि । सा तेहिपि सद्धिं तथेव
विप्पटिपज्जियेव ।

राजा आगत्त्वा जयक्खन्धावारट्टाने ठत्वा नगरं पटिजग्गापेत्तूति वोधिसत्तस्स पण्णं पेसेसि । वोधि-
सत्तो सकलनगरं पटिजग्गापेत्वा राजनिवेशनं पटिजग्गापेन्तो देविया वसनट्टानं अगमासि । सा वोधिसत्तस्स
रूपगप्पत्तं कायं दिस्वा सण्ठातुमसक्कोन्ती—एहि ब्राह्मण ! सयनं अभिरुहाति आह ।

वोधिसत्तो—मा एवं अवच, राजापि मे गरु अकुसलापि भायामि, न सक्का मया एवं कानुन्ति [३६६]
आह ।

चतुसट्ठिया पादमूलिकानं नेव राजा गरु, न अकुसला भायन्ति, तवेव राजा गरु त्वं येव च अकुसला भाय-
सीति ?

आम सचे तेसम्पि एवम्भवेय्य न एवरूपं करेय्युं, अहम्पन जानमानो एवरूपं साहसिककम्मं न करि-
स्सामीति ।

किं बहुं विप्पलपसि सचे मे वचनं न करोसि सीसं ते छिन्दापेस्सामीति ।

तिट्ठतु ताव एकास्मि अत्तभावे सीसं अत्तभावसहस्सेपि सीसे छिज्जन्ते न सक्का मया एवरूपं कानुन्ति ।

सा होतु जानिस्सामीति वोधिसत्तं तज्जेत्वा अत्तनो गव्भं पविसित्वा सरीरे नखवलञ्जं दस्सेत्वा तेलेन
गत्तानि अव्वञ्जेत्वा किलिट्ठधातुकं वत्थं निवासेत्वा गिलानालयं कत्वा दासिया आणापेसि रञ्जो कहं देवीति

वृत्ते गिलानाति कयेय्याथाति वोधिसत्तोपि रञ्जो पटिपथं अगमासि । राजा नगरं पदक्खिणं कत्वा पासादं अभिरुह् देवं अपस्सन्तो कहं देवीति पुच्छि । गिलाना देवाति । सोपि सिरिगव्भं पविसित्वा तस्सा पिट्ठि परिमज्जन्तो—किं ते भद्दे ! अफासुकन्ति पुच्छि ।

सा तुण्ही अहोसि । ततियवारे राजानं ओलोकेत्वा—त्वम्पि महाराज ! जीवसि नाम ! मादि-सापि इत्थियो सस्सामिका येव नामाति !

किं एतं भद्देति ?

तुम्हेहि नगरं रक्खणत्थाय ठपितो पुरोहितो निवेशनं पटिजग्गामीति इधागन्त्वा अत्तनो वचनं अकरोन्तीं मं पहरित्वा अत्तनो मनं पूरेत्वा गतोति ।

राजा अग्निमिह पक्खित्तलोणसक्खरा विय कोधेन तटटटायन्तो सिरिगव्भा निक्खमित्वा दोवारिक-पादमूलिकादयो पक्कोसित्वा—गच्छथ भण्णे ! पुरोहितं पच्छावाहं वन्धित्वा वज्झभावप्पत्तं कत्वा नगरा नीह-रित्वा आघातनं नेत्वा सीसमस्स छिन्दथाति ।

ते वेगेन गन्त्वा तं पच्छावाहं वन्धित्वा वज्झभेरिं वादापेसुं । वोधिसत्तो चिन्तेसि अद्धा ताय दुट्टदेविया राजा पुरेतरं परिभिन्नो अज्जदानाहं अत्तनो वलेनेव अत्तानं मोचेस्सामीति । सो ते पुरिसै—आह भो ! तुम्हे मं मारेन्तो रञ्जो दस्सेत्वाव मारेथाति ।

किं कारणाति ?

अहं राजकम्मिको बहुम्मे कम्मं कतं वहूनि महानिधानानि जानामि राजकुटुम्बं मया विचारितं सचे मं रञ्जो न दस्सेस्सथ वहुं धनं नस्सिस्सति मया रञ्जो सापतेय्ये आचिक्खिते पच्छा कातव्वं करोथाति ।

ते तं रञ्जो दस्सयिस्सु । राजा तं दिस्वाव—कस्मा भो ब्राह्मण ! मयि लज्जं न अकासि ? कस्मा ते एवरूपं पापकम्मं कतन्ति आह ।

महाराज ! अहं सोत्थियकुले जातो मया कुन्थिकिपिल्लकमत्तोपि पाणातिपातो न कतपुव्वो, तिणसलाक-मत्तम्पि अदिन्नं नादिन्नपुव्वं, लोभवसेन परेसं इत्थी अक्खीनि उम्मीलेत्वापि न ओलोकितपुव्वा, हासवसेनापि मुसान भासितपुव्वा, कूसग्गेनापि मज्जं न पीतपुव्वं । अहं तुम्हेसु [३७०] निरपराधो । सा पन वाला लोभवसेन मं हत्थे गहेत्वा मया पटिक्खित्ता मं तज्जेत्वा अत्तना कतपापं उत्तानं कत्वा मम आचिक्खित्वा अन्तोगव्भं पविट्ठा । अहं निरपराधो । पण्णां गहेत्वा पन आगता चतुसट्ठिजना सापराधा ते पक्कोसित्वा तस्सा वो वचनं कतं न कतन्ति पुच्छि देवाति ।

राजा ते चतुसट्ठिजने वन्धापेत्वा देविं पक्कोसापेत्वा तथा एतेहि सट्ठि पापं कतं न कतन्ति पुच्छि । कतं देवाति वृत्ते तं पच्छावाहं वन्धापेत्वा चतुसट्ठिजनानं सीसानि छिन्दथाति आणापेसि ।

अयं नं वोधिसत्तो आह नत्थि महाराज ! एतेसं दोसो । देवी अत्तनो रुचिं कारापेसि । निरपराधा एते । तस्सा नेसं खमथ । तस्सापि दोसो नत्थि । इत्थियो नाम मेयुनधम्मेन अतित्ता, जातिसभावो हि एस एतासं भवितव्वयुत्तकमेव होति । तस्सा एतिस्सापि खमथाति नानप्पकारेण राजानं सञ्जापेत्वा ते चतुसट्ठिपि जने तच्च वालं मोच्चापेत्वा सव्वेसं यथासकानि ठानानि दापेसि । एवं ते सव्वे मोचेत्वा ! सकट्टाने पतिट्ठा-पेत्वा वोधिसत्तो राजानं उपसङ्गमित्वा—महाराज ! अन्धवालानं नाम अवत्थुकेन वचनेन अवन्धितव्व-युत्तका पण्डिता पच्छा वाहं वद्धा, पण्डिता कारणयुत्तेन वचनेन पच्छावाहं वद्धापि मुत्ता, एवं वाला नाम अव-न्धितव्वयुत्तकेपि वन्धापेन्ति, पण्डिता वद्धेपि मोचेन्तीति वत्ता इमं गाथमाह :—

अबद्धा तत्थ वज्झन्ति यत्थ वाला पभासरे,

वद्धापि तत्थ मुच्चन्ति यत्थ धीरा पभासरेति ।

तत्थ—अबद्धाति अवन्धितव्वयुत्ता । पभासरेति पभासन्ति वदन्ति कथेन्ति ।

एवं महासत्तो इमाय गाथाय रञ्जो धम्मं देसेत्वा मया इमं दुक्खं अगारे वसनभावण लद्धं इदानि मे अगारेण किच्चं नत्थि पव्वज्जं मे अनुजान देवाति पव्वज्जं अनुजानापेत्वा अस्सुमुखं जातिजनं महत्तच्च विभवं

पहाय इसिपव्वज्जं पव्वजित्वा हिमवन्ते वसन्तो अभिञ्जा च समापत्तियो न निव्वत्तेत्वा ब्रह्मलोकपरायणो
 अहोसि । सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकंसमोधानेसि । तदा दुट्ठदेवी चिञ्चमाणविका अहोसि । राजा
 आनन्दो अहोसि । पुरोहितो पन अहमेवाति ।

बन्धनमोक्खजातकं ।

हंसीवग्गो द्वादसमो ।

१३. कुसनालिवगवराणा

१. कुसनालिजातकं

करे सरिक्खोति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो अनाथपिण्डकस्स निच्छयमित्तं आरब्भ कथसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

अनाथपिण्डकस्स हि मित्तसुहृज्जजातिवन्धवा एकतो हुत्वां—महासेट्ठि ! अयं तथा जातिगोत्तधन-
वञ्जादीहि नेव सदिसो न उत्तरितरो कस्मा एतेन सद्धि सन्थवं करोसि ? मा करोहीति पुनप्पुनं निवारेसुं ।

अनाथपिण्डको पत्तं—मित्तसन्थवो नाम हीनेहिपि समेहिपि अतिरेकेहिपि कत्तव्वोयेवाति—तेसं वचनं
अगहेत्वा भोगगामं गच्छन्तो तं कुटुम्बरक्खकं कत्वा अगमासीति सव्वं कालकण्णिवत्थुस्मिं वुत्तनयेनेव वेदितव्वं ।

इध पन अनाथपिण्डकेन अत्तनो घरपवत्तिया आरोचिताय सत्था—गहपति ! मित्तो नाम खुट्टको
नत्थि, मित्तधम्मं रक्खित्तुं समत्थभावो चेत्य पमाणं मित्तो नाम अत्तना समोपि हीनोपि विसिट्ठोपि गहेतव्वो,
सव्वेपि हि ते अत्तनो पत्तं भारं नित्यरन्ति येव, इदानि ताव त्वं अत्तनो निच्छयमित्तं निस्साय कुटुम्बस्स सामिको
जातो, पोराणा पन निच्छयमित्तं निस्साय विमानसामिका जाताति वत्था तेन याचितो अतीतं आहरिः—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो रञ्जो उय्याने कुसनालिगच्छे देवता हुत्वा
निव्वत्ति । तस्मिञ्चो व पन उय्याने मङ्गलसिलं निस्साय उजुगत्तक्खन्धो परिमण्डलसाखाविटपसम्पन्नो रञ्जो
सन्तिका लद्धसम्मनो रुचमङ्गलरुक्खो अत्थि । मुखक्कोत्तिपिं वुच्चति । तस्मि एको महेसक्खो देवराजा
निव्वत्ति । बोधिसत्तस्स तेन सद्धि मित्तसन्थवो अहोसि । तदा राजा एकस्मिं एकत्थम्भके पासादे वसति
तस्स सो थम्भो चलि । अथस्स चलितभावं रञ्जो आरोचेसुं ।

राजा वड्ढकी पक्कोसापेत्वा ताता ! मम एकत्थम्भकस्स मङ्गलपासादस्स थम्भो चलितो, एकं
सारत्थम्भं आहरित्वा तं निच्चलं करोथाति आह । ते साधु देवाति रञ्जो वचनं सम्पटिच्छित्वा तदनुच्छविकं
रुक्खं परियेसमाना अञ्जत्थ अदिस्वा उय्यानं पविसित्वा तं मुखक्करुक्खं दिस्वा रञ्जो सन्तिकं आगन्त्वा
किं ताता ! दिट्ठो वो तदनुच्छविको रुक्खोति वुत्ते दिट्ठो देव ! अपि च खो तं छिन्दित्तुं न विसहामाति
आहंसु ।

किं कारणाति ?

मयं हि अञ्जत्थ रुक्खं अपस्सन्ता उय्यानं पविसिम्हा तत्रापि ठपेत्वा मङ्गलरुक्खं अञ्जं न पस्साम
इति नं मङ्गलरुक्खताय छिन्दित्तुं न विसहामाति ।

गच्छथ्य छिन्दित्वा पासादं थिरं करोथ मयं अञ्जं मङ्गलरुक्खं करिस्सामाति ।

ते साधूति वलिकम्मं गहेत्वा उय्यानं गन्त्वा स्वे छिन्दिस्सामाति रुक्खस्स वलिकम्मं कत्वा निक्खमिंसु ।
रुक्खदेवता तं कारणं ज्ञत्वा स्वे मय्हं विमानं नासेस्सन्ति दारके गहेत्वा कुहिं गमिस्सामीति गन्तव्वट्टानं अपस्सन्ती
पुत्तके गोवायं अहेत्वा परोदि । तस्सा सन्दिट्ठा सम्भत्ता रुक्खदेवता वनदेवता आगन्त्वा किं एतन्ति पुच्छित्वा
तं कारणं सुत्वा सयम्पि वड्ढकीनं पटिक्खिपनुपायं अपस्सन्तियो तं परिस्सजित्वा रोदित्तुं आरभिसु ।

तस्मिं समये बोधिसत्तो रुक्खदेवतं पस्सिस्सामीति तत्थ गन्त्वा तं कारणं सुत्वा होतु मा चिन्तयित्थ
अहं तं रुक्खं छिन्दित्तुं न दस्सामि स्वे वड्ढकीनं आगतकाले मम कारणं पस्सथाति ता देवता समस्सासेत्वा पुन-

दिवसे वड्डकीनं आगतवेलाय ककण्टकवेसं गहेत्वा वड्डकेनीनं पुरतो गन्त्वा मड्गलरुक्खस्स मूलन्तरं पविसित्वा तं रुक्खं सुसिरं विय कत्वा रुक्खमज्जेन अभिरुहित्वा खन्धमत्थकेन निक्खमित्वा सीसं कम्पयमानो निपज्जि । महावड्डकी ककण्टकं दिस्वा रुक्खं हत्थेन पहरित्वा सुसिररुक्खो एसो निस्सारो हिय्यो अनुपधारेत्वाव वलिकम्मं करिम्हाति एकघनं महारुक्खं ग्ररुहित्वा पक्कामि । रुक्खदेवता बोधिसत्तं निस्साय विमानस्स सामिनी जाता । तस्सा पटिसन्धारत्थाय सन्दिट्ठा सम्भत्ता बहू देवता सन्निपत्तिं सु । रुक्खदेवता विमानम्मे लद्धन्ति तुट्टचित्ता तासं देवतानं मज्जे बोधिसत्तस्स गुणं कथयमानो भो देवता ! मयं महेसक्खा देवता हुत्वापि दन्वपञ्जाताय इमं उपायं न जानिम्हा कुसनालिदेवता पन अत्तनो ज्ञाणसम्पत्तिया अम्हे विमानसामिके अकासि । मित्तो नाम सदिसोपि अधिकोपि हीनोपि कत्तव्वोव सव्वेपिहि अत्तनो थामेन सहायानं उप्पन्नं दुक्खं नित्यरित्वा सुखे पत्तिट्ठावेन्तियेवाति मित्तधम्मं वण्णयित्वा इमं गाथमाहः—

करे सरिक्खो अथवापि सेट्ठो
निहीनको चापि करेय्य एको,
करेय्यं ते व्यसने उत्तमत्थं
यथा अहं कुसनाली रुचायन्ति ।

तत्थ—करे सरिक्खोति जातिआदीहि सदिसोपि मित्तधम्मं करेय्य । अथवापि सेट्ठोति जातिआदीहि सेट्ठो अधिकोपि करेय्य । निहीनको चापि करेय्य एकोति एको जातिआदीहि हीनोपि मित्तधम्मं करेय्येव । तस्मा सव्वेपि एते मित्ता कात्तव्वायेवाति दीपेति । किं कारणा ? करेय्यं ते व्यसने उत्तमत्थन्ति सव्वेपेते सहायकस्स व्यसने उप्पन्ने अत्तनो पत्तभारं वहमाना उत्तमत्थं करेय्यं कायिकचेतसिकदुक्खतो तं सहायकं मोचेय्युमेवाति अत्थो । तस्मा हीनोपि मित्तो कात्तव्वोयेव पगेव इतरे । तत्रिदं ओपम्मं । यथा अहं कुसनाली रुचायन्ति यथा अहं रुचायं निव्वत्तदेवता अयञ्चकुसनालिदेवता अप्पेसक्खा मित्तसन्धवं करिम्हा तत्रापाहं महेसक्खापि समाना अत्तनो उप्पन्नं दुक्खं वालताय अनुपायकुसलताय हरित्तुं नासक्खि इमं पन अप्पसक्खम्पि समानं पण्डितं देवतं निस्साय दुक्खतो मुत्तोम्हीति । तस्मा अञ्जेहिपि दुक्खा मुच्चित्तुकामेहि समविसिद्धभावं अनोलोकेत्वा हीनोपि पण्डितो मित्तो कात्तव्वोति । रुचादेवता इमाय गाथाय देवसङ्घस्स धम्मं देसेत्वा यावतायुकं ठत्वा सद्धिं कुसनालिदेवताय यथाकम्मं गताति ।

सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा रुचा देवता आनन्दो अहोसि । कुसनालिदेवता पन अहमेवाति ।

कुसनालिजातकं ।

२. दुग्धमेधजातकं

यसं लद्धान दुग्धमेधोति इदं सत्या वेलुवनं विहरन्तो देवदत्तं आरब्ध कथेसि ।

पञ्चपन्नवत्यु

वम्मसभायं हि भिक्खू—आवुसो ! देवदत्तो तथागतस्स पुण्णचन्दसस्सिरिकं मुखं असीतिअनु-
व्यञ्जनद्वित्तिसमहापुरिसलक्खणपतिमण्डितं व्यामप्पभापरिक्खित्तं आवेलावेला यमकयमकाभूता घनवुद्धरस्मियो
विस्सज्जेन्तं परमसोभग्गप्पत्तं अत्तभावञ्च ओलोकेत्वा चित्तं पसादेत्तुं न सक्कोति उसूयमेव करोति वुद्धा नाम
एवरूपेन सीलेन समाधिना पञ्जाय विमुत्तिया विमुत्तिञ्जाणदस्सनेन समन्नागताति वुच्चमाने वण्णं सहित्तुं
न सक्कोति उसूयमेव करोतीति—देवदत्तस्स अगुणकथं कथेसुं ।

सत्या आगन्त्वा काय नुत्य भिक्खवे ! एतरहि कयाय सन्निसिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वुत्ते
न भिक्खवे ! इदानेव देवदत्तो मम वण्णे भञ्जमाने उसूयं करोति पुव्वेपि अकासियेवाति वत्वा अतीतं आहरिः—

अतीतवत्यु

अतीते मगधरट्ठे राजगहनगरे एकस्मि मगधराजे रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो हत्थियोनियं निव्वत्तित्वा सव्व-
सेतो अहोसि हेट्ठा वण्णितसदिसाय रूपसम्पत्तिया समन्नागतो । अथ नं लक्खणसम्पन्नो अयन्ति सो राजा मङ्गल-
हत्थि अकासि । अथेकस्मि छण्णदिवसे सकलनगरं देवनगरं विय अलङ्कारापेत्वा सव्वालङ्कारपतिमण्डितं
मङ्गलहत्थि अभिरुहित्वा महन्तेन राजानुभावेन नगरं पदक्खिणां अकासि । महाजानो तत्थ तत्थ ठत्वा मङ्गल-
हत्थिनो रूपगप्पत्तं सरीरं दिस्वा—अहो ! रूपं, अहो ! गति, अहो ! लीला, अहो ! लक्खणसम्पत्ति, एव-
रूपो नाम सव्वसेतवरवारणो चक्कवत्तिरञ्जो अनुच्छविकोति मङ्गलहत्थिमेव वण्णेति । [३७४]

राजा मङ्गलहत्थिस्स वण्णं सुत्वा सहित्तुं असक्कोन्तो उसूयं उप्पादेत्वा अज्जेव नं पव्वतपपाता पातेत्वा
जीवितक्खयं पापेस्सामीति हत्थाचरियं पक्कोसापेत्वा—किन्ति कत्वा तथा अयं नागो सिक्खापितोति आह ।

सुसिक्खापितो देवाति ।

न सुसिक्खतो दुस्सिक्खतोति ।

सुसिक्खतो देवाति ।

यदि सुसिक्खतो, सक्खिस्ससि नं वेपुल्लपव्वतमत्थकं आरोपेतुन्ति ?

आम देवाति ।

तेनहि एहीति सयं ओतरित्वा हत्थाचरियं आरोपेत्वा पव्वतपादं गन्त्वा हत्थाचरियेन हत्थिपिट्ठे निसी-
दित्वाव हत्थिभिह वेपुल्लपव्वतमत्थकं आरोपिते सयम्पि अमच्चगणपरिवुत्तो पव्वतमत्थकं अभिरुहित्वा हत्थि
पपाताभिमुखं कारेत्वा—त्वं मया एस सुसिक्खापितोति वदेसि तीहियेव ताव नं पादेहि ठपेहीति आह ।

हत्थाचरियो पिट्ठियं निसीदित्वाव भो तीहि पादेहि तिट्ठाति हत्थिस्स पण्हिकाय सञ्जं अदासि । सो
तीहि पादेहि अट्ठासि । पुन राजा द्वीहि पुरिमपादेहि येव ठपेहीति आह । महासत्तो द्वे पच्छिमपादे उक्खिपित्वा
पुरिमपादेहि अट्ठासि । पच्छिमपादेहि येवाति वुत्तेपि द्वे पुरिमपादे उक्खिपित्वा पच्छिमपादेहि अट्ठासि एकेनाति
वुत्तेपि तयो पादे उक्खिपित्वा एकेनेव अट्ठासि । अथस्स अपतनभावं जत्वा—सचे प्होसि आकासे नंठ पेहीति
आह ।

हत्थाचरियो चिन्तेसि सकलजम्बुदीपे इमिना सदिसो सुसिक्खतो हत्थी नाम नत्थि, निस्संसयं पनेत्तं
एस पपाते पातेत्वा मारेतुकामो भविस्सतीति । सो तस्स कण्णमूले मन्तेसि,—तात ! अयं राजा तं पपाते पातेत्वा
मारेतुकामो, न त्वं एतस्स अनुच्छविको । सचे ते आकासेन गन्तुं वलं अत्थि यथानिसिन्नमेव मं आदाय वेहासं
अवभुगन्त्वा वाराणासि गच्छाति ।

पुञ्जद्विया समन्नागतो महासत्तो तं खणञ्जेव आकासे अट्ठासि ।

हत्याचरियो—महाराज ! अयं हृथी पुञ्जिद्विया समन्नागतो न तादिसस्समन्दपुञ्जस्स दुव्वुद्धिनो अनुच्छविको पण्डितस्स पुञ्जसम्पन्नस्स रञ्जो अनुच्छविको तादिसा नाम मन्दपुञ्जा एवरूपै वाहनं लभित्वा तस्स गुणं अजानन्ता तञ्चेव वाहनं अवसेसं च यससम्पत्तिं नासेन्तियेवाति वत्वा हृथिक्खन्धे निसिन्नोव इमं गाथ-
माह :—

यसं लद्धान दुम्मेधो अनत्थं चरति अत्तनो,
अत्तनो च परेसं च हिंसाय पटिपज्जतीति ।

तत्रायं सङ्खेपत्थो—महाराज ! तादिसो दुम्मेधो निप्पञ्जो पुगलो परिवारसम्पत्तिं लभित्वा अत्तनो अनत्थं चरति । किं कारणा ? सो हि यसमदमत्तो कत्तव्वं अजानन्तो अत्तनो च परेसं च हिंसाय पटिपज्जति । हिंसा वुच्चति किलमनं दुक्खुप्पादनं तदत्थाय एव पटिपज्जतीति । [३७५]

एवं इमाय गाथाय रञ्जो धम्मं देसेत्वा तिट्ठ दानि त्वन्ति आकासे उप्पत्तिवा वाराणसिं गन्त्वा राजङ्गणे आकासे अट्ठासि । सकलनगरं सङ्खुभित्वा अम्हाकं रञ्जो आकासेन सेतवरवारणो आगन्त्वा राजङ्गणे ठितोति एककोलाहलं अहोसि । वेगेन रञ्जोपि आरोचेसुं । राजानिक्खमित्वा सचे मय्हं उपभोगत्थाय आगतोसि भूमियं पतिट्ठाहीति आह । वोधिसत्तो भूमियं पतिट्ठासि । आचरियो ओतरित्वा राजानं वन्दित्वा कुतो आगतोमि तानाति वुत्ते राजगहतोति वत्वा सव्वं पवत्ति आरोचेसि । राजा मनापन्ते तात् ! कतं इधागच्छन्ते-
नाति हट्टुत्तुत्तो नगरं सज्जापेत्वा वारणं मङ्गलहृथिद्वाने ठपेत्वा सकलरज्जं तयो कोट्टासे कत्वा एकं वोधि-
सत्तस्स अदामि एकं आचरियस्स । एकं अत्तना अग्गहेसि । वोधिसत्तस्स आगतकालतो पट्टायेव पन रञ्जो सकलजम्बुदीपे रज्जं हृत्यगतमेव जातं सो जम्बुदीपे अगगराजा हुत्वा दानादीनि पुञ्जानि कत्वा यथाकम्मं अग-
मासि । सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि ।

तदा मगधराजा देवदत्तो अहोसि । वाराणसीराजा सारिपुत्तो । हृथाचरियो आनन्दो । हृथी पन अहमेवाति ।

दुम्मेधजातकं ।

३. नङ्गलीसजातकं

असव्वत्थगामिं वाचन्ति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो लालुदायित्थेरं^१ आरब्भ कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

सो किर धम्मं कथेन्तो इमस्मिं ठाने इदं कथेतव्वं इमस्मिं ठाने इदं न कथेतव्वन्ति युत्तायुत्तं न जानाति । मङ्गले अवमङ्गलं वदन्तो तिरोकुड्डेसु तिट्ठन्ति सन्धिसिद्धघाटकेसु चाति इमं अवमङ्गलं अनुमोदनं कथेति । अवमङ्गलेसु अनुमोदनं करोन्तो बहू देवा मनुस्सा च मङ्गलानि अचिन्तयुन्ति वत्वा एवरूपानं मङ्गलानं सतम्पि सहस्सम्पि कात्तुं समत्या हीयाति वदति ।

अथेकदिवसं धम्मसभायं भिक्खू—आवुसो ! लालुदायी युत्तायुत्तं न जानाति सव्वत्थ अभासितव्वं वाचं सव्वत्थ भासतीति कथं समुट्ठापेसुं । सत्या आगन्त्वा कायनुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्धिसिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वृत्ते न भिक्खवे ! लालुदायी इदानेव दन्धपरिसक्कनो कथेन्तो युत्तायुत्तं न जानाति पुत्रेपि एवरूपो अहोसि निच्चलालकोयेव^२ एसोति वत्वा—[३७६] अतीतं आहरिः—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो ब्राह्मणमहासालकुले निव्वत्तित्वा वयप्पत्तो तक्कसिलायं सव्वसिप्पानि उग्गण्हित्वा वाराणसियं दिसापामोक्खो आचरियो हुत्वा पच्चमाणावकसतानि सिप्पं वाचेति । तदा तेसु मारावेसु एको दन्धपरिसक्कनो लालमारावो धम्मन्तेवासिको हुत्वा सिप्पं उग्गण्हाति । दन्धभावेन पन उग्गण्हितुं न सक्कोति । बोधिसत्तस्स पन उपकारो होति । दासो विय सव्वकिच्चानि करोति । अथेकदिवसं बोधिसत्तो सायमासं भुञ्जित्वा सयने निपन्नो तं मारावं हत्थपादपिट्ठिपरिकम्मामि कत्वा गच्छतं आह—तात ! मञ्चपादे उपत्यम्भेत्वा याहीति ।

मारावो एकं पादं उपत्यम्भेत्वा एकस्स उपत्यम्भनं अलभन्तो अत्तनो ऊरुम्हि ठपेत्वा रत्तिं खेपेसि ! बोधिसत्तो पच्चूससमये उट्ठाय तं दिस्वा—किं तात ! निसिन्नोसीति पुच्छ ।

आचरिय ! मञ्चपादस्स उपत्यम्भनं अलभित्वा ऊरुम्हि ठपेत्वा निसिन्नोम्हीति ।

बोधिसत्तो संविग्गमानसो हुत्वा अयं अति विय मय्हं उपकारो एत्तकानं पन मारावकानं अन्तरे अयमेव दन्धो सिप्पं सिक्खितुं न सक्कोति कथन्नुखो अहं इमं पण्डितं करेय्यन्ति चिन्तेसि । अथस्स एतदहोसि—अत्थेको उपायो अहं इमं मारावं दारुअत्थाय पण्णात्थाय गन्त्वा आगतं अज्ज ते किं दिट्ठं किं कतन्ति पुच्छिस्सामि । अथ मे इमं नाम अज्ज मया दिट्ठं इदं कतन्ति आचिक्खिस्सति अथ नं तथा दिट्ठञ्च कतञ्च कीदिसन्ति पुच्छिस्सामि सो एवरूपं नामाति उपमाय च कारणेन च कथेस्सति । इति नं नवं उपमं च कारणञ्च कथापेत्वा इमिना उपायेन पण्डितं करिस्सामीति । सो तं पक्कोसित्वा—तात माराव ! इतोपट्ठाय दारुअत्थाय वा पण्णात्थाय वा गतट्ठाने यं ते तत्थ दिट्ठं वा सुतं वा भुत्तं वा पीतं वा खादितं वा होति तं आगन्त्वा मय्हं आरोचेय्यासीति आह ।

सो साधूति पटिस्सुरित्वा एकदिवसं मारावेहि सद्धिं दारुअत्थाय अरञ्जं गतो तत्थ सप्पं दिस्वा आगन्त्वा आचरियं—सप्पो मे दिट्ठोति आरोचेसि ।

सप्पो नाम तात ! कीदिसो होतीति ?

सेय्यथापि नङ्गलीसाति ।

साधु तात ! मनापा ते उपमा आहटा सप्पा नाम नङ्गलीससदिसाव होतीति । अथ बोधिसत्तो मारावकेन मनापा उपमा आहटा सक्खिस्सामि नं पण्डितं कातुन्ति चिन्तेसि । मारावो पुन एकदिवसं अरञ्जं हत्थि दिस्वा—हत्थी मे आचरिय ! दिट्ठोति आह ।

हृत्यी नाम तात ! कीदिसो होतीति ?

मेय्यथापि नङ्गलीसाति ।

बोधिसत्तो हृत्थिस्स सोण्डा नङ्गलीससदिसा हीति दन्तादयो एवरूपा च एवरूपा च । अयं पन वाल-
ताय विभजित्वा कथेतुं असक्कोन्तो सोण्डं सन्वाय कथेसि मञ्जोति तुण्ही अहोसि ।

अथेकदिवसं निमन्तने [३७७] उच्छं लभित्वा—आचरिय ! अज्ज मयं उच्छं खादिम्हाति । उच्छं
नाम कीदिमोनि वृत्ते मेय्यथापि नङ्गलीसाति आह । आचरियो थोकं पतिरूपकारणं कथेसीति तुण्हीजातो ।
पुनेकदिवसं निमन्तने एकच्चे माणवा गुलं दधिना भुञ्जिसु एकच्चे खीरेन । सो आगन्त्वा—आचरिय !
अज्ज ! मयं दधिना खीरेन च भुञ्जिम्हाति वत्वा दधिखीरं नाम कीदिसं होतीति वृत्ते मेय्यथापि नङ्गली-
साति आह ।

आचरियो—अयं माणवो सप्पो नङ्गलीससदिसोति कथेन्तो ताव सुकथितं कथेसि । हृत्यी नङ्ग-
लीससदिसोति कथेन्तेनापि सोण्डं सन्वाय लेसेन कथितं, उच्छं नङ्गलीससदिसन्ति कथनेपि लेसो अत्थि, दधि-
खीरानि पन निच्चं पण्डरानि पक्खित्तभाजनसण्ठानानीति इध सव्वेन सव्वं उपमं न कथेसि, न सक्का इमं
नानकं? सिक्खापेतुन्नि वत्वा इमं गाथमाहः—

असव्वत्थ गामिं वाचं
वालो सव्वत्थ भासति,
नायं दधि वेदि न नङ्गलीसं
दधिम्पयं मञ्जति नङ्गलीसन्ति ।

तत्रायं सङ्खेपत्थो । मा वाचा ओपम्मवसेन सव्वत्थ न गच्छति तं असव्वत्थगामिं वाचं वालो दन्ध-
पृगलो सव्वत्थ भासति । दधि नाम कीदिसन्ति पुट्ठो मेय्यथापि नङ्गलीसाति वदतेव वदन्तो नायं दधि वेदि
न नङ्गलीसं । किं कारणा ? यस्मा दधिम्पयं मञ्जति नङ्गलीसं यस्मा अयं दधिम्पि नङ्गलीसमेव मञ्जति ।
अथवा दधीति दधिमेव । पयन्ति खीरं । दधि च पयञ्च दधिम्पयं । यस्मा दधिखीरानिपि अयं नङ्गलीसमेव
मञ्जति तादिमो चायं वालो किं इमिनाति अन्तेवासीनं गाथं कथेत्वा परिव्वयं दत्वा तं उय्योजेसि ।

सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा लालमाणवो लालुदायी अहोसि । दिसा-
पामोक्त्वाचरियो पन अहमेवाति ।

नङ्गलीसजातकं ।

४. अम्बजातकं

वायमेथेव पुरिसोति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो एकं वनसम्पन्नं ब्राह्मणं आरब्ध कथेसि ।

पञ्चपन्नवत्यु

सो किर सावत्थिवासी कुलपुत्तो सानने उरं दत्त्वा पञ्चजितो वत्तसम्पन्नो अहोसि । आचरियूपञ्जाय-
वत्तानि पानीयपरिभोजनीयउपेयथागारजन्ताघरादिवत्तानि च सायुकं करोति । चुट्ठंसु महावत्तेसु
असीनित्तन्धकवत्तेसु च परिवूरिकारीमेव अहोसि । विहारं नम्मज्जति परिवेणं वित्तवकमालकं विहारमग्गं
सम्मज्जति । मनुस्सानं पानीयं देति । मनुस्सा तस्स वत्तसम्पत्तिं पत्तीदित्वा पञ्चसतमत्तानि धुवभत्तानि
अदंनु । महालाभसक्कारो उप्पज्जि । तं [३७२] निस्साय बहुन्नं फामुविहारो जातो । अथेकदिवसं धम्म-
सभायं भिक्खु कयं समुट्ठापेत्तु आवुत्तो ! असुको नाम भिक्खु अत्तनो वत्तसम्पत्तिया महत्तं लाभसक्कारं निव्व-
त्तेसि, एत्तं एककं निस्साय बहुन्नं फामुविहारो जातोति ।

सत्या आगन्त्वा कायनुत्थ भिक्खवे ! एत्तरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वुत्ते
न भिक्खवे ! इदानेव पुट्ठेपायं भिक्खु वत्तसम्पन्नो पुट्ठपेतं एककं निस्साय पञ्च इसिसतानि फलाफलत्थाय
अरञ्जं अगन्त्वा एतनेव आनीतफलाफलेहि यापेत्तुन्ति वत्त्वा अतीतं आहरिः—

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो उद्विचचन्नाह्मणकुले निव्वत्तित्वा वयप्पत्तो इसि-
पञ्चज्जं पञ्चजित्वा पञ्चसतइमिपरिवारो पञ्चतपादे विहामि । तदा हिमवन्ते चण्डो निदाघो अहोसि । तत्थ
तत्थ पानीयानि छिंज्जिस्सु । तिरच्छाना पानीयमलभमाना किन्मन्ति । अथ तेसु तापसेसु एको तापसो तेसं
पिपानादुक्खं दिस्वा एकं रुक्खं छिन्दित्वा दोरिणं कत्त्वा पानीयं उस्सिञ्चित्वा दोरिणं पूरेत्त्वा तेसं पानीयं अदासि ।

बहुसु नन्निपत्तित्वा पानीयं पिबन्तेनु तापसस्स फलाफलत्थाय गमनीकासो नाहोसि । सो निराहारोपि
पानीयं देतियेव । मिगगणा चिन्तेसु अयं अम्हाकं पानीयं देत्तो फलाफलत्थाय गन्नुं ओकासं न लभति । निरा-
हारताय अतिविय किन्मनि हन्द मयं कतिकं करोमाति । ते कतिकं अकंनु, इतो पट्टाय पानीयं पिबन्त्याय आगच्छ-
न्तेन अत्तनो बलानुरुपेन फलाफलं गहेत्त्वा आगच्छन्ति । ततो पट्टाय एकेको तिरच्छानो अत्तनो अत्तनो बला-
नुरुपेन मधुरमधुरानि अम्बजम्बुपनसादीनि गहेत्त्वाव आगच्छति । एकस्स अत्थाय आभतं फलाफलं अड्ढतेय्य-
सकटभारप्पमाणं अहोसि । पञ्चसता तापसा तदेव परिभुञ्जन्ति अतिरेकं छड्डीयित्थ ।

बोधिसत्तो तं दिस्वा एकं नाम वत्तसम्पन्नं निस्साय एत्तकानं तापसानं फलाफलत्थाय अगन्त्वा यापनं
उप्पन्नं विरियं नाम कातव्वमेवाति वत्त्वा इमं गाथमाहः—

वायमेथेव पुरिसो न निद्विन्देय्य पण्डितो ,

वायामस्स फलं पस्स भुत्ता श्रम्वा अनीतिहन्ति ।

तत्रायं सङ्खेपेत्यो । पण्डितो अत्तनो वत्तपूरणादिके कम्महि वायमेथेव न उक्कण्ठेय्य, किं कारणा ?
वायामस्स निष्फलताय अभावतो । इति महासत्तो वायामो नाम सफलोव होतीति इसिगणं आलपत्तो वाया-
मस्स फलं पस्साति आह । कीदिसं ? भुत्ता श्रम्वा अनीतिहं । तत्थ अम्वाति देसनामत्तं तेहि पन नानप्प-
कारानि फलाफलानि आभतानि तेसु सम्पन्नतरानं [३७६] उस्सन्नतरानं वा वसेन अम्हाति वुत्तं । ये इमेहि
पञ्चहि इसिसतेहि सयं अरञ्जं अगन्त्वा एकस्स अत्थाय आनीता अम्वा भुत्ता इदं वायामस्स फलं । तञ्च
खो पन अनीतिहं इतिह आस इतिह आसाति एवं इतिहीतिहेन गहेत्त्वं न होति पच्चक्खमेव तं फलं पस्साति ।
एवं महासत्तो इसिगणस्स ओवादं अदासि ।

सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा वत्तसम्पन्नो तापसो अयं भिक्खु अहोसि ।
गणसत्था पन अहमेवाति ।

अम्बजातकं ।

५. कटाहकजातकं

बहुम्पि सो विकत्येध्याति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो एकं विकत्यिकं भिक्खुं आरब्ध कथेसि । तस्स वत्थु हेट्ठा कथितसदिसमेव ।

श्रुतीतवत्थु

अतीति पन वाराणसियं ब्रह्मवत्तं रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो महाविभवो सेट्ठी अहोसि । तस्स भरिया पुत्तं विजायि । दासीपिस्स तं दिवसं येव पुत्तं विजायि । ते एकतोव वड्ढिस्सु । सेट्ठिपुत्ते लेखं सिक्खन्ते एव दासोपिस्स फलकं वह्मानो गत्त्वा तेनेव सड्ढि लेखं भिक्खि गणनं सिक्खि । द्वे तयो वोहारे अकासि । सो अनुक्रमेण वचनकुसलो बोहारकुसलो युवा अभिरूपो अहोसि नामेण कटाहको नाम ।

सो सेट्ठियरे भण्डागारिककम्मं करोन्तो चिन्तेसि—न मं इमे सव्वकालं भण्डागारिककम्मं कारेस्सन्ति किञ्चिदेव दोसं दिस्वा तालेत्वा वन्धित्वा लक्खणेण अड्ढकेत्वा दासपरिभोगेनपि परिभुञ्जिस्सन्ति पच्चन्ते नो पन सेट्ठिस्स महायको सेट्ठी अत्थि यन्नूनाहं सेट्ठिस्स वचनेण लेखं आदाय तत्थ गत्त्वा अहं सेट्ठिपुत्तोति वत्त्वा तं सेट्ठि वञ्चेत्वा तस्स धीतरं गहेत्वा सुखं वसेय्यन्ति ।

सो सयमेव पण्णं गहेत्वा अहं अमुकं नाम मम पुत्तं तव सन्तिकं पहिंण आवाहविवाहसम्बन्धो नाम मय्हं च तथा नुद्धं च मया सड्ढि पतिरूपो, तस्मा तुवं इमस्स दारकस्स अत्तनो धीतरं दत्त्वा एतं तत्थेव वसापेहि अहम्पि ओक्कानं लभित्वा आगमिस्सामीति लिखित्वा सेट्ठिस्सेव मुद्दिक्काय लञ्छेत्वा यथारुचि परिव्वयञ्चेव गन्धवत्था-दीनि च गहेत्वा पच्चन्तं गत्त्वा सेट्ठि दिस्वा वन्दित्वा अट्ठासि ।

अय तं सेट्ठी—कुतो आगतोमि तानाति पुच्छि ।

वाराणसिनोति ।

कस्म पुत्तोसीति ?

वागगामीसेट्ठिस्साति ।

केनत्थेनागतोसीति ?

तन्मि गणे कटाहको इदं दिस्वा जानिस्सयाति पण्णं अदासि । सेट्ठी पण्णं वाचेत्वा इदानाहं जीवामि नामानि तुट्ठन्ति धीतरं दत्त्वा पतिट्ठापेसि ।

नग्म परिव्वारो महन्तो [३८०] अहोसि । सो यागुखज्जकादिमु वा वत्थगन्धादिसु वा उपनीतेसु एवम्पि नाम वाग् पचन्ति ? एवं खज्जकं ? एवं भत्तं ? अहो ! पच्चन्तवासिका नामाति यागुआदीनि गरहति । एते पच्चन्तवासिभावेनेव साट्ठके वनेनू न जानन्ति, गन्धे पिसित्तुं, पुष्फानि गन्धित्तुं न जानन्तीति वत्त्वा वत्थ-कम्मग्निवास्यो गरहति ।

वोधिनतोपि दासं अपग्गन्तो—कटाहको न दिस्सन्ति, कहं गतो, परियेसथ नन्ति—समन्ता मनुस्से पयो-जेसि । मेय् पुत्तो त्वथ गत्त्वा दिग्वा नञ्जानित्वा अत्तानं अजानापेत्वां गत्त्वा वोधिसत्तस्स आरोचेसि । वोधिमतो तं पथेति नूत्ता अर्णं नेत कत्तं गत्त्वा तं गहेत्वा आगच्छिस्सामीति राजानं आपुच्छित्वा महन्तेण परिशरेण मिसांमि । सेट्ठी किं पच्चन्तं गच्छतीति मव्वत्थ पाकटो जातो । कटाहको सेट्ठी किर आगच्छ-कीरं मग्गं चिन्तेति—न गो अज्जं न ताग्गेण आगच्छति, मं निस्सावेवस्स आगमनेण भयित्थं सचे पनाहं पत्तपत्तयसि पुनामन्तु न सत्ता भवियन्ति, अत्थि पनेण उपायो मम सामिकम्म पटिपयं गत्त्वा दासकम्मं कत्त्वा ममेव आगच्छेय्यामीति ।

सो जतो पट्टम परिग्गमज्जं एवं भासति—अज्जं वालमनूग्गा जत्तनो वाक्कभावेण मातापितुस्सं अजानन्ता येन भोत्तवो वाय जार्जित्तम्मं आत्ता वेदि सड्ढियेव भुञ्जन्ति, मयं पन मातापितुस्सं भोजनकाले पटिग्गहं

उपनेम, खेलसरकं उपनेम, भोजनानि उपनेम, पानीयम्पि बीजनिम्पि गहेत्वा उपतिट्टामाति याव सरीरवलञ्जन-
काले उदककलसं आदाय पटिच्छन्नद्वानगमना सव्वं दासेहि सामिकानं कत्तव्वकिच्चं पकासेसि ।

सो एवं परिसं उग्गण्हापेत्वा बोधिसत्तस्स पच्चन्त समीपं आगतकाले ससुरं अवोच—तात ! मम
किर पिता तुम्हाकं दस्सनत्याय आगच्छति, तुम्हे खादनीयभोजनीयं पटियादापेथ, अहं पण्णाकारं गहेत्वा पटि-
पथं गच्छामीति ।

सो सावु ताताति सम्पटिच्छि । कटाहको वहुं पण्णाकारमादाय महन्तेन परिवारेन गत्वा बोधिसत्तं
वन्दित्वा पण्णाकारमदासि । बोधिसत्तोपि पण्णाकारं गहेत्वा तेन सद्धिं पटिसन्धारं कत्वा पातरासकाले खन्धा-
वारं निवासेत्वा सरीरवलञ्जनत्याय पटिच्छन्नद्वानं पाविसि । कटाहको अत्तनो परिवारं निवत्तेत्वा कलसं आदाय
बोधिसत्तस्स सन्निकं गत्वा उदककिच्चपरियोसाने पादेसु पतित्वा—सामि ! अहं तुम्हाकं यत्तकं इच्छथ
तत्तकं धनं दस्सामि, मा मे यमं अन्तरधायित्थाति आह । बोधिसत्तो तस्स वत्तसम्पदाय पसीदित्वा मा भायि
नत्थि [३८१] ते मम सन्निका अन्तरायोति समस्सासेत्वा पच्चन्तनगरं पाविसि । महन्तो सवकारो अहोसि ।
कटाहकोपिस्स निरन्तरं दासेन कत्तव्वकिच्चं करोति ।

अथ नं एकाय वेणाय सुखनिसिन्नं पच्चन्तसेट्ठी आह—महासेट्ठि ! मया तुम्हाकं पण्णं दिस्वाव तुम्हाकं
पुत्तस्स दारिका दिन्नाति । बोधिसत्तो कटाहकं पुत्तमेव कत्वा तदनुच्छविकं पियवचनं वत्वा सेट्ठि तोसेसि ।
ततो पट्टाय कटाहकस्स मुत्रं उल्लोकेतुं समत्यो नाम नाहोसि । अथेकदिवसं महासत्तो सेट्ठिधीतरं पक्कोसित्वा
एहि अम्म ! सीसे मे ऊका विचिनाहीति वत्वा तं आगन्त्वा ऊका गहेत्वा ठितं पियवचनं वत्वा—कथेहि अम्म !
कच्चि ते मम पुत्तो सुखदुक्खेनू अप्पमत्तो उभो जना सम्मोदमाना समग्गवासं वसथाति पुच्छि ।

तात ! सेट्ठिपुत्तस्स अञ्जो दोसो नाम नत्थि केवल आहारं गरहतीति ।

अम्म ! निच्चकालमेस दुक्खसीलोव, अपि च ते अहं तस्स मुखदन्धनमन्तं दस्सामि । तं त्वं साधुकं
उग्गण्हित्वा मम पुत्तस्स भोजनकाले गरहन्तस्स उग्गहितनियामेनेव पुरतो ठत्वा वेदय्यासीति गाथं उग्गण्हा-
पेत्वा कतिपाहं वसित्वा वाराणसिमेव अगमासि ।

कटाहकोपि वहुं खादनीयभोजनीयं आदाय अनुमगं गत्वा वहुं धनं दत्वा वन्दित्वा निवत्ति । सो
बोधिसत्तस्स गतकालतो पट्टाय अतिरेकमानी अहोसि । सो एकदिवसं सेट्ठिधीताय नानगरसभोजनं उपनेत्वा
कटच्छुमादाय परिवसन्तिया भत्तं गरहितुं आरभि । सेट्ठिधीता बोधिसत्तस्स सन्निके उग्गहितनियामेन इमं
गाथमाहः—

वहुम्पि सो विकत्थेय्य अञ्जं जनपदं गतो,
अन्वागत्त्वान हूसेय्य भुञ्ज भोगे कटाहकाति ।

तत्थ—वहुम्पि सो विकत्थेय्य अञ्जं जनपदं गतोति यो अत्तनो जातिभूमितो अञ्जं जनपदं गतो
होति यत्थस्स जातिं न जानन्ति सो वहुम्पि विकत्थेय्य वम्भनवचनं वञ्चनवचनं वदेय्य अन्वागत्त्वान हूसेय्याति
इमं ताव वारं सामिकस्स पटिपथं गत्वा दासकिच्चस्स कतत्ता कसाहि पहरित्वा पिट्टिचम्मुप्पाटनतो च लक्खणा-
हननतो च मुत्तोसि सचे अनाचारं करोसि पुन अञ्जस्मि आगमनवारे तव सामिको अन्वागत्त्वान हूसेय्य
इमं गेहं अनुआगन्त्वा कसाभिधातेहि चैव लक्खणाहननेन च जातिप्पकासनेन च तं हूसेय्य, उपहनेय्य तस्मा इमं
अनाचारं पहाय भुञ्ज भोगे कटाहक ! मा पच्छा अत्तनो दासभावं पाकटं कारेत्वा विप्पटिसारी अहोसीति
अयमेत्थ सेट्ठिनो अधिप्पायो । [३८२]

सेट्ठिधीता पन एतमत्थं अजानन्ती उग्गहितनियामेन व्यञ्जनमेव पयिरुदाहासि । कटाहको अद्धा
सेट्ठिना मम नामं आचिक्खित्वा एतिस्सा सव्वं कथितं भविस्सतीति ततो पट्टाय पुन भत्तं गरहितुं न विसहि
निहीनमानो यथालद्धं भुञ्जित्वा यथाकम्मं गतो ।

सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा कटाहको विकत्थिकभिक्षु अहोसि ।
वाराणसीसेट्ठि पन अहमेवाति ।

कटाहकजातकं ।

६. असिलकखणजातकं

तथेवेकस्स कइदाणन्ति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो कोसलरञ्जो असिलकखणपाठकं ब्राह्मणं आरब्धं कयेसि ।

पच्चपन्नवत्थु

सो किर कम्मारेहि रञ्जो असीनं आहटकाले असिं उपसिङ्घित्वा असिलकखणं उदाहरति । सो येसं हत्थतो लाभं लभति तेसं असिं लकखणसम्पन्नो मङ्गलसंयुन्तोति वदति । येसं हत्थतो न लभति तेसं असिं अवलकखणोति गरहति । अथेको कम्मरो असिं कत्वा कोसियं सुखुयं मरिचचुण्णं पक्खपित्वा रञ्जो असिं आहरि । राजा ब्राह्मणं पक्कोसापेत्वा असिं वीमंसाति आह । ब्राह्मणस्स असिं आकड्ढित्वा उपसिङ्घन्तस्स मरिचचुण्णानि नासं पविसित्वा खिपितुकामतं उप्पादेसुं । तस्स खिपन्तस्स नासिका असिधाराय पटिहता द्विधा छिज्जि । तस्सेवं नासिकाय छिन्नभावो भिक्खुसङ्घे पाकटो जातो ।

अथेकदिवसं धम्मसभायं भिक्खू कथं समुट्ठापेसुं आवुसो ! रञ्जो किर असिलकखणपाठको ब्राह्मणो असिलकखणं उपसिङ्घन्तो नासिकं छिन्दापेसीति । सत्था आगन्त्वा कायनुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वुत्ते न भिक्खवे ! इदानेवेसो ब्राह्मणो असिं उपसिङ्घन्तो नासिकाच्छेदं पत्तो पुव्वेपि पत्तोयेवाति वत्वा अतीतं आहरि :—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते तस्स असिलकखणपाठको ब्राह्मणो अहोसीति, सव्वं पच्चु-पन्नवत्थु सदिसमेव । राजा पन तस्स वेज्जे दत्त्वा नासिकाकोटिं फासुकं कारापेत्वा लाखाय पटिनासिकं कारेत्वा पुन तं उपट्टाकमेव अकासि । वाराणसिरञ्जो पन पुत्तो नत्थि, एका धीता चेव भागिनेय्यो च अहेसुं । सोपि उभोपि ते अत्तनो सन्तिके येव वड्ढापेसि । ते एकतो वड्ढन्ता अञ्जमञ्जं पटिवद्धचित्ता अहेसुं । राजापि अमच्चे पक्कोसित्वा मय्हं भागिनेय्यो इमस्स रज्जस्स सामिकोव धीतरं एतस्सेव दत्त्वा अभिसेकमस्स [३८३] करोमीति वत्वा पुन चिन्तेसि मय्हं भागिनेय्यो सव्वथापि मे ज्ञातको येव एतस्स अञ्जं राजधीतरं आनेत्वा अभिसेकं कत्वा धीतरं अञ्जस्स रञ्जो दस्सामि । एवं नो ज्ञातका वहु भविस्सन्ति द्विन्नम्पि रज्जानं मयमेव सामिका भविस्सामाति । सो अमच्चेहि सदिं सम्मन्तेत्वा उभोपेत्ते विसुं कातुं वट्टतीति भागिनेय्यं अञ्ज-स्मि निवेसने धीतरं अञ्जस्मि वासेसि । ते सोलसवस्सुद्देसिकभावं पत्वा अतिविय पटिवद्धचित्ता अहेसुं ।

राजकुमारो केन नुखो उपायेन मातुलधीतरं राजगेहा नीहरापेतुं सक्का भवेय्याति चिन्तेन्तो अत्थेसो उपायोति महाइक्खणिकं पक्कोसापेत्वा तस्सा सहस्सभण्डिकं दत्त्वा किं मया कत्तव्वन्ति वुत्ते अम्म ! अज्ज तथा करोन्तिया अनिष्फत्ति नाम नत्थि किञ्चिदेव कारणं वत्वा यथा मम मातुलो राजधीतरं अन्तोगेहा नीहरापेति तथा करोहीति आह ।

साधु सामि ! अहं राजानं उपसङ्कमित्वा एवं वक्खामि—देव ! राजधीताय उपरि कालकर्णिया अत्थि, एतकं कालं निवत्तित्वा ओलोकेन्तोपि नत्थि, अहं राजधीतरं असुकदिवसे नाम रथं आरोपेत्वा वहु आवुधहत्थे पुरिसे आदाय महन्तेन परिवारेण सुमानं गन्त्वा मण्डलपीठिकाय हेट्ठा सुसानमञ्चे मतमनुस्सं निपज्जापेत्वा उपरिमञ्चे राजधीतरं ठपेत्वा गन्धोदकघटानं अट्टुत्तरसतेन नहापेत्वा कालकर्णिया पवाहेस्सामीति एवं वत्वा राजधीतरं सुमानं नेस्सामि । त्वं अम्हाकं तत्थ गमनदिवसे अम्हेहि पुरेतरमेव थोकं मरिचचुण्णमादाय आवुधहत्थेहि अत्तनो मनुस्सेहि परिवुतो रथं आरुय्ह सुसानं गन्त्वा रथं सुसानद्वारे एकदेसे ठपेत्वा आवुधहत्थे मनुस्से सुमानवनं पेसेत्वा सयं सुसाने मण्डलपीठिकं गन्त्वा मतको विय पटिकुज्जो हुत्वा निपज्ज । अहं तत्थ आगन्त्वा नव उपरिमञ्चकं अत्थरित्वा राजधीतरं उणिगपित्वा मञ्चे सयापेरसामि । त्वं तस्मिं खणो मरि-

चवुष्णं नासिकाय पक्खिपित्वा द्वे तयो वारे खिपेय्यासि । तथा खिपितकाले मयं राजधीतरं पहाय पलायिस्साम । अथागन्त्वा राजधीतरं सीसं नहापेत्वा सयम्पि सीसं नहायित्वा तं आदाय अत्तनो निवेसनं गच्छेय्यासीति ।

सो साधु सुन्दरो उपायोति सम्पटिच्छि ।

सा गन्त्वा रञ्जो तमत्थं आरोचेसि । राजा सम्पटिच्छि । राजधीतायपि तं अन्तरं आचिक्खि, सापि सम्पटिच्छि । सा निक्खमनदिवसे कुमारस्स सञ्चं दत्वा महन्तेन परिवारेण मुसानं गच्छन्ती आरक्खमनुस्सानं भयजननत्थं आह—मया राजधीताय मञ्चे ठपितकाले हेट्टामञ्चे मतपुरिसो खिपिस्सति खिपित्वा च हेट्टा [३८४] मञ्चा निक्खमित्वा यं पठमं पस्सिस्सति तमेव गहेस्सति अप्पमत्ता भवेय्याथाति ।

राजकुमारो पुरेतरं गन्त्वा वृत्तनयेनेव तत्थ निपज्जि । महाइक्खणिका राजधीतरं उक्खिपित्वा मण्डलीयठिकट्टानं गच्छन्ती मा भायीति सञ्जापेत्वा मञ्चे ठपेसि । तस्मिं खणो कुमारो मरिचचुष्णं नासाय पक्खिपित्वा खिपि । तेन खिपितमत्तेयेव महाइक्खणिका राजधीतरं पहाय महारवं रवमाना सव्वपठमं पलायि । तस्सा पलातकालतो पट्टाय एकोपि ठातुं ममत्थो नाम नाहोसि । गहितगहितानि आवुधानि छड्ढेत्वा सव्वे पलायिसु ।

कुमारो ययासम्मन्तितं सव्वं कत्वा राजधीतरं आदाय अत्तनो निवेसनं अगमासि । इक्खणिका गन्त्वा तं कारणं रञ्जो आरोचेसि । राजा पकतियापि सा मया तस्सेवत्थाय पोसिता पायासे छड्ढितसपि विय जातन्ति सम्पटिच्छित्वा अपरमाणे भागिनेय्यस्स रज्जं दत्वा धीतरं महादेवं कारेसि । सो ताय सद्धिं समग्गवासं वसमानो धम्मेन रज्जं कारेसि ।

सोपि असिलकखणपाठको तस्सेव उपट्टाको अहोसि । तस्सेकदिवसं राजुपट्टानं आगन्त्वा पटिसुरियं ठत्वा उपट्टहन्तस्स लाखा विलीयि पटिनासिका भूमियं पति । सो लज्जाय अधोमुखो अट्टासि । अथ नं राजा परिहसन्तो—आचरिय ! मा चिन्तयित्थ खिपितं नाम एकस्स कल्याणं होति एकस्स पापकं । तुम्हेहि खिपितेन नासा छिज्जियित्थ, मयं पन मातुलधीतरं लभित्वा रज्जं पापुणिमहाति वत्वा इमं गाथमाह :—

तथेवेकस्स कल्याणं तथेवेकस्स पापकं,
तस्मा सव्वं न कल्याणं सव्वं दापि न पापकन्ति ।

तत्थ—तथेवेकस्साति तदेवेकस्स । अयमेव वा पाठो । दुतियपदेपि एसेव नयो ।

इति सो इमाय गाथाय तं कारणं आहरित्वा दानादीनि पुञ्जानि कत्वा यथाकम्मं गतो । सत्था इमाय देसनाय लोकसम्मतानं कल्याणपापकानं अनेकंसिकभावं पकासेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा असिलकखणपाठको एतरहि असिलकखणपाठकोव भागिनेय्यराजा पन अहमेवाति ।

असिलकखणजातकं ।

७. कलण्डुकजातकं

ते देसा तानि वत्थूनीति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो एकं विकत्थिकं भिक्खुं आरब्भ कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

तत्थ द्वेषि वत्थू कटाहकजातकसदिसानेव । इध पनेस वाराणसीसेट्ठिनो दासो कलण्डुको [३८५] नाम अहोसि । तस्स पलायित्वा पच्चन्तसेट्ठिनो धीतरं गहेत्वा महन्तेन परिवारेन वसनकाले वाराणसीसेट्ठी परिवेसापेत्वापि तस्स गतट्टानं अजानन्तो गच्छ कलण्डुकं परिवेसाति अत्तना पुट्टुं^१ सुकपोतकं पेसेसि । सुकपोतको इतोच्चित्तो च चरन्तो तं नगरं सम्पापुणि ।

तस्मिञ्च काले कलण्डुको नदीकीलं कीलितुकामो बहूं मालागन्धविलेपनञ्चेव खादनीयभोजनीयानि च गाहापेत्वा नदिं गन्त्वा सेट्ठिधीताय सद्धिं नावं आरुह्य, उदके कीलति । तस्मिञ्च देसे नदीकीलं कीलन्ता इस्सरजातिका तिखिणभेसज्जपरिवारितं खीरं पिवन्ति, तेन तेसं दिवसभागम्पि उदके कीलन्तानं सीतं न वाधति । अयं पन कलण्डुको खीरगण्डूसं गहेत्वा मुखं विकखालेत्वा तं खीरं नुट्ठुभति, नुट्ठुभन्तोपि उदके अनुट्ठुभित्वा सेट्ठिधीताय सीसे नुट्ठुभति ।

सुकपोतकोपि नदीतीरं गन्त्वा एकस्सा उदुम्बरसाखाय निसीदित्वा ओलोकेन्तो कलण्डुकं सञ्जानित्वा सेट्ठिधीताय सीसे नुट्ठुभन्तं दिस्वा—अरे, कलण्डुक ! दास ! अत्तनो जातिं च वसनट्टानं च अनुस्सर, खीरगण्डूसं गहेत्वा मुखं विकखालेत्वा जातिसम्पन्नाय सुखसंवद्दाय सेट्ठिधीताय सीसे मा नुट्ठुभ, अत्तनो पमाणं न जानासीति वत्वा इमं गाथमाहः—

ते देसा तानि वत्थूनि अहञ्च वनगोचरो,

अनुविच्च खो तं गण्हेय्युं पिव खीरं कलण्डुकाति ।

तत्थ—ते देसा तानि वत्थूनीति मानुकुच्छिं सन्धाय वदति । अयमेत्थ अधिप्पायो । यत्थ ते वसितं न ते खत्तियधीतादीनं कुच्छिदेसा । यत्थ वासि पतिट्ठितो तानि न खत्तियधीतादीनं कुच्छिवत्थूनि अथखो दासिकुच्छियं त्वं वसि चेव पतिट्ठितो चाति । अहञ्चवनगोचरो तिरच्छानगतोपि एतमत्थं जानामीति दीपेति । अनुविच्च खो तं गण्हेय्युन्ति एवं अनाचारं चरमानं मया गन्त्वा आरोचिते अनुविच्च जानित्वा तव सामिका तालेत्वा चेव लक्खणाहतञ्च कत्वा तं गण्हेय्युं गहेत्वा गमिस्सन्ति, तस्मा अत्तनो पमाणं जत्वा सेट्ठिधीताय सीसे अट्ठुभित्वा पिव खीरं । कलण्डुकाति तं नामेनालपति ।

कलण्डुकोपि सुकपोतकं सञ्जानित्वा मं पाकटं करेय्याति भयेन—एहि सामि ! कदा आगतोसीति आह ।

सुको न एस मं हिनकामताय पक्कोसति गीवं पन मे वलेत्वा मारेतुकामोति जत्वाव न मे तथा अत्थोति तनो उप्पतित्वा वाराणसियं गन्त्वा यथादिट्ठं सेट्ठिनो वित्त्यारेन कथेसि । सेट्ठी अयुत्तं तेन कतन्ति वत्वा तस्स आगुं कारेत्वा वाराणसिमिमेव तं [३८६] जानेत्वा दासपरिभोगेन परिभुञ्जि ।

मत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा कलण्डुको अयं भिक्खु अहोसि । वाराणसिसेट्ठी पन अहमेवाति ।

कलण्डुकजातकं ।

८. बिलारवतजातकं

यो वे धम्मं धजं कत्वाति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो एकं कुहकभिवखुं आरब्ध कथेसि । तदा हि सत्था तस्स कहकभावे आरोचिते न भिक्खवे ! इदानेव पुब्बेपेस कुहको येवाति वत्वा अतीतं आहरि :—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो मूसिकयोनियं पटिसन्धि गहेत्वा बुद्धिमन्वाय महासरीरो सूकरच्छापकसीदसो हुत्वा अनेकसतमूसिकपरिवारो^१ अरञ्जे विहरति^२ । अथेको सिगालो इतो-चित्तो च विचरन्तो तं मूसिकयूथं दिस्वा इमा मूसिका वञ्चेत्वा खादिस्सामीति चिन्तेत्वा मूसिकानं आसयस्सा-विदूरे सुरियाभिमुखो वातं पिवन्तो एकेन पादेन अट्टासि । वोधिसत्तो गोचरं चरमानो तं दिस्वा सीलवा एको भविस्सतीति तस्स सन्तिकं गन्त्वा—भन्ते ! त्वं को नामोति पुच्छि ।

धम्मिको नामाति ।

चत्तारो पादे भूमियं अट्टपेत्वा कस्मा एकेनेव ठितोसीति ?

मयि चत्तारो पादे पठवियं ठेपेन्ते पठवी वहितुं न सक्कोति तस्मा एकेनेव तिट्टामीति ।

मुखं विवरित्वा कस्मा ठितोसीति ?

मयं अञ्जं न भक्खयाम, वातमेव भक्खयामाति ।

अथ कस्मा सुरियाभिमुखो तिट्टसीति ।

सुरियं नमस्सामीति ।

वोधिसत्तो तस्स वचनं सुत्वा सीलवा एको भविस्सतीति ततो पट्टाय मूसिकगणेन सद्धिं साथं पातं तस्स उपट्टानं गच्छति । अथस्स उपट्टानं कत्वा गमनकाले सिगालो सब्वपच्छिमं मूसिकं गहेत्वा मंसं खादित्वा अञ्भो-हरित्वा मुखं पुच्छित्वा तिट्टति । अनुपुब्बेन मूसिकगणो तनुको जातो । मूसिका पुब्बे अम्हाकं अयं आसयो नप्पहोति निरन्तरा तिट्टाम इदानि सिथिलो, एवम्पि आसयो न पूरतेव किन्नुखो एतन्ति वोधिसत्तस्स तं पवत्ति आरोचयिस्सु । वोधिसत्तो केन नुखो कारणेन मूसिका तनुत्तं गताति चिन्तेन्तो सिगाले आसडकं ठपेत्वा वीमं-सिस्सामि नन्ति उपट्टानकाले सेसमूसिके पुरतो कत्वा सद्यं पच्छतो अहोसि । सिगालो तस्स उपरि पवखन्दि । वोधिसत्तो अत्तनो गणहरणत्थाय पक्खन्दन्तं दिस्वा निवत्तित्वा—भो सिगाल ! इदं ते वतसमादानं न धम्म-सधम्मताय, परेसं पन विहिंसत्थाय धम्मं धजं कत्वाव चरसीति वत्वा इमं गाथमाहः—[३८७]

यो वे धम्मं धजं कत्वा निगूल्हो पापमाचरे,

विस्सासयित्वा भूतानि बिलारं नाम तं वतन्ति ।

तत्थ—यो वेति खत्तियादिसु यो कीचिदेव । धम्मं धजं कत्वाति दसकुसलकम्मपधम्मं धजं करित्वा तं करोन्तो उस्सापेत्वा दस्सेन्तोति अत्थो । विस्सासयित्वाति सीलवा अयन्ति सञ्जाय सञ्जातविस्सासानि कत्वा । बिलारं नाम तं वतन्ति तं एवं धम्मं धजं कत्वा रहो पापानि करोन्तस्मेव वतं केराटिकवतं नाम होतीति अत्थो ।

मूसिकराजा कथेन्तो कथेन्तोयेव उप्पत्तित्वा तस्स गीवायं पत्तित्वा हनुकस्स हेट्ठा अन्तोगलनालियं डसित्वा गलनालि-फालेत्वा जीवितक्खयं पापेसि । मूसिकगणो निवत्तित्वा सिगालं मुरुभुखति खादित्वा अगमासि । पठमागताव किरस्स मंसं लभिस्सु, पच्छा आगता न लभिस्सु । ततो पट्टाय मूसिकगणो निवभयो जातो । सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा सिगालो कुहकभिवखु अहोमि । मूसिकराजा पन अह-मेवाति ।

बिलारवतजातकं ।

६. अग्गिकजातकं

नायं सिखा पुञ्जाहेतुति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो कुहकञ्जेव भिक्खुं आरब्ध कथेसि ।
पच्चुप्पन्नवत्थु हेट्ठावृत्तसदिसं ।

अतीतवत्थु

अतीतस्मिं हि वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो मूसिकराजा हुत्वा अरञ्जे वसति ।
अयेको सिगालो दवडाहे उट्टिने पनायितुमसक्कोन्तो एकस्मिं रक्खे सीसं आहच्च अट्ठासि । तस्स सकलसरीरे
लोमानि भायिसु । रक्खे आहच्च ठितट्ठाने पन मत्थके चूला विय थोकानि लोमानि अट्ठंसु; सो एकदिवसं सोण्डियं
पानीयं पिबन्तो छायां ओलोकेन्तो चूलं दिस्वा उप्पन्नं दानि मे भण्डमूलन्ति अरञ्जे विचरन्तो तं मूसिकादीरं
दिस्वा इमा मूसिका वञ्चेत्वा खादिस्सामीति हेट्ठा वृत्तनयेनेव अविदूरे अट्ठासि । अथ नं वोधिसत्तो गोचराय
चरन्तो दिस्वा सीलवाति सञ्जाय उपसङ्कमित्वा त्वं को नामोसीति पुच्छि ।

अहं अग्गिकभारद्वाजो नामाति ।

अथ कस्मा आगतोसीति ?

तुम्हाकं रक्खणत्थायाति ।

किन्ति कत्वा अम्हे रक्खिस्ससीति ?

अहं अङ्गुट्ठगणनं नाम जानामि, तुम्हाकं पातोव निक्खमित्वा गोचराय गमनकाले एत्तकाति गणेत्वा
पच्चागमनकालेपि गणेस्सामि । एवं सायं पातं गणेन्तो रक्खिस्सामीति ।

तेनहि रक्ख मातुलाति ।

सो साधूति सम्पटिच्छित्वा निक्खमनकाले एको द्वे तयोति गणेत्वा पच्चागमनकालेपि तथेव गणेत्वा
सव्वपच्छिमं गहेत्वा खादति । सेसं [३८८] पुरिमसदिसमेव । इध पन मूसिकराजा निवत्तित्वा ठितो—भो
अग्गिकभारद्वाज ! नायं तव धम्मसुधम्मताय मत्थके चूला ठपिता कुच्छिकारणा पन ठपिताति वत्वा इमं
गाथमाह :—

नायं सिखा पुञ्जाहेतु घासहेतु अयं सिखा,
नंगुट्ठगणनं याति अलं ते हेतु अग्गिकाति ।

तत्थ—नङ्गुट्ठगणनं मातीति अङ्गुट्ठगणना वृत्तति । अयं मूसिकगणो अङ्गुट्ठगणनं न गच्छति न
उपेति न । रूरेति पग्गिक्खयं गच्छतीति अत्थो । अलं ते हेतु अग्गिकाति सिगालं नामेनालपन्तो आह । एत्तावता
ते अलं हेतु न इतो परं मूसिके खादिस्ससि अम्हेहि वा तया वा सद्धि संवासो अलं हेतु न मयं इदानि तया सद्धि
वसिस्सामाति अत्थो । सेसं पुरिमसदिसमेव । सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेमि । तदापि
सिगालो अयं भिक्खु अहोसि । मूसिकराजा पन अहमेवाति ।

अग्गिकजातकं ।

१०. कोसियजातकं

यया वाचा च भुञ्जस्सूति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो एकं सावत्थियं मातुगामं आरब्ध कथेसि ।

पच्चपन्नवत्थु

सा किरेकस्स सद्धस्स पसन्नस्स उपासकब्राह्मणस्स ब्राह्मणी दुस्सीला पापधम्मा रत्ति अतिचरित्वा दिवा किञ्चि कम्मं अकत्वा गिलानालयं दस्सेत्वा नित्थनमाना^१ निपज्जति । अथ नं ब्राह्मणो—किन्ते भद्दे ! अफासुकन्ति पुच्छ ।

वाता मे विज्झन्तीति ।

अथ किं लद्धं वट्टतीति ?

सिनिद्धमधुरानि पणीतपणीतानि यागुभत्ततेलादीनीति ।

ब्राह्मणो यं यं सा इच्छति तं तं आहरित्वा देति । दासो विय सव्वकिच्चानि करोति । सा पन ब्राह्मणस्स गेहं पविट्टुकाले निपज्जति वह्निक्खन्तकाले जारेहि सद्धि वीतिनामेति । अथ ब्राह्मणो इमिस्सा सरीरे विज्झनवातानं परियन्तो न पञ्जायतीति एकदिवसं गन्धमालादीनि आदाय जेतवनं गत्वा सत्थारं पूजेत्वा च वन्दित्वा च एकमन्तं निसीदित्वा किं ब्राह्मण ! न पञ्जायसीति वुत्ते—ब्राह्मणिया किर मे भन्ते ! सरीरे वाता विज्झन्ति स्वाहं तस्सा सप्पितेलादीनि चैव पणीतपणीतभोजनानि च परियेसामि सरीरमस्सा घनं विप्पसन्नञ्चविवरणं जातं वातरोगस्स पन परियन्तो न पञ्जायति अहं तं पटिज्जगन्तोव इधागमनस्स ओकासं न लभामीति ।

सत्था ब्राह्मणिया पापभावं जत्वा ब्राह्मण ! एवं निपन्नस्स मातुगामस्स रोगे अवूपसन्ते इदञ्चिदञ्च भेसज्जं कातुं वट्टतीति पुव्वेपि ते पण्डितेहि कथितं भवसङ्खेपगतत्ता पन न सल्लक्खेसीति वत्वा तेन याचितो अतीतं आहरि :—[३६६]

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मादत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो ब्राह्मणमहासालकुले निव्वत्तित्वा वयप्पत्तो तक्कसिलायं सव्वसिप्पानि उग्गण्हित्वा वाराणसियं दिसापामोक्खो आचरियो अहोसि । एकसतराजधानीसु^२ खत्तियकुमारा च ब्राह्मणकुमारा च येभ्य्येन तस्सेव सन्तिके सिप्पं उग्गण्हन्ति । अथेको जनपदवासी ब्राह्मणो वोधिसत्तस्स सन्तिके तयो वेदे अट्टारस च विज्जाट्टानानि उग्गण्हित्वा वाराणसियञ्जेव कट्टुम्बं सण्ठपेत्वा दिवसे दिवसे द्वित्तिक्खत्तुं वोधिसत्तस्स सन्तिकं आगच्छति । तस्स ब्राह्मणी दुस्सीला अहोसि पापधम्माति सव्वं पच्चुप्पन्नवत्थुसदिसमेव ।

वोधिसत्तो पन नं इमिना कारणेन ओवाद्गहणाय ओकासं न लभामीति वुत्ते सा माणविका इमं वञ्चेत्वा निपज्जतीति जत्वा तस्सा रोगानुच्छविकं भेसज्जं आचिक्खस्सामीति चिन्तेत्वा आह—तात ! त्वं इतो पट्टाय तस्सा सप्पिखीररसादीनि मा अदासि । गोमुत्ते पन पञ्चपण्णानि^३ तिफलादीनि च पक्खित्वा कुथेत्वा^४ नवतम्बलोहभाजने पक्खित्वा लोहगन्धं गाहापेत्वा रज्जुं वा योत्तं वा खखलतं वा गहेत्वा इदं ते रोगस्स अनुच्छविकं भेसज्जं इदं वा पिव उट्टाय वा तथा भुत्तभत्तस्स अनुच्छविकं कम्मं करोहीति वत्वा इमं गार्थं वदेय्यासि । सचे भेसज्जं न पिवति अथ नं रज्जुया वा योत्तेन वा लताय वा कतिचि पहारे पहरित्वा केसेसु गहेत्वा आकड्डित्वा कप्परेन पोथेय्यासि । तं खणञ्जेव उट्टाय कम्मं करिस्सतीति ।

सो साधूति सम्पटिच्छित्वा वृत्तनियामेनेव भेसज्जं कत्वा—भद्दे ! इमं भेसज्जं पिवाति आह ।
केन ते इदं आचिक्खितन्ति ?

आचरियेन भद्देति ।

अपनेहि तं न पिविस्सामीति ।

माणवो—न त्वं अत्तनो रुचिया पिविस्ससीति—रज्जुं गहेत्वा अत्तनो रोगस्स अनुच्छविकं भेसज्जं वा
पिव यागुभत्तानुच्छविकं कम्मं वा करोहीति वत्वा इमं गाथमाह :—

यथा वाचा च भुञ्जस्सु यथा भुत्तञ्च व्याहर,
उभयं ते न समेति वाचा भुत्तञ्च कोसियेति ।

तत्थ—यथा वाचा च भुञ्जस्सूति यथा ते वाचा तथा च भुञ्जस्सु वाता मे विज्भन्तीति वाचाय अनु-
च्छविकमेव कत्वा भुञ्जस्सूति अत्थो । यथा वाचं वातिपि पाठो युज्जति । यथा वाचायातिपि पठन्ति ।
सव्वत्थ अयमेवत्थो । यथाभुत्तञ्च व्याहराति यं ते भुत्तं तस्स अनुच्छविकमेव व्याहर अरोगम्हीति वत्वा गेहे
कत्तञ्चकम्मं करोहीति अत्थो । यथाभूतञ्चातिपि पाठो । अथवा अरोगम्हीति यथाभूतमेव वत्वा कम्मं करो-
हीति अत्थो । उभयन्ते [३६०] न समेति वाचा भुत्तञ्च कोसियेति या च ते अयं वाचा वाता मं विज्भन्तीति
यञ्च ते इदं पणीतं भोजनं भुत्तं इदं उभयम्पि तुय्हं न समेति तस्मा उट्टाय कम्मं करोहि । कोसियेति तं गोत्तेन
आलपति ।

एवं वुत्ते कोसियन्नाह्यणी' भीता आचरियेन उस्मुक्कं आपन्नकालतो पट्टाय न सक्का मया एस वञ्चेतुं
उट्टाय कम्मं करिस्सामीति उट्टाय कम्मं अकासि । आचरियेन मे दुस्सीलभावो ज्ञातो न दानि सक्का इतो
पट्टाय पुन एवरूपं कातुन्ति आचरिये गारवेन पापकम्मतोपि विरमित्वा सीलवती अहोसि ।

सापि त्नाह्यणी सम्मासम्बुद्धेन किरम्हि ज्ञाताति सत्थरि गारवेन न पुन अनाचारं अकासि ।

सत्था इमं धम्मवेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा जयम्पतिका^३ पन इदानि जयम्पतिकाव ।
आचरियो पन अहमेवाति ।

कोसियजालकं ।

कुसनालिवरगो तेरसमो ।

१४. असम्पदानवग्गवणणा

१. असम्पदानजातकं

असम्पदानेनितरीतरसाति इदं सत्या वेलुवने विहरन्तो देवदत्तं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

तस्मिं हि काले भिक्खू धम्मसभायं कथं समुट्ठापेसुं आवुसो ! देवदत्तो अकतञ्जू तथागतस्स गुणं न जानातीति । सत्या आगन्त्वा कायनुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वुत्ते न भिक्खवे ! इदानेव देवदत्तो अकतञ्जू पुव्वेपि अकतञ्जू येवाति वत्त्वा अतीतं आहरिः—

अतीतवत्थु

अतीते मगधरट्ठे राजगहे एकस्मिं मगधरञ्जे रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो तस्सेव सेट्ठी अहोसि असीति-कोटिविभवो सङ्खसेट्ठीति नामेन । वाराणसियम्प पिलियसेट्ठी नाम असीतिकोटिविभवोव अहोसि । ते अञ्जमञ्जं सहाया अहेसुं । तेसु वाराणसियं पिलियसेट्ठिस्स केनचिदेव करणीयेन महन्तं भयं उप्पज्जि । सव्वं सापतेय्यं परिहायि । सो दलिट्ठो अप्पटिसरणो हुत्वा भरियं आदाय सङ्खसेट्ठि पच्चयं कत्वा वाराणसितो निक्खमित्वा पदसाव राजगहं पत्वा सङ्खसेट्ठिस्स निवेशनं अगमासि । सो तं दिस्वाव सहायो मे आगतोति परिस्सजित्वा सक्कारसम्मानं कारेत्वा कतिपाहं वीतिनामेत्वा एकदिवसं—किं सम्म ! केनत्थेन आगतोसीति पुच्छि ।

भयम्मे सम्म ! उप्पन्नं [३९१] सव्वं धनं परिक्खीणं, उपत्थम्भो मे होहीति ।

साधु सम्म ! मा भायीति भण्डागारं विवरापेत्वा चत्तालीस हिरञ्जकोटियो दापेत्वा सेसम्पि परिच्छेदपरिवारं सव्वं अत्तनो सन्तकं सविञ्जाणकमविञ्जाणकं मज्जे भिन्दित्वा उपड्ढमेव अदासि । सो तं विभवं आदाय पुन वाराणसि गन्त्वा निवासं कप्पेसि ।

अपरभागे सङ्खसेट्ठिस्सपि तादिसमेव भयं उप्पज्जि । सो अत्तनो पटिसरणं उपधारेन्तो सहायस्स मे महा उपकारो कतो उपड्ढविभवो दिन्नो । न सो मं दिस्वा परिच्चजिस्सति तस्स सन्तिकं गमिस्सामीति चिन्तेत्वा भरियं आदाय पदसाव वाराणसि गन्त्वा भरियं आह—भद्दे ! तव मया सद्धि अन्तरवीथिया गमनं नाम न युत्तं मया पेसितयानं आरुह्म महन्तेन परिवारेन पच्छा आगमिस्ससि । याव यानं पेसेमि ताव एत्थेव होहीति वत्त्वा तं सालायं ठपेत्वा सयं नगरं पविसित्वा सेट्ठिस्स घरं गन्त्वा राजगहनगरतो तुम्हाकं सहायो सङ्खसेट्ठी नाम आगतोति आरोचापेसि । सो आगच्छतूति पक्कोसापेत्वा तं दिस्वा नेव आसना बुट्ठासि न पटिसन्धारं अकासि केवलं—किमत्थं आगतोसीति पुच्छि ।

तुम्हाकं दस्सनत्थं आगतोम्हीति ।

निवासो पन ते कहं गहितोति ?

न ताव निवासट्ठानं अत्थि, सेट्ठिवरणिम्पि सालायं ठपेत्वा आगतोम्हीति ।

तुम्हाकं इध निवासट्ठानं नत्थि, निवासं गहेत्वा एकस्मिं ठाने पचापेत्वा भुञ्जित्वा गच्छथ । पुन अम्हे मा पस्सित्थाति वत्त्वा मय्हं सहायस्स दसन्ते^१ वन्धित्वा एकं वहलपलापतुम्बं देहीति दासं आणापेसि ।

तं दिवसं किर सो रत्तसालीनं सकटसहस्समत्तं ओपुनापेत्वा कोट्टागारं पूरापेसि । चत्तालीसकोटिधनं गहेत्वा आगतो अकतञ्जू महाचोरो सहायस्स तुम्बमत्ते पलापे दापेसि । दासो पच्छियं एकं पलापतुम्बं पविखपापेत्वा वोधिसत्तस्स सन्तिकं अगमासि ।

वोधिसत्तो चिन्तेसि अयं असप्पुरिसो मम सन्तिका चत्तालीसकोटिधनविभवं लभित्वा इदानि पलापतुम्बं दापेसि, गण्हामि नुखो मा गण्हामीति । अथस्स एतदहोसि, अयं ताव अकतञ्जू मित्तदुभी कतविनासक-

भावेन मया सद्धि मित्तभावं भिन्दि सचाहं ऐतेन दिन्नं पलापतुम्बं लामकत्ता न गण्हिस्सामि अहम्मि मित्तभावं भिन्दिस्सामि । अन्धवाला परित्तकं लद्धं अगण्हन्ता मित्तभावं विनारोन्ति । अहं पन एतेन दिन्नं पलापतुम्बं गहेत्वा मम वसेन मित्तभावं पतिट्ठापेस्सामीति । सो पलापतुम्बं दरान्ते वन्धित्वा पासादा ओरुत्थं सालं अगमामि ।

अथ नं भरिया—किं ते अय्य ! लद्धन्ति पुच्छि ।

भद्दे ! अम्हाकं सहायो पिलियसेट्ठी पलापतुम्बं दत्त्वा अम्हे अज्जेय विम्मज्जेमीति । [२१२]

सा—अय्य ! किमत्थं अगहेरि ? कि एतं चत्तालीसकोटिधनस्स अनुच्छविकन्ति रोदितुं आरभि ।

वोधिसत्तो—भद्दे ! मा रोदि अहं तेन सद्धि मित्तभाव-भेदभयेन मम वसेन मित्तभावं ठपेतुं गण्हि ।

त्वं किंकारणा सोचसीति वत्त्वा इमं गाथमाहः—

असम्पदानेनितरीतरस्स बालस्स मित्तानि कली भदन्ति,

तस्मा हरामि भुसं अड्ढमानं मा मे मित्ति भिज्जित्थ^१ सस्सतायन्ति ।

तत्थ—असम्पदानेनाति अमम्पादानेन^२ सरलोपेन सन्धि । अगहणेनाति अत्थो । इतरीतरस्साति यस्स कस्सच्चि लामकालामकस्सापि । बालस्स मित्तानि कली भवन्तीति दन्धस्स अपञ्चस्स मित्तानिखनि-
तानि^३ कालकण्णिसदिमानि होन्ति, भिज्जन्तीति अत्थो । तस्मा हरामि भुसं अड्ढमानन्ति तेन कारणेनाहं सहायेन दिन्नं एकं पलापतुम्बं हरामि गण्हामीति दस्सेति । मानन्तिहि अट्टन्नं नालीनं नाम । चतुन्नं अड्ढमानानं चतस्सो च नालियो तुम्बो नाम, तेन वुत्तं पलापतुम्बन्ति । मा मे मित्ति भिज्जित्थ सस्सतायन्ति मम सहायेन सद्धि मेत्ति मा भिज्जित्थ सस्सता व अयं होतूति अत्थो ।

एवं वुत्तेपि सेट्ठिभरिया रोदतेव । तस्मिं खणे सड्खसेट्ठिना पिलियसेट्ठिस्स दिन्नो कम्मन्तदासो साला-
द्वारेन आगच्छन्तो सेट्ठिभरियाय रोदनसद्धं सुत्त्वा सालं पविसित्वा अत्तनो सामिके दिस्सा पादेसु पतित्वा रोदित्वा कन्दित्वा किमत्थं इधागतत्थ सामीति पुच्छि । सेट्ठी सव्वं आरोचेसि । कम्मन्तदासो होतु सामि ! मा चिन्ते-
थाति उभोपि अस्सासेत्वा अत्तनो गेहं नेत्वा गन्धोदकेन नहापेत्वा भोजेत्वा सामिका वो आगताति सेसदासे सन्निपातेत्वा दस्सेत्वा कतिपाहं वीतिनामेत्वा सव्वे दासे गहेत्वा राजड्ढगणं गन्त्वा उपरवं अकासि । राजा पक्को-
सापेत्वा किमेतन्ति पुच्छि । ते सव्वं तं पवत्ति रञ्जो आरोचेसुं ।

राजा तेसं वचनं सुत्त्वा उभोपि सेट्ठी पक्कोसापेत्वा सड्खसेट्ठि पुच्छि—सच्चं किर तथा महासेट्ठि !
पिलियसेट्ठिस्स चत्तालीसकोटिधनं दिन्नन्ति ।

महाराज ! मम सहायस्स मं तक्केत्वा राजगहं आगतस्स न केवलं धनं सव्वं विभवजातं सविञ्ज्जाण-
काविञ्ज्जाणकं द्वे कोट्टासे कत्वा समभागे अदासिन्ति ।

राजा सच्चमेतन्ति पिलियसेट्ठि पुच्छि ।

आम देवाति ।

तथा पनस्स तञ्जेव तक्केत्वा आगतस्स अत्थि कोचि सक्कारो वा सम्मानो वा कतोति ?

सो तुण्ही अहोसि ।

अपि च पन ते एतस्स पलापतुम्बमत्तं दसन्ते पक्खिपापेत्वा [३१३] दापितं अत्थीति ?

तम्मि सुत्त्वा तुण्ही येव अहोसि ।

राजा किं कातव्वन्ति अमच्चेहि सद्धि मन्तेत्वा तं परिभासित्वा—गच्छथ पिलियसेट्ठिस्स घरे सव्वं
विभवं सड्खसेट्ठिस्स देयाति आह ।

वोधिसत्तो—महाराज ! मय्हं परसन्तकेन अत्थो नत्थि मया दिन्नमत्तमेव पन दापेथाति ।

राजा वोधिसत्तस्स सन्तकं दापेसि । वोधिसत्तो सव्वं अत्तना दिन्नविभवं पटिलभित्वा दासपरिसपरि-
वुतो राजगहमेव गन्त्वा कुटुम्बं सण्ठपेत्वा दानादीनि पुञ्जानि कत्वा यथाकम्मं गतो ।

सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा पिलियसेट्ठी देवदत्तो अहोसि । सड्ख-
सेट्ठी पन अहमेवाति ।

असम्पदानजातकं ।

२. पञ्चभीरुकजातकं

कुसलूपदेसे धितिया दल्हाय चाति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो अजपालनिग्रोधे मारधीतानं पलोभन-
सुत्तन्तं आरब्ध कथेसि ।

पञ्चपन्नवत्थु

भगवता हि आदितो पट्टायः—

दद्वल्लमाना आगञ्छुं तण्हा च अरती रगा,
ता तत्थ पनुदी सत्था तूलं भट्ठं व मालुतोति

एवं याव परियोसाना तस्स सुत्तन्तस्स कथितकाले धम्मसभायं सन्नपतिता भिक्खू कथं समुट्ठापेसुं—
आवुसो ! सम्मासम्बुद्धो मारधीतरो अनेकसतानि दिव्वरूपानि मापेत्वा पलोभनत्थाय उपसङ्कमन्तियो
अक्खीनिपि उम्मीलेत्वा न ओलोकेसि । अहो ! बुद्धवलं नाम अच्छरियन्ति !

सत्था आगन्त्वा कायनुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वुत्ते
न भिक्खवे ! इदानि मय्हं सव्वासवे खेपेत्वा सव्वञ्जुतं पत्तस्स मारधीतानं अनोलोकनं नाम अच्छरियं अहं
हि पुव्वे वोधि परियेसमानो सक्किलेसकालेपि अभिसङ्खतं दिव्वरूपम्पि इन्द्रियाणि भिन्दित्वा किलेसवसेन
अनोलोकेत्वाव गन्त्वा महारज्जं पापुणित्ति वत्वा अतीतं आहरि :—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो भातिकसतस्स कनिट्ठो अहोसीति । सव्वं हेट्ठा
तक्कसिलानगरवासीहि बहिनगरे सालाय वोधिसत्तं
उपसङ्कमित्वा याचित्वा रज्जं पटिच्छापेत्वा अभिसेके कते तक्कसिलानगरवासिनो नगरं देवनगरं विय च
राजभवनं इन्दभवनं विय च अलङ्करिंसु । तदा पन वोधिसत्तो नगरं पविसित्वा राजभवने पासादे महातले
समुस्सापितसेत्तच्छत्तं रतनवरपल्लङ्कं [३९४] आरुट्ठ देवराजलील्हाय निसीदि । अमच्चा च ब्राह्मणगह-
पतिकादर्यो च खत्तियकुमारा च सव्वालङ्कारपतिमण्डिता परिवारेत्वा अट्ठंसु । देवच्छरपटिभागा सोलस-
सहस्सा नाटकित्थियो नच्चगीतवादितकुसला उत्तमविलाससम्पन्ना नच्चगीतवादितानि पयोजेसुं । गीतवा-
दितसद्देन राजभवनं मेघत्थनितपूरितो महासमुद्धकुच्छि विय एकनिन्नादं अहोसि । वोधिसत्तो तं अत्तनो सिरि-
सोभगं ओलोकयमानो चिन्तेसि, सचाहं तासं यक्खिणीनं अभिसङ्खतं दिव्वरूपं ओलोकिस्सं जीवितक्खयं पत्तो
अभविस्सं इमं सिरिसोभगं न ओलोकिस्सं पच्चेकवुद्धानं पन ओवादे ठितभावेन इदं मया पत्तन्ति एवञ्च पन
चिन्तेत्वा उदानं उदानेन्तो इमं गाथमाह :—

कुसलूपदेसे धितिया दल्हाय च
अवत्थितत्ता भयभीरुताय च,
न रक्खसीनं वसमागमिम्हा
स सोत्थिभावो महता भयेन सेति ।

तत्थ—कुसलूपदेसेति कुसलानं उपदेसे पच्चेकवुद्धानं ओवादेति अत्थो । धितिया दल्हाय चाति
दल्हाय धितिया च धिरेन अव्वोच्छिन्ननिरन्तरविरियेन चाति अत्थो । अवत्थितत्ता भयभीरुताय चाति अभय-
भीरुताय अवत्थितत्ता च । तत्थ भयन्ति चित्तुत्रासमत्तं परित्तभयं । भीरुताति सरीरकम्पनपत्तं महाभयं ।
इदं उभयम्पि महाभयत्तस्स यक्खिणीयो नामेता मनुस्सखादिकाति भेरवारम्मणं दिस्वापि नाहोसि । तेनाह
अवत्थितत्ता भयभीरुताय चाति । भयभीरुताय अभावेनेव भेरवारम्मणं दिस्वापि अनिवत्तनभावेनाति अत्थो ।
न रक्खसीनं वसमागमिम्हाति यक्खकन्तारे तासं रक्खसीनं वसं न आगमिम्हा, यस्मा अम्हाकं कुसलूपदेसे धिति
च दल्हा अहोसि । भयभीरुताभावेन च अनिवत्तनसभावा अहुम्हा, तस्मा रक्खसीनं वसं न आगमिम्हाति

वृत्तं होति । स सोत्थिभावो महता भयेन भेति सो मे अयं अज्ज महता भयेन रक्खसीनं सन्तिका पत्तव्वेन दुक्खदोमनस्सेन सोत्थिभावो खेमभावो पीतिसोमनस्सभावो येव जातोति ।

एवं महासत्तो इमाय गाथाय धम्मं देसेत्वा धम्मेन रज्जं कारेत्वा दानादीनि पुञ्जानि कत्वा यथाकम्मं गतो । सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । अहं तेन समयेन तक्कसिक्खं गन्त्वा रज्जप्पत्त-कुमारो अहोसिन्ति ।

पञ्चभीरुकजातकं ।

३. घतासनजातकं

खेमं यहिन्ति इदं सत्या—जेतवने विहरन्तो अञ्जतरं भिक्खुं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

सो हि भिक्खु सत्यु सन्तिके कम्मट्टानं गहेत्वा पच्चन्तं गत्वा एकं गामकं उपनिस्साय आरब्धो सेनासने वसं उपगच्छि । तस्स पठममासेयेव पिण्डाय पविट्टस्स पण्णसाला भायित्थ । सो वसनट्टानाभावेन किलमन्तो उपट्टाकानं आचिक्खि । ते होतु भन्ते ! पण्णसालं करिस्साम, कसाम ताव, वपाम तावाति आदीनि वदन्ता तेमासं वीत्तिनामेसुं । सो सेनासनसप्पायाभावेन कम्मट्टानं मत्थकं पापेतुं नासक्खि । सो निमित्तमत्तम्पि अनुप्पादेत्वा वृत्थवस्सो जेतवनं गत्वा सत्यारं वन्दित्वा एकमन्तं निसीदि । सत्या तेन सद्धि पटिसन्थारं कत्वा किन्नुखो ते भिक्खु ! कम्मट्टानं सप्पायं जातन्ति पुच्छि । सो आदितो पट्टाय असप्पायभावं कथेसि ।

सत्या—पुव्वे खो भिक्खु ! तिरच्छानापि अत्तनो सप्पायासप्पायं जत्वा सप्पायकाले वसित्वा असप्पायकाले वसनट्टानं पहाय अञ्जत्थ अगमंसु, त्वं कस्मा अत्तनो सप्पायासप्पायं न अञ्जासीति वत्वा तेन याचितो अतीतं आहरि :—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो सकुणयोनियं निव्वत्तित्वा विञ्जुतं पत्वा सोभग्गप्पत्तो सकुणराजा हुत्वा एकस्मि अरञ्जायतने जातस्स रतीरे साखाविटपसम्पन्नं वहलपत्तपलासं महास्खं उपनिस्साय सपरिवारो वासं कप्पेसि । बहू सकुणा तस्स स्खस्स उदकमत्थके पत्थटसाखासु वसन्ता सरीरवलञ्जं उदके पातेन्ति । तस्मिञ्च जातस्सरे चण्डो नागराजा वसति । तस्स एतदहोसि इमे सकुणा मट्ठं निवासे जातस्सरे सरीरवलञ्जं पातेन्ति । यन्नूनाहं उदकतो अग्गि उट्टापेत्वा स्खं भापेत्वा एते पलापेय्यन्ति । सो कुट्टमानसो रत्तिभागे सञ्चेसं सकुणानं सन्निपतित्वा स्खसाखासु निपन्नकाले पठमं ताव उट्टनारोपितं विय उदकं पक्कुट्टापेत्वा दुत्तियवारे धूमं उट्टापेत्वा तत्तियवारे तालवखन्धप्पमाणं जालं उट्टापेसि । वोधिसत्तो उदकतो जालं उट्टहमानं दिस्वा—भो सकुणा ! अग्गिना आदित्तं नाम उदकेन निव्वापेन्ति इदानि पन उदकमेव आदित्तं न सक्का अम्हेहि इध वसित्तुं, अञ्जत्थ गमिस्सामाति वत्वा इमं गाथमाह :—

खेमं यहिं तत्थ अरी उदीरितो

उदकस्स मज्जे जलते घतासनो

न अज्ज वासो महिया महीरुहे

दिसा भजह्वो सरणज्ज नो भयन्ति । [३६६]

तत्थ—खेमं यहिं तत्थ अरी उदीरितोति यस्मि उदकपिट्ठे खेमभावो निव्वभयभावो तस्मि सत्तु पच्चत्थीको सयत्तो उट्टितो । उदकस्साति जलस्स । घतासनोति अग्गि । सो हि घतं असनाति तस्मा घतासनोति वुच्चति । न अज्ज वासोति अज्ज नो वासो नत्थि । महिया महीरुहेति महीरुहो वुच्चति स्खो । तस्मि इमिस्सा महिया जाते स्खेति अत्थो । दिसाभजह्वोति दिसा भजत्थ गच्छय । सरणज्ज नो भयन्ति अज्जम्हाकं सरणतोव भयं जातं । पटिसरणट्टानतो भयं उप्पन्नन्ति अत्थो ।

एवं वत्वा वोधिसत्तो अत्तनो वचनकरे सकुणे आदाय उप्पत्तित्वा अञ्जत्थ गतो । वोधिसत्तस्स पन वचनं अगहेत्वा ठित्तसकुणा जीवितवखयं पत्ता । सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा सच्चानि पकासेत्वा जातकं समोधानेसि । सच्चपरियोसाने सो भिक्खु अरहत्ते पतिट्टासि । तदा वोधिसत्तस्स वचनकरा सकुणा वुद्धपरिसा । सकुणराज पन अहमेवाति ।

४. भ्रान्तसोधनजातकं

ये सञ्जानोति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो सङ्कस्स नगरद्वारे अत्तना सङ्खित्तन पुच्छिनपञ्हुस्स धम्म-
सेनापत्तिनो वित्थारव्याकरणं आरब्भ कथेसि । तत्रिदं अतीतवत्थुः—

अतीतवत्थु

अतीते किर वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो अरञ्जायतने कालं करोन्तो अन्तेवासिकेहि
पुच्छित्तो नेवसञ्जीनासञ्जीति आह—पे—तापसा जेट्टन्तेवासिकस्स कथं न गण्हिमु । बोधिसत्तो आभस्सरतो
आगन्त्वा आकासे ठत्वा इमं गाथमाहः—

ये सञ्जानो तेपि दुग्गता
येपि असञ्जानो तेपि दुग्गता,
एतं उभयं विवज्जय
तं समापत्तिमुखं अनङ्गणन्ति ।

तत्थ—पे सञ्जानोति ठपेत्वा नेवसञ्जानासञ्जायतनलाभिनो अवसेसे सच्चित्तकसत्ते दस्सेति ।
तेपि दुग्गताति तस्सा समापत्तिया अलाभतो तेपि दुग्गता नाम । येपि असञ्जानोति अत्तञ्जिभवे निव्वत्ते
अच्चित्तकसत्ते दस्सेति । तेपि दुग्गताति तेपि इमिस्सायेव समापत्तिया अलाभतो दुग्गता येव नाम । एतं उभयं
विवज्जयाति एतं उभयम्पि सञ्जीभावञ्च असञ्जीभावञ्च विवज्जय पजहाति अन्तेवासिकं ओवदि ।
तं समापत्तिमुखं अनङ्गणन्ति तं नेवसञ्जानासञ्जायतन [३६७] समापत्तिलाभिनो सन्तट्ठेन सुखन्ति
सङ्खं गतं भ्रान्तमुखं अनङ्गणं निदोसं वलवचित्तेकग्गतासभावेनापि तं अनङ्गणं नाम जातं ।

एवं बोधिसत्तो धम्मं देसेत्वा अन्तेवासिकस्स गुणं कथेत्वा ब्रह्मलोकमेव अगमासि । तदा सेसतापसा
जेट्टन्तेवासिकस्स सट्ठिंसु । सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा जेट्टन्तेवासिको सारि-
पुत्तो अहोसि, महाब्रह्मा पन अहमेवाति ।

भ्रान्तसोधनजातकं ।

५. चन्दाभजातकं

चन्दाभन्ति इदम्पि सत्या जेतवने विहरन्तो सङ्कस्सनगरद्वारे थेरस्सेव पञ्हुव्याकरणं आरब्ध कथेसिः—

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो अरञ्जायतने कालं करोन्तो अन्तेवासिकेहि पुच्छितो चन्दाभं सुरियाभन्ति वत्वा आभस्सरेस्स् निव्वत्तो । तापसा जेट्टन्तेवासिकस्स न सद्दहिस्सु । बोधिसत्तो आगन्त्वा आकासे ठितो इमं गाथमाह :—

चन्दाभं सुरियाभञ्च योध पञ्जाय गाधति,

अवितक्केन भानेन होति आभस्सरूपगोति ।

तत्थ—चन्दाभन्ति ओदातकसिणं दस्सेति । सुरियाभन्ति पीतकसिणं । योध पञ्जाय गाधतीति यो पुग्गलो इव सत्तलोके इदं कसिणद्वयं पञ्जाय भावेति, आरम्भणं कत्वा अनुपविसति तत्थ च पतिट्ठहति । अथवा चन्दाभं सुरियाभञ्च योध पञ्जाय गाधतीति यत्तकं ठानं चन्दाभञ्च सुरियाभञ्च पत्थटं, तत्तके ठाने पटिभागं कसिणं वड्ढेत्वा तं आरम्भणं कत्वा भानं निव्वत्तेन्तो उभयम्पेतं आभं पञ्जाय भावेति नाम । तस्मा अयम्पेत्थ अत्योयेव । अवितक्केन भानेन होति आभस्सरूपगोति सो पुग्गलो तथाकत्वा पटिलद्धेग दुत्तियेन भानेन आभस्सरब्रह्मलोकूपगोव होतीति ।

एवं बोधिसत्तो तापसे बोधेत्वा जेट्टन्तेवासिकस्स गुणं कथेत्वा ब्रह्मलोकमेव गतो ।

सत्या इमं धम्म-देसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा जेट्टन्तेवासिको सारिपुत्तो । महाब्रह्मा पन अहमेवाति ।

चन्दाभजातकं । [३६८]

नासक्खि । अथ नं सा महाचाटियं पक्खपित्वा पोसेसि । तस्स पुन उट्टहत्तानि पत्तानि सेतानि सम्पज्जिसु । सो सञ्जातपक्खो उप्पतित्वा अत्तनो वसनट्टानमेव गत्त्वा न पुन अगमासीति ।

सत्या इमं अतीतं आहरित्वा न भिक्खवे ! थुल्लनन्दा इदानेव महिच्छा, पुट्ठेपि महिच्छायेव, महिच्छताय च पन सुवर्णम्हा परिहीना, इदानि पन अत्तनो महिच्छताय एव लसुणम्हापि परिहायिस्सति । तस्मा इतो पट्टाय लसुणं खादित्तुं न लभिस्सति, यथा च थुल्लनन्दा एवं तं निस्साय सेस भिक्खूनियोपि । तस्मा वहुं लभित्वापि पमाग्गमेव जानितव्वं, अप्पं लभित्वा पन यथालद्धेनेव सन्तोसो कातव्वो उत्तरिं न पत्थेतव्वन्ति वत्वा इमं गायमाह :—

यं लद्धं तेन तुट्ठव्वं अतिलोभो हि पापको,
हंसराजं गहेत्त्वान सुवर्णा परिहायथाति ।

तत्थ—तुट्ठव्वन्ति तुस्सितव्वं । इदम्पन वत्वा सत्या अनेकपरियायेन गरहित्वा या पन भिक्खुनी लसुणं खादेय्य पाच्चित्तिग्रन्ति' सिक्खापदं पञ्जापेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा ब्राह्मणी अयं थुल्लनन्दा अहोसि । तिस्सो धीतरो इदानि तिस्सो येव भगिनियो । सुवर्णाराजहंसो पन अहमेवाति ।

सुवर्णहंसजातकं । [४००]

७. वव्वुजातकं

यत्येको लभते वव्वुति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो काणामातु सिक्खापदं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

सावत्थियं हि काणामाता नाम धीनुवसेन पाकटनामा उपासिका अहोसि सोत्तापन्ना अरियसाविका । सा धीतरं काणं अञ्जतरस्मिं गामके सामानजातियस्स पुरिसस्स अदासि । काणा केनचिदेव करणीयेन मातु धरं अगमासि ।

अथस्सा सामिको कतिपाहचयेन दूतं पाहेसि आगच्छतु काणा इच्छामि काणाय आगतन्ति । काणा दूतस्स वचनं सुत्वा अम्म ! गमिस्सामीति मातरं आपुच्छि । काणामाता एत्तकं कालं वसित्वा कथं तुच्छहत्थाव गमिस्ससीति पूर्वं पचि । तस्मिं खणे एको पिण्डचारिको भिक्खु तस्सा निवेशनं अगमासि । उपासिका तं निसीदापेत्वा पत्तपूरं दापेसि । सो निक्खमित्वा अञ्जस्स आचिक्खि । तस्सपि तथेव दापेसि । सोपि निक्खमित्वा अञ्जस्स आचिक्खि, तस्सपि तथेवाति एवं चतुन्नं जनानं दापेसि । यथापटियत्तं पूर्वं परिक्खयं अगमासि । काणाय गमनं न सम्पज्जि ।

अथस्सा सामिको दुतियम्पि दूतं पाहेसि । ततियम्पाहेन्तो च सचे काणा नागच्छिस्सति अहं अञ्जं पजापतिं आनेस्सामीति पाहेसि । तयोपि वारे तेनेव उपायेन गमनं न सम्पज्जि । काणाय सामिको अञ्जं पजापतिं आनेसि । काणा तं पवत्ति सुत्वा रोदमाना अट्टासि ।

सत्या तं कारणं ज्ञत्वा पुव्वण्हसमयं निवासेत्वा पत्तचीवरमादाय काणामातुया निवेशनं गत्वा पञ्चत्तासने निसीदित्वा काणामातरं पुच्छि किस्सायं काणा रोदतीति । इमिना नाम कारणेनाति च सुत्वा काणामातरो' समस्सासेत्वा धम्मकथं कथेत्वा उट्टायासना विहारं अगमासि ।

अथ तेसं चतुन्नं भिक्खूनां तयो वारे यथापटियत्तं पूर्वं गहेत्वा काणाय गमनस्स उपच्छिन्नभावो भिक्खु-सङ्घे पाकटो जातो । अथेकदिवसं भिक्खू धम्मसभायं कथं समुट्टापेसुं—आवुसो ! चतुहि नाम भिक्खूहि तयो वारे काणामातुया पक्कपूर्वं खादित्वा काणाय गमनन्तरायं कत्वा सामिकेन परिचचत्तं धीतरं निस्साय महाउपासिकाय दोमनस्सं उप्पादितन्ति । सत्या आगन्त्वा कायनुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्नि-सिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वुत्ते न भिक्खवे ! इदानेव ते चत्तारो भिक्खू काणामातुया सन्तकं खादित्वा तस्सा दोमनस्सं उप्पादेसुं पुव्वेपि उप्पादेसुं येवाति वत्वा अतीतं आहरिः—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो पासाणकोट्टककुले निव्वत्तित्वा वयप्पत्तो परियो-दातसिप्पो अहोसि । कासिरट्ठे एकास्मिं निगमे एको महाविभवो [४०१] सेट्ठी अहोसि । तस्स निधानगता-येव चत्तालीसहिरञ्जकोटियो अहेसुं । अथस्स भरिया कालं कत्वा धनसिनेहेन गत्वा धनपिट्ठियं मूसिका हुत्वा निव्वत्ति । एवं अनुक्कमेन सव्वम्पि तं कुलं अन्वत्थं अगमासि । वंसो उपच्छिज्जि । सो गामोपि छड्डित्तो अपण्णत्तिकभावं अगमासि । तदा वोधिसत्तो तस्मिं पुराणगामट्टाने पासाणे उप्पाटेत्वा कोट्टेति । अथ सा मूसिका गोचराय चरमाना वोधिसत्तं पुनप्पुनं पस्सन्ती उप्पन्नसिनेहा हुत्वा चिन्तेसि मय्हं धनं बहुं निक्कारणेन नस्सति, इमिना सट्ठि एकतो हुत्वा इमं धनं खादिस्सामीति एकदिवसं एकं कहापणं मुखेन डसित्वा वोधिसत्तस्स सन्तिकं अगमासि । सो तं दिस्वा पियवाचाय समालपन्तो—किन्नुखो अम्म ! कहापणं गहेत्वा आगतासीति आह ।

तात ! इमं गहेत्वा अत्तनापि परिभुञ्ज मय्हम्पि मंसं आहराति ।

सो साधूति सम्पटिच्छित्वा क्हापरां आदाय नगरं गन्त्वा एकेन मासकेन मंसं किणित्वा आहरित्वा तस्सा अदासि । सा तं गहेत्वा अत्तनो निवासट्टानं गन्त्वा यथारुचिया खादि । ततो पट्टाय इमिनाव नियामेन दिवसे दिवसे वोधिसत्तस्स क्हापरां देति । सोपिस्सा मंसं आहरति । अथेकदिवसं तं मूसिकं विलारो अग्गहेसि । अयं नं सा एवमाह—सामि ! मा मं मारेहीति ।

किंकारणा ?

अहं हि छातो मंसं खादितुकामो न सक्का मया न मारेनुन्ति ।

किम्पन एकदिवसं एकमेव मंसं खादितुकामोसि, उदाहु निच्चकालन्ति ?

लभमानो निच्चम्पि खादितुकामोम्हीति ।

यदि एवं अहं ते निच्चकालं मंसं दस्सामि विस्सज्जेहि मन्ति ।

अयं नं विलारो तेन हि अप्पमत्ता होहीति विस्सज्जेसि । ततो पट्टाय सा अत्तनो आभतमंसं द्वे कोट्टासे कत्वा एकं विलारस्स देति, एकं सयं खादति । अयं नं एकदिवसं अञ्जोपि विलारो अग्गहेसि । तम्पि तथेव सञ्जापेत्वा अत्तानं विस्सज्जापेसि । ततो पट्टाय तयो कोट्टासे कत्वा खादन्ति । पुन अञ्जो अग्गहेसि । तम्पि तथेव सञ्जापेत्वा अत्तानं मोचापेसि । ततो पट्टाय चत्तारो कोट्टासे कत्वा खादन्ति । पुन अञ्जो अग्गहेसि । तम्पि तथेव सञ्जापेत्वा अत्तानं मोचापेसि । ततो पट्टाय पञ्च कोट्टासे कत्वा खादन्ति । सा पञ्चमं कोट्टासं खादमाना अप्पाहारताय किलन्ता किंसा अहोसि अप्पमंसलोहिता ।

वोधिसत्तो तं दिस्वा अम्म ! कस्मा मिलातासीति वत्वा इमिना नाम कारणेनाति वुत्ते त्वं एत्तकं कालं कस्मा मय्हं नाचिक्खि ? अहमेत्थं कत्तव्वं जानिस्सामीति तं समस्सासेत्वा सुद्धफलिकपासाणेन गुहं कत्वा आहरित्वा—अम्म ! त्वं इमं गुहं पविसित्वा निपज्जित्वा आगतागतानं फस्साहि वाचाहि सन्तज्जेय्यासीति आह ।

सा गुहं पविसित्वा निपज्जि । अथेको विलारो आगन्त्वा देहि मे मंसन्ति आह । अयं नं मूसिका अरे दुट्टविलार ! किं ते अहं मंसहारिका ? अत्तनो पुत्तानं मंसं [४०२] खादाति तज्जेसि । विलारो फलिकगुहाय निपन्नभावं अजानन्तो कोधवसेन मूसिकं गण्हिस्सामीति सहसा पक्खन्दित्वा हृदयेन फलिकगुहायं पहरि । तावदेवस्स हृदयं भिज्जि । अक्खीनि निक्खमनाकारप्पत्तानि जातानि । सो तत्थेव जीवितक्खयं पत्वा एकमन्तं पटिच्छन्नट्टाने पति । एतेनुपायेन अपरोपीति चत्तारोपि जना जीवितक्खयं पापुण्णिसु । ततो पट्टाय मूसिका निम्भया हुत्वा वोधिसत्तस्स देवसिकं द्वे तयो क्हापरां देति । एवं अनुक्कमेन सव्वम्पि धनं वोधिसत्तस्सेव अदासि । ते उभोपि यावजीवं मेत्ति अभिन्दित्वा यथाकम्मं गता ।

सत्था इमं अतीतं आहरित्वा अभिसम्बुद्धो हुत्वा इमं गाथमाहः—

यत्येको लभते बब्बु दुतियो तत्थ जायति ;

ततियो च चतुत्थो च इदन्ते बब्बुका बिलन्ति ।

तत्थ—यत्थाति यस्मि ठाने । बब्बूति विलारो । दुतियो तत्थ जायतीति यत्थ एको मूसिकं वा मंसं वा लभति दुतियोपि तत्थ विलारो जायति उप्पज्जति । तथा ततियो चतुत्थो च एवं ते तदा चत्तारो विलारा अहेसुं । हुत्वा च पन दिवसे दिवसे मंसं खादन्ता ते बब्बुका इदं फलिकमयं बिलं उरेन पहरित्वा सव्वेपि जीवितक्खयं पत्ताति ।

एवं सत्था धम्मं देसेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा चत्तारो विलारा ते चत्तारो भिक्खू अहेसुं । मूसिका काणामाता, पासाणकोट्टकमणिकारो पन अहमेवाति ।

८. गोधजातकं

किं ते जटाहि दुम्भेवाति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो एकं कुहकं आरब्ध कथेसि । पञ्चुप्यन्नवत्यु हेट्टा कथितसदिसमेव ।

अतीतवत्यु

अतीने पन वारागसियं ब्रह्मदत्तं रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो गोधयोनियं पटिसन्धिं गण्हि । तदा एको पञ्चाभिञ्जो उगतपो तापसो एकं पञ्चन्तगामं निस्साय अरञ्जायतने पण्णसालाय वसति । गामवासिनो तापसं सक्कच्चं उपट्टहन्ति । बोधिसत्तो तस्स चङ्कमणकोटियं एकस्मिं वम्मिके वसति । वसन्तो च पन दिवसे दिवसे द्वे तयो वारे तापसं उपसङ्कमित्वा धम्मूपसंहितं अत्यूपसंहितञ्च वचनं सुत्वा तापसं वन्दित्वा वसनट्टानमेव गच्छति । अपरभागे तापसो गामवासिनो आपुच्छित्वा पक्कामि । पक्कन्ते च पन तस्मिं सीलवत्तसम्पन्ने तापसे अञ्जो कूटतापसो आगन्त्वा तस्मिं अस्समपदे वासं कप्पेसि । बोधिसत्तो अयम्पि सीलवाति सल्लक्खेत्वा पुरिमनयेनेव तस्स सन्तिकं अगमासि ।

अथैकदिवसं निदाघसमये अकालमेवे वट्टे वम्मिकहि मक्खिका निक्खामिसु । तासं खादनत्यं गोधा आहिण्डिसु । गामवासिनो निक्खमित्वा बहू गोधा गहेत्वा सिनिद्धं सम्भारयुत्तं अम्बिलानम्बिलं गोधमंसं सम्पादेत्वा तापसस्स अदंसु । तापसो गोधमंसं खादित्वा रसतण्हाय बद्धो इदं मंसं अतिमधुरं किस्स मंसं नामेतन्ति पुच्छित्वा गोधमंसन्ति नुत्वा मम सन्तिकं महागोधो आगच्छति तं मारेत्वा मंसं खादिस्सामीति चिन्तेत्वा पचनभाजनञ्च सप्पिलोणादीनि च आहरापेत्वा एकमन्ते ठपेत्वा मुग्गरं आदाय कासावेन पटिच्छादेत्वा पण्णसालाद्वारे बोधिसत्तस्स आगमनं ओलोकयमानो उपसन्तुपसन्तो विय हत्वा निसीदि ।

बोधिसत्तो सायण्हसमये तापसस्स सन्तिकं गच्छिस्सामीति निक्खमित्वा उपसंकमन्तोव तस्स इन्द्रियविकारं दिस्वा चिन्तेसि—नायं तापसो अञ्जोसु दिवसेसु निसीदनाकारेण निसिन्नो, अज्जेस मं ओलोकेन्तोपि वुट्टिन्द्रियो हत्वा ओलोकेनि, परिगण्हिस्सामि नन्ति । सो तापसस्स हेट्टावाते ठत्वा गोधमंसगन्धं घायित्वा—इमिना कूटतापसेन अज्ज गोधमंसं खादितं भविस्सति तेनेस रसतण्हाय बद्धो अज्ज मं अत्तनो सन्तिकं उपसङ्कमन्तं मुग्गरेण पहरित्वा मंसं पचित्वा खादितुकामो भविस्सतीति—तस्स सन्तिकं अनुपगन्त्वाव पटिक्कमित्वा विचरति । तापसो बोधिसत्तस्स अनागमनभावं ज्ञत्वा इमिना अयं मं मारेतुकामोति ज्ञातं भविस्सति तेन कारणेण नागच्छति अनागच्छन्तस्सापिस्स कुतो मुत्तीति मुग्गरं नीहरित्वा खिपि । सो तस्स अगगनङ्गुट्टमेव आसादेसि । बोधिसत्तो वेगेण वेगेण वम्मिकं पविसित्वा अञ्जेण छिद्देण सीसं उक्खपित्वा—अम्भो ! कूटजटिल ! अहं तव सन्तिकं उपसङ्कमन्तो सीलवाति सञ्जाय उपसङ्कमि इदानि पन ते मया कूटभावो ज्ञातो । तादिमस्स महाचोरस्स किं इमिना पञ्चज्जालिङ्गेनाति वत्वा तं गरहन्तो इमं गायमाहः—

किन्ते जटाहि दुम्भेध ! किन्ते अजिनसाटिया,
अव्भन्तरन्ते गहणं वाहिरं परिमज्जसीति ।

तत्य—किन्ते जटाहि दुम्भेवाति अम्भो ! दुम्भेध ! निप्पञ्जा ! एता पव्वजितेन धारेतव्वा जटा, पञ्चज्जागुग्गरहितस्स किन्ते ताहि जटाहीति अत्यो । किन्ते अजिनसाटियाति अजिनसाटिया अनुच्छविकस्स संवरस्स अभावकालतो पट्टाय किन्ते अजिनसाटिया? अव्भन्तरन्ते गहणन्ति तव अव्भन्तरं हृदयं रागदोसमोहगद्दगेण गहणं पटिच्छन्नं । वाहिरं परिमज्जसीति सो त्वं अव्भन्तरे गहणे नहानादीहि चेव लिङ्गगहणेण च वाहिरं परिमज्जसि । तं परिमज्जन्तो कञ्जिपूरितलावु विय विसपूरित्वाटि विय आसिविसपूरित्तवम्मिको विय नुयपूरित्तचित्तघटो विय च [४०४] वहिमट्ठोव होसि । किं तया चोरेण इध वसन्तेन ? सीघं इतो पलायसि, नोचे पलायसि गामवासीनं ते आचिक्खित्वा निग्गहं कारापेस्सामीति ।

एवं बोधिसत्तो कूटतापसं तज्जेत्वा वम्मिकमेव पाविसि । कूटतापसोपि ततो पक्कामि ।

मत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेमि । तदा कूटतापसो अयं कुहको अहोसि । पुरिमो सीलवन्ततापसो सारिपुत्तो । गोधपण्डितो पन अहमेवाति ।

गोधजातकं ।

९. उभतोभट्ठजातकं

श्रवली भिन्ना पटो नट्ठोति इदं सत्था वेलुवने विहरन्तो देवदत्तं आरब्भ कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

तदा किर धम्मसभायं भिक्खू कथं समुट्ठापेसुं—आवुसो ! सेय्यथापि नाम छ्वालातं उभतो पदित्तं मज्जे गूथगतं नेवारञ्जे कट्ठत्थं फरति न गामे कट्ठत्थं फरति, एवमेवं देवदत्तो एवरूपे निय्याणिकसासने पव्व-जित्वा उभतो भट्ठो उभतो परिव्वाहरो जातो गिहीपरिभोगा च परिहीनो सामञ्जात्थञ्च न परिपूरेतीति । सत्था आगन्त्वा कायनुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वुत्ते न भिक्खवे ! देवदत्तो इदानेव उभतो परिभट्ठो होति अतीतेपि परिभट्ठो अहोसियेवाति वत्वा अतीतं आहरिः—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो रुक्खदेवता हुत्वा निव्वत्ति । तदा एकस्मिं गामके वालिसिका वसन्ति । अथेको वालिसिको वलिसं आदाय दहरेन पुत्तेन सद्धिं यस्मिं सोढ्भे पकतियापि वालिसिका मच्छे गण्हन्ति तत्थ गन्त्वा वलिसं खिपि । वलिसो उदकपटिच्छन्ने एकस्मिं खारणुके लग्गि । वालिसिको तं आकट्ठित्तुं असक्कोन्तो चिन्तेसि—अयं वलिसो महामच्छे लग्गो भविस्सति पुत्तकं मातुसन्तिकं पेसेत्वा पटिविस्सकेहि सद्धिं कलहं कारापेमि, एवं इतो न कोचि कोट्ठासं पच्चासिं सतीति । सो पुत्तं आह— गच्छ तात ! महामच्छं नो लद्धभावं मातु आचिक्खाहि पटिविस्सकेहि किर सद्धिं कलहं करोहीति वदेहीति ।

सो पुत्तं पेसेत्वा वलिसं आकट्ठित्तुं असक्कोन्तो रज्जुच्छेदनभयेन उत्तरिसाटकं थले ठपेत्वा उदकं ओत-रित्वा मच्छलोभेन मच्छं उपधारेन्तो खारणुकेहि पहरित्वा द्वेपि अक्खीनि भिन्दि । थले ठपितं साटकम्पिस्स चोरो हरि । सो वेदनामत्तो हुत्वा हत्येन अक्खीनि उप्पीलयमानो गहेत्वा उदका उत्तरित्वा कम्पमानो साटकं परियेसति ।

सापिस्स भरिया कलहं कत्वा कस्सचि अपच्चासिसनभावं करिस्सामीति एकस्मियेव कण्णे तालपण्णं [४०५] पिलन्धित्वा एकं अक्खि उक्खलिमसिया अज्जेत्वा कुक्कुरं अड्केनादाय पटिविस्सकघरं अगमासि । अथ नं एका सहायिका एवमाह—एकस्मियेव ते कण्णे तालपण्णं पिलन्धितं एकं अक्खि अज्जितं पियपुत्तं विय कुक्कुरं अड्केनादाय घरतो घरं गच्छति किं उम्मत्तिकासि जाताति ? नाहं उम्मत्तिका त्वम्पन मं अकारणेन अक्कोससि परिभाससि इदानि तं गामभोजकस्स सन्तिकं गन्त्वा अट्टकहापणे दण्डापेस्सामीति एवं कलहं कत्वा उभोपि गामभोजकस्स सन्तिकं अगमिस्सु । कलहे विसोधियमाने तस्सायेव मत्थके दण्डो पति । अथ नं वन्धित्वा दण्डं देहीति पोथेत्तुं आरभिस्सु ।

रुक्खदेवता गामे तस्सा इमं पवत्ति अरञ्जे चस्सा पत्तिनो तं व्यसनं दिस्वा खन्धन्तरे ठिता—भो ! पुरिस ! तुय्हं उदकेपि कम्मन्तो पट्टुठो घरेपि उभतो भट्ठोसि जातोति वत्वा इमं गाथमाहः—

श्रवली भिन्ना पटो नट्ठो सखीगेहे च भण्डनं ,

उभतो पट्टुठकम्मन्तो उदकम्हि थलम्हि चाति ।

तत्थ—सखीगेहे च भण्डनन्ति सखी नाम सहायिका तस्सा गेहे तव भरियाय भण्डनं कतं, भण्डनं कत्वा वन्धित्वा पोथेत्वा दण्डं दापिय्याति उभतो पट्टुठकम्मन्तोति एवं तव द्वीसुपि ठानेसु कम्मन्ता पट्टुठा भिन्ना येव । कतरेसु द्वीसु ? उदकम्हि थलम्हि चाति अक्खिभेदेन पटनासेन च उदके कम्मन्ता पट्टुठा, सखीगेहे भण्डनेन थले कम्मन्ता पट्टुठाति ।

सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा वालिसिको देवदत्तो अहोसि । रुक्खदेवता पन अहमेवाति ।

उभतोभट्ठजातकं ।

१० काकजातकं

निच्चं उद्विग्वहदयाति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो ज्ञातत्थचरियं आरब्ध कथेसि । पच्चुप्पन्न-
वत्थु द्वादसनिपाते भद्दसालजातके आवीभविस्सति ।

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो काकयोनियं निच्चरति । अथेकद्विसं रज्जो
पुरोहितो वहिनगरे नदियं नहायित्वा गन्धे विलिम्पित्वा मालं पिलन्वित्वा वरवत्थनिवत्थो नगरं पाविसि ।
नगरद्वारतोरणं द्वे काका निसिन्ना होन्ति । तेषु एको एकं आह—सम्म ! अहं इमस्स ब्राह्मणस्स मत्थके
सरीरवलज्जं पातेस्सामीति ।

इतरो—मा ते एतं रुच्चि अयं ब्राह्मणो इस्सरो इस्सरजनेन च सद्धि वेरं नाम पापकं अयं हि कुट्टो सव्वेपि
काके विना-[४०६] सेय्याति ।

न सक्का मया न कातुन्ति ।

तेनहि पञ्चायिस्ससीति वत्था इतरो काको पलायि । सो तोरणस्स हेट्ठाभागं सम्पत्ते ब्राह्मणे ओलम्बकं
चारेन्तो विय तस्स मत्थके वच्चं पातेसि । ब्राह्मणो कुञ्चित्त्वा काकेसु वेरं वन्धि ।

तस्मि काले एका भतिया वीहिकोट्टिका दासी वीहिं गेहद्वारे आतपे पत्थरित्वा रक्खन्ती निसिन्नाव
निदं ओक्कमि । तस्सा पमादं जत्वा एको दीघलोमको एलको आगन्त्वा वीहिं खादि । सा पवुञ्चित्त्वा तं दिस्वा
पलापेसि । एलको दुतियम्पि ततियम्पि तस्सा तथेव निद्वायनकाले आगन्त्वा वीहिं खादि । सापि तं तिक्खत्तुं
पलापेत्वा चिन्तेसि—अयं पुनप्पुन खादन्तो उपड्डवीहिं खादिस्सति, बहु मे छेदो भविस्सति, इदानिस्स पुन
अनागमनकारणं करिस्सामीति । सा अलातं गहेत्वा निद्वायमाना विय निसीदित्वा वीहिं खादनत्थाय एलके
सम्पत्ते उट्ठाय अलातेन एलकं पहरि । लोमानि अग्गिं गण्हिस्सु । सो सरीरे भायन्ते अग्गि निच्चापेस्सामीति
वेगेन गन्त्वा हत्थिसालाय समीपे एकस्सा तिराकट्टिया सरीरं धंसि । सा पज्जलि । ततो उट्ठितजाला हत्थि-
सालं गण्हि । हत्थिसालासु भायन्तीसु हत्थिपिट्ठानि भायिस्सु । बहू हत्थी वरिणतसरीरा अहेसुं । वेज्जा
अरोगे कातुं असक्कोन्ता रज्जो आरोचेसुं । राजा पुरोहितं आह—आचरिय ! हत्थिवेज्जा हत्थीतिकिच्छित्तुं
सक्कोन्ति अपि किञ्चिभेसज्जं जानासीति ।

जानामि महाराजाति ।

किं लद्धं वट्ठतीति ?

काकवसा महाराजाति

राजा—तेनहि काके मारेत्वा वसं आहरथाति आह ।

ततोपट्ठाय काके मारेत्वा वसं अलभित्वा तत्थ तत्थेव रासिं करोन्ति । काकानं महाभयं उप्पज्जि ।
तदा बोधिसत्तो असीतिसहस्सकाकपरिवारो महासुसानवने वसति । अथेको काको गन्त्वा काकानं उप्पन्नं भयं
बोधिसत्तस्स आरोचेसि । सो चिन्तेसि ठपेत्वा मं अञ्जो मय्हं ज्ञातकानं उप्पन्नं भयं हरितुं समत्थो नाम
नत्थि, हरिस्सामि नन्ति दसपारमियो आवज्जेत्वा भेत्तापारमि पुरेचारिकं कत्वा एकवेगेनेव पक्खन्दित्वा विवट्ट-
महांवातपानेन पविसित्वा रज्जो आसनस्स हेट्ठा पाविसि । अथ नं एको मनुस्सो गहेतुकामो अहोसि । राजा
सरणं पविट्ठो मा गण्हीति वारेसि ।

महासत्तो थोकं विस्समित्त्वा भेत्तापारमि आवज्जित्वा हेट्ठासना निक्खमित्त्वा राजानं आह—महाराज !
रज्जो नाम छन्दादि वसेन अगन्त्वा रज्जं कारेतुं वट्ठति । यं यं कम्मं कत्तव्वं होति सव्वं निसम्म उपधारेत्वा
कातुं वट्ठति, यच्च कथिरमानं निष्फज्जति तदेव कातुं वट्ठति न इतरं । सचे हि राजानो यं कथिरमानं न निष्फ-
ज्जति तं करोन्ति महाजनस्स मरणभयपरियोसानं महाभयं उप्पज्जति, पुरोहितो वेरवसिको हुत्वा मुसावादं
अकासि काकानं वसा नाम नत्थीति ।

तं सुत्वा राजा पसान्नचित्तो वोधिसत्तस्स कञ्चनभट्टपीठं दापेत्वा तत्थ निसिन्नस्स पक्खन्तरानि सत्-
पाकसहस्सपाकतेलेहि मक्खापेत्वा कञ्चनतटके राजारहं सुभोजनं दापेत्वा पानीयं पायेत्वा सुहितं विगतदरथं
महासत्तं एतदवोच—पण्डित ! त्वं काकानं वसा नाम नत्थीति वदसि केन कारणेन तेसं वसा न होतीति ?

वोधिसत्तो—इमिना च इमिना च कारणेनाति सकलनिवेसनं एकरवं कत्वा धम्मं देसेन्तो इमं गाथमाहः—

निच्चं उद्विग्गहदया सब्वलोकविहेसका,
तस्मा तेसं वसा नत्थि काकानस्माकञ्जातिनन्ति ।

तत्रायं सङ्खेपत्यो । महाराज ! काका नाम निच्चं उद्विग्गमानसा भयप्पत्ताव विचरन्ति । सब्व-
लोकस्स च विहेसका खत्तियादयो मनुस्सेपि इत्थिपुरिसेपि कुमारकुमारिकादयोपि विहेठेन्ता किलमेन्ताव विच-
रन्ति । तस्मा इमेहि द्वीहि कारणेहि तेसं अम्हाकं ज्ञातीनं काकानं वसा नाम नत्थि । अतीतेपि अभूत-
पुव्वा अनागतेपि न भविस्सतीति ।

एवं महासत्तो इमं कारणं उत्तानं कत्वा महाराज ! रञ्जो नाम अनिसम्मअनुपधारेत्वा कम्मं न
कातव्वन्ति राजानं वोधेसि ।

राजा तुस्सित्वा वोधिसत्तं रज्जेन पूजेसि । वोधिसत्तो रज्जं रञ्जोयेव पटिट्त्वा राजानं पञ्चसु
सीलेसु पटिट्ठापेत्वा सब्वसत्तानं अभयं याचि । राजा धम्मदेसनं सुत्वा सब्वसत्तानं अभयं दत्वा काकानं निवद्ध-
दानं पट्टपेसि । दिवसे दिवसे तण्डुलम्मणस्स भत्तं पचित्वा नानगरसेहि ओमद्वित्वा काकानं दानं दीयति । महा-
सत्तस्स पन राजभोजनमेव दीयित्थि ।

सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा वाराणसीराजा आनन्दो अहोसि । काक-
राजा पन अहमेवाति ।

काकजातकं ।

असम्पदानवगो चूद्दसमो ।

१५. ककण्टकवर्गवराणा

१. गोधजातकं

न पापजनसंसेवीति इदं सत्या वेलुवने विहरन्तो विपक्वसेवि भिक्खुं आरब्ध कथेसि । पच्चुप्पन्नवत्थु महिलामुखजातके कथितसदिसमेव ।

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो गोधयोनियं पटिसन्धि गण्हि । सो वयप्पत्तो नदीतीरे महाविले अनेकसतगोधपरिवारो वासं कप्पेसि । तस्स पुत्तो [४०८] गोधपिल्लको एकेन ककण्टकेन सद्धि सन्यवं कत्वा तेन सद्धि सम्मोदमानो विहरन्तो ककण्टकं परिस्सजिस्सामीति अवत्थरति । तस्स तेन सद्धि विस्सासं गोधराजस्स आरोचेसुं । गोधराजा पुत्तकं पक्कोसापेत्वा तात ! त्वं अट्टाने विस्सासं करोसि ककण्टका नाम नीचजातिका तेहि सद्धि विस्सासो न कत्तव्वो, सचे त्वं तेन सद्धि विस्सासं करिस्ससि तं ककण्टकं निस्साय सव्वम्पेतं गोधकुलं विनासं पापुग्गिस्सति, इतो पट्टाय एतेन सद्धि विस्सासं माकासीति आह ।

सो करोतियेव । वोधिसत्तो पुनप्पुन कथेन्तोपि तस्स तेन सद्धि विस्सासं चारेतुं असक्कोन्तो अवस्सं अम्हाकं एतं ककण्टकं निस्साय भयं उप्पज्जिस्सति, तस्मि उप्पन्ने पलायनमगं सम्पादेतुं वट्टतीति एकेन पस्सेनेव वातविलं कारापेसि । पुत्तोपिस्स अनुक्कमेन महासरीरो अहोसि । ककण्टको पन पुरिमप्पमागोयेव । इतरो ककण्टकं परिस्सजिस्सामीति अन्तरन्तरा अवत्थरतेव । ककण्टकस्स पव्वतकूटेग अवत्थरणकालो विय होति । सो किलमन्तो चिन्तेसि—सचायं अञ्जानि कतिपयानि दिवसानि मं एवं परिस्सजिस्सति जीवितं मे नत्थि एकेन लुट्ठकेन सद्धि एकतो हुत्वा इमं गोधकुलं विनासेस्सामीति ।

अथेकदिवसं निदाघमेघे वट्ठे वम्मिकमक्खिका उट्ठिहसु ततो ततो गोधा निक्खमित्वा मक्खिकायो खादन्ति । एको गोधलुट्ठको गोधविलं भिन्दनत्याय कुट्टालं गहेत्वा सुनखेहि सद्धि अरञ्जं पाविसि । ककण्टको तं दिस्वा अज्ज अत्तनो मनोरथं पूरेस्सामीति उपसंकमित्वा अविदूरे निपज्जित्वा—भो पुरिस ! कस्मा अरञ्जे चरसीति पुच्छि । सो गोधानं अत्यायाति आह । अहं अनेकसतानं गोधानं आसयं जानामि, अग्गि च पलालं च आदाय एहीति तं तत्थ नेत्वा इमस्मि ठाने पलालं पक्खपित्वा अग्गि दत्वा धूमं कत्वा समन्ता सुनखे ठपेत्वा सयं महामुग्गरं गहेत्वा निक्खन्तनिक्खन्ता गोधा पहरित्वा मारेत्वा रासिं करोहीति । एवं च पन वत्वा अज्ज पच्चामित्तस्स पिट्ठि पस्सिस्सामीति एकस्मि ठाने सीसं उक्खित्वा निपज्जि । लुट्ठकोपि पलालधूमं अकासि । धूमो विलं पाविसि । गोधा धूमन्वा मरणभयतज्जिता निक्खमित्वा पलायितुं आरद्धा । लुट्ठको निक्खन्तनिक्खन्तं पहरित्वा मारेसि । तस्स हत्यतो मुत्ता सुनखा गण्हसु । गोधानं महाविनासो उप्पज्जि ।

वोधिसत्तो ककण्टकं निस्साय भयं उप्पन्नन्ति जत्वा पापपुरिससंसग्गो नाम न कत्तव्वो पापे निस्साय हि सुखं नाम नत्थि । एकस्स पापककण्टकस्स वसेन एत्तिकानं गोधानं विनासो जातोति वातविलेन पलायन्तो इमं गाथमाहः—[४०९]

न पापजनसंसेवी अच्चन्तसुखमेधति,
गोधाकुलं ककण्टाव कलिं पापेति अत्तानन्ति ।

तत्रायं संक्षेपत्यो । पापजनसंसेवी पुग्गलो अच्चन्तसुखं एकन्तसुखं निरन्तरं सुखं नाम न एधति न पटिलभति, यथा किं ? गोधाकुलं ककण्टाव यथा ककण्टकतो गोधाकुलं सुखं न लभि । एवं पापजनसंसेवी सुखं न लभति । पापजनं पन सेवन्तो एकन्तेनेव कलिं पापेति अत्तानं कलि वुच्चति विनासो, एकन्तेनेव पापसेवी अत्तानं च अञ्जे च अत्तना सद्धि वमन्ते विनासं पापेतीति ।

पालियम्पन फलं पापेतीति' लिखन्ति । तं व्यञ्जनं अट्टकथाय नत्थि । अत्थोपिस्स न युज्जति, तस्मा यथावृत्तमेव गहेत्तव्वं ।

सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा ककण्टको देवदत्तो अहोसि, वोधिसत्त-पुत्तो अनोवादकगोधपिल्लको विपक्वसेवी भिक्खु अहोसि । गोधराजा पन अहमेवाति ।

गोधजातकं ।

२. सिगालजातकं

एतं हि ते दुराजानन्ति इदं सत्या वेलुवने विहरन्तो देवदत्तस्व वधाय परिसक्कनं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्यु

धम्मसभायं हि भिक्खूनं कथं सुत्वा सत्या न भिक्खवे ! देवदत्तो इदानेव मय्हं वधाय परिसक्कति पुञ्चेपि परिसक्कियेव, न च मं मारेतुं असक्खि, सयमेव पन किलन्तोति वत्वा अतीतं आहरिः—

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो सिगालयोनिं निव्वत्तित्वा सिगालराजा हुत्वा सिगालगणपरिवृतो मुसानवने विहासि । तेन समयेन राजगहे उस्सवो अहोसि । येभुय्येन मनुस्सा सुरं पिवन्ति, सुराछरणो येव किर सो अयेत्य सम्बहुला धुत्ता बहुं सुरञ्च मंसञ्च आहरापेत्वा मण्डितपसाधिता गायित्वा सुरं पिवन्ति मंसं च खादन्ति । तेसं पठमयामावसाने मंसं खीयि, सुरा पन बहुकाव । अथेको मंसखण्डं देहीति आह । मंसं खीणन्ति च वुत्ते मयि ठिते मंसक्खयो नाम अत्थीति वत्वा आमकसुसाने मतमनुस्समंसखादनत्थाय आगत-सिगाले मारेत्वा मंसं आहरिस्सामीति मुग्गरं गहेत्वा निद्धमनमग्गेन नगरा निक्खमित्वा सुसानं गन्त्वा मुग्गरं गहेत्वा मतको विय उत्तानोव निपज्जि । तस्मिं खरो बोधिसत्तो सिगालगणपरिवृतो तत्थ गतो तं दिस्वा नायं मतकोति अत्वापि सुदुतरं उपपरिक्खिस्सामीति तस्स अधोवातेन गन्त्वा [४११] सरीरगन्धं धायित्वा तत्ततो चस्स अमतकभावं अत्वा लज्जापेत्वा तं उय्योजेस्सामीति गन्त्वा मुग्गरकोटियं डसित्वा आकड्ढि । धुत्तो मुग्गरं न विजहि । उपसंकमन्तम्पि न ओलोकेन्तो पुन गाल्हतरं अग्गहेसि । बोधिसत्तो पटिक्कमित्वा भो ! पुरिस ! सत्ते त्वं मतको भवेय्यासि न मयि मुग्गरं आकड्ढन्ते गाल्हतरं गण्हेय्यासि इमिना कारणेन तव मतक-भावो वा अमतकभावो वा दुज्जानोति वत्वा इमं गाथमाहः—

एतं हि ते दुराजानं यं सेसि मतसायिकं,

यस्स ते कड्ढमानस्स हत्था दण्डो न मुच्चतीति ।

तत्थ—एतं हि ते दुराजानन्ति एतं कारणं तव दुविञ्जेय्यं । यं सेसि मतसायिकन्ति येन कारणेन त्वं मतसायिकं सेसि मतको विय हुत्वा सयसि । यस्स ते कड्ढमानस्साति यस्स तव दण्डकोटियं गहेत्वा कड्ढय-मानस्स हत्थतो दण्डो न मुच्चति सो पन त्वं तत्ततो मतको नाम न होसीति ।

एवं वुत्ते सो धुत्तो अयं मम अमतकभावं जानातीति उट्ठाय दण्डं खिपि । दण्डो विरज्झि । धुत्तो गच्छ विरद्धो दानिसि मयाति आह । बोधिसत्तो निवत्तित्वा भो ! पुरिस ! मं विरज्झन्तोपि त्वं अट्ठ महानिरये सोलस उस्सदनिरये अविरद्धोयेवासीति वत्वा पक्कामि । धुत्तो किञ्चि अलभित्वा सुसाना निक्खमित्वा परि-त्रायं नहायित्वा आगतमग्गेनेव नगरं पाविसि ।

सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा धुत्तो देवदत्तो अहोसि, सिगालराजा पन अहमेवाति ।

सिगालजातकं ।

४. नङ्गुट्टजातकं

बहुम्पेतं असन्धिजातवेदाति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो आजीवकानं मिच्छातपं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्यु

तदा किर आजीवका जेतवनपिट्टियं नानप्पकारं मिच्छातपं चरन्ति । सम्बहुला भिक्खू तेसं उक्कटिकप्प-
वानवगुलिवतकण्टकापस्सयपञ्चतापतप्पनादिभेदं मिच्छातपं दिस्वा भगवन्तं पुच्छिसु—अत्थि नुखो भन्ते !
इयं मिच्छातपं निस्साय काचि वड्ढीति ।

सत्या न भिक्खवे ! एवरूपं मिच्छातपं निस्साय कुसलं वा वड्ढी वा अत्थि । पुच्ये पण्डिता एवरूपं
तपं निस्साय कुसलं वा वड्ढी वा भविस्सतीति [४१३] सञ्जाय जातग्गि गहेत्वा अरञ्जं पविसित्वा अग्गि-
जुहनादिवसेन किञ्चि वड्ढि अपस्सन्ता अग्गि उदकेन निव्वापेत्वा कसिणपरिकम्मं कत्वा अभिञ्जा च समा-
पत्तियो च निव्वत्तेत्वा ब्रह्मलोकपरायणा अहेसुन्ति वत्वा अतीतं आहरि :—

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो उदिच्चब्राह्मणकुले निव्वत्ति । तस्स जातदिवसे
मातापितरो जातग्गि गहेत्वा ठपेसुं । अथ नं सोलसवस्सकाले एतदवोचुं—मयं ते पुत्त ! जातदिवसे अग्गि
ग्गिहम्मह सत्थेसि अगारं अज्झावसितुकामो तयो वेदे उग्गण्ह, अथ ब्रह्मलोकं गन्तुकामो अग्गि गहेत्वा अरञ्जं
पविसित्वा अग्गि परिचरन्तो महाब्रह्मानं आराधेत्वा ब्रह्मलोकपरायणो होहीति ।

सो न मय्हं अगारेन्त्योति अग्गि गहेत्वा अरञ्जं पविसित्वा अस्समपदं मापेत्वा अग्गि परिचरन्तो
अरञ्जे विहासि । सो एकदिवसं पच्चन्तगामके गोदक्खिणं लभित्वा तं गोरां अस्समपदं नेत्वा चिन्तेसि अग्गि-
भगवन्तं गोमंसं खादापेस्सामीति । अथस्स एतदहोसि—इध लोणं नत्थि, अग्गिभगवा अलोणं खादितुं न सक्खि-
स्सति, गामतो लोणं आहरित्वा अग्गिभगवन्तं सलोणकं खादापेस्सामीति । सो तं तथेव वन्धित्वा लोणत्थाय
गामं अगमासि ।

तस्मिं गते सम्बहुला लुट्टका तं ठानं आगता गोरां दिस्वा वधित्वा मंसं पचित्वा खादित्वा नङ्गुट्टञ्च
जङ्घञ्च चम्मञ्च तथेव छड्ढेत्वा अवसेसमंसं आदाय अगमंसु ।

ब्राह्मणो आगन्त्वा नङ्गुट्टादिमत्तमेव दिस्वा चिन्तेसि—अयं अग्गिभगवा अत्तनो सन्तकम्पि रक्खितुं
न सक्कोति, मं पन कदा रक्खिस्सति ? इमिना अग्गिपरिहरणेन निरत्यकेन भवितव्वं नत्थि इतोनिदाना कुसलं
वा वड्ढी वाति । सो अग्गिपरिचरियाय विगतच्छन्दो हम्मो ! अग्गिभगवा ! त्वं अत्तनोपि सन्तकं रक्खितुं
असक्कोन्तो मं कदा रक्खिस्ससि ? मंसं नत्थि एत्तकेनपि तुस्साहीति नङ्गुट्टादीनि अग्गिमिह पक्खिपन्तो इमं
गाथमाह :—

बहुम्पेतं असन्धि ! जातवेद ! यं तं वालधिनाभिपूजयाम,
मंसारहस्स नत्थज्ज मंसं नङ्गुट्टम्पि भवं पटिग्गहातूति ।

तत्थ—बहुम्पेतन्ति एत्तकम्पि बहुं । असन्धीति असप्पुरिस ! असाधुजातिक ! जातवेदाति
अग्गि आलपति । अग्गि हि जातमत्तोव वेदियति जायति पाकटो होति तस्मा जातवेदोति वुच्चति । यं तं
वालधिनाभिपूजयान्नाति यं अज्ज मयं अत्तनोपि सन्तकं रक्खितुं असमत्थं भवन्तं वालधिना अभिपूजयाम
एत्तम्पि ते बहुमेवाति दस्सेति । मंसारहस्साति मंसारहस्स तुय्हं नत्थि अज्जमंसं । नङ्गुट्टम्पि भवं पटि-
ग्गहातूति अत्तनो सन्तकं रक्खितुं असक्कोन्तो भवं इमं सखुरजङ्घचम्मं नङ्गुट्टम्पि चे पतिगण्हातूति [४१४]

एवं वत्वा महासत्तो अग्गि उदकेन निव्वापेत्वा इसिपव्वज्जं पव्वजित्वा अभिञ्जा च समापत्तियो
च निव्वत्तेत्वा ब्रह्मलोकपरायणो अहोसि । सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । निव्वृतग्गिता-
पसो अहमेव तेन समयेनाति ।

नङ्गुट्टजातकं ।

५. राधजातकं

न त्वं राध ! विजानासीति इदं सत्या—जेतवने विहरन्तो पुराणदुतितयिकापलोभनं आरब्ध कथेसि ।

पञ्चपन्नवत्यु

पञ्चपन्नवत्युं इन्द्रियजातके आवीभविस्सति । सत्या पन तं भिक्खुं आमन्तेत्वा—भिक्खु ! मातु-
गामा नाम अरक्खिया आरक्खं ठपेत्वा रक्खन्तापि ता रक्खित्तुं न सक्कोन्ति त्वम्पि पुट्टे एतं आरक्खं ठपेत्वा
रक्खन्तोपि रक्खित्तुं नासक्खि इदानि कथं रक्खिस्ससीति वत्वा अतीतं आहरि :—

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो सुकयोनिं निव्वरति । कासिरट्ठे एको ब्राह्मणो
वोधिसत्तञ्च कणिट्ठभातरञ्चस्स पुत्तद्वाने ठपेत्वा पोसेसि । तेसु वोधिसत्तस्स पोट्टपादोति नामं अहोसि । इत-
रस्स राधोति । तस्स पन ब्राह्मणस्स भरिया अनाचारा होति दुस्ससीला । सो वोहारत्थाय गच्छन्तो उभोपि
भातरो आह—ताता ! सचे वो माता ब्राह्मणी आनाचारं आचरति वारेय्याथ नन्ति ।

वोधिसत्तो आह—साधु तात ! वारेत्तुं सक्कोन्ता वारेय्याम, असक्कोन्ता तुण्ही भविस्सामाति ।

एवं ब्राह्मणो ब्राह्मणिं सुकानं नीयादेत्वा वोहारत्थाय गतो । तस्स पन गतदिवसतो पट्टाय ब्राह्मणी
अतिचरित्तुं आरद्धा । पविसन्तानञ्च निक्खमन्तानञ्च अन्तो नत्थि । तस्स किरियं दिस्वा राधो वोधिसत्तं
आह—भातिक ! अम्हाकं पिता सचे वो माता अनाचारं आचरति वारेय्याथाति वत्वा गतो, इदानिचेसा
अनाचारं आचरति वारेम नन्ति ।

वोधिसत्तो—तात ! त्वं अत्तनो अव्यत्तताय वालभावेन एवं वदेसि, मातुगामं नाम उक्खिपित्वा
चरन्तापि रक्खित्तुं न सक्कोन्ति । यं कम्मं कात्तुं न सक्का न तं कात्तुं वट्टतीति इमं गाथमाह :—

न त्वं राध ! विजानासि अड्ढरत्ते अनागते,
अव्यायतं पिलपसि विरत्ता कोसियायनेति ।

तत्थ—न त्वं राध ! विजानासि अड्ढरत्ते अनागतेति तात ! राध ! त्वं न जानासि अड्ढरत्ते
अनागते पठमयामेयेव एत्तका जना आगता इदानि को जानाति कित्तकार्पि आगमिस्सन्ति ? अव्यायतं विल-
पसीति त्वं अव्यत्तविलापं विलपसि । विरत्ता कोसि [४१५] यायनेति माता नो कोसियायनी ब्राह्मणी विरत्ता
अम्हाकं पितरि निप्पेमा जाता सचस्सा तस्मिं सिनेहो वा पेमं वा भवेय्य न एवरूपं अनाचारं करेय्याति इममत्थं
एतेहि व्यञ्जनेहि पकासेसि ।

एवं पकासेत्वा च पन ब्राह्मणिया सद्धिं राधस्स वत्तुं नादासि । सापि याव ब्राह्मणस्स अनागमना
ययारुचिया विचरि ब्राह्मणो आगन्त्वा पोट्टपादं पुच्छि—तात ! कीदिसी ते माताति । वोधिसत्तो ब्राह्म-
णस्स सव्वं यथाभूतं कथेत्वा किं ते तात ! एवरूपाय दुस्सीलायाति च वत्वा तात ! अम्हेहि मातुया दोसस्स
कथितकानतो पट्टाय न सक्का इध वसितुन्ति ब्राह्मणस्स पादे वन्दित्वा सद्धिं राधेन उप्पत्तित्वा अरञ्जं
अगमासि ।

सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा चत्तारि सच्चानि पकासेसि । सच्चपरियोसान्ने उक्कर्णित्तभिक्खु
सोत्तापत्तिकले पत्तिट्ठहि । तदा पन ब्राह्मणो च ब्राह्मणी च एतेयेव द्वे जना अहेसुं । राधो आनन्दो । पोट्ट-
पादो पन अहमेवाति ।

राधजातकं ।

६. काकजातकं

अपि नु हनुका सन्तांति इदं सत्था—जेतवने विहरन्तो सम्बहुले महल्लके भिक्खू आरब्भ कथेसि ।

पच्चपन्नवत्थु

ते किर गिहीकाले सावत्थियं कुट्टुम्बिका अड्ढा महद्धना अञ्जामञ्जं सहायका एकतो हुत्वा पुञ्जानि करोन्ता सत्थु धम्मदेसनं सुत्वा मयं महल्लका किं नो धरावासेन सत्थु सन्तिके रमणीये बुद्धसासने पव्वजित्वा दुक्खस्सन्तं करिस्सामाति सव्वं सापतेय्यं पुत्तधीतादीनं दत्त्वा अस्सुमुखं त्वात्तिसड्ढं पहाय सत्थारं पव्वज्जं याचित्वा पव्वजिसु । पव्वजित्वा च पन पव्वज्जानुत्तुपं समणधम्मं न करिंसु, महल्लकभावेन धम्मम्पि न परिआपुरिंसु गिहीकाले विय पव्वजितकालेपि विहारपरियन्ते पण्णसालं कारेत्वा एकतोव वसिंसु । पिण्डाय चरन्तापि अञ्जत्थ अगन्त्वा भेभुय्येन अत्तनो पुत्तदारस्सेव गेहं गन्त्वा भुञ्जिसु । तेषु एकस्स पुराणदुत्तियिका सव्वे-सम्पि महल्लकत्थेरानं उपकारा अहोसि । तस्मा सेसापि अत्तना लद्धं आहारं गहेत्वा तस्सा येव गेहे निसीदित्वा भुञ्जन्ति । सापि तेसं यथासन्निहितं सूपव्यञ्जनं देति । सा अञ्जतरेन आवाधेन फुट्टा कालमकासि । अथ ते महल्लकत्थेरा विहारं गन्त्वा अञ्जामञ्जं गीवासु गहेत्वा मधुरहत्थरसा उपासिका कालकताति विहारपच्चन्ते रोदन्ता विचरिंसु । तेसं सद्दं सुत्वा इतोचितो च भिक्खू सन्निपत्तित्वा—आवुसो ! कस्मा रोदथाति पुञ्छिसु ।

ते—अम्हाकं सहायस्स पुराणदुत्तियिका मधुरहत्थरसा कालकता [४१६], अम्हाकं अतिविय उप-कारा इदानि कृतो तथारूपि लभिस्साम, इमिना कारणेन रोदिम्हाति आहंसु ।

तेसं तं विप्पकारं दिस्वा भिक्खू धम्मसभायं कथं समुट्ठापेसुं—आवुसो ! इमिना नाम कारणेन महल्ल-कत्थेरा अञ्जामञ्जं गीवाय गहेत्वा विहारपच्चन्ते रोदन्ता विचरन्तीति सत्था आगन्त्वा कायनुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुञ्छित्वा इमाय नामाति वुत्ते न भिक्खवे ! इदानेवेते तस्सां कालकिरियाय रोदन्ता विचरन्ति, पुव्वेपेते इमं काकयोनिं निव्वत्तित्वा समुट्ठे मतं निस्साय समुट्ठा उदकं उस्सिञ्चित्वा एतं नीहरिस्सामाति नायमन्ता पण्डिते निस्साय जीवितं लभिसूति वत्ता अतीतं आहरि :—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो समुट्ठदेवता हुत्वा निव्वत्ति । अथेको काको अत्तनो भरियं काकि आदाय गोचरं परियेसमानो समुट्ठीरं अगमासि । तस्मिं काले मनुस्सा समुट्ठीरे खीरपायासमच्छ-मंससुरादीहि नागवलिकम्मं कत्वा पक्कमिसु । काको वलिकम्मट्टानं गन्त्वा खीरादीनि दिस्वा सद्धि काकिया खीरपायासमच्छमंसादीनि परिभुञ्जित्वा वहुं सुरं पिवि । ते उभोपि सुरामदमत्ता समुट्ठीकीलं कीलि-स्सामाति वेलन्ते निसीदित्वा नहायितुं आरभिसु । अथेका ऊमि आगन्त्वा काकि गहेत्वा समुट्ठं पवेसेसि । तमेको मच्छो मंसं खादित्वा अज्जोहरि । काको भरिया मे मताति रोदि परिदेवि ।

अथस्स परिदेवनसद्दं सुत्वा बहू काका सन्निपत्तित्वा—किं कारणा रोदसीति पुञ्छिसु ।

सहायिका वो वेलन्ते नहायमाना ऊमिया हटाति ।

ते सव्वेपि एकरवं रवन्ता रोदिसु । अथ नेसं एतदहोसि इमं समुट्ठोदकं नाम अम्हाकं किं पहोति ? उदकं उस्सिञ्चित्वा समुट्ठं तुच्छं कत्वा सहायिकं नीहरिस्सामाति । ते मुखं पूरेत्वा उदकं वहि छड्डेन्ति । लोणूदकेन च गले सुस्समाने उट्ठापुट्ठाया थलं गन्त्वा विस्समन्ति । ते हनुसु किलन्तेसु मुखेसु सुखन्तेसु अक्खिसु रत्तेसु दीना किलन्ता हुत्वा अञ्जामञ्जं आमन्तेत्वा—अम्भो ! मयं समुट्ठा उदकं गहेत्वा वहि पातेम गहितगहितट्टानं पुन उदकेन पूरेति समुट्ठं तुच्छं कातुं न सक्खिस्सामाति वत्ता इमं गाथमाहंसु :—

अपिनु हनुका सन्ता मुखञ्च परिसुस्सति,
ओरमाम न पारेम पूरतेव महोदधीति ।

तत्थ—अपिनु हनुका सन्ताति अपि नो हनुका सन्ता अपि अम्हाकं हनुका किलन्ता । ओर-
माम न पारेमाति मयं अत्तनो वलेन महासमुद्दा उदकं आकड्ढेम ओसारेम तुच्छं पन नं कातुं न सक्कोम अयं
हि पूरतेव महोदधीति । [४१७]

एवं च पन वत्वा सव्वेपि ते काका तस्सा काकिया एवरूपं नाम तुण्डं अहोसि, एवरूपानि वट्टक्खीनि
एवरूपं छविसण्ठानं, एवरूपो मधुरसद्दो, सा नो इमं चोरसमृद्धं निस्साय नट्ठाति वहुं विप्पलपिसु । ते एवं विप्पल-
पमाने समुद्देवता भेरवरूपं दस्सेत्वा पलापेसि । एवं तेसं सोत्थि अहोसि ।

सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा काकी अयं पुराणदुत्तियिका अहोसि
काको महल्लकत्थेरो । सेसकाका महल्लकत्थेरा । समुद्देवता पन अहमेवाति ।

काकजातकं ।

७. पुष्परत्तजातकं

नयिदं दुःखं श्रद्धुं दुःखन्ति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो एकं उक्कण्ठितभिक्षुं आरब्ध कथेसि ।

पञ्चपन्नवत्यु

सो हि भगवता सच्चं किर त्वं भिक्षु ! उक्कण्ठितोति वृत्ते सच्चन्ति वत्वा केन उक्कण्ठापितोसीति च पुट्ठो पुराणदुत्तिकायाति वत्वा मधुरहत्थरसिका भन्ते ! सा इत्थी न सक्कोमि नं विना वसितुन्ति आह । अथ नं सत्या एसा ते भिक्षु ! अनत्थकारिका पुव्वेपि त्वं एतं निस्साय सूले उत्तासितो एतञ्चो व परिदेवमानो कालं कत्वा निरथे निव्वत्तो, इदानि तं कस्मा पुन पत्थेसीति वत्वा अतीतं आहरि :—

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो आकासद्वेवता अहोसि । अथ वाराणसियं कत्तिक-
रत्तिवारच्छणो सम्पत्तो होति । नगरं देवनगरं विय अलङ्कारिस्सु । सव्वो जणो छणकीलानिस्सितो अहोसि । एकस्स पन दुग्गतमनुस्सस्स एकमेव धनसाटकयुगं अहोसि । सो तं सुधोतं धोवापेत्वा ओभञ्जापेत्वा सतवलिकं सहस्सवलिकं कारेत्वा ठपेसि ।

अथ नं भरिया एवमाह—इच्छामहं सामि ! कुसुम्भरत्तं निवासेत्वा एकं पारुपित्वा तव कण्ठे लग्गा कत्तिकरत्तिवारं चरितुन्ति ।

भद्दे ! कुतो अम्हाकं दलिद्धानं कुसुम्भं ? सुद्धवत्थं निवासेत्वा कीलाहीति ।

कुसुम्भरत्तं अलभमाना छणकीलं न कीलिस्सामि, त्वं अञ्जं इत्थि गहेत्वा कीलस्सूति ।

भद्दे ! किं मं पीलेसि ? कुतो अम्हाकं कुसुम्भन्ति ?

सामि ! पुरिसस्स इच्छाय सति किं नाम नत्थि । ननु रञ्जो कुसुम्भवत्थुस्मिं बहुं कुसुम्भन्ति ?

भद्दे ! तं ठानं रक्खसपरिग्गहीतपोक्खरणीसदिसं वलवा रक्खा, न सक्का उपसङ्कमित्तुं, मा ते एतं रुच्चि यथालद्धेनेव तुस्सस्सूति ।

सामि ! रत्तिभागे अन्धकारे सति पुरिसस्स अगमनीयद्धानं नाम अत्थीति ?

इति सो ताय पुनप्पुन कथेन्तिया किलेसवसेन वचनं गहेत्वा होतु भद्दे ! मा चिन्त [४१८] यित्थाति तं समस्सासेत्वा रत्तिभागे जीवितं परिच्चजित्वा नगरा निक्खमित्वा रञ्जो कुसुम्भवत्थुं गत्वा वर्ति मद्दित्वा अन्तोवत्थुं पाविसि । आरक्खमनुस्सा वतिसद्दं सुत्वा चोरो चोरोति परिवारेत्वा गहेत्वा परिभा-
सित्वा कोट्टेत्वा वन्धित्वा पभाताय रत्तिया रञ्जो दस्सेसुं । राजा गच्छथ नं सूले उत्तासेथाति आह । अथ नं पच्छावाहं वन्धित्वा वज्जभेरिया वज्जमानाय नगरा निक्खमापेत्वा सूले उत्तासेसुं । वलववेदना वत्तन्ति काका सीसे निलीयित्वा कणायगसदिसेहि तुण्डेहि अक्खीनि विज्जन्ति । सो तथारूपमिपि दुक्खं अमनसि करित्वा तमेव इत्थि अनुस्सरित्वा ताय नामम्हि धनपुष्परत्तनिवत्थाय कण्ठे आसत्त वाहुयुगलाय सद्दि कत्तिकरत्तिवारतो परिहीनोति चिन्तेत्वा इमं गाथमाहः—

नयिदं दुःखं श्रद्धुं दुःखं यं मं तुदति वायसो,

यं सामा पुष्परत्तेन कत्तिकं नानुभोस्सतीति ।

तत्थ—नयिदं दुःखं श्रद्धुं दुःखं यं मं तुदति वायसोति यञ्च इदं सूले लग्गनपच्चयं कायिकचेतसिकदुक्खं यञ्च लोहमयेहि विय तुण्डेहि वायसो तुदति इदं सव्वमिपि मद्दं न दुक्खं अद्दं दुक्खं एतंयेव पन मे दुक्खन्ति अत्थो । कतरं ? यं सामा पुष्परत्तेन कत्तिकं नानुभोस्सतीति यं सा पियङ्गुसामा मम भरिया एकं कुसुम्भरत्तं

निवासेत्वा एकं पारुषित्वा एवं घनपुष्परत्तेन वत्थयुगेन आच्छन्ना मं कण्ठे गहेत्वा कत्तिकरत्तिवारं नानुभवि-
स्सति इमं मय्हं दुक्खं, एतदेव हि मं वाधतीति ।

सो एवं मातुगामं आरब्भ विप्पलपन्तोयेव कालं कत्वा निरये निव्वत्ति ।

सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा जयम्पतिका इदानि जयम्पतिका ।
तं कारणं पच्चक्खं कत्वा ठित्ता आकासट्टदेवता पन अहमेवाति ।

पुष्परत्तजातकं ।

द. सिंगालजातकं

नाहं पुनं न च पुनन्ति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो किलेसनिग्गहं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

सावत्थियं किर पच्चसतमत्ता सहायका महाविभवा सेट्ठिपुत्ता सत्थु धम्मदेसनं सुत्वा सासने उरं दत्त्वा पच्चजित्वा जेतवने अन्तोकोटिसन्यारे विहरिस्सु । अथेकदिवसं तेसं अड्ढरत्तसमये किलेसनिस्सितो संकप्पो उप्पज्जि । ते उक्कण्ठित्वा अत्तना जहितकिलेसे पुन गण्हितुं चित्तं उप्पादयिस्सु । अथ सत्या अड्ढरत्तसमनन्तरे सच्चञ्चुत्तान्णाणदण्डदीपिकं उक्खपित्वा कतराय नुखो रत्तिया जेतवने भिक्खू विहरन्तीति अज्झासयं ओलो-केन्तो तेसं भिक्खूनं अब्भन्तरे कामरागसंकप्पस्स उप्पन्नभावं अज्झासि । सत्या च नाम एकपुत्तिका इत्थी अत्तनो पुत्तं विय एकचक्खुको [४१६] पुरिसो चक्खुं विय अत्तनो सावके रक्खति । पुच्चण्हादिसु यस्मिं यस्मिं समये तेसं किलेसा उप्पज्जन्ति ते तेसं किलेसे ततो परं वड्ढित्तुं अदत्त्वा तस्मिं तस्मियेव समये निग्गण्हाति । तेनस्स एतदहोसि, अयं च चक्कवत्तिरज्जो अन्तोणगरेयेव चोरानं उप्पन्नकालो विय वत्तति इदानेव तेसं धम्मदेसनं कत्वा ते किलेसे निग्गण्हित्वा अरहत्तं दस्सामीति । सो सुरभिगन्धकुटितो निक्खमित्त्वा मधुरस्सरेण आनन्दाति आयस्मन्तं धम्मभण्डागारिकं आनन्दत्थेरं आमन्तेसि । थेरो किं भन्तेति आगन्त्वा वन्दित्वा अट्ठासि । आनन्द ! यत्तका भिक्खू अन्तोकोटिसन्यारे विहरन्ति सव्वेव गन्धकुटिपरिवेणे सन्निपातेहीति । एवं किरस्स अहोसि सच्चाहं तेयेव पच्चसते भिक्खू पक्कोसापेस्सामि सत्थारा नो अब्भन्तरे किलेसानं उप्पन्नभावो ज्ञातोति संविग्गमानसा धम्मदेसनं पटिच्छित्तुं न सक्खिस्सतीति । तस्मा सव्वे सन्निपातेहीति आह । थेरो साधु भन्तेति अवापुरणं आदाय परिवेणेण परिवेणं आहिण्डित्वा सव्वे भिक्खू गन्धकुटिपरिवेणे सन्निपातेत्वा बुद्धासनं पज्जापेसि । सत्या पल्लंझकं आभुजित्वा उजुं कायं परिणधाय सिलापठवियं पतिट्ठहमानो सिनेरुविय पच्चञ्चत्तवुद्धासने निसीदि । आवेलावेला यमकयमका छव्वण्णघनवुद्धरस्मियो विस्सज्जेन्तो । तापि रस्मियो पारिणमत्ता छत्तमत्ता कूटा-गारकुच्छिमत्ता छिज्जित्वा छिज्जित्वा गगनतले विज्जुल्लता विय सच्चरिस्सु । अण्णवकुच्छि, खोभेत्वा वाल-सुरियुग्गमनकालो विय अहोसि । भिक्खुसङ्घोपि सत्थारं वन्दित्वा गरुचित्तं पच्चुपट्टपेत्वा रत्तकम्बलसाणिं परिविखपन्तो विय परिवारेत्वा निसीदि ।

सत्या ब्रह्मस्सरं निच्छारेन्तो भिक्खू आमन्तेत्वा—न भिक्खवे ! भिक्खुना नाम कामवितक्कं व्यापा-दवितक्कं विहिंसावितक्कन्ति इमे तयो अकुम्मलवितक्के वितक्केतुं वट्टति अन्तो उप्पन्नकिलेसो हि परिक्कोति ज्ञातुं न वट्टति, किलेसो नाम पच्चामित्तसदिसो पच्चामित्तो च खुट्ठको नाम नत्थि ओकासं लभित्वा विनासमेव पापेति, एवमेवं अप्पमत्तकोपि किलेसो उप्पज्जित्वा वड्ढित्तुं लभन्तो महाविनासं पापेति किलेसो नामेस हला-हलविसूपमो उप्पाटितच्छविलोमगण्डनिभो^१ आसीविसपटिभागो असनिअग्गिसदिसो अल्लीयित्तुं न युत्तो आसंकिन्नव्यो उप्पन्नपन्नक्वगोयेव पटिसद्वानवलेन भावनावलेन यथा महत्तम्पि हृदये अठत्वा पट्टुमिनि-पत्ता उदविन्दुविय विवट्टति एवं पजहित्तव्यो पोरान्णकपण्डितापि अप्पमत्तकम्पि किलेसं गरहित्वा यथा पुन अब्भन्तरे नूप्पज्जति एवं निग्गण्हिसूति वत्वा अतीतं आहरि :—[४२०]

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो सिंगालयोनियं पटिसन्धि गहेत्वा अरज्जो नदीतीरे निवामं कप्पेसि । अथेको जरहत्थी गड्ढगातीरे कालमकासि । सिंगालो गोचरपसूतो तं हत्थिसरीरं दिस्वा महा मे गोचरो उप्पन्नोति गत्त्वा रोण्डे डसि । नड्ढगलीसाय दट्टकालो विय अहोसि । सो नत्थेत्थ मादिनव्वयुत्तकन्ति दन्ते डसि । थम्भे दट्टकालो विय अहोसि । कण्णे डसि । सप्पकोटियं दट्टकालो विय

अहोसि । उदरे डमि । कुसूले दट्टकालो विय अहोमि । पादे डसि । उदुवखले दट्टकालो विय अहोसि । नङ्गुट्टं डसि । मूसले दट्टकालो विय अहोसि । एत्थापि नत्थि खादितव्वयुत्तकन्ति सव्वत्थ अस्सादं अलभन्तो वच्चमग्गे डमि । मुट्टुपूवे दट्टकालो विय अहोसि । सो लद्धंदानि मे इमस्मिं सरीरे मुदुं खादितव्वयुत्तद्वानन्ति । ततो पट्टाय ग्गादन्तो अन्तोकुच्छिं पविसित्वा वक्कहृदयादीनि खादित्वा पिपासितकाले लोहितं पिवित्वा निपज्जितुकामकाले उदरं पत्थरित्वा निपज्जति । अथस्स एतदहोसि इदं हत्थिसरीरं मय्हं निवासमुखताय गेहसदिसं खादितुकामताय सति पट्टमंसं किंदानि मे अञ्जात्थ कम्मन्ति सो अञ्जात्थ अगन्त्वा हत्थिकुच्छियंयेव मंसं खादित्वा वसति । गच्छन्ते गच्छन्ते काले निदाघवातसम्फस्सेन चैव सुरियरस्मिसन्तापेन च तं कुरूपं सुस्सित्वा वलियो गण्हि । सिगालस्स पविट्टद्वारं पिहितं, अन्तोकुच्छियं अन्धकारो अहोसि । सिगालस्स लोकन्तरिकनिवासो विय जातो कुरूपे सुस्सन्ते मंसम्पि सुस्सि लोहितम्पि पच्छिज्जि । सो निक्खमनद्वारं अलभन्तो भयप्पत्तो हुत्वा सन्धावन्तो इतोचितो च पहरित्वा निक्खमनद्वारं परियेसमानो विचरति । एवं तस्मिं उक्खलियं पिट्टुपिण्डं विय अन्तोकुच्छियं सिज्जमाने कतिपाहच्चयेन महामेघो पावस्सि । अथ नं कुरूपं तेमित्वा उट्टाय पकतिसण्ठानेन अट्टासि । वच्चमग्गो विवटो हुत्वा तारका विय पञ्चायि सिगालो तं छिदं दिस्वा इदानि मे जीवितं लद्धन्ति यावहत्थिसीसा पटिककमित्वा वेगेन पक्खन्दित्वा वच्चमग्गं सीसेन पहरित्वा निक्खमि । तस्स संसिन्नसरीरत्ता सव्वलोमानि वच्चमग्गे अल्लीयिसु । सो तालक्खन्धसदिसेन निल्लोमेन सरीरेन उव्विग्गचित्तो मुहुत्तं धावित्वा निवत्तित्वा निसिन्नो सरीरं ओलोकेत्वा इदं दुक्खं मय्हं न अञ्जेन कतं लोभहेतुं पन लोभकारणा लोभं निस्साय मया एतं कतं इतोदानि पट्टाय न लोभवसिको भविस्सामि पुन हत्थिसरीरं नाम न पविसिस्सामीति संविग्गहृदयो हुत्वा इमं गाथमाह :—

नाहं पुनं न च पुनं न चापि श्रुणुण्णुनं,
हत्थिबोन्दि पवेक्खामि तथा हि भयतज्जितोति । [४२१]

तत्थ—न चापि श्रुणुण्णुनन्ति अकारो निपातमत्तो । अयं पनेतिस्सा सकलायपि गाथायत्थो । अहं हि इतो पुन ततो च पुनन्ति वृत्तवारतो पुन ततोपि च पुनण्णुनं वारणसरीरसङ्खातं हत्थिबोन्दि न पवेक्खामि । किं कारणा ? तथाहि भयतज्जितो तथाहि अहं इमस्मियेव पवेसने भयतज्जितो मरणभयेन सन्तासं संवेगं आपादितोति ।

एवञ्च पन वत्वा ततो च पलायित्वा पुन तं वा अञ्जं वा हत्थिसरीरं नाम निवत्तित्वापि न ओलोकेसि । ततोपट्टाय न लोभवसिको अहोसि ।

सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा भिक्खवे ! अन्तो उत्पन्नलोकिसस्स नाम वड्ढित्तुं अदत्त्वा तत्थ तत्थेव निग्गण्हित्तुं वट्टतीति वत्वा सच्चानि पकासेत्वा जातकं समोधानेसि । सच्चपरियोसाने पञ्चसतापि ते भिक्खू अरहत्ते पतिट्ठहिंसु । अवसेसेसू केचि सोतापन्ना केचि सकदागामिनो केचि अनागामिनो अहेसु । तदा सिगालो अहमेव अहोसिन्ति ।

६. एकपण्णजातकं

एकपण्णो ग्रयं रक्खोत्ति इदं सत्था वेसालियं उपनिस्साय महावने कटागारसालायं विहरन्तो वेसालिकं दुट्टलिच्छविकुमारकं आरब्भ कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

तस्मिं हि काले वेसालिनगरं गावुतगावुतन्तरे तीहि पकारेहि परिक्खित्तं, तीसु ठानेसु गोपुरट्टालकोट्ट-कयुत्तं परमसोभगप्पत्तं । तत्थ निच्चकालं रज्जं कारेत्वा वसन्तानं येव राजूनं सत्तसहस्सानि सत्तसतानि सत्त च राजानो होन्ति, तत्तकायेव उपराजानो, तत्तका सेनापतिनो, तत्तका भण्डागारिका । तेसं राजकुमारानं अन्तरे एको दुट्टलिच्छविकुमारो नाम अहोसि, कोधनो चण्डो फरुसो, दण्डेन घट्टितासीविसो विय निच्चं पज्ज-लितो कोधेन । तस्स पुरतो द्वे तीरिण वचनानि कथेतुं समत्थो नाम नत्थि । तं नेव मातापितरो न ज्ञातयो न मित्तसुहज्जा सिक्खापेतुं सक्खिसु । अथस्स मातापितुन्नं एतदहोसि अयं कुमारो अतिफरुसो साहसिको ठपेट्वा सम्मासम्बुद्धं अञ्जाे इमं विनेतुं समत्थो नाम नत्थि बुद्धवेनेय्येन पन भवितव्वन्ति । ते तं आदाय सत्थु सत्तिकं गत्वा वन्दित्वा आहंसु—भन्ते ! अयं कुमारो चण्डो फरुसो कोधेन पज्जलति इमस्स ओवादं देथाति ।

सत्था तं कुमारं ओवदि—कुमार ! इमेसु नाम सत्तेसु चण्डेन फरुसेन साहसिकेन विहेठकजातिकेन न भवितव्वं । फरुसवाचो नाम विजातमातुयापि पितुनोपि पुत्तस्सपि भातुभगिनीनम्पि [४२२] पजापतियापि मित्तवन्धवानम्पि अप्पियो होति अमनापो डसितुं आगच्छन्तो सप्पो विय अटवियं उट्टितचोरा विय खादितुं आग-च्छन्तो यक्खो विय च उव्वेजनीयो हुत्वा दुतियकचित्तवारे निरयादिसु निव्वत्तति दिट्ठेव धम्मे कोधनो पुग्गलो मण्डितपसाधितोपि दुव्वण्णोव होति । पुण्णचन्दसस्सिरिकम्पिस्स मुखं जालाभिहतपदुमं विय मलग्गहीतकञ्च-नादासपण्डलं विय च विरूपं होति दुट्टसिकं । कोधं निस्साय हि सत्ता सत्थं आदाय अत्तनाव अत्तानं पहरन्ति, विसं खादन्ति, रज्जुया उव्वन्धन्ति, पपाता पपतन्ति । एवं कोधवसेन कालङ्कत्वा निरयादिसु उप्पज्जन्ति विहेठकजातिकापि दिट्ठेव धम्मे गरहं पत्वा कायस्स भेदा निरयादिसु उप्पज्जन्ति । पुन मनुस्सत्तं लभित्वा जातकालतोपट्टाय रोगवहुलाव होन्ति । चक्खुरोगो सोतरोगोति आदिसु च रोगेसु एकतो वुट्टाय एकास्मि पतन्ति रोगेन अपरिमुत्ताव हुत्वा निच्चदुक्खिताव होन्ति । तस्मा सव्वसत्तेसु मेत्तचित्तेन हितचित्तेन मदुचित्तेन भवि-तव्वं । एवरूपो हि पुग्गलो निरयादिभयेहि न परिमुच्चतीति ।

सो कुमारो सत्थु ओवादं लभित्वा एकोवादेनेव निहतमानो दन्तो निव्विसेवनो मेत्तचित्तो मुदुचित्तो अहोसि । अक्कोसन्तम्पि पहरन्तम्पि निवत्तित्वापि न ओलोकेसि । उद्धदाठो विय सप्पो अलच्छिन्नो विय कक्कटको छिन्नविसारो विय च उसभो अहोसि । तस्स तं पर्वत्ति ज्ञत्वा भिक्खू धम्मसभायं कथं समुट्टापेसुं—आवुसो ! दुट्टलिच्छविकुमारं सुचिरम्पि ओवदित्वा नेव मातापितरो न जातिमित्तादयो दमेतुं सक्खिसु । सम्मासम्बुद्धो पन एकोवादेनेव दमेत्वा निव्विसेवनं कत्वा मत्तवरवारणं विय समुग्गहितानञ्जकारणं अकासि । याव सुभासितञ्चिदं—“हत्थिदमकेन भिक्खवे ! हत्थिदम्मो सारितो एकं येव दिसं धावति पुरत्थिमं वा पच्छिमं वा उत्तरं वा दक्खिणं वा । अस्सदमकेन भिक्खवे ! अस्सदम्मो सारितो एकं येव दिसं धावति पुरत्थिमं वा पच्छिमं वा उत्तरं वा दक्खिणं वा । गोदमकेन भिक्खवे ! गोदम्मो सारितो एकं येव दिसं धावति पुरत्थिमं वा पच्छिमं वा उत्तरं वा दक्खिणं वा । तथागतेन भिक्खवे ! अरहता सम्मासम्बुद्धेन पुरिसदम्मो सारितो अट्टदिसा धावति रूपी रूपानि पत्तति अयमेका दिसा—पे—सञ्जावेदयितनिरोधं उपसम्पज्ज विहरति अयं अट्टमी दिसा । नो वुच्चति योग्गाचरियानं अनुत्तरो पुरिसदम्मसारथी”ति । नहि आवुसो ! सम्मासम्बुद्धेन सदिसो पुरिसदम्मसारथी नाम अत्थीति ।

सत्था आगन्त्वा कायन्त्थु भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निभिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वुत्ते न भिक्खवे ! इदानेवेस मया एकोवादेनेव दमितो पुच्चेपहं इमं एकोवादेनेव दमेसिन्ति वत्वा अतीतं आहरिः—[४२३]

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारन्ते बोधिसत्तो उदिच्चव्राह्मणकाले निव्वत्तित्वा वयप्पत्तो तक्क-
सिलायं तयो वेदे सव्वसिप्पानि च उग्गण्हित्वा कञ्चिकालं घरावासं वसित्वा मतापितुन्नं अच्चयेन इसिपव्व-
ज्जं पव्वजित्वा अभिञ्जा च समापत्तियो च निव्वत्तेत्वा हिमवन्ते वासं कप्पेसि तत्थ चिरं वसित्वा लोणम्मि-
लसेवनत्याय जनपदं आगन्त्वा वाराणसि पत्वा राजुय्याने वसित्वा पुनदिवसे सुनिवत्थो सुपाहूतो तापसाकप्प-
सम्पन्नो भिक्खाय नगरं पविसित्वा राजड्ढगणं पापुरिण ।

राजा सीहपञ्जरेण ओलोकेन्तो तं दिस्वा इरियापथे पसीदित्वा अयं तापसो सन्तिन्द्रियो सन्तमानसो
युगमत्तदसो पदवारे पदवारे सहस्सत्यविकं ठपेन्तो विय सीहविजम्भितेण आगच्छति सचे सन्तधम्मो
नामैको अत्थि इमस्स तेनञ्भन्तरे भवित्त्वन्ति चिन्तेत्वा एकं अमच्चं ओलोकेसि ।

सो—किं करोमि देवाति आह ।

एतं तापसं आनेहीति ।

सो साधु देवाति बोधिसत्तं उपसंक्रमित्वा वन्दित्वा हत्यतो भिक्खाभाजनं गहेत्वा किं महापुञ्जाति
वुत्ते—भन्ते ! राजा तं पक्कोमतीति आह ।

बोधिसत्तो—मयं राजकुलूपगा हेमवतका नामम्हाति आह ।

अमच्चो गन्त्वा तमत्थं रञ्जो आरोचेसि । राजा अञ्जो अम्हाकं कुलूपगो नत्थि आनेहि नन्ति
आह । अमच्चो गन्त्वा बोधिसत्तं वन्दित्वा याचित्वा राजनिवेशनं पवेसेसि । राजा बोधिसत्तं वन्दित्वा
समुस्सितसेतच्छत्ते कञ्चनपल्लङ्के निसीदापेत्वा अत्तनो पटियत्तं नानगरसभोजनं भोजेत्वा—भन्ते ! कुहिं
वसथाति पुच्छि ।

हेमवतका मयं महाराजाति ।

इदानि कहं गच्छथाति ?

वस्सारत्तानुरूपं सेनासनं उपधारेम महाराजाति ।

तेन हि भन्ते ! अम्हाकञ्जेव उय्याने वसथाति ।

पटिञ्जं गहेत्वा सयम्पि भुञ्जित्वा बोधिसत्तं आदाय उय्यानं गन्त्वा पण्णसालं मापेत्वा रत्तिट्टानदि-
वाट्टानानि कारेत्वा पव्वजितपरिक्खारे दत्त्वा उय्यानपालं पटिच्छापेत्वा नगरं पाविसि । ततोपट्टाय बोधिसत्तो
उय्याने वसति । राजापिस्स दिवसे दिवसे द्वत्तिक्खत्तुं उपट्टानं गच्छति ।

तस्स पण रञ्जो दुट्टकुमारो नाम पुत्तो अहोसि चण्डो फरसो नेव नं राजा दमेतुं असक्खि न सेसञ्जातका
अमच्चापि ब्राह्मणगहपतिकापि एकतो हुत्वा सामि ! मा एवं करि एवं कातुं न लब्भाति कुञ्जित्वा कथेन्तापि
कथं गाहापेतुं न सक्खिसु । राजा चिन्तेसि—ठपेत्वा मम अय्यं सीलवन्ततापसं अञ्जो इमं कुमारं दमेतुं समत्थो
नाम नत्थि, सो येव नं दमेस्सतीति ।

सो कुमारं आदाय बोधिसत्तस्स सन्तिकं गन्त्वा भन्ते ! अयं कुमारो चण्डो फरसो, मयं इमं दमेतुं न
सक्कोम तुम्हे नं एकेण उपायेण सिक्खापेथाति कुमारं बोधिसत्तस्स [४२४] निय्यादेत्वा पक्कामि । बोधि-
सत्तो कुमारं गहेत्वा उय्यान्ने विचरन्तो एकतो एकेण एकतो एकेनाति द्वीहियेव पत्तेहि एकं निम्बपोतकं दिस्वा
कुमारं आह—कुमार ! एतस्स ताव रक्खपोतकस्स पण्णं खादित्वा रसं जानाहीति ।

सो तस्स एकं पण्णं सड्ढादित्वा रसं जत्वा धीतिं सहखेलेण भूमियं निट्ठुभि । किमेतं कुमाराति वुत्ते—
भन्ते ! इदानेवेस रक्खो हलाहलविसूपमो वड्ढन्तो पण वहु मनुस्से मारेस्सतीति निम्बपोतकं उप्पाटेत्वा हत्थेहि
परिमहित्वा इमं गाथमाह :—

तत्थ—एकपण्णोति उभोसु परसेसु एकेकपण्णो । न भूम्या चतुरङ्गुलोति भूमितो चतुरङ्गुलमत्तम्पि न वड्ढितो । फलेनाति पलासेन । विसकप्पेनाति हलाहलविरासदिसेन । एवं खुद्दकोपि समानो एवरूपेन तित्तकेन पण्णेन समन्नागतोति अत्थो । महायं किं भविस्सतीति यदा पनायं वुद्धिप्पत्तो महा भविस्सति तदा किं नाम भविस्सति ? अट्ठा मनुस्समारको भविस्सतीति एतं उप्पाटेत्वा मद्दित्वा छड्ढेसिन्ति आह ।

अथ नं वोधिसत्तो एतदवोच—कुमार ! त्वं इमं ताव निम्बपोतकं इदानेव एवं तित्तको महल्लककाले कुतो इमं निस्साय वड्ढीति उप्पाटेत्वा मद्दित्वा छड्ढेसि यथा त्वं एतस्मि पटिपज्जि एवमेव तं रट्टवासिनोपि अयं कुमारो दहरकाले येव एवं चण्डो फरुसो महल्लककाले रज्जं पत्वा किं नाम करिस्सति ? कुतो अम्हाकं एतं निस्साय वड्ढीति तव कुलसन्तकं रज्जं अदत्वा निम्बपोतकं विय तं उप्पाटेत्वा रट्टा पट्टाजनियकम्मं करिस्सन्ति, तस्मा निम्बरुक्खपटिभागतं हित्वा इतो पट्टाय खन्तिमेत्तानुद्दयसम्पन्नो होहीति ।

सो ततो पट्टाय निहतमानो निव्विसेवनो खन्तिमेत्तानुद्दयसम्पन्नो हुत्वा वोधिसत्तस्स ओवादे उत्त्वा पितु अच्चयेन रज्जं पत्वा दानादीनि पुञ्जकम्मनि कत्वा यथाकम्मं अगमासि ।

सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा न भिक्खवे ! इदानेवेसदुट्टलिच्छविकुमारो मया दमितो, पुट्टेपाहं एतं दमेसिं येवाति वत्वा जातकं समोधानेसि । तदा दुट्टकुमारो अयं लिच्छविकुमारो अहोसि । राजा आनन्दो । ओवाददायकतापसो पन अहमेवाति ।

एकपण्णजातकं ।

१०. सञ्जीवजातकं

असन्तं यो पगगृह्णातीति इदं सत्था वेलुवने विहरन्तो अजातसत्तुस्स रञ्जो असन्तपगगहं आरत्थम कथेसि ।

[४२५]

पच्चुपन्नवत्थु

सो हि वृद्धानं पतिकण्ठकभूते दुस्सीले पापधम्मे देवदत्ते पसीदित्वा तं असन्तं असप्पुरिसं पगगृह तस्स सक्कारं करिस्सामीति वहुं धनं परिच्चजित्वा गयासीसे विहारं कारेत्वा तस्सेव वचनं गहेत्वा पितरं धम्मराजानं सोतापन्नं अरियसावकं घातेत्वा अत्तनो सोतापत्तिमग्गस्स उपनिस्सयं छिन्दित्वा महाविनासं पत्तो । सो हि देवदत्तो पठविं पविट्ठोति सुत्वा कच्चि नुखो मम्मि पठवी गिलेय्याति भीततसितो रज्जसुखं न लभति, सयने अस्सादसुखं न विन्दति, तिच्चकारणाभितुन्नो हत्थियपोतो^१ विय कम्पमानो विचरति । सो पठविं फलमानं विय अवीचिजालं निक्खमन्ति वियं पठविया अत्तानं गिलीयमानं विय आदित्ताय लोहपठविया उत्तानकं निपज्जापेत्वा अयसूलेहि कोट्टियमानं विय च समनुपस्सि । तेनस्स पहटकुक्कुटस्सेव महत्तम्मि कम्पमानस्स अवत्थानं नाम नाहोसि । सो सम्मासम्बुद्धं पस्सितुकामो खमापेतुकामो पञ्चं पुच्छितुकामो अहोसि । अत्तनो पन अपराधमहन्तताय उपसङ्कमित्तुं न सक्कोति ।

अथस्स राजगहनगरे कत्तिकरत्तिवारे सम्पत्ते देवनगरं विय नगरे अलङ्कते महातले अमच्चगणापरिवुत्तस्स कञ्चनासने निसिन्नस्स जीवकं कोमारभच्चं अविदूरे निसिन्नं दिस्वा एतदहोसि—जीवकं गहेत्वा सम्मासम्बुद्धं पस्सिस्सामि न खो पन सक्का मया उज्जकमेव वत्तुं अहं सम्म ! जीवक ! सयं गन्तुं न सक्कोमि एहि मं सत्थु सन्तिकं नेहीति परियायेन पन रत्तिसम्पदं वण्णेत्वा कन्नूख्वज्ज मयं समणं वा ब्राह्मणं वा पयिरुपासेय्याम यं नो पयिरुपासन्तानं चित्तं पसीदेय्याति वक्खामि तं सुत्वा अमच्चा अत्तनो अत्तनो सत्थारानं वण्णं कथेस्सन्ति, जीवकोपि सम्मासम्बुद्धस्स वण्णं कथेस्सति । अथ नं गहेत्वा सत्थु सन्तिकं गच्छिस्सामीति ।

सो पञ्चहि पदेहि रत्तिं वण्णेसि—“लक्खञ्जा वत भो ! दोसिना रत्ति, अभिरुपा वत भो ! दोसिना रत्ति, दस्सनीया वत भो ! दोसिना रत्ति, पासादिका वत भो ! दोसिना रत्ति, रमणीया वत भो ! दोसिना रत्ति, कन्नूख्वज्ज मयं समणं वा ब्राह्मणं वा पयिरुपासेय्याम ? यं नो पयिरुपासतो चित्तं पसीदेय्या”ति ।

अथेको अमच्चो पूरणकस्सपस्स वण्णं कथेसि । एको मक्खलिगोसालस्स, एको अजितकेसकम्बलंस्स, एको पकुधकच्चायनस्स, एको सञ्जयस्स वेलट्टिपुत्तस्स, एको नाथपुत्तनिगण्ठस्साति^२ । राजा तेसं कथं सुत्वा तुण्ही अहोसि । सो हि जीवकस्सेव महामच्चस्स कथं पच्चासिस्सति । जीवकोपि रञ्जा मं आरत्थम कथित्थेयेव जानिस्सामीति अविदूरे तुण्ही निसीदि ।

अथ नं राजा आह—[४२६] त्वम्पन सम्म ! जीवक ! किं तुण्हीति ?

तस्मिं खणे जीवको उट्टायासना येन भगवा तेनञ्जलिम्पणामेत्वा—एसो देव ! भगवा अरहं सम्मासम्बुद्धो अम्हाकं अम्बवने विहरति सद्धि अड्ढतेलसेहि भिक्खुसत्तेहि तच्च पन भगवन्तं एवं कल्याणो कित्तिसद्धो अव्भुग्गतोति नव अरहादी गुणे वत्वा जातितो पट्टाय पुव्वनिमित्तादिभेदं भगवतो आनुभावं पकासेत्वा तं भगवन्तं देवो पयिरुपासतु धम्मं सुराणु पञ्चं पुच्छतूति आह ।

राजा सम्पुण्णमनोरथो हुत्वा तेनहि सम्म ! जीवक ! हत्थियानानि कप्पापेहीति यानानि कप्पापेत्वा महन्तेन राजानुभावेन जीवकम्बवनं गत्वा गन्धमण्डलमाले भिक्खुसङ्घपरिवुत्तं तथागतं दिस्वा रन्तवीचिमज्जे महानावं विय निच्चलं भिक्खुसङ्घं उतो चित्तो च अनुविलोकेत्वा एयरुपा नाम मे परिया न दिट्ठपुव्वाति इरियापथेयेव पसीदित्वा सङ्घस्स अञ्जलिं पगगण्णित्वा थुत्तिं कत्वा भगवन्तं वन्दित्वा एवमन्तं निसिन्नो सामञ्जाफलपञ्चं पुच्छि । अथस्स भगवा द्वीहि भाणवारेहि पत्तिमण्डेत्वा सामञ्जाफलमुत्तन्तं कथेसि ।

१. स्या०—पोतो विय । २. स्या०—नाटपुत्तनिगण्ठस्साति ।

सो सुत्तपरियोसाने अत्तमनो भगवन्तं खमापेत्वा उट्टायासना पदक्खिरां कत्वा पक्कामि । सत्था अचिरपक्कन्तस्स रञ्जो भिक्खू आमन्तेत्वा—“खतायं भिक्खवे ! राजा, उपहतायं भिक्खवे ! राजा, सचायं भिक्खवे ! राजा इस्सरियकारणा पितरं धम्मिकं धम्मराजानं जीविता न दोरोपेस्सथ इमस्सिममेव आसने विरजं वीतमलं धम्मचक्खुं उप्पज्जिस्सथ । देवदत्तं पन निस्साय असन्तपग्गहं कत्वा सोतापत्तिफला परिहीनोति” आह ।

पुनदिवसे भिक्खू धम्मसभायं कथं समुट्टापेसुं—आवुसो ! अजातसत्तु किर असन्तपग्गहं कत्वा दुस्सीलं पापधम्मं देवदत्तं निस्साय पितुघातकम्मस्स कतत्ता सोतापत्तिफला परिहीनो देवदत्तेन नासितो राजाति ।

सत्था आगन्त्वा कायनुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छित्त्वा इमाय नामाति वुत्ते न भिक्खवे ! अजातसत्तु इदानीं असन्तपग्गहं कत्वा महाविनासं पत्तो पुव्वेपेस असन्तपग्गहेनेव अत्तानं नासे-सीति वत्वा अतीतं आहरि :—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो महाविभवे ब्राह्मणकुले निव्वत्तित्वा दयप्पत्तो तक्कसिलं गन्त्वा सव्वसिप्पानि उग्गहिण्त्वा वाराणसियं दिसापामोवखो आचरियो हुत्वा पञ्चमाणवकसतानि सिप्पं वाचेति । तेसु माणवेसु एको सञ्जीवो नाम माणवो अत्थि । बोधिसत्तो तस्स मतकुट्टापनमन्तं अदासि सो उट्टापनमन्तमेव गहेत्वा पटिवाहनमन्तं पन अगहेत्वा एकदिवसं माणवेहि सद्धिं दारुअत्थाय अरञ्जं गन्त्वा एकं मतव्यग्घं दिस्वा माणवे [४२७] आह—भो ! इमं मतव्यग्घं उट्टापेस्सामीति ।

माणवा—न सक्खिस्ससीति आहंसु ।

पस्सन्तानञ्जेव वो उट्टापेस्सामीति ।

सचे माणव ! सक्कोसि उट्टापेहीति ।

एवञ्च पन वत्वा ते माणवा रुक्खं अभिरुहिंसु । सञ्जीवो मन्तं परिवत्तेत्वा मतव्यग्घं सक्खराहि पहरि । व्यग्घो उट्टाय वेगेनागन्त्वा सञ्जीवं गलनालियं डसित्वा जीवितक्खयं पापेत्वा तत्थेव पति । सञ्जीवोपि तत्थेव पति । उभोपि एकट्टानेयेव मत्ता निर्पाज्जिसु । माणवा दारुआदीनि आदाय आगन्त्वा तं पर्वत्तं आचरियस्स आरोचेसुं । आचरियो माणवे आमन्तेत्वा—ताता ! असन्तपग्गहकारा नाम अयुत्तट्टाने सक्कार-सम्मानं करोन्ता एवरूपं दुक्खं पटिलभन्तियेवाति वत्वा इमं गाथमाह :—

असन्तं यो पग्गण्हाति असन्तञ्चुपसेवति,

तमेव घासं कुरुते व्यग्घो सञ्जीविको यथाति ।

तत्थ—असन्तन्ति तीहि दुच्चरितेहि समन्नागतं दुस्सीलं पापधम्मं । यो पग्गण्हातीति यं खत्तियादिसु यो कोचि एवरूपं दुस्सीलं पव्वजितं वा चीवरादिसम्पदानेन गहट्ठं वा उपरज्जसेनापत्तिट्टानादिसम्पदानेन पग्गण्हाति । सक्कारसम्मानं करोतीति अत्थो । असन्तञ्चुपसेवतीति यो च एवरूपं असन्तं दुस्सीलं उपसेवति भजति पयिरुपासति । तमेव घासं कुरुतेति तमेव असन्तपग्गहनकं सो दुस्सीलो पापपुग्गलो घसति सङ्खादति विनासं पापेति । कथं ? व्यग्घो सञ्जीविको यथाति यथा सञ्जीवकेन माणवेन मन्तं परिवत्तेत्वा मतव्यग्घो सञ्जीविको जीवितसम्पदानेन सम्पग्गहितो अत्तनो जीवितदायकं सञ्जीवमेव जीविता दोरोपेत्वा तत्थेव पातेसि । एवं अञ्जोपि यो असन्तसम्पग्गहं करोति सो दुस्सीलो तं अत्तनो सम्पग्गाहकमेव विनासेति । एवं असन्तसम्पग्गाहका विनासं पापुणन्तीति ।

बोधिसत्तो इमाय गाथाय माणवानं धम्मं देसेत्वा दानादीनि पुञ्जानि कत्वा यथाकम्मं गतो । सत्थापि इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा मतव्यग्घुट्टापको माणवो अजातसत्तु अहोसि । दिसापामोववाचरियो पन अहमेवाति ।

सञ्जीवजातकं ।

ककण्टकवग्गो पण्णरसमो ।

उपरिमो पण्णासको ।

एककनिपातवग्गणा निट्ठिता ।

सुद्धिपत्रं

पिट्ठे	पन्तियं	असुद्धि	सुद्धि
२	८	थरेन	थरेन
"	३०	उग्गाण्ह	उग्गाण्ह
३	२	गाथाबन्धनेन न	गाथाबन्धनेन पन
"	३	वचनेहि	वचनेहि
"	१०	वीणासद्देन	वीणासद्देन
"	३४	यो	सो
४	१	एव	एवं
"	१	भव	भवे
"	४	अजातिसंखातन	अजातिसंखातेन
"	६	तिविधग्गी	तिविधग्गी
"	१२	सञ्छन्न	सञ्छन्नं
"	२६	यथासि	यथापि
"	३१	परिपीलीतो	परिपीलितो
"	३३	एव	एवं
"	३५	छड्डत्वा	छड्डत्वा
५	४	जिगुञ्छिय	जिगुञ्छिय
"	११	वच्चं	वच्चं
"	१५	गच्छिस्स	गच्छिस्सं
"	२१	सकनिवेसन	सकनिवेसने
"	२४	कारणगुरोहि	कारणगुरोहि
"	३३	पञ्चदोसविवज्जितं	पञ्चदोसविवज्जितं
"	३५	गुरो	गुरोहि
६	७	वसनटठानं	वसनटठानं
"	३०	गुरासमपेतं	गुरासमपेतं
"	३५	आनुपुव्वकथा	आनुपुव्वीकथा
"	३८	जटामण लवाकचीरं	जटामण्डलवाकचीरं
७	२	प वजन्तु'ति	पव्वजन्तू'ति
"	७	विवरित्वाअन्तो	विवरित्वा अन्तो
"	११	तापसपव्वज्जं	तापसपव्वज्जं
"	१३	जिराणस्स	जिण्णस्स
"	१४	दुरभिसम्भवभावो	दुरभिसम्भवभावो
"	२०	अप्पघं	अप्पघं
"	२७	अट्टदोससमाकिण्णं	अट्टदोससमाकिण्णं
"	३०	निच्चलभावकरत्थं	निच्चलभावकरत्थं
"	३१	अंकुरापिच्छ	अंकुसपिच्छ
"	३२	अपर परं	अपरापरं

पिट्ठे	पन्तियं	श्रसुद्धि	सुद्धि
८	३५	उदपादी	उदपादि
"	३७	वीतिनामन्तो	वीतिनामेन्तो
९	१	वं	एवं
"	४	नादसि	नादसि
"	३४	यव	येव
"	"	महानभावानं	महानुभावानं
"	३६	मानुसकगन्धहि	मानुसकगन्धेहि
१०	३	छद्ववर्णाघन-	छद्ववर्णाघन-
"	२१	पटिपज्जिअ ञ्जसं	पटिपज्जि अञ्जसं
"	३४	सहहिस्सेहि	सहसिस्सेहि
"	३५	मा मा	मा नं
११	२	अटठ	अट्ट-
"	११	पारेमि	तारेमि
"	२०	अत्तभावपि	अत्तभावे
"	२१	हेतुसम्पन्नपि	हेतुसम्पन्नेपि
"	३२	बुद्धत्तं	बुद्धत्तं
"	३४	एव	एवं
"	३७	उग्घान्तेतो	उग्घाटेन्तो
१२	२	अनागतं सञ्जाराणं	अनागतंसञ्जाराणं
"	४	व्याकसि	व्याकासि
"	"	तापरां	तापसं
"	११	पटिग्गाहेत्वा	पटिग्गाहेत्वा
"	१४	वचनमवुवी	वचनमवुवी
१४	१४	तपज्जुभो	तेपज्जुभो
"	३५	तदान	तदा न
१६	१	यस	यसं
"	४	वि चिनामि	विचिनामि
"	१३	कुम्भो	कुम्भो
१६	३४	होन्तीं	होन्तो
२०	२८	तेलपन्ते	तेलयन्ते
२२	१६	वीरोच	विरोच
२३	६	उपगन्त्वा न	उपगन्त्वान
२३	३१-३७	एता गाथायो न भवित्त्वा, जातकट्टकथायं पन एता	

न दिस्सन्ति । अपि च बुद्धवंसे एवं बुत्ता—

“दसवस्ससहस्सानि अगारं अज्भसो वसि ।
 हंसा कोञ्चा मयूरा च तयो पासादमुत्तमा ॥
 तीणि सतमहस्सानि नारियो समलडकता ।
 पट्टुमा नाम मा नारी उसभक्खन्धो च अत्रजो ॥
 निगित्ते चतुरो दिस्वा हत्थियानेन निक्खमि ।-

पिट्ठे

पन्तियं

असुद्धि

सुद्धि

अनूनदसमासानि पधानं पदहि जिनो ॥

पधानचारं चरेत्वा अवुज्झि मानसं मुनि ।”

२४

१-२

एसापि गाथा जातकट्टकथायं न दिस्सति । बुद्धवंसे

पन एवं आगताः—

“ब्रह्मुना याचितो सन्तो दीपडकरो महामुनि ।

वत्ति चक्कं महावीरो नन्दारामे सिरिधरे ॥

निसिन्नो सिरीसमूलम्हि अका तित्थियमद्दं ॥”

२४	४	सामतो	सागतो
२५	१८	जोवितं	जीवितं
”	२०	पदक्खीणं	पदक्खिणं
२६	१	कारति	कारेति
”	१६	अय	अयं
”	२१	नीस्साय	निस्साय
२७	५	चट्ठे	च द्वे
”	१०	धम्मोक्कमभिधारयीति	धम्मोक्कमभिधारयीति
”	१६	सरणा	सरणो
२८	१	सरणसु	सरणसु
”	२३	अगमके	अगामके
२९	३१	बुद्धप्पुखस्स	बुद्धपुखस्स
३०	८	रट्ठुप्पादं	रट्ठुप्पादं
”	१५	सीहहनू सभक्खन्धो	सीहहनूसभक्खन्धो
”	१६	भगव	भगवा
”	३४	पूजसि	पूजेसि
३१	३१	असीति कोटिको	असीतिकोटियो
३२	३४	सम्भवो	सम्भवो
३३	२०	चत्तालीसत्थुव्वेधं	चत्तालीसहत्थुव्वेधं
३४	७	वीसतीवस्ससहस्सानि	वीसतिवस्ससहस्सानि
”	३१	अट्ठधम्मसमाधाना	अट्ठधम्मसमोधाना
३६	२	लगन	लगनं
”	३	निस्सगताय	निस्सज्जगताय
३७	१५	तीणिहलाहलानि	तीणि कोलाहलानि
”	१६	बुद्धहलाहलं	बुद्धकोलाहलं
”	”	हलाहलानि	कोलाहलानि
”	१७	कप्पहलाहलं	कप्पकोलाहलं
”	”	बुद्धहलाहलं	बुद्धकोलाहलं
”	”	चक्कवत्तिहलाहलं	चक्कवत्तिकोलाहलं
”	१८	कप्पहलाहलं	कप्पकोलाहलं
”	२५	”	”
”	२६	बुद्धहलाहलं	बुद्धकोलाहलं
”	२८	”	”

पिट्ठे	पन्थियं	असुद्धि	सुद्धि
३७	२६	चक्कवत्तिहलाहलं	चक्कवत्तिकोलाहलं
"	३२	"	"
३८	२	हलाहलानि	कोलाहलानि
"	२	बुद्धहलाहलसदं	बुद्धकोलाहलसदं
"	१५	पञ्जायति	पञ्जायन्ति
३९	१५	इम	इमं
"	१७	न	नं
"	२५	सिरिसयनेनिपन्ना	सिरिसयने निपन्ना
"	२६	सट्ठियोजनिके	सट्ठियोजनिके
"	२६	पाचिनसीसकं	पाचीनसीसकं
४०	४	पुरेत्वा	पूरेत्वा
"	२६	सुखीनि	सुखिनी
४१	१५	मातुकुच्छिसम्भवेन	मातुकुच्छिसम्भवेन
"	२७	एव	एवं
४२	१७	आणापेत्वा	आनापेत्वा
"	३६	भगीनिया	भगिनिया
४३	२	सन्तकं	सन्तिकं
"	"	कुल	कुले
४५	११	चरापेथइतो	चरापेथ इतो
"	१४	आगतनयेनेव व	आगतनयेनेव
४६	३२	किसागोतामया	किसागोतमिया
४७	२४	क	को
"	३२	निरुम्हत्वा	निरुम्भत्वा
४८	८	सन्निरुम्हत्वा	सन्निरुम्भत्वा
"	३२	उपन्नमत्ते	उप्पन्नमत्ते
४९	३६	नत्थिदानि	नत्थिदानि
५०	१७	पंसुकूलिकं	पंसुकूलिकं
"	३२	भूमिभागो	भूमिभागो
५१	४	न	नं
"	५	यास	यासं
५२	१७	घटीकारब्रह्मना	घटीकारब्रह्मना
"	२८	अत्थी	अत्थि
"	३५	एकोनिव्वत्तोति	एकोनिव्वत्तोति
५३	११	मयिदं	इमम्पि
"	३७	निसीदी	निसीदि
५५	६	रूपसोभग्गप्पत्तो	रूपसोभग्गप्पत्तो
"	१५	ठत्वामया	ठत्वा मया
५७	३०	ठान	ठानं
"	३३	विभुत्तिसुखं	विमुत्तिसुखं
५८	१	पञ्जापरमि	पञ्जापरमि

पिट्ठे	पन्तिथं	असुद्धि	सुद्धि
५८	२२	भगवत्तं	भगवन्तं
"	२६	एव	एवं
५९	२८	धम्मच्चक्कपवत्तनं	धम्मच्चक्कप्पवत्तनं
"	३७	थरा	थेरा
६०	१२	मद्दियत्थेरं	भद्दियत्थेरं
"	३०	उरुवेलकस्सपो	उरुवेलकस्सपे
"	"	महासमरणोति	महासमरणोति
६१	३	बुद्धो	बुद्धा
"	१०	आदिट्ठो	अदिट्ठो
"	१५	निक्खमरणोकासं	निक्खमनोकासं
"	३७	अञ्जं	अञ्जं
६२	२७	परिजग्गनविधिं	पटिजग्गनविधिं
६४	४	एकग्गचित्तो	एकग्गचित्ता
"	"	हेट्ठो	हेट्ठा
"	२४	युत्ततु गमुट्टुकायतनासो	युत्ततुड्ढगमुट्टुकायतनासो
६५	१७	वन्दकित्त रजातकं	वन्दकित्त रजातकं
"	२०	पक्कामी	पक्कामि
६६	१२	कोटिसत्थारेन	कोटिसन्थारेन
"	६	अनाथपिण्डको	अनाथपिण्डको
"	१६	आगमणत्थाय	आगमनत्थाय
"	२५	कुरुमानो	कुरुमानो
"	३३	भामित्तुं	भामित्तुं
६७	७	सिरिवस्स	सिखिस्स
"	१८	निदानकथानिद्धिता	निदानकथा निद्धिता
६८	५	पच्चुपन्नवत्थु	पच्चुप्पन्नवत्थु
(इमस्मिं गन्थे सव्वत्थ पमादेन 'पच्चुपन्नवत्थु' इति मुद्दापितं अत्थि, तं 'पच्चुप्पन्नवत्थु' इच्चेव गहेतब्बं ।)			
६८	१०	पूजेत्वा	पूजेत्वा
"	१४	सीहनाद	सीहनादं
"	२७	आसक्कोन्तेहि	असक्कोन्तेहि
"	३०	अग्गमक्खायत्ति	अग्गमक्खायत्ति
७०	२	सेट्ठिनो	सेट्ठिनो
"	१०	येवग मिस्सति	येव गमिस्सति
"	१९	परिणतप्पद्धतिणे	परिणतथद्धतिणे
"	३७	भिसमलालानि	भिसमुलालानि
७१	२४	सपिंसु	सुपिंसु
७२	१	उदक	उदकं
"	११	कान्तारे	कन्तारे
७३	१	यथापूरितानव	यथापूरितानेव
७४	१२	वोधितले	वोधितले
७५	११	इमस्मिं	इमस्मिं

पिट्ठे	पन्तिथं	असुद्धि	सुद्धि
७५	२४	विरियं ते ओस्सट्टन्ति	विरियं ओस्सट्टन्ति
७६	३३	यथाकम्ममेव	यथाकम्ममेव
७८	१	सेरिववाणिजजातकं	सेरिववाणिजजातकं
"	६	सेरिववाणिजो	सेरिववाणिजो
"	१४	पुत्तभातिका	पुत्तभातिका
"	१८	लोलवाणिजो	लोलवाणिजो
८०	१	चुल्लकसेट्ठिजातकं	चुल्लसेट्ठिजातकं
८१	१	अहं	अहं
"	२६	अंगीरस	अंगीरसं
८२	१२	डारकोट्ठके	डारकोट्ठके
८३	३०	कथापवुत्ति	कथापवर्त्ति
८४	४	निसीन्नम्हा	निसिन्नम्हा
"	१६	छड्डेतुं	छड्डेतुं
"	२३	दारुनि	दारुनि
८५	११	कतञ्जुना	कतञ्जुना
"	१५	पवुत्ति	पवर्त्ति
"	२४	सन्धमन्ति	सन्धमन्ति
८७	६	पवुत्ति	पवर्त्ति
"	६	रञ्जो	रञ्जो
"	१५	"	"
"	"	अञ्जोपि	अञ्जोपि
"	१६	पवुत्ति	पवर्त्ति
"	३५	लोलुदायी	लालुदायी
"	३६	निट्ठापेसि	निट्ठपेसि
८८	३१	नमं	नामं
"	३४	एक	एकं
"	३५	पूत्तं	पुत्तं
९०	३४	लोक	लोकं
९२	१-२	दवधम्माति	देवधम्माति
९३	१	कट्टहारिजातकं	कट्टहारिजातकं
"	६	विड्डभस्सापि	विड्डभस्सापि
"	७	पञ्चसतभिक्षुपरिवृतो	पञ्चसतभिक्षुपरिवृतो
"	३०	मुट्ठिकं	मुट्ठिकं
९४	१४	संगहवत्थूहि	संगहवत्थूहि
"	२३	कोसलरञ्जो	कोसलरञ्जो
९५	१०	समिञ्जतीति	समिञ्जतीति
"	१२	संग्रहवत्थूनि	संग्रहवत्थूनि
९७	४	जीण्णव्याधिमतपट्टवजिते	जिण्णव्याधिमतपट्टवजिते
१००	१४	पसंगित्व ।	पसंसित्वा
"	२६	वीतिनामेस्साय	वीतिनामेस्साम

पिट्ठे	पन्तिर्यं	असुद्धि	सुद्धि
१०१	१	हमस्मि	इमस्मि
१०३	२५	पव्वज्ज	पव्वज्जं
१०४	१	अन्तरधापथ	अन्तरधापेथ
"	३४	गुणकथायाति	गुणकथायाति
१०५	५	मरवं	मुखं
"	१२	वागुरानि	नागरे
"	२३	पवुत्ति	पवत्ति
१०६	८	सीस	सीसं
१०७	१-२	यम्प न	यम्पन
१०८	१८	अतिवत्तित्वा	अनिवत्तित्वा
"	२६	विस्साय	निस्साय
११०	३१	पवुत्ति	पवत्ति
१११	१	पवुत्ति	पवत्ति
११२	२	अठ्ठसुरं	अट्टखुरं
११३	१५	सिक्खीकामतं	सिक्खाकामतं
११७	१४	नदितीरे	नदीतीरे
१२०	२१	सी	सो
१२२	१७	वन्धित्वा ।	वन्धित्वा
१२४	१७	नत्थी	नत्थि
"	२७	हन्ति	अहन्ति
१२५	१	कुक्कुरहि	कुक्कुरेहि
"	१	अणापेसिन्ति	आणापेसिन्ति
"	५	"	"
"	३४	रज्जो	रज्जो
१२७	७	निव्वत्तो	निव्वत्तो
"	१२	पवुत्ति	पवत्ति
१२८	११	नासेतु	नासेतुं
"	१८	मच्चपरियोसाने	सच्चपरियोसाने
१३०	१	तिट्ठजातकं	तित्थजातकं
१३०	१६	आगत्वा	आगन्त्वा
"	२७	अच्चिच्चाति	अनिच्चाति
१३१	३	तमोततं	समोततं
"	७	पवुत्ति	पवत्ति
१३२	११	तिट्ठजातकं	तित्थजातकं
१३३	८	अज्जमज्जं	अज्जमज्जं
१३६	६	पवुत्ति	पवत्ति
१४०	२	भण्डिक	भण्डिकं
१४१	१	मुणिकजातकं	मुनिकजातकं
१४२	१६	भत्ते	भन्ते
"	२७	सत्थापि	तत्थापि

पिट्ठे	पन्तिथं	असुद्धि	सुद्धि
१४८	१२	कुल	कुले
"	१८	रज्जनाति	रज्जेनाति
१४८	१७	गम्बतो	गुम्बतो
"	३०	त	तं
१४९	१	तरो	इतरो
"	"	कुज्भीति	कुज्भीति
"	३	इदानेव	इदानेव
१५०	२	कथसि	कथेसि
१५३	१२	पवुत्ति	पवत्ति
"	१८	घंसन्ति	घंसन्तीसु
१५५	११	सारिपुत्ताति	सारिपुत्तोति
"	१३	पवुत्ति	पवत्ति
"	२३	छलभिञ्जोति	छलभिञ्जोति
१५६	१	अत्थ	अथ
"	"	य	यं
"	६	मक्करो	मक्कटो
"	७	अगारवा	अगारवा
"	२३	अपवादे	ओवादे
१५८	५	पञ्जायित्थ	पञ्जायित्थ
१६१	८	आगतकालोतो	आगतकालतो
१६४	३४	सीघं	सीघं
१६७	१०	त	ते
"	२१	असीतिहत्थगम्भीराय	असीतिहत्थगम्भीराय
"	२२	रणुउगन्त्वा	रेणुउगन्त्वा
१६८	८	व	च
"	२१	तस्मि वड्ढेत्वा	तस्मि भेत्तचित्तं वड्ढेत्वा
"	२६	निप्पुञ्जो	निप्पुञ्जो
१६९	७	"लद्धं ते आवुसो ! भत्तन्ति पुच्छि" एतस्स पच्चुत्तरं	

पमादेन न मुहापितं । तं एवं योजेतव्वं—

"लद्धं ते आवुसो ! भत्तन्ति पुच्छि ।
लभिस्साम नो भन्तेति ।"

१६९	१२	सहावुसो	एहावुसो
१७०	१०	वा लाभेत्वा गणे	वा गणे
"	"	अपलिवुद्धभावं	अपलिवुद्धभावं
१७१	२२	अगाहेसि	अग्गहेसि
१७६	१२	भिव्वुसंखस्स	भिव्वुसंघस्स
१७७	८	पवुत्तिं	पवत्तिं
"	९	"	"
"	१६	"	"
१७८	२७	समये	समये

पिट्ठे	पन्तिथं	असुद्धि	सुद्धि
१८०	५	देहीति	देहीति
"	१३	नासितीति	नासिताति
"	१५	कथापारभतन्ति	कथाम्भतन्ति
१८१	४	पण्डितान	पण्डितानं
"	१०	वस्सति	वस्सति
"	११	कोन चिदेव	केनचिदेव
"	२७	अहतवत्थाति	अहतवत्थानि
१८२	७	अम्हो	अम्भो
"	१६	त धनं	तं धनं
"	२७	सक्खिस्सति	सक्खिस्सन्ति
"	३१	वत	वत
१८४	१	नक्खत्तजानकं	६. नक्खत्तजातकं
"	५	अञ्ज	अज्ज
१८७	७	दुम्भेधानं	दुम्भेधानं
"	"	वट्ठीति	वट्ठीति
१८८	२१	मञ्जेति	मञ्जेति
"	२५	वाराणसीरज्जो	वाराणसीरज्जो
"	२८	पवुत्ति	पवत्ति
१८९	२	रुचियासति	रुचिया सति
"	६	वाहनगरे	वहिनगरे
"	१३	पल्लक-	पल्लक-
१९१	८	जीवितदानं	जीवितदानं
१९३	२४	अनन्थिको	अनन्थिको
"	३०	स चायं	सचायं
१९५	२८	छेड्ढेत्वा	छेड्ढेत्वा
१९६	२	साधुफलो	साधुफलो
"	७	जाणेन	जाणेन
१९७	२	भिक्षुं	भिक्षुं
"	१५	उग्गण्ह	उग्गण्ह
"	२६	पञ्जा	पञ्जास
"	२६	करापेन	करापेन
१९९	२३	द्वारीणि	द्वारानि
"	३१	पवुत्ति	पवत्ति
२००	१८	पापुरो	पापुरो
२०५	५	इदानव	इदानेव
२०६	२१	कामद्वारादीनि	कायद्वारादीनि
"	२२	गतो । अग्गि	गतो अग्गि
२१७	२	नन्द	नन्दि
२२०	३३	खारिकामजादाय	खारिकाजमादाय
२२१	१०	महमाप्को	मटसाटको

पिट्ठे	पन्तिथं	असुद्धि	सुद्धि
२२२	३	अब्जेव	अब्जेव
२२५	२	मनो	मनो
"	१६	भिक्षो !	भिक्षवे !
२२७	४	अथेकदिवसं	अथेकदिवसं
२३६	६	गुरामत्तभि	गुरामत्तम्पि
२३८	२८	खन्तिमेत्तानुद्दयसर्म्मत्त	खन्तिमेत्तानुद्दयसम्पत्ति
२४०	२६	चारेहि	चोरेहि
२४४	२	पाण्डितानं	पण्डितानं
"	८	महागोरानं	महागोरानं
२५१	२७	मुहुत्तेनव	मुहुत्तेनेव
२५६	२१	पिच्छियाय	पिट्ठिच्छियाय
"	२५	पनाहं	पनाहं
२५७	३५	उभयं	उभयं
२६०	३०	अनच्चिम्हाति	अनच्चिम्हाति
"	३५	एवरूपं	एवरूपं
१६१	७	सदामत्तं	सदामत्तं
२६२	६	परिव्वयं	परिव्वयं
"	१२	भवितु	भवितुं
२६१	१	इध "इल्लीसजातकं" इति मुद्दापितं अत्थि, तं न भवितव्वं	
२६६	१३	आलोकेत्तो	ओलोकेन्तो
२७०	१	राजागहनगरे	राजगहनगरे
"	४	सटकयुगन्ति	साटकयुगन्ति
२७१	७	मुञ्चेय	मुञ्चेय
२७२	६	पटिजगति	पटिजगति
"	१६	गहेच्छदनतो	गेहच्छदनतो
२७३	२	निक्खसतं	निक्खसतं
२७६	८	परिभुज्जितुं	परिभुज्जितुं
"	११	परिभुज्जितु	"
"	१२	परिभुज्जित्वा	परिभुज्जित्वा
२७७	६	लभाम	लभाम
"	३१	एकमत्तं	एकमत्तं
२७८	२८	अन्तोवलञ्जनमनुरसा	अन्तोवलञ्जनमनुस्सा
२८१	१	अत्थगम्भीरे	अत्थगम्भीरे धम्मगम्भीरे
"	"	कारण	कारणे
"	"	उप्पन्न	उप्पन्ने
"	"	विचक्खण	विचक्खणं
२८३	६	हुत्वा	हुत्वा
"	७	द्वस्स	द्वस्स
२८५	१३	विञ्जापनाय	विञ्जापनाय
"	१५	भव्यञ्जनं	सव्यञ्जनं

पिट्ठे	पन्तियं	असुद्धि	सुद्धि
२८७	३०	निगतानि	निगलानि
२८८	३	कामगतासतिं	कायगतासतिं
"	१३	रज्ज	रज्जं
२८९	१९	अन्तरधापत्वा	अन्तरधापेत्वा
२९०	२०	सच्चित्तमनुरक्खेति	सच्चित्तमनुरक्खेति
२९२	४	कालकण्णिमूतन्ति	कालकण्णिभूतन्ति
२९४	१६	अहोसी	अहोसि
"	२४	वेदय्यासीति	वेदय्यासीति
२९६	८	भासितं	भासितं
"	१२	उपड्डं	उपड्डं
२९८	१	असातरूपजातकं	जातकट्टकथा
२९९	६	अत्यनि	अत्यन्ति
३००	७	निच्चप्पहसितमखा	निच्चप्पहसितमुखा
३०४	२३	वत वत	वत
३०५	६	अचिर वति	अचिरवति
३१४	२८	नन्ति	नन्ति
३१५	१८	लङ्घयित्वान	लङ्घयित्वान
३१६	१८	नप स्सन्ति	न पस्सन्ति
३२०	१४	नानप्परानि	नानप्पकारानि
"	१५	यद्धानि	युद्धानि
"	१६	पटक्खित्ता	पटिक्खित्ता
"	१७	जाननत्थं	जाननत्थं
"	"	सखदुक्खं	सुखदुक्खं
३२३	३	कथसि	कथेसि
३२६	२	एवरूपै	एवरूपं
३२८	५	उच्छं	उच्छुं
"	"	उच्छ	"
"	११	उच्छं	"
३३५	३	कहकभावे	कुहकभावे
"	६	सूकरच्छापसीदसो	सूकरच्छापसदिसो
"	३२	मुरुभुरूति	मुरुभुरूति

एककनिपातस्स

जातकद्वकथानुक्कमो

कथा	पिटुडको	कथा	पिटुडको
अकलञ्जु जातकं	२७४	कुक्कुरजातकं	१२४
अकालरात्रीजातकं	३१६	कुण्डकपूवजातकं	३०८
अग्निजातकं	३३६	कुदालजातकं	२२७
अष्टभूतजातकं	२१०	कुशङ्गमिगजातकं	१२२
अत्यस्नद्वारजातकं	२६४	कुलावकजातकं	१४२
अनुभिरतिजातकं	२१६	कुसनालिजातकं	३२३
अनुनामिकजातकं	३१४	कुहकजातकं	२७२
अपण्णकजातकं	६८	कूटवारिणजातकं	२६४
अभिण्हजातकं	१३५	कोसियजातकं	३३७
अमरादेवीपञ्चो	३१०	खदिरङ्गारजातकं	१६३
अम्यजातकं	३२६	खरस्सरजातकं	२५५
अनञ्जियजातकं	२४०	खरादियजातकं	११२
असम्पदानजातकं	३३६	गद्रभपञ्चो	३१०
अनातमन्नजातकं	२०७	गामनिजातकं	६५
अमातरुपजातकं	२६७	गोधजातकं	३५०
अमिलकम्पणजातकं	३३२	गोधजातकं	३५४
आजञ्जुजातकं	१२६	घताननजातकं	३४३
आयाचितभक्तजातकं	११६	चन्द्राभजातकं	३४५
आरामदूमकजातकं	१७८	चुल्लसेट्टिजातकं	८०
अन्नीमजातकं	२४६	चूलजनकजातकं	१६२
अञ्जमजातकं	२२३	भानसोधनजातकं	३४४
उरञ्जनिजातकं	३०४	तक्कजातकं	२१४
उभर्ताभट्टजातकं	३५१	तण्डुलनालिजातकं	८६
गुणरण्याजातकं	३६६	तयोधम्मजातकं	२०३
वञ्जगसगन्धजातकं	१८६	तिन्निरजातकं	१५५
वटाहसमकं	३३०	तिन्निरजानकं	३१६
कट्टोरिजातकं	८३	तित्थजातकं	१३०
कण्ठजातकं	१३६	निपल्लत्थमिगजातकं	११३
कण्ठिनजातकं	१०८	नेनपत्तजातकं	२८७
करीपजातकं	१३३	दुग्धजातकं	३१५
कण्ठजातकं	३३४	दुग्धकट्टुजातकं	३०३
कण्ठजातकं	३५२	दुग्धेधजातकं	१८६
कण्ठजातकं	३६०	दुग्धेधजातकं	३२५
कण्ठजातकं	२६७	दुग्धजातकं	२१३
कण्ठजातकं	३३६	द्वैतममजातकं	८८

कथा	पिट्टङ्को	कथा	पिट्टङ्को
नक्खत्तजातकं	१८४	मुदुलक्खराजातकं	२२०
नङ्गलीसजातकं	३२७	मुनिकजातकं	१४१
नङ्गुट्टजातकं	३५८	राधजातकं	३५६
नच्चजातकं	१४७	रक्खधम्मजातकं	२३७
नन्दजातकं	१६१	रोहिणीजातकं	१७७
नन्दिविसालजातकं	१३७	लक्खरागिगजातकं	१००
नलपानजातकं	१२०	लित्तजातकं	२७६
नामसिद्धिजातकं	२६२	लोमहंसजातकं	२८३
निग्रोधमिगजातकं	१०२	लोसकजातकं	१६८
पञ्चगरुक्कजातकं	३४१	वट्टकजातकं	१५१
पञ्चावधजातकं	१६७	वट्टकजातकं	३१७
पण्णिकजातकं	३००	वण्णुपथजातकं	७५
परोसतजातकं	२६६	वरराजातकं	२३०
परोसहस्सजातकं	२६६	वातमिगजातकं	११०
पुण्णपातिजातकं	१६३	वानरिन्दजातकं	२०१
पुप्फरत्तजातकं	३६२	वारणिजातकं	१८०
फलजातकं	१६५	विरोचनजातकं	३५६
वकजातकं	१५८	विसवन्तजातकं	२२६
वन्धनमोक्खजातकं	३२०	विस्सासभोजनजातकं	२८२
वव्युजातकं	३४८	वेदम्भजातकं	१८१
वाहियजातकं	३०७	वेरीजातकं	३०१
विलारवतजातकं	३३५	वेलुकजातकं	१७५
भीमसेनजातकं	२५६	सक्कुराजातकं	१५३
भेरिवादजातकं	२०५	सङ्खधमनजातकं	२०६
भोजाजानीयजातकं	१२७	सच्चंकिरजातकं	२३४
मकसजातकं	१७६	सञ्जीवजातकं	३७०
मखादेवजातकं	६६	सव्वसंहारकपञ्चो	३१०
मङ्गलजातकं	२६६	सम्मोदमानजातकं	१४८
मच्छजातकं	१५०	साकेतजातकं	२२५
मच्छजातकं	२३८	सारम्भजातकं	२७१
मतकभत्तजातकं	११७	सालित्तजातकं	३०५
महासारजातकं	२७७	सिगालजातकं	३११
महासीलवजातकं	१८८	सिगालजातकं	३५५
महासुदस्सनजातकं	२८५	सिगालजातकं	३६४
महासुपिनजातकं	२४२	सीलवनागजातकं	२३२
महिलामुखजातकं	१३३	सीलवीमंसनजातकं	२६७
मालुतजातकं	११६	सुखविहारीजातकं	६८
मित्तचिन्तीजातकं	३१३	सुरापानजातकं	२५६
मित्तविन्दजातकं	२६१	सुवण्णहंसजातकं	३४६
मित्तविन्दजातकं	३०२	सेरिवाणिजजातकं	७८

भारतीय ज्ञानपीठ काशीके प्रकाशन

[हिन्दी ग्रन्थ]

१. मुक्तिदूत [उपन्यास]--अञ्जना-पवनञ्जयकी पुण्यगाथा ।	४॥१॥
२. पथचिह्न [संस्मरण]--स्वर्गीय वहिनके पवित्र संस्मरण और युगविश्लेषण ।	२॥
३. दो हजार वर्ष पुरानी कहानियाँ--	३॥
४. पाश्चात्य तर्कशास्त्र [अप्राप्य]	६॥
५. शेर-शायरी [उर्दूके सर्वोत्तम १५०० शेर और १६० नज्म]--	८॥
६. मिलनयामिनी [गीत]-कविवर वचन ।	४॥
७. वैदिक साहित्य--वेदोंपर हिन्दीमें साधुकार मौलिक विवेचन ।	६॥
८. मेरे वापू--महात्मा गांधीके प्रति श्रद्धाञ्जलि	२॥१॥
९. पंच प्रदीप--[गीत]	२॥
१०. भारतीय विचारधारा--	३॥
११. ब्रह्मगंगा--संसारके महान् साधकोंकी सूक्तियोंका अक्षय भण्डार ।	६॥
१२. गहरे पानी पैठ--सूक्तिरूपमें ११८ मर्मस्पर्शी कहानियाँ ।	२॥१॥
१३. वर्द्धमान [महाकाव्य]	६॥
१४. शेर-ओ-सुखन	८॥
१५. आधुनिक जैन कवि	३॥१॥
१६. जैनशासन--जैनशासनका परिचय तथा विवेचन करनेवाली सुन्दर रचना ।	३॥
१७. कुन्दकुन्दाचार्यके तीन रत्न--	२॥
१८. हिन्दी जैन साहित्यका संक्षिप्त इतिहास	२॥१॥

[प्राकृत संस्कृत ग्रंथ]

१९. महाबन्ध [महाधवल सिद्धान्त]-प्रथम भाग, हिन्दी अनुवाद सहित ।	१२॥
२०. करलकखण [सामुद्रिक शास्त्र]-हस्तरेखा विज्ञानका नवीन ग्रन्थ ।	१॥
२१. मदनपराजय--भाषानुवाद तथा ७८ पृष्ठकी विस्तृत प्रस्तावना सहित ।	८॥
२२. कन्नडप्रान्तीय ताडपत्रीय ग्रन्थसूची--	१३॥
२३. न्यायविनिश्चय विवरण [प्रथम भाग]--	१५॥
२४. तत्त्वार्थवृत्ति--श्रुतसागर सूरिरचित टीका । हिन्दी सार सहित ।	१६॥
२५. आदिपुराण भाग [१]--भगवान् ऋषभदेवका पुण्य चरित्र ।	१०॥
२६. आदिपुराण भाग [२]-- " " "	१०॥
२७. नाममाला समाप्य--	३॥१॥
२८. केवलज्ञानप्रश्नचूडामणि--ज्योतिष ग्रन्थ ।	४॥
२९. सभाष्यरत्नमंजूषा--छन्दशास्त्र ।	२॥
३०. समयसार--[अंग्रेजी] ।	८॥
३१. कुरल काव्य--तामिल भाषाका पञ्चमवेद, तामिल लिपि ।	४॥

भारतीय ज्ञानपीठ काशी, दुर्गाकुण्ड रोड, बनारस ४

